

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURIE FOREST

BEFORE
THE BLACK WITCH,
THERE WERE...

THE
REBEL
MAGES

PREQUEL TO
THE BLACK WITCH CHRONICLES

LAURIE FOREST

BEFORE
THE BLACK WITCH,
THERE WERE...

THE
REBEL
MAGES

PREQUEL TO
THE BLACK WITCH CHRONICLES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Laurie Forest ve Kara Cadı için Övgüler

"*Kara Cadı*'ya kesinlikle bayıldım ve ikinci kitabı beklemek için çok zorlanacağım! Maksimum gerilim, sıra dışı büyü - fanteziye yepyeni, heyecan verici bir yaklaşım!"

-Tamora Pierce, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Bu hızlı tempolu, sıkı kurgulanmış roman, eğitimin dönüştürücü gücünü, zengin bir dünyada geçen ilgi çekici karakterler yaratarak hayata geçiriyor.

Kendi evrenimizi daha iyi anlamamıza yardımcı olabilecek karmaşık bir tarihe sahip alternatif bir evren. Okurları daha fazlasını beklemeye iten, sürükleyici bir kitap."

-*Kirkus Reviews*, yıldızlı eleştirisi

"Forest, önyargı ve adaletsizliği tavizsiz bir şekilde kınamak için zengin bir şekilde hayal edilmiş büyü bir dünya kullanıyor. ile güçlü feminist mesajlar, canlı ikincil karakterler ve Özellikle kötü bir rakip (dişi bir Draco Malfoy hayal edin), Harry Potter ve Tamora Pierce hayranları 600'den fazla sayfayı yalayıp yutacak ve devamını isteyecekler."

-*Booklist*, yıldızlı eleştirisi

"*Kara Cadı* canlandırıcı, güçlü bir genç yetişkin fantezisi. Bu güçlü ilk kitap, dünyayı değiştiren ve yeni bir dünya yaratan siyaset, önyargı ve ayrımcılığın her iki tarafı da kestiği büyü bir ortamla güçlendirilmiştir."

-Robin Hobb, *New York Times* çoksatan yazarı

"Mükemmel karakter çalışması, ayrıntılı bir mitoloji ve muhteşem bir şekilde işlenmiş evren, faşizme ve yabancı düşmanlığına karşı tutkuyla tartışan bu eseri kayda değer bir ilk kitap haline getiriyor. [The]

Heyecan verici sonuç, okuyucuları bu serinin bir sonraki kitabı için sabırsızlandıracak."

-Publishers Weekly, yıldızlı inceleme

"Bu zengin, çeşitli, Potter'a layık üniversite dünyasının büyüüne kapıldık! Sayfalarda canlanan karakterler, karmaşık ilişkiler, bayıltıcı bir romantizm!

Bu kitabın da ele aldığı yepyeni konulara bayıldım.

Önyargı. Fangirl olmaya hazır olun!"

-Justine dergisi

Asi Büyüçüler

Laurie Forest

İçindekiler

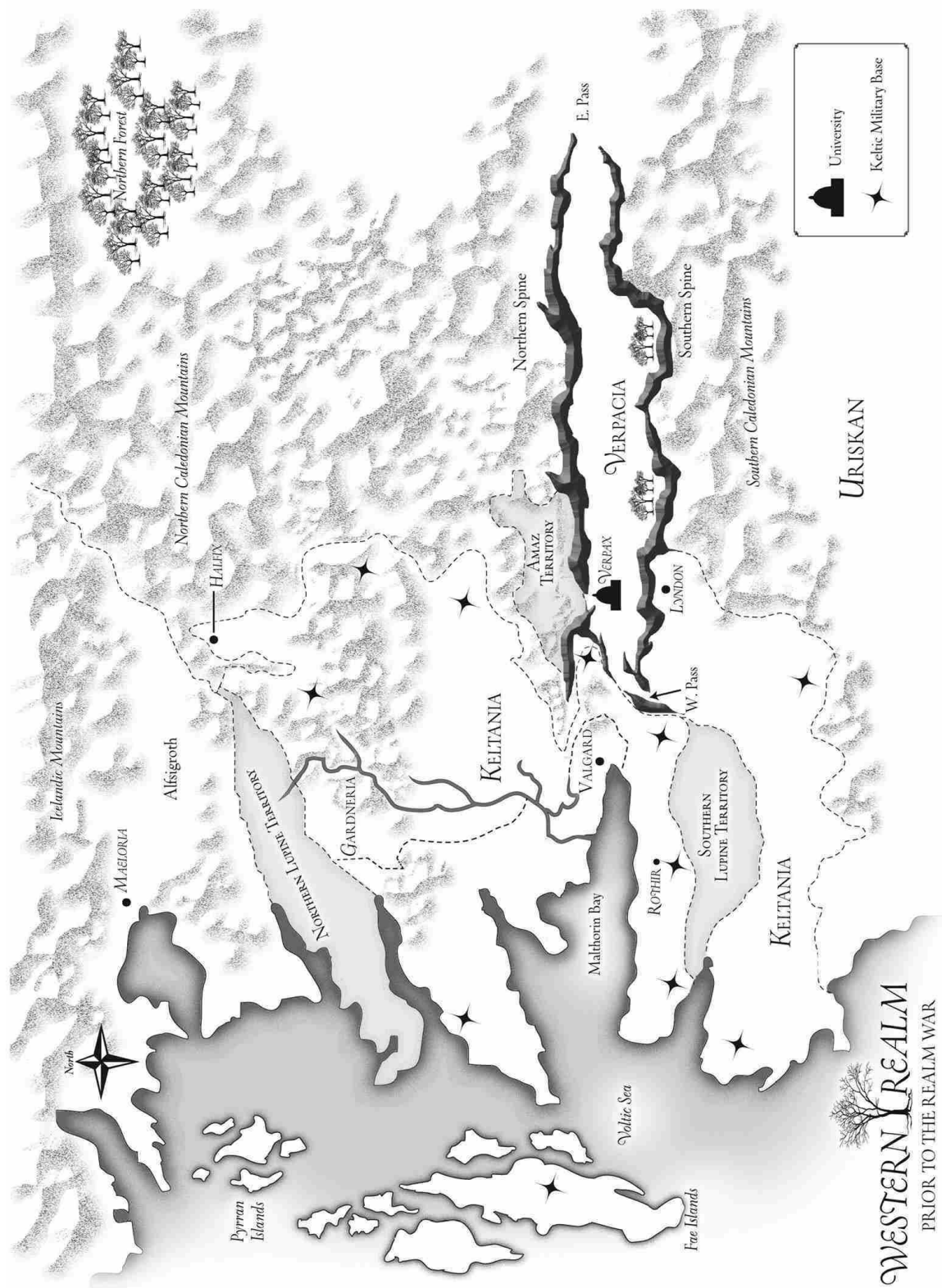
[Wandfasted](#)

[Işık](#)

[Büyücüsü](#)

Wandfasted

Diane Dexter için-
yorulmak bilmeyen gençlik savunucusu, yetenekli yazar ve okuyucu,
sadık anne ve iyi arkadaşım.

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onüçüncü](#)

[BölümOnbirinci](#)

[Oniki](#)

[Bölüm On Dört On](#)

[Beş Bölüm Bölüm](#)

[On YediOn Altı](#)

On Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Yirminci

Bölüm Üçüncü Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Otuzuncu Bölüm Yirmi

Birinci Yirmi Yirmi Yirmi

Yirmi İkinci Dördüncü

Beşinci Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi Dokuzuncu

Altıncı Yedi Sekizinci

Sonsöz

Önsöz

Bize taktıkları isimlere alıştım.

Kargalar. Hamam böcekleri. Hedgewitches.

Artık pazarda itilip kakıldığımda ya da sokakta tükürüldüğünde ağlamıyorum. Alaycı, nefret dolu bakışlarına ve algılanan kötülüğümden korunmak için bana karşı yaptıkları koruma işaretlerine katlanıyorum.

Ben Gardnerian'ım.

Bu nedenle burada, Kelt denizinde mahsur kalmış bir halde, sadece şifalı biralara olan yeteneğimin bu küçük, ücra köyde faydalı olduğu düşünüldüğü için var olmama izin verilerek zar zor tolere ediliyorum.

Görünüşüm beni bu farklı kılmısaydı belki daha kolay olurdu. Orman yeşili gözlerim ve koyu renk saçlarım dikkat çekici değil, ama giydiğim siyah tunik ve uzun etek, gümüş Erthia küresi kolyesiyle birlikte beni İlk Çocuklardan biri olarak işaret ediyor.

Ve yeşil tenimin özellikle karanlıkta hafif bir zümrüt gibi parlaması - belki de en inkar edilemez işaret- onu Ne olduğumu saklamam imkansız.

Bir Gardner Büyücüsü.

Kendi halkım dışında herkes nefret ediyor.

Ahırımıza Heretikler yazıp ateşe verdiklerinde, bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm.

Ta ki ejderhaları gönderene kadar.

Ama bizim kendi ejderhalarımız olduğunu hesaba katmadılar. Ve kesinlikle onu da hesaba katmadılar.

Büyük Büyücümüz. Ateşin Getiricisi. Ölüm Fırtınası. Karga Büyücü. Kurtuluşumuz.

Kara Cadı.

Birinci Bölüm:

Ön Hatlar

"Kargalarla iş yapmıyoruz," Bayan Darrow. "Artık yapmıyoruz."

Bir yumruğunu geniş kalçasına dayamış, elma yanaklı yüzünü muzaffer bir alaycılıkla buruşturmuş, sarı saçlarının telleri kıpkırmızı başörtüsünden kaçmış bir halde duruyor. Keltania bayrağı Geniş göğsünün üzerine iğnelenmiş, kan kırmızısı ketenden bir dikdörtgen üzerine demir siyahı bir X işareti.

Kocası Tüccar Darrow utanmış görünüyor, kendi Keltanya bayrağı gelişigüzel bir şekilde omzunun yanına iliştilmiş. Bakıyor Önündeki ahşap tezgâhta oturmuş, pürüzsüz abaküsle oynuyor ve bakışlarını kasıtlı olarak kaçırıyordu.

Panik içimde yükseliyor. Önlerine koyduğum ecza sandığını sıkıca kavıyorum, ilaç şişeleri düzenli bir şekilde sıralanıyor. parçalı kutu. Doğuya, Verpacia'ya yapacağımız yolculuk için ihtiyacımız olan parayı düşünüyorum. Yaprakların kızılığını, kışın yaklaştığını. Yaşlı büyükbabamı, genç kardeşimi.

Doveshire Gardnerianlar için çok tehlikeli hale geldi. Kardeşim Wren ve benim inatçı

Büyükbabam gitmemiz gerektiğini söyledi, ama şimdi her şey gitmemiz için hazır; araba , atlar çoktan bağlandı, ev kapatıldı.

İhtiyacımız olan tek şey, haftalarımı harcayarak hazırladığım bu ilaçlar için para. Malzeme almak için güvendiğimiz para- Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan malzemeler.

Omuzlarımı dikleştiriyor, Bayan Darrow'un bakışları altında büzülmemeye çalışıyorum. "Anlamıyorum. Son geldiğimde ilaçlarımı almaktan mutluluk duymuştunuz."

Tiksintili bir nefes üflüyor. "Kötü büyülü kötü cadılar, sizin payınıza bu. Önce *bize* ait olan inancı çarpıttınız.

Sonra da şeytani büyünü kullanarak topraklarımızın büyük bir kısmını çalıyorsun." Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor, gülümsemesi zehir dolu. "Gelgit dönüyor. Büyün *soldu*."

Söylediklerinin bir kısmı doğru, birçok Gardnerialıyı üzecek şekilde. Halkımın çoğunun büyüü yok ya da en iyi ihtimalle zayıf. Ve nesillerdir bir Büyük Büyücümüz olmadı. Ama bizim Büyü kötü değildir ve ona ya da bir başkasına zarar verecek hiçbir şey yapmadım - her ne kadar şu anda içimden gelse de.

Kocasına döndüğümde öfkeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Lütfen, Tüccar Darrow," diye yalvarıyorum, ses tonumdaki zoraki kibarlık kulaklarımda yanlış çınlıyor. "Dükkânınız için bu şifalı biraları hazırlamak için haftalarımı harcadım. Ailem onları satmam için bana güveniyor."

Vicdanı Tüccar Darrow'a galip gelmiş gibi görünüyor, çizgili yüzü rahatsızlıkla geriliyor. "Sadece bu son, Tesla," diye huysuzca, ilaç şişelerini incelemek için yaklaştıırken hâlâ bana bakmıyor.

Bayan Darrow sandığı kapıp ikimizden de uzaklaştırmadan önce ona öfkeli bir bakış fırlatıyor.

"Onları alacağız o zaman." Kötü niyetle gülümsüyor. "Tıpkı siz kargaların topraklarımızı aldığı gibi." Sert bakışlarını kocasının üzerine diyor. "Ödeme yok."

Onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Ne?"

Bana ters ters bakıyor. "Oh, hepinizin peşindeyiz. Asalarınızı sallayıp elimizdeki her şeyi alacağınızı düşünerek. Bu sefer öyle olmayacak. Savaşacağız ve siz başka bir Büyük Büyücü yetiştirmeye fırsat bulamadan hepinizi yok edeceğiz. Ve topraklarımızı *geri* alacağız."

Kalbim bir çekiç gibi çarpıyor. Sandığa doğru hamle yapıyorum, ama o benden önce davranıp sandığı hızla çekerek Brandon ve diğer iki iri yarı demirci çırağı Lonca Pazarı'na giriyor. "Yapamazsınız," diye itiraz ediyorum, haklı bir öfke ve artan

sandığı arkasındaki yüksek rafa koyarken çaresizlik . "Bu bütün bir ayın işi. Takas edecek başka bir şeyimiz yok. *Hırsızlık* yapıyorsun." "Burada bir Roach mı var? Sorun mu çıkarıyorsun?" Brandon koşarak Ter ve duman kokuyordu. Sarı saçları yağlı ve Keltania bayrağı kalbinin üzerine sıkıca tutturulmuş.

Ona gizlemediğim bir nefretle bakıyorum. Brandon yılmadan, geniş ve kirli eliyle saçlarımı okşuyor. Geri çekiliyorum, o da gözlerinde zalim bir parıltıyla gülüyor. "En azından güzel bir kız Roach."

"mi?" Gerrig yanıma sokuluyor ve bana yavaşça bir göz atıyor, adem elması sıska, tavuğa benzeyen boynunda sallanıyor. Parmağıyla tuniğimin kenarına hafifçe vuruyor.

"Giydikleri o siyah kumaşla bunu asla bilemezsiniz. Bildiğimiz kadarıyla üç memeleri de olabilir."

Geri çekiliyorum ve tuniğimin eteklerini düz bir şekilde aşağıya indiriyorum. Genç adamlar ve Bayan Darrow kahkahalara boğulurken utanç ve dehşet içindeydim. Onların yüz­süz zalimliği karşısında şaşkına döndüm ve kendimi gözyaşlarımı geri kırarken buldum.

"Bunu kontrol edebiliriz," diye öneriyor tıknaz Colton, gözlerinde muziplik ışıltısıyla.

Kıkırdamaları hızla açık bir alaycılığa dönüşüyor. Geri çekiliyorum, bakışlarım kapıya doğru kayıyor, sonra umutsuzca ilaçlar.

Tüccar Darrow bana zarar vermelerine izin vermez, diye düşünüp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. O asla kaba olmadı. Ve kesinlikle bana ödeme yapacaktır.

Gözümün ucuyla, mağazanın geniş ön cephesinden Pencerele­lerden, genç Kelt adamlarının silahlı bir şekilde caddede koştuğunu görüyorum.

yayları ve kılıçlarıyla, Keltania bayrağını kollarına takmışlardı. Zihnim karışık ve giderek artan bir telaşa kapılıyor.

"Neler oluyor?" Endişeyle sordum. "Nereye gidiyorlar?"

Brandon yaklaşıyor ve o konuşmadan önce cevabının ne olacağını biliyorum.

"Hepinizden kurtulmak için."

Bir Arınma.

Köylüler, sınır çatışmaları kızıştıkça aylardır bu konuda mırıldanıyor, ben geçerken tehditlerini .

Büyükbabam tüm bunları abartılı bir kabadayılık olarak görmezden gelmeye devam etti, biz de aptalca burada kaldık.

Kaçış planım için tek bir gün bile çok geç.

Midem bulanırken Brandon'dan uzaklaşıyorum, birden ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumuzun farkına varıyorum. Eve gitmeliyim.

Büyükbaba ve Wren. Onları güvenli bir yere götürmeliyim. Ve büyükbabamın asasını ele geçirmeliyim ki onları korumak için elimdeki sihri kullanabileyim.

"Gel bakalım Edgard," diye mırıldanıyor Bayan Darrow kocasına sinsice, gözlerinde intikamcı bir parıltıyla. Sokaktaki huzursuz kalabalığı, Brandon ve yandaşlarını ve dikkat çekici bir şekilde silahsız, korumasız olan beni görüyor. Tüccar Darrow, "Kızı bırakın," diye emrederken Yüzünde endişeli bir ifadeyle duraksıyor. "Bırakın genç adamlar Kargalarla ilgilensin."

Boğazım kurudu ve sıkıştı. "Lütfen, Tüccar Darrow," diye yalvarıyorum. "Bize karşı her zaman adil oldunuz."

Tüccar Darrow genç adamlara bakıyor, sonra bana dönüyor, belli ki gözlerinin arasında sert bir kırışıklık var.

Pencerelerin önünden bıçak ve kılıç sallayan bir grup adam daha geçiyor. Bazıları at sırtında, evime doğru geliyorlar. Nehrin aşağısında.

Tüccar Darrow ve adamlarını görmek için arkamı döndüğümde paniğim tavan yaptı. Karısı sessizce dükkânın arka tarafına geçti, ağır bir perde arkalarından kapandı.

Cesaretlenmiş, domuz gibi Colton dudağını yalıyor, kırmızı lekeler Vücuduma bakarken yanaklarını renklendiriyor. "Tüm bu siyahın altında ne olduğunu öğrenmeli miyiz?"

"Beni rahat bırak Colton," diyorum, geri çekilerek eteklerimi bir tahıl fıçısına dayıyorum.

"*Beni rahat bırak, Colton,*" diye alay ediyor, ses tonu Brandon'ı güldüren tiz bir alay benimkiyle.

Gerrig alaycı bir şekilde homurdanıyor, gülümsemesi heyecanlı. "Bizden daha kutsal olduklarını sanıyorlar. Gerçek İlk Çocuklar olduklarını."

"Bizim için çok mu iyisin?" Brandon beğenmiş bir şekilde bana bakarak azarlıyor. "Bu yüzden mi burnun havada dolaşıyorsun?"

"Kes Brandon," diye feryat ediyorum, ona ters ters bakarak. *Keşke bir asam olsaydı.*

"Yoksa ne olur?" Brandon alay ederek yaklaşıyor. "Bize sihirli bir sopa mı sallayacaksın? Neyin yaklaştığı hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Bu kadar yeter," diye ısrar ediyorum, kalbim küt küt atıyor. "Gitmek zorundayım." Etrafından dolanıyorum ama kaslı kolu beni yakalamak için savruluyor.

"O kadar hızlı değil, küçük cadı."

Umutsuzluğa kapılarak elinden kurtuluyorum ve diğer tarafına geçmeye çalışıyorum.

Brandon arkadaşlarıyla birlikte gülerek beni yakalıyor ve kabaca geriye doğru çekiyor.

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde kendimi çeviriyor ve avucumun tabanını sertçe burnuna çarpıyorum, çarpmanın acısı kolumu bıçak gibi kesiyor.

Şaşkınlıkla geriye doğru sendeliyor, eli burnuna gidiyor, parmaklarının arasından kan sızıyor. Ona şiddetle bakıyorum.

Brandon'ın gözleri kısılıyor, ama ben kapıya doğru fırlayamadan öne atılıyor ve yüzüme sert bir tokat atıyor.

Şok oldum, sendeledim ve ayağımı kaybederek yere düştüm. Ben ondan uzaklaşırken Brandon bana doğru yaklaşıyor, darbenin etkisiyle başım dönüyor.

Lonca Pazarı'nın kapısı gıcırdayarak açılır.

"Ona bir daha vurursan kafanı kırarım Brandon. Yemin ederim ."

Brandon durdu, yumruğu havada sıkılmıştı.

Jules Kristian kapı aralığında durmuş, Brandon'ın kafasına doğru bir ok doğrultmaktadır.

Uzun, sıska Jules. Kelt komşum. Gözlükleri yamuk, saçları her zamanki gibi kahverengi, dağınık ve bayrak takmıyor. Toprak tonlarında bir tunik ve pantolon giymiş, onlardan biri gibi görünüyor.

Ama o onlar gibi değil; kalabalığı takip etmek yerine her zaman kendi kararını veriyor.

Ve benimle arkadaş olmak gibi çok kötü bir karar verdi.

İkinci bölüm:

Jules Kristian

Brandon ve diğerleri, kitap kurdu Jules'un onlara meydan okumasına şaşırılmış gibi donup kalırlar.

Rahatlamış bir şekilde Jules'un bana verdiği şansı değerlendirdim. Brandon ve Gerrig arasındaki boşluktan içeri daldım, Jules'un etrafından dolandım ve

ön kapıdan uçarak çıktım, neredeyse tahta basamaklarda ayağımı kaybediyordum.

Önümde uzanan manzara karşısında kayarak duruyorum, midem sıkı bir mengeneye sıkışıyor.

Beş noktalı kavşağın ortasında, köyün merkezi, yükseltilmiş kürsüsünün hemen yanında bir at arabası durdu. Öfkeli bir Kelt kalabalığı etrafını sarmış, toplu sesleri yükseliyor. Araba, siyah giyimli, siyah saçlı, yeşil gözlü ve pırıl pırıl yeşil tenli Gardnerianlarla dolu.

Hepsini tanıyorum.

Kalabalıkta kimse beni göremeden bir tahıl varili yığınının arkasına dalıp boşluklardan bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Sokaklar tika basa dolu ve hiçbir kaçış yolu göremiyorum. Ama buradan , Gardner'lı komşularımın geri birlikte o vagonun içinde bulacağım kendimi.

Yumuşak huylu kooperatifçi Mage Krell vagonun kenarında durup gözlerini kırıştırıyor ve kalabalık vagonu sallayıp hakaretler yağıdırırken boş gözlerle kalabalığa bakıyor. Gözlükleri yok ve yüzünün yan tarafında büyük bir morluk var. Yıllar önce bana küçük bir

Ahşap hayvanlar o kadar küçüktü ki, hepsini içinde tutabilirdim. Yaşlı karısı ona yapışmış, saçlarının beyaz telleri işlenmemiş yün gibi uçuşuyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde. Ot ve çay satarak geçinen sessiz dul Mage Cooke

Sinmiş, kolunu koruyucu bir şekilde yüzünün önüne kaldırmış. Genç, huysuz Rolland yumruğunu sallıyor ve aptalca kalabalığa bağırıyor. Büyük bir taş kafasına isabet edince geriye düşüyor.

Mage Cooke eğilir ve haykırır, arabaya daha fazla taş fırlatılırken elleri yüzüne doğru uçar. Başını tekrar kaldırdığında şakağından aşağı kan akıyordu.

Genç sarışın bir Kelt kadını, köyün demircisi ve onun iri yarı oğlu Orik tarafından kürsünün ortasına sürüklenirken sesler yükseliyor. Kafası kırılmış ve boynunda KROW WHORE yazan bir tabela var. Kalbim boğazıma düğümleniyor.

Daisie, demircinin kendi kızı. Onu Gardnerianlarla birlikte arabaya ittiklerinde boşuna mücadele eder. Topal, siyah giysili

Sırada Gardner'lı gençler var. Sessiz Gramm.

Daisie'de yıllardır tatlı, yüzü kanlı, tabelasında İĞRENÇ KROW yazıyor. Değirmenci onu kürsüden kana susamış kalabalığın içine fırlatırken onu gözden kaybediyorum, sesleri yükseliyor.

Sesler denizi gürültülü bir bulanıklığa dönüşüyor, ancak öfke dolu sözlerinden bazıları net bir şekilde duyuluyor.

"Büyücüler bizi öldürmeden onları öldürün!"

"Kelts için Keltania!"

"Hamamböceklerini ezin!"

"Öldürün onu!"

"Bir tane daha var! Burada saklanıyor!"

Büyük bir el kolumu sıkıca kavradığında haykırıyorum ve Kalabalığın en yakın kenarı mide bulandırıcı, öldürücü bir dalga halinde bana doğru dönüyordu.

Dehşet saplanıyor, beni vahşi bir çaresizlikle dolduruyor.

Kolumu kurtarmak için mücadele ederek saldırganın üzerine basıp pençeliyorum. Diğer kolum başka bir adam tarafından sıkıca tutuldu, beni uzattı

. Kurtulmak için nafile bir çabayla çılgınca tekmeliyor ve dönüyorum.

Sonra kulakları yırtan bir çığlık havayı yırtıyor ve tüm kalabalık soluk soluğa kalıp eğiliyor. Beni tutan ellerimden kurtuldum ve neredeyse yere düşüyordum.

Devasa siyah bir ejderha tepemde belirip gökyüzünde gürlerken irkiliyorum.

Yukarıdan bir dizi çığlık yankılanırken, bir başka toplu eğilme sesi duyulur. İki ejderha daha bulutları yarıyor, karanlık kanatları genişliyor. Ejderhalar korkunç derecede iskelet gibi, kanatları keskin tüylerle kaplı. Havayı üzerimize doğru itiyorlar.

ağır bir akıntıyla saçlarımı kafa derime doğru savuruyor. Çürümüş bir leşin ateşe verilmesi gibi iğrenç bir koku üzerime çöküyor.

Kalabalıktan bir tezahürat yükselir.

Başka bir el kolumu kavradığında bakışlarım gökyüzünden kopuyor, ama Jules'un durduğunu ve parmağını dudaklarına götürdüğünü gördüğümde paniğim azalıyor. Beni geriye doğru bir ara sokağa çekiyor ve tepemden daha fazla ejderha çılgılık atarken ona ayak uydurmak için tökezliyorum.

Hepsi aynı yöne uçuyor. Kuzeye doğru. Gardneria'ya doğru. Anavatanıma doğru.

Jules'un hızı çok yüksek, yayı omzuna asılı, biz koşarken bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Dar sokaktan aşağıya dalarken neredeyse kayıyor, sonra Lonca Pazarı'nın arkasından keskin bir sola dönüyoruz.

Beni hasarlı varillerin, yırtık jüt çuvalların ve yığılmış diğer ticari enkazın arkasına fırlatıyor. Dirseğim

Ben korunmak için eğilirken büyük bir sandığa acı verici bir şekilde temas ediyor. Sonra Jules eski bir tahıl çuvalını ikimizin üzerine fırlattığında ışık söndü ve bu çok da erken olmadı.

Ağır çizme topukları ara sokakta ve tam önümüzdeki toprak zeminde gümbürdüyor. "Buraya geri kaçtı!" diye bağılıyor bir adam.

"Roach Bank'a doğru gidiyor olmalılar," diye cevap veriyor bir başkası.

Nefesim aşırı derecede yüksek çıkıyor. İçin kolumla ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Nabzım kulaklarımda çınlarken ve korku beni milyonlarca parçaya ayırmakla tehdit ederken baygınlık hissetmeye başlıyorum.

Daha fazla bot gümbürdüyor ama sesler azalmaya başlıyor. "Bu tarafa gitti! Nehre doğru!"

Sokak sonunda sessizleşir ve Jules dışarı bakar. Zayıf alacakaranlık çuvalın altından içeri sızar.

Başım dönüyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. *Kardeşim. Büyükbabam.* Tüm evrenim bir tekilliğe daralıyor: ailem için boğucu bir korku.

Bir ateş büyüğü mırıldanıyorum ve yerden bir büyü topu çıkarıyorum.

Büyü vızılı bir iplik halinde cızırdayarak içimde kıvrılıyor.

Göğüs. Titreşen bir acı büyüyor, merkezimde dönen bir iğneler yumağı gibi batıyor. Asa olmadan bu güçle hiçbir şey yapamam ama artan paniğimi yatıştıran bir sıcaklık yayıyor.

"Zirvenin tepesine çıkmamız gerek," diye nefes nefese Jules'a söylendim, başımı arkamızdaki küçük dağa doğru sallayarak. "Orada her şeyi görebiliyoruz. Ve bu benim evime giden en hızlı yol. yazlık." Ona anlamlı bir bakış attım. "Eğer oraya ulaşabilirsek, asayı ele geçirebilirim."

Jules'un gözleri açılıyor ama başıyla onaylıyor. Büyükbabamın asasıyla deneyler yaptığımı biliyor.

gerekiyordu. Asa bir zamanlar babama aitti, ama o öldüğünde, Büyücü Konseyimiz onu neredeyse sihirsiz olan bana hediye etti.

büyükbabamın anısına. Bu asa kötü yapılmış, lamine ahşap düzensiz katmanlı ve standartların altında bir ağaçtan yapılmış, ama ona sahip olduğumuz için şanslıyız. Çoğu Gardnerili, özellikle de bizim gibi fakir olanlar, asa sahibi değildir. Bizimki gibi kaba bir asa bile aşırı pahalı. Üretmesi zor ve elde etmesi daha da zor.

Ama onu nasıl kullanacağımı biliyorum.

İrkımdaki çoğu dışının aksine, içimde biraz sihir var.

Tüm kaslarımız gergin ve , Jules sessizce çuvalı üzerimizden tamamen çekiyor. Kamburlaştık, çalılıkların arkasına kaydık.

Kasabanın kenarındaki, Crykes Zirvesi'ni oluşturmak için hızla yukarı doğru eğilen orman dilimine.

Bu *bizim* küçük dağımız, Jules'un ve benim - bir Kelt ve bir Gardnerlinin birlikte gidebileceği ve fark edilmeyeceği tek yerlerden biri. Birkaç yaz akşamından fazlasını tepede geçirdik, okuduk, güldük, tarih ve simya hakkında konuştuk, Jules benimle Üniversite'nin hikayelerini paylaştı.

Hava kararıyor ve ağaçların arasından görünen gün batımı, ortaya çıkan korkunç kaosla alay edercesine güzel ve huzurlu.

Havaya sert bir serinlik sızıyor, sonbahar pençelerini yazıya geçirmeye başlıyor.

Jules beni ağaçların arasından geçen korunaklı, kayalık patikaya doğru yarı çekerken elini tutuyorum, ağır siyah eteklerim beni yavaşlatıyor. Nereye gideceğimizi biliyoruz.

ve koyu renk giysilerim uzun gölgelere karışıyor.

Sivri zirveye ulaştığımızda, göğsüm kesik cam yutmuşum gibi acıyor ve midem ağırlı bir düğüm oluyor.

Daha fazla şeytani ejderha tepemizde süzülüyor, gökyüzünde yarıyor. Jules ve ben görülmemek için çevredeki kayalıkların arasına gizleniyoruz. Bir ejderha dağın tepesine o kadar yakın uçuyor ki, yaratığın alt kısmındaki siyah pulları seçebiliyorum.

Pençeli ayaklar alttan kıvrılmış, korkunç pençelerle uçanmıştı.

Titreyerek ayağa kalkıyoruz ve karşımızdaki manzarayı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Şu anda havada bir sürü ejderha var, kuzeye doğru kanat çırparken üzerlerinde askerler var. Yassı, siyah bir mamut böceği sürüsü gibiler, birbirlerine bağıyorlar, kanatları vızıldıyor.

Parlak turuncu gün batımı şeytani formlarını silüetleştiriyor.

Başımı çevirip onların hareketlerini takip ediyorum. Biraz daha yükseliyorum ve bakışlarımı Wey Nehri'ne, eve doğru çeviriyorum.

Kulübemiz tek ve parlak bir alevdir.

Nehrin yukarısındaki ve aşağısındaki tüm Gardnerya çiftlikleri ateşe verildi ve ısıll ısıll yanıyor. İçimdeki sabitleyici sihir topu acı verici bir sarsıntıyla söndü.

"Benim evim!" Ağlıyorum. Dizlerimin bağı çözüldü ve sendeleyerek kayalık zemine düştüm.

"Hayır," diye soluk soluğa bağıyor Jules, gözleri kulübeme sabitlenmiş, yüzü kaskatı kesilmiş.

"Ah, Kadim Olan," diye bağıyorum, büyük bir hıçkırık kopuyor, avuçlarım arkamdaki kayaya yapışıyor. "Oh, Jules, sence yaşıyorlar mı?"

Daha fazla ejderha geçerken yanıma düşüyor, elleri kollarımı kavramak için yukarı kalkıyor.

"Kadim Olan, bana yardım et," diye feryat ediyorum, göğsüm kabarıyor, öğüreceğimden eminim. Çaresizlik içinde Jules'a bakıyorum. "Sence onlar onları öldürdün mü?"

Ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Tüm dünya elimden kayıp gidiyor gibi görünüyor ama ben parçalanırken o beni yakalıyor, kollarıyla beni sarıyor.

"Öldüler, değil mi?" Başımı kederle iki yana sallayarak göğsüne doğru inliyorum.

"Bilmiyorum," diyor bana sıkıca sarılarak.

"Annem öldü. Babam da. Büyükbabam ve Wren de!" Eli saçlarımı okşamak için kalkıyor. "Oh, Jules," diye hıçkırıyorum, "Büyükbabam

asayı almama izin vermeliydi! Daha erken gitmemize izin vermeliydi!"

"Biliyorum. Biliyorum, Tesla."

"Onları kurtarabilirdim!" Beni tutarken alçak sesle, acı dolu bir feryat kopardım.

Gözyaşlarımla boğulurken Jules'tan uzaklaşıyorum ve kuzeye bakmak için sendeliyorum.

Ejderha sürüsü karanlık bir leke gibi acımasızca ilerliyor.

Caledonian Dağları'ndan Gardneria'nın merkezine doğru. Keltler geniş Crykes Sahası'nın tamamını askeri bir hazırlık alanına çevirmiş durumda. Sıra sıra karanlık çadırlar ve geometrik rune işaretli yapılar kurulmuş ve yüzlerce meşale yakılmıştır. Ejderhaların bazıları sahaya indiriliyor.

Dehşet içinde güneye dönüyorum ve siyah pantolon üzerine kırmızı askeri tunikler giyen üniformalı Kelt askerlerinden oluşan büyük bir kitle görüyorum. Onlar

Güney Yolu üzerinden Doveshire'a doğru sıkı bir düzen içinde ilerliyorlar. Urisk askerleri onları çevreliyor; sivri kulaklı, mavi saçlı ve gök mavisi renkleriyle askeri sınıflarının güçlü geomancer'ları.

kobalt mavisi zırhları parlayan georünlerle işaretlenmiş. Urisklerin bazıları hidreenalara biniyor; kambur ve kıllı, dişleri ölmekte olan ışıқта parıldayan, yaban domuzu şeklindeki korkunç yaratıklar. Bazıları ise tekerlekleri parlayan rünlerle güçlendirilmiş atsız arabalarına biniyor.

Batı Yolu, insan ve eşyalarla dolu, siyah *X işaretli* kırmızı bayraklarla süslenmiş arabalarıyla savaştan kaçarak sahile doğru ilerleyen Kelt aileleriyle tıkanmış durumda.

"Bir Icaral iblisi var!" Siyah kanatlı bir asker bir hydreena'nın üzerinde at sürerken nefesim kesiliyor, gözlerinde ateşten noktalar var. O bakıyor

Mavi Urisk askerlerine çok benziyor, parlayan gözleri ve sırtından tehditkâr bir şekilde çıkan tüylü siyah kanatları dışında, üzerimizdeki ejderhalardan tamamen farklı değil.

Kötü Olan.

Yere yığılıyorum, başım dönüyor, sırtımı geniş bir kayaya dayıyorum ve ağlayarak yana doğru sallanıyorum.

Jules çömeldi ve koluma girdi. "Benimle gel." Sesinde çelik var. "Senin için Kelt kıyafetleri bulacağım. Biz de

kaç."

Kolumu ona doğru uzattım, yeşil tenim yaklaşan karanlıkta zümrüt gibi parlıyordu. "Faydası yok, Jules. *Bunu* nasıl saklayabiliriz?"

Çenesi sertleşir. "Seni Verpacia'ya kaçıracağım."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken başımı sallıyorum. "Bizi yakalayacaklar. Eminim sınırı kapatmışlardır."

"Üniversiteye gidiyorum," diye ısrar ediyor. "Tanıdığım insanlar var. Bize yardım edebilecek insanlar."

"Ama benim ailem," diye çaresizlik içinde hıçkırıklara boğuldum. "*Ben* senin ailen olacağım."

Bunu öylesine sert bir inançla söylüyor ki gözyaşlarım boğazıma düğümleniyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Seninle evleneceğim," diye ısrar ediyor. "Bir şekilde Verpacia'ya gideceğiz ve seninle evleneceğim. Orada bir kulübe alırız. Uzak bir yerde. Üniversitede bir iş bulacağım ve seni saklayacağım."

"Gardnerililer evlenmez," diye hatırlatıyorum ona, sesim ailem ve halkım için duyduğum kederle boğuluyor. "Bağlanmak *istiyoruz*. Sonra da

bağ." İçimdeki ıstırap korkunç bir dalga gibi yükseliyor. "Bırak beni, Jules. Seni öldürteceğim. Bana yardım edemezsin."

"*Yapabilirim*."

Derin, titreyen bir nefes alıyorum. *Nazik, aptal Jules*. Yüzüne dokunuyorum. Çıkık elmacık kemiğine. Son derece zeki gözlerine.

"Benimle evlenemezsin Jules," diyorum ona, ağzım titreyerek. "Ben bir Kelt değilim."

Yüz ifadesi . "Umurumda değil! Ben ne zaman umursadın mı?"

"Ben her zaman Gardneryan olacağım."

"O zaman Gardneryan ol," diye inatla karşılık verir. "Verpacia'da bir hayat kuracağız. Ve işler sakinleştiğinde, eğer uygunsa Mümkün. Umurumda değil. Kendimi sana bağlarım."

Bir süredir Jules'un benden hoşlandığını biliyordum. Bu onda zaman içinde gelişti. Bunu bana baktığında bakışlarını aydınlatan sıcaklıkta gördüm. Aramızdaki yeni gerginlikte. Ama o her zaman kibar ve duygularımdan emin olmadan. Onun bu kadar cesurca konuştuğunu duymak beni sersemletti.

"Dağlara doğru gideceğiz," diyor. "Ben at ve erzak getirene kadar sen burada kalabilirsin."

"Ya hâlâ hayattalarsa?" Sesim küçük ve zayıf, anlamsız bir umuda tutunuyor. Sakat, halsiz büyükbabam ve hastalıklı

Sekiz yaşındaki kardeşi. Tüm bunlardan kaçma şansları nedir?

Bana sert bir bakış attı. İkimiz de muhtemel gerçeği biliyoruz.

"Senden ne yapmanı istiyorlar?" Jules çenesi gergin bir şekilde soruyor.

Acı bir kahkaha gözyaşlarımı kesiyor. "Büyükbabam mı? Seni o uçurumdan aşağı itmemi isterdi." Nazik, katı dindar büyükbabamı ve onun Keltlere karşı duyduğu ezici nefreti düşününce yeniden ağlamaya başlıyorum. Büyükbabam, Keltlerin bu tuhaf davranışları karşısında dehşete düşerdi.

Kelt Jules'un torununa asa bağlamaya çalışması ihtimali, dinimizin kadınların asa kullanmasını yasaklayan emirlerini aptalca ve körü körüne dinlemesiyle aynı nedenlerden dolayı

Büyücü Konseyi'nin onayını almak.

"Wren ne isterdi o zaman?" Jules bu kez daha yumuşak bir sesle sorar.

Kardeşimin geniş, hazır gülümsemesini düşünüyorum. Gözlerimdeki yaşları kabaca siliyorum, kendimi çelikleştiriyorum. "Seninle gelmemi isterdi."

"mısın?" Jules soruyor, eli yüzümü okşamaya geliyor. "Benimle gelecek misin?"

Başımı sallıyorum ve beni sıcak bir kucaklamanın içine çekmesine izin veriyorum.

Sol tarafımda bir dal kırıldı.

"Ne kadar dokunaklı, değil mi?"

Jules'un tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve ben de tanıdık sesle irkiliyorum.

Brandon birkaç adım ötede duruyor ve üç Kelt askeri etrafımızı sarıp kılıçlarını kınından çıkarırken zaferle gülümsüyor.

Üçüncü Bölüm:

Mahkum

"Kardeşim nerede? Ve büyükbabam?" Crykes Tarlası'na doğru ormanlık patikada tökezleyerek ilerlerken sesim kabalaşıyor ve korkuyla kısılıyor. Sürü halinde ilerlerken yerden gizlice büyü parçaları topluyorum, gücü içimde depoluyorum, ancak kullanmadan bu kadar çok şey toplamak acı veriyor.

Tek ihtiyacım olan bir asa.

Brandon gülüyor. "Gevezeliği bırak, cadı." Beni sert bir şekilde itiyor ve neredeyse yere savrulmama neden oluyor. Dengemi yeniden kazanırken öfkemi bastırıyorum.

Gözlerimi kısıarak bir büyü ipliği daha çekiyorum ve onu içimdeki diğerlerinin etrafına sarıyorum. Gardner büyüsü yakınlık çizgileri-ateş, su, hava, toprak ve ışık. Bende çoğunlukla ateş var.

Hem çok.

Jules acımasızca sürükleniyor. Askerlerden biri, uzun boylu, sakallı bir adam, bir arkadaşımın kafasına sert bir şaplak atıyor, Jules neredeyse yana düşecekken gülüyor. Gece , yıldızlar gökyüzünde iğne ucu kadar parlıyor, gölgeler etrafımızdaki ormanı sarıyor.

Bir başka ejderha tepemden uçarken irkiliyorum, gizli büyüm kaburgalarımın bıçak gibi bir darbe indiriyor.

Çok fazla ejderha var. Mide bulandırıcı bir dehşet beni altına çekmeye çalışıyor ama ben büyünün kaynayan gücünü ona doğru iterek korkuyu uzak tutuyorum.

Crykes Alanı'na ve ilerideki askerlerin şamatalı kahkahalarını duyabiliyorum. Sayısız ejderhanın çığlıkları yukarıda ve uzaktaki zeminde yankılanırken sinirlerim yıpranıyor. Yakınlarda kesik kesik emirler bağırılıyor ve

Urisk'in keskin dilini konuşan kaba, alçak sesler.

Urisk geomancerları güneyden gelen güçlü büyücülerdir. değerli taşların ve kristallerin gizli büyüsünü kullanabilen topraklar.

Ve orduları yakın zamanda Kelt güçleriyle bir ittifak kurdu.

Halkıma karşı.

Orman açılıyor ve Jules bir açıklığa doğru itiliyor. Tereddüt ediyorum, kalbim güm güm atıyor, adımlarım durma noktasına geliyor.

Önümde devasa bir ahır belirdi. Ormanın karanlığında, Büyücü Gullin'in geniş çiftliğine yaklaştığımızı fark etmemiştim. Düşman askerleri çiftliklerinin bir bölümünü

Kamp *burada*.

Kelt ve Urisk askerleri küçük gruplar halinde ayakta durup konuşuyor, ahır hemen ötelinde. Demir ayaklar üzerindeki meşaleler toprağa saplanmış. Büyük, dairesel açıklığı çevreliyorlar Çiftlik binaları arasındaki alevler her şeyi uğursuz, turuncu bir ışıltıya boğuyordu.

Bu düz arazi, çiftliğin tüm arka sınırını çizen ve aşağıdaki Crykes Tarlası'nın tüm genişliğinin net bir görüntüsünü sunan dik uçuruma kadar uzanır. Sayısız kamp ateşi araziye dağılmış durumda.

Kelt askeri çadırlarının sıraları ve Urisk askerlerinin georune işaretli barınakları arasında yanıp sönüyordu.

Benim ve komşularımın kulübeleri uzakta, nehrin hemen ötesinde hâlâ yanıyor ve yanmış odun kokusu havada ağır ağır asılı duruyor. Kuzeyde, gece gökyüzünde süzülen ejderhaların karanlık şekillerini seçebiliyorum, hala Gardneria'ya doğru yol alıyorlar.

Brandon arkamdan beni iterek, "Kımılta," diye emrediyor.

Birkaç Kelt askeri bana dönüp bir kez daha baktı, kırmızı Üniformaları meşale ışığında kan rengini almış, beni görünce yüzleri karanlık bir ilgiyle dolmuştu.

Ateş büyümün dalgalarını beni yıkmakla tehdit eden korkuya karşı itiyorum, sıcaklık dalgası cesaretimi destekliyor. Dağınık Urisk askerlerini incelerken -büyülü yetenekleri onları Keltlerden çok daha korkutucu kılıyor- sinirlerimi yatıştırmak için kendimi daha da fazla büyü yaparken buluyorum. Ölümcül bir şekilde düzene girmişler.

Görünüşleri, kakma değerli taşlarla parıltıyan tırpanları ve sırtlarına bağladıkları kayışlarıyla. Bir jeosoldier hırıltılı bir

Hidreena, canavarın çirkin, dişli kafası sıkı dizginlerine karşı bir o yana bir bu dönüyordu.

Mavi renkli Urisk'in çoğunda askeri bir aynılık var. ama bir asker cesurca öne çıkıyor. O en ağır asker. Burada rün işaretli bir asker var ve dans eden meşale ışığı zırhını süsleyen değerli taşlardan canlı bir şekilde yansıyor. Safirler bileklerini çevreliyor, avuçlarına dolanıyor ve çok renkli değerli taşlardan oluşan bir ip çaprazlama olarak göğsünün üzerine atılıyor. Parlayan bir güç aurası yumuşak mavi bir sis gibi etrafını sarar ve taşıdığı mücevherlerin çokluğu onun Urisk geomancer'larının en güçlü sınıflarından biri olan bir *strafeling* olduğunu gösterir.

Strafeling, düzgünce kesilmiş sarı sakallı bir Kelt komutanının yanında duruyor, Kelt'in koyu kırmızı üniforması Kollarının etrafında ve pelerinin kenarlarında çok sayıda siyah şerit var. Kelt komutanının yanında, Kelt askerlerinin en güçlülerinden ve en korkulanlarından biri olan devasa, sarışın bir balta-paladin yükseliyordu. savaşçının geniş sırtına bağlanmış.

İleriye doğru itildiğimizde üç adam da dönüp Jules ve bana bakıyor, Kelt komutanının gözleri sert ve sabit, *strafeling* ise meraklı görünüyor. Balta-paladin geniş kollarını kaslı göğsünün çaprazlıyor ve bana açık bir bakışla bakıyor.

Dehşetimi yutarak büyüme sarılıyorum ve kendimi baltalı palaadinin bakışlarını tutmaya zorluyorum. Sonra gözlerim, silah kemerinin yan tarafına sıkıştırılmış, spiral saplı, ince ve soluk ahşaptan yapılmış bir şeye takılıyor. Sihir topu içimde bembeyaz bir ateşle çalkalanıyor. Göğüs.

Birasa!

Ama neden bir Kelt askeri Gardner asası taşıyın ki? Keltler büyüye sahip değildir.

"Bu kim?" diye bağırıyor Kelt komutanı Brandon'a, Jules'u işaret ederek.

Jules'un yumrukları iki yanında sıkılı, çürük ve yarık elmacık kemiğinden kan damlıyor. Gözleri meydan okurcasına daralıyor ve odaklanmaya çalışıyordu, gözlüğü Brandon'ın çizmesinin topuğu altında çoktan parçalanmıştı.

"Jules Kristian," diye anons ediyor Brandon, kabadayılıkla bir adım öne çıkarak. Jules'a doğru tükürüyor ve ona tiksintiyle dolu bir bakış fırlatıyor. "Bir ırk haini."

"Roach kızını saklamaya çalışıyordu," diye açıklıyor asker eskortlarımızdan biri, dudağı kötülükle kıvrılmış bir halde.

Baltalı palaadin kısık bir kahkaha atıyor ve gözleri kısık bir şekilde bana bakıyor. "Onu saklamaktan daha fazlası, eminim." Jules'a imalı bir şekilde gülümsüyor, sonra bana dönüyor. "Bir asa ister misin, Roach kızı?" Dişlerini gösteriyor, kasıklarına doğru uzanıyor ve aletini kaldırıyor. "Senin için o sıksa çocuktan daha iyi bir asam var."

Strafeling baltalı paladine küçümseyen bir bakış fırlatıyor ama Brandon ve Kelt askerleri gülüyor, aşağılanma fikrimin tadını çıkarıyorlar. Korkumu yenip dikkatimi içime yöneltiyorum ve iki asker daha çekiyorum.

uzun, kıpkırmızı büyü telleri yerden yükseliyor. Güç kaburgalarımı yakıcı bir sıcaklıkla itiyor, asaya doğru geriliyor.

"Onu bırakın," diye hırlıyor Jules, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Jules," diye uyarıyorum ama gözleri balta-paladine kilitlenmiş. "Yoksa ne olur?" Brandon alay ediyor, Jules'u öyle sert itiyor ki tökezliyor.

Geri. "Kafamızı mı kıracaksın? *Yemin* eder misin?"

Jules Brandon'ın üzerine atılarak onu hazırlıksız yakalar ve geniş yüzüne Brandon'ı yere seren sert bir darbe indirir.

Brandon'ın şaşkınlığı öfkeye dönüşür, yüz ifadesi ölümcüldür. Etrafını saran Kelt askerleri ona tezahürat yaparken Brandon ayağa kalkıyor ve Jules'un üzerine atılıyor. Arkadaşımla güreşerek yere yatırıyor, üstün cüssesiyle onu sıkıştırıyor ve yüzüne sert bir yumruk indiriyor.

"*Seni piç!*" Bağırıyorum, onlara doğru koşmak için hareket ediyorum, sadece iki Kelt askeri tarafından dirseklerimden yakalanıp geriye doğru çekildim. Öfkeyle kollarımı kurtarmak için mücadele ettim.

Keşke o asayı ele geçirebilseydim! Kelts kalabalığı yaklaşırken zor nefes alarak daha fazla güç toplamaya odaklanmaya çalışıyorum Jules'un etrafını sarmış, Brandon'ı kışkırtıyor ve benim onu görmemi .

Balta-paladin hınzırca gülümsüyor, büyük çenesi öne doğru itilmiş. Elinin sert bir hareketiyle beni tutan muhafızlara işaret ediyor.

Beni ahırın sağ tarafındaki çitle çevrili hayvan ağılına sürüklerken ayaklarım nemli toprakta kayıyor. Askerler kapıyı açıyor,

ve ileriye doğru itiliyorum, avuçlarım soğuk, çamurlu zemine çarpıyor. Burası zifiri karanlık, bölgede meşale . Gözlerimi kırıştıtırıyorum, gözlerim loşluğa alışmakta zorlanıyor.

"Tessie!" Ben ayağa kalkarken belli belirsiz yeşil parıltılı bir form kolumu tutuyor.

Bu Rosebeth, üç ev ötedeki tatlı Gardner'lı arkadaşım. Ona sarıldım, tanıdık bir yüz gördüğüm için minnettarım.

"Yaşıyorsun!" diye hıçkırarak bana sarıldı. "Kadim Olan'a şükürler olsun, yaşıyorsun!"

"Onu *kucaklıyor* musun?" Ağılın karanlığından iğrenmiş bir ses geliyor. "Bir *Kelt* ile kaçtı!"

Genç Gardneryalı kadının nefret dolu gözlerini seçebiliyorum, güzel bir yüzün içinde iri ve ışıltılı. Yeşil teni, tıpkı Benimki karanlıkta zümrüt gibi parlıyor. Bana doğru yere tükürüyor, sonra Şeytan'ın gücünü uzaklaştırmak için bir işaret yapıyor Birler. "*Stæn'en*," diye tıslıyor nefesinin altından. *Irk haini*.

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. Kümeste beş Gardnerian daha var, hepsi de nefret dolu kızın yanında uzak bir köşede toplanmışlar.

zarif Upper River Gardnerians. Koyu renklerini seçebiliyorum. Ay ışığında ipekli giysiler, Rosebeth ve benim giydiğimiz siyah yünlü ev kıyafetleriyle tam bir tezat oluşturuyor, tıpkı yoksul Aşağı Nehir Gardnerialılarının çoğu gibi.

Kalemin bir başka köşesinde, küçük bir figür sıkı bir topun içinde kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve açık renkli Kelt kıyafetleri giymiş. Biz Gardnerililerin aksine, teninde belli belirsiz bir zümrüt parıltısı yok ve kel bırakılmış. Bu uysal Kelt Daisie, demircinin kızı. Birden fark ettim ki kalemde sadece kadınlar var. Genç kadınlar.

Başımı çeviriyorum ve üç Kelt askerinin çitin üzerinden sarkmış bizi izleyen gölgelerini görüyorum. Gözleri ay ışığında parlıyordu.

Panik yapmamaya çalışarak Rosebeth'e bakıyorum. "Wren'i gördün mü?" kolunu tutarak fısıldıyorum. "Büyükbabamı mı?"

Ağlayarak başını sallıyor, yüzü bir sefalet maskesine dönüşmüş. Ahıra doğru eliyle işaret ediyor. "Vagonlar gelmeye devam ediyor. Bir sürü Gardnerianlar. Herkesi oraya girmeye zorluyorlar. Biz hariç herkesi." Rosebeth genç Keltlere korkuyla yan gözle bakar. "Biz neyiz

Ne yapacaksın?" diye soruyor bana yalvarırcasına, sesi titreyerek. Dudağını o kadar sert çiğniyor ki kanıyor.

Adamlara doğru bakıyorum. Kelt askerleri bize bakıp gülerken bir yandan da ellerindeki matarayı birbirlerine uzatıp duruyorlar. Jules'un etrafındaki kalabalığın dağıldığını görebiliyor. Ahırın kenarına atılmış, yan yatmış. Yüzü

tanınmayacak kadar şişmiş, bir kolu kırılmış gibi diğerini kucaklıyor.

İçimde öfke kabarıyor ve dönüp baltalı palaadine odaklanıyorum.

"Şimdi de Roach mu oldun?" *Strafeling* boş boş asayı işaret ediyor Balta-paladin'in kemerinde asılı olan.

Balta-paladin yere tükürür. "Güneydeki bazı Roach pislikleri bunu ele geçirdi ve muhafızlarımızın birkaç üyesini öldürdü. Onu Tenhold cephaneliğine götüreceğim."

"Neden lanetli şeyi yok etmiyorsun?" diye soruyor *Strafeling*, asaya şüpheyile bakarak.

"Denedik," diyor şövalye. "Kırılması şaşırtıcı derecede zor. Ve tuhaf bir şekilde güçlü."

Dikkatim parlıyor. Bunun gibi büyük güce sahip asalarla ilgili hikayeler duymuştum.

"Ne yapacağız?" Rosebeth yine o titrek sesiyle soruyor, koluma yapışıyor ve odağımı bozuyor.

"Sessiz ol," diye emrediyorum, düşündüğümünden daha sert bir şekilde, ama konsantre olmam gerekiyor.

Ben sadece üçüncü seviye bir büyücüyüm. Çok büyük bir güç değil elbette ama eşsiz bir yeteneğim var. Elementlerden sihirli iplikler çekip onları birbirine bağlayarak gücümü artırabiliyorum. Bunu sadece birkaç kez yaptım, ilaç yaparken büyükbabamın asasıyla denemeler yaptım ve bu yeteneği bir kez kendimi savunmak için kullandım. Her , büyü bağlama bana ateş verdi ve sanki ağır hastaymışım gibi beni temizledi. Yaptığım şey çok tehlikeli.

Büyü bu şekilde toplandığında ölümcül olabilir, bir Büyücünün yaşam gücünü onu boğabilir. En son bağlandığımda

Wren'in kronik hastalığını tedavi etmek için karmaşık bir ilaç deniyordum. Büyükbabam beni mutfakta şişelerin ve dağınık iksirlerin arasında baygın halde buldu ve bir daha asla kullanmamı yasakladı.

Asasını tekrar. Günlerce ateşler içinde yattım ama şeyden çok asayı kaybettiğim için yıkılmışım.

Daha önce hiç şu anda sahip olduğum kadar çok gücü bir araya getirmeye çalışmamıştım ve ateşle oynadığının farkındayım.

Ölümcül, öfkeli, elemental ateş.

Göğsüm yakıcı bir acıyla dolu, ama kararlılığım bununla güçleniyor. Durumumuzu soğukkanlılıkla değerlendiriyorum.

Etrafımız tamamen bir asker deniziyle çevrili ama tek tehdit değil. Birkaç Urisk jeosoldieri

Yakınlarda bir ejderha var, canavarın tüm vücudu öfkeyle dalgalanıyor. Ejderha bana bakmak için başını çeviriyor ve uzun dişlerini göstererek ürkütücü beyaz gözleriyle beni kısıtıyor.

Dehşet beni pençesine aldı, ama kendimi yerimde durmaya zorladım. Rosebeth çılgık atıyor ve saklanıyor, ince vücudu titriyor.

Uzun boylu, kanatlı bir figür açıklığa adım atıyor ve cesaretimin kaybolduğunu hissediyorum.

Icaral iblisi parlayan turuncu gözlerini etrafa dikerken korkuyla bir adım geri çekiliyorum. Siyah kanatları tehditkâr bir şekilde açılıyor ve Sırtan yüz ifadesindeki dehşet verici kötülük meşale ışığında daha da artıyor. Parlak bir alev topunu avucunun üzerinde dengede tutarken Kelt komutanı, *strafeling* ve balta-paladin'e doğru süzülüyor.

Icaral iblisiyle temkinli bir şekilde ilgilenen Kelt komutanı bir parşömen açar ve okumak için aşağı bakar.

"Ne diyorsun Lucian?" diye soruyor *strafeling*, kelimeleri zarif bir şekilde aksanlı ve kırılmış.

"Bekleyeceğiz. Ve yarın sabah Gardneria'ya yürüyeceğiz." Lucian iç çekerek parşömeni yuvarladı ve genç bir Kelt askerine geri verdi.

Yeni bir vagon yanaşıyor, içi Gardnerlilerle dolu, hepsi de Yukarı Nehir'in hali vakti yerinde insanları. Kabaca dışarı çıkarıldılar, gözlerini kırıştırarak karışıklık, ağlayan çocuklar.

Bir kahkaha kalabalığı tarafından karşılanırlar.

"Güçlü Gardnerya Büyücülerini selamlayın!"

"Büyük Büyücünüz nerede şimdi?"

Bir Kelt teğmeni onlara doğru eğilir. "Gardnerya Büyücüleri! Erthia'nın Hükümdarları!" Diğer iki Kelt askeri gülüyor ve

Gardnerianlar arabadan inerken yaşlı bir adamı o kadar sert bir şekilde aşağı çekerler ki adam yere yuvarlanır ve ayağa kalkmakta zorlanır.

Genç, ince yapılı bir Urisk jeosoldieri öne doğru adım atar ve yumruğunu havaya kaldırarak hem *strafeling*'i hem de Kelt komutanını selamlar.

göğüs. "bu kadar olmalı Komutan Talin," diyor, aksanı *strafeling*'inki kadar belirgin.

mi? Wren ve Büyükbaba da ahırda kilitli olabilir mi?

Lucian Talin ahıra doğru rahat bir hareket yapar. "Onları da diğerlerinin götürün. Onlarla sonra ilgileniriz." Sanki bu tatsız ama gerekli bir görevmiş gibi yüzünü buruşturuyor.

Yumruklarımla birlikte kalbim de sıkışıyor. Keskin bir şekilde nefes alıyorum, gücü sıkıca içime çekiyorum.

Genç Urisk jeosoldierinin kaşları geriliyor ve tutsak Gardnerianlara kısa bir bakış atıyor. "Çocuklar da mı Komutan Talin?" Rahatsızlığını hissedebiliyorum, yutkunduğunu ve şaşkın bir isteksizlikle gözlerini kırptığını görebiliyorum.

Kelt komutan ona sert bir bakış fırlattı. "Başka yolu yok Cor'vyyn. Bunu sen de biliyorsun. Eğer başka bir Büyük Büyücü yetiştirirlerse, hepimizi öldürürler."

Genç adam, ağlayarak ve yalvararak ahıra doğru sürülen dehşete düşmüş çocuklara ve yaşlı adama bakar. Sanki merhamet etmesi için sessizce yalvarıyormuş gibi *strafeling*'e bakar. *Strafeling* kısa bir süre Gardnerianlara bakar, sonra genç Urisk askerine sert ve uyarıcı bir bakış fırlatır ve ona Uriskalce bir şeyler mırıldanır.

"Bize duygusal Cor'vyyn," diyor Lucian genç jeosoldiere, ses tonu affedici değil. "Açıkça görülüyor ki

Burada nasıl bir tehdit altında olduğumuzu anlayın. Bu Roaches'lardan herhangi biri, büyük ya da küçük, onların bir sonraki Büyük Büyücüsü olabilir. Kâhinin kehanetlerini hem sizin hem de bizim halkımızın kahinlerinden duydunuz - o Büyük Büyücü burada, onların halkı arasında bir yerlerde saklı."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var, asker?" diye homurdanıyor balta-paladin, gözleri kötücül bir şekilde parlıyor, asası belinde ay gibi parlıyor.

Urisk askerinin safir gözleri, Gardneryalı ailelere doğru bakarken bir çatışma fırtınasına dönüşüyor. *Strafeling* Uriskal'de onu tersliyor ve genç jeosoldier eğilip adımlarını atarak uzaklaşıyor.

son bir kez, sıkıntılı bir şekilde baktı.

Icaral iblisi yeni Gardnerian grubuna bakıyor, hala Avucunda bir ateş topu tutuyor. Tıslayarak alevleri Büyücülere doğru fırlatıyor ve onlar da çığlık atarak ateşi giysilerinden dışarı atıyor, çocuklar dehşet içinde çığlık atıyor.

Kelt komutan *vurulma* olayına kaşlarını çatar. "Icaral iblisinize *gitmesini* söyleyin."

"Ne yapacaklar?" Rosebeth histerik bir şekilde hıçkırarak kolumu çekiştiriyor. "Ahır ateşe mi verecekler? Ailem orada! Tessie! Neden bana cevap vermiyorsun?" Mırıldanmaya başladı

Kadim Olan'ın korumasının yıldız işaretini havada tekrar tekrar izleyerek yalvaran dualar.

Keltler ahırın kapısını açıyor. Gölgelemin içinde halkımın karanlık şekilleri birbirine sıkıca kenetlenmiş. Tam önde sıksa bir çocuk duruyor ve meşale ışığı yüzünü aydınlattığında içimden bir tanıma geçiyor.

Gözlerim açıldı. "*Wren!*" Boğuk bir sesle söyledim.

Beni gördü ve doğaüstü bir çığlık attı. "*Tessie!*"

Kendimi çite doğru fırlatıyorum ve uzun eteklerimle üzerinden tırmanmaya çalışıyorum, bir çivi bileğimi yırtıyor.

Wren ahırdan fırladı ve bana doğru hamle yaptı. Kelt askerlerinden biri tarafından çabucak yakalandı ve kolundan tutularak geri çekildi.

"*Wren!*" Sonunda kendimi çitin tepesine kaldırarak çığlık atıyorum. Saçlarımdan geriye doğru çekildiğimde, güçlü bir el kolumu sıkıp beni çamura doğru iterken, saldırganın boğazından gürleyen bir kahkaha yükselirken, kafa derimin her yerinde yakıcı bir acı patlıyor.

Baltalı palaadinin üzerimde belirdiğini görmek için kısa bir süreliğine dönüyorum ama umurumda değil. Ayağa fırlayıp kendimi bir kez daha çitlere doğru fırlatırken büyüm kanla kaynıyor ve Wren umutsuzca bana doğru uzanırken ona doğru geriliyorum. Devasa Kelt üst kollarımı tutarken arkamdan gülüyor ve ben de ona karşı tekme atıp mücadele ediyorum.

"Tessie!" Wren onu tutan askeri pençeleyerek ağlıyor. "Bırakın beni! *Tessie!*"

Asker elini geri eker ve Wren'in suratına sert bir tokat atar.

Wren'in ağızı açılıp yüzü buruşurken ve çığlığı uzarken dünyam daralıyor, önümdeki sahne yavaşlıyor. "Tessieeee!"

Askerler Wren'i ahıra sürükleyip içeri atarken beyaz bir kuşun görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Kapı kapatılıp kilitlenmeden hemen önce büyükbabamın yüzünü görüyorum, yüz ifadesi bir acı maskesi.

İçimde büyük bir öfke dalgası kabarıyor, tüm benliğimi yakıp kül ediyor. korkunç ihtimaller, balta-paladin, ejderhalar ve hydreenealar, Icaral iblisi.

Kendimi çeviriyorum, kolumu balta-paladin'in pençesinden kurtarıyorum ve yumruğumu asanın etrafına kapatıyorum.

Dördüncü Bölüm:

Güç Asası

kavradığım anda ucundan alevler fışkırıyor.

Şiddetli bir büyü dalgası ciğerlerimdeki havayı dışarı atarken, asadan çıkan ateş Kelt ve Urisk askerlerini vuruyor ve birkaç ağacı çatırdayan bir patlamayla tutuşturuyor. Baltayı çeviriyorum- Şovalye şiddetli bir çığlık atar ve ateş ona doğru savrulur. Acıyla çığlık atar ve geriye düşer.

Ateşi geniş, tekrar eden yaylar halinde gönderirken içimde öfke dolaşüyor, bir ok vınlarken askerleri ahırdan uzaklaştırıyorum beni zar zor ıskalayarak geçiyor. Etrafımdaki askerler silahlarını doğrulturken ben de büyülerden ördüğüm düğümü sıkıca tutup hazırlıyorum. Uriskler taşları avuçlarına çekiyor ve Icaral iblisi hırlayarak elinin üzerinde büyüyen bir alev topu topluyor. Kelt komutanı bir emir veriyor ve yaylarını çeken bir sıra okçu oluşuyor.

İnsan sesleri yükseliyor ve oklar birleşik *bir vınlamayla* serbest bırakılıyor. Icaral'ın ateş topu doğrudan bana fırlatılıyor, mızraklar kafama fırlatılıyor ve yakınlık taşlarından yakıcı bir alev kaleydoskopu patlıyor.

Bir elimi diğerinin üzerine atıp asayı kavriyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve bağlı gücümü büyük bir kalkan kubbesine gönderiyorum.

Silahlar, alevler ve taş büyüleri ürpertici bir güçle ona çarpıyor ve geri savruluyor.

Bu asa tarafından büyütülen gücümün muazzamlığı karşısında şok oldum. Yakınlık gücüm yarı saydam, altın bir nehir halinde akıyor, benim üzerimden, hayvan ağlının ve ahırın üzerinden yükseliyor.

Askerlerin amansız saldırısının etkisiyle omuzlarıma ve kollarıma büyük acı bıçakları saplanıyor, sayısız silahın darbeleri kalkanımda yankılanıyor ve neredeyse asayı titreşen yumruklarımdan dışarı fırlatıyor.

Jules kendini oturur pozisyona getirdi ve ahırın duvarına yaslanmış, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor, şişmemiş olan gözü iyice açılmış.

"Kapıyı aç!" Rosebeth'e ve içerideki genç kadınlara bağıriyorum. Kalem, Urisk ve Icaral iblisi kalkana geomajik ve ateş fırlatırken herkes altın ışık ve renk parıltılarıyla aydınlandı.

Genç kadınlar ahırın kilitli kapısına doğru koşarlar.

Strafeling avuçlarına doladığı taşları sıkıyor ve kalkanıma karşı patlayan safir ateşinden şok dalgası üstüne şok dalgası gönderiyor.

Kollarım ve omuzlarım acıyla çığlık atıyor, vücudum her darbede sarsılıyor. Ama kalkanı sağlam tutarak dayanıyorum.

"çekilin!" diye Kelt komutan. Saldırı aniden durur.

Nefes nefeseyim, enerji kubbesini bir arada tutmak için mücadele ederken terden sıırılsıklam oldum.

Kelt komutan sağıma doğru ilerliyor ve birkaç astıyla alçak sesle konuşuyor, gözleri dikkatli bir şekilde bana dikilmiş Hesaplama.

Bekliyorlar. Gücümün tükenmesini bekliyorlar.

"Acele edin!" Omzumun üzerinden genç kadınlara sesleniyorum, içimde panikle karışık bir çaresizlik var.

Ama ahırın kapısı reddediyor.

Nefret Upper River kızı öfkeli bir hırıltı çıkarır ve hayal kırıklığı içinde kapıyı tekmeler. "Arkayı kontrol et," diye bağıriyor diğer genç kıza. Kadınlar. "Çürümüş odun arayın." Bir geçidi açmak için içerideki Gardnerianlardan yardım ister ve onlar da ahırın duvarları yüzünden sesleri boğuklaşarak ona bağırırlar. Çekiç seslerinin kakofonisi ve ahıra vurmaya başlar.

Havada yoğun bir duman yükseliyor, ateşim hala çatırdıyor. çevredeki ormanlar. Askerler beni karanlık bir niyetle ve daha da karanlık gülümsemelerle izliyorlar.

Kalbim acı verici bir yavaşlıkla çarpıyor, nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor, güç içimde sabit bir akış halinde, yerden yukarı doğru akıyor. Sıkı konsantre oluyorum ve kalkanı daha da sıkı örerek

parmaklarımla uçları uyuşuyor, kollarım titriyor.

Nazik bir el kolumun üzerinden aşağıya doğru akıyor ve bileğimi kavrayarak Beni sabitle. Jules kendini sırtıma doğru iterek beni destekliyor.

"Ne planlıyorsun?" Sesi sakın, kelimeler ağzının şişmesiyle boğuklaşıyor.

Onun varlığı, karnımda yavaşça ilerleyen korkuyu yatıştırmaya yardımcı oluyor. "Kalkanı kaldırılabirim," diyorum ona, boğazım düğümlenerek. "Herkesi dışarı çıkarırız ve gideriz."

"Bunu ne kadar sürdürebilirsin?" Sesi kasıtlı olarak ölçülü.

"Ben... Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, dehşete kapılıyorum.

Bileğimi cesaret verici bir şekilde sıkıyor, yanağıma bastırıyor. "Seni seviyorum, Tessla." Bunu ateşli bir kesinlikle söylüyor.

Öleceğiz, farkındayım.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, bunu aynı şekilde kastetmediğimizi bilerek, ama şimdi bunun ne önemi var? Yakında hepimiz ölebiliriz ve Jules benim için neredeyse Wren kadar değerli.

Sertçe nefes vererek bir büyü mırıldanıyorum ve kalkanı desteklemek için sıcak bir büyü dalgasını dışarı itiyorum, dişlerim ve boynumdaki kaslar sıkıca kenetleniyor.

"Onlarla savaş," diyor bana, nefesi yüzümde ılık. "Onlarla sonuna kadar savaş."

Rosebeth aceleyle yanıma geldi. "Kapıyı açamıyoruz," diye nefes nefese bir acelecilikle aktarıyor. "Ama ahırın arkasından bir tahta çekmeyi başarmışlar. Hepsi arkada, kapıyı ."

"Acele et," diyorum ona acımasızca, ayaklarım karıncalanıyor, ayak parmaklarım , parmak uçlarımdaki uyuşukluk yayılmaya başlıyor.

"Yoruldu mu, küçük cadı?" diye sesleniyor Icaral iblisi bana alaycı bir tavırla, parlayan gözleri sıcak, ağzında şeytani bir gülümseme kıvrılıyor. Kalkanımın etrafında dolanırken sesi bir yılanın tıslamasına benziyor. Siyah kanatlarını açıyor ve başka bir alev topu çağırmaya başlıyor, ateş küresi çalkalanıyor ve avucunun üzerinde büyüyor.

Dev baltalı palaadin önümde dev bir yaban kedisi gibi volta atıyor, yüzünde kızıl yanıklar, vücudunda kömürleşmiş siyah çizgiler

Üniformalı. "Eninde sonunda yorulacaksın Roach," diye hırlıyor, "ve sonra kalkanını kırıp seni parça parça ayıracağız."

"Onları dinleme," diye ısrar ediyor Jules, bileğindeki tutuşunu sıkılaştırarak. "Beni dinle. Kalkanı tutabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Arkamda bir yerde, ağabeyim ve büyükbabam ahırdan kaçmak için bekliyorlar.

Wren. Wren'i almalarına izin veremem.

"Gücün bir noktada tükenecek cadı," diye tehditkâr bir şekilde bağıyor lcaral, ateş topu , kanatları genişlemiş. Geri çekilip ateş topunu doğrudan bana fırlatıyor ve kalkanın bir kıvılcım yağmuru ile yan. Kalkan yol veriyor, içeri itiyor ve geri çekiliyor. Yırtılıyor.

Birdelik!

Delik, çalkantılı bir nehre kapılmış bir yaprak gibi kalkan kubbenin etrafında çırpınıyor, küçük ama orada.

Alt bacaklarımı hissedemiyorum.

Askerler sesleniyor ve kalkanın içinde dönen deliği işaret ediyor kubbenin yüzeyindeki değişken girdabın etrafında. Muzaffer bir tezahürat gönderiyorlar.

Balta-paladin bana doğru adım atıyor, kasları dalgalanıyor, yanmış yüzü kavurucu kalkana değmeden yaklaşabildiği kadar yaklaşıyor, dişleri kamaşmış. "Halkını teker teker dışarı çıkaracağım ve gözlerinin önünde derilerini yüzeceğim."

Diğer askerler sağa sola koşuşturuyor, birbirlerine bağıyorlar. Açıklanamaz bir şekilde geri çekildiklerini, kalkana geniş bir alan verdiklerini fark ettim.

Rıhtım. Baltalı palaadin başımın üstündeki bir şeye ve geri geri gidiyor.

"Neden geri çekiliyorlar?" Jules'a mırıldanıyorum, çaresizlik beni pençeliyor.

Başını yukarı eğdiğini, elinin benimkinin üzerinde sıkıca durduğunu hissediyorum.

Doğaüstü bir çığlık gökyüzünü yırtıyor ve başımı kaldırdığımda devasa bir ejderhanın inanılmaz bir hızla uçuşunu görüyorum.

Kalkanıma doğru hızla ilerliyor.

Beşinci Bölüm:

Wandshield

Ejderha parlayan kalkanıma çarpıyor, pençelerini çıkarıyor, sırtına bir Kelt askeri biniyor ve kalkan bana doğru bükülüp yüzümden sadece bir el mesafesi uzakta durunca nefesim kesiliyor. Kalkanı tutmak mücadele ediyorum ama saldırının gücü omuzlarımda sakatlayıcı bir acıyla yankılanıyor.

Kaslı hayvan yere doğru kayıyor ve ağır bir gümbürtüyle kalçalarının üzerine iniyor. Yaratık ruhsuz beyaz gözlerini bana dikeyyor, geri çekilirken hırlıyor, sonra tüm ağırlığıyla kalkanın üzerine atılıyor
Tekrar.

Dişlerimi sıkıyorum ve asayı ellerimde daha sıkı kavrayarak büyüü yerden kaldırıyorum. Ciğerlerim neredeyse patlıyor ve ejderhanın gücünü püskürtmek için mücadele ederken kaburgalarım yanıyor. Yere yığıldım, zor nefes alıyorum, büyü ateşten bir çizgi halinde içime yayılıyor.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye haykırıyorum Jules'a, dişlerimi sıkmış, umutsuzluğa bir halde. "Üzgünüm, Jules. Yapamam."

Jules'un eli bileğimi tekrar sıkıyor ve destek veriyor. "*Yapabilirsin.* Yapabileceğini biliyorum."

Icaral, karanlık kanatlarını çırparak bana bir ateş topu fırlatıyor. Sağımdaki kalkana çarpıyor. Darbe beni Jules'a doğru savurdu ve bileklerimi kemiklere kadar sarstı, kalkan sarsıcı darbe yüzünden neredeyse çöküyordu. Parlayan balon tekrar

Ama ateş topunun isabet ettiği yerde zayıf bir nokta olduğunu hissedebiliyorum ve alevler kalkanın yüzeyine yapışarak kubbenin etrafında kaotik yaylar çizerek Icaral'ın ateşinin açtığı deliğe doğru ilerliyor.

"Zayıflıyor," diye gözlemliyor Lucian soğukkanlılıkla *Strafeling*. Ejderha kafamın içinde acı veren bir çığlık atıyor. Yaratık ayağa kalkıyor ve pençelerini Kalkan, üzerindeki asker dizginleri sıkıca çekiyordu. Büyük bir yırtılma

Ejderha pençelerini kalkana geçirip onu parçalayarak üç açık oluşturduğunda, brandanın yırtılmasına benzer bir ses havayı yırtıyor.

Büyünün kancaları içime takılıyor, daha sıcak yanıyor ve ter sırtımı kaplıyor. Bağırıyorum, delikleri kapatmak için yeterli güç dallarını çekmeye çabalıyorum, ama büyüm kağıt gibi bir enerji parçasına dönüşüyor.

Kelt askerleri sıraya girip alevli oklarını yaylarına yerleştirirken neşeyle birbirlerine sesleniyorlar. Bekliyorlar, gözleri parlak, yırtıcı bir ilgiyle bana dikilmiş.

"Ateş!" Lucian emrediyor.

Alevli bir yayım ateşi kalkana saldırıyor. Deliklere nişan alıyorlar ama delikler çok hızlı dönüyor ve oklar parlayan yüzeyden sıyrılıyor. Ejderha kalkana bir darbe daha indiriyor, Kubbenin yırtılmasıyla, kubbe giderek genişleyen boşluklara sahip dayanıksız bir ağ haline geldi.

"İşte yeni bir spor dalı," diye şaka yapıyor Kelt askerlerinden biri, bir alevli ok daha "Hamam böceği kızartması!"

Oku doğruca bir delikten uçar ve ahırın çatısına düşer.

"Hayır!" Çatı alev alırken çığlık atıyorum. Elim ayağıma dolaşıyor ve asayı tutmaya çalışıyorum, neredeyse düşürüyordum.

Jules'un eli parmaklarımı sıkıca kavramak için hareket , ama büyüm tükendi, ateşim titrek közlere dönüştü. Kalkan telleri çökmeye başladığında ayaklarımdaki ve alt bacaklarımdaki uyuşukluk dizlerime doğru yayılıyor.

Yıldızlar gözüme batıyor, görüşüm bulanıklaşıyor, bedenim titriyor. Ahıra koşmak istiyorum. Alevlerin içine atlayıp Ailemi kurtarmak için. Ama hareket edemiyorum. Uyuşukluk dizlerime yayıldı ve ateşim çıktı, başım .

"Wren!" Gözyaşlarımla boğulurken haykırıyorum, görüşüm alacalı ve puslu hale geliyor.

Jules'un kolları beni sımsıkı sarıyor.

Kucakla. Uzuvarımı hareket ettiremiyorum. Büyü beni içten içe yakıyor. Beni tüketiyor.

Soluk asa ellerimden yere düşüyor.

Kalkanın kalıntıları çöküyor ve buharlı bir tıslamayla toprağın içinde eriyor.

"Geri çekilin!" Lucian emrediyor.

Ejderhaya binen asker atından iniyor ve yarattığı geri çekerek korkunç dişlerini bana doğru gösteriyor. Icaral tam yanımda Ejderha, avucunun üzerinde dönen sıkı bir ateş topu büyütüyor. Ahıra dikkatle bakıyor, sonra bana manyakça sırıtıyor.

"*Kutsanmış Büyücüler*, toprakta sinmişler," diye tıslar iblis Alaycı bir şekilde. "Kanatlılar zafer kazandı. koruduk. Ve gücümüzü. Ve şimdi *yanacaksın*."

Ateş topunu fırlatır ve top ahırın çatısına çarparak yapının üst yarısını alevler içinde bırakır.

Gürültülü bir tezahürat patlak verir.

Jules bana tutunmak için mücadele ederken, geriye doğru sarsıldığımda, kaba eller beni ahırdan uzaklaştırırken çaresizlik feryadı kopuyor.

Brandon arkasından yaklaşıyor ve kırık kolunu geriye doğru çekiyor. Jules benden kurtulup sürüklenirken acıdan dönmüş bir şekilde haykırıyor.

Bir çift Kelt askeri beni cehennemden geri sürüklerken öne doğru eğilip ağlıyorum. Jules adımı çağırıyor ama kendimi hareket etmeye, savaşmaya zorlayamıyorum. Dünya eğilmiş gibi görünüyor, her şey bir odaklanıp bir kayboluyor.

Wren. O sadece bir çocuk. Oh, Kadim Olan... Wren!

"Roach sürtüğü *benim!*"

Gözyaşlarımın perdesinin ardından baltalı palaadinin yüzünde muzaffer bir hırıltıyla bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Saçlarımdan tutup beni yukarı çekerken boğuk, tiz bir çığlık attım. Havada sallanıyordum, çaresizim, acı kafa derime saplanıyor.

Sonra etrafımızda dev bir patlama gürlüyor ve balta-paladin'in kafası havaya kalkıyor. Şok dalgaları doğrudan bana çarpıyor, yer sarsılıyor, dünya güçlü turuncu şimşeklerle aydınlanıyor. Askerler irkilerek uzaklaşıyor, içgüdüsel olarak kendilerini elleriyle koruyorlar. ve kollar. Tüm başlar dağlara dönmüş, ağzı açık ve sessiz bir şekilde bakıyor.

"Kadim Olan'ın adına ne...?" diye mırıldanıyor genç bir asker.

Kulakları sağır eden bir patlama sesi daha duyulur, bu seferki daha yakındır.
Askerler

ahır yangını alevlenip yayılırken, alevler kapıyı, kirişleri yalayıp geçerken şaşkınlık içinde dağlara doğru gözlerini kırıştırarak çatlıyor ve yere düşüyor.

Daha da yukarı çekilip baltalı paladinin öldürücü gözlerine bakmaya zorlandığımda gözlerim acıdan yaşıyor.

"Ne. Bu. Bu mu?" diye bağıyor, alçak sesle ve sertçe, ama sözlerinin kenarlarında bir parça çaresizliğin pençelendiğini hissedebiliyorum.

Dağların hemen ötesinde bir turuncu parıltı daha. Alarm kornaları çalıyor.

Komutan Lucian komutlar yağdırıyor, sonra da ahır hızla saran alevlere bakıyor, çenesi gergin. "Karver," diye emrediyor ejderhayı tutan askere. "Ahır koru. Ejderhanı yaşayan Gardnerianların üzerine sal." Kalan askerlere doğru döner. "Adamları Crykes Tarlası'na götürün. Bu yüksek yerden gitmeliyiz. Hemen!" Uriskal'de bu emir *yankılanıyor*.

Ejderhalardan oluşan düzenli bir oluşum, askerler at üstündeyken orta alandan yükseliyor. Biniciler bu mesafeden sadece siluet olarak görünüyor, dağlara ve ötesindeki turuncu patlamalara doğru uçuyorlar.

Askerler sahaya doğru koşuştururken gök gürültüsü yeri sarsıyor. Lucian atına biner ve *strafeling* atına atlar.

Hidreena, her iki lider de öfkeli bir hızla adamlarının peşine düştü.

Balta-paladin itiyor ve omurgamdan aşağı acı dalgaları gönderiyor. "Cevap ver, cadı! Bu ne şeytani büyü?"

Güçlü bir öfke ve umutsuzluk seli çöküyor.

Seni neyin beklediği umurumda değil. Wren öldü. Senin ateşinde yandı.

Bir nefes çekiyorum ve son enerji kırıntımı da yüzüne tükürmek için kullanıyorum.

Hırlıyor ve baltasını ölümcül bir kolaylıkla kapıyor.

Etrafımdaki dünya yavaşlarken kalbim ayaklarıma doğru düşüyor. Ağzım açık kalıyor ve ciğerlerimden kısık bir inilti kaçıyor. O kaslı kolunu geri çekiyor, elinde balta, beni onun kıvrımlı kenarına saptırmaya hazır.

Çatırdayan mavi bir şimşek sağımdan içeri girip göğsüne çarpıyor.

Çarpmanın etkisiyle vücudu sarsılıyor, gözleri şişiyor, baltası düşüyor. Eli saçlarını bırakıyor ve sertçe yere düşüyoruz - ben işe yaramaz bir yığın haline geliyorum, o ise...

Öldü.

Sersemlemiş bir halde vücuduna bakıyorum.

Brandon'ın gözleri öfkeyle benimkilere dikildi. Jules'u bırakıyor ve kaçan Kelt askerlerini kenara iterek bana doğru yürüyor. Ama daha birkaç adım atamadan, başka bir mavi şimşek göğsüne çarpıyor ve onu anında öldürüyor.

bir sıra Kelti ve ejderhayı zapt eden askeri dışarı çıkardı.

Yere uzanıyorum ve kararsız görüşümü temizlemeye çalışarak şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum.

Bir büyücü açıklığa doğru ilerliyor ve mavi şimşegi asasının ucuyla. Genç, sert köşeli yüz hatları ve siyah saçları var, ifadesi sert. Üniforması koyu renk ve üzerinde tek bir gümüş küre. Beş gümüş çizgiyle çevrili siyah bir pelerin karanlık bir su gibi arkasından akıyor.

Güçlü bir Gardnerian büyücüsünün üniforması.

Bizden birinin.

Puslu, büyü bozulmuş zihnim keskinleşiyor ve ona iyice odaklanıyor. Varlığı ezici. Asasından çıkan şimşegi neredeyse hissedebiliyorum, tıpkı gök gürültüsü gibi yeryüzünde, bedenimde yankılanıyor. Doğruca .

Bir başka genç, siyah pelerinli Büyücü beliriyor ve yıldırım kullanıcısını takip ediyor. Dizginlenemeyen ejderha kükreyip uzun, keskin dişleri ve ona doğru hamle yapıyor.

"Boynunun dibinden vur Fain," diye sesleniyor birinci büyücü omzunun üzerinden, ormandan yeni çıkan iki geosoldier'a mavi şimşek çakarken.

Fain asasını ejderhaya doğrultur, büyü dışarı akar, yarı saydamdır ve bir bahar akıntısı gibi akarak ejderhayla çarpışır Ejderha. Yaratık dalmanın ortasında duruyor, başı geriye doğru sallanıyor, burnundan buhar tıslıyor, sonra ağzından. Derisi büzüşmüş gibi görünüyor, sanki canavar gözlerimin önünde bir deri bir kemik kalıyor. Kaburgalarını görebiliyorum, sonra canavarın tüm vücudu serbest kalırken iskeletin ana hatları

Buhar, yaşam özü sökülüp alınmış. Pullu derisi, atılmış bir palto gibi yere

"Yardım edin," diye bağırmaya çalışıyorum ama sesim cılız bir fısıltıya , omuzlarım işe yaramaz bir şekilde çökmüş, ateşli yanağım sertçe toprağa bastırılmış.

Fain dönüyor, başım güçsüzce sallanırken gözleri benimkilere takılıyor Yere karşı. Bana doğru koşuyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, elini hafifçe başıma koyuyor. Gözleri yerde terk edilmiş duran spiral saplı soluk ahşap asaya kayıyor. Kendi asasını kılıfına sokar ve güçlü asayı eline alır, sanki gücünü ölçüyormuş gibi elinde yuvarlar. Genç ve zarif bir yakışıklılığa sahip, ince yüz hatları, uzun, zarif boynu ve parlak yeşil gözleri. Beni tepeden tırnağa hızla süzerken birkaç bukle siyah saç alnına dökülüyor.

Gülümsüyor ve sanki dünya etrafımızda parçalanmıyormuş gibi başını eğiyor. "Kalkan çalışmanı gördüm, Aşağı Nehir Kızı," diyor. alaycı, kadife gibi yumuşak bir sesle. "*Güzel* örülmüş."

"Ahırdalar," diye , çaresizce. "*Lütfen*, kardeşim..." "Şşşt." Eli gevşek bileğime gitti, onu tuttu, kaşları çatıldı Nabzımı kontrol ediyor, sonra karmaşık bir kitap okur gibi yavaşça kolumu yokluyor. "Dışarıdalar," diyor dalgınca, kaşları daha da geriliyor. "Onları bir gün önce çıkardık.

Geri. İyiler. Ve korunuyorlar. Elimi hissedebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Boğazım kapanmaya başlıyor. Sadece dar bir fısıltı çıkarabiliyorum. "Kollarımı hissedemiyorum. Ya da bacaklarımı," diyorum ona.

artan panikle. "Ben... Ben derin bir nefes alamıyorum."

"Bana ne yaptığını anlat." Sözleri yavaş ve dikkatlice sakın.

"Büyüyü ," diye mırıldandım, nefes almakta zorlanırken büyü yakıyor ve ciğerlerime baskı yapıyor. "Çekebildiğim kadarını."

"Vale," diye sesleniyor diğer Büyücü'ye doğru, sesi şimdi ciddi ve acil, eli bileğimi sıkıca sarmış. "Kalkanı buldum Büyücü."

Vale dönüp önce beni, sonra da Jules'u görüyor, parçalanmış ahırdan yayılan titrek ateş ışığında iki büklüm olmuşlar. Vale'in gözleri genişledi. Başını bana doğru çevirdiğinde yüzünde bir tanıma şoku beliriyor.

Vale bize doğru ilerlerken Icaral bağılı olmayan bir arabanın arkasından kayarak çıkıyor. İblis ileriye doğru yürüyor. Her bir avucunun üzerinde alev var. Parlayan gözlerini Vale'ye dikmiş, siyah kanatlarını çırpıyor.

Onu uyarmak için ağzımı açıyorum ama fısıltının ötesinde konuşamıyorum. İblis homurdanıyor ve ateş toplarını doğrudan Vale'e fırlatıyor.

Altıncı bölüm:

Yıldırım Büyücüsü

Vale zarif bir kavis çizerek etrafında döner ve asasını savurur.

Mavi ışıktan çatallı bir dil ateş toplarına çarpıyor ve Icaral'a doğru savrulan çatırdayan, tüküren mavi bir duvar gönderiyor.

Hırlayan iblis, yıldırım duvarına doğru bir ateş hattı göndererek Icaral'ın tarafını sarı alevlerle kaplar.

Topuklarını yere vurarak, hem Vale hem de Icaral Büyülerini öfkeyle, artık parlayan ve kıvılcımlar saçan yeşil bir renge bürünmüş olan duvara doğru iterler. Boyları başlarından daha uzun ve genişler, yeri ateşe veriyor.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Fain Vale'e sesleniyor, ses tonunu endişe kaplıyor. Vale kalkanı ileri iterek, "Hayır," diye homurdanıyor. "Bu olmalı

Ateş. Onu yakaladım."

Fain üzerimize sulu bir kalkan kubbesi gönderiyor, yarı saydam dalgaları meşalelerden yansıyan parlak turuncu ışıkla sınırlanıyor. Vale'inki benimki gibi açıkça ateşken, onunki suya yakınlık duyuyor olmalı.

Bedenim hala acı dalgalarıyla kavruluyor olsa da, Fain'in kalkanından Icaral iblislerini görebiliyorum, yaratığın gözleri alevli beyaz-sıcak. İblis sırtıyor, avuçlarını dışarı itiyor ve ateşten duvarı Vale'ye doğru itiyor. Vale'in şimşeginin hatları karşılık olarak yayılıyor ve başıboş bir şimşek yanımızdaki yere çarpıyor, sadece kalkanımızın yanından geçerek dumanlı bir tıslama gönderdi.

Solumuzdaki ormandan bir Kelt askeri fırlıyor, baltasını kaldırmış. Bizi görmezden gelerek hayvan ağılının yanından geçip ahırın uzak tarafına doğru koşuyor.

Dev buz sarkıtları, berrak ciritletler gibi, ahırın arkasından fırlayıp mamut Kelt'e çarparak onu yere düşürür ve anında dondurur. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve taş gibi kaskatı kesilmiş halde hareketsiz yatıyor, buz vücudundan buz gibi bir pus halinde yayılıyor.

Bir başka pelerinli, siyah saçlı Büyücü, gözlerini donmuş Kelt'e dikmiş, adım adım ilerliyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu olan bu buz-bir kış fırtınası gibi iniyor. Yanında nefret dolu Yukarı Nehir kızı var; bana ırk haini diyen genç kadın.

"İşte orada!" diyor. "Başka bir Kelt! Bir *staen'en* fahişesi!" Hayvan ağılının gölgelerine işaret ediyor, orada küçük, karanlık bir top yemlikle su kovası arasında toplanıyor.

Daisie!

Büyücünün gözleri sıkıca ona sabitlenirken Daisie'nin "Lütfen," diye yalvardığını duyuyorum.

Büyücü hiç acımadan esasını kaldırır ve Daisie'nin göğsüne mide bulandırıcı bir gümbürtüyle buzdan bir cirit gönderir.

Vücudum şok ve dehşetle titriyor.

"Tanrılar, Malkyn!" Fain'in gözlerinde öfke parlıyor. Ama Icaral'ın Çılgık çılgılla tıslama ve Vale'in homurdanan çılgılığı dikkatini tekrar sulu kalkanımızı korumaya .

"Orada bir tane daha var!" diye bağırır kız.

Doğruca Jules'a giden parmağının ucunu takip ediyorum. Fain'e bakıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Konuşmaya çalışıyorum ama ciğerlerim hala

Topladığım büyüyle yanıyor ve en iyi arkadaşımı kurtarmak için tek bir kelime bile edemiyorum.

Vale, Fain'in arkasında son bir büyü yaparak koğuş kolunu çarptı düşer. Tüm kalkan, hem ateş hem de yıldırım, onunla birlikte yere düşer. Asasını zarifçe geriye doğru çevirir ve ardından düz bir şekilde dışarı fırlatarak Icaral'ın göğsüne bir yıldırım gönderir.

İblis doğaüstü bir uluma çıkarır, tüm vücudu gergin bir yay şeklinde geriye doğru yaylanır. Gevşekçe yere düşer ve Fain'in sulu Kalkan da aynı şekilde.

Vale bize doğru koşuyor.

"Şuradaki Kelt! O *onun* Kelt'i," diye bağırıyor kız Malkyn'e, önce Jules'u sonra da beni işaret ederek. Güzel yeşil gözleri kıpkırmızı Gözyaşları, ağzı aşağı çekilmiş ve tiksintiyle titriyor. Parmağını Jules'e doğru uzatıyor, sesi zehirli. "Kadınlarımızın peşinden gidiyor!"

Onlara Jules'un beni nasıl kurtardığını, herkesi koruyacak kadar güçlü kalmama nasıl yardım ettiğini anlatmak için çabalıyorum. Ama sesim gitmişti. Tek yapabildiğim nefese kalmak.

Malkyn اساسını Jules'a doğru savurduğu sırada Vale genç kadına bıçak gibi keskin bir bakış .

Bir kobra kadar hızlı olan Vale, Malkyn'in buz ciritini hızla parçalanmakta olan ahıra savuran bir yıldırım fırlatır. Cirit bir buz yağmuruna dönüşerek patlar ve ardından anında buhara dönüşür.

"Ne yapıyorsun sen?" Malkyn'in sesi yeterince sakin, ama yüzeyin hemen altında öfke var. Onun derin sesini duyunca büzülüyorum, Yankılanan sesiyle, nazik Daisie'yi öldürüşünün görüntüsü zihnimde canlandı.

"O benim," diyor Vale soğuk bir şekilde.

Malkyn yavaşça ve soğukkanlılıkla, "Senden daha rütbeli olduğumu unutuyor gibisin, *Vale*," diyor. Malkyn'in üniformasının göğsünde Vale'karşılık iki gümüş çubuk olduğunu fark ediyorum.

Vale Malkyn'e dişlerini gösteriyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Senin büyüün benimkinden üstün mü *Malkyn*?"

Malkyn iç geçiriyor, ifadesi sıkılmış bir teslimiyete dönüşüyor. Yavaşça Vale'den uzaklaşır ve sonra hızla اساسını çıkarır.

Vale bileğine bir fiske vurur ve Malkyn'in ciritini küçük bir yıldırım darbesiyle yakalayıp patlatarak zararsız bir şekilde Vale'in ayaklarının dibine düşen bir kar bulutuna dönüştürür.

"Ah," diyor Vale, Malkyn'e sahte bir cesaretlendirmeyeyle başını sallıyor. "Gelişiyorsun." Jules'a doğru adım atıyor, اساسını çıkarmış, dudakları kıpırdıyor. Asadan çıkan siyah sarmaşıklar Jules'un vücudunun üst kısmını çevreliyor.

Sarmaşıklar sıkıca sarılırken Jules acı içinde inliyor.

Vale, Jules'un sağlam kolunu tutuyor ve onu kabaca yukarı kaldırıyor. Jules sersemlemiş görünüyor, gözleri zar zor odaklanıyor, yüzü kan içinde.

"Bunu tanıyorum," diyor Vale soğuk bir ifadeyle. "bir hesabımız var." Vale bir yanıt beklemeden, yarı baygın bir şekilde yürüyen Jules'u ormana doğru sürüklüyor.

"Onu nereye götürüyorsun?" Malkyn اساسını incelerken soruyor, ucundaki buzları temizliyor.

Vale arkasını dönmeye zahmet etmez. "Yapmak üzere olduğum şeye kimsenin tanık olmayacağı bir yere."

Nefes almak için mücadele ederken gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor.

İtiraz edecek kadar hava alamıyorum. Fain'in kurtulmaya çalışıyorum,

Vücudumun üst kısmı çırpınıyor, ama Fain ateşli büyü mızrakları içime saplanırken beni sıkı tutuyor.

Bir başka turuncu patlama ufku aydınlatır. Fain, Malkyn ve Yukarı Nehir kızı dağlara doğru bakarlar.

"Kalkan için sana ihtiyacım olacak," diyor Malkyn Fain'e, sesi alçak ve düz. Buzbakışlarını dikeyyor. Nefes nefese kalsam da ona kızgın bir meydan okuma bakışı göndermeyi başarıyorum.

Fain Malkyn'e çenesini ahıra doğru hafifçe sallayarak, "Git," dedi. "Ben hemen geliyorum."

Acı dolu bir çığlık havayı yırtar.

Jules!

Malkyn duraksıyor, yüzü kısa bir süreliğine yarım gözlü bir coşku ifadesi alıyor. Upper River'lı kız bana nefret bir bakış fırlattıktan sonra Malkyn onu uzaklaştırıyor ve ikisi yanan ahırın arkasında kayboluyor.

Jules'un işkence gördüğü görüntüler aklımdan geçiyor ve Titreyen hıçkırıklar beni ele geçiriyor, göğsüm kabarıyor, ateş içimi amansız kesiklerle kamçılıyor. Başımı bir o yana bir bu yana savuruyorum, Fain'e karşı mücadele ediyorum, nefes almak için savaşıyorum, yavaşlatmamı isterken onu zar zor duyuyorum.

Bir patlama sesi daha geliyor, bu sefer daha yakından. Ciğerlerim yanarak kabarıyor, sonra sıkıca daralıyor.

Nefes alma yeteneğimi kaybettim.

Yedinci bölüm:

Yakınlık

Fain giysilerini yırtıyor ve ellerini sertçe üzerime bastırıyor.

Başımı ileri geri sallarken göğsümde, çaresizce hava almaya çalışıyorum, gözlerim dışarı fırlıyor, zorlanıyorum. Dişlerini sıkarak basıncı artırıyor ve bir büyü mırıldanıyor. Su büyüünün serin bir akımı ateş ağını gevşeterek ciğerlerimi kısa süreliğine açtı.

Açgözlülükle içime çekebildiğim kadar hava çekiyorum.

Çaresizlik, Jules'un hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum. Onun öldüğünü düşündükçe içimi bir ıstırap kaplıyor ve ciğerlerimin içindeki ateşten ağ bir kez daha beni ele geçiriyor.

Ben korkuyla nefes almaya çalışırken Fain yakınımaya eğiliyor. "Adın ne aşkım?"

"Tessla," diye . "Tessla Harrow."

"Kardeşin," diye soruyor bana, ölümcül bir ciddiyetle. "Kaç yaşında?"

"Sekiz," diyorum göğsüm kabarırken ve sıcak gözyaşları titreyen, ateşli yüzümden aşağı süzülürken.

"Sana canlı ihtiyacı var, hmm?" Sesi sakın ve kontrollü, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Nefesim kesildi ve başımı salladım, gözlerim ona sabitlenmişti.

"Ondan başka bir şey düşünme," diye emrediyor. "Bunu yapabilir misin?" Tekrar başımı sallıyorum.

Fain sıkılmış dişlerinin arasından büyüü tıslayarak tüm ağırlığını üzerime basıyor ve serinletici su büyüünün daha fazlasını kavrulmuş ciğerlerime akıtıyor.

Vale ormandan çıkıp bize doğru koşuyor, çizmelerinin topukları sertçe gümbürdüyor. Yüzünde derin bir aciliyet ifadesi vardı.

Yaklaştığı anda ateşini hissedebiliyorum ve büyüm kendi zihniyle karşılık veriyor. İçimdeki tüm güç dalları bir kuş sürüsü gibi ona doğru yöneliyor, sonra da bir ısı dalgasıyla dışarı fırlıyor.

Kaburgalarımın Vale'ye en yakın tarafını yakıcı bir acı kavururken haykırıyorum.

Fain avucunu sertçe uzatır. "Geri çekilin! Yakınlıklarınız *maç*."

Vale durdu, gözleri irileşti, bakışları bana sabitlendi. Yutkunuyor, sarsılmış görünüyor. "Biliyorum. *Hissedebiliyorum*."

Tatlı Kadim, içinde öyle bir ateş var ki!

Soğuk görüntüsü bir yalan. Altında yatan şeyi şimdi daha iyi anlıyorum - derimin altında yaşayan aynı erimiş manzara.

Fain, Vale'e ciddi bir bakış atarak, "O bir Magedrunk," diye gözlemliyor. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama çok katmanlı büyüler yapıyor. Burada bir

Ateş nehri onun içinde hapsolmuş. Onu temizlemem gerek. *Şimdi*."

Birden açıkta kalan göğsümün ve sıcaklığın vardım, mide bulandırıcı bir utanç kaplıyor içimi. Vale sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi pelerinini çıkarıp Fain'e doğru fırlatıyor.

"*Alçakgönüllülüğü* önemsiyor musun?" Fain bön bön bakar. "Şu *anda* mı?"

Vale, "Bunu ona ver," diye emretti. "O zaman onu istemeden de olsa öldürmeden zapt edebilirim."

Fain ellerini üzerimden çekiyor ve ciğerlerim hemen ısınmaya ve tekrar sıkışmaya başlıyor. Fain beni kaldırıp pelerini vücuduma geçirirken başımı geriye atıyorum, nefes nefese kalıyorum, acı içinde sarsılıyorum. I

Çaresizlik içinde ona bakıyor, sanki inanılmaz derecede dar bir kamıştan sadece ince bir hava şeridi çekebiliyordu.

"*Vyyn'ys'en'ar*," diyor Vale, dişlerini sıkmış, esasını bana doğrultarak.

Jules'u bağladığı siyah sarmaşıklar açısından akarak vücudumun üst kısmını sıkıca sarıyor, pelerini yerinde tutuyor ve şaha kalkma eğilimim ateşlenirken uyuşmuş kollarımı dizginliyor.

ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Fain ağırlığımı kendisine verip esasını gevşek elime bastırırken, kendi eli de benimkinin etrafından dolanıp asayı ormana doğru tutarken, bulanık siyah daireler görüşümde düzensiz şekilde patlıyor.

"*Scyy'yl'ar*," Fain, elmacık kemiği titreyen yüzüme sıkıca .

Asanın ucundan bir alev seli fışkırırken, asa kolumda şiddetli bir his patlıyor. Çalkantılı bir kükreme ile ateş

Ormanın kenarına çarparak iki ağacın gövdesini paramparça eder ve binlerce ağacın kırılmasıyla yere düşer. şubeler.

"Tatlı Kadim Kişi'nin taşakları!" Fain soluk soluğa.

Hava ciğerlerime doluyor. Buhar ateşi takip ediyor ve kaynamakta olan bir çaydanlık gibi çubuktan dışarı fışkırıyor. Büyük nefesler alıyorum

ve buhar azalırken elimi Fain'in asasına doluyorum. Benim Görüş bir anlığına düzeliyor, ama yakıcı sıcaklık ciğerlerime doğru yeniden ilerliyor, binlerce küçük koçbaşı gibi, beni mızraklıyor, beni yok etmek için zorluyor.

Fain elini benim elime doluyor ve asasını bir kez daha çatırdayan ağaçlara doğru tutuyor.

"Yine mi?" Sesim cızırtılı, korkmuş bir tıslama gibi çıkmaya zorluyorum.

"Üzgünüm ama evet," diye cevap veriyor, sesi çelik gibi. "Sıkışan ateşin geri kalanını biraz suyla söndürmem gerekiyor." Sesi sertleşiyor, başı benimkine doğru dönüyor. "Hazır mısın?"

Bu soru karşısında korkuyorum. "Acıyor," diyorum ona, ağzım titreyerek yüzümü buruşturuyorum.

Dağlardan gelen bir başka turuncu patlama havayı paramparça ediyor ve Fain'e doğru geri çekiliyorum, dudaklarımdan dehşet dolu bir inilti kaçıyor.

"Çikolata sever misin?" Fain bana soruyor, sesi aniden nazikleşiyor.

Vale başını bize doğru çevirip Fain'e bakıyor, yüzü inanmaz bir halde. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bana bak tatlım," diyor Fain, yana doğru eğilip gözlerini benimkilere kilitleyerek. "Çok güzel bir çikolatam var. Kakuleli ve Ishkart tarçınlı. Senin için ve kardeşin için yapacağım. Yıldızların altında oturup yudumlayacağız. Sana söz veriyorum. Düşünebiliyor musun? sadece mu?"

Bunun canımı ne kadar acıtacağını biliyorum ama kendimi başımı sallayarak onaylarken buluyorum. Fain belli belirsiz gülümsüyor, sonra elimi bir mengene gibi kavırıyor ve büyüü tekrarlıyor.

derinliklerinde bir *gümbürtü* var. Serbest kalmak üzere olan bir tıkanıklık gibi.

Çığ düşmeden hemen önceki nefes kesici an.

İçimden bir ateş seli geçiyor ve çığlık atıyorum, bedenim sarsılıyor. Beyaz-sıcak bir alev akımı asanın içinden patlıyor ve birkaç ağacı daha tutuşturarak yok ediyor. Binlerce kızgın kılıç içime saplanırken tekrar haykırıyorum, sıcak bıçaklar bacaklarımı kesiyor.

Ve sonra dağılır, ısı hızla kaçır. Soğuk su hemen arkasından gelir. Sonra daha soğuk su. Kış soğuğu. Titremeye başlıyorum.

"Diğer kolumu hareket ettirebiliyorum," diye hayret ediyorum, onu sarmaşıklara doğru sıkıca bastırıyorum, sonra Fain beni yukarı doğru yönlendirirken bacaklarımı sallıyorum, sarmaşıklar hâlâ gövdeyi sıkıca sarıyor. "Ve bacaklarımı. Bacaklarımı hissedebiliyorum." Acının zonklayan yankısı ve yükselen soğuk beni sersemletiyor. "Ama çok üşüyorum."

Fain Vale'e endişeli bir bakış fırlatır.

Vale dağlara doğru bir bakış atarak ona "Git," dedi. "Kalkanı güçlendirmek için yardıma ihtiyaçları olacak."

Fain ayağa kalkarken Vale'i "Tenine dokunma," diye uyarır. "Ve onu bağlı tut. Ateşinize ulaşırsa, yakınlık çizgileri onu yutacak ve aşırı maruziyetten yanacak. Bu onu öldürebilir."

"*Teşekkürler* Fain," diye Vale. "Apaçık ortada olanı belirttiğin için."

Sonra Vale beni yerden kaldırdı ve hızlı adımlarla ahırın sol tarafından dolaşmaya başladı, Fain de ters yönde ilerliyordu.

Sekizinci Bölüm:

Vale Gardner

Vale beni kızgın ahırı çevreleyen ormanın gölgesine taşıyor. En iyi arkadaşşıma zarar veren -belki de öldüren- Büyücü'den kaçmak için çaresizce onun sıkı tutuşuna karşı mücadele ediyorum.

"Jules beni kurtardı," diyorum ona, sesim kederden boğuluyor.

"Sürükleyip götürdüğün o Kelt-"

"Sana yardım etmeye çalıştığını biliyorum," diye sözümü kesiyor Vale ağaçların arasından koşarken. Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Onu ben öldürmedim. O yüzden sessiz ol. *Hayatını* kurtarmaya çalışıyorum."

Tatlı Kadim, Jules yaşıyor!

Kayalık setin kenarındaki ormandan fırlıyoruz ve Vale hızını yavaşlatmaya çalışırken botlarının topukları kayıyor. İnişimiz Crykes Field'a inen keskin yokuş, koşudan çok kaymaya dönüşüyor. Vale'in ayakları toz kaldırıyor ve aşağıdaki zemine doğru kuru çakıllardan oluşan bir şelale gönderiyor.

Dibe ulaştığımızda beni de kendisiyle birlikte geriye ve yere doğru çekiyor. Kolları beni sımsıkı sarıyor, uçurumun yamacına doğru eğilirken beni göğsüne yaslıyor.

Sonra Vale asasını fırlatıyor, bir büyü mırıldanıyor ve üzerimizde sıkı, yarı saydam bir kalkan yaratıyor. Dalgalanan kalkan Kafamın içinde kıvılcımlar saçan mavi şimşekler çakıyor.

Ateşi içine, bana doğru sığıyor. Sırtımı sarıyor Sıcaklığı, giysisinin kumaşı ve etrafımı saran pelerin, ateşini uzakta tutan bir bariyerdi. Onu tenimden uzak tutuyordu.

Kollarım içgüdüsel olarak beni tutan sarmaşıkları çekiyor, ona dokunmayı, kalkanındaki ateşi emmeyi arzuluyorum. Çekirdeğimde yavaş yavaş oluşan buz kütesini eritmek için çaresizim. Fain'in tasfiyesinden sonra sadece bir çakıl taşı olarak başlayan şey, büyük, dondurucu bir taş haline geldi. Biliyorum.

Fain bana yardım etmeye çalışıyordu, ama ateş çekirdeğim söndü, yakınlığım onun su selinin altında ezildi.

Kalbim küt küt atıyor, soğuktan titriyorum.

yanan ahıra doğru ilerledi ve arkasından kesilmiş düzensiz çıkışı gördü.

Kaçış.

Bakışlarım en soluma, Crykes Field'in arkasından akmak için bir yılan gibi dönen uzun hendeğe doğru kayıyor. Uzun, parlayan bir kalkan, bir koza gibi uzun kayalığa yaslanmış durumda. Etrafı bir dizi alevli ok ve parlayan mavi jeo-ateş akımı atan Kelt ve Urisk askerleriyle çevrilidir. İki ejderha

Hırlayarak kalkanı pençeliyor ve kalkanın altında bir araya toplanmış siyah giysili Gardnerian kitlesini seçebiliyorum.

Yukarıdan kakofonik bir çığlık sesi geliyor ve ben boynumu eğiyorum, başımın arkası Vale'in göğsüne çarpıyor. Büyük bir ejderha sürüsü üzerimizde süzülüyor, Crykes Field'in üzerinde bir sürü gibi daireler çiziyor.

Ölüm. Atlı askerlerden oluşan düzgün sıralar Gardneria'ya doğru yürüyüş için alan boyunca toplanıyor. Meşale taşıyan nöbetçiler ve safir jeo-kalkanlar sert oluşumların üzerinde görünür.

Urisk geomancerları tarafından hidreenalara bindirilmiş askerlerden oluşan bir bölük.

Alevli bir ok Vale'in kalkanının yan tarafına çarpar ve çatırdayan, tüküren mavi bir şimşek topuyla anında kül oldu.

"*Ruus'fayn*," diye Alfsigr dilinde küfrediyor Vale, bir kolunu beni göğsünün yan tarafına doğru sıkıca çekiyor. Diğer koluyla esasını doğrultuyor, parlayan mavi bir akım kalkanı besliyor.

" azız," diyorum ona, dişlerim takırdayarak. El ve ayak parmaklarım yeniden uyuşmaya başlıyor. Uzaktaki büyücü kalkanına doğru bakıyorum, kardeşimin ve büyükbabamın muhtemelen onun içinde olduğunu biliyorum ama bu kadar şiddetli bir savaşta ne kadar dayanabilir ki?

Saldırı mı? "Hepimizi öldürecekler."

"Oh, öyle mi ?" Vale sert bir şekilde ifade eder.

Küçük bir umutsuzluk sesi çıkarıyorum, gözyaşlarım tozla kaplı gözlerimi yakıyor.

Bir ok daha kalkanımıza çarpıyor ve ben geri çekiliyorum.

"Bu kalkanı daha ne kadar koruyabilirsin?" Ona meydan okuyorum, sesim gözyaşlarımla sertleşiyor.

"Yaklaşık bir saat," diye yanıtlıyor, her kelimesi kısa ve sakın.

İçimde öfke yükseliyor. Nasıl bu kadar ilgisiz olabiliyor?

Üç turuncu patlama dağların tepelerini aydınlatıyor. Devasa, dairesel ışık püskürtüleri tüm alanı kehribar rengi bir parıltıyla kaplıyor.

"Ne geliyor?" Kabaca soruyorum. "Bizi *onlardan* ne kurtarabilir?" Çenemi sertçe Kelt-Urisk ordusuna doğru sallıyorum.

"Onların en kötü kabusu," diyor Vale. Kısa, bıkkın bir sesle Gülün. "Onların ejderhalarından, iblislerinden ve dayanıksız oklarından çok daha güçlü bir kuvvet."

"Daha fazla büyücü mü?" İnanamayarak mırıldanıyorum. Zaten halkımıza yardım etmeye çalışan en az üç yüksek seviyeli Büyücümüz var ve yine de burada, çürüyen kalkanlarla bir hendeğe sinmiş durumdayız.

Vale inanılmaz bir kahkaha attı. "Hayır. *Bizden* daha fazla değil. *Onun* yanında biz çocuk oynucağıyız."

O mu?

Delirmiş. Çıldırılmış olmalı. Daha önce hiç güçlü bir kadın büyücü olmamıştı.

Çaresizlik içinde ona ters ters bakıyorum. "Ne demek 'o'?"

Bir kaşını kaldırıyor ve sert gözlerini bana dikeyyor. Konuştuğunda sesi tehlikeli derecede sakın.

"Annemle tanışmak üzeresin."

Dokuzuncu bölüm:

Kara Cadı

Alarm boruları vadide yankılanıyor. Dağların hemen ötesinde bir turuncu patlama daha patlıyor, sonra da kayboluyor.

Dağlar ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor, alarm kornalarının sesi azalıyor.

Vale'ye bakmak için boynumu eğiyorum ama gözleri kuzeye sabitlenmiş.

Gürültülü bir patlama havayı yırtıyor ve ben onun sert boyuna karşı irkiliyorum. Işık patlıyor, tüm dağ sırtı aniden altın rengine bürünüyor, Yule mumları kadar parlak.

Dağın merkezindeki parıltı daha da parlarken alarm boruları tekrar çalıyor. İnce, altın bir çizgi gökyüzüne doğru tırpan gibi uzanır. İlerleyen bir ejderhaya çarparak canavarı patlatır ve alevden bir topa dönüşerek kıvranarak dağa doğru düşer.

Toprak.

Canavarın altındaki topraktan çılgınlık yükseliyor ve Urisk geomancerları safirden çizgiler göndererek savrulan yarattığı karmaşık bir ağın içinde yakalıyor. Alev alev yanan ejderha bir tabur askerin hemen üzerinde asılı kalır. Adamlar panik içinde dağılır, düzenli arazide bir kaos tomurcuğu oluşur.

Tepelerinde dönen diğer ejderhalar dönüp kuzeye doğru ok atıyorlar. Garip parıltıya doğru.

Altın çizgiler dağın merkezinden tekrar dışarı , gece havasını düzenli patlamalarla soldan sağa ve tekrar geriye doğru, hızla Bir sinek kuşunun kanat çırpışı. Gökyüzündeki ejderhalar alev alev yanar ve gece turuncuya bürünür.

Gökyüzünden alevli yağarken tam bir kaos patlak veriyor, bir tanesi çapraz olarak üzerimizde dönüyor.

"Yüce tanrılar," diye haykırıyor Vale, dişlerini gıcırdatarak, kolunu uzatmış ve kalkanımıza daha fazla güç aktarırken diğer eliyle destekliyor.

Devasa ejderha düşüyor, yer Sarsılıyor, kuyruk sokumum Vale'in kalçasına acıyla çarpıyor. Taşlar, toz ve alev Vale'in kalkanının üzerinden geçerek bizi kısa süreliğine sisli bir karanlığa gömüyor.

Etrafımızdaki hava temizlendiğinde, ailemin büyük olasılıkla alanın karşısındaki Büyücü kalkanına doğru bakıyorum. İki ejderha kalkanlarının yakınında yere düşüyor ve üçüncüsü de çığlık atan bir grup askerle çarpışmak için kalan blöf.

Ve sonra gökyüzünde artık ejderha yok.

Askerler emir yağıdırıyor, haykırıyor ve amaçsızca her yöne koşuyor. Alanın her yerinde yanan çadırlar var, her şey turuncu renkte yanıyor ve Sarı. Duman kehribar rengi bir sis halinde yükseliyor ve vadiyi dolduruyor.

Dağın zirvesi boyunca uzanan altın çizgi merkeze doğru daralır, parıltı bulanıklaşır ve . Altın bulutun içinde siyah bir kütle yükseliyor, tıpkı başını kaldıran bir kobra gibi, uhrevi ışıltıyla vurgulanıyor.

Siyah kütleden parlayan turuncu çizgiler fışkırıyor ve bir dizi alevli mızrak halinde dağdan aşağıya doğru ilerliyor.

Kara kütle önce yükseliyor, sonra da ateş çığının üzerinden aşağı . Gittikçe yaklaşıyor, bize doğru ilerliyordu. birden ne gördüğümü fark ettim.

Koyu üniformalı Gardner askerleri. Ejderhalar üzerinde. *Bizim* .

Bir kaz sürüsü gibi V şeklinde dizilmişler. V'nin baş noktasından ateş yağıyor. Bir kalkan bu noktadan V'nin geri kalanına doğru akan altın bir akım gibi ilerliyor.

"*Kadim Olan*," diye nefes nefese kaldım.

Düşman ejderhalar ve ilerleyen Magefire karşısında düzen tamamen bozulur. Genç bir Kelt yakındaki kayalığa tırmanıyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde, yüzü ter ve is içinde. Kelt ve Urisk askerleri güneye doğru koşuyor, kaçıyor, kayarak indiğimiz uçuruma tırmanıyor, güvenlik için çabalıyor. Şu anda arazide akın eden öldürücü sürüden kaçmaya çalışıyorlar.

Ve ilerleyen ateş nehri.

Bir Kelt kalkanımızı parçalıyor, sonra acı içinde uluyor ve yere düşüyor, kolu kıvılcım saçan mavi aleve dönüşüyor. Crykes Tarlası'nın her yerinden gelişigüzel jeomansi ışıkları yayılıyor.

etkisi, ejderhalarımızı çevreleyen kalkana karşı zararsız bir puf patlayan renk çizgileri.

Şimdi alçaktan uçuyorlar. *Onu* görebileceğim kadar alçaktan.

Lider ejderhaya binmiş, asasını kaldırmış ve yere atıyor. tutkulu bir intikamla ateş topları fırlatıyor. Diğer elinin avucundan altın bir kalkan akıyor ve alevli bir hava akımı gibi diğer ejderhaların üzerinden geriye doğru akıyor. Yüzü bükülmüş ve kana susamış savaş çılgılığı.

Kana susamışlığının ateşi, büyüyle soyulmuş bedenimi sarsıyor.

Karanlık bir alev gibi, uzun siyah saçları arkasından titreyerek yaklaşıyor ve vadiyi ateşle dolduruyor.

Dumanın arasından yüzünü net bir şekilde görebiliyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Yüzü Vale'ninkine çok benziyordu; keskin hatlar, ışıltılı Büyücü teni, vahşi gözler.

Vale'nin annesi.

Havalanıyor, büyücüler de onunla birlikte havalanıyor, uçurumun kıvrımını takip ediyor, hendeğimizin üzerinde yükseliyor, ejderhasının karnı

Bir anlığına o kadar yaklaştı ki, tek tek parçalara benzeyen pullarını seçebiliyorum. Şiddetli ateş dalgası kalkanımıza çarpıyor ve , alevler sağır edici bir kalkanımızı ele geçiriyor.

Isı içime yayılıyor. Ateşten bomboşum, çok acı verici bir şekilde üşüyorum, ve haykırıyorum, ateş tutkumu kontrol edemiyorum, temizlendiğim ateş birleşmek için çaresizim. Kalkana doğru, ateşli nehre doğru geriniyorum, kollarımı bağlarımdan kurtarmak için mücadele ediyorum.

Ben kurtulmak için çırpınırken Vale'in kolu beni sıkıca sarıyor, dizginliyor. Alevlere duyduğum arzudan başım dönüyor, sersemlemiş durumdayım,

bedensiz. Ateş dünyayı sararken Vale'in kolu hem kalkanı tutmak hem de beni ondan uzak tutmak için savaşıırken benimkine karşı titriyor.

Dünya önce turuncu, sonra sarı renkte parlıyor. Sonra yakıcı beyaz. Sonra siyah.

Onuncu bölüm:

Dryad

Tüm dünya değişti.

Etrafımızı kasvetli bir manzara sarıyor; göz alabildiğine kavrulmuş toprak, şafak ışığını hastalıklı bir sarıya çeviren duman. Her şey cansız. Çorak.

Onun tarafından kavrulmuş.

Bir atın üzerindeyim, bilincim gidip geliyor ve belime dolanan güçlü bir kol beni ayakta tutan tek şey. Başım sarkıyor, bir bez bebeğinki gibi gevşek ve bedenim soğuk ve temizlenmiş hissediyor, yakınlığım çıplak bırakılmış. Tek tesellim Sırtımdan yayılan sıcaklık bana arkamdaki eyerde Vale'nin olması gerektiğini söylüyor.

Etrafımızda çok sayıda Gardnerya askeri telaşsız adımlarla. Fain'in atı bizimkinin yanında ilerliyor. Göğsü çıplak ve yanımızdan geçerken soluk, kabarık kirpik izlerinin tüm sırtını kapladığını görüyorum.

Aşağı bakıyorum, başım atın yavaş tırısıyla aynı anda sallanıyor. Üzerimde isli bir asker tuniği, göğsümde buruşuk gümüş bir küre var.

Fain'in tuniği.

Bana giysilerini verdi. Bir minnettarlık dalgası çöktü.

Yanımızdan bir at arabası geçiyor ve ben başımı çeviriyorum, ben çevirirken dünya sallanıyor ve eğiliyor.

"*Tessieeee.*" Ses boğuk ve alçak, sanki yavaşlatılmış uzatılmış gibi. Kardeşimin içeride olduğunu uyuşuk bir şekilde fark ediyorum, saran Gardner'lı yetişkinler tarafından zaptediliyor ve kendini vagondan aşağıya, benim üzerime atması engelleniyor.

Büyükbabam Wren'in hemen arkasında, şok içinde bana bakıyor, bitkin ve çizgili yüzünden yaşlar süzülüyor. Ağlarken dua eden ellerini aşağı yukarı sallıyor, sonra beş köşeli yıldız yapıyor Göğsünde kutsal kutsama işareti.

Vagon geçerken yana yatıyorum ve kol beni sıkıca sarıyor.

Vale.

Pelerini Fain'in tuniğinin üzerinden beni sarıyor, aramızda bir engel daha var ama yine de onun sıcaklığını hissedebiliyorum - kaymamı engelleyecek kadar bir .

O ateş. Annesininki gibi. Onun tüm dünyayı saran ateşini hatırlıyorum.

Buna açım.

Ama sadece ateşe aç değilim. Vale ve benim nasıl eşleştimize, yakınlık çizgilerimizin mkemmел simetrisine açım.

Ama benimkinde artık sihir yok.

"Vale..." Başım sallanıyor, dişlerim hafifçe takırdıyor, azı dişlerimin kenarları dalgalı, düzensiz bir ritim tutturuyor.

Çok şüyorum.

Sahip olduğum azıcık güçle geri itiyorum, onun şekline giriyorum, onun sertliğine ne kadar iyi uyduğumun tadını çıkarıyorum.

Göğüs.

Utangaç olmayı unutuyorum. Düzgün olmak için. bulanıklaşıyor ve Gardnerya kadınlarının kendilerini erkekler, ısınmak için çaresiz olsalar bile. Ateş için çaresiz.

Bilincim gidip geliyor ve o çok *sıcak*. Elim uyluğunu kavramak için aşığı kayıyor. Bacağı sıcak, ateşi akan yakınlık. İ çekiyorum ve sıcaklığını çekiyorum, parmaklarım daha sıkı kavlıyor, ateşinin dalları elime doğru süzülüyor, Kolumdan akan sıcaklık soğuğu bastırıyor.

"Tessla," diyor nazik ama sert bir kınamayla. Elini aşığı kaydırarak benimkini kavlıyor ve bacağından uzaklaştırıyor.

Elinin teni benimkine değdiği anda yakınlık çizgilerim titriyor. Vale'in nefesi kesiliyor ve ben onun içinde eriyorum, sanki birbirimizi arıyormuşuz , yakınlığım onunkiyle mkemmел bir orantı içinde. Mkemmел bir uyum. Elim ısınırken uzun, geveze bir i çekiyorum. İçimdeki büyülü boşluk dipsiz bir uçurum gibi, kendini içine akıtmaya hazır

Ben.

"Kadim Olan, senin ateşin..." Bir rüya gibi. İçimdeki boşluk o kadar büyük ki, bunaltıcı. Nefes , elini tutuyorum ve çekiyorum.

Vale'nin ateşinden güçlü, uzun bir dal içime akıyor.
Elini koluma, göğsüme soktu. İnliyorum ve başımı geriye atıp sert omzuyla buluşuyorum. Yanağım sıcak boynuna doğru kayıyor.

Daha fazla deri.

Vale, "Hayır, Tesla," diye uyarıyor ama onu zar zor duyuyorum.

Alnımı boynuna bastırıyorum ve bu kez daha sert çekiyorum, ateşinin güçlü bir kenarını, tüm yakınlığını kendime doğru çekerken derin derin nefes alıyorum.

Vale irkilerek elini benimkinden çekiyor ve beni boynunun derisinden uzaklaştırıyor. Tüm teması kesiyor.

"Dur," diye sertçe çıkıştı. "Bu *çok fazla*." Ses tonu şoktan kabalaşmış.

Şimdi ağır ağır nefes alıyorum, o da öyle. Dişlerim artık takırdamıyor ama dünya dönüyor. Çalınan ateş içimde tutuşuyor
Düzensiz nöbetler ve başlangıçlarla, alevlendiği yerde yeni acılar ortaya çıkararak ama buzları eriterek.

"Eşleşiyoruz," diye , hararetli bir sisin içinde. "Tam içine düşüyorum."

"Bir şey yapamazsın..." Sözleri fokur fokur . Sanki çok kızmış ve dizginliyormuş gibi sözlerini yarıda kesiyor. "Benim gücümü *yağmalayamazsın*. Kendini daha da dengeden çıkarırsın ve beni de kendinle birlikte oraya sürüklersin."

"dilerim," diyorum zayıfça, nefesimi tutarak. Büyüsünü küstahça ele geçirmemden utanamayacak kadar sarhoş ve kafam karışık. Bu yaptığım mahrem bir şey, derinlerde yatan gizli bir duyguyu çalmak gibi. Bir Büyücü'nün özünü.

Şimdi sert ve tedirgin. Ne kadar gergin olduğunu, benden kaçtığını hissedebiliyorum.

Beynimin küçük bir kısmı, uzak bir kıyıdaki bir parçam, azarlanmış ve küçük hissediyor. Onu çok kızdırdığımdan, beni açgözlü, itici bir parazit olarak gördüğünden korkuyor.

Ama bu yakınlık eşleşmesinde daha önce hiç hissetmediğim bir akrabalık var. Bu yabancı büyücüye sarılmak istiyorum, Çünkü hiç de yabancı gibi hissettirmiyor. İçgüdüsel olarak onu Erthia'daki herhangi birinin anlayabileceğinden daha iyi anladığımı hissediyorum. Ve onun

Keskin bir reddediş, Fain'in arınmasının acısına rakip olacak bir acıyla can yakıyor.

Atın düzenli ritmi beni , utandırıyor.

Unutuluş. Vale beni omzunun en ucunda dikkatlice dengeliyor, ateşi şimdi kapalı, beni dışarıda tutmak için sıkıca banklanmış.

Bir zamanlar geniş bir ormanın bulunduğu, orta dağların geri kalanının isle kömürleştiği dağlardan bize doğru kaotik bir yeşil orman filizi uzanıyor. Kalan orman bir noktaya kadar kıvrılıyor, ucu neredeyse yola ulaşıyor.

Ağaçlara baktım ve o zaman onu gördüm.

Bir Dryad.

Orman Fae'si yapraklar tarafından kamufle edilmiş, son kalan çalı ve ağaçlarla mükemmel bir uyum sağlamıştır. Derisi orman yeşili ve zümrüt gibi parlıyor, yeşil gözleri delici. Yosun rengi saçları geriye bağlanmış, sivri kulakları ortaya çıkmış ve yapraklardan yapılmış bir zırh giymiş.

Yıllar önce Keltler tarafından yok edildikleri için soylarının tükenmiş olması gerekiyordu. Ama önümdeki figür son derece gerçek, tıpkı bir zamanlar Jules'un kitaplarından birinde gördüğüm bir resme benziyor. Bu Dryad'ın kömürleşmiş manzaraya ağlaması dışında.

Sonra bakışlarımla buluşuyor ve gözlerini kısıyor. Nefret, damarlarımda dolaşan zehir gibi içime işliyor.

Yaklaşırken zayıf, titreyen bir orman dalına doğru kaldırıyorum.

"Bir Dryad," diye zayıfça mırıldanıyorum yaratığın öfkesi bana çarparken. Sonra gözümü kırıpıyorum ve yüz kayboluyor.

Ama Dryad'ın öfkesinin yankısı hâlâ sürüyor.

Onbirinci Bölüm:

Bağlantısız

Bilinçsiz ve bağısızım, karanlığın içinde çırpınıyorum. Çırpınıyorum, merkezim yok oldu, yakınlığımın çizilmiş çizgileri paramparça oldu.

Çırılçıplak soyulmuş.

Dipsiz bir boşluğa yuvarlanıyorum. Hiçliğe doğru haykırıyorum.

Vale'nin ateşi beni sıkıca kavıyor ve ben de canımı kurtarmak için ona tutunuyorum. Alevleri ilk başta kararsız, sonra beni bulduğunda alevleniyor, ısısı

sıcak ve sabit yanıyor.

Sanki bir uçurumdan sarkıyormuşum gibi tutunuyorum. Çaresizlik içime işliyor.

Wren için dayanıyorum. Büyükbabam için. Jules için.

Ben ölemem.

Vale sıkıca tutuyor, ateşi bileğimin etrafında yanan bir taç gibi dolanıyor.

* * *

Artık düşmüyorum. Uzanıyorum, karanlıkta asılı duruyorum. Vale'nin ateşi hâlâ bileğimi sıkıca sarmış durumda, ısısı kolumdan yükseliyor.

Can simidim.

Ama tutunmak için yeterli değil. Özümü geri getirmek için yeterli değil. Kendi ateşimi.

Soğuk, sonsuz boşluk beni çekiyor, dengem bozuldu. Kırık bir teraziyim, bir o yana bir bu yana savruluyorum.

Merkez olmadan.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum, kolumdan onun ateşine bağlıyım.

Yavaşça, bir bilekten, bir koldan, bir omuzdan daha fazlası olduğumun yeniden farkına varıyorum. Sıcaklığı içimde dolaşılıyor, kalbimi ısıtıyor, ısı yayıldıkça kalp atışlarımı güçlendiriyor.

Ama bu onun ateşi. Sadece onun. Eğer onu geri çekerse, boşluğa düşerim. Artık kendime ait bir gücüm yok. Beni bağlayacak bir yakınlık gücü yok.

Ve sonra ateşi boynumun dibinde, nabzıma yakın bir yerde. Isı alevleniyor, kalbimin her atışıyla yayılıyor, nabız gibi atıyor ve Boynumdan aşağı, göğsümden aşağı. Titreten bir alevle içime doluyor, beni aydınlatıyor, uzuvlarımdan aşağıya doğru savruluyor.

Acı var, sadece bir yanığın kenarında. Boynumdan başka büyük parlama yayılıyor, merkezimin derinliklerinde yankılanıyor ve sonra zonklayan bir patlama, şiddetli bir telaşla tutuşuyor, alev alıyor.

Birdenbire, orada.

Küçük ama orada. İçimde bir ateş çemberi. Işık, odun ve hava kenarlarda ince bir tabaka halinde dönüyor. Ve bunun üzerinde, bir parça su. Beş yakınlığın hepsi, ama özünde ateş var. Küçük, güçlü ve sıcak.

Ateşim. Yine orada, ama tehlikeli derecede kırılğan.

Karanlık dönüyor, sanki büyük bir siyah duman girdabı. Sonra aniden arka plana akıyor ve Vale önümde duruyor; gölge ve titreyen ateşten bir hatla sınırlanmış şekli. Ellerinden biri esasını boynumun yan tarafına bastırıyor, diğeri başımı sabitliyor. Yüzü ve boynu terden kayganlaşmış, yüz ifadesi sarsılmış, nefes alış veriş düzensiz. Vahşi gözleri alevle turuncu renkte parlıyor.

"Tesla," diyor, sesi sert, tonunda şaşkınlık var.

"Seni görebiliyorum," diyorum ona güçsüzce, kafam berraklaşıyor. "Ateşle kaplısın ama seni görebiliyorum."

Yoğun bakışları hiç değişmiyor. Orada bir aciliyet var.

"Toplayabildiğim kadar ateşi içine ittim," diyor, "ama... bu yeterli değil. I... Bir şey daha denemek istiyorum. Bu... alışılmışın dışında."

"Ne?" , zayıf ama tamamen farkındayım.

Tereddüt ediyor, gözleri yanıyor. "Bir öpücük."

Küçük yakınlık ateşi çemberime zar zor bağlıyım, ama yine de içimde bir şaşkınlık parlarken küçük alev bir sıçrama yapıyor, alev Vale'ye doğru geriliyor.

"Öp beni zaman," diyorum ona, çenemi hafifçe yukarı eğerek, ateşini isteyerek. Yaşamak istiyorum.

Vale bir an tereddüt ediyor, gözlerindeki parıltı artıyor. Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor, ağzı nazik ve sıcak. Öpücüğüyle birlikte ateşi doğrudan içime akıyor,
Yakınlık çizgilerimle birleşiyor. Tüm bedenim ona doğru eğiliyor. "Evet," diye mırıldanıyorum, kendi sesim tuhaf ve alçak. "İşte bu . Yap Bu." Onu yakınıma çektim.

Dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıyor, öpücüğü bu sefer daha ısrarlı. İçime doğru ittiği ateş akımı tüm vücudumu tutuşturuyor, içimi kavuruyor.

Yakınlıklarımız sıkıca birleşirken ikimiz de birbirimizin ağzının içine nefes alıyoruz.

Birbirimizin sihrini kavrarken öpüşmemiz sert ve sıcak bir hal alıyor. Boğazımdan aşağı akan, bedenimi paramparça eden bir ateş seli. Ateşi aç ve arayış içinde, ağızımdan aşağıya doğru bastırıyor, haşlanmanın eşiğinde.

Çekirdeğim şimdi sıcak ve güçlü, onun sıcaklığı dudaklarımda yanarken merkezim tamamen geri dönüyor, içime akıyor, cayır cayır güçlü.

Artık tüm vücudumu hissedebiliyorum - paramparça, bitkin, zayıf ve yırtık pırtık.

Ama bütün.

Bütün ve tehlikeli bir denge yeniden sağlandı. Vale'nin sıcaklığı ağızımdan çekiliyor. Ama düşmüyorum.

Geri geldi. Kendi ateşim. Kendi yakınlığım. Sağlam ve emin.

Gölgeler odanın kenarlarından içeri çekiliyor ve Vale'nin formu karanlığın içinde kayboluyor.

* * *

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, akan sihir bileğimin etrafında kayıyor, bir bahar nehri gibi serin, istekli, arıyor.

Su büyüü.

Gözlerim bir parça açıldı.

Fain.

"Vale," diye mırıldandım, hâlâ zar zor konuşabiliyordum. "Vale nerede?" "Geri dönecek," diye beni rahatlatıyor Fain, sesi ılık bir çıkıyor. "Sakın üzülme, aşkım. İyi olacaksın."

"Bana ne oldu?" Ağzım kuru ve sıcak, vücudum terden kaygan.

"Sen Magedrunk'sın, tatlım." Beni ayağa kaldırdı ve küçük bardağı dudaklarıma götürüyor. "Al, iç bunu," diyor, koluyla beni sıkıca sarıyor ve oda dönerken eğilmemi engelliyor.

Sıcak ve çam acısı, alttan gelen bir tatlı akımı var.

"*Beeswellin*," diye mırıldanıyorum, dilimi üst dudağımın kenarında özensizce gezdirerek. "Ve *arniss* kökü. Ve *ballıbaba*."

"Çok iyi, benim küçük eczacım," diyor Fain onaylayarak ve beni tekrar yastığa yatırıyor.

Sevecen ses tonu ve nazik dokunuşu karşısında yarı gülümsüyorum. "Kardeşimi ne zaman görebilirim? Peki ya büyükbabam...?" Başım bir tuhaf oldu, Sanki vücudumla bağlantısı kesilmiş gibi.

"Yakında," diye mırıldanıyor nazikçe. Yüzümdeki bir tutam nemli saç fırçalıyor. "Ama önce bunu uyuyarak atlatmalısın, Tessla. Bırak yakınlığın ...kendini tamamen geri kazanabilir..."

Sesi uzaklarda kayboluyor, sahne bulanıklaşıyor...

Hiçliğe.

On ikinci bölüm:

Wandfasting

Fain'in sesiyle uyandım. Gözlerim yapış yapış, kapakları doğal olmayan bir şekilde ağır ve onları sadece bir parça açmayı başarabiliyorum.

Yorgunluktan ölüyorum, yarı uyuyorum ama nefes alabiliyorum. Artık normalim ve ateşim sadece hafifçe yükseliyor, eskisi gibi titreyip yanmıyorum. Yine de önümdeki görüntüler geçici görünüyor, renkler derinleşmiş ve yükselmiş.

"Görünüşe göre bir balta-paladinle savaşmış." Fain ipek minderli bir divana yaslanmış, muazzam çadırın duvarlarını ve tavanını kaplayan görkemli kırmızı halılar, yerde koyu kırmızı bir halı altın ve menekşe kakma ile desenlenmiştir.

Göz kırpıyorum, kafam karışıyor.

Rüya mı görüyorum?

Zihnim de kurşuni bedenim kadar , ama biliyorum ki en yakın askeri üste olmam gerekiyordu. Onun yerine etrafım lüksle çevrili.

Zarif bir şekilde oyulmuş bir kitaplık, hemen önündeki duvarda sıralanmaktadır. Ben. Yıldızlı harflerle yazılmış deri ciltli ciltlerle dolu, bazıları Alfsigr ile yazılmış. Pırıl pırıl pirinç denizcilik ekipmanları üstte sıralanıyor raf tipi kompakt teleskoplar, karmaşık bir sekstant. Dallanan Nehir Akça ağacı deseniyle demir bir odun sobası sıcaklık pompalıyor, kapağı açık olmasına rağmen çadır kızarıyor.

Çadırın hemen dışında bir aşçı ateşi yanıyor ve genç, gözlüklü bir Gardneryalı ateşin oturmuş kemanını akort ediyor. Tık naz, saçları dağınık, sivil giysisi özenle dikilmiş ama buruşuk ve gelişigüzel kuşaklanmış.

Alacakaranlık, gökyüzünde safire çalan koyu bir mavi ve ağaran bir ay var.

Vale çadırın girişine yakın bir yerde oturmuş, elinde Fain'in dizinde dengelediği kıpkırmızı içkinin aksine koyu yeşil bir bardak tutuyor.

Kristal camları, asılı bir fenerin kehribar rengi ışığında ve odun sobasından yayılan altın rengi ateş ışığında parlıyor.

Vale'i gördüğümde içimdeki sıcaklık bıçak gibi saplanıp bükülüyor ve huzursuz bir kafa karışıklığına sürükleniyorum. Ateşini hâlâ ağzımda hissedebiliyorum.

Hayalet bir marka gibi, hala yankılanıyor, hala sıcak.

Vale ve Fain temiz ve ütülü, beni kurtardıktan sonraki gibi isli ve yıpranmış değiller. Siyah üniformalarının ipeği pürüzsüz ve yeni, göğüslerindeki gümüş küreler parlak ve işaretlenmemiş. Büyücü pelerinlerini saten minderli sandalyelerinin gelişigüzel atmışlar.

"Görünüşe göre baltalı palaadin ona sert davranmış," diyor Fain Vale', sesi düz.

Hatırladıkça içten içe irkiliyorum. Kocaman Kelt beni kardeşimden uzaklaştırırken gülüyordu.

"O da esasını çaldı ve ona ateş fırlattı." Fain kadehinden bir yudum aldı, gözleri Vale'ye dikilmişti. "Aferin, diyorum."

Vale'nin gözleri parlar. "Evet, şey, neredeyse kendini öldürüyordu süreç. Büyücü Aniliese bunun şimdiye kadar gördüğü en kötü vaka söyledi." Vale etrafına bakınır. "Eczacı nerede?"

"Birkaç saat içinde dönecek," diye yanıtlıyor Fain. "Daha fazla tonik hazırlıyor. Ama Rahip Alflex buradaydı. O gerçekleştirdi şifalı abdestler."

Vale'nin bakışları alaycı bir soğukluğa bürünür. "Bunun için Kadim Olan'a şükürler olsun. O zaman bana ihtiyacı olmayacak. Ya da eczacıya. *Duayla* iyileşebilir."

Şok yarıp geçiyor, öfke hızla peşinden geliyor.

Nasıl konuşabiliyor? Dini inançlarımızla alay eden zorba Keltlerden birine benziyor. Önce alay ediyor, sonra kiliselerimizi tahrip ediyor, sonra da ahırlarda toplanıyoruz...

Fain içkisini sert bir şingırtıyla yere bırakır. "Tam bir kâfir olduğunuzu kabul ediyorum. Ama inancımızla alay etmekten kaçınmanızı rica ediyorum." Ses tonu ısırcı.

Vale uzun bir süre ona bakar. Sonra yüz ifadesi sertleşir ve başını sallar. "Hayır. Bunu kesinlikle yapamam. Annem tam bir bağınaz oldu ve açıkçası

Vyvian. Özgürce konuşabildiğim tek insanlardan birisin. *Sana* saygı duyuyorum. Bu yeterli olamaz mı?"

Fain sessiz, gözleri kızgınlıkla parlıyor.

"Çadırınızı kullanmamıza izin vermeniz büyük incelikti," diyor Vale, ses tonu uzlaştırıcı.

Fain uzun ve öfkeli bir iç çeker ve ona alaycı bir bakış fırlatır. "Hiç nazik değildi. Senin çadırında kalmaktan *nefret ediyorum*. Rahipler dekorasyon konusunda senden daha yetenekli."

Vale'in ağzı çarpık bir sırıtışla kalkıyor, gerginlik dağılıyor. "Ben minimalizmi tercih ederim." Etrafına bakınıyor ve başını sallıyor. "Senin aksine. Sanki burada bir Ishkart pazarı patlamış gibi."

Fain'in yüz ifadesi sinsileşir. "Savaş ganimetleri, tatlı Vale."

"Bu pek Gardnerya'ya özgü bir estetik değil."

"Egzotik eğilimlerim var." Fain içkisini yudumlarken gözleri dans ediyor, sanki lezzetli bir sırrı saklıyormuş gibi. Arkasına yaslanıp Vale'ye eleştirel bir bakış gönderiyor. "Bitkin görünüyorsun. Ne kadar sürdü Onu canlandırmak mı?"

Vale'in gözlerinin altında koyu halkalar var, yüzündeki köşelilik yorgunluktan daha da artmış gibi görünüyor. "Neredeyse bütün gece."

O rahatsız edici sıcaklık içimde yükseliyor.

Vale beni canlandırdı. Bütün gece benimle kaldı. Beni öptü.

"İç." Fain, Vale'in bardağını işaret ediyor. "Buna ihtiyacın var. Az önce ateşe olan yakınlığını zar zor hissedebiliyordum - sanki seni çırılçıplak soymuş gibiydi." Fain'in ağzı sanki kendi sözleriyle eğleniyormuş gibi yukarı kalkıyor. "Gerçekten ," diye devam ediyor, sesi artık

"Gerçekten berbat görünüyorsun. Ateşinin ne kadarını çekti?"

Vale uzun bir iç çeker ve elindekinin büyük bir kısmını geri atar. yüzünü buruşturarak içiyor. Yüz ifadesi kararıyor. "Fain, buraya gelirken benim yakınlığımı *yemeye* çalıştı. Ve onu eski haline getirmek için -" duraklıyor, belli ki rahatsız olmuş "- *büyük bir* ateş gerekti." Kaşları ve bana bakmamak için kendini sıkıca tutarak mücadele ettiğini hissediyorum.

Ama beni nasıl öptüğünü hatırlıyorum. Ateşini dudaklarımda hissettiğimi.

Onları izlerken, Fain ve Vale'nin köşeli yüz hatları, aristokrat elmacık kemikleri ve koyu renk saçlar. Duruşları bile birbirine benziyor; ikisi de lükse ve paraya alışkın insanlar gibi doğal bir zarafet ve şıklıkla uzanıyor.

Ama başka açılardan, tıpkı yakınlıkları gibi, birbirlerinin tamamen zıttıdırlar. Vale yeterince hareketsiz duruyor, ama kaynayan, neredeyse titreşen

Gerilim ondan yayılıyor gibi görünüyor, gözleri jilet gibi keskin. Fain ise tam tersine soğukkanlı, sarsılmaz bir zarafete, bakışlarında dans eden bir ışık var. Onda sanatsal bir zarafet var.

Üniformalarını inceliyorum, hepsi siyah ipek ve gümüş işlemeli, her birinin kollarında Beşinci Seviye Büyücü olduklarını gösteren beş çizgi var ve bir yanım olayların bu şekilde gelişmesi karşısında hayrete düşüyor.

Üniformalarımız. Askerlerimiz. Güçlü, Beşinci Seviye *Gardnerya* askerleri. Keltler, Uriskler ve peşimizden gelebilecek savaşımaya hazır.

Yanan ahır gözümün önünden geçiyor. Korku beni kavırıyor, içim içimi yiyor. Üniformalarına odaklanıp dehşeti bastırmaya çalışıyorum. Vale'in üniformasının ipeği göğsünde yumuşacık duruyor, asası asa kemerinin içine sokulmuş. Doveshire'da beni kolayca taşımıştı, kıvrımlı kasları ve gücüyle. Şovalyeyi ve Icaral'ı yere serdi. Ve diğerlerini. Beni annesinin ateşine karşı korudu.

İkisi de tehlikeli. Ve ben güvendedim. Ailem güvende.

Derin nefes alıyorum. Kutsanmış bir korunma hissi üzerime çöküyor ve süregelen korkuyu yeniyor.

"Büyükbabası onun Üçüncü Seviye Büyücü olduğunu söylüyor," diyor Fain Vale'e. Vale'in gözlerinde ateş parlıyor ve Fain'e sert bir bakış fırlatıyor.

"Asa almasına izin vermeyen aynı aptal büyükbaba mı?"

Onun desteğiyle içime bir sıcaklık doldu. Ben çok oldum Jules dışında kimsenin desteği olmadan uzun süre. Halkımın hiçbiri asa arayışında beni desteklemek için karşı çıkmaya istekli olmadı.

Fain ağzını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Büyükbabanın geleneği."

Vale küçümseyen bir ses çıkarır ve Fain'e ters ters bakar. "Bugünlerde herkes öyle değil mi?"

"Biliyor musun, arada bir pozitif olmayı deneyebilirsin."

Vale'nin gözleri parlar. "Pozitif olamayacak kadar eğitimliyim."

Fain uzun bir iç çeker ve Vale'ye yüzünü buruşturur. "*Dediğim* gibi, 'aptal dede' bana bizim Tessla'nın sadece beş büyü bildiğini söyledi.

Beş." Bana doğru bakıyor ve bakışları

hayranlık dolu bir ifadeyle baktı. "Büyüleri bir araya getirme ve onları katmanlama şekli..." Duraklıyor ve başını sallıyor. "Olağanüstü, gerçekten."

Vale'in gözleri ateş ışığında soğuk bir şekilde parlıyor. "Bir büyü daha yapsaydı, kendi bedenini patlatmış olacaktı."

Fain, Vale'e teatral bir şekilde bakar. "Bunun katıksız sanatçılığı sana ulaşamıyor mu?" Dudakları yukarı kıvrılıyor ve çenesiyle bana doğru bir işaret yapıyor, gözleri doluyor. "Oldukça güzel bir kız. Ona hızlı davranmalısın, Vale."

Vale ona keskin bir kınama bakışı fırlattı. "Evet, eminim çok iyi ."

Fain bardağına doğru güler. "Kadınlarla aran çok iyi."

"Bir Lower River kızı. Ve ben." Sesi düz. "Tam çöpçatansın, Fain."

"Sen bir aptalsın."

Vale sinirlenerek, "O bir Lower River kızı," diye karşı çıkıyor.

Bu imalı hakaret karşısında içimdeki acı sivri bir cam gibi kesiliyor.

Fain ona bakakalır, kaşları inançsızlıkla gerilir. "Ciddi olamazsın."

"Ne?" Vale, Fain'e ters ters bakar. "Senfoninin tadını birlikte mı hayal ettin?" Isırgan alaycılığı ses tonunu değiştiriyor. "Verpacion arşivlerinde dolaşacağımızı mı? Edebiyat mı tartışacağız? Tabii okumayı biliyorsa."

"O bir eczacı," diye karşılık veriyor Fain, kızgınlık bakışlarını karartarak. "*Belli* ki okumayı biliyor."

"Aşağı Nehir Gardnerlilerinin çoğunun olduğunu biliyorsun," diye alay ediyor Vale. "Neredeyse Kelt köylüsü sayılırlar."

Fain'in gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Sana büyüleri katmanlama konusunda bir iki şey öğretebilir."

"Ve yün taramak, sanırım."

Fain'in ifadesi soğuklaşır. "Yani, o bir köylü ve sen de kraliyet ailesindensin. O hala bir balta-paladinle, büyük bir Kelt ve Urisk ordularının bir bölümü, bir lcaral iblisi ve bir ejderha saldırısı. Şüphesiz bu onun lehine sayılır."

Vale ona ters ters bakıyor, .

Fain'in dudağı alaycı bir küçümsemeye yukarı kalkıyor. "Kabul et. Güzel bir kız."

Vale kadehini yuvarlıyor ve Fain'e dikkatle bakıyor. "O... katlanılabilir biri. Kaba saba bir şekilde."

Rustik mi? İçimdeki derin acı, kabaran, kanımı kaynatan bir öfkeye dönüşüyor.

"Onu kim test etmek istiyor?" Fain yılmadan soruyor. "Elbette test edilmesini isteyeceklerdir."

"O tatsız görev benim."

Fain başını sallar ve elmas şeklinde kırmızı camlarla süslü yaldızlı bir sürahidenden kendine bir bardak daha kıpkırmızı sıvı doldurur. "Vale, sen benim en iyi arkadaşımsın. Ama şu anda tam bir pislik gibi davrandığını düşünüyorum."

"Arzulamak gibi bir niyetim yok. Bunu biliyorsun," diye karşı çıkıyor Vale. "Ve kesinlikle *onunla* da... değil. Ayrıca, yakında Nils ve onun gibilere bayılacak, tıpkı diğerleri gibi."

"Ah," diye sırtıyor Fain. "*Kıskançlık*. Biliyor musun Vale, eğer *birazcık* arkadaş canlısı olmaya çalışsaydın, onlar da sana bayılırdı."

Vale ona düpedüz kayıtsız bir bakış fırlatır. "Hiçbir zaman kimsenin romantik saplantısı olamayacağım. Bunu kabullenmiş durumdayım."

Fain gülüyor. "Çünkü neşeli kişiliğinle insanları ."

İçimden gelen küfretme isteğini bastırıyorum. Vale'ye bakıyorum, içten içe kaynıyorum. Bedenimin imkânsız, bitkin ağırlığına karşı mücadele ediyorum,

Sanki altımdaki karyolaya kaynaşmış büyük bir demir yığınıymışım gibi. Dilimi kaldırmak bile büyük çaba gerektiriyor.

Vale orta mesafeye bakıyor, gözlerinde bir fırtınanın parıltısı var ve bir kez daha bana bakma dürtüsüyle savaştığını güçlü bir şekilde hissediyorum. Güçlü bir akıntıya karşı mücadele eden bir gemi gibi benim çekimime karşı koyuyor.

"Vale," diyor Fain, sesi artık keskinliğini kaybetmiş. "Ona hızlı davranmalısın. O kızda ev yapımı yün ve kumaştan daha fazlası var."

nasırlı eller. Ve..." Kaskatı kesiliyor, gözlerini kırptırıyor ve bir anlığına yere doğru bakıyor. "Hakkımızdaki dedikoduları bastırırdı." Fain tekrar Vale'e baktığında, orada bir kırılganlık var. Ve biraz da korku.

Vale'in ifadesi sertleşir. "Ne dedikleri umurumda değil. Neredeyse nefret ediyorum. Sen ve kardeşlerim hariç. Gerçi Vyvian gün geçtikçe daha katlanılmaz oluyor."

"İki gün içinde hepsini oruç tutturacaklar, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ne dedin? Hayır. Ben değilim!

Vale tehlikeli bir şekilde kıpırdamadan oturuyor, gerginlik içinde kaynıyor. Ona bir çakmak taşı değdirsem tutuşacağını hayal ediyorum. "Hayır," diyor Vale, sesi sert, ifadesi acı. "Kimseye bağlanmayacağım. Asla."

* * *

Wandfasting.

Aklım birkaç gün öncesine gitti. Jules ve ben Crykes Zirvesi'nin tepesinde yan yana oturmuş, bacaklarımızı kenara atıyorduk.

Jules'un kalçası kısa bir süreliğine benimkine değdi.

Kendini hafifçe uzaklaştırdı, ihtiyatlı ve amaçlı bir mesafe bıraktı.

"Sanırım bir gün evleneceksin," dedi Jules kayıtsızca, ama kahverengi gözleri tereddütsüz bir yoğunlukla bana sabitlenmişti.

Ses tonundaki güçlü memnuniyetsizlik akımı beni tedirgin etti. "Tüm Gardnerililer oruç tutmak ister," diye cevap verdim, niyet ettiğimden daha savunmacı bir şekilde.

Başını salladı, çenesi kaskatı kesilmişti, sonra elime baktı, tenimin yeşil ışıltısı karanlıkta parlıyordu.

Jules'un ifadesi yumuşadı, neredeyse büyülenmiş gibi oldu.

"Teninde zümrüt tozu var." Şaşkın bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. "Çok güzel."

Yanaklarımda rahatsız edici bir kızarıklık oluştu.

"Ellerini işaretleyecekler, değil mi?" diye sordu usulca, parmağını elimin kenarında hafifçe gezdirerek. Bunu sıradan bir jest olarak yaptığını söyleyebilirdim, ama dokunuşu elimin derisinde nazikçe iz bırakarak oyalandı.

küçük parmağım. İçinde nefesimi kesen bir sıcaklık vardı.

Kalbim küt küt atarken elimi teması kesecek kadar uzaklaştırmıştım, yanaklarım yanıyordu.

Belki de rahatsızlığımı hisseden Jules, elini kucağında sıkıca tutup yumruk yapana kadar çekmişti. Ufka doğru baktı, bir direk gibi kaskatı kesilmişti, sanki kendini kınıyormuş gibi. Sesli bir şekilde yutkundu ve yan gözle bana baktı.

O anda bu konu üzerinde epeyce düşünmüş olduğunu anladım. Bana dokunmak istiyordu. Bu konuda kendisiyle savaş halindeydi. Gözlerinde şiddetli bir hüznle karışık bir özür vardı.

Derin bir nefes aldım ve ona kısa, cesaretlendirici bir yarım gülümseme verdim, o da karşılık vermeye çalıştı. Ama gözlerine ulaşmadı.

Birbirimize dokunamıyorduk.

İkimiz de kurallar konusunda nettik, her iki kültür de bu konuda uzlaşmıştı.

Uzun bir süre sessiz kaldı, çenesi kilitlenmişti. "Ömür boyu o zaman, dilek tutma."

Başımı salladım.

Bir parça döndü ve göz ucuyla bana baktı. "Bunu nasıl yapıyorlar?" Sesi korku doluydu, sanki ben İdam sehpasına doğru ilerliyordu ve tam olarak nasıl idam edileceğimi bilmek istiyordu.

"Şey," dedim rahatsız bir şekilde, "bunu bir Rahip Büyücü yapar. Çift ellerini birbirlerinin ellerinin üzerinde kenetler -" kendi ellerimle gösterdim, onları kucağıma çektim, birini diğerinin üzerinde hareket ettirdim "- ve o ellerinin üzerinde büyüü okur ve... çizgiler belirir. Ve bağlılar. Ömür boyu."

"Hepsi bu mu yani?"

Başımı salladım. "Bu sadece çifti birbirine bağlamak için. Nişan töreniniz gibi. Evliliği mühürlemek için ayrı bir tören var. Oruç. Kelt düğünleri gibi. Çift mühürlendiğinde orucu çizgileri kararır. Ve sonra..." Kızardım. "Birbirlerini tamamladıktan sonra mühürleme, birlikteliklerinin bir işareti olarak bileklerine yayılan çizgiler."

Jules bunu düşündü, yüzü gergindi. Bana yan gözle baktı.

"Yani, bir kez evlendikten sonra... başka biriyle birlikte olamaz mısın?"

Başımı salladım. "Ya da izler acı verici hale gelir. Kadınlar için. Sadece kadınların çizgileri, dilek yeminlerini bozarlarsa yanıklara dönüşür."

"Ama erkekler değil mi?" Keskin bir alay sesi çıkardı. "Bu hiç adil değil."

"Soyumuzu devam ettirmek için," dedim savunmacı bir tavırla. "Neredeyse yok oluyorduk, Jules. Hâlâ ediyor..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti ama orada bir anlayış vardı. Hayal kırıklığıyla birlikte.

Önyargı belası. Biz Gardnerililer, özellikle de sınır kasabalarında yaşayanlar, bu beladan bir an olsun kurtulamadık. Gittikçe daralan bir sınır. Büyücü askerlerimiz

Kelt ve Urisk güçlerini birleştirdi.

Jules bana alaycı bir gülümseme verdi. "Ben Gardneryan olsaydım, sence büyükbaban bize oruç tutturur muydu?" Belli ki bunu küstahça bir şaka olarak söylemek istemişti, ama içinde çok fazla ateş vardı. Gözler.

Kızarıklığım derinleşti. "Belki de."

Ona özel, romantik özlemlerimden bahsedemem. Sadece gecenin derinliklerinde düşündüğüm şeyler. Rüyalarımda onu görmüyorum. Verpacia'daki üniversiteye gitmek. Orada bir eczacıya çırak olacak ve bir gün Gardneryalı bir bilginle tanışacaktı. Uzun boylu olacak, saçları kuzguni siyah olacak. Gözleri delici yeşil. Köşeli yüzünü aydınlatan hazır bir gülümsemesi olacaktı. Nazik, kibar ve kitapsever, özel hayatında sevecen, kamuoyu önünde ise çekingen biri olurdu.

Ama bana baktığında, bakışlarında sıcaklık olurdu. Hayallerimde, Gardnerian'ım bir sonbahar günü beni görecekti, Üniversite salonundan eczacı laboratuvarına yürürken yapraklar alev alev yanardı. Hemen . Bana kur yapardı. Bana tek bir kırmızı gül ve en sevdiği kitabı bırakırdı, siyah deri ciltli, kenarları yaldızlı. Geceleyin bir bahçede beni öperdi.

Ironflowers'ın mavi ışıltısıyla. Sonra olabildiğince hızlı bir şekilde bana yaklaştı, ellerimizdeki çizgiler artık birbirine uyuyordu, narin siyah girdaplar.

Bulabildiğimiz her gizli oyukta öpüşürdük.

Ve o çalıntı öpücüklerde ateş olurdu.

Sonra orucumuzu mühürlerdik, oruç çizgilerimiz kararlıydı. Ve o gece mühürlemeyi tamamlardık, oruç çizgilerimiz Bilekler, birleşmenin karmaşıktığı, bedenlerimizin birbirinin etrafında dolandığı gibi tenimizin etrafında dolanan...

"Bir Gardnerya'ya olmak zorunda mı?" Jules nefes nefese kalmış hayalimi bölerek sordu. Bakışları özlemle doluydu. "Sadece merak ettim," diye düzeltti hemen.

Bir an için bunun yüzümde görünmesinden endişe ediyorum - gizli, tutkulu özlemlerim. Onun için olmayan özlemler, benim nazik, sevgili arkadaşım.

Jules'un sorusu havada asılı, sessiz ve hareketsiz. Anlam dolu. Yaz esintisi onu tutuyor.

"Evet," dedim ona, tatlı Jules'u incitmek istemediğimden hafifçe davranarak.

Gözlerindeki umut yerini dehşete bıraktı ve parmaklarının tenimde gezindiği gibi gözleri benimkilerde gezindi. Sıcaklık dalgalandı İçimden geçti ve bir an için yeni bir karmaşanın içine düştüm.

O anda Jules'un kısa dokunuşundan hoşlandığımı fark ettim. Genç bir adam tarafından dokunulmak hoş ve heyecan vericiydi. Sonra aklıma bir düşünce geldi.

Jules'u öpmek nasıl olurdu?

Telaşla bu düşüncüyü kafamdan attım. Bu tür düşünceler çok tehlikeliydi, katı, şiddetle korunan ve halklarımız arasında sınırlar koydu. Buraya tek başımıza gizlice gelmememizin tek nedeni o sınırlardı.

"Kadın saf olmadığı sürece oruç büyüsü işe yaramaz.

Her iki kişi de Gardneryalı olmak zorunda, yoksa rahip onları oruç tutmaz," diye açıkladım, kelimeler niyet ettiğimden daha sert ve katı çıktı.

Kurduğum bariyeri görünce kaskatı kesildi. Tutacağım bariyeri.

"Keşke hiç yarış olmasaydı," diye mırıldandı, öfkeyle Ufuk, sesi hayal kırıklığıyla kısılmıştı. "Sadece hepimiz aynıyız." Sert, sıkıntılı bir nefes verdi, çenesi gerildi. Sonunda derin bir iç çekti, olmuş görünüyordu. "Özür dilerim, Tessla. Ben sadece... Kendimi bir kez hızlı olursan..." Bana doğru döndü, gözleri niyetliydi. "Arkadaşlığınızı kaybetmek istemiyorum."

"Arkadaşlığımı asla kaybetmeyeceksin," dedim ona sert bir güvenceyle. "Bir Kelt olman umurumda değil. Benim için her zaman bir kardeş gibi olacaksın."

Yüzünü buruşturdu ve onu incittiğim için kalbimde bir sızı hissettim. Ama aramızdaki sınırların kalkması gerekiyordu.

Ya da sevdiğim bu arkadaşımı felakete sürüklerdim.

* * *

"O uyandı."

Vale'nin ekşi sesi anılarıma karışıyor. Gözleri bilenmiş Bana sıkıca sarılıyor ve gözlerini önce ateşinin içimde kısa bir süre ürperdiğini hissediyorum.

Fain bununla alay eder. "O sayıklıyor, bu. Bir süre daha gelip gidecek. Büyücü Aniliese gelmesi gerektiğini söylüyor. yarın sabah bir ara." Fain'sesi yumuşuyor ve gözlerini bana diktiğinde gözleri nazikleşiyor. "Umarım bulurlar ona layık biri."

Vale bunun üzerine sabırsızca homurdanır. "Madem ondan bu kadar hoşlanıyorsun, neden ona doğru hızlıca gitmiyorsun Fain?"

"Fain kimin için oruç tutuyor olabilir?" diye soruyor bir kadın sesi. Ses yumuşak ve melodik, tıpkı bir su damlası gibi. Genç bir kadın çadırın kapağını geri itip içeri giriyor ve Fain ile Vale'ye gülümsüyor.

İnanılmaz derecede güzel, hem görünüşü hem de kıyafetiyle Upper River kızlarının güzelliğini kesinlikle gölgede bırakıyor. Dolgun dudakları ve büyüleyici zümrüt yeşili gözleriyle mükemmel, oval bir yüz, siyah saçları

omuzlarına ve sırtına dökülüyor. Mükemmel kulaklarından yakutlar ve siyah tuniği ve uzun iç eteği

zarif, ipekten daha koyu siyah ipliklerle işlenmiş, dallanan ağaçların tekrar eden desenleriyle kıyafetini kaplıyordu. "Vyvian! Seni muhteşem yaratık!" Fain ayağa kalkar ve onu sıcak bir şekilde öper.

İki yanağından da öpüyor, gülümsüyor. Kadın da ona karşılık veriyor.

Siyah ipek eldivenlerini çıkarır ve ince, zarif elleriyle düzgünce katlar, girdaplı değnek izleri onları süsler.

"Vyvian." Vale'nin selamlaması temkinli ama bir parça eğlence var.

"Hayır, gerçekten Vale. Benim ayağa kalkma," diye alay ediyor. Fain'e doğru döner. "Kardeşim beni sevgisiyle boğuyor."

Keman müziği gece havasına karışıp çadırın içine dolanıyor. Yürek parçalayıcı derecede kederli ama bir o kadar da güzel bir şarkı.

"Bu muazzam zevki neye borçluyuz?" Vale büyük bir ilgisizlikle de olsa soruyor.

Vyvian, Fain'in ona sunduğu koltuğa oturur ve yerleşir. "Annemi görmeye geldim elbette."

"Bir ya da iki gün beklemeniz gerekebilir," diyor Vale boş boş. "Dünyayı yerle bir etmekle meşgul."

Ejderhaları hatırlıyorum. Korkunç korkuyu. Ateş nehrini. Vale nasıl bu kadar rahat konuşabiliyor? O geceyi nasıl hatırlayabiliyor ve bu kadar konuşabiliyorsun?

Fain Vyvian'ın üzerine titrer, ona bir içki doldurur, sonra tekrar oturur. Kadehini kaldırarak kadeh kaldırır. "Sevgili Büyük Büyücümüze."

Vyvian kendi kaldırıyor, gözleri buğulanıyor. "Evet. Anneme." Bir yudum alır, bir an düşünür, sonra Fain'e önemli bir bakış atar. "Keltler az önce tüm kuzeybatı topraklarını toprakları bize verdi. Sınır savaşı esasen sona ermiştir."

Fain başını sallıyor, bakışlarında hesapçı bir parıltı var. "O zaman tüm ejderha sürüsünü ortadan kaldırdı, öyle mi?"

Vyvian küçümseyen bir ses çıkarır. "Sürülerinin tamamı ya da en azından çoğu. Hayatta kalan ejderhalar uzun süre ellerinde kalmayacak." Vyvian gülümsüyor. "Anneme 'Kara Cadı' diyorlar. Bunu biliyor muydun?"

Fain sırtarak arkasına yaslanıyor. "Bu hoşuma gitti! Sevgili annenizin dramatik bir yeteneği var, bunu ona vereceğim. Kesinlikle aynı derecede dramatik bir ismi hak ediyor. Onun saldırısı..." Duraksıyor, elini sallıyor Sanki anlık bir şaşkınlıkla salladı. "İyi zamanlama, diyorum. Ve iyi oynadın."

Vyvian Fain'e anlamlı bir bakış atar. "Kadim Olan'ın gücüyle, Fain."

Fain başını eğerek onaylıyor. "Kadim Olan'ın gücüyle, gerçekten." Vale ikisine de gözlerini deviriyor ve küçümseyici bir iç çekiyor.

Vyvian başını çeviriyor ve kardeşine yakından için gözlerini kısıyor. "Korkunç görünüyorsun, Vale."

Fain, Vyvian'a imalı bir bakış atarak, "Zor durumdaki bir genç kızı kurtarıyordun," diye bilgi verdi.

Vyvian belirgin bir yan gözle bana bakıyor. Sonra Fain'e bakıyor ve ifadesi hafifliyor, içkisi kucağında güzelce dinleniyor. "Bu kadar savaş muhabbeti yeter. Kimin için oruç tutuyorsun, Fain?" Bu ihtimal onu çok sevindiriyor. Bunu görebiliyorum.

Vale kız kardeşini inceliyor, ifadesi temkinli ve okunamaz, tek kaşları hafifçe kalkık. Belki aristokrat yüz hatları dışında birbirlerine pek benzemiyorlar. Ama Vale daha çok güçlü annesine benziyor.

"Kesinlikle hiç kimseye," diye ısrar ediyor Fain, her kelimeyi vurgulayarak, teatral bir bağlılıkla Vyvian'a bakıyor. "Kalbimin sana ait olduğunu biliyorsun, Vyvian. Ve o çok aşık olduğun görkemli serseriye o kadar duygusuzca oruç tuttuğunda onu kırdın." Kadehiyle bana doğru işaret ediyor. "Vale ve Büyücü Tessla Harrow'dan bahsediyorduk.

Sence de çektiği onca zahmet için Beşinci Seviye bir Büyücüyü hak etmiyor mu?" Vyvian Fain'e bakakalır. "Hızlı mı? Şuraya... Vale mi?

Kara'nın oğluna

Cadı mı?" Sesi tizleşti. "Ödül olarak mı? Bunu mu öneriyorsun?" Kadın kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Kesinlikle hayır. Kızın cesur olduğu kesin ama bir Kelt'le kaçtığı söyleniyor."

Vyvian içkisinden bir yudum alır ve Fain'e ciddi anlamlarla dolu, dokunaklı bir bakış fırlatır. Ona doğru eğilir. "Hiç oruç tutamayabilir."

Fain Vyvian'a bakakalır, yüzü bir şaşkınlık maskesine dönüşmüştür. "Onun hakkında söylentiler mi yayıyorlar? *Şimdiden* mi?"

Vyvian ona karşı dudaklarını büzüyor. "Bu bir söylentiden daha fazlası."

"Hayretler içindeyim. Gerçekten." Fain parmağını bana doğru uzattı.

"Bu kıza Valgard sokaklarında bir geçit töreni yapılmalı. Ayaklarına *güller* atılmalı. *Bir sürü* gül." Başını sallayıp zarifçe bacak bacak üstüne atıyor, sonra uzun bir iç çekiyor. "Ama onu *gerçekten* cezalandırmak istiyorsanız, o zaman onu Vale'ye götürün. Onun efsanevi cazibesiyle ve olağanüstü bir incelik..."

Vale'nin başı eğiliyor ve ağzı bir sırıtışa dönüşüyor.

Vyvian Fain'e şaşkınlıkla bakar. "Vale'in ona bağlanmak için can atan bir sürü genç kadını var."

Vale ona ters bir bakış atar. "Gerçek aşk, hepsinden eminim."

Ona doğru dönüyor. "Hoş olmak için biraz çaba gösterebilirsin."

Bir süre tartışıyorlar ve ben yoruluyorum, seslerini takip etmek gittikçe zorlaşıyor.

Keman müziği bildiğim bir parçaya dönüyor. "Winter's Dark." Acı verecek kadar güzel. Ustaca çalınmış.

Fain de müziğin içinde kaybolmuş durumda, kadehi tehlikeli bir şekilde yana , gözleri yaşlarla dolu.

"Kadim Olan, Edwin," diye sesleniyor Fain dışarıdan, ağzı dalgalı, melankolik bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eğer böyle oynamaya devam edersen, *sana* hızlı davranacağım."

Yorgunluk beni dibe çekmeden önce hatırladığım son şey bu.

* * *

Tekrar uyandığımda dışarısı tamamen karanlıktı.

Vyvian ve Edwin gittiler. Vale ve Fain'in alçak sesleri beni derin ve ağır bir uykudan uyandırıyor.

"Malkyn'in o Kelt kızını öldürme şekli. Bunu aklımdan çıkaramıyorum." Fain'in yüz ifadesi sıkıntılı. "Rüyamda gördüm. Korkunç bir kâbus." Sanki hafızasını temizlemeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "O zavallı kız, toprakta büzülmüştü. Onu görmedim ta ki..." Fain kendini toparlayarak derin bir nefes alıyor. "Urisk gibi olmak için elinden geleni yapıyor. Keltler gibi. Bu... bu doğru değil. Bizim Dürüst Olanlar olmamız gerekiyordu. Yozlaşmış bir dünya için Umut Işığı."

Vale, Fain'e delici bir bakış fırlatarak, "Çok fazla kutsal kitap okumuş ve tam olarak *hiçbir* tarih okumamış bir adamın idealizmiyle konuştun," diyor. "Ezici bir güce sahip olan Gardnerianlar, ezici bir güce sahip olan her ırk ne yaparsa onu yap. *Onu kötüye kullanırlar.*"

Fain gözlerini Vale'ye diker. "Alaycılığın küfre kadar varıyor."

Vale alnını ellerinin arasına alıp masaj yapıyor ve başını sallıyor. "Tanrı aşkına, Fain, bu kadar bağlı olmanı anlayamıyorum."

bu esnek olmayan dinimize. Açıkçası, bu bana zekanızı sorgulatıyor." Doğrulur ve Fain'in içkisini işaret eder, zarif parmaklarına düzgünce tünemişti. "Sen yürüyen bir çelişkisin."

"Uzanmış bir çelişki," diye yanıtlıyor Fain sertçe.

"Dizinin üzerine oturttuğun bir bardak yasadışı Kelt içkisiyle Dürüst Olanlar hakkında şiirsel sözler söylemek." Ona bir anlamlı, bilmiş bir bakış. "Devam *edebilirim*."

"Ben karmaşık biriyim," diye karşılık veriyor Fain.

Vale kesin bir , "Entelektüel olarak kandırılıyorsun," diyor.

Fain onu elinin tersiyle iter. "Küçümsemen bende işe yaramaz, Vale. Aslında senin utanmaz elitizminden hoşlanıyorum."

Vale amansızdır. "Romantikleştirilmiş cehaletinizden hoşlanmıyorum."

Fain güler. "Biliyor musun Vale, benden üstün olduğuna dair mutlak inancın bazen... bunaltıcı olabiliyor. Düşündüğünün aksine, birçok alanda senden daha iyiyim."

"Ve öyle mi olacaklar?"

"Misafirperverlik. Cazibe. Su Büyüsü." Fain ona anlamlı bir bakış fırlatır. "Taktik."

Vale ona sinsice bakar. "Tarihsel sanrıları unutma."

Fain ona ters ters bakar. "Benim gerçeklik fantezilerime karışma. Keskin alaycılığınız en kötü özelliklerinizden biri."

"Yani size göre ben de cahil, kandırılmış ve sahte dindar kitlelere mi katılmalıyım?"

Fain güler ve onunla alay eder. "Çok daha mutlu olurdun."

"Olur muydum, Fain?" Vale içkisini her şeyi kapsayan bir hareketle silip süpürüyor. "Tüm bunlar mutlu sonla mı bitecek?"

Fain'in yüz ifadesinden bir gölge geçer. Sonra yüzü teslimiyetle aydınlanır. Bardağını yüksekte tutuyor. "Bu gece öyle olacakmış gibi davranacağız ve yeni şampiyonumuzun şerefine kadeh kaldıracağız. Tesla Harrow."

Vale bunu başını eğerek düşünüyor, sonra başını sallıyor, kadehini bir parça kaldırıyor, gözleri sakince beni içine çekiyor, ama altında kaynayan vahşi sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Büyücü Tesla Harrow'a," diyor Fain çenesini kaldırarak. "Değer bilmeyen, kandırılmış kitlelerin şampiyonu." Fain kadehini indirir, bir yudum alır.

derin, tatmin olmuş bir nefes alır ve . "Ona hızlı davran, Vale. Ve çabuk ol. Şansını kaybetmeden önce."

On üçüncü bölüm:

Aşağı Nehir Kızı

Ertesi sabah çadırdaki herkesten önce uyandım. Eczacı olduğunu tahmin ettiğim tombul, kır saçlı bir kadın, Karyolamın yanındaki sandalyede uyukluyor, nefesi ritmik bir fısıltı ve Fain görünürde yok. Vale bir yer minderine yayılmış, ince bir battaniye dağınık bir bağ gibi etrafını sarmış.

Onu gördüğümde kanım ısınıyor, içimdeki ateşle karışan yoğun bir acı, alçalan bir gök gürültüsü kadar şiddetli.

Lower River Girl.

Ayaklarının altındaki çamurdan başka bir şey değilmişim gibi tükürdü.

Vale dönüp duruyor, rüyaları sıkıntılı görünüyor, alnı kendi kendine anlaşılmaz bir şekilde mırıldanırken gerginleşiyor. Birkaç kez yüzü öfkeli keskinliğini kaybedip yumuşuyor, dudakları sanki konuşacakmış gibi hafifçe aralanıyor, ifadesi kırılmanlaşıyor ve üzüntü ile kenarlı.

İçimde derinlerde bir şeyler kırırdıyor ve gözyaşlarım gözlerimi ısırarak ona karşı çıkıyorum. Onu böyle görünce kendimi savunmasız hissediyorum ve ve derinden sarsıldı.

Ama onun beni incitici şekilde reddetmesi zihnimde ve buz gibi içime işliyor.

* * *

Bulutlu bir şafağın gri ışığı çadırın kapağındaki aralıktan süzülüşünde, tamamen öfkelenmişim. Mage gibi içten içe kaynıyorum Aniliese tecrübeli elleriyle metodik bir şekilde benimle ilgileniyor, nabzımı ve reflekslerimi kontrol ediyor, ellerime ve ayaklarıma merhem sürüyor. Ellerime sıcak bir fincan tonik koyuyor, buhar yukarı doğru yükseliyor. Çenemi ve burnumu naneli, metalik kokusuyla nemlendiriyor.

Vale'e dik dik bakıyorum, keskin kürek kemiğinin tuniğinin darmadağınık ipeğine doğru çıkmasına içerliyorum. Sırtı bana dönüktü,

Hala yerdeki paspasın üzerinde uyuyor. Bana yardım etmek için ateşine ihtiyaç duyulursa diye bütün gece oradaydı.

Minnettar olmalıyım.

Onun sıcak ateşi yakınlığımı yeniden başlattı, bana tamamen geri verdi.

Ama şükretmiyorum. Yoğun duygular içinde kaybolmuş durumdayım.

Ona karşı bu kadar yoğun bir çekim hissetmekten nefret ediyorum. Yakınlıklarımızın bu kadar . Dudaklarının hissini unutamıyorum.

O bir Lower River kızı.

Katlanılabilir biri. Kaba saba bir şekilde.

Acı içime işliyor, sonra öyle bir öfke ki, korkutucu yüzüne ateş püskürebilirim.

* * *

"İşte, güzel. Biraz daha dinlen."

Büyücü Aniliese benim karanlık düşüncelerimden habersiz, gümüş Erthia küresi ve etkili eliyle kolumu sıvazlarken kendi kendine gülümsüyor

Altın eczacı lonca ustası kolyesinin yanında zincirinde huzursuzca sallanıyor.

Zayıfım ama bütünüm.

Ve o kadar üzgünüm ki burada bir dakika daha geçirmek istemiyorum.

Ve kendimi aşağılanmış hissediyorum. Hem Vale hem de Fain beni yarı çıplak gördüğü için aşağılanmış. O sırada nefes almak için o kadar çaresizdim, kendi büyümden o kadar bıkmıştım ki çıplaklığımın farkına bile varmamıştım. Ama şimdi, benim Sağlığıma kavuştuğumda neler olduğunun tamamen farkındaydım. Ne kadar maruz kaldığımın.

Ve bir daha Vale Gardner ya da Fain Quillen'ı görmek istemiyorum. Tüm bu olanları unutmak istiyorum.

Vale çayını yudumluyor, iki eliyle bardağı sıkıca kavıyor. Üniforması kırışmış ve dağılmış, seyrek bir sakalın gölgesi çenesini çevreliyor.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar

derinleşmiş ve saçları taranmamış. Beni fark ettiğini hissedebiliyorum, kaşları gerilmiş ama bakışlarını kararlılıkla çayına sabitliyor.

Çadırın kapağı geri çekiliyor, gri ışık etrafımızı saran goblen renk cümbüşünü bir anlığına siliyor. Fain ıslık çalarak içeri giriyor.

Kendisi iyi dinlenmiş ve parlak bir gulden gibi parlatılmış görünüyor. Üniforması temiz ve , pelerini dışarıya taşıyordu. Arkasında zarif bir şekilde oyulmuş asası, asa kemerinin içinde rakik bir açıyla duruyordu.

Yakışıklı, hali vakti yerinde, zarif bir Gardnerian'ın timsali. Ve bu beni de kızdırıyor.

Fain içeri girerken bana göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıyor. "Ah, sevgili Büyücü Harrow uyanıyor." Pelerininin cebine uzanıp kırmızı bir nar ve küçük, dolgun bir para kesesi çıkarıyor ve onları yanımdaki masaya bırakıyor.

Büyücü Aniliese gülümsüyor ve tek kaşını ona doğru kaldırıyor. Parmağıyla nara doğru bir hareket yapıyor. "Peki bunu nereden buldunuz, Büyücü Quillen? Bu tayın ve komün zamanında Kurban mı?"

Adam onu başının üstünden öpüyor, kadın da alaycı bir kızgınlıkla onu kovuyor. "Nerede bulduğum önemli değil," diyor büyük bir . "Önemli olan senin çok zeki olduğun ve bizim için yaptığın her şey için sana bir göl dolusu mücevher verilmesi gerektiği."

Büyücü Aniliese kıkırdıyor, yosun yeşili gözleri neşeyle dans ediyor. Narı ve para kesesini alıp ikisini de tuniğinin cebine koyuyor, sonra da malzemelerini topluyor; tıpalı şişeler, küçük kurutulmuş bitki çuvalları, taştan bir havan ve havan tokmağı.

"Şey," diyor Fain'e aletlerini yerleştirirken, "Kadim Olan seni bir ya da iki beladan kurtardığımı biliyor." Ona dokunaklı ve eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Sen kaç kere Magedrunk?"

Fain düşünerek dudağını uzatır. "Ah... birkaç tane." Ona muzipçe gülümsüyor.

"Hmm," diyor, bıkkın bir mizahla başını sallayarak. "Hiç böyle olmamıştı ama." Bana döndü. "Genç bayan, benden sonra tekrar et. Büyü yapmayacağım."

Ailemi korumak ve onlara bakmak için ne yapmam gerekiyorsa yaparım.

"Dikkatli olacağım," diyorum ona düz bakışlarını kendi restore edilmiş ateş duvarımla karşılayarak.

"Hmm," diye tekrarlıyor, sanki beni şimdi daha net görüyormuş ve pek onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Peki o zaman," diyor derin bir nefes alarak,

İstifa etmiş bir nefes. "Ben ."

Büyücü Aniliese'ye kibarca gülümsemeye çalışıyorum ama öfkem yüzünden gergin göründüğümü biliyorum. "Teşekkür ," diyorum ona sıkıca. "Size borçluyum."

Büyücü Aniliese bunun başını sallar, ardından Fain'in koluna şefkatli bir şaplak atar ve oradan ayrılır.

"Pekâlâ," diyor Fain hoş bir şekilde, bana dönerek. "Büyücü Harrow, burada istediğin kadar dinlenmeni istiyorum. Benim evim senin evindir." Bir kolunu zarıfçe göğsünün üzerine koyuyor ve bana hafifçe saygılı bir selam.

Mantıksız öfkem, paraları, süslü pelerinleri ve güzel asalarıyla yalıtılmış olan Fain ve Vale'i tokatlamak için duyduğum mantıksız dürtüyle birlikte daha da yükseliyor.

Panik çirkin başını kaldırır.

Ailem ve ben nereye gideceğiz? Ne yapacağız?

Verpacia'da bir çiraklık bulabilirim ama oraya gitmenin bir yolu yok. Param yok. Atım yok. *Hiçbir şey yok.*

Hepimiz yalnızız.

Aşağı Nehir, alt sınıf köylüler.

Fain hala bana gülümsüyor, memnun bir kedi gibi kendini beğenmiş. Gözlerinde beklenti dolu bir parıltı var ve teşekkürümü beklediğini fark ediyorum.

"Ben gidiyorum," dedim ona kısaca. "Yardımlarınız için teşekkür ederim ama ailemi bulmam gerekiyor." Kalbim acıyla çarparken Fain'i kibar ama düzgün bir bakışla süzüyorum. "Ve çadırınızı köylü daha fazla kirletmek istemem."

Fain tokat yemiş gibi şaşkınlıkla geri adım atar, sonra sesli bir şekilde yutkunur.

"Uyanıktın."

"Evet." Kelimeyi ısırarak söylüyorum, ses tonum sertleşti.

"Söylediklerinizin çoğunu duydum. Sen ve... o." Döndüm ve bakışlarımla Vale'i mızrakladım.

Vale'in gözleri biraz fazla açılmış, yoğun bakışları benimkilere kilitlenmiş. Dertli mi yoksa öfke dolu mu görünüyor karar veremiyorum.

Bu da öfkemi daha da alevlendiriyor.

Fain'in sesi titrektir. "Tesla, ben *asla*..."

"Dur." Fain'in sözünü kestim, lanetli sesim titriyordu. "Nasıl olduğunu biliyorum. Ailem ve ben Doveshire'da alt sınıftaydık ve hor görülüyorduk, Gardneria'da da alt sınıftan olacağız ve hor görüleceğiz. Çünkü ben senin gibi parayla büyümedi." Vale'e ters ters baktım. "Ya da *sana*." Tekrar Fain'e dönüyorum. "O kadar fakirdik ki genellikle doğru dürüst yemeğimiz olmazdı. İşte bu kadar . Aslında köylülerden bile daha aşağı." I

sahte bir umursamazlıkla omuz silkiyor, gözyaşlarını şiddetle geri çekmeye çalışıyordu. "Çiftçiler çoğu zaman bizden daha iyi beslenirdi."

Fain perişan görünüyor. "Tessla, *lütfe*."

"Hayır. Gerçekten. Dur." Avucumu ısrarla ona doğru uzattım. "Size minnettarım, Büyücü Quillen. Gerçekten öyleyim." Gözlerim yaşardı, ve ben onları geri kırıyorum. "İkiniz de beni ve ailemi kurtardınız. Ve bunu *asla* unutmayacağım. Ama gitmeden önce gereken birkaç şey var." Kalbim sıcak ve sert bir şekilde çarpıyor. Vale'ye dönüyorum ve bakışlarımı onunkilere . "Mesela Jules Kristian'ın, yani Kelt'in ...o benim en yakın arkadaşım."

"Bu bilgiyi kendine saklamak isteyebilirsin," diye uyarıyor Fain, sesi alçalmış.

Ona dik dik bakıyorum. "Jules hayatımı kurtardı ve beni Verpacia'ya kaçıracaktı."

Fain başını sallar, yüz ifadesi artık sıkıntılı ve huzursuzdur. "Çoğu zaman en iyisi, hangi insanların neler bilebileceğini seçip bu özel türden..."

"Hayır," diye araya girdim, ses tonum sertti. "Bundan utanmıyorum. Beni kutsaması için rahibi getirmenize de sevindim. Abdest aldığım için mutluydum." Tekrar Vale'ye baktım. "Büyükbabam gece gündüz güvenliğimiz için dua ederdi. Belki bunun batıl inanç saçmalığı olduğunu düşünüyorsun. Belki de hiç dua gereken bir şey olmadı." Aklıma bir an O gece beyaz kuş kısa bir süreliğine göründü, görüntü zihnimin arkasında yanıp söndü. "Ama her şeye rağmen hepimiz buradayız. Ailemden geriye kalanlar. Yaşıyor. Yani... belki de büyükbabamın duaları

cevap verdi. *Kadim Olan'ın gücüyle*." Vale'ye doğru kendini kutsama ve kendini koruma sembolünü işaret ediyorum.

Vale'nin çenesi gerildi. Sanki benim inanç kızmış gibi gözlerini kaçırıyor ve nefretle çadırın duvarına bakıyor.

"Ve ben, aslında, okumayı biliyorum." Fain'e bakıyorum. "*Diyar Apothecarium*'u biliyor musun?"

"E-evet, elbette," diye kekeliyor Fain, başını kopuk kopuk sallayarak. "Bu en önemli lonca metni." Gergin bir şekilde titriyor ve başını sallıyor. "Büyük kısmını anlamakta zorlanıyorum."

"Oradaki her toniği, standartların altında, ucuz malzemeler kullanarak en az bir kapasiteye kadar çalıştırdım" diyorum.

Fain bana göz kırpmıyor. "Bu, şey, etkileyici."

"Ve *Principia Mathematica*. Onu çalıştın mı?"

Fain gülüyor. "Elbette setlerin çoğunda çalıştım. Neredeyse sonuna kadar..."

"İki yıl önce bitirdim." Fain bana bakıyor, sessiz.

Yüzümü Vale'ye dönüyorum. Çok sessiz ve durgunlaştı ama ateşli bakışlarının ardında çalkalanan huzursuz sıcaklığı hissedebiliyorum. "Peki ya sen?"

Vale mi? Üstesinden gelebildin mi?" Saygısızlık olarak kabul edilse de ona bilerek gayri resmi bir şekilde hitap ediyorum.

Onu aşağılamak istiyorum ve o da bunu biliyor.

Beyaz gözlerini bana diyor, sözleri kesik kesik. "Beni biraz aşırıyordu."

Fain derin bir nefes verir ve başını sallar.

Fain'e dönüyorum. "Vale ve kız kardeşi fakir olduğum için güzel şeylerin değerini bilemeyeceğimi düşünüyor. "Okuma yazma bilmediğimi." Duraklıyorum, İkisine de cesaretle baktı. "Burada işlerin bazı pek de farklı olmayacağını görebiliyorum. Ailem ve ben hâlâ fakiriz. Hala alt sınıf olarak görülüyor. Ama sorun değil. Kimse bizi öldürmeye çalışmıyor ve bizim için daha iyi bir hayat kurabilirim. Ben bir eczacıyım. İyi bir eczacıyım. Alt sınıflar arasında yolumuzu buluruz." Gözlerim Vale'ye doğru kayıyor, Fırtınalı bakışları benimkilerin üzerindeydi ve ben bakışlarını Fain'e dönmeden önce yakıcı bir meydan okuma. "Varlığıma gereğinden fazla katlanmanızı istemeyeceğim, Büyücü Quillen. Ben evinizi yeterince kirletti."

Ayağa kalkıyorum ve oda dönüyor olsa da Fain'in bana uzattığı eli görmezden geliyorum. Kendimi sabitlemek için kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum, sonra çıkışa doğru ilerliyorum.

Elimde adır kapağı, duraklıyorum ve onlara dönüyorum. "Ve ikinizin de bildiği gibi, Aughnot ve Ellerson'ı okudum ve Diyar'ın tarihi. Ve basit Alfsigr okuyabiliyorum. Hepsini kendi kendime öğrendim."

Fain şaşkınlıkla bana bakıyor. Gözleri Vale'ye doğru kayıyor. "Sana söyledim, ona hızlı davranmalısın," diye mırıldanıyor.

Kmseyen bir nefes üflüyorum ve Vale'ye tiksintiyle bakıyorum. "şaka yapıyor olmalısın," diyorum Fain'e. "Vale daha gelişmiş bir Matematik. Ona asla hızlı davranmazdım. O çok cahil."

Dengesiz bacaklarımın üzerinde dönüyorum, çadırın kapağını iterek açıyorum ve ıkıyorum.

On dördüncü bölüm:

Beşinci Seviye Büyücü

Çadırın dışında hava nemli ve serin, tül gibi bir sis tabanı örtüyor. Fain'in çadırı bir kaya çıkıntısının üzerine tünemiş durumda.

Tek kıvrımlı patikayı keskin bir şekilde yokuş aşağı takip ediyorum, ıslak toprakta ilerlerken vücudum kaskatı kesiliyor. Düşüncelerim çalkantılı ama aklımda tek bir hedef var: ailemi bulmak.

Çok geçmeden siyah Gardnerya askeri çadırlarının gölgeli biçimleri sisin içinden ortaya çıkar. Sabahın erken saatlerindeki sohbetlerin sesleri havada yankılanırken, ateşler yakılıyor ve küçük asker grupları etrafta dolaşıyor, bazıları rahat, bazıları görev başında ve hareketlerinde maksatlı.

İki genç asker yolumu kucaklayan büyük bir kayanın üzerinde oturmuş, alçak sesle ve cana yakın bir şekilde konuşuyorlar.

Genç adamlardan biri dönüyor ve ben yaklaşıırken beni görüyor. Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. Son derece yakışıklı, pelerini ince işlenmiş, kenarlarında üç gümüş çizgi var.

Üçüncü seviye bir büyücü.

duruyorum. "Lütfen," diyorum yalvarırcasına. "Ailemi bulmam gerek."

"Elbette," diyor Büyücü, kayadan aşağı kayarak. "Size yardım edebiliriz. Eminim iyiden de ötedirler. Çok iyi davranıyorlar Tüm mültecilere baktım." Beni dikkatle inceliyor ve Fain'in çadırına doğru bir bakış atıyor. "Sen Büyücü Tessla Harrow olmalısın. Ben de Nils Arden." Çenesiyle arkadaşını işaret ediyor. "Bu da Myles Richard. Yaratıcı kalkanınızla ilgili hikâyeler duyduk ve bence şaşırtıcı derecede cesur olmalısınız."

Bana elini uzatıyor. Çok güzel Nils, canlı yeşil gözleri zekâ ve merakla parlıyor ve elimi ona uzatırken kalbim hızlanıyor. Elimi dudaklarına götürüyor ve arkasına nazik bir öpücük konduruyor.

Yutkunuyorum. Yakınlık çizgilerinde ateş var. Vale gibi değil, ama alevler içinde kaynayan, ustaca örülmüş sabit bir çizgi. Ateş büyüsunü bu kadar sıkı bir şekilde bastırması tehlikeli hissettiriyor, sanki tedirgin edici bir

gizem. Bu gizli bilgi içime lezzetli bir ürperti gönderiyor.

-Bu onun açık, korunmasız ifadesiyle çok çelişiyor.

Birden, uzun eteğimin üzerine hâlâ Fain'in buruşuk askeri tuniğini giydiğimi ve saçlarımın karmakarışık olduğunu fark ediyorum.

"Söylediklerinden daha da güzelsin," diyor Nils bana. Kızarıyorum ve yere bakıyorum, gözlerim ellerinde geziniyor. Elleri lekesiz.

Çözölmüş.

Elimi bırakmadan önce bana kısa ve bilmiş bir bakış atıyor, gözleri sanki özel bir şakayı paylaşmışız gibi sıcaklıkla parlıyor. Sanki benimle ilgili lezzetli, çökmekte olan bir sırrı biliyormuş gibi.

Arkadaşı Myles onun kadar yakışıklı değil. Gözleri birbirine çok yakın, burnu büyük ve uzun. Ayrıca kamış gibi sıska ve Sanki kendi boyundan biraz rahatsız olmuş gibi garip bir şekilde eğilmiş. Ama ifadesi açık ve iyi niyetli.

gözlerindeki nezaket. Kendini kaybetmiş gibi öne doğru atılıyor ve iki elimi birden tutuyor.

Toprak büyüü. Çok fazla değil, ancak az olan şey güçlü ve derin çalışıyor.

Gözlerim ucuza yapılmış pelerinini çevreleyen iki gümüş çizgiye kayıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Myles derin bir duyguyla. "Yaptığın şey için teşekkür ederim. Ailemi kurtardınız. Oradaydılar, ahırda. Kelt ve Urisk orduları bana saldırdığında güney sınırında .

gelişmiş. Beklediğimizden daha hızlı hareket ettiler. Ailem o ahırda kilitli kaldığında... onlara o birkaç saniyeyi kazandırdınız.

Eğer yapmasaydın..." Gözleri minnettarlıkla dolup taşıyor, yaşlarla doluyor. "Sadece... teşekkür ederim, Bayan Harrow."

Gözlerim ona iyi huylu bir şekilde sırıtan Nils'e kayıyor. "Yine bir Kelt gibi mi konuşuyorsun, Myles?" Nils alay ediyor.

Myles irkiliyor ve ellerimi bırakıyor, solgun yanaklarında kırmızı lekeler beliriyor. "Çok özür dilerim. *Büyücü* Harrow'u kastediyorum." Ellerini sallıyor.

kendini kınayarak başını salladı. "Ben... Ben bir sınır kasabasında büyüdüm. Sınır boyunca

nehir." Omuz silkiyor. "Kötü konuşma alışkanlıkları. Ve biraz daha . Çok fazla Kelt tarzı..." Sözüünü kesiyor.

Benim gibi bir Lower River Gardnerian.

Nils kolunu Myles'in omuzlarına doluyor ve bana sırtıyor. "Myles burada sadece üstesinden geliyor, Mage Harrow. Böylesine güzel bir kadının elini gün tutmuyor."

Sırtımdaki deri bir sıcaklıkla karıncalanıyor ve Nils ile Myles'in yanımdan geçip gittiklerini fark ediyorum. Gözleri kocaman oldu ve Hemen askeri hazır ola geçtiler, direk gibi kaskatı kesildiler. Yumruklarını göğüslerinin üzerindeki Erthia kürelerinin üzerine bir gümbürtüyle vururlar.

Resmi selam.

Dönüyorum. Sisinden bir büyücü geliyor, pelerini arkasında dalgalanıyor.

Vale.

Kavurucu gözleri sisi yaran ilk şey oldu. Nils'e kısa, ölümcül ve delici bir bakış fırlatıp hızla yanımdan geçerken Myles ve beni görmezden geliyor.

Kollarımı koruyucu bir şekilde kavuşturuyorum ve gözlerim kızgın yarıklara dönüşüyor. Vale'in ateşinin öfkeli bir parıltıyla arkasından geldiğini hissedebiliyorum. Saçları düzensiz dikenlere dönüşmüş, giysileri kırıkmış, yakınlık çizgileri vahşi bir fırtına gibi çalkantılı.

Kızgın ateşten geriye kalan izi, kırbaçlanan dallar halinde bana doğru uzanıyor, hem Vale hem de ateşi buharlı sis tarafından yutuldukça yavaş yavaş gücünü kaybediyor.

"nereye gidiyordur?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen Sabah Raporu'na," diyor Nils, duruşu rahatlayarak.

Myles yardımsever bir tavırla ve biraz da korkuyla, "Bu Vale Gardner" diye ekliyor. "Kara Cadı'nın oğlu."

"Biliyorum," diyorum dikkatim dağılmış şekilde, Vale'nin kaybolduğu sisin içine bakarak.

Myles yola bakıyor, yüz ifadesi gerginleşiyor. "Beşinci Seviyedekiler arasında en güçlüsü o Onun ateşi var. Öyle derler, Bayan."

Nils, Myles'a kaşlarını kaldırdı.

Myles yüzünü buruşturur. "Yani, *Büyücü* Harrow, Bayan."

Nils güler ve Myles'in sırtını sıvazlar. "Sen, dostum, umutsuz bir vakasın."

Myles, Nils'e alaycı bir gülümseme fırlattı. "Kimse sizi alt sınıfla zorlamıyor."

Nils'in ifadesi ciddileşir. "Burada kimse alt sınıftan değil," diyor ses tonu vurgulu bir şekilde. "*Hepimiz* Gardneryalısınız."

İçime bir sıcaklık yayılıyor.

"zor," diye Myles'i rahatlatıyorum, Nils'in şaşırtıcı, geniş görüşlü bir kabullenme. "Ben de Lower River'ım." Nils'e bakıyorum. "*Mage* orada bir hakaretti. Her zaman bir hakaretti. Keltler bunu birbirlerine karşı bile kullanırdı."

"Artık bir hakaret değil," diyor Nils, içindeki gizli ateş hararetle açığa çıkıyor. "Ve onları bu şekilde kullanma eğilimlerinden kurtaracağız."

Kendimi Nils'in Vale'den ne kadar farklı olduğuna hayret ederken buluyorum. Gözlerinde elitizm ya da küçümseme duygusu yok. Bu son derece ferahlatıcı.

Bir masal kitabından fırlamış bir görüntü önümüzdeki sisi yararak bana doğru koşuyor. Onun Rosebeth olduğunu fark ettim ve rahatladım. Soğuk su.

Gardnerya prensesi gibi giyinmiş. Artık üzerine tam oturmayan siyah yünler yok; koyu renkli ipek tuniği güzel vücuduna bir eldiven gibi oturuyor,

Bu loş ışıktaki bile parıldıyor, etekleri sallanıyor. Tuniğinin yakası ve kenarları boyunca mavi demir çiçekleri özenle işlenmiş. Uzun siyah saçları güzelce şekillendirilmiş, dalgalı siyah buklelerini süsleyen küçük örgüleri var.

"Tessie!" diye ağlayarak kollarıma düşüyor, ince ipekleri avuçlarımda kayganlaşıyor. Büyüsü her zamanki gibi zayıf; küçük bir su damlası, kadar silik ki zar zor okuyabiliyorum.

"Güvende olmana çok sevindim," diyorum onu kucaklayarak. "Ailemi gördün mü? Nerede olduklarını öğrenmem gerek."

"İyiler ve güvendeler," diye nefes nefese beni temin ediyor. "Seni onlara götüreceğim. Oh, Tessie, *öldüğünü* sanmıştım!"

Bana tekrar sarılıyor ve gözlerim yaşıyor. Güvende olduğum ve arkadaşlarımla birlikte olduğum için çok mutluyum. Nils'e bakıyorum ve onu görüyorum

bize bakıyor, saygıyla gözleri parlıyordu.

Buradaki herkes Vale Gardner gibi değil, ölçüsüz bir rahatlama ve azımsanmayacak bir kinle fark ediyorum.

Sonra Myles'a bakıyorum ve yüz ifadesiyle bir an için hazırlıksız yakalanıyorum. Sanki gözlerinin önünde binlerce yıldız patlamış ve Rosebeth'e bakarken ağzı bir karış açık kalmış gibi.

Arkadaşıma dönüp Myles'ın dizginlenemez hayranlığına neyin ilham verdiğini araştırıyorum.

Rosebeth gözyaşlarını silmek için ipekle kaplı ön kolunu gözlerinde ustaca gezdiriyor ve neredeyse tam bir homurdanmaya dönüşen yüksek sesli bir koklama . Ama bu Myles'ın büyülenmiş sersemliğini azaltmıyor.

"Ah, çok özür dilerim," diyor ve genç askerleri ilk kez fark ediyormuş gibi onlara doğru bakıyor. "Nerede benim terbiyem?"

Gözleri Myles'a kilitlenir, bir anda onun tarafından olduğu kadar onun tarafından da perçinlenir - sanki o sıradan bir Lower River delikanlısı değil de, en değerli rüyasının sisleri arasından adım atan bir prensmiş gibi.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Nils'in önce onlara, sonra da bana dans eder gibi baktığını görüyorum; kahkahalara boğulmamak için kendini zor tuttuğu belli.

Ve her şeye rağmen -ailemin evsizliği, bizim Aşırı yoksulluk, ölümle burun buruna gelmem - bir an için toparlandım. Belki de Gardneria'da kendi insanlarımız arasında iyi bir yaşam için bir şansımız vardır. Hepimiz için mutluluk dolu bir gelecek.

Nils cep saatine baktı. "Myles, rapor vermeliyiz." Rosebeth ve bana gülümsüyor. "Öğlen tekrar serbestiz. Belki de Siz sevgili Büyücüler bizimle yemek çadırında buluşmak ister misiniz? Yemeğimizi ortadaki ateşin başında birlikte yiyebiliriz."

"Ah, evet," diye nefes alıyor Rosebeth, gözleri hâlâ garip Myles'a takılı. "Bu çok hoşuma giderdi." Umutla bana bakıyor.

Hepimiz Gardneryalıyız. Nils'in güzel sözleri zihnimde parlıyor.

"Bunu ben de isterim," diyorum Nils'e içten bir gülümsemeyle.

Ayrırlılar, Rosebeth arkalarından tatlı tatlı bakar, kirpikleri utangaçça dalgalanır.

"Upper River kızlarına benziyorsun," diyorum ona, çocukluk arkadaşşıma sevgiyle sırtarak. Bir an nasıl bir his olduğunu merak ediyorum

Böyle güzel şeyler giymek için.

"Genna bana yardım ediyor!" diyor . "Beni evcil hayvanı yaptı - zaten bana öyle diyor. O çok harika biri, Tessie."

Sonra Rosebeth endişeyle dudağını ısırıyor, ifadesi kararıyor. "Onunla tanıştın, Tessie. O korkunç gece sana karşı oldukça kaba davrandı. Sana isimler taktı ama bunun için onu yargılamamalıydın. Jules Kristian'a yapıştığın gibi yapışarak hepimizin kafasını karıştırdın."

O gecenin anıları içime işledi. Genna. Bana ırk haini diyen o iğrenç Yukarı Nehir kızı. O korkunç Büyücü'yü zavallı Daisie'ye saldırmaması için cesaretlendirmesi.

Rosebeth, "O çok güzel," diye heyecanlanıyor ve gözyaşlarını silkeliyor. Karanlık ve tüm bunların travmasını bu kadar kolay atlatabildiği için içimde acı ve geçici bir kıskançlık hissediyorum. "Ve Genna hızlıca Beşinci Seviye Büyücülerden birine gidecek. *Herkes* onları istiyor, Tessie. Onlarda en fazla güç. Ve en çok para. Çoğu oldukça genç ve birçoğu da çözülmemiş." Ona zar zor ayak uydurabiliyorum. heyecanla konuşuyordu. "Onların kendi *evleri* var! Mage Vale Gardner'ın *iki evi* var!"

"İki mi?" Böyle gereksiz bir lüksten öğreniyorum. Kulübemizi düşünüyorum. Annemin yorganlarını. Babamın eşyalarını. Wren'in oyuncakları. Tüm eczacılık aletlerimi.

Kedimiz, Patches.

Acı içimi burkuyor ve midem kederle kasılıyor.

Rosebeth etrafına bakınıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi dudağını ısırıyor. Bana rahatsız edici bir şey söylemenin doğru yolu. "Vale Gardner ve Fain Quillen'in yanında dikkatli ol," diye uyarıyor beni, sesi alçak. "Sana yardım ettiklerini biliyorum ama... onlar hakkında rahatsız edici söylentiler olduğunu bilmelisin."

Kaşlarımı soru sorarcasına çatıyorum.

"Duydum ki," diye fısıldıyor ağzını siper ederek, "*şeytani eğilimleri* olabilirmiş." Bana ciddi, skandal dolu bir bakış fırlatıyor. "hoşlanıyor olabilirlermiş. Birisi Vale Gardner'a bunu gerçekten sormuş ve..." Sözüünü kesiyor, belli ki devam edemeyecek kadar gergin.

"Ne? Ona ne söylediler?" Onun bu şekilde tereddütlü davranma ve konuyu saptırma eğilimi beni hep rahatsız etmiştir.

Dudağını çiğnemeye ara verir. "Şaka yapmış olabilirim. Muhtemelen öyleydi. Ona Fain Quillen'a oruç tutmak isteyip istemediğini sordular. Ve o ne dedi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Peki ya yapsaydım?" dedi. Düşünebiliyor musun, Tessie? Carnissa Gardner'ın oğlu olduğu için böyle şeyler yanına kâr kalıyor. Şaka bile olsa böyle konuşmamalı. Bu insanların onun ..." Dudağını kemirmeye geri dönüyor, kendi iğrenç hayalleri tarafından dilsiz hale getiriliyor.

Derin bir nefes alıyorum, Fain'in konuşmasına nasıl kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum.

onun ve Vale hakkındaki dedikodulardan bahsetti. Bu tür yasak ilişkilerin fısıltılarını duydum ve çift keşfedilirse ne kadar acımasız şeyler olabileceğini biliyorum. Birkaç yıl önce, kooperatifin oğlu, Flynn ve genç nalbant Nick, bir uyarı olarak Doveshire'in kasaba meydanında anlamsız bir şekilde dövüldü. Hikayeyi son derece rahatsız edici buldum ama ne yazık ki şaşırtıcı değildi. Çetelerin neler yapabileceğini ve bu tür ilişkilerin Keltler ya da Gardneryalıları ya da Batı Diyarı'ndaki herhangi biri tarafından hoş görülmeceğini çok iyi biliyorum.

Söylentiler doğru olabilir mi? Birden hem Vale hem de Fain için endişelenmeye başladım.

Vale dayanılmaz derecede kibirli ama benim ve Jules'un hayatını kurtardı. Ve Fain bana karşı çok nazikti.

Ama Vale'nin öpücüğü ne olacak? Merak ediyorum, kafam karıştı. *İçinde çok fazla ateş vardı.* Rosebeth, "Elini yüzünü yıkamalısın, Tessie," diyor.

Düşüncelerimi bölen gergin bir acelecilikle. "Fazla zamanımız yok."

"Ne için zaman?"

"Duymadınız mı? Hepimize oruç tutturuyorlar. Bu gece. Bugün eşlerimizi seçmeliyiz, yoksa onlar bizim için seçecekler."

Yüzümün kızardığını, şokun içime işlediğini hissedebiliyorum. "Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Bu... bu mümkün değil. "Bu mümkün değil. kimseye oruç tutturmam. Kesinlikle bu gece değil."

"Yapmak zorundayız, Tessie. Anlamıyor musun? Bu şekilde hepimizin burada bir ailesi olacak. Bizi kabul edecek insanlar. Bunu yapmalısın, Tess. Ailen için." Gözleri hülyalı bir nitelik kazanıyor. "Ve tüm genç erkekler - çok gösterişli ve yakışıklılar."

Nils'in rahat sırtışının görüntüsü aklıma geliyor. Onun gibi birine oruç tutmak çok mu kötü olurdu? Nazik ve zeki görünüyor ve güler yüzlü. Ve hiç de gösterişli değil. Kendini beğenmiş Vale Gardner'a hiç benzemiyor. Ve Nils'e oruç tutmak ailemle bağlantı kurmamı sağlar. Ve güvenlik.

Hayır, kendi kendime düşünüyorum. Bu çok hızlı. Hiç tanımadığım genç bir adama nasıl hızlı davranabilirim?

Ama sonra Rosebeth'in az önce ne dediğini tamamen anladım. Seçmek zorundayım ya da başkası benim yerime seçecek. Her ne kadar derinden rahatsız olsam da

Bu yüzden oruçla ilgili tüm endişeleri zihnimin gerisine itmeye çalışıyorum. Ne de *olsa kimse beni isteğim dışında oruç tutmaya zorlamaz diye kendimi rahatlatıyorum.*

Hayır, şu anda önemli olan tek bir şey var. "Rosie, lütfen... Beni aileme götürmeni istiyorum."

On beşinci bölüm:

Sert Hatlar

Aileme tahsis edilen çadıra yaklaştığımda gördüğüm ilk şey, çadırın önünde yere oturmuş, kimsesiz görünen Wren oluyor. Beni görür görmez ayağa fırlıyor ve sekiz yaşındaki sıska bacaklarının üzerinde bana doğru koşuyor, gözyaşlarına boğulurken kollarını iki yana açıyor.

"Tessie," diye hıçkırarak bana sarıldı, "Öldüğünü sandım! Kimse bize nerede olduğunu söylemedi!"

"Şşşt, iyiyim," diyorum ona, yıkanmamış, düğümlenmiş saçlarını okşarken kendi gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Oh, Wren, seni gördüğüme çok sevindim. sen." Geri çekiliyorum ve ona gülümsüyorum, zoraki bir güven ifadesi takınıyorum. Ama onu gördüğümde sahte gülümsemem bile neredeyse dağılıyor.

Eskisinden daha da hasta. Yıllardır mücadele ettiği kronik Kızıl Grip onu yavaş yavaş dibe çekiyor. Sesi Daha hırıltılı nefes alıyor, gözleri kıpkırmızı ve ağzının etrafında daha fazla küçük kırmızı leke var.

Ona ilaç almalıyım ve yakında acı çekeceğim. Asla karşılayamayacağımız ilaçlar. Alabilmek için beşinci seviye büyücü olman gereken ilaçlar.

Wren derin ve tıkrıtlı bir şekilde öksürüyor ve ben de onun tel tel saçlarını düzeltiyorum. "Artık her şey yoluna girecek," diyorum ona.

Ama paraya ihtiyacımız var. Ve hiç paramız yok. Sizin de ilaca ihtiyacınız var.

"Nerede yaşayacağız, Tessie?"

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Ben de bilmiyorum. Mülteci denizinin en fakir ucundayız.

Gülümsememi parlak tutuyorum. "Bize küçük, güzel bir kulübe bulacağım. Sıcak ve kuru. Sen kendini üzme."

Paramız yok. Hiçbir şeyimiz yok. Yaşayacak hiçbir yerimiz yok. Korkuyorum, Wren.

Başını öpüyorum, anlattığım peri masalına inanmasını istiyorum. Kendim de inanmak istiyorum. Ama kendimi kaybolmuş, çaresiz ve korkmuş hissediyorum.

"Patches'e ne oldu, Tessie?"

Soru aramızda havada asılı duruyor, karanlık ve korkunç. Kedimiz. Sevimli calico kedimiz. Muhtemelen yangında öldü.

"Eminim kaçmıştır," diyorum ona, sesim titreyerek. "O akıllı biri. Kendi yolunu çizebilir."

Wren geri çekiliyor ve bana kederle bakıyor. "Sanmıyorum, Tessie. Bence o öldü."

Dayanılmaz, korkunç derecede dürüst bir an boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Özür dilerim Wren," diye boğuluyorum, sesim gözyaşlarımdan boğuk boğuk çıkıyor, tuzları dudaklarımda. "Çok özür dilerim."

"Onlardan nefret ediyorum," diyor yüzünü buruşturarak, gözleri acıyla parlıyor. "Umarım büyücülerimiz hepsini öldürür. Tüm o Keltleri ve Uriskleri."

"Hayır, Wren," diyorum onu yatıştırmaya çalışarak. "Kötü olanlar belki. Ama hepsi değil."

"Hepsi kötü," diye ağlıyor, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Sözleri içime bir ürperti gönderiyor. "Hepsi değil, Wren. Jules değil."

Eğer hala .

Ama Wren etkilenmedi.

"Jules bizim arkadaşımız," diye hatırlatıyorum ona. "Bize yardım etmeye çalıştı." "Umurumda değil," diyor Wren,

kucağımdan çekilirken, onun

ifadesi taş gibi sertleşti. "Bizi o kurtarmadı. Kara Cadımız ve Büyücüler kurtardı. Keltler ve Urisk bizi öldürmeye çalıştı. Ama kaybettiler ve şimdi biz *onları* öldüreceğiz."

Huzursuz bir endişe kemiriyor. Küçük kardeşimin yeni keşfettiği nefretin keskinliği beni şaşırtıyor - çizgileri vahşice çizilmiş bir nefret.

On altıncı bölüm:

Staen'en

"Hayır, Büyükbaba," diye ısrar ediyorum, ateşim yükseliyor. "Bu gece oruç tutmayacağım."

Bana her zamanki gibi aptal aptal bakıyor.

Babam hayattayken çok sevecen olan yardımseverlik.

Ancak benim resmi vasım olduğundan beri, onun iyi niyetli beceriksizliğinin bitmek bilmeyen bir sorun kaynağı olduğunu gördüm.

yüzden neredeyse ölüyorduk. Çünkü esasını kullanmama izin vermedi.

"Elbette oruç tutacaksın çocuğum," diyerek koluma küçümseyici bir vuruşla beni rahatlatıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde geçici evimize bakıyorum; sade bir askeri çadır, ama üç sağlam karyola, sıcak yatak takımları, yağmurun soğuğunu dışarıda tutan bir odun sobası ve kasveti aydınlatan fenerlerle iyi döşenmiş.

Sıcak, güvenli ve kuru.

Ve iyi besleniyoruz. Buradaki yemekler basit, ama kolayca mevcut. Upper River halkı buna burun kıvırıyor ama ben Wren'in hızla tükettiği havuçla dolu kocaman arpa çorbası kasesini ve yanındaki küçük masada duran iri bir parça tereyağlı esmer ekmeği görünce heyecanlanıyorum.

Uzun zamandır yemediğimiz kadar iyi yemekler.

Ama buradan ayrıldığımızda ne olacak? O zaman yemeklerimiz nereden gelecek? Valgard sokaklarında dilenci mi olacağız?

Belki de wandfast'ten başka seçenek yoktur.

Hayır, bir yolunu bulacağım, inatla yemin ediyorum. Büyücü Aniliese'ye gidip bir iş için ona yalvarabilirim. Ben zaten iyi bir eczacıyım, zeki ve iyi çalışmış biriyim. İşe alırsa onun için hazırlık yapabilirim. Ücret

Muhtemelen çok fazla olmayacak, ama ben bir oda bulana kadar bir oda kiralayabiliriz.

Verpacia'da ıraklık. Ve eğer için alışamazsam, belki bana iş verecek başka birini tanıyabilir.

Ama Büyükbaba ısrarcıdır. "Kadim Olan sana Tıpkı bizi özgürleştirmesi için kutsanmış Kara Cadı'mızı gönderdiği gibi, bu gece de doğru genç adamı gönderdi," diyor saygılı bir gülümsemeyle. "Eğer O tüm bunları yapabiliyorsa, sana da kesinlikle hızlı bir eş sağlayabilir. İnançlı ol, Tesla. Ben dua ediyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Yine büyükbabanın duaları. Pasif bir şekilde beklerken ettiği dualar. Bizi doyurmak gibi işleri *yaparken* g vermesi için Kadim Olan'a kendi dualarımı etmeyi tercih ederim.

"Temizlenmem lazım," diyorum büyükbabama. "Yıkanmak için yeterli su nerede var? Ve temiz giysiler?"

"Ah," diyor bana umutlu bir gülümsemeyle, "yakında. Yarın. Yarın. En geç ertesı gün. Bu kadar kalabalık olmamızı beklemiyorlardı. Ama önemli değil, bir gün daha bekleyeceğiz."

* * *

ğle vakti Nils, Myles ve Rosebeth'e katılmaya gidiyorum, perişan halime boyun eğmiş bir şekilde.

Kız istememe konusundaki kararlılığıma rağmen, Nils'i tekrar gördüğüm için çok heyecanlıyım.

Hepsini uzun yemek çadırının hemen ötesinde, ortadaki ateşlerden birinin etrafında toplanmış, kk şenlik ateşlerinin etrafına yerleştirilmiş banklarda buluyorum.

sıkışık sıralar. Çoğunlukla genç insanlar, askerler ve mlteçiler orada toplanmış, ruh hali baş döndürücü bir heyecan. Askeri ejderhalarımızdan oluşan bir grup güneye, cepheye doğru uçarken her seferinde coşkulu tezahüratlar yükseliyor.

Hepsinin gözleri ışıl ışıl ve birçoğu yıkanmayı ve düzgün kıyafetler edinmeyi başarmış. Sadece yemek adırındaki Lower River aşi çocuklarından bazıları hala kadar pejmürde görünüyor.

Rosebeth, Myles'ın yanında ateşe yakın oturuyor, ikisi de kendi mutluluk balonlarının içinde kaybolmuşlar. Nils, Genna ve Upper River'dan arkadaşlarıyla birlikte yakınlarda duruyor, genç kadınlar gülüşüp sohbet ediyor hareketli bir şekilde.

O geceki kızlar.

Güçlü bir geçmişe dönüşle sarsıldım. *Soluk, sarmal asa. Çılgılık atan ve ağlayan çocuklar. Wren'den sürüklenerek uzaklaştırılmaları. Hırlayan ejderha. Ateş içimde toplanmıştı. Sonra korkunç soğuk.*

Kalbim hızla çarpıyor, kendimi derin nefes almaya zorluyorum, sakinleşmek ve korkunç anıyı uzaklaştırmak için mücadele ediyorum.

Genna'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsemesi hesapçı bir hal alırken daralıyor. Eğilip Nils'e bir şeyler fısıldıyor.

Nils dönüp bana bakıyor ve gözle görülür bir şekilde sertleşiyor, yüzü buruşuyor.

Şaşkınlıkla başımı eğiyorum, midem sıkı bir düğüm haline geliyor.

Neden bu kadar nefret dolu görünüyor?

Nils kalabalıktan ayrılıyor ve hızlı adımlarla bana doğru geliyor.

"Doğru mu?" diye soruyor yaklaşırken. "Bir Kelt'i kucakladığın doğru mu?" Umut tükeniyor ve umutsuzluk fırtınalı sular gibi yükseliyor.

"Evet," diyorum, kabaran korkuyla savaşıyor. "Arkadaşım, Jules Kristian. Ama düşündüğün gibi değil. Beni kurtarmaya çalıştı."

Nils'in kaşları daha da çatılıyor ve bana tükürüyor, tükürük ödünç aldığım tuniğimin üzerine düşüyor. Kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"*Staen'en*," diye tısladıktan sonra Genna ve arkadaşlarına katılmak üzere topuklarının üzerinde döner.

O kadar beklenmedik bir darbe ki hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

Yalvarırcasına Rosebeth'e bakıyorum. Utangaç arkadaşımın dudakları titriyor. Gözleri anlık bir çatışmayla dolu. Sonra bakışlarını kaçırıyor ve Myles'a doğru eğilerek ittifakını acı bir şekilde belli ediyor. Myles bana öfkeli bir ihanet ifadesiyle kısa bir bakış attıktan sonra kolunu Rosebeth'e doluyor ve onu koruyucu bir şekilde kendine çekiyor.

Ve bir de Genna var. Gözlerindeki zalim, kibirli bakış, çapkın bir ifadeyle Nils'e dönmeden önce beni bıçak gibi kesiyor. Gülümse.

Bir bankın üzerine çöküp tüm umutlarımın bir uçuruma doğru akıp gidişini izliyorum.

Fakirden de beter olacağız, dehşet içinde fark ediyorum. Aşağı Nehir Gardnerians'tan daha kötü. Kimsenin yardım etmeyeceği dilenciler olacağız.

* * *

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, aralarındaki sessiz dışlanmış, karanlık fısıltıların ve zar zor gizlenen işaretlerin nesnesi. Sefaletin daha da derinliklerine batıyorum.

Wren. Wren'e ne olacak?

Bunun cevabını çok iyi biliyorum. Bize ne olacağını çok iyi biliyorum. Bizi tamamen tüketmek üzere olan bir kabus gibi.

Birden etrafımda oturan herkes ayağa kalkıyor, tüm askerler hazır ola geçiyor.

Yolun yukarısına bakıyorum ve gümüş çizgili pelerinleri, güzel üniformaları ve güçlü, kendinden emin adımlarıyla son derece etkileyici olan Beşinci Seviye Büyücülerden oluşan büyük bir grup görüyorum. Vale ve Fain de dahil.

Ateşin etrafındaki ve yolun kenarındaki daha düşük rütbeli askerler yumruklarını göğüslerini işaretleyen gümüş Erthia kürelerinin üzerine atıyor. Erthia küreleri Büyücüler yaklaştıkça siviller yumruklarını kalplerinin üzerine koyarak kendi selamlarını veriyor, serin havada hissedilen şiddetli bir saygı yayılıyor.

En güçlü Büyücülerimiz, Kara Cadı'nın hepimizi özgürleştirmesine yardım eden Büyücüler.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve ayakta duran kalabalığa katılıyorum, zihnim bir kargaşa içinde.

Vale'nin ateşli gözleri beni fark ettiğinde şiddetle parlıyor.

Fain yanındadır ve gözleri Vale'nin elinin yörüngesini takip eder. bakışlar. Hemen Beşinci Seviye Büyücülerin saflarından ayrılıyor ve sürüsünden ayrılan meydan okuyan bir kuş gibi bana doğru geliyor. Onun ifadesi cana yakın ama gözleri kararlılıkla parlıyor.

Diğer Beşinci Seviye Büyücüler durur ve tüm kalabalık Fain'i izlemek için döner.

Fain teatral bir zarafetle tek dizinin üzerine çöktüğünde başım şaşkınlıkla geriye düşüyor. Başını eğdi, ön kolu yukarı kalktı. önünde, yumruğunu sıkmış, resmi bir yalvarış pozisyonundaydı.

Nils ve diğerleri şaşkın ve sessiz bir şekilde bize bakıyorlar.

Fain'in sesi bir çan gibi net çıkıyor. "Sevgili, en güzel Büyücü Tesla Harrow. Bağışlamanız için yalvarıyorum. Ben, Büyücü Fain Quillen, ben senin ayakkabılarını öpmeye bile layık olmayan cahil bir aptalım. Köylü olan benim, sen değilsin."

Vale'e sakinleştirici bir bakış atmak için başını kaldırıyor. "İzliyor musun Vale?" diye sorar. "*Bu* iş böyle yapılır." Sonra bana bakıyor ve bekliyor, ağızında hafif bir gülümseme, ama yüzünde gerçek bir özür Gözler.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, uzun bir an boyunca sersemlemiş ve tamamen şaşkına dönmüş bir halde. Sonunda sesimi buldum. "Seni affediyorum, Büyücü Quillen," diye cevap veriyorum, onun bu beklenmedik ve derin kesinlikle halk desteği. "Lütfen, Büyücü. Kalkabilirsiniz."

"Kadim Olan, zarif hoşgörünüz için sizi kutsasın, tatlı leydim," diyor ayağa kalkıp elimi tutarken ve dramatik bir yetenekle öperken. Bakışlarını kaldırıyor ve bana sinsice gülümsüyor ama Orada daha derin bir şey var ve korkusuzca ciddi.

Saygılı ol.

Vale bizi izliyor, tek kalkık, dudakları sıkıca büzülmüş, gözleri karanlık ve temkinli.

Fain pelerinini zarif bir şekilde savurarak Beşinci Seviye saflarına yeniden katılıyor ve yollarına devam ederken bana muzipçe göz kırpıyor.

Vale kararlı bir şekilde bana doğru bakmıyor, ancak yanımdan geçerken ateşinden bir dalgalanma içimi yakıyor.

Bölüm 17:

Demirçiçekler

"Tessie... seninle konuşabilir miyim?"

Uzun bir iç çekiyorum, sonra durup arkamı döndüğümde Rosebeth'in utangaç bir şekilde arkama yaslandığını görüyorum. Sinirli bir şekilde dudağını ısıyor, bebek gibi güzelliği ve çiçeklerle süslü giysileri o kadar güzel ve tazeydi ki, uzayan gölgeler ve kararan gökyüzünün altında uzaklarda gürleyen gök gürültüsü arasında hiç yeri yoktu.

Fain'in halka açık destek ve sevgi gösterisi herkesi şaşkına çevirdi, şenlik ateşinin etrafındaki herkes, Gardnerya'nın en seçkin kulübü olan Beşinci Seviye Büyücüler'e alenen girdiğim için dışlanıp dışlanmayacağımı gözle görülür bir şekilde yeniden değerlendiriyor.

Kara Cadı'nın kendisinden bir adım uzakta.

Rosebeth güzel ipek eteğini gergin bir şekilde çekiştiriyor, etek ucundaki küçük Demirçiçekler de onunla birlikte kıpırdanıyor.

"İşler senin için bu kadar kötü gittiği için üzgünüm, Tessie," diyor bana. "Sadece... Genna bana karşı çok iyiydi. Ve Myles... o da bana hızlı." Gül yaprağından ağzı dalgalı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor, Onayım için yalvarıyor. Ürkek bir kuzu gibi. "Ve arkadaş olmamızı çok istiyorum, ama..." Gülümsemesi titriyor.

"Benden uzak durmak zorundasın," diye açık açık ama kırıncı olmayan bir şekilde onun yerine konuşuyorum. Yine de Rosebeth sabit bakışlarım altında soluyor.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok, Tessie. Genna senden çok nefret ediyor. Keşke..." Emin olamayarak sözünü kesiyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "O kızları ben kurtardım," diye hatırlatıyorum ona. "Genna ve diğerlerini."

Rosebeth gözlerini kaçırıyor, dudağını daha çılgınca çiğniyor, bakışlarımı karşılayamadı. "Söyledikleri bu değil, Tessie." Omuz silkiyor, kamburunu çıkarıyor. "Herkes senin bir asa çaldığını söylüyor. kullanmadığını ve *herkesi*

öldürdün. Bunu sadece kendini ve Jules Kristian'ı korumak için yaptığını ve Büyücüler bizi kurtarmak üzereyken senin *araya girdiğini*."

Öfke ve acı içimde çalkalanıyor. "Böyle mi diyorlar?"

Başını sallıyor, gözleri benimkilere doğru kayıyor, ürkek ve masum.

İçimi çekiyorum, öfkem azalıyor, sonra yumuşuyorum ve arkadaşımın koluna dokunmak için uzanıyorum. "Her şey yolunda Rosie." Ona cesaret verici bir

ince ve sahte hissettiren bir gülümseme. "Kendini üzme. Ne derlerse desinler, ben iyi olacağım."

Hayır, yapmayacaksın, içten içe kendimle alay ediyorum. Gidecek hiçbir yerin yok. Yardım yok. Seni kurtaracak hızlı bir arkadaş yok. Para yok. Ev yok. Umut yok.

Acı içimi burkuyor. Ama nazik arkadaşımı incitmenin bir anlamı yok. Onun mutlu olmasını ve korunmasını istiyorum, tıpkı bir çocuğun istediğim gibi. Onun güvende olmasını istiyorum.

"Bence sen ve Myles birlikte çok mutlu olacaksınız." Kolunu nazikçe sıktım. "Onun için oruç tutmana sevindim."

Rosie neşeleniyor, bir anlık üzüntüsünü tatlı verilen bir çocuk gibi üzerinden atıyor. "Myles çok sevimli değil mi?" Sonra bir an için durgunlaşarak tereddüt ediyor. "Artık kimsenin sana sahip olamayacak olması çok kötü,

Tessie. ... Jules Kristian. Ama..." Bana kararsızca gülümsüyor. "Belki hala biraz umut vardır. Hâlâ Mage Quillen var.

Belki de hakkındaki tüm söylentiler doğru değildir. Belki de senden hoşlanıyordur, Tessie."

Vale'ye dedikodulardan bahsettiğinde Fain'in gözlerindeki endişeli ifadeyi düşünüyorum.

Hayır, farkındayım. Fain hakkındaki tüm söylentiler kesinlikle doğru.

Ona gülümseyip başımı sallıyorum ve söylemek istediğim her şeyi geri alıyorum. Onu kafa karışıklığına itecek ve aramızdaki zayıf bağı yok edecek acı, sıkıntılı şeyler.

"İstersen içeri girebilirsin," diyorum ona ve boş bulacağımı bildiğim ailemin çadırının kapağını açmak için dönüyorum. Büyükbabam Wren'i üssün rahiplerinden biri tarafından kutsanması ve şifalı abdestlerle takdis edilmesi için götürdü.

Pahalı ilaçlara ihtiyacı var, sadece duaya değil, diye ekşi ekşi düşünüyorum. Çadırın kapağını açıyorum ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Oh, Tessie," diye coşkuyla sesleniyor Rosebeth arkamdan. "Biri sana *çiçek* göndermiş. Ve... ve, oh, bir *hediye* var!"

Karyolamın üzerinde parşömene sarılmış büyük bir paket var. kurdeleyle bağlanmış. Güzel bir Demirçiçek buketi tepeyi süslüyor, çiçekler çadırın loş ışığında koyu mavi renkte parlıyor. Yanlarında küçük bir zarf duruyor.

Rosebeth çadırı boydan boya geçmemi, bir fener yakmamı ve karyolamın yanına diz çökmemi dans eden bir beklentiyle izliyor. Omzumun hemen üzerinden onun heyecanlı nefes alışını duyabiliyorum.

Paketin üzerindeki kurdeleyi çözüyorum ve parşömen düşerken nefesim kesiliyor.

İçinde son derece pahalı Ishkartan altın dokumasından yapılmış cılgınca güzel bir tunik ve uzun bir etek var. Siyah ipek Fener ışığı vurdukça kıvrımlar boyunca altın ve kırmızı parıldar. Küçük yakutlar yakayı ve etek ucunu süslüyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en zarif kıyafet.

"Oh, Tessie," diye fışkırıyor Rosebeth. "Oruçtaki en güzel kişi sen olacaksın. Kim gönderdi? Aç şu kartı!"

Titreyen ellerimle küçük zarfı açtım.

*Sevgili, en güzel büyücü Tessla Harrow,
Lütfen kabul et Bu belirteç . benim derin ve
sarsılmaz bir sevgi.
Senin cahil, değersiz hizmetkarın,
Büyücü Fain Quillen*

"Oh, sana *kur yapıyorlar!*" Rosebeth sevinçle haykırıyor, ellerini çırpıyor ve topuklarının üzerinde zıplıyor. "*Beşinci Seviye* bir *Büyücü* tarafından! Oh, Tessie! Partileri düşün! Ve sahip olacağın süslü şeyleri! Oh, ne kadar *şanslısın!*"

Hayır, kur yapmıyorum, sıcak bir kesinlikle fark ediyorum. Sadece utanmaz, ezici bir nezaket.

Gözlerim yaşıyor ve onları geri kırıyorum.

"Çok yakışıklı ve !" Rosebeth mutlulukla söylüyor. "Genna onun hakkında yanılmış!"

Hayır, düşüncelerim kararlı bir sertlikle karşı çıkıyor. Genna haksız değil. Ama bunun bir önemi yok, hem de hiç.

Zarif tuniği ellerimde tutuyorum, ipek bir tüy kadar hafif. Yüzümden bir damla yaş süzülüyor ve onu geri siliyorum. İçimi şiddetli bir minnettarlık dalgası kaplıyor, ardından Fain'i korumak için aynı derecede şiddetli bir arzu geliyor.

İnsanların onun ne olduğunu söylemesi umurumda değil. Kimi sevdiği umurumda değil. Beni ve Vale ile birlikte tüm ailemi kurtardı. Kelimenin tam anlamıyla sırtındaki gömleği bana verdi. Beni sağlığıma kavuşturdu, diğer Gardnerianlar tarafından aşağılanmaktan kurtardı.

Ve şimdi de bu.

Tuniği göğsüme sarıyorum, gözlerimi kapatmak ve gözyaşlarımı yakalamak için elimi yukarı kaldırıyorum.

On sekizinci bölüm:

Nakış

Fain'in çadırının girişinde dururken hâlâ güzel kıyafetlerimi göğsüme sarıyorum. Alacakaranlık gökyüzünü karartıyor, uzaktaki gök gürültüsü giderek daha ısrarlı hale geliyor.

Bu yükseklikten üssün muazzamlığına bakıyorum, sis kalkmış, çok sayıda meşale canlanmış. Orada Uzun çadır sıraları ve dağınık kamp ateşleri tüm vadiyi, çevredeki dağlara kadar kaplıyor. Ejderhalarımızdan oluşan küçük bir sürü güneye doğru ilerleyerek gökyüzünde yol alıyor.

İçeri bakıyorum, çadırın kapağı bir parça geride. Fain pelüş, goblen kaplı divanına uzanmış, bir elinde içki, kucağında kalın bir kitap açık. Beni gördüğünde gözleri parlıyor. eğlenerek dans ediyordu.

"Ah, güzel savaşçı, Tessla. İçeri gel. Ben de seni bekliyordum."

Garip bir şekilde içeri girip çadırın kapağını kapatırken güzel elbiseye sarılıyorum, pahalı sobasının sıcaklığı anında beni sarıyor. Önünde duruyorum, o arkasına yaslanıp beklerken sırtım kaskatı kesiliyor.

"Büyücü Quillen," diyorum içten bir duyguyla, "büyük nezaketiniz için size teşekkür etmeye geldim."

"Oh, lütfen, Tessla," diye alay ediyor iyi huylu bir şekilde. "Eminim şimdiye kadar ilk isim bazında tanışmışsınızdır?" İçkisini ve kitabını bırakıp diğer sandalyeyi işaret ediyor. "Otur. Lütfen. Benim evim senin ev."

Ayağa kalkıyor, giysiyi elimden alıyor ve bir kenara koyuyor, sonra küçük bir ocağın üzerine yerleştirilmiş bir tencereyle uğraşıyor. İçinden dumanı tüten bir içecek doldurup bana uzatıyor.

Zengin ve lezzetli kokuyor ve üstünde toz tarçın var.

"Nedir bu?" Yastıklı sandalyeye geri yerleşip zengin içeceğin sıcaklığını dudaklarımda test ederek soruyorum.

Fain oturuyor ve kendi fincanını alıp kedi gibi sırtarak bana bakıyor. "Ishkartan kakaosu. Sana biraz söz vermiştim. O kadar güzel ki, ona oruç tutmak ve bebeklerini doğurmak isteyeceksin."

Bu çirkin yorumuna öksürerek gülüyorum. Memnun olan Fain bir yudum alıyor ve bana muzip muzip bakıyor.

Kakaonun tadına bakıyorum ve bir an için mutluluktan uçuyorum. Kremalı içeceğin zengin, şehvetli tatlılığı ağzımda patlıyor ve her duyumu tatmin ediyor.

"Oh, Fain," diye coşkuyla söylüyorum, ilk adını kullanmaktan utandığımı unutarak. "Bu çok iyi."

Üst dudağını kaplayan yarım ay şeklindeki kakaoyu yalayarak bana memnuniyetle gülümsüyor.

Kalbim kırıldı, gülümsemesine karşılık verdim.

"Gülümsediğini görmek güzel, Tessla," diyor bana, sesi nazik. "Çok hoş bir gülümseme var."

Yüzüm kızarak kakaoya bakıyorum. "Bu kadar çarpıcı bir elbiseyi nereden buldun bilmiyorum-"

"Ah," diye araya giriyor, gözleri parlayarak. "Benim son derece becerikli olduğumu göreceksin."

Eğlenerek başımı sallıyorum, sonra derin bir nefes alıyorum, daha da Ciddi. "Fain, bu gece neler oluyor? Oruç tutmaya zorlamıyorlar, değil mi?"

Neşesi kayboluyor. "Büyükbabanın seni zorlama ihtimali var mı, Tessla?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır, . Zaten artık kimse bana hızlı davranmaz." Ona sert bir bakış fırlatıyorum.

sızıyor. "Sanırım Nils Arden kısa bir süre benden hoşlandı. Ama şimdi benden nefret ediyor. Jules ile olan arkadaşlığım yüzünden."

Fain kısa bir kahkaha atar ve anlayışla başını sallar. "Ah, evet. Büyücü Nils Arden." Bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Oldukça sevimli biri. Ama... görüşlerinde biraz esnek değil. Hayat, biz ne kadar istesek de, o kadar katı çizgilerle akıyor canım." Bana dokunaklı bir bakış attı. Bak.

"Hakkımdaki söylentiler doğru değil," diyorum ona açıkça.

Fain iyi niyetle gülümser. "Söylentiler saman gibidir, aşkım. Onlara tutunacak sert bir şey vermezsen, havada süzülüp giderler. rüzgar."

"Ama bunlar tamamen yalan. Jules ve ben... biz asla... yakınlaşmadık." Fain sanki sözlerimi havadan temizlercesine elini sallıyor.

"O senin için her neyse, Tessla, bu konuda bir yargım yok." Gözleri kararıyor, ifadesi ısrarcı bir hal alıyor. "O bir Kelt. Onun hakkında daha fazla konuşmayacağım."

Buna sinirleniyorum. "Kelt ya da değil, Jules benim arkadaşım. Ondan utanmıyorum."

"Sen de öyle olmalısın, tatlı Tessla," diye onaylıyor Fain sakın bir baş hareketiyle. "Ama özel olarak utanmamanızda yanlış bir şey yok."

"Arkadaşlarımı inkar etmeyeceğim," diye ısrar ediyorum.

"Ve bu kesinlikle övgüye değer, canım, ama aynı zamanda potansiyel olarak trajik." Fain derin bir iç çeker, başını iki yana sallar ve tavan. "Etrafımı böyle inatçı idealistlerle çevirip duruyorum." Gözlerini kapatır, başını tekrar sallar, sonra bir tabak dolusu mor şekerlenmiş çiçeklerle süslenmiş bisküviler. "Al, bir lavanta bisküvisi ye," diyor hafifçe, tabağı bana uzatarak.

"Çok güzeller. Vanilya ve kakule aromalı."

Hâlâ olmama rağmen bir bisküvi alıp ısıriyorum. Tereyağlı, baharatlı bisküvinin lezzeti kakaoyu mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Muhteşem yemekle biraz yatıştıktan sonra Fain'e bakıyorum.

"Vatanseverlik ateşi yükseliyor," diye beni uyarıyor Fain, tüm neşesi kaçmış bir halde. "Verpacia'da daha özgürce konuşulabiliyor, özellikle de Üniversite. Ama *burada* değil, Tessla. Cepheden iki adım ötede değil." Kendine biraz daha kakao koyuyor, ifadesi değişiyor bir kez daha sorunsuz. Bana gülümsüyor. "Bu dünyada akıllı olmak gerek, tatlım."

Bana dünya hakkında ders vermesine sinirleniyorum.

Dünya hakkında ne biliyor ki? Emin olmak için nazik biri. Ve Fain'i çok severim. Ama o şımartılmış ve ayrıcalıklı biri. Lavantalı bisküvileri, baharatlı kakaosu, süslü işlemeli halıları, lüks çadırı ve tüm parasıyla.

Tahmin etmem gerekirse, zengin ve kendini beğenmiş bir büyücü.

"Vale ile nasıl arkadaş oldunuz?" Ses tonuma alaycı bir meydan okuma karışarak soruyorum. "Bütün zenginler bir araya mı toplanıyor?"

Fain'in ağzından bir kahkaha patlıyor ve bana dar gözlü bir kuşkuyla bakıyor. "Benim halkım zengin değildi. Ben Graveshire'da büyüdüm, nehrin senden daha aşağısında, canım."

İçimden bir şok geçiyor, inançsızlık da hemen arkasından geliyor. Ona şüpheyle bakıyorum. "Sen... Aşağı Nehir Gardneryalı mıydın?"

Fain gözlerini daha da kısar, ağzı sinsi, kedi gibi bir ifadeye bürünür Gülümseyin. "Yani siz Aşağı Nehir Gardneryalılarının kültürlü ve kibar olamayacağını mı düşünüyorsunuz?"

Kızardım. "Hayır, hayır, tabii ki hayır," diye kekeliyorum, hemen azarlanıyorum.

"Babam cahil bir domuz çiftçisiydi," diyor Fain, bakışlarını aydınlatan sert bir parıltıyla. "Korkunç bir adamdı. Pek . Onun tek oğlunun nasıl olması gerektiğine dair hayali asla ben olmadım. Öğrenmeye karşı bir tutkum var.

Zarif şeyler için. Ben-" duraklıyor, dudağı soğuk bir meydan okumayla kıvrılıyor "-sanatsal hayallerim var. On yaşımdayken beni kız kardeşlerimle nakış işlerken yakaladı." Yüz ifadesi kararıyor. "Sırtımdaki yara izlerini gördün."

Hızlı bir çekiyorum. Buraya gelirken kendimde değildim, inanılmayacak kadar sarhoştum ama Fain'in tüm sırtının derisini kesen soluk çizgileri hatırlıyorum.

"Beni anlamsızca dövdü." Fain kelimeleri soğuk bir gülümsemeyle ısırarak söylüyor. "Ama sonra, çok fazla kişi tarafından dövüldüm. On dört yaşıma gelene kadar benim gücüme geldi." Gözleri parlayan bir acı ve kaynayan bir öfkeyle dolup taşıyor.

Kısa bir an için, sanki çadırın içi parlıyor ve kararıyor ve okyanusun büyük derinliklerine atılıyor. Ben

Her tarafta toplanan yıkıcı su gücünün güçlü hissi ve Fain'in ne kadar ezici bir şekilde tehlikeli olduğu beni şaşırtıyor.

"Ne oldu?" Sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşerek soruyorum.

Fain'in acısı ve öfkesi çadırı aydınlatır.

Sarsıcı gücü, sanki bir perdenin arkasına fırçalanmış gibi aniden bastırıldı. "Bir daha kimse beni dövmedi," diyor hafifçe omuz silkerek.

"Ben ayrıldım

kısa bir süre sonra. Denize açıldı. Ticaret gemilerinde Su ve Rüzgâr Büyücüsü olarak çalışmaya başladı ve oldukça zengin oldu."

"Aileni bir daha gördün mü?" Girişimde bulundum.

Fain'in başı bastırılmış bir kahkahayla sallanır ve sonra bakışları sertleşiyor. "Bir keresinde eve dönmüştüm," diyor soğuk bir sırıtışla. "Paraya kavuşur kavuşmaz. Kız kardeşlerimi topladım ve onları da yanımda Valgard'a götürdüm."

Gözlerim büyüdü. "Ve... baban sana izin mi verdi?"

Fain'in gülümsemesi tehlikeli bir hal alır. "Biraz ikna edilmesi gerekti. Özel olarak. Asamı onun iğrenç boğazına sapladım."

Çadırın rengi bir kez daha koyulaşüyor ve dalgalanıyor; sanki etrafımızı fersahlarca su sarıyormuş gibi ağır bir basınç hissediyorum. Sonra Fain'in gücü geri çekiliyor, tekrar içine akıyor, odanın renkleri bir kez daha canlanıyor.

Fain sandalyesine geri yerleşiyor, yüz ifadesi ısınıyor. "Vale ile yaklaşık bir yıl sonra, Salishen Adalarına giderken tanıştım. O zamandan beri arkadaşız." Sırıttıyor. "Birlikte birkaç maceradan fazlasını yaşadık. Yakınlık çizgilerimiz tamamen zıt olsa da, Vale ve ben birbirimize uyuyoruz. Bir yapbozun iki parçası gibi."

Fain'in sözlerinin ardında daha derin bir anlam olup olmadığına karar vermeye çalışarak bir an için bunu düşündüm. Eğer bu, ikisinin gerçekten birlikte olduğu anlamına geliyorsa... sadece arkadaştan fazlası olarak.

Yalnızlığımın keskin hissi üzerime çöküyor, beni üzüntü ve biraz da kıskançlıkla dolduruyor. En azından birbirlerine sahipler - benim gibi yalnız değiller.

Kendime acıma duygularımı bir kenara bırakarak boğazımı temizliyorum ve hafifçe, "Vale'nin senin arkadaşlığına katlanmasına şaşırdım. Sen bile daha Aşağı Nehir'sin."

Bunun üzerine gözleri dans eder. "Vale'in seni üzmesine izin verme, tatlım. O nazik davranmaz."

Ona karşı dudaklarımı büzüyorum. "Ben de fark ettim."

Gülüyor ve tabağı tekrar bana uzatıyor. ", bir bisküvi daha ye."

O beni izlerken bir tane alıyorum, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Biliyorsun, Tessla," diyor, sesi nazik, "benim de diğer tarafta arkadaşlarım var."

Başımı sallıyorum, aniden onun açıklığı ve büyüyen ilişkimiz tarafından çekiliyorum. Akrabalık. Jules'u düşündükçe gözlerim yaşıyor ve dudaklarım titremeye başlıyor.

Jules. , Jules?

Bir elimde pırıl pırıl parlayan kakao bardağıma, diğer elimde bisküviye bakıyorum; gözyaşlarımın perdesinde görüntüler sıvı ve dalgalı bir hal alıyor. Hüzün duygusu beni ele geçiriyor ve sob.

Bir süre sonra Fain'in ayağa kalktığını ve önümde diz çöktüğünü duyuyorum. Elini koluma koyuyor.

"Zor, değil mi?" diye soruyor, kendi sesi kırılarak. "Çizgilerin dışına çıkan bir zihne sahip olmak?"

Sarsılarak başımı sallıyorum, göğsüm kabarıyor.

Fain kolumu nazikçe kavırıyor ve soğuk su büyüğü akıyor, huzursuz ateşimi hızla söndürüyor, fırtınayı hafifçe yatıştırıyor içimde kaynayan. Gerginliğin bir kısmı serbest kalıyor, gözyaşlarımın özgürce akmasına izin veriyorum ve o da bana , büyüğü beni rahatlatıyor. bir çekim yok, sadece dostluk ve anlayış var.

"Kalbini ferah tut aşkım," diyor bana. "İkimiz de geçtik aşılabilir olasılıklar ve yine de buradayız, inanılmaz bir şekilde hayattayız. Kakao yudumluyoruz."

Bu durum beni hazırlıksız yakaladı ve gözyaşlarıyla dolu bir kahkaha attım.

"Bir Ishkart çadırında kakao yudumluyoruz," diyorum burnumu çekerek.

"Bu, hatırı sayılır bir nüfuza sahip, yıkıcı derecede yakışıklı Beşinci Seviye Gardnerya Büyücüsüne ait," diye yardımsever bir şekilde ekliyor.

Gülüyorum, sesim gözyaşlarımdan boğuk çıkıyor ve ona derin bir şefkatle gülümsüyorum. "Hızlı bir arkadaşına ihtiyacın var mı, Fain?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Fain içten bir kahkaha atıyor ve başını yana eğiyor, gözlerinde alaycı bir ifade var. "Ah, tatlım, keşke."

Gözlerimiz buluşuyor, bir an için mükemmel bir anlayış ve kabullenişle hizalanıyor.

Topuklarının üzerine oturdu ve bana sırtıttı. "Sana karşı oruç tutmayacağım, Tessla Harrow. Ama senden hoşlanıyorum. Sanırım birbirimizi anlıyoruz. Alçakgönüllü insanlara özgü bir şekilde."

"Kimse bana oruç tutturmayacak," diyorum ona. "Tüm bu dedikodularla olmaz."

Fain bunu düşünür. "Belki değil, tatlım, ama sen zekisin. Yolunu bulacaksın. girerim." Kolumu okşadı ve ayağa kalktı, bana elini uzattı. "Gel, tatlı Tessla. Ben bir Su Büyücüsüyüm. Senin için güzel bir banyo hazırlayayım, sen de kendine çeki düzen ver. temizleyeceğiz. Sonra da seni tüm o Upper River kızlarının toplamından on milyon kat daha büyüleyici bir yaratığa dönüştüreceğiz."

On dokuzuncu bölüm:

Yırtıcı

Ben değiştim.

Vücudum temizlendi, vanilya ve yasemin sabunu kokuyordu. Saçlarım yıkandı, tarandı ve Rosebeth'inkine benzer bir şekilde, Fain'in çevik parmakları tarafından yaratılan küçük iç içe örgülerle uzun, akan bukleler halinde şekillendirildi.

Ve hiç bu kadar zengin giyinmemiştim. Tüm tunik ve Etek altı, yanından geçtiğim her meşale ya da fenerin ışığını yakalıyor, siyah ipek ben hareket ettikçe altın ve kırmızı renkte parıltıyor ve yakutlar altın ışık yıldızları.

Tehditkâr bir fırtına batıda asılı duruyor, gök gürültüsü sürekli gürlüyor, periyodik olarak şimşekler çakıyor, hava elektrikle yükleniyordu.

Fain benimle birlikte üsse doğru yürüyor, kolum onunla dolanıyor. Günah kadar yakışıklı, ipekleri mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve yüzünde muzip bir gülümseme var. Yanımızdan geçerken bize dönen gözlerle bakılırsa oldukça etkileyici görünen bir çift olmalıyız. Genç erkeklerin birkaç takdîrî bakışını fark ederek kızarıyorum.

"Sizi daha sonra bulacağım sevgili leydim," diyor Fain muzip bir gülümsemeyle ve eğilip elimin arkasını öpüyor.

Bundan önce diğer Beşinci Seviye Büyücülerle buluşacak. Akşam toplanıyor ve ben büyükbabamı bulmaya gidiyorum. Etrafımızda bir hareketlilik var. Meşaleler yakılıyor. Çiftler hararetli ve çoğu zaman ateşli bir şekilde sohbet ederken, kalabalıktaki bekârlar planlanan toplu oruç için oruç ortakları.

Fain zahmetsiz bir zarafetle kendinden emin adımlarla uzaklaşıyor. Dönüyorum ve sıra sıra çadırların arasından üssün devasa Komuta Çadırı'na doğru ilerlemeye başladım. Bu çadır, üssün en büyük çadırı. Hem oruç tutmayan askerler hem de oruç tutma çağındaki mültecilerin çoğu ve aileleri.

Genna ve sevimli Upper River arkadaşlarını ileride gülüşüp sohbet ederken gördüğümde henüz birkaç adım atmamıştım. Beşinci Seviye Büyücü olmaya hazırlanıyorlar, diye hayal ediyorum ekşiyerek. Kolay, cazibeli, elitist hayatlarına devam etmek için.

Önemli değil, kendime hatırlatıyorum. Eczacı çırağı olarak iş bulacaksın. Fain sana yardım edebilir. Ve sonunda Verpacia'daki küçük, sıcak kulübene kavuşacaksın. Her şey yoluna girecek.

Ama ben yorulmuş. Genna'nın alaycı tavırlarına katlanamayacak kadar yorgunum. Kendimi buna uygun hissetmiyorum. Bu yüzden hızla çadırların arasına dalıp Genna'yı izliyor, onun ve zalim arkadaşlarının dönüp Komuta Çadırı'na doğru ilerlemesini bekliyorum.

Genna bir şey görür ve arkadaşlarına onsuz devam etmelerini işaret eder. Gülümserler ve yola koyulurlar, birkaç kez geriye dönüp ona hayranlık dolu gülümsemeler atarlar.

Vale görüş alanıma girmeden hemen önce onun sıcaklığını hissediyorum ve hızla çadır duvarına yaslanıp gölgelere sığınıyorum. Kalbim

Göğsümde aniden bir yarış başlıyor, ateşim isteğim dışında ona ulaşıyor. Beni fark etmemesini umarak alevleri bastırmaya çalışıyorum.

Genna'nın yüzü mahcup ve çekingen bir hal aldı. Sesi tatlı ve boğucu, Vale'nin yolunu kesmek için hamle yaparken onu izliyorum.

"Mage Gardner."

Vale yavaşlıyor ve ona bakmak için dönüyor, hareketleri kıvrak bir zarafetle dolu, eli asasının üzerinde kaskatı. Kendini tutuşunda öyle bir güç var ki, sarmalanmış ve kaynıyor. Ona soğuk soğuk bakıyor, ama ben

ateşinin kenarlarını hissediyor, sıkıca kontrol altında tutuyor.

"Ben... Ben o gece oradaydım. Belki hatırlarsın," diyor ona, büyüleyici bir tereddüt taklidi yaparak yaklaşarak. "Doveshire'da. Bizim için ne yaptığını gördüm. Çok... çok güçlüydünüz. Seninle konuşmak zorundaydım. Size teşekkür etmek için." Bir an için gözlerini kaçırdı, sanki

Onun ihtişamı, ağırbaşlılığı ve sevimliliği karşısında büyülenmiş. Ağır kirpikli gözlerini tekrar onun sert yüzüne çevirdi. "Teşekkür , Büyücü Gardner. Bu akşam sizinle birlikte oturma şerefine nail olabilir miyim?"

Vale'in soğuk bakışları yerinden kıpırdamıyor ama kontrollü ateşi kenarlardan dışarı fırlıyor. Ona araştırarak bakıyor, dudakları buz gibi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Konuşurken her kelimeyi ısırarak söylüyor. "Hırslarınız hem güzelliğinizden hem de cazibenizden çok daha ağır basıyor. Lütfen geçmeme izin verin."

Genna'nın gözleri alıyor, ağzı açık kalıyor. "Sen... sen nazik değilsin!" diye kekeliyor.

Vale küçümseyen bir ses çıkarır. "Ve sen kesinlikle yırtıcısın." Ondan uzaklaşmaya başlar, sonra kısa bir süreliğine arkasını döner ve yoğun gözlerini ona diker. "Çözülmemiş ve benden çok daha saf olan birkaç Beşinci Seviye Büyücü var. Git onlarla flört et."

Vale topuklarının üzerinde dönerek ondan uzaklaşır, gümüş çizgili pelerini arkasında dalgalanır, öfkeli ateş dalları geri döner, yakınlık çizgilerine batıyor.

Genna öfkeyle arkasını dönüyor, gözleri öfkeyle dolu, elleri yumruk olmuş, sanki elinden gelse peşinden koşup onu yere serecekmiş gibi bakıyor.

Genna'nın arkadaşlarından oluşan başka bir grup yaklaşır ve Hemen onların arasına karışır ve Komuta Çadırı'na doğru yol alır.

Arkalarından göz kırptıyorum, Vale hâlâ yolun çok ilerisinde, gecenin içinde tek başına ilerleyen karanlık bir hayalet gibi görünüyor.

"Büyücü Tesla Harrow."

Sağ tarafımdaki gölgelerden gelen alçak, alaycı ses karşısında şaşkınlıkla irkiliyorum. Dönüyorum ve geri kalanını seçmeden önce gözlerini görüyorum. Burası karanlık, çadır duvarlarının arasında, ana yollardan uzakta. Meşale yok.

Gözleri iri ve soğuk yeşil, yeşilin her rengi soluk Buz gibi birbirini izleyen çizgiler. Yakınlığının vahşice soğuk çizgileri, sürünen bir ayaz gibi üzerimde geziniyor.

Mage Malkyn Bane.

Daisie'yi o korkunç gecede öldüren Beşinci Seviye Büyücü hayvan ağılının gölgesinde toplanmıştı. Bir an bile tereddüt etmeden onu öldürdü.

Ve bundan zevk aldı.

Birdenbire burada ne kadar izole olduğumuzun farkına varıyorum, yapayalnızız, en yakın insanlar hala oldukça uzakta.

Buzgözleri üzerimde geziniyor, tenimi ürpertiyor, ürpertisi içime daha da sızıyor. "Demek tüm o pisliğin altında saklı olan şey buymuş."

Kalbim hızlanıyor. Ondan korkuyorum ve o da bunu biliyor.

Yaslandığı çadır direğinden kurtuluyor ve bana doğru ilerliyor, elleri rahatça tuniğinin ceplerinde saklı.

"O Kelt'e fahişelik mi yaptın?" Soruyu o kadar hafifçe soruyor ki, ilk başta onu yanlış duyduğuma emin oluyorum.

Ama gülümsemesi şehvetle büyüyor ve yanlış duymadığımı anlıyorum. Omuzlarım alınganlıkla gerildi. "Affedersiniz?" "Affedersiniz?"

Geri çekil.

Gülüyor ve yaklaşıyor. "Kelt," diye açıklıyor. "Onun küçük fahişesi miydin? Sanırım öyleydin."

Omurgamda bir dehşet titreşimi beliriyor ve itiraz etmek için ağzımı açıyorum. Ama ben cevap veremedi eli bir anda uzanıyor ve kolumu tutuyor. Buz içime işliyor, bıçaklıyor, büküyor, sinsi bir yakınlık rüzgârı topuklarının üzerinde yaklaşıyor-istila ediyor, araştırıyor, acıtıyor.

"Beni rahat bırak!" Bağırarak ondan uzaklaşıyorum, buzunun sert acısı hâlâ kolumu sarıyor. Dönüp kalabalığa, sıcak meşale ışığına doğru .

Güvenlik için.

Zalim kahkahası arkamdan duyuluyor. ", " diye arkamdan. "Yakında öğreneceğiz, Tessla Harrow."

* * *

Kalbim küt küt atarken sonunda Komuta Çadırı'na ulaştım. Benimkini görüyorum Büyükbaba ileride, topuzlu bastonuna dayanarak sendeliyor, mülteci denizinde sadece bir Büyücü daha.

"Sorun nedir çocuğum?" diye soruyor ben aceleyle yaklaşıırken. "Sen Bir İcaral iblisi görmüş gibi görünüyorsun." Bana babacan bir endişeyle bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona, sesim kısık. Malkyn Bane'in beni takip ediyor olabileceğinden korkarak endişeyle omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu

Hiçbir şey. Ben sadece... sadece..." Uzun bir süre konuşamadım. Büyükbabamın nazik, sulu gözlerine baktığım an, derinden Malkyn'in buz gibi tutuşundan, açık ürkmüştü. "İşler zorlaştı, hepsi bu."

Bunu büyükbabamla paylaşamam. Malkyn'i yanlış duyduğuma beni ikna ederdi, kutsanmışlarımızdan biri hakkında kötü bir şeye asla inanamazdı.

Büyücüler, biz İlk Çocuklar'ın Şeytani Varlıklar denizinde saf ve suçsuz olduğumuza inanıyor.

Etrafıma bir kez daha endişeyle bakıyor, Malkyn Bane'i bulmak için kalabalığı tarıyorum.

Bu gece oruç tutacak mı?

Böyle acımasız bir canavar için seçilen zavallı genç kadına acıyorum.

Büyükbabam uzanıyor ve titreyen elini omzuma koyuyor. "Korkacak bir şey yok canım. Artık kendi insanlarımızın arasındayız." Gökyüzüne doğru bakıyor ve bana gülümsüyor yardımseverce. "Kadim Olan bizi koruyacak ve geçimimizi sağlayacak." Sanki ilk kez fark ediyormuş gibi tuniğime ve eteğime bakıyor. "Ne kadar da güzel görünüyorsun!" Bana gülümsüyor, gözleri doluyor gözleri. "Burada bize ne kadar iyi hizmet verdiklerini görüyor musun? Basit Aşağı Nehir Halkı ve sizi yakutlarla giydiriyorlar!"

Hayır, Büyükbaba, ona söylemek istiyorum, kuruntularını silkeleyip atmak istiyorum. Beni hor görüyorlar ve bana isimler takıyorlar. Bu elbise Fain'in işi. Hayatındaki gerçeğin yarısını bilseydin onu hor görür ve dışlardın.

Büyükbabam beni kemikli bir kucaklamanın içine çekti. Sıcaklığını hissediyorum ve ona doğru eğilerek elinden gelen rahatlığı sunmasına izin veriyorum.

Bu korunma hissi, bir anlık hissi parşömen inceliğinde, ama gözyaşlarına boğulma dürtüsüyle savaşıyor ona tutunuyorum. Ve birden büyükbabamla dertleşmek istedim.

Bir kez olsun onunla dürüstçe konuşun ve gerçekten duymasını sağlayın.

Yoruldum büyükbaba, ona söylemek için can atıyorum. Mücadele etmekten yoruldum.

Bir sonraki yemeğimizin geleceğini asla bilememekten bıktım. Of kavga etmek ve hiçbir şeye yetememek. Keşke başka biri bir süreliğine dizginleri ele alsın ve dinlenmeme izin verse. Sadece birazcık.

Bir yandan da. Neden hep bu kadar zor olmak zorunda?

Fain'le konuşacağım, kendime güveniyorum. O beni anlayacaktır. Mücadele etmenin ve uyum sağlayamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Saldırıya uğramak ve

Yanlış anlaşılmış ve ahlaken kirli olduğu

düşünülmüş. Tamamen yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Oruçtan sonra beni arayacağını söylemişti, hatırlıyorum. En azından bir gerçek dostum olduğu düşüncesi içimi rahatlatıyor. Ve ona Malkyn Bane'den bahsettiğimde bana inanacak.

"Tessie!"

Rosebeth'in tiz, küçük kız sesi kalabalığın neşeli mırıltısını bastırıyor. Bize doğru koşuyor, güzel etekleri ve büyükbabam ona gülümsüyor.

"Geliyor!" Rosebeth zıplayan bir enerjiyle ciyaklıyor.

Yüzlerinde sert ifadeler olan uzun bir asker grubu kalabalığı yararak içeri girer. Bazıları Komuta Çadırına akarken, diğerleri kendilerini yolun uzunluğu boyunca konumlandırırlar.

"Kim geliyor canım?" soruyor büyükbabam nazikçe, elini tedirgin omzuna koyarak.

"Cepheden geri döndü!" Rosebeth nefes nefese. "Ve bizimle buluşacak! Buna inanabiliyor musunuz?"

"Kim o?" Ona soruyorum, farkına varmaya başlıyorum ama kendimi buna inandıramıyorum.

"Büyücü Carnissa Gardner!" diye haykırıyor, sevinçten gözleri dolmuş bir halde. "Büyücü Vale Gardner'ın annesi! Oh, Tessie, inanabiliyor musun? Bizzat Kara Cadı tarafından oruç tutulacağız!"

Yirminci Bölüm:

Büyücüler

Her yerde bayraklar var. Çadırın devasa destek kirişlerinden sarkıyor, akıyor. Gümüş Erthia küreleriyle işaretlenmiş siyah kumaşın görüntüsüne bakıyorum. Kırmızı Kelt bayraklarına alışkınım. Bayrağımızı Kelt bayrağı üzerine çekmek suçtu. Ölümle cezalandırılabilir. Ve şimdi, buradalar, her yerdeler.

Bayrağımız. Gardneria'nın bayrağı.

Büyükbabam ve ben kalabalığın akışını takip ediyoruz. Beyaz bir elbise giymiş kır saçlı bir kadın bizi uzun bir banka oturttu. Bana şüphe dolu bir bakış fırlatan kol bandı. Genna'nın Jules ve benim hakkımdaki dedikoduları buradaki *herkese* ulaştı mı?

Çadır önden arkaya doğru düzenli sıralarla dolduruluyor. Mülteciler, ortasından geçen geniş bir koridor. Genç askerler çadırın kenarlarına dizilmiş, bazılarının elinde meşaleler var. Tek tip koyu renk kıyafetlerimiz ve dalgalanan meşale ışığı, giderek büyüyen toplantıya hüzünlü bir hava katıyor, ancak havada baş döndürücü bir heyecan var. Beklenti mırıltıları

Kalabalığın içinde dalgalanır ve kafalar tekrar tekrar açık giriş kapaklarını aramak için geri döner.

Hepimiz koltuklarımızın ucunda *onunla* tanışmayı bekliyoruz. Kara Cadı.

Üsteki on iki Beşinci Seviye Büyücünün hepsi kürsünün arkasında bir yay şeklinde duruyor. Gözlerim hemen Vale'ye takıldı. O Fain'yanında duruyor, ikisi birbiriyle konuşuyor, yüzleri asık. Malkyn Bane'i de orada, sağ tarafta, bir grup rahibin yanında gördüğümde geri çekiliyorum. Onu görünce küçülüyorum, kalbim onun buz gibi bakışlarından saklanmayı umuyordu.

Kalabalığın arasından bakıyorum ve Vale'in kız kardeşi Vyvian Gardner'ı görüyorum, ve gözlüklü kardeşi Edwin Gardner, Vale ve Fain'in yanında duruyor.

Vyvian'ın giysileri uygun bir şekilde kasvetli, ama yine de yıkıcı

zarif. Tuniği boynundan yukarı doğru yükseliyor ve koyu renkli ipeğin her tarafına gevşekçe serpiştirilmiş parıldayan mücevherler var.

Rosebeth koridorda oturuyor, sevinçten taşıyor, gamzeli yanakları renkten renge giriyor. Myles'ın yanında oturuyor ve etrafı kardeşleri, anne babası ve Myles'ın tüm ailesiyle çevrili.

Talihlerinin aniden dönmesinden memnun, hepsi gülümsüyor, havada kendinden geçmiş bir ruh hali var.

Yeni oruç tutan her Gardnerili çifte, yakın zamanda ilhak edilen Kelt topraklarından bir parsel tarım arazisi teklif edildi. Ayrıca daha fazla arazi ve para imkanı da var.

doğan her Gardneryalı çocuk.

Oruç tutmak üzere olan tüm çiftlerin önünde parlak bir gelecek var.

Ama ben değil, tarafsızca gözlemliyorum. Burada kimse bana oruç tutmaz.

Genna ve arkadaşları Rosebeth'in yanına yerleşir. Vyvian'dan sonra Genna buradaki en güzel kadın. Giydiği koyu renk ipeğin kıvrımlarında gümüş parlıyor ve inciler kollar ve yaka.

Genna beni fark etti ve tepeden tırnağa süzdü, belli ki Beni temiz ve şık giysiler içinde görünce şaşırdı. Bana kötü niyetli bir bakış fırlattıktan sonra yanında duran genç kadına fısıldamak için eğiliyor. İkisi de gözlerini bana diyor ve Genna'nın yüzünde bilmiş bir gülümseme var. Sanki benim parya statüsü taşta kazınmıştır.

Vale'nin güzel Genna'yı şaşırtıcı bir şekilde reddettiğini hatırlıyorum ve ona doğru bakıyorum. Gözleri aynı benimkilere kilitlendiğinde bir sarsıntı hissediyorum. Odanın öbür ucundan duyduğu şaşkınlığın acısını hissedebiliyorum ve gözlerini keskin bir şekilde başka tarafa çeviriyor.

Fain'e dönüyorum ve göz göze geldiğimizde başını hafifçe kaldırıyor, sıcak bir tanıma ifadesi yüzünü aydınlatıyor. Fain'in ağzı her zamanki muzip gülümsemesine dönüşüyor ve odanın öbür ucundan bana bir sıra soğuk su fırlatıyor. Yakınlık suyu benimkiyle buluşmak için akıyor. huzursuz ateşi bir anlığına söndürüp beni yatıştırdı.

Biliyor, farkındayım. Fain yakınlık çizgilerini okuyabildiğimi biliyor. Bu nadir bir yetenektir ve genellikle sadece Beşinci Seviye Büyücülerde bulunur.

Derin bir nefes alarak ve onun desteğiyle güçlendiğimi hissederek Fain'e minnetle gülümsüyorum.

Gözlerini benimkilerden kaçırıyor olsa da Vale'in dikkati hâlâ benim üzerimde. Ateşinin çizgileri ara sıra benim yakınlık çizgilerimle buluşmak için kırbaçlanıyor.

Sonra keskin, acı verici bir buz parçası Vale'nin ateşini ve Fain'in suyunu kesiyor. Zalim bir alay gibi ateşimi yırtıyor.

İrkilerek sağ tarafa baktığımda Malkyn Bane'in yüzünde rahatsız edici derecede kötü niyetli bir sırıtışla bana baktığını görüyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum ve daha da yığılıyorum. Buz bana tekrar ve tekrar saplanıyor. Öfkeyle, ona karşı bir iç ateş duvarı gönderiyorum, çizgilerimi toplayabildiğim kadar kuvvetle dışarı itiyorum. Malkyn gülererek arkasını dönüyor, buzı geri çekiliyor.

O da biliyor, farkındayım. Yakınlıkları hissedebildiğimi biliyor. Ya da en azından artık biliyor.

Dönüyorum ve Fain'in bana şaşkınlıkla baktığını görüyorum, kafası endişeyle eğilmiş.

Küçük buz noktaları ateşimi yokluyor, tüy kadar hafif. Dehşete kapıldım, Malkyn'in duvarımı test ettiğini fark ettim. Zayıf bir noktayı test ediyor.

Buz gibi *bir* netlikle fark ettim ki, ben *sadece dışlanmış biri değilim*. Hem Genna hem de Malkyn Bane için bir av haline geldim.

Dişlerimi sıkıyorum, ateş hatlarıma hava bağlıyorum ve Malkyn'in buzlu sondasını paramparça eden daha güçlü bir ateş duvarı gönderiyorum, onu bora ile geri püskürtüyorum Zorla. Gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

Derinden sarsılmış bir halde, ateş hatlarımdan etrafına daha fazla rüzgâr sararak duvarımı sağlamlaştırıyorum. Uzun bir odun hattıyla destekliyorum.

Sadece dene, Malkyn Bane'e ateş püskürüyorum. *Şimdi bana eziyet etmeye çalış.*

Birden etrafımdaki herkes ayağa kalkıyor. Odadaki her kafa çadırın girişine doğru dönerken, devasa kalabalığın içinde bir beklenti mırıltısı dalgalanıyor.

Yeni bir asker birliği içeri girerken ben de kalabalıkla birlikte ayağa kalkıyorum. Etrafımdaki sesler heyecanla yükseliyor ve ben anında çekildi.

O geliyor. Kara Cadı geliyor.

Onunla ilgili hatıralarım çok net. Cesur yok edicimiz, o korkunç gecede bir ejderhaya binmiş, düşmanlarımızın üzerine ateş yağdırıyordu.

Hepimizi kurtarıyor.

Askerler içeri girerken dağılıyorlar, herkesin yumrukları ortak bir gümbürtüyle kalplerinin üzerine sertçe iniyor ve ben de onlara katılıyorum. Büyükbabam yanımda ağlıyor.

Kara Cadı'nın ateş gücünü daha onu görmeden hissedebiliyorum.

Askerler ayrılır ve o içeri girer, orman yeşili gözleri vahşetle kamaşır.

Kalabalık onu görünce çılgına dönüyor, desteklerini haykırıyor.

İnsanlar göz yaşlarına boğulur ve o geçerken ellerini ona doğru uzatır, adımları güçlü ve kontrollüdür, tıpkı bir Wildcat's.

Siyah saçları uzun ve omuzlarına dökülüyor, yüzünün hatları sert ve güzel. Carnissa Gardner'ın yakınlık çizgileri o kadar güçlü, gücü o kadar muazzam ki, büyü vücudundan gözle görülür dalgalar halinde akıyor. Gölgemsis dalları korkunç bir yele gibi ondan akıyor.

Onun yakınlık ateşi bana çarpıyor ve neredeyse ciğerlerimdeki tüm nefesi tüketiyor. Boğazım kavurucu bir sıcaklığa bürünüyor, ateşinin gücü o kadar yoğun ki çalkantılı bir çılgınlıkla dışarı fırlıyor.

Carnissa Gardner'ın gücünün etkisiyle neredeyse yeniden büyülenmiş gibi hissediyorum, ateşi içime akıyor, duvarın etrafında dolaşıyor

Yukarı gönderdim. Onun yakınlığı odadaki diğer tüm yakınlıkları gölgede bırakıyor ve bir an için başka tek bir büyü hattı bile hissedemiyorum.

Kürsüye çıktığında, destek gösterilerinin sakinleşmesi biraz zaman alıyor. Ellerini havaya kaldırdı, huşu uyandıran güç hatları onlardan akıyor. Arada bir duyulan sessiz sevinç hıçkırıkları dışında oda sessizliğe bürünüyor.

"Büyücüler."

Sadece bir kelime, basit bir kelime, ama kalabalık alev alıyor. Alkışlar patlıyor, neredeyse sağır edici, kendi kalbim de onunla birlikte sürükleniyor.

Büyükbabam ağlamaya devam ederken benim de gözlerim yaşıyor.

Mage.

Eskiden bir hakaretti. Ama onun dudaklarında, güçlü bir kelimeye dönüştü.

Bu bizim için yeni bir dünya. Gardneryan bir dünya.

Bekler ve kalabalık yavaşça sessizleşir.

"Çok uzun zamandır," diye gürlüyor, "biz Büyücüler ezildik. Köleleştirildik. İstismar edildik. Alay edildik. Ayak basacak yerimiz kalmayana kadar sınırlarımızı geri püskürtsandılar. Evlerimizi çalabileceklerini düşündüler. sahip olduğumuz mülk." Sesi giderek sertleşiyor. "Bizi Erthia'dan silebileceklerini sandılar."

Kalabalık kısa süreli bir patlamayla protestolarını haykırır. Bir anne Carnissa Gardner'ın dudaklarına bir gülümseme geliyor ve sanki hepimizi kucaklıyormuş gibi kollarını kaldırıyor. "Sevgili İlk Çocuklarım, sizler çok uzun süre bekledi. Kötülerin çağının sona ermesini bekledik. Size şunu söyleyeyim, Büyücüler." Duraklıyor ve gözleri alev alıyor gibi görünüyor. "Kadim Olan'ın *güçlü* bir *yumruğu* var ve Hasat Zamanları geldi."

Kalabalık çılgına dönüyor - büyücüler meydan okuyan bir sevinçle bağırıyor, yumruklarını göğüslerine vuruyor. İnsanlar ona Kadim Dilde *May'im - saygıdeğer anne* - diyor.

Büyücüler nihayet tekrar sessizleştiğinde, Carnissa Gardner bir grup rahibe doğru bakar. "Çocukları öne getirin."

Rahipler ve bir grup yaşlı kadın, yaklaşık yirmi küçük çocuktan oluşan bir grubu kürsüye doğru ilerletir, etraflarında beyaz bantlar Kadın Kolları. İç bölgelerden gelen gönüllüler, biz mültecilere yardım etmek için buradalar.

İki yaşlarında tombul yanaklı bir çocuk var, geniş gözleri dehşet içinde kalabalığa bakıyor, ağzı genişçe açılmış, titreyen bir yüz ifadesi. Dört yaşlarında küçük bir kız çocuğu, gözleri sımsıkı kapalı, yıpranmış bir battaniyeyi kavrarken inliyor. Gönüllüler tarafından nazikçe sallanan iki bebek var.

Bir sürü çocuk. Kaybolmuş gibi görünüyorlar.

Yetimler, keskin bir kederle fark ettim.

"Büyücüler," diye sesleniyor Kara Cadı kalabalığa bakarak. "Büyücüler Kötüler çocuklarımızı yetim bırakabileceklerini düşünüyorlar. Büyücü çocuklarını sokaklarda dilenirken ve evlerinde sinerken görmek istiyorlar. gölgeler." Gözleri öfkeyle yanıyor. "Ama onlar bizim kim olduğumuzu bilmiyorlar. Her Büyücü çocuğun Kadim Olan'ın sevgilisi olduğunu bilmiyorlar." Haklı bir meydan okuma gözlerini aydınlatıyor, güç dalları

etrafında dönüyordu. "Kutsanmış çocuklarımızı kim alacak? Kendi çocuğunuz gibi yetiştirip, adınızın korumasını onlara kim verecek?"

Eller havaya kalkıyor, Büyücüler "Yapacağız!" ve "Bir çocuk alacağız!" diye bağıyor. Yanımda oturan bir karı koca birbirlerine hızlı bakışlar atıyor ve gönüllü oluyorlar.

Çiftler ve yakınları kürsüye çıkar. Çocuklar yeni ailelerine teslim edilir. Dehşete kapılmış küçük çocuk genç bir çiftin kollarına atılır, etrafı cesaretlendirici gülümsemelerle çevrilince dehşeti şaşkınlığa dönüşür. Küçük kız ile

Kürsüden en son ayrılan battaniye oluyor, etrafı onun hizasında diz çökmüş yetişkinlerle çevrili, yeni babası onunla kısık sesle konuşuyor. Sonunda ağlamayı keser ve yeni ailesi tarafından götürülmesine izin verir.

Neredeyse odadaki herkes gözyaşlarını tutamıyordu. Ben bakıyorum Kara Cadı, kendi gözlerim duyguyla yanıyor. Ona duyduğum büyük sevgi içimi kaplıyor. Bizim için yeni bir dünya yarattı, en savunmasızlarımızın artık el üstünde tutulmasını ve bakılmasını sağladı.

Kalabalık sakinleşirken Kara Cadı başını eğip yumruğunu kalbinin üzerine indirir. "Benimle birlikte dua edin, kutsanmış Büyücüler."

Uzun boylu, kel bir rahip ellerini kalabalığın üzerine kaldırır ve tüm salon yumruklarını bir kez daha kalplerinin üzerine koyarak başlarını öne eğer.

Vale hariç herkes.

Onu dimdik ve kaskatı dururken görünce şok oldum, gözleri Kardeşleri onun yanında dua duruşu alırken meydan okumayla yanıyor.

Şu anda hepimizle birlikte dua etmeyi nasıl reddedebilir? Nasıl olur da ? İçimde sıcak bir kınama ateşi alevleniyor ve yumruğumu göğsüme bastırıp başımı eğerek meydan okuyorum.

"Ah, en kutsal Kadim Olan," diye mırıldanıyorum diğerleriyle birlikte. "Zihinlerimizi arındır, kalplerimizi arındır, Erthia'yı arındır. Bizi Kötü Olanların lekesinden koru."

Duamız sona eriyor ama bu kez alkış yok. Salonun çoğu ağlıyor. Ve şimdi ben de ağlıyorum, büyükbabamla birlikte.

Dışarı sürüklenmeden ve dövülmeden birlikte dua etmelerine izin verildi. Hapse atılmadan. Kırbaçlanmadan. Öldürülmeden.

"Büyücüler," diyor Kara Cadı, sesi duygu yüklü, "sayımızı artırmalı ve Erthia'nın her köşesini doldurmaliyiz.

Bu gece yeni başlangıçların gecesi." Kalabalığa bakıyor. "Burada kimler oruç tutmaya hazır? Benimle birlikte

kutsanmış Magedom?"

Çığlıklar odanın içinde bir kakofoni halinde yükseliyor. Genç çiftlerin elleri havaya kalkıyor.

Rahip kalabalığın ortasına doğru ciddiyle eliyle işaret eder.

Rosebeth ve Myles ayağa kalkıp kürsüye doğru yürürler.

Kalabalık sevinçten çılgına döner. Kadınlar saçlarından ve ceplerinden Demirçiçekler çıkarıp havaya fırlatıyor. Parlayan çiçekler kısa sürede orta koridoru kaplar ve mavi yapraklar Rosebeth ve Myles'ın saçlarına yapışır.

Herkes onlara bakarken rahipler tarafından kürsüye yönlendirilirler. Küçük bir sunağın iki yanında dururlar ve ellerini sunağın üzerinde kavuştururlar. Başka bir rahip ailelerini öne doğru yönlendirir. durun.

Odaya bir sessizlik çökerken Kara Cadı asasını çiftin kenetlenmiş ellerinin üzerinde tutar. Baş rahip kutsal kitabımız *Kadimlerin Kitabı'nı* açar ve oruç duasını okur.

Onları izlerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, üstesinden geliyorum. Rosebeth buraya geldiğimizden beri pek sadık bir arkadaş olmamış olsa da, onu küçüklüğümüzden beri tanıyorum ve onu bu kadar mutlu ve bakımlı görmek beni çok rahatlatıyor.

Kara Cadı oruç büyüsunü mırıldanıyor ve karanlık güç çizgileri çiftin etrafında, ellerinin etrafında dönüyor.

Ve sonra bitti, büyüsunü karanlık çizgileri aniden hem Rosebeth'in hem de Myles'ın ellerine geçti.

Kendilerinden geçmiş gülümsemelerle, hızlıca işaretlenmiş ellerini kalabalık. Kalıcı siyah çizgiler şimdi yeşil parıltılı tenlerinin üzerinde dans eden bir desen halinde dönüyor.

Herkes alkışlar ve tezahürat yapar. Çiftin aileleri onları kucaklıyor, hepsinin ortak mutluluğu gözlerinden okunuyor. kürsüden inip parlak bir geleceğe doğru yol alırlar.

Birbiri ardına gelen çiftler, çılgınca tezahüratlar eşliğinde oruçlarını açarlar. Her çiftin en yaşlı erkek vasisi gözyaşları içinde,

Kadim Olan'a, Kara Cadı'mıza ve tüm Gardnerililere şükranlarını sunan samimi bir konuşma.

Genna'nın Yukarı Nehir'deki tüm arkadaşları hızla yükselir, üçü Beşinci Seviye Büyücü olur. Genna gülümseyerek bakıyor, ama o hala merakla oturdu.

Bu bir süre böyle devam ediyor ve uzun süredir kuşatma altında olan halkım için duyduğum sevinç yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Her şeyin kıyısında duruyorum. Kimsenin beni istemeyeceği bir parti için giyinmişim. Jules'la olan arkadaşlığımı bilseler bile.

Ben de Fain gibi dışlanmış biriyim. Ve sadece Jules yüzünden değil. Tuhafliklerimin listesi bundan çok daha uzun. Yakınlıkları okuyabiliyorum. Büyü yapabilen nadir kadınlardan biriyim ve büyüyü Mage olmadan da kullandım.

Konsej onayı.

Nils kürsüye çıkıyor, askeri pelerini sallanıyor, Genna'nın güzel arkadaşlarından biri kolunda. Genna'nın muzaffer bakışlarını hissedebiliyorum, kalbim kuyudaki bir taş kadar alçalıyor.

Genç ve güzel kadının Nils'e utangaç bakışlarını izliyorum, gözleri umutla ve tatlı bir aşk vaadiyle parlıyor. Salonun tüm atmosferi bu tür duygularla titreşiyor, baktığım her yerde yaygın çöpçatanlığın sonuçları var. Çiftler sonra çift birbirlerine sarılır.

Aniden kendi hızlı arkadaşımın özlemiyle doluyorum. Yakışıklı ve nazik biri, Büyükbaba ve Wren'e bakmama yardım edecek biri. Bir Kelt ile arkadaş olduğum için tuhaf olduğumu düşünmeyecek biri.

"Büyücü Bartholomew Harrow, lütfen torununuzla birlikte yaklaşın."

Rahibin büyükbabamın adını söylerken çıkardığı ses beni sarsıyor. Şaşkınlıkla büyükbabama bakıyorum, ama o sadece elimi okşuyor ve nazik bir güvenceyle bana gülümsüyor.

Kendimi sakinleştirmek için sabit bir nefes alıyorum.

Oruçlar bitti. Rahipler sunaktan geri çekiliyorlar.

Büyükbabamın buradaki kısa zamanımızın çoğunu rahiplerle geçirdiğini biliyorum - ayine gidiyor, dua ediyor, hatta gayri resmi bir dua yönetiyor

Daire çizin. Ve rahipler bize karşı nazikti, Wren için dua ediyorlardı, kendi eczacılarını gönderiyorlar. Ve Büyükbaba'nın zalim alaylara hedef olmak yerine hürmet ve saygıyla muamele gördüğünü görmek bir lütuf oldu.

Belki de rahipler derin inancı için bir şekilde onurlandırmak istiyorlardır.

Ona kürsüye doğru yardım ediyorum, ikimize kısa süre sonra baş rahip de katılıyor ve bana yardımsever bir şekilde gülümseyerek destek olmama yardım ediyor.

Büyükbabam yolun geri kalanında.

Merdivenleri çıkarken koruyucu ateş duvarımı güçlendiriyorum. yükseltilmiş platform. Bu kadar çok sayıda Beşinci Seviye Büyücünün birleşik afinitelerinin yanı sıra Kara Cadı'nın ezici afinite gücü büyümlü mızrakların yayılım ateşi gibi. Ateş, toprak, hava, ışık, su. Elemental büyümlü kakofonisi havada ve ateş duvarıma ilerliyor.

Kara Cadı'ya yaklaşıyoruz ve ben Denge. Gücünün gölgeli dalları etrafında dönüyor, ateş dalgaları doyumsuz bir sıcaklıkla yayılıyor.

Nefes nefese, büyükbabamın koluna tutunuyorum ve koruma duvarımı korumak için mücadele ediyorum. Gözleri koyu yeşil, tıpkı Vale'ninki ve arkalarında aynı ateşli sıcaklık kaynıyor - ama onun sıcaklığı bin kat daha fazla.

"Büyücü Harrow, hakkınızda hikâyeler duydum."

Dikkatinin bu kadar tekil bir şekilde bana yönelmesine şaşırdım ve biraz da panikledim.

"Hepsi birbiriyle çelişiyor," diye devam ediyor. Konuşmanın gidişatından en az benim kadar etkilenmiş görünen Vale'ye doğru eliyle işaret ediyor. "Ama oğlum Vale, cesaretin ve büyümlü sayesinde kardeşlerinin önemli bir kısmını kurtardığını söylüyor."

Kalbim küt küt atıyor. Onun büyümlü. O kadar güçlü ki, etrafta zar zor düşünebiliyorum.

O.

"Ona inanıyorum," diyor, dudaklarında hafif bir gülümseme oluşuyor. "Hangi Bu yüzden bir saflık testine izin vermeye karar verdim."

"Ne?" Şaşkın bir çaresizlik içinde büyükbabama bakıyorum ama o Rahiplere gülümsüyor ve onlar da ona bilerek bakıyorlar, yüz ifadeleri baba dayanışmasıyla dolu.

Bu işte müttefik olduklarını fark ediyorum. Bu her neyse.

Fain'in şaşkınlık ve endişe dolu bakışlarını yakalıyorum. Onun şaşkınlığı Vale'in öfkeli gözlerine yansıyor.

Birden alarm durumuna geçiyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Büyücü Harrow," dedi Kara Cadı, sesi sertleşmişti. "Orada size karşı suçlamalar yöneltildi. Bir Kelt ile."

Kalabalığın içinden şok edici bir ses dalgası geçiyor. Küçüldüm. Geri çekilip hepsine göz kırpmıyor, etrafımı saran kınamaların gücünden korkuyordum.

"Bu doğru değil," diye kendimi savunuyorum, sesim tizleşiyor. "Jules ve ben... biz asla..."

Jules'un Keltçe adının duyulmasına tepki olarak yükselen öfkeli mırıldanmalarla boğuluyorum, üstelik düpedüz haykırışlarla Kınama.

"Bu gece oruç tutacaksın Büyücü Harrow," diye emrediyor Kara Cadı, ateşi etrafımda dolaşiyor. "Ve eğer saf değilsen, bu herkese açıklanacak."

"Hızlı mı?" . "Kime?" Omzumu sıvazlayan büyükbabama bakıyorum. Gözleri benim üzerimde değil. Ona onaylarcasına başını sallayan Rahip Alfex'e bakıyor, hepsi de benim ıstırabımla dalga geçiyor.

"Tessie, sakın ," diyor bana daha önce kullandığını hiç duymadığım sert bir tonda. "Bunun için dua ettim ve Kadim Olan beni senin için doğru genç adama yönlendirdi. Oruç tutmanın tam zamanı. Oruç tutmalısın. Bu konuda bana güvenin."

Büyükbabam ve rahipler dönüp Vale ve Fain'i geçerek kürsünün karşısındaki Beşinci Seviye Büyücüler sırasına bakıyorlar.

Malkyn Bane bir yılan gibi yumuşak adımlarla ilerliyor, gözlerinde soğuk ve acımasız bir parıltı var.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, yüzüm buruştu, sendeleyerek geri çekildim.

Büyükbabama bakıyorum, yalvarıyor. "Ona oruç tutamam, büyükbaba. Lütfen, bana bunu . Ona değil. Onun dışında *kimseye*."

"Tessla!" diye beni uyarıyor. "Sakin ol. I... Bunu *talep* ediyorum." Güven tazelemek için baş rahibe bakıyor ve uzun boylu adam başıyla onu onaylıyor. "Ben senin koruyucunum," diyor Büyükbaba, kısık ve titrek sesiyle çelişen dindar bir otoriteyle. "Bana bu şekilde itaat edilmeli. Bu senin iyiliğin için, Tessla. Zamanla göreceksin-"

"Hayır." Elinden uzaklaşıyorum, panik yükseliyor. "*Yapmayacağım.*"

Büyükbaba Kara Cadı'ya bakar ve ellerini yalvaran bir hareketle ona doğru uzatır. "Masum bir kızın biraz tereddüt etmesi son derece doğal."

Malkyn'in yüzüne iğrenç bir sırıtma yayılıyor. Birden bunun ne olduğunu .

Beni rezil etme umuduyla bunu kabul etti. O

Jules'un sevgilim olduğuna ve oruç tutamayacağıma inanıyor. Beni bir *staen'en* olarak ifşa etmek ve kalabalığın beni tüketmesini izlemek istiyor.

Onun yerine, bir canavara kalıcı olarak bağlanmak üzereyim.

Fain'e yalvaran bir bakış gönderiyorum ama o bana bakmıyor. Gözleri Vale'ninkilere kilitlenmiş, sanki havada birbirlerine bilgi aktarıyorlarmış gibi.

"Yapmayacağım!" Malkyn Bane'e bakarak hepsine hırlıyorum. "Ona oruç tutmayacağım!" Kaçmak için hamle yapıyorum ve sert eller iki kolumu da kavrayınca haykırıyorum.

"Dur!" Vale'in sesi öne doğru adım atarken net bir şekilde duyuluyor. Acımasız ve sakın görünüyor, ama ateşinin öfkelenişini hissedebiliyorum, o kadar güçlü ki annesinin yakınlığı sayesinde. Vale soğuk bir tavırla annesine hitaben, "Ona hızlı davranamaz," diyor.

Kara Cadı oğluna bakıyor, ateş ateşle buluşuyor. "Peki neden?"

"O *bana* söz verdi."

Kalabalıkta bir soluk dalgalanıyor.

"Sonunda oruç tutmayı kabul ettin mi?" Carnissa Gardner açıkça ürkmüş bir halde soruyor.

"Biz mükemmel bir eşiz anne," diyor, sanki sadece hafifçe ama ateşi şiddetle yanıyor. Bana doğru boş bir hareket yaptı. "Yakınlık çizgilerini oku."

Baş rahip kolumu çekiştiriyor. Kara Cadı'nın parmakları beni tutan ellere karşı meydan okurcasına mücadele ediyorum.

Ön kolumun etrafında, gölgeli gücünün dalları tenimin etrafında kıvrılıyor.

Bana dokunduğu anda ateş duvarım patlıyor, yakınlığım Anında çıplak kaldım. Savunmasızım, açık bir kitap gibi yayılmışım, onun ateşinin tamamen merhametine kalmışım.

"İnanılmaz," diyor ben onun dokunuşu altında titrerken, korkunç sıcaklığı içimi kavururken. Vale'e bakıyor, gözlerinde şaşkınlık var. "Mükemmel bir eşleşme. Çizgi çizgi. İnanılmaz." Belirgin bir heyecanla baş rahibe doğru bakıyor. "Böyle bir birlikteliğin ortaya çıkarabileceği Büyük Büyücüler hayal edin."

"Kadim Olan şaşırtıcı şekillerde çalışır," diye veriyor rahip başını saygıyla eğerek.

Kara Cadı beni serbest bırakırken Malkyn'e "Teşekkürler Büyücü Bane," diyor. Nefesim kesiliyor ve büyüsünün ağırlığından aniden kurtulduğum için neredeyse geriye doğru tökezliyorum. "Ama eğer söz verildiyse, o zaman oruç tutmaları gerekir."

Malkyn başını sallayarak bana kötücül bir bakış fırlatıyor ve Beşinci Seviye Büyücülerin sırasına geri dönüyor. Vale karşımdaki yerini alıyor.

"Ellerinizi kavrayın ve Büyük Büyücümüzün önüne koyun," diye seslenir rahip. *Kadimlerin Kitabı*'nı açarak kırmızı ipek bir ayraçla işaretlenmiş bir bölüme gelir.

Gözlerimde çaresiz bir yalvarışla Vale'e bakıyorum ve kendi aciliyetimin onun bakışlarına yansıdığını görebiliyorum. Vale'in ateşinin ne kadar yüksek olduğunu hissedebiliyorum.

Başka seçeneğim olmadığını ezici bir kesinlikle fark ettim. *Ya Vale Gardner ya da Malkyn Bane. Ve Vale bana yardım etmeye çalışıyor. Beni kurtarmaya çalışıyor.*

Hıçkırıklarımı bastırarak ellerimi sertçe uzattım. Ateşim kontrolden çıktı, koruyucu büyü duvarım paramparça oldu.

Vale ellerimi sıkıca kavıyor ve ateşlerimiz birbirinin içine düşüyor, alev alev çarpışıyor.

Kara Cadı esasını kenetlenmiş ellerimizin üzerinde tutuyor. Gücü kıvrılıyor, ellerimizi sıkıca sarıyor. Büyüyü mırıldanıyor ve rahip tekdüze duaya başlıyor. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken zar zor duyabiliyorum.

Çizgiler belirip ellerimin ve Vale'nin ellerinin etrafında dolarken daha çok ağlıyorum.

Çizgiler kıvrılıyor, sürünüyor ve sonra duruluyor, Kara Cadı'nın güç dalları geri çekiliyor ve serbest kalıyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama Vale sıkıca tutuyor.

"Mühürle," diyor, kelimeler sert ve kesik. Bir baltanın son darbesi gibi.

Ani bir öfkeyle ona bakıyorum. Ellerimi çalışıyorum ama onun tutuşu amansız ve aniden onun gücü ellerimizi bir kez birbirine kenetliyor.

Gözlerimi kocaman açmış, şok olmuş ve ihanetiyle vahşi bir karmaşaya sürüklenmiş bir halde Vale'e bakıyorum.

Vale mühürleme töreninde ısrar ederek, orucumuzun tamamlanmasının tam da bu gece gerçekleşmesini sağlıyor.

Ama neden? Vale neden mühürlenmek istesin ki?

Oruç çizgileri koyulaşıyor, daha karmaşık bir şekilde kazınıyor.

Gardneryalı bir çiftin son bağı. Samimiyetin kaçınılmaz olarak halka gösterilmesiyle, birlikteliğimiz tamamlandıktan sonra bileklerimizden aşağı yayılmaya hazır koyu çizgiler.

Ağzım dehşet içinde açık, Vale'den uzaklaşıyorum. Gözleri üzerimde, bembeyaz, ateşi daha da yükseliyor.

"Nasıl ?" .

Arkamdaki rahip duvarını aşp kaçıyorum.

Bölüm Yirmi Bir:

Sanguin'in

"Tesla!" Büyükbabamın yürek parçalayan, acınası yakarışını duyuyorum.

Kürsünün merdivenlerinden inerken onu görmezden geliyorum ve sıcak, öfkeli gözyaşlarına boğuluyorum. *Senden nefret ediyorum! Sizden nefret ediyorum! Hepinizden nefret ediyorum!*

Koridorda koşarken Vale'nin, "Bırak onu," diye seslendiğini duyuyorum.

Ben geçerken şok sesleri geliyor. Bir asker gülüyor ve bağılıyor "Sanguin'in!" Bu kelime daha fazla asker tarafından benimseniyor ve ben kaçarken arkamdan yankılanıyor. Kadim Dilde "lanet olsun!", geleneksel ve korkunç mühürleme tezahüratı.

Kapılardan tökezleyerek geçiyorum, sıra sıra dizilmiş askeri muhafızların yanından geçiyorum, yüzlerinde şaşkınlık okunuyor.

Koşuyorum, koşuyorum, çadırların yanından geçiyorum, ıssız patikalardan aşağı iniyorum, ta ki ciğerlerim cam kırıklarıyla dolana kadar. Ta ki uzun bir çadır, üssün kenarını, karanlık bir tarlayı, onun ötesinde daha karanlık bir ormanı geçip karanlık bir alana ulaşana kadar.

Gök gürliyor. Uzaktan şimşekler çakıyor.

Dizlerimin üzerine çöktüm, avuçlarım kuru toprağın içindeydi. Kontrolsüzce hıçkırıyorum.

Her şimşek çakışında, siyah çizgilerin ellerimin etrafında bir kafes gibi kıvrıldığını görebiliyorum.

Durdurulamaz bir keder dalgası çöktü.

Wandfasted.

Sonsuza kadar. Ölüm gibi son.

* * *

Onu görmeden ya da adımlarını duymadan önce Vale'in ateşini hissediyorum. "Tesla."

Ateşim patlıyor. Etrafımda dönüyorum, dizlerim taşlı toprakta sıyrılıyor.

"Oruç tutmak istemiyorum!" Ona hırslıyorum, ellerim yumruk olmuş. Kendi derimi yırtmak, çizgileri koparmak istiyorum. "Bunu istemiyorum!"

"Biliyorum," diyor sakince, ama ateşinin tüm sıcaklığının benimkine çarptığını hissedebiliyorum.

"Şimdi mutlular mı?" doğru olabildiğince çok yakınlık ateşi fırlatarak ağlıyorum. Lanetli ellerimi açıyorum. " burada! Saf olduğumun kanıtı!"

Alnımı ellerimin arasına alıp saçlarımı tutuyorum, öfkeli gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Ben bağılıyım. Sonsuza kadar.

Vale hareket etmiyor ve ateşi azalmıyor. Benimki gibi yanıyor, zar zor kontrol altına alınıyor. Ama olduğu yerde kalıyor, sessizce beni izliyor.

Oruç. Sonsuza kadar. Onun için.

Ama Malkyn Bane de olabilirdi, diye hatırlatıyor küçük bir ses bana, öfkeli ateşi keserek. *Çok daha kötü olabilirdi.*

Titreyerek nefes alıyorum ve durumu tam olarak değerlendirmeye çalışıyorum.

"Bana yardım ettiniz," diyorum açıkça.

Cevap vermiyor, ateşi çalkalanıyor.

Yenilmiş bir halde toprak yola yığılıp oturuyorum, ateşlerimiz buluşuyor, onun öfkesi de şaşırtıcı bir şekilde benimki kadar yakıcı.

"Oruçluyuz," diyorum sefilce, ellerim kucağımda gevşiyor, yakınlık çizgilerimin her yerinde ateş kıvılcımlar saçıyor.

"Öyleyiz," diye onaylıyor, ağzı sıkı bir çizgi halinde.

Titreyerek nefes alıyorum, gözyaşlarımı siliyorum ve ona bakıyorum.

"Bunu ben de istememiştim," diyor bana, sesi birden sertleşiyor.

"Kendi orucundan kaçan bir hızlı arkadaş."

Azarlaması bir bıçak ucu gibi acıtıyor. "Bunu biliyorum," diye yumuşuyorum. "Ama yine de yaptın. Ve beni kurtardın. Beni *ondan kurtardın.*"

Vale karanlık bir şekilde teslim olmuş gibi başını sallar. Sonra ağzı soğuk bir sırtışıyla yukarı kalkıyor. "Gardneria'da bana hızlı davranmak zorunda kaldığı için bu kadar öfkelenecek belki de tek kadın sensin."

Ateşim alevlendi ve ona öfkeyle baktım. "Seninle yeterince ilgilenemediğim için özür dilerim Vale."

"Özür dileme," diye sertçe karşı çıkıyor. "Açıkça hoşnutsuzluğunuzdan keyif alıyorum."

"Düşmanlık," diye sertçe düzeltiyorum.

"Evet, ama son derece dürüst."

Ağır nefes alıyorum, öfkeliyim, ateşim yakınlık çizgilerimi kavuruyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece orada durup soğukkanlılıkla beni izliyor.

"Keşke bir erkek olsaydım," diye meydan okurcasına tükürüyorum.

Vale acı bir kahkaha atar. "Eğer öyle olsaydın, kendini Genna Thorne gibi biriyle oruç tutarken bulabilirdin. Kabul etmelisin ki bu çok daha kötü olurdu."

Başımı sallıyorum. "Hiçbir güce sahip olmamaktan *bıktım*. Söz sahibi olmasına izin verilmiyor. Önemli kararlar almama izin verilmemesinden ya da

kendimi savunmak için. Kaç kez saldırıları savuşturmak zorunda kaldığımı biliyor musun?" Gözlerimle onu kısıtırıyorum ve bembeyaz bir vahşilikle ona bakıyorum. "Eğer asa kullanımı konusunda eğitim almış olsaydım..."

Vale'nin bakışları ölümcül bir ciddiyete bürünür. "Keltler seni büyücülükten asarlardı."

Ona sert bir bakış fırlatıyorum, dudağım meydan okuyan bir küçümsemeyle kıvrılıyor. "Beni yakalayamazlardı."

"Sana öğreteceğim," diyor bana sakince, ama ateşinin sıcak, öfkeli vuruşlarla kırbaçlandığını hissedebiliyorum. Zar zor kontrol altına alınıyor.

"Bana *neyi* öğreteceksin?" Ona çıkıştım.

"Bir asa nasıl kullanılır." Yine sırtıyor. "Kendini havaya uçurmadan."

Nefesim göğsümde sıkışıyor ve ona bakakalıyorum. "Yapar mıydın?"

"Sana bir asa bile alacağım," diyor bana eşit bir şekilde.

Benimle oynuyor. Öyle olmak zorunda. Bana gerçekten bir asa teklif ediyor olamaz. Konsey onayı olmadan Büyücüler için asa temin etmek yasadışı ve onun böyle şaka yapması öfkemi daha da artırıyor.

"Devam et o zaman," diye karşılık veriyorum. "Bana bir asa getir. Beni kızdırırsan seni yere serebilirim."

Vale bir kahkaha atar. "Deneyebilirsin. Kendine aşırı güvenenlerle tartışmayı severim. Bu konuda çok tecrübeliyim."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye tersliyorum onu. "Büyükbabamın asasını kullandım."

"Peki bu ne tür bir asaydı?" Vale sorar, sesi küçümseyicidir.

Öfkeli ateşim daha sıcak yanıyor. Çenemi kaldırıyorum. "Bir Elstorth Meşesi asası."

Vale keskin bir küçümseme sesi çıkarır. "En ucuz, en çok Tüm Erthia'da kötü yapılmış asalar var. Güçle çalıştıklarından daha çok güce karşı çalışıyorlar."

O korkunç gecede kullandığım asayı hatırlıyorum. "O zaman bana o soluk, spiralli asa gibi bir getir," diye karşı çıkıyorum.

Vale sırtıyor. "Sana bir Güç Asası alamam. Ama sana bir Maelorian asası bulabilirim."

Ona yakından bakıyorum. Ateşinde sinsilik yok. Sıcak ve istikrarlı bir şekilde akıyor.

"Tatlı Kadim Kişi, Vale, gerçekten ciddi olamazsın. Bunlar son derece pahalı asalar. *Valgard* pahalılar."

Gözlerini kısar. "Artık paran olduğunun farkındasın değil mi?"

Ona boş boş bakıyorum.

Bana bön bön bakıyor. "Bunu gerçekten *hiç* düşünmedin mi?"

"Üzgün olmakla çok meşguldüm."

Vale kuşkulu bir kahkaha , sonra başını sallar ve düşünceli bir hal alır. Dudakları sıkı bir hoşnutsuzluk çizgisine dönüşür. "Sen kolaylıkla Üçüncü Seviye bir Büyücü olabilirsin. Hatta güç katmanlarına bakılırsa belki de Dört. Noi olsaydın, bu saçmalıkların hiçbirine katlanmak zorunda kalmazdın. Seni doğrudan Vu Trin muhafızlarının içine koyarlardı ve bunun için daha güçlü olurlardı. Savaş gücümüzün yarısını boşa harcıyoruz. Bir kadının bizim için gidişatı değiştirmesini son derece ironik buluyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Yaşadığım şoku fark ediyor ve bana alaycı bir sırıtış fırlatıyor.

"Kuralları tamamen hiçe sayan bir hızlı arkadaşa sahip olmak o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Bana gerçekten bir asa alırdın," diye hayret ediyorum. "Şaka yapmıyorsun."

Gözleri ateşli bir muziplikle parlıyor. "Oh, Tesla, sana *çok* güzel bir güzel asa."

Ona göz kırparak olduğum yerde kalakalıyorum, ateşim kontrolden çıkıyor, öfke nöbetlerine girip çıkmaya başlıyor. Komuta Çadırına doğru bakıyorum ve alevler kısa süreliğine yükseliyor, nefretle dolup taşıyor.

"Tanrılar, Tessla," diyor. "Ateşini kendiminkinden bile daha net hissedebiliyorum. Buradan çıkmak ister misin?"

Küfür içeren "tanrılar" ifadesini rahatça kullanmasından rahatsız olmuş bir şekilde ona doğru dönüyorum. Sadece tek bir tanrı var - Kadim Olan - ve Vale'in boş küfürleri sarsıcı.

"Peki ya kardeşim?" Neredeyse *büyükbabamı* da dahil edecektim ama büyükbabamın adını bile anamayacak kadar incinmiş durumdayım, ihanetini düşündükçe öfkelenmeye ya da şiddetli gözyaşlarına boğulmaya hazırım. "Wren'in bana ihtiyacı var. Burada kalmaktan başka seçeneğim yok."

Kaşları . "Aileni burada bırakmayacağım. Valgard'da bir evim var. Onları oraya götürmek için bir araba ayarlayacağım. Bu gece. Onlara iyi bakılacak."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Bunu yapar mısın? Onlara yardım mı edeceksin?"

Kaşları daha da gerginleşir. "Elbette. Tessla, az önce çok iyi bir eşleşme yaptın." Yüz ifadesi alaycı bir hal alıyor. "En azından para ve bağlantılar."

"Ama eğer ailemi Valgard'a getiriyorsanız, o zaman... beni nereye götürmek istiyorsunuz?"

"Sessiz bir yer." Derin bir nefes alıp veriyor ve bana tam olarak çözemediği bir bulmacaymışım gibi bakıyor. "Bir saniyem var

Voltik Denizi kıyısında bir ev. Sadece küçük bir kulübe ama izole bir yer. Uzakta-" üssün tamamını işaret ediyor "-tüm bunlardan."

Korku ve şüphe aniden içimde alevlendi. Ya o ve Fain hakkındaki söylentiler yanlışsa? Onunla yalnız olacağım ve mühürlenmemizi tamamlamak için bundan faydalanması çok kolay olacak.

"Benimle yatmana izin vermeyeceğim," diyorum ona şiddetle. Sesimde acınası bir çaresizlik ve bunu duymaktan nefret ediyorum.

Gücenerek sertleşir. "Seni yatağıma girmeye zorlamak gibi bir niyetim yok."

Fain'in daha önce söylediklerini hatırlayarak tereddüt ediyorum. *Vale ve ben birbirimize uyuyoruz. Bir yapbozun iki parçası gibi.* Eğer Vale benimle birlikte olmak istemeseydi

..ve o bizim sonumuzu getirmeye hiç ilgi duymuyor...Fain yüzünden olmalı.

Yine de hâlâ cevaplanmamış bir soru var. "Neden Orucu mühürle o zaman?" Çizgilerle işaretli elimi havaya kaldırarak meydan okuyorum.

Vale'nin gözlerinde yakıcı bir kızgınlık parıltısı var, sanki Mantık çok açık olmalı. "Seni tam korumam altına almaları için bizi mühürlemelerini istedim, Tessla. Yoksa büyükbabanın kısmi himayesi altında kalmayı mı tercih edersin? Bu çok *çılğınca* iyi gidiyordu."

Büyükbabama hâlâ kızgın olduğum için titrek bir nefes aldım. Vale'in mühürlenmemizde ısrar etmekte haklı olduğunu fark ettim. Büyükbabamın üzerimdeki gücünü elinden almakta haklıydı.

"Her halükârda bitti," diye gözlemde bulunuyorum, gözlerimden daha fazla yaş akarken elimi bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Her şey bitti. Ben..."

"Benimle sıkışıp kalmak, evet," diye tersliyor. "Ama Malkyn Bane'e takılıp kalmaktan çok daha iyi. Bu konuda sizi temin edebilirim." Onun ifadesi alaycı kaybediyor. Bana bütün ciddiyetiyle ve araştırarak bakıyor.

"Bir noktada," diyor iç çekerek, "bir

Noi topraklarına gidip bunu düzeltmeye çalışacağım. Hiçbir garanti veremem. Bu büyü Elf çeliği kadar güçlü ama yine de mümkün olabilir. Tamam mı?"

Ona bakıyorum, yüzü sert çizgilerle çizilmiş, ateşi alevlenmiş. Ama bakışlarının kenarlarında gerçek bir endişe var.

Sözsüz bir anlaşmayla başımı sallıyorum. Bunu istemediği çok açık, Ya da. İffetli bir minnettarlık içimi sızlatıyor. "Bunu neden yaptın?" diye soruyorum.

Sorudan rahatsız olmuş gibi alaycı bir nefes tükürüyor, sonra bakışlarını benimkilere kilitliyor, gözleri yanıyor. "Çünkü sana yaptıkları şey son derece adaletsizdi. Onlar ne düşünürse düşünsün, sen oradaki Gardnerianların çoğunun hayatını kurtardın. Ve alınma ama büyükbaban bir aptala benziyor. Ve nefret ediyorum aptallık."

Asasına tedirginlikle bakıyorum. "Sanırım artık benim lordum ve efendimsin. Sen beşinci seviye bir büyücüsün ve biz mühürlendik."

"Seni asla bir şey yapmaya zorlamam."

"Wandfast hariç," diye tersliyorum onu. Sözlerim pek de adil değil. Olmadığını biliyorum. Ama adil olmak gibi bir niyetim yok.

Vale'in yüzü alaycı bir ifadeye bürünür. "Beni istemediğini biliyorum. Bunların hiçbirini istemediğini biliyorum."

"Üzgünüm Vale," diye mutsuzca kabul ettim. "Bana yardım ettin. Sana teşekkür etmem gerektiğini biliyorum."

"Minnettarlığınızı istemiyorum," diyor öfkeyle. "Sadece Malkyn Bane'in yüzündeki ifadeyi görmek için bile buna değerdi."

Ona bakıyorum, aniden kendimi kaybolmuş ve yenilmiş hissediyorum, ateşi bana saldırıyor. Benim ateşim de onunki gibi kontrolden çıktı. Benim acım

Büyükbabanın acımasızlığı içimde sivri kesikler açıyor ve yakınlık alevlerimi daha da yükseltiyor.

"Buradan çıkmaya hazır mısın?" Vale sorar.

Başımı sallıyorum, hepsinden nefret ediyorum. Hepsinden inciniyorum. Kardeşim, Fain ve Vale hariç herkesten.

"Ben hazırım," diyorum ona, sesim umutsuzluktan çatlıyor. "Eğer burada kalırsam, o asayı kemerinden çalar ve hepsini ateşe veririm." Gözlerimi ona dikiyorum. "Ve annen bile beni durduramayacak."

Yirmi İkinci Bölüm:

Voltik Deniz

Yolda giderken kollarım Vale'ye sarılmış, vücudum sırtına yaslanmıştı. Eşyalarımızı toplamak için duraklamadık. Vale Sadece siyah bir aygır istedi ve beni arkasına çekti ve sürdük, Vale'nin soyu ve gümüş çizgileri ona istediği yere gitme, istediği her şeyi yapma izni veriyordu.

Yol aldıkça rüzgar artıyor, saçlarımı çekiştiriyor. Vale'in pelerini soğuğu kesmek için etrafımı sarıyor, onun sıcaklığı benimkini körüklüyor. İyi hissediyor.

Çok iyi.

Kıvılcım saçan ateşi sırtından yayılıyor, yakınlık çizgileri benimki gibi kontrolden çıkmış ve değişken, zaman zaman şiddetli bir şekilde alevleniyor.

İkimiz de tutkuyla üzüldük.

Ama bir de ona dokunmanın ne kadar heyecan verici olduğu meselesi var.

Göğsündeki kaslar ellerimin altında hareket ediyor, güçlü ve ateşim ona doğru akmak için mücadele ediyor. Mahcup bir halde ateşimi sertçe içeri çekiyorum ama bu azgın bir fırtınayı kontrol etmeye çalışmak gibi.

Ellerimi hareket ettirme, parmaklarımı göğsünün düzlemleri üzerinde kaydırma ve ateşin izini sürme dürtüsüne direniyorum. Kendimi kaskatı tutuyorum ama atın hareketi ritmik ve sarsıcı ve parmaklarım kendi kendine kayıyor. Ellerimin onun üzerindeki her hareketi patlayıcı kıvılcımların izini sürüyor.

Öpüştük, sanırım ormanlar ve tarım arazileri arasında yarışırken ateşim ona çarpmak istiyordu. *Ağzı benimkinde sıcaktı.* Bir başlangıçla, beni tekrar öpmesini istediğimi fark ettim.

Hayır, kendimi azarlıyorum, kendi düşüncelerimle şok oluyorum. Seni bir daha asla öpmeyecek. Bunu sadece senin hayatını kurtarmak için yaptı ve sen de onu istiyorsun çünkü ona bu kadar yakınsın.

O Fain'e ait, sana değil.

Gök gürültüsü yaklaştıkça ve daha ısrarlı hale geldikçe yağmur kesik kesik yağmaya başlıyor. İçim giderek artan bir hayal kırıklığıyla doluyor ve soğuk rüzgar açlık ateşimi söndürmek için hiçbir şey yapmıyor.

Ona daha da yaklaşma arzusu beni sarsıyor. Tuniğinin ipeğinin altına girmek istiyorum. Sıcak tenini tenimde hissetmek. Dünyadaki her şeyi unutmak ve onun ateşinde boğulmak.

Yüzüm sıcaktan kızardı. İçimde tutuşturduğu ateş, hepsi yeni. Hayatımda hiç bu kadar küstah düşüncelerim olmamıştı. Ateşim Vale'ye doğru açgözlülükle kıvılcımlanıyor ve onu için mücadele ediyorum.

Fain de Vale'e karşı aynı vahşi çekimi hissediyor mu? Onun ateşine, sert vücuduna karşı? Vale de Fain'i bu şekilde istiyor mu?

Umutsuz bir hayal kırıklığı içime çöküyor ve önümüzde açılan okyanus manzarasını gölgede bırakıyor. Dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyor. Voltik Denizi'ne inen dik bir uçurumun kenarındaki yol.

Beni asla istemeyecek bir adam için oruç tutuyorum. Onun yerine Fain'i isteyen birine.

Vale'nin kulübesi görüldüğünde bir şimşek çakıyor ve gök gürliyor. Oldukça izole bir yerdir. yükseklerle doğru yükselen kayalık uçurumlar bulunan kavisli bir kumsal. Kumsal karanlık, bulutlar tehditkâr şekilde alçak, çalkalanan su gibi fırtınalı.

Tabii ki izole edilmiş. Her şeyden uzakta saklı. Böylece Vale ve Fain birbirlerine karşı ne olduklarını saklayabilirler. *Ve hala sahip olabilirler* Acı bir şekilde düşünüyorum. Oruç sadece kadınlar üzerinde kontrol sağlar. Ama yine de, zaten felaket olan ilişkilerini daha da karmaşık hale getirdim.

karmaşık hayatlar. İçime bir pişmanlık saplanıyor; bunun Fain'e verebileceği zarardan dolayı duyduğum pişmanlık.

Kulübe de manzara kadar sade ve geleneksel Gardnerya tarzına mükemmel uyum sağlıyor. Demir ağacından inşa edilmiş, dev ağaçlardan oluşan bir koruyu andıracak şekilde oyulmuş, kolları taş uçurumun içine doğru akacak şekilde yükseliyor. Bitişikteki uçurumun bir kısmı bir yan kemer şeklinde yontulmuş.

evin bitişiğinde. Ağaçlar, Ironwood'a oyulmuş olanları yansıtacak şekilde doğrudan taşla kazınmıştır. Üst katta, geniş bir verandaya açılan yarım daire şeklinde uzun pencereler var. Veranda çalkantılı okyanusa bakıyor.

Bu çok güzel.

Burası asla senin kulüben olmayacak, kendime sertçe hatırlatıyorum. Burası Vale ve Fain'in. Ben orada bir yabancıyım. Onların hayırseverliği sayesinde. Acınacak bir yabancı, daha fazlası değil.

Gökler . Şimşek çakıyor ve yağmur pırıl pırıl, mızraklar halinde üzerimize yağıyor.

Vale kulübeye doğru at sürer ve atı durdurur uzun bir taş kemerin altında. Yağmur, kemerin kenarından kalın akıntılar halinde dökülüyor, gök gürültüsü ve şimşek çılgınlığa dönüşüyor.

Uçurumun tam ortasına oyulmuş, mağara gibi ve iyi döşenmiş bir ahıra giden bir yol var ve fırtınanın şiddetiyle birlikte mutsuzluğum da artarken dalgın dalgın içine bakıyorum.

Vale bana kızmış gibi aceleyle attan iniyor ve ben onun sıcaklığını kaybettiğini hissediyorum. Bir darbe gibi.

Bana fırtınalı, acı dolu bir bakış fırlatıyor ve ben de gözyaşlarına boğulma dürtüsüyle savaşıyor ona ters ters bakıyorum. Başka tarafa bakıyor, eli atın dizgininde, inmemi bekliyor.

Gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı görüşüm yüzünden beceriksizce aygırdan atlıyorum. Vale sanki beni görmekten kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi atı hızla uzaklaştırıyor.

Bu çok fazla.

Dönüp uzaklaşıyorum, doğruca fırtınanın içine giriyorum, yağmurla buluşuyorum ve öfkeme ve ıstırabıma teslim oluyorum, ateşimin kırık mızraklar halinde fırlamasına izin veriyorum. Evden uzaklaşıp, bir ağaçlığa kadar yürüyorum. uçurumun keskin düşüşü.

Beni Voltik Denizi'nin kenarına kadar götürecek bir yol var.

Yağmur yüzüme vuruyor, beni iliklerime kadar ürpertiyor ve ben Hızlı yumruklarımı sıkıp içine doğru ağılıyorum, kaybettiklerimin sarsıcı bir şekilde farkındayım.

Evet, artık ailem için bir hayat kurabilirim. Ve minnettar olmalıyım. Ancak Vale'nin baştan çıkarıcı ateşi, acı verici bir farkındalık dışında, şimdilik diğer tüm düşünceleri küle çevirdi.

Ellerimi açıyorum, yağmur siyah, kıvrımlı çizgilere yağıyor.

Asla sevilmeyeceğim. Asla gerçek bir oruç tutamayacağım. Asla kimsem olmayacak.

Büyükbabam yüzünden.

Hepsi onun suçu, öfkeleniyorum. Kibirli, dindar büyükbabamın suçu. Öfke kabarıyor ve beni kesiyor.

Bir sıcaklık dalgası sırtıma vuruyor. "Tessla." Vale'nin eli koluma dokunuyor. Dokunuşuyla içimde bir ateş parlıyor, eli o kadar sıcak ki. Kalbimi yeniden paramparça edecek kadar çılgınca iyi hissettiriyor.

Kolumu Vale'den çekip ona doğru dönüyorum, nefesim düzensiz ve sertleşiyor, her şey içimden ani bir şekilde patlıyor.

"*Yıllarca* onlara ben baktım!" Vale'ye ağlıyorum, dişlerim gıcırıyor, gözyaşlarım akıyor.

Gök gürültüsü sarıyor.

Saçları ve vücudu yağmurdan kayganlaşmış, bu da onu daha da güzelleştiriyor. Ateş yeşili gözleri içime işliyor. Kesik kesik nefesler alıyorum, umutsuzluğumu kontrol edemiyorum. "*Bütün* parayı ben kazandım! *Bütün* zor işleri ben yaptım! İkisi de hasta, *yıllarca* ve *yıllarca*! Ve sonra beni *zorluyor*! Bana söz hakkı *vermiyor*! Arkamdan iş çeviriyor! *Canım acıyor*! Bana bunu yapması çok *acı*!" Göğsüm o kadar sert kabarıyor ki hıçkırıkları acı vermeye başladı. "*Orada* da güçsüzdüm, *burada* da güçsüzüm. Nasıl *yapabildi*? Bunu bana nasıl yapabildi?" Öfkem yaralı bir iniltiye dönüşürken lanetli ellerimi kaldırıyorum.

Vale'in yüzü gergin. Gözlerinde bir çatışma kasırgası var. Yağmur artık onu tamamen ıslatmış durumda ve ona açık bir özlemle bakıyorum.

Dudakları çekildi ve kısa bir süre için çelik grisi okyanusa baktı. Sonra bana dönüyor, bakışları sert.

"Keşke bir hafta önce gitseydim," diyorum ıstırapla. "Orada olurdum. *Şu anda* Verpacia'da olurdum."

"Tessla," diyor Vale. "Yağmurdan korunmak için içeri gel." Ses tonunda kararlı bir ısrar var ama aynı zamanda başka bir şey daha var. Gerçek bir endişe.

Şimşek çakıyor, gök gürlüyor ve birden ne kadar farkına varıyorum. Ama beni ısıtması için hızlı arkadaşşıma bakamıyorum.

Hayır, beni asla ısıtmayacak. Fain'i ısıtacak.

Bu düşünce beni daha da çok ağlatıyor.

Ama nazik olmaya çalışıyor. Beni sığınağa götürmeye çalışıyor.

Pes ediyorum ve onu taş altına kadar takip ediyorum. Ne kadar zavallı olduğumu umursamadan kemerin iç tarafına doğru yığılıp ağlıyorum.

Vale karşı duvara yaslanıp bana bakarken gözleri alev alev yanıyor.

"Tessla, bilmen gereken bir şey var." Sanki söylemesi zor bir şeymiş gibi her kelimeyi ısırarak söylüyor.

"Biliyorum," diye hayıflanıyorum, gözyaşlarımı silerek. "Ben zaten biliyorum." *Fain'i seviyorsun.*

"Hayır, *bilmiyorsun*," diyor Vale, sesi düzensiz. "Jules Kristian. O benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Fain dışında."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, o anda büyük bir şaşkınlık yaşıyorum. Onu doğru duyduğumdan bile emin değilim.

"Jules mu? *Benim* Jules'umla arkadaş mısın?"

"Evet, *senin* Jules." Sözcükler gergin ve acı ve utanç yüz ifadesini kaplıyor. "Onunla üniversitede tanıştım. O bir parlak bir tarihçi. Neredeyse üç yıldır yakın arkadaşız."

Sanki bir an için ne yapacağını şaşırmış gibi duraksıyor. "O gece onu gördüğümde... hepiniz için geldiğimizde... Kim olduğunu biliyordum Hemen. Jules senden sık sık bahsederdi." Tereddüt ediyor, kelimeleri yapmacık, sonra başını sallıyor ve kısa, alaycı bir kahkaha atıyor. "Sana deli gibi aşık." Elini alnına götürüp şakağına masaj yapıyor. "... Derin bir nefes alıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Ona ihanet ettim."

Kalbim hızlanıyor. "Nerede o?" Umutla nefes nefese soruyorum.

Gözlerini kısıyor. "Ona ateşe karşı koruyucu bir tılsım verdim. O...iyi. Bir runehawk gönderdi. Verpacia'ya geçmeye hazırlanıyor. Orada küçük bir evim var. Ona para gönderiyorum."

duvara tutunuyorum, başım dönüyor. "O iyi.

Oh... Kadim Olan. O yaşıyor." Kelimeleri zar zor . Yorgun bir rahatlama üzerime çöküyor.

O yaşıyor. Hepimiz yaşıyoruz.

Tekrar Vale'e bakıyorum. "Ailesi mi?"

Vale'in bütün yüzü gerilir. "Onlar öldü."

Bu haber içime bir darbe gibi indi. "mi?"

Başını sallıyor, gözleri kızarıyor, suçlu gözyaşlarıyla parlıyor.
"Annemin ateşi." Kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyordu.

Oh, Kadim Olan, hayır. "Kız kardeşi de mi?" Küçük Sarla. On yaşında ve hayat dolu.

", Tesla."

Boğazım mide bulandırıcı bir şekilde sıkılıyor. "Oh, Vale."

Soğuktan ve kederden uyuşana kadar bir süre elime sarılıp ağlıyorum.

"Ona haber gönderdin mi?" Sonunda soruyorum, sesim bitkin.
"Hepsinin gittiğini biliyor mu?"

Şaşırان Vale başını sallar. Sonra hızlıca açtığı ellerine bakıp yüzünü buruşturarak duvara yaslandı. "Seni ondan aldığım için beni asla affetmeyecek," diyor sefil bir kesinlikle. "Nasıl olur da O mu?"

"Vale..." Ağlamaktan sesim boğuk ve tuhaf çıkıyor. "Malkyn Bane'e oruç tutacaktım. Beni bir şey tarafından kaçırılmaktan kurtardın..."

"Bir canavar mı?" Başımı salladım.

"Hayır," diyor Vale, ağzı kendinden nefretle dolu. "Tek yaptığım hem Jules'un hem de senin mutluluğunu mahvetmek oldu." Yüzünde ıstırap çizgileri beliriyor. "Artık bir anlamı yok ama... Üzgünüm, Tesla."

"Vale," diyorum onu yalanlamak için başımı sallayarak.
"Düşündüğün gibi değil. Jules'a aşık değilim. Onu seviyorum, hem de çok.

Ama hissetmeye başladığı şekilde değil. I..." Sözümü yarıda , içime bir acı saplanıyor. Elime bakıyorum, hızlıca işaretlenmiş avucum açık ve siyah çizgilerle delik deşik. Bunun Jules'a ne yapacağını biliyorum.

Vale'in alnı şaşkınlıkla gerildi. "Ama sen *gidecektin* onunla birlikte."

Uzun bir iç çekiyorum. "Jules ile bir hayat kurabilirdim. Ama... Onun benim hakkımda hissettiklerine yakın bir şey hissedebilir miydin bilmiyorum."

"O zaman başka biri var mıydı?" diye sorar, kafası karışmış bir halde.

Başımı sıkıca sallıyorum, dudaklarım titriyor. Omuz silkiyorum. "Hayır. Ben Sadece... Üniversiteye gitme hayallerim vardı, orada çirak olarak

bir eczacı. Sihrimi nasıl kullanacağımı öğreniyorum." Bir süre duraksadım. bir an, gözyaşları yeniden kabardı. "Ve aklımda romantik bir fikir vardı. Orada Gardner'lı bir bilginle tanışacaktım. Benim gibi kitapları seven biriyle. Nazik biriyle. Aklımda aptalca bir hikaye vardı." Gözyaşlarım hızlı çizgilerime damlıyor ve onları dalgınca izlere bulaştırıyorum. "Bana Demirçiçekler getirirdi. Ve beni bir bahçede öperdi. Ve sonra benden kendisine oruç tutmamı isterdi." Tekrar omuz silkiyorum. "Aptalcaydı."

Vale çok sessiz ve hareketsiz.

"Özür dilerim," diyorum ona, başımı sallayarak. "Sana teşekkür etmeliyim. Yine de..." Burnumu ön koluma siliyorum ve sert bir şekilde kokluyorum. "Sanırım birbirimize yardım ediyoruz. Sen beni bir bir hızlı arkadaş kabusu." Ona bakıyorum. "Ve ben de sırrını saklamana yardım ediyorum."

Kaşları kalkıyor. "Sırrım mı?"

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Sen ve Fain. Sen..." Kızardığımı hissedebiliyorum. "hoşlanıyorsunuz."

Vale kısa bir kahkaha attı. "Hayır, gülmüyoruz." Yüzüm şaşkınlıkla karışıyor.

"Ne?" İç çekiyor. "Fain benim için bir kardeş gibidir."

"Ama dedi ki... sana *dokunmuş*. Senin yakınlığını avucunun içi gibi biliyormuş."

Vale'in hatlarında kızgınlık belirir. "Evet, şey, bana dokundu. Koluma. Omzuma belki. Ama *bu* şekilde değil."

"Ama Vale," diye karşı çıkıyorum, "bana seni önemseydiğini söyledi."

Vale başını sallar. "Tessla, biz yakın arkadaşız." Yutkunuyor, yüz ifadesinden bir gölge geçiyor ve bana şüpheyile bakıyor. "Eğer yakın müttefik olmasaydık, Fain'e ne olurdu biliyor musun?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Gardneria'dan ayrılmak zorunda kalacak."

Acı Vale'in bakışlarını kesiyor. "Yoksa hapsedilirdi." Bana bakışında yalvaran bir ifade var. Sanki sessizliğim için yalvarıyor.

"Kadim Olan, Vale," diye nefes alıyorum. "Fain'e bayılıyorum. O-" benim "Çok nazikti. Bana karşı ne kadar iyi olduğunu *asla* unutmayacağım." Üzerimdeki sırlıslık ama zarif kıyafetlere bakıyorum. Fain'in bana verdiği kıyafetler.

Vale sanki ağır bir yük taşıyormuş gibi sıkıca sallar.

"Ama..." Kafam karıştı. "Eğer Fain değilse... o zaman başka bir adam mı var?"

Bana eğlence dolu bir bakış fırlattı. "Tesla, ben erkeklerden hoşlanmam."

Ne? "O zaman... neden tüm söylentileri düzeltmiyorsun?"

Yüzü sertleşir. "İnsanların hakkımda ne söylediği umurumda değil. Açıkçası umursamayacak kadar güçlüyüm. Ve bu, bağlantılarım için bana hızlı davranmak isteyen kadınların samimiyetsiz ilgisinin bir kısmını uzak tutuyor. Param için."

Şaşırdım. "Yani... kadınlardan hoşlanıyorsun, öyle mi?"

Kısa bir kahkaha atıyor ve yan gözle bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Oldukça ateşli."

Uzun bir süre nutkum tutuldu, ağzım açık bir şekilde ona baktım.

"Düşündüm ki..." "Yanlış düşünmüşsün."

Ona göz kırpiyorum. "Yani... beni korumak için mi oruç tuttun?"

Bana kurnazca, yan yan bakıyor. "Kısmen." Yüzü suçluluk duygusuyla kararıyor. Aşağı bakıyor, çenesi geriliyor, sonra gözlerini bana dikeyyor. "Seni korumak için sana oruç tuttum elbette." Tereddüt ediyor.

Bakışları ısınıyor. "Ve ayrıca... çünkü sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Şok omurgamdan aşağı vuruyor.

"Ama..." Ne şaşırdım. "Bana alt sınıf dediniz. Ve görünüşümün *kaba* olduğunu söyledin."

Vale yüzünü buruşturur. "Öyle demek istemedim. Sana karşı çok güçlü bir çekim hissettim ve bu beni tamamen rahatsız etti."

Gözlerindeki sıcaklık alevleniyor. "Tanrılar, Tesla, yakınlıklarımız - senin ateşin *sürekli* benimkini çağırıyor. Ama..." Kaşları gerildi. "Senin Jules'a ait olduğunu sanıyordum. Aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışıyordum." Duraklıyor, yüz ifadesi pişmanlıkla geriliyor. "Söylediklerim için özür dilerim. İşin aslı şu ki. Senden çok hoşlanmaya başladım."

Gözleri tereddütsüz bir yoğunlukla benimkilerle buluşuyor. Bakışlarındaki ateş bir ateş gibi boynumdan aşağı yayılıyor.

"Yani," diyorum, hâlâ sersemlemiş bir halde. "Fain'i hiç istemedin." Başını iki yana sallıyor.

"Ve sen... *benden* hoşlanıyor musun?"

Başını sallıyor. "Ve sen Jules'u
sevmiyorsun." "Öyle değil."

Etrafımızda yağmur birbirimize derin bir sessizlik içinde bakıyoruz.

Vale'nin gözleri bir an için bulanıklaşıyor, sanki şaşkın bir gibi. "Çay ister misiniz?"

Yirmi Üçüncü Bölüm:

Ev

Mutfak karanlık ve soğuk, ama etrafımda yükselen zımparalanmış Ironwood ağaçlarının oymalarını görebiliyorum, sağlam dalları duvarları ve rafları destekler ve yukarıdaki kirişleri oluşturur.

Vale asasını çıkarıp üç duvar fenerini yakar ve ardından iki ağaç gövdesi arasına yerleştirilmiş şömineye doğrultur.

Büyük bir ateş bulutu canlanınca geriye sıçırıyorum, küçük mutfak aniden turuncu bir ışıkla parlıyor. İçimden şiddetli bir ısı dalgası geçiyor, ateşin kıvılcım saçan dalları neredeyse eteklerimi tutuşturacaktı.

Vale'e baktım, telaşlanmıştım.

Asasını şömineye doğrultup nefesinin altında büyüler mırıldanırken gözleri yanan ateşin ışığını yansıtıyor. Avucunu ileri doğru itiyor ve ateş şöminenin sınırları içine geri çekiliyor. Vale hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle ona bakıyor.

Dikkatli kontrolü paramparça oldu ve yakınlığının rastgele şekillerde bıçaklandığını, bana doğru gerildiğini hissedebiliyorum. Tıpkı benim yakınlığımın da ona doğru alevlendiği gibi, ikimiz de boş yere her şeyi dizginlemeye çalışıyoruz.

"Özür dilerim," diyor, yan gözle bana bakarak. Ateş tükürüyor ve tıslıyor, ama artık şömineyle sınırlı ve odanın soğuğu çabucak dağılıyor. Ama ikimiz de sıırıslıkam olduk, kontrolden çıkmış bir ateşin bile kurutamayacağı kadar.

Mutfağına bir bakışta göz gezdirdim.

Ortasındaki ahşap masayı kaplayan küçük kitap yığınları ve mevcut her rafa yığılmış daha fazla kitap ile yarı mutfak, yarı laboratuvar.

Beherler, imbikler, şişeler ve metal kavanozlar

tozlar etrafa saçılmış. Küçük, pırıl pırıl taşlardan oluşan kaplar, çay ve bitki kutuları ile gelişigüzel bir şekilde karıştırılmıştır.

çeşitli kaplar ve kaseler.

Kaotik ama son derece büyüleyici.

Vale asasını kılıfına sokup bana sert bir bakış attıktan sonra dikkati dağılmış bir şekilde dolaptan bir fincan ve çaydanlık çıkardı. Çok sayıdaki cam kavanozdan birinden aldığı çay yapraklarını kaşıkla çaydanlığa dolduruyor, içine su pompalıyor ve asasını çaydanlığa doğrultarak bir büyü mırıldanıyor. Birkaç saniye içinde havaya büyük bir hızla buhar pompalanmaya başlar.

Gerçeküstü bir sahnenin içindeymişim gibi hissederek ona bakıyorum. Kara Cadı' oğlu, görünüşü en az annesi kadar ürkütücü, siyah saçları sıırıslık ve düzensiz bir şekilde kafasının üzerinde dalgalanıyor, ezici beşinci seviye iblis öldürme gücünü bana çay yapmak için kullanıyor.

Bu çok tuhaf bir şekilde evsel.

Vale dumanı tüten çayı döktü ve tedirgin bir şekilde bana toprak kupa, yanma sınırına kadar sıcak ve hızla geri çekilip tezgâha yaslanıyor. Asasını elinde gevşekçe tutarak bana bakıyor, sanki benimle ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi.

İki kara kedi mutfağa girip bacaklarına dolanıyor ve derin bir sesle mırıldanıyor. Biri iri ve kabarık, soluk yeşil gözleri var. Diğeri kısa saçlı, sarı bakışlı ve kafasında sorgulayıcı bir horoz var.

"Kedileriniz var," diye hayret ediyorum.

"Evet, peki," diyor, dikkati dağılmış, sanki kendisiyle tüm dikkatini, elini ve dikkatini tüketen öfkeli bir konuşma yapıyormuş gibi Arkasındaki tezgâhı öyle sert kavriyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Onlardan hoşlanıyorum."

"İsimleri var mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, dudağı bükülüyor. "*Vorn'in ve Strill'ian.*"

Yüce Elfin. Buna şaşırdım ve garip bir şekilde sevindim. Bir şeyler için başka bir dil kullanmak Gardnerya'ya hiç yakışmıyor.

"Ah." Başımı salladım. "Gece yarısı ve... *Vorn'in* nedir?" "Kömür," diyor, gözleri bana dikilmiş.

Başımı sallıyorum, sonra derin bir iç çekiyorum. "Kıyafetlerim sıırıslık oldu, Vale."

Bir an için kafası karışmış bir halde bana göz kırpmıyor. "Evet, tabii ki Elbette." Dalgınca bir çözüm arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Sizin için kıyafetimiz yok..." Hemen kendini durduruyor, yanaklarında bir renk lekesi beliriyor. Başka tarafa bakıyor.

Birdenbire fark ettim ki, atılgan, acı çekmeyen Vale... utangaç olabiliyor. Yutkunuyor ve bana dönüp bakıyor. "Elbette, eşyalarını aldıracağım." İçimi hüznün kaplıyor. Küçük kulübemizi ve tüm yetersiz eşyalarımızı düşünüyorum. Annemin iğne işi. Wren için diktiğim küçük ayıcık. Minik pembe güllerle işlediğim güzel bir kaşkorse. Hepsi kül oldu.

Ve kedimiz.

Gözlerim yaşarırken boğazım sıkılıyor ve acıyor. Onları geri kırıyorum. "Gönderecek hiçbir şeyim yok, Vale. Her şey ...yok edildi."

Gözlerimi ararken kaşları geriliyor, ateşi benim adıma kızgın bir şekilde alevleniyor. "Şey," diyor sıkıca, kelimeyi kırparak. "Bu olacak *değişir*." Bunu o kadar sağlam bir güvenceyle söylüyor ki Anlık olarak mutsuzluğumu kesiyor ve acımın kenarlarını yumuşatıyor.

Vale düşünerek tekrar etrafına bakınır. "Belki, sadece bir süreliğine, benim tuniklerimden birini giyebilirsin." Yutkunur, gözleri etrafta gezinir ve bakışlarında sıcaklık var. geri çekiyor, sıkıca içine .

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Birdenbire yalnız olduğumun, tamamen izole bir yerde, güçlü bir genç adamla birlikte olduğumun farkına varıyorum. Oruç tuttuğum ve mühürlendiğim bir adamla.

Erkekleri değil kadınları arzulayan bir adam.

Neredeyse belli belirsiz bir adım geri atıyorum, içimdeki ateş duvarı yükseliyor.

Doğrulurken başı küçük bir sarsıntı geçiriyor, bakışları artık endişe dolu. Bana dikkatle bakıyor, sonra mutfağın kenarındaki sarmal Demirağaç merdivenlere doğru yürüyor, duruyor ve bana dönüyor. "Sana odanı göstereyim. O ıslak kıyafetlerini çıkarabilirsin. şeyler." Yutkunuyor, ateşi bir an için dışarı doğru akıyor, ancak hemen geri bastırılıyor.

Çayımı tezgâhın üzerine koyuyorum ve merdivenlerden yukarı çıkarken belli belirsiz onu takip ediyorum.

Beni istediği her şeyi yapmaya zorlayabilir.

Bir seviyede, alarmımın yersiz olduğunu biliyorum, ama sadece aynı. Merdivenden her çıkışımda daha da gerginleşiyorum.

Üst kat gölgeleniyor ama vücudunu dimdik ve güçlü bir şekilde görebiliyorum. Havada onun kokusu dolaşıyor; nemli ter ve yün, odun dumanının temiz kokusuyla karışmış ve erkeklere özgü bir şey. Bu benim yakınlık ateşimi alevlendiriyor ve aynı zamanda mantıksız korkumu da artırıyor.

Vale tepeye ulaşıyor, dönüyor ve aramıza ne kadar mesafe koyduğumu fark edince şaşırılmış görünüyor.

Kısa koridordaki tek lambayı asasıyla yakıyor ve önümüzdeki kapıyı iterek açıyor, ben üst kata ulaştığımda resmi bir nezaketle geri çekiliyor. Tereddüt ediyorum, sonra odanın içine bakıyorum, tenteli yatağı gördükçe tedirginliğim artıyor.

İki kişi için yeterince büyük.

"Burası benim yatak odam," diyor bana, kaşları endişe ve şaşkınlıkla çatılmış, ateşi dikkat dağıtıcı bir sıcaklık yayıyor, ezici bir şekilde şehvetli. "Burası artık senin yatak odan," diyor bana, ateşi yavaş vuruşlarla beni okşuyor. "Ben... um..." Merdivenlerden aşağı bakıyor. "Mutfağın hemen dışında küçük bir oda var. Hava kötü olduğunda Edwin o odada kalır. Ben orada uyuyacağım."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Senin odanı alamam."

Sanki saçmalıyormuşum gibi bana göz kırpmıyor. "Hızlı arkadaşımın bu kadar dar bir alanda uyumasına izin veremem."

Hızlı arkadaşım. Bu kelimeyi kullanması içimde rahatsız edici bir sıcaklık yaratıyor ve agresif ateşiyle çelişen çekingen ve düşünceli tavrından dolayı rahatlıyorum.

"Vale, sen de daracık odalarda kalmamalısın," diye ısrar ediyorum. "Senin odanı almam mümkün değil."

Çenesi gerilir. "Oldukça rahat edeceğim."

"Ama... tüm eşyaların..."

"*Bizim* ," diye ısrar ediyor. "Onlar artık *bizim* eşyalarımız."

Bu ek centilmenlik gösterisi beni şaşırttı. Gergin içimde bir eğlence kabarıyor. "Pantolonunu bile mi?" Gözlerim irileşiyor ve ateş gibi kızarıyorum. "Ben... giysilerinizi kastetmiştim," diye kekeliyorum. "I..."

Özür dilerim..." Dehşete kapıldım, kızarıklığım derinleşti. "Bana komik geldi."

Hareketsiz kaldı, kısık gözlerle beni izliyor. "Yapacaklarından şüpheliyim Sana uyuyor, Tessla. Ama onları alabilirsin." Ağzı ince bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Derin bir iç çekiyorum, kızarmış yüzüme boyun eğiyorum. "Teşekkür ederim, Vale." Ağzı eğlenerek kalkıyor. "Bir şey değil, Tessla." Başını eğiyor. "Sizin için bir gardırop sipariş edeceğim. O zamana kadar... her zaman pantolonum."

Ağzımda bir gülümseme dans ediyor, sonra genişliyor. Vale'nin yüzü benimkini yansıtan bir sırtışla aydınlanıyor, yakınlık ateşlerimiz aniden gevşiyor ve birbirinin etrafında kıvrılıyor.

Fark ettim ki henüz yüzünde bir gülümseme görmemiştim. küçümseme ya da zar zor gizlenen kötülük. Yeşil gözleri sevinç ve şefkatle parlıyor.

Yakışıklı, diye düşündüm, telaşla. *Dikkat dağıtacak kadar yakışıklı. Ve tüm o ateş...*

Vale biraz bocalayarak, "Kuru giysiler ," diyor. Bana küçük, belirsiz bir gülümseme daha attı, ben de başımı salladım ve bir adım attım.

Geri. Ateşi bana değse de geçerken bana dokunmamaya dikkat ediyor.

Yatağının başucundaki feneri yakar, dolaba doğru yürür ve tek tip koyu renk Gardnerya kumaşından hızlıca bir tunik ve pantolon alır. kıyafetini giydi. Sonra asasıyla odanın odun sobasını yakıyor, bana küçük bir gülümseme daha atıyor ve ateşi arkasında bırakarak dışarı çıkıyor.

Kapıyı arkasından kapatıp mandalı çeviriyorum, sonra kapıya yaslanıyorum, avuçlarım düz duruyor. Kalbim çarpıyor, nefesim düzensiz.

Varlığı bunaltıcı. Yemin ederim bir kat bile sıcaklığını hissedebiliyorum.

Etrafıma bakıyorum, onun hakkında edindiğim bu yeni ve özel bilgiyle kendimi çökmüş hissediyorum.

Mage Vale Gardner'ın yatak odası.

Mutfak kadar kaotik. Yatağı aceleyle hazırlanmış görünüyor, beyaz çarşafın üzerine koyu yeşil battaniyeler serilmiş. Sağlam Demirağaç direkler

düz, orman yeşili bir örtüyü destekler. Demir ağacı ağaçları, tıpkı

Alt katta, duvarlardan dışarı doğru akan dallar, karmaşık bir karmaşa içinde çatıyı destekliyor, daha fazla dal, oyuklarında rafları destekliyor.

Odanın yarısı, alt kattan sarkan bir yarım daire şeklinde dışarı taşıyor ve pencereler yerden tavana kadar uzanarak cam bir çatı oluşturacak şekilde devam ediyor. Küçük bir yan kapı, fırtınalı okyanusa bakan kavisli bir balkona açılıyor.

Yağmur cama çarpıyor, rüzgâr şiddetli bir şekilde camları tıkırdatıyor.

Pencere duvarına karşı bir masa kurulmuştur. Kitapların yanı sıra bir denizci sekstantı, pusula, dürbün ve yarım dürbünle kaplı. açılmış haritalar. Etraftaki duvarlara gelişigüzel düzenlenmiş ciltlerden oluşan bir kütüphane .

Çok iyi bir sanatçı Vale ve her yerde onun çizimlerini buluyorum. Çizdiği haritalar, dikkatlice detaylandırılmış. Afinite desenleri birden fazla renk mürekkep. Bir dizi öğeyi ayrıntılı, geometrik tasarımlarla bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyorum. Bir tanesini alıyorum

kalıplar ve onu incelemek, dikkatlice bir o yana bir bu yana çevirmek ve Üzerinde çalıştığı şeydeki hataları hemen fark ediyorum, denklemler kenarları boyunca sert, kesici bir elle işlenmiş. El yazısında bastırılmış ateşi görebiliyorum - benimkine çok benziyor.

Silahlar etrafa saçılmış, hatta bazıları duvarlara asılmış. Bir dizi kılıç, bıçak, üzerlerine rünler kazınmış üç metal yıldız. Yıldızlardan birini elime alıyorum, metal soğuk bir şekilde Parmaklar. Yıldızın kenarına hafifçe dokunuyorum ve derimi temiz bir şekilde keserken keskin bir nefes alıyorum, küçük bir kan çizgisi beliriyor, kısa bir süre sonra da acı geliyor.

Vale'in yatağının başucunda küçük bir kitap kulesi duruyor. En üstte karmaşık Alfsigr harfleriyle kaplı ince beyaz bir cilt var.

Delicesine keskin yıldızı yere bırakıp yatağına gidiyorum ve küçük cildi elime alırken kenarına oturuyorum. Göz gezdirdim ve akıcı Alfsigr yazısındaki dağınık kelimeleri çıkarıyor.

Şiir.

Ve herhangi bir şiir değil. Aşk şiirleri.

Bu gizli keşif karşısında dehşete düşerek aşağıda Vale'yi dinliyorum.

Vale bir romantik.

Bir an için ne kadar nemli olduğumu unutuyorum, elimdeki kitabı bırakıyorum ve raflarda bulunan kitap isimlerinin cümbüşüne bakıyorum.

Bu kadar çok cildin varlığında olmak için yanıyor. Grimoires. Bir dizi Alfsigr kitabı. Dil üzerine kitaplar. Tarih kitapları. Bilim. Eczacı tıbbı. Matematik. Askeri tarih. Gemi yapımı. Metalurji. Ve daha fazla büyü kitabı.

Dolabına doğru ilerliyorum ve içerideki bir dizi tuniğe bakıyorum - hepsi siyah ipek ya da yün, süslemesiz, iyi yapılmış. İçlerinden birini düşünceli bir şekilde parmaklıyorum.

Alt kattaki ağır adımlarını duyuyorum ve elimdeki kumaşı bırakarak gergin bir şekilde sarsılıyorum.

Hemen . Edwin'in yatak odasında. Muhtemelen ıslak kıyafetlerini .

Nefes alışım hızlanıyor. Tuniklerinden birini ve bir pantolonunu çıkarıp bedenlerine bakarak değerlendiriyorum. Çalışma masasında biraz sicim buluyorum ve mücevher saplı bir bıçakla boyutuna göre kesiyorum.

Odun sobasının önünde durmuş, endişeyle kapıya doğru bakarken, beceriksizce uzanıp tuniğimin bağcıklarını gevşetiyorum. Islak bağcıklar sertleşip sıkışmış ve onları gevşetmek biraz zaman alıyor. Sonunda sırlıklam olmuş tuniğimi, kaşkorsemi ve uzun eteğimi çıkarıp kurumaları için sandalyelerin arkasına asıyorum. Sadece pantolonlarımla odun sobasının önünde duruyorum, sobanın sıcaklığı içimden geçip göğsümün derisini hızla kuruturken titremelerim azalıyor. Birden perdesiz pencerenin, çıplak göğsümün, sert noktalar halinde duran meme uçlarımın, üşümüş bedenimde yükselen tüylerin farkına varıyorum.

Tenim. Vale'nin tuniğini aceleyle geçirdim, ipek göğüslerimin üzerinde pürüzsüz duruyordu.

Tuniği bol ve kollarını kıvrırmak zorunda kalıyorum ama üzerime kısa bir elbise gibi oturuyor. Pantolonu felaket derecede kötü, biraz dar. Kalçaları büyük ama beli kocaman. Onları sicimle sıkıca bağlarken büzüşüyorlar, tuniğini sabitlemek için belime bir sicim daha sarıyorum. Etrafı araştırdım ve bir çekmece dolusu siyah yün buldum.

Çoraplar. Ayak parmaklarımla üzerine bir çift çorap geçiriyorum, çoraplar gevşiyor ve toplanıyor, onun ayakları benimkilerden çok daha büyük.

Kendi kaslı vücudunun üzerinde kaydırıldığı aynı kumaşı giymiş olmak içimde sıcak bir heyecan yaratıyor.

Yatağına oturdum ve elimi yorganın üzerinde gezdirdim.

Burada uyuyor. Şu anda oruç tuttuğum adam.

Hayal etmeye çalışıyorum. Ciddi, yoğun Vale, bu altına sokulmuş. Yüzü boş ve uykuda açık. Siyah saçları yastığa dağılmış.

Uyurken neye benziyor?

Bunu zaten bildiğimi fark ettim. Fain'in çadırında uyuduğunu hatırlıyorum. Orada benimle kaldığını. Bütün gece. Nasıl görüldüğünü hatırlıyorum.

Sıkıntılı ve üzgün.

Kapıya bakarak onu dikkatle dinliyorum. Adımları alt gümbürdeyerek tam altımdan geçiyor.

Eğilip yastığını kokluyorum, bedenimi kısa bir süreliğine onun yattığını hayal ettiğim yere yatırıyorum. heyecan verici bir sıcaklık yayılıyor. I Buruşuk keten üzerinde kokusunu alabiliyorum; serin bir sonbahar gününde henüz alev almış taze odun, keskin havada duman. Bir parça sıcak misk.

Hoşuma gidiyor, fark ettim. Onun kokusunu seviyorum.

İsteksizce yastığı yerine koydum, merakımın kanıtlarını gizlemek için çarşafı düzelttim ve aşağıya ona katılmaya gittim.

* * *

Ben duraksayarak mutfığa doğru ilerlerken o kuru giysiler içindeydi, çok büyük çorapları cilalı zeminde ayaklarımı kayganlaştırıyordu. Ironwood merdivenleri.

Vale ben aşağı inerken beni izliyor. Mutfak tezgahına yaslanmış, dudaklarını hafifçe aralamış, sanki nefes kesici bir kadınmışım gibi bakıyor.

En iyi ipekleri ve mücevherleri giymiş, görkemli bir balo için merdivenlerden inen güzel bir görüntü. Saçları nemli, üzerine oturmayan erkek kıyafetleri giymiş, bitkin bir Lower River kızı değil.

Çoraplar.

Gözleri ve ateşi üzerimde titreşiyor.

Doğruldu, tekrar resmileşti ve şaşkınlık içindeymiş gibi bana göz kırptı. "Size... size evin geri kalanını gösterebilir miyim?" Kedilerinden biri tezgâhın üzerine atlıyor ve o da boş boş onu okşuyor. "Kütüphanem

Burada," diyor ve bitişikteki bir kapıyı iterek açıyor ve ortaya kitaplıklarla çevrili, pencereleri okyanusa bakan rahat bir oda çıkıyor.

Pencerelere yaslanmış bir kanep ve bir tarafında kitap yığını var.

"Kütüphanenizin olması iyi bir şey," diye yorumluyorum küstah bir tavırla, domlarla dolu mutfak masasına dönüp bakarak. "Buralarda kitap kıtlığı ."

Gülüyor ve bana yan gözle bir bakış fırlatıyor. "Hayır. Kitap kıtlığı yok. Ama yiyecek sıkıntısı çekiyorsunuz," diyor. "Sana kileri göstereyim. Belki acıkırsın diye."

Mutfağın uzak köşesinde, çevredeki kayanın taşını kesen bir kapıdan geçerek onu takip ediyorum; kısa, oyuk bir patikada yürürken sıcaklık ürpertici. Vale bir asma kapıyor Fenerini asasıyla hızlıca yakıyor, oluk gibi akan ışık taşın üzerinde titreşiyor. Üzerimize.

Yine bir rüyada olduğuma dair gerçeküstü bir hisse kapılıyorum; güçlü bir Beşinci Seviye Büyücüyü *kilerine* kadar takip ediyorum.

Vale, altına kediler için küçük bir kapı oyulmuş olan ahşap bir kapıyı açar.

İçeri girer girmez manzaraya bakakalıyorum.

Tüm oda derin raflar ve büyük tahıl fiçileriyle kaplı. Havuçlar ve kök sebzeler yerdeki kasaların içinde talaşla paketlenmiştir. Bir sıra rafta tekerlek peynirler ve cam kavanozlarda çok çeşitli konserve meyve ve sebzeler bulunuyor. Tavandan kurutulmuş et, balık ve sosisler sarkmaktadır.

Kediler odanın içinde dolanıp duruyor.

"Haşaratları tutuyorlar" diyor Vale boş boş, kısa tüylü kediyi kucağına alıp okşayarak. Kedi yanıt olarak yüksek sesle mırlıyor ve başını Vale'nin çenesinin keskin çizgisine doğru iterek Vale'nin bu kedilere olan sevgisinin pratik olmanın ötesine geçtiğini açıkça gösteriyor.

"Çok değil," diye özür diliyor, etrafına bakınarak. "Oldukça mütevazı bir yemek ama umarım yeterli bulursunuz."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Hayatım boyunca hiç görmediğim kadar çok yiyecek tek bir yerde, tek bir evde bir araya getirilmiş. Bir market dolusu yiyecek gibi.

Destek almak için arkamdaki bir rafın kenarına uzanıyorum ve ona doğru yığılıyorum.

"Wren... mi yiyecek?" Sesim kısılmış, aniden başım dönmüş gibi hissederek soruyorum.

"Aman Tanrım, hayır," diyor. "Valgard'daki evim çok daha büyük. Orada kendi aşçım var. Onlara bir menü hazırlatır. En sevdikleri yemekleri falan. Tabii ki sağlığa dikkat ederek. Kardeşin için." Bana anlamlı bir bakış attı.

Her şey bitti. Her şey bitti. Yemek için mücadelemiz.

Yoksulluğumuzun ezici ağırlığı o kadar hızlı kalkıyor ki dünya altımdan kayıyor, yer yerinden oynuyor. Yıllar ve yıllar süren mücadele aniden sona eriyor.

"Biz hiç böyle yemedik," diyorum ona, asılı duran tütsülenmiş jambona ağzım açık bakarken. "Anladığınızı sanmıyorum." Boğazım kuruduğu için yutkunmaya çalışıyorum. bir sıra dut reçeline bakıyorum.

"Bize satış yapmayı bıraktılar. Keltlerin çoğu. Artık Kargalara da satmıyorlardı. Jules bize bir şeyler getirirdi ama fazla paramız yoktu. Kurutulmuş bezelye. Arpa. Fasulye. Ucuz yemek. Eskiden kimsenin istemediği hasarlı sebzeleri toplarlardı. Ama çiftçiler buna izin vermeyi bıraktı. Ve kısa süre sonra Doveshire bunu yasakladı. En azından bizim türümüz için. I... Çöp kutularını karıştırdım, Vale. Birkaç kez yiyecek çaldım. *O kadar kötü* olduğu zamanlar oldu."

Bacaklarım titriyor ve ellerim yumuşak, sert bir yüzey bulmak için aşağı kayıyor. Aşağı baktığımda şimdiye kadar gördüğüm en büyük tahıl çuvalını buluyorum.

Bu benim. Wren'in yiyeceği var. çok daha fazla yiyecek.

"Tessla? İyi misin?"

"O hasta," diye boğuk bir sesle söylüyorum, bir anda içimdeki duygu fırtınasının kapıları ardına kadar açılıyor. "Wren hasta. "Wren hasta. uzun zamandır hastayım."

"Biliyorum," diyor Vale. Kediye yere bırakıyor ve bana dikkatle bakıyor. "Kızıl Grip. Ailemin doktoruna, kediyle ilgilenmesi için emir bıraktım. ona. Fain bu hafta ona *Obsythian* tonağı verilmesini sağlayacak."

Yüzümdeki tüm kan boşalıyor ve yere oturana kadar sendeliyorum.

İyileşecek. Aynen . Yaşayacak.

"Tessla?"

Elimi gözlerime götürüyorum, sersemletici bir rahatlamayla kendimden geçiyorum.

"Oh,

Kadim Olan. Vale. Çok teşekkür ederim. Oh, Kadim Olan. Teşekkür ederim."

"Oruçluyuz, Tessla," diyor, sesi alçak ve yumuşak, biraz şaşkınlıkla karışık. "Elbette senin için her şeyi yaparım."

Onun asil duygusu ve nezaketi içimde şok dalgaları yaratıyor. Minnettarlığımın sıcak gözyaşlarını elime döküyorum.

Vale uzun bir sessiz kaldı. Sonra yaklaştığını ve diz çöktüğünü duyuyorum.

"İyileşecek," diyor, sesi artık bana yakın, ateşi sabit bir şekilde akıyor.

"Tamamen iyileşecek. Her şeyin en iyisine sahip olacak."

"Şimdi neredeler?" Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde ona soruyorum.

"Şimdiye kadar ikisinin de Valgard'da olduğundan şüpheleniyorum. Hiçbir şey istemiyorlar.

İsterseniz hafta sonunda onları ziyaret ederiz."

"Sana asla yeterince teşekkür edemem," diye ağlıyorum, tekrar yıkılıyorum. "Asla. Teşekkür ederim. Teşekkür , Vale. Teşekkür ." Gözyaşlarımı tüneliğimin koluyla siliyorum, giysilerini ne kadar kirlettiğimi çok geç fark ediyorum.

"Paran olduğunu biliyorum Vale, ama yine de *Obsythian* tüneliği çok pahalı."

Kısa bir kahkaha atar. "Tessla, ben *son derece* zenginim. Ve artık sen de öylesin."

Nefesimi toplamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Tabii ki. Annenin parası."

Başını sertçe yukarı kaldırır. "Hayır. *Benim* param. Tessla, tüm Salish Geçidi'ni krakenlerden temizledim. Bunun için yüklü bir ödül var. Üç yıl, aralıklarla, denizde, iğrenç şeyleri öldürerek. Ayrıca, bir Rüzgar Büyücülük, fırtınalarla uğraşmak falan... Biraz rüzgar gücüm var Tessla, tıpkı senin gibi. Yani kendi param bana fazlasıyla yetiyor. *Hiçbiri* annemden kalmadı."

"Özür dilerim," diye . "Alınmak istememiştim."

Vale karşımdaki rafa oturuyor, yüzündeki sert ifade yumuşuyor.

"Alınmadım." Uzun bir nefes alıp veriyor ve beni inceliyor. "Tessla, çok ağır bir yük taşıyorsun.

çok uzun süre yüklendi. Sana yardım edeyim."

Büyük, yeşil gözlü kedisi mırılayarak kucağıma atlıyor. Ağlayarak kedinin ipeksi tüylerini okşuyorum ve o da dönerek kendini

memnun, uykulu bir top. Kurşuni bir yorgunluk çöküyor. Başımı iki sallıyorum. "Çok yalnızdım Vale." "Çok yalnızdım Vale. İtiraf beni hazırlıksız yakalıyor ama arkadaşlığa açım. Bu onu da ürkütüyor gibi görünüyor. Sanki bu yakınlık anı ikimiz için de sürekli bir yalnızlık hissini delip geçmiş gibi.

"Artık yalnız değilsin," diyor, öfkeli gözleri üzerimde. "Burada güvendesin. Ve bir daha asla yalnız kalmak zorunda değilsin."

Yirmi dördüncü bölüm:

Mavi Yıldırım

Vale'nin yatak odasına döndüğümde yorgun ama garip bir şekilde huzursuzdum. Vale'nin yün pantolonunu çıkardım ve yatağına tırmandım, yorganın altına girdim, şimdi sadece onun tuniğini giymiştim, pantolonlarım ve

Çoraplar. Koyu renk yağmur camlardan aşağı süzülüyor, ancak odun sobasında çıtırdayan ateşle birlikte burası sıcak ve rahat.

Vale'nin kısa tüylü kedisi *Vor'nin*, ayaklarımın dibine kıvrılmak için yatağa atlıyor.

Dönüp yatağının kitap kulesine bakıyorum.

Ciltler oldukça tehlikeli görünen bir şekilde düzensiz olarak istiflenmiş.

Alfsigr şiir kitabını dikkatlice aldım ve

hemen altındaki çeviri sözlüğüne bakıyor, sonra da titrek lamba ışığında uzunca bir süre sözlüğü karıştırıyorum. Karmaşık Alfsigr dilini çevirmeye çalışmak iyi bir dikkat dağıtıcı ve içimde çalkalanan çalkantılı fırtınayı biraz olsun dindiriyor.

Kitabın özellikle bir sayfasının aşırı derecede kırıkmış olduğunu fark ediyorum. Sayfaların kendiliğinden nereye açıldığını görmek için kitabı birkaç kez deniyorum ve her seferinde bu şiire geri dönüyorum.

"Solil'lynir." Yalnızlık.

Bir süre çeviriyi, acılı yalnızlık metaforlarıyla dolu şiiri bir araya getirmeye çalışıyorum.

Bir kış ayı. Donmuş bir göl. Gece yarısı ormanında tek bir mum.

Vale'nin adımları aşağıda duyuluyor ve kalbim hızlanıyor.

Aramızda koca bir kat olsa bile o da benim onun kadar farkında mı?

Yanaklarım kızarıyor, çeviriye geri dönüyorum, ama sonunda gözlerim görev için çok ağırlaşıyor ve beceriksizce kitabı ayarlamak için uzanıyorum

Vale'in sallanan hacim kulesine geri döndü.

Kulenin yarısı yatağın üzerine düşüyor, Urisk'in ağır tarihi acı bir şekilde omzuma çarpıyor.

Acı verici darbeden dolayı gözlerim , içimden tavana küfrediyorum, sonra da şimdi ikiye bölünmüş olan yıkık kitap kulesine dönüyorum. Küçük kulenin tepesinde başka bir ince cilt duruyor, kapağı bir kabartmalı ve elle yaldızlanmış bir goblen. Bir Noi su tanrısı ve tanrıçası, saçları okyanus dalgalarından yapılmış, coşkulu tasarımın ortasında tutkuyla kucaklaşıyor.

Aklıma hemen Fain'in çadırı ve onun Ishkart duvar halılarından oluşan kakofonisi geliyor.

Tüm o bilimsel ciltlerin arasında çok yersiz görünüyor ve merakım ezici yorgunluğuma galip geliyor. Onu bir kenara bırakıp Vale'nin ciltlerini yeniden diziyorum, sonra da egzotik kitabı elime alıp sayfalarını çeviriyorum.

Cildi oluşturan resimlere bakarken gözlerim açılıyor. Her bir baskıda ilahi bir çift resmedilmiş, saçları vahşi ve akıcı. Karmaşık işlemeli ama muhafazakâr giysiler giymişler ama tunikleri çözülmüş, dağılmış.

Çiftlerin çiftleştğini, birleşmelerinin şok edici derecede grafik detaylarla tasvir edildiğini fark ettiğimde, sıcak, iç gıcıklayıcı bir şok dalgası içimde cızırdıyor.

Kitabı çabucak kapatıyorum, kalbim güm güm atıyor, bir kıvılcım ateşi Sanki müstehcen bir suç işliyormuşum ve her an ortaya çıkacakmışım gibi içimden bir şeyler geçiyor. Endişeyle kapıya bakıyorum, sinsice, kamburlaşarak. Kucağımdaki kitabı saklamak için dizlerimi kaldırıyorum, en ufak bir seste onu yorganın altına sokmaya hazırım. Kulaklarım Vale'in merdivenlerden çıkacağına dair herhangi bir işarete hazır.

Ama ev sessiz kalır.

Kitaba bir kez daha göz atıyorum, yüzümde sıcak bir kızarma başlıyor, boynuma doğru iniyor. Bacaklarımda arasında sıcak, çılgınca rahatsız edici bir gerilim yükseliyor. Kalçalarımı ona karşı geriyorum ve bakmaya devam ediyorum.

Daha önce hiç şey görmemiştim.

Vale böyle bir kitaba nereden rastladı? İç kapağı çeviriyorum ve Fain'in sanatsal yazısını buluyorum.

*Vale'ye,
Böylece nereye koyacağınızı
bilirsiniz. Her zamanki gibi,
Fain*

Kitabı tekrar çeviriyorum ve şiir kitabı gibi açılıyor
ağır bir şekilde kırışmış bir sayfaya kolayca. Bu sayfaya, yapışkan bir
tatlıya konan sinek gibi tekrar tekrar dönüldüğü belli. Bir erkeğin sırtına
binmiş bir kadını tasvir ediyor. Kadın adama bir at gibi biniyor.

Ağzım bir karış açık, hem büyülenmiş hem de şok olmuş bir halde bakıyorum.
Hoşlandığı şey bu mu?

Vale'nin merdivenlere doğru ilerleyen ayak seslerini duyuyorum.
Panikliyorum, kitabı karıştırıyorum, yere düşürüyorum, başım
dönüyor, gerginim
içimde yanıp sönüyor. Ona ulaşmak için çabalıyorum, sonra cildi
arkamdaki yastığın altına sokuyorum, kalbim güm güm atıyor, her an
kapıyı çalacağından eminim.

Ama kapı hiç çalınmadı. Onun yerine, alt kattaki kapının çarparak
kapandığını duyuyorum.

Pencereye gidip dışarı baktığımda Vale'nin sinsice içeri girdiğini gördüm.
Gece, fırtına uzaklaşıyor, yağmur azalıyor. Dolunay hızla hareket eden
bulutların arasından geçerken, gök gürültüsü hala uzaklarda
gümbürdüyor.

Tuniğini çıkarmış, sırtının derisi karanlıkta soluk bir zümrüt gibi
parlıyor. Asasını avucunda sıkıca tutarak sahile inen patikayı takip
ediyor, sonra kumda tek dizinin üzerine çöküyor ve suyun üzerine mavi
bir şimşek fırlatıyor. Yıldırımın çırtırtısı
Yoğunluk tüm dünyaya, yatak odasına kadar mavi ışık yayar.

Vale ayağa kalkıyor ve kumsalda bir aşağı bir yukarı yürüyor; yüz
ifadesini seçebiliyorum, sert ve gergin bir hayal kırıklığıyla dolu. Duruyor
ve kolunu dışarı fırlatıyor, şimşek dallanarak
bulutları delip geçerek, daha fazla şimşek dalı göndererek
bitişik bulutların arasından yanlara doğru fırlıyor ve sonra aşağıdaki
okyanusa doğru iniyor.

Tüm dünya mavi renkte titreşiyor.

Onu uzun süre izliyorum, alnımı soğuk cama dayamış, gücüne
hayranlık duyuyorum. Büyüsünün vahşiliği. Nefesim camın yüzeyini
kaplamak için sisli puflar gönderiyor, Vale'nin
huzursuz, puslu. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve bir süreliğine uykuya dalıyorum.

Her seferinde birkaç saniye, şimşeginin her yeni çıtırtısında yeniden sarsılarak uyandı.

Sonunda ayağa kalkıyorum ve o öfkeyle ok üstüne ok atarken ona son bir kez bakıyorum.

Sonra yatağının sıcak örtülerinin altına giriyorum, ateş ışığı ve mavi ışık üzerimde titreşiyor. Dönüyorum ve Vale'nin baştan çıkarıcı kokusunu derin derin içime çekiyorum, kendimi sıkı bir topun içine çekiyorum ve uykuya teslim oluyorum.

* * *

Karanlık ormanda koşuyorum, dallar yüzümü kesiyor, kalbim hızla çarpıyor, panikle aldığım nefes kulaklarımda yankılanıyor.

Ben bir avım. Ve onlar da benim peşimde. Dev baltalı palaadin ve Icaral iblisi.

Balta-paladin'in eli kolumu sıkıca kavradı, beni geriye doğru çekti, Icaral bakarken kör tırnaklar derime battı.

Yaratığın şeytani ateşi içimde çalkalanan bir vahşilikle akıyordu.

Baltalı palaadin beni yere fırlatıp üzerime düşerken haykırıyorum, iblis de peşinden geliyor.

Balta-paladin kollarımı bağlayıp manik gözlerle beni süzerken, korkumdan ve çaresiz çırpınışımdan heyecanlanarak çırpınıyor ve çığlık atıyorum.

"Tessla!" Birisi çok bir yerden adımı haykırıyor.

Daha yüksek sesle çığlık atıyorum, bileğimi kurtarıyorum ve baltalı paladinin suratına tüm gücümle yumruk atıyorum.

* * *

Parmak eklemlerim acıyla patlıyor ve manzara paramparça oluyor. Ani ve vahşi bir karmaşaya sürüklendim.

yarı çıplak bir adam var, ben ona karşı çırpınıp çırpınırken bir eli bileğimde, yüzünü kucaklıyor. O

Elimi tuttuğu yerden hızla çekiyor ve ben de yatağın arkasına doğru kaçmaya başlıyorum.

"Eğer bana yaklaşırsan seni öldürürüm!" Ona hırlıyorum, şiddet kan kırmızısı bir ateş gibi içimde dolaşüyor, iki elim yumruk olmuş. "I

Yemin ederim yapacağım!" Dönüp yatağın baş ucundan kısa bir kılıç aldım ve metalik bir çığlıkla kınından çıkardım.

"Yüce tanrılar, kılıcı bırak, Tessla!" Vale'in sesi boğuk çıkıyor ve iki büklüm olmuş durumda, eli burnunun üzerinde, avucu beni durdurmak için dışarıda. "Sana saldırmaya çalışmıyorum! Rüya görüyordun!" Elini kısa bir süreliğine geri çekiyor, yüzüne ve avucuna kan bulaşmış, göğsünden aşağıya iniyordu.

Tereddüt ediyorum, kalbim küt küt atıyor ve kılıcım havada.

Alfsigr dilinde küfrediyor, sonra elini tekrar burnunun üzerine koyuyor, dönüyor ve başını arkaya doğru eğerek yatağın ayak ucuna uzanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ağlıyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Kanamayı durdurmaya çalışıyorum! Bırak şu lanet kılıcı!" Sesi boğuk ama sert ve anlamsız paniğimi kesiyor.

Her şey bir araya geliyor. *Rüya. Korkunç rüya. Ormanda değilim. Hepsi sadece bir rüyaydı.*

Derin, ürpertici bir nefes alıyorum, paniğim yavaş yavaş azalıyor. Kılıcı indiriyorum.

Ona yumruk attım. Vale'yi yumrukladım.

Onu yatağının üzerinde yayılmış görmek şok edici. Zayıf ve kaslı. Kalça kemiklerinin üst kısımları pantolonundan yukarı doğru çıkıyordu. Göğsü kan içindeydi. Başı geriye doğru atılmış, uzun boynu kavisli.

Yarı çıplak hali alarmımı yükseltiyor.

"Neden giyinik değilsin?" Soru talihsiz bir çığlık olarak ortaya çıkıyor.

"Çığlık attığını duydum," diye mırıldanıyor burnunu sıkarak.

"Tuniğimi giymedim. Sadece asamı aldım." Asasını havaya kaldırıp boş boş salladı. "Rüya gördüğünü hemen anladım ve seni uyandırmaya çalışıyordum."

Titreyerek ve bunun için kendimden nefret ederek yatağın tepesinde toplanıyorum. "Bir mendil alabilir miyim?" diye soruyor.

"Üst çekmece, yan masa."

Çekmecedan bir mendil çıkardım ve titreyen ellerimle ona uzattım. Dikkatli bir bakışla mendili alıyor, başını Geri.

Göğsündeki kana bakıyorum. "Çok fazla kan var," diyorum özür dileyerek.

Bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bana çok sert vurdun." "Özür dilerim," diyorum kısık bir sesle.

Mendilin boğduğu bir iç geçiriyor ve tavana bakarak başını sallıyor. "Sadece senin yüzünden değil. Buna eğilimliyim."

"Yumruklanmak mı?"

Önce bir kahkaha atıyor, sonra irkiliyor. "Hayır, burun kanaması. Ne zaman hava büyüğü yapsam... eğer çok fazla yaparsam burnum kanıyor. Bu inanılmaz bir baş belası. Fain'i sonuna kadar eğlendiriyor."

Gözünün altında koyu bir morluk oluşmuş.

"Burnunu mu kırdım?" Dehşete kapılarak soruyorum.

İç çekiyor. "Bilmiyorum."

"*Arncian* toniğiniz var mı?" Geçici olarak soruyorum. "Bu tür şeyler için iyidir."

"Hayır, ," diyor kayıtsızca. "*Beşinci Seviye* bir *Büyücü* olduğum için pek sık yumruk yemem."

Dizlerime sarılıyorum ve kalan gözyaşlarımı siliyorum. İri kedi önce yatağa, sonra da Vale'nin karnına atlıyor. Vale'in kasları tepki olarak gerilir. Sonra başını sallıyor.

kargaşa, ve kediyi okşar.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkar, hala burnunu mendil. Yavaşça mendili çekip burnunu kirli bezi inceliyor.

"Hâlâ kanıyor mu?" diye soruyor bana, her iki gözü de sol tarafta çok daha kötü olsa da dramatik morluklarla sabitlenmiş.

"sanmıyorum," diyorum, küçülerek, azarlanarak. "Çok özür dilerim, Vale."

Vale başını sallar ve etrafına bakınır. Beyaz çarşafların üzerinde kan lekeleri var.

"Pekala," diyor bana iç çekerek ve yorgun bir bakışla. "Görünüşe göre her şeye rağmen çarşafı kana buladık."

Ona bakakaldım, biraz .

Vale kendisinden dehşete düşmüş gibi dudaklarını büzüyor. "Özür dilerim, Tesla. Bu hiç hoş değildi."

Başımı salladım. "Hayır. Özür dileme." Morarmış gözlerine yan gözle bakıyorum. "Sanırım bu her erkeğin hayalini kurduğu bir mühürleme değil.

Gece."

"Yumruklanmış ve yatağın her tarafı kan içinde mi? Pek sayılmaz," diye hemen kabul ediyor. "Yine de *Sanguin'en*'e yeni bir bakış açısı getiriyor."

Ona utanarak bakıyorum. "İkinizin de gözleri." Parmağımı kaldırıp kendi gözlerimin altını çiziyorum. "Kararmışlar. Bir taraf gerçekten çok kötü. İnsanlar dövüştüğümü düşünecek."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Aslında benimle dövüştün." Derin bir iç çekiyorum ve ona alaycı bir bakış fırlatıyorum.

"Kibar topluma yeniden katıldığımızda bu eğlenceli olmalı." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sence de öyle değil mi?"

Tamamlama çizgisi yok. Vale'nin iki gözü morarmış ve burnu kırılmış . "Özür dilerim," diyorum tekrar, kelimelerin içi boş geliyor.

Vale mendili kucağında dalgınca katlıyor ve parmaklarının ne kadar zarif ve uzun olduğunu fark ediyorum.

"Hakkımda şimdiden çok fazla söylenti var," diyor.

İstifa etmiş bir nefes. "Neden birkaç tane daha eklemiyoruz?" Bana alaycı bir gülümseme gönderiyor.

"Senden hoşlanıyorum Vale," diye ağzımdan kaçırıyorum, kendi itirafım karşısında şok geçiriyorum.

Kısa bir kahkaha attı, sonra yüzünü buruşturarak burnunun köprüsüne masaj yaptı. "Teşekkür , Tessla. Açıkladığın için teşekkür ederim."

Gözleri hemen arkamdaki bir şeye takılıyor ve alev alev yanarak açılıyor, ateşi ani, kaotik çizgiler halinde yükseliyor.

Dönüyorum ve yastığımın altından Fain'in kitabının çıktığını görünce dehşete kapılıyorum.

Buradaki ışık loş, ama Vale'nin yanaklarını renklendiren derin kızarıklığı görmek çok kolay. "Bu bir hediye idi," diyor bana. mahcup. "Fain'den. Şakaydı. Birkaç yıl bana vermişti."

Ben de kızarıyorum. Yanaklarımdaki, boynumdaki sıcaklığı hissedebiliyorum. Dizlerime sarılıyorum, ondan başka her yere bakıyorum. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Hiç."

Başını sallıyor ve sesli bir şekilde yutkunuyor. "Ben de öyle." Tavana , sanki onun tarafından yutulmak istiyormuş gibi.

Kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum. "Şu resimler. İstedğin bu mu?"

Derin bir nefes alıyor, sonra bana dikkatle bakıyor. "Tesla, bu konularda en az senin kadar deneyimim var. O kitapta lojistik olarak nelerin mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. ciddi şüpheliyim..." Sözüünü yarıda kesti, kızarmış yüzü derinleşti.

Utançtan öte, aynı zamanda acı verici bir merak içindeyim. "Kadının... adama... midilliye biner gibi bindiği filmi mi seviyorsun?"

Omuz silkiyor ve yan gözle bana bakıyor. "Bu... ilginç." Derin bir iç geçiriyor. "Tüm insanlar bizimkiler kadar katı değil. Noi'ler daha açık fikirli." Eliyle kitabı işaret ediyor. "Sen de öyle olmalısın.

Merak ettim. Kesinlikle merak ediyordum. İsterseniz bakabilirsiniz"

Cevap vermediğimde bana sert bir bakış attı. "Biz oruçluyuz, Tesla. Birbirimizden sır saklamanın anlamı yok. burada." Kitabı işaret ediyor. "Benim büyük sırrım. O kitap bana ait. Bence sırlar aleminde bu oldukça önemsiz."

"Bu... bu çılgınca uygunsuz!" *Ve her sayfaya baktın*, kendime hatırlatıyorum.

Vale bir kahkaha attı. "Son baktığımda senin bir asaya sahip olman da öyle." "Bu tamamen farklı."

Kaşlarını çatıyor. "Öyle mi?"

Kitaba yan gözle bakıyorum. "Yani," diyorum çekingen bir şekilde, "kimseyle birlikte olmadın mı?"

Bir kahkaha attı. "Kadınlar benden korkuyor." Ağzı acı bir şekilde buruşuyor. "Görünüşe göre öpüşürken... büyük bir ateş . Bu onları korkutuyor."

"Kaç kadınla öpüştün peki?" İlgisizmiş gibi davranarak yorganındaki bir dikiş çizgisini izliyorum.

"Üç."

Gözlerine bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum.

Uzun bir iç çekti. "Salishen diye bir kız vardı. On altı yaşındaydım. ve ilk kez denizde. Rüzgar Büyücüsü olarak gemide. Mürettebat benim asla..." Bir eliyle gevşek dairesel bir hareket yapıyor.

hareket. "Böylece kıza ödeme yaptılar ve onu benimle birlikte içeri soktular. Ben de

Uyuyordum. Yorganın altına, doğru kaydı. I
rüya gördüğümü sandım. Ben... şey, onu öptüm. İçine ateş gönderdim."
Kucağındaki asaya bakıyor, parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Bir
kadına bu kadar yakinken ateşimi kontrol etmek için çok zor." Bana
bakıyor, bakışları yoğun, yanaklarında renk yanıyor.

Sifonu çektim. "Ne oldu?"

Omuz silkiyor. ". Bir iblis tarafından yakıldığını haykırıyordu." Ağzında
alaycı bir bükülme var, ama ben onun
Ateşinin bu kadar sönük rahatsızlık duyuyorum. "Onları dışarıda duydum,
ona zaten ödeme yaptıklarını söylediler. Onu odama geri attılar."

"Ne yaptın sen?"

"Sakinleştikten sonra gecenin çoğunda kâğıt oynadık." Şaşkın
bakışlarımı yakaladı. "Kendimi üzerine atacak değildim. Zavallı kıza
kötü davranmalarını da istemedim. Mürettebat sadece..." Başını iki
yana salladı ve bana sert bir bakış attı.

"Onu bir daha gördün mü?"

Yüzü rahatsız edici bir şekilde geriliyor. "Birkaç yıl sonra, Salish
sokaklarında. Nilantyr'in etkisindeydi."

Sessiz bir soruyla kaşlarım çatıldı.

"Bu güçlü bir ilaç," diye açıklıyor, sonra sanki tatsız bir anıyı
temizliyormuş gibi başını sallıyor.

"Peki ya ikinci öpücük?" Tereddütle sordum.

"Ah, evet. Bu birkaç yıl önceydi. Üniversitede. Kelt bir kız, Jules ve
benimle arkadaştı. Açıklanamaz bir şekilde bana düşküncü. Bir
Gece onu öptüm ve bu onu hem bana karşı olan çekiminden hem de
tüm arkadaşlık hislerinden çabucak kurtardı. O andan itibaren benden
uzak durdu.

Başka bir kadına beni öpmenin
bir şimşeği öpmek." Çenesinin çizgileri sertleşiyor. "Tabii ki, annem
iktidarı ele geçirdiğinde
benimle birlikte olmak için acı çekmeye istekliydiler. Güç için. Para için."

Anlamak için başımı salladım. "Genna Thorne gibi."

Vale küçümseyen bir ses çıkardı. "Genna Thorne benim ateşimle asla
başa çıkamazdı."

Oda sessizleşiyor. Tek ses dışarıda esen rüzgardır.

"Peki ya üçüncüsü?"

Gözleri kararıyor ve araştırarak bana bakıyor.

Şaşkınlık çöktü. *Beni. Ben üçüncüyüm.*

Derin bir nefes alır ve kucağındaki asaya bakar.

"O gece, elin kolun bağlı geliyordun. Ateşe ihtiyacın vardı. Ve hızlı. Yakınlığın kayboluyordu. Asamı kalbine, boynundaki nabza yaklaştıran seni ateşle beslemeye çalıştım. Denedim. birkaç büyü."

ellerini hatırlıyorum ve yanaklarım ısınıyor.

"Neredeyse işe yarıyordu. Ama seni yeterince ateşleyemedim. Ve Sonra hatırladım." Ağzı çarpık bir sırıtışla açılıyor, gözleri iki kor halinde. "Beni öpmek bir şimşegi öpmek gibi." Duraklıyor, sessizleşiyor. "İşe yaradığına sevindim."

Bayıldım. Bayıldım. Çok sevmiştim. Anılarım kalbimin ritmiyle atıyor.

"Ve sen beni kurtardın."

"Seni kurtardım," diye sessizce onaylıyor, ama bana doğru yükselen yakınlık ateşinin gücünde sessiz bir şey yok.

"Bir öpücükle."

Ağzı alaycı bir sırıtışla yukarı kalkıyor, ateşinin alevlenmesinde hafif bir şey olmamasına rağmen her şeyi hafife alıyor.

"Peki... bir şimşek tarafından öpülmek gibi ?" O sorar

Sanki cevabım hava kadar önemsiz olacakmış gibi rahatça soruyor. Ama onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum ve ne kadar kolay onu paramparça

eder. "Hayır,"

dedim ona.

Gözleri şaşkınlıkla açılır.

"..." Kızardım, hatırladım, çarşafı kavrardım. "Bir alev seli gibiydi. Geniş, güçlü ve ezici derecede sıcak.

İçimde parlıyordu. Bir şimşekten çok daha şiddetliydi."

"Yani... daha da kötüsü." Bu bir kara mizah denemesi ama acı dolu yaranın deşildiğini hissedebiliyorum.

"Hayır," diyorum, sesim neredeyse fısıltıya dönüşüyor.

"Daha da iyi." Ateşi sert ve sıcak bir şekilde kıvılcımlanıyor. "*Hoşuna* gitti mi?"

Bayıldım.

Sıkı bir şekilde başımı sallıyorum.

Ateşi alevleniyor, sıcak bir halinde akıyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözleri bana kilitlenmişti.

"Ben de bir öpücükle birini korkutmuştum," diyorum ona, kendi öpücüğüme sarılarak.

Dizler. "O iki kızı korkuttuğun gibi. Birkaç yıl önceydi." Tereddüt ediyorum, kaşlarım geriliyor. "Bir Kelt bana saldırdı. Değirmencinin oğullarından biri. Beni bir ahıra sürükledi. Çığlık attım ama duyacak kimse yoktu."

"Ne oldu?" diye soruyor ve ateşindeki değişimi hissedebiliyorum.

Artık öfkeli bir parlama. Şiddetle koruyucu. sarıyor. "öptüm," dedim.

"Ve içine olabildiğince çok ateş attım.

çağırabilirdi."

Gözleri onaylayarak kısılır. "Zekice."

"Üzerimden uçup gitti. Bana iblis fahişe dedi. Herkese cadı olduğumu söyledi."

Anı gücümü tüketiyor ve aniden ezici yorgunluğumun tüm ağırlığını hissediyorum, ateşim asık suratlı bir kaynamaya dönüşüyor.

"Bu ilk değildi," diyorum ona. "Doveshire'da iki kez saldırıya uğradım." Şimdi bastırılmış öfkeyle titriyorum. Büyükbabamın duymak istemeyeceğini bildiğim için bunu daha önce kimseye anlatmamıştım. Beni telaşla susturacak ve böyle şeylerden bahsetmememi, saflığımı tazelemem için dua etmemi söyleyecekti.

Vale'in gözlerinin içine bakıyorum. "Seninle tanışmadan önce hiç zorla olmayan bir öpüşme yaşamadım."

Vale bunu duyunca yüzünü buruşturuyor ve yere bakarak başını sallıyor. "Tessla," diyor, sesi alçak ve vurgulu. "Seni asla ama *asla* zorlamayacağım. Umarım zamanla buna inanırsın. Cazibem yok ama seni istismar etmeyeceğim. sen."

Başımı sallıyorum, onun sıcaklığı üzerimde dolaşıyor, kendi ateşim kaotik nöbetler ve başlangıçlarla patlıyor. Şu anda cazibe inanılmaz derecede abartılmış görünüyor.

"Ben bir bilginim, Tessla," diyor Vale, sessiz ve çekingen. "Ya da öyleydin. Üniversitede. Ve kitapları severim. Tıpkı senin gibi. Sanırım bu çok açık." Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve vurgulamak için etrafa dağılmış kitap yığınlarını işaret ediyor. Bana alaycı bir bakış attı. bakar, sonra ciddileşir. "İstediğin tüm o şeyler... I

Sanırım onlara benimle sahip olabileceğinizi göreceksiniz. Size kur yapabilir miyim?"

Gülünç kahkahalar yükseliyor. Hızlıca işaretlenmiş ve Mühürlü eller, tasarım cildindeki izlerin mükemmel bir aynasıydı. "Bunu *tersinden* yaptığını düşünmüyor musun?"

Vale de benimle birlikte gülüyor, yüz ifadesi aydınlanıyor. "Sanırım öyleyim." Umutla nefes nefese bana bakıyor ve kalbim küt atıyor.

Çok yakışıklı, özellikle de ateş ışığında.

Her şey aniden değişti. Tüm dünya döndü.

Vale bana kur yapmak istiyor. Benim tarafımdan dokunulmak istiyor. Ve ben de istiyorum.

Bunu düşünecek misiniz?" diye .

Başım dönüyor ve gülümsememi bastıramıyorum. "Evet, Vale. Bana kur yapabilirsin. Bu hoşuma gider."

Sanki bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiş gibi kaşları şaşkınlıkla kalktı. Evet. "Peki o zaman..." Sanki nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi etrafına bakınarak sözünü kesiyor. Tüm o sert kibri bir anda yok oldu. Bana göz kırpmıyor, nutku tutulmuş gibi ve bu halde ne kadar genç görüldüğüne şaşıyorum.

An.

"Kaç yaşındasın Vale?" Ona soruyorum.

"Yirmi. Daha geçen ay."

Bunu düşündüm. "Daha yaşlı olduğunu sanıyordum." Kaşlarını kaldırdı. "Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Yirmi altı, belki?"

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Denizde geçirdiğim üç yıl yüzünden. Görünüşe göre yıpranmışım. Ve ona benziyorum."

Yüz hatları çok zarif ve göz korkutucu. Uzanıp parmağımı elmacık kemiğinin keskin hatlarında, belirgin çenesinde gezdirme dürtüsüne direniyorum.

Yutkunuyor, donup kalıyor, ateşi benimkiyle buluşuyor. "Kaç ?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "On sekiz yaşımdayım," diye hatırlıyorum birden. "Ya da en azından yarın olacağım."

Gözleri büyüdü. "Doğum günün mü? Yarın mı?"

Ben de en az onun kadar şaşıarak başımı sallıyorum.

"Seni Valgard'a götüreceğim. Kutlamaya." Bakışları araştırıyor. "Eğer istersen. Kardeşini ve büyükbabanı görebilirsin." O

duraklar. "Büyükbabanı görmek istiyorsan tabii."

"Hayır, biliyorum." Vale hakkında öğrendiğim her şeyin ardından, büyükbabama olan öfkem büyük ölçüde dağıldı.

"Seni orkestrayı dinlemeye götüreceğim." Sesi ateşli bir hal alır. "En iyi yemeklerden yiyebiliriz. Ne istersen. Ne istersen. İstedğin her şeyi alabilirsin."

"Bir ejderha sürüsü mü?" Arsızca soruyorum, içimde beklenmedik bir mutluluk filizleniyor.

Vale güler. "Elbette." Bana bakıyor, gözlerinde meydan okuyan bir ateş . "Ve onlarla birlikte bir asa."

Bölüm Yirmi Beş:

Valgard

Vale vagonda sessiz, derin düşüncelere dalmış gibi pencereden dışarı bakıyor, ama onun gizli, kavrayıcı sıcaklığı hissediliyor ve beni floş.

Onun yakınlık ateşinin tek başına bana sabitlenmesini sevdiğimi fark ettim.

Sade ama zarif ipek bir kıyafet giydim, tuniğim ve etek ucum boyunca kabarık siyah desenlerle işlenmiş Demirçiçekler var. Bir terzi bu sabah benim için tam bir gardıropla geldi-

Büyücü Fain Quillen'in iltifatları.

Kendi kendime gülümsüyorum, Fain'in bana karşı nezaketine her zaman minnettarım. Bir tepenin zirvesini ve Gardneria'nın başkentini aşıyoruz,

Valgard, çıktı.

Pırıl pırıl Malthorin Körfezi'ni çınlatan güneş ışığı, alçakta asılı duran dramatik gri bulutların arasından süzülürken görülmeye değer bir manzaradır.

Okyanus.

Şehre doğru inmeye başlıyoruz. Etrafımızda pürüzlü, çıkıntılı uçurumlar yükseliyor, araba yolumuz yamaçtaki boşlukları kesiyor. Yolun benim tarafımdaki dik düşüşü baş döndürücü. Endişeyle Vale'ye doğru bakıyorum ve onu bana gülümserken buluyorum, bariz şaşkınlığımla eğleniyor. Ben de ona sahte bir kızgınlık ifadesiyle karşılık veriyorum.

Şehrin kalbine doğru ilerlediğimizde Valgard'ı yeniden doğan bir ulusun heyecanıyla, havada çınlayan bir sevinçle buluyoruz. Çevredeki tüm topraklarda yasaklanmış olan bayrağımız meydan okurcasına asılı. Baktığım her yerde vitrinlerden ve pansiyonlardan akıyor, neredeyse her arabaya ve atın eyerine yapıştırılmış.

Kötü giyimli siyah kıyafetler içindeki iri gözlü mülteciler, birçoğuna Gardnerianların eşlik ettiği bir grup halinde şehirde ilerliyor beyaz kolluklar takıyor ve onların koruyucuları olarak hareket ediyor.

"Bana çok tuhaf geliyor," diyorum beni dikkatle izleyen Vale'ye.

"Bayrağımız. Her yerde. Herkes kutsal giysilerimizi giydi. Bu

özellikle Doveshire'da uzun süre Gardnerian olmak tehlikeliydi."

Vale'in ifadesi keskinleşir. "Ve yakında başka bir şey olmak tehlikeli olacak."

Birkaç gün önce olsa buna sinirlenirdim. Kendini beğenmiş görüşlerini, ayrıcalıklı konumundan kaynaklandığını düşünerek reddederdim. Gerçek bir acıdan her zaman bir adım uzakta yetiştirildim. Ama zorla tutulan bir oruçtan sonra her şeyi farklı görüyorum. Karanlık bir şeyin, halkımızın yeni keşfedilen gücünün altında yatan tehlikeli bir şeyin tadına baktım.

Vale bir önsezi havasıyla, "Şunlara bak," diyor. "Yani Sorunsuz. Çok emin. Bize çektirilen acıları Gardner'lı olmayan herkesin üzerine yağdırmaya o kadar hazırız ki." Acı yüzüne vuruyor, özel bir keder. Ona sorgulayan bir bakış fırlatıyorum ama o başını sallayıp başka tarafa bakıyor. Uzun bir gergin bir şekilde onu inceliyorum, sonra tekrar pencereden dışarı bakıyorum.

Gardnerililer, çok sayıda restoran ve konuk evinde yola taşan masalar, yemek yiyen insanlar ve küçük bayraklar sallayan çocuklarla birlikte dışarıda.

Geri çekildim, sivri kulaklı, gül beyazı bir adam görünce şaşırdım. Açık gri tunikler ve etekler giymiş Urisk kadınları, masaları temizliyor, sokakları süpürüyor, gül rengi saçlarını sıkı örgülerle arkadan bağlıyorlardı.

"Burada Uriskler var," diye , bir şaşkınlık ve telaşla.

Vale şaşkınlığımı ciddi bir sakinlikle not ediyor. "Onlar Uuril, Tessla. Onlar en alt Urisk sınıfı, diğer köleleri. Ya da öyleydiler. Yıllar önce birçoğu kuzeye kaçtı." Bir ses çıkarır

derin bir nefes aldı ve bana ayık bir şekilde baktı. "Orijinal Uuril mültecileri burada hoş karşılandı ve bir süre için oldukça iyi muamele gördü. Ama bu

sınır çatışmalarının başlamasıyla sona erdi." İfadesi

kararır. "Derhal köleliğe zorlandılar -erkekler kendi ejderha ordumuzu kurmamıza yardım etsinler diye, kadınlarsa yine köleliğe zorlandılar."

Arabamız yavaşlayarak duruyor ve Vale, sırtı kamburlaşmış yaşlı bir Uuril kadının sokaktaki çöpleri süpürmesini izliyor, üzgün Bakışlarında sempati vardı.

Kadına bakıyorum, eteklerinin kenarları sokak kiriyle kaplı, solgun yüzü derin çizgilerle kaplı ve hissedilir bir kederle dolu. Kısa bir süre önce ben de hor görülen bir mülteciydim, gidecek hiçbir yerim yoktu.

Git. Bu dışlanmış kadın için içimde çelişkili bir merhamet yükseliyor.

Kadının doğumunu izlerken Vale'ye "Nasıl hissettiğini biliyorum," diyorum.

"Gardnerianlar Urisklerle bir yarış içinde gibi görünüyor," diyor Vale acı bir şekilde. "Uuril'e kimin daha kötü davranabileceğini görmek için bir yarışma. Zalimlikte Urisk kraliyetinin üstüne çıkmak zor ama sanırım şu anda biz kazanıyoruz." Kaşları çatıldı. "Her halükarda, aynı zalimliği yakında Urisk üst sınıflarına da uygulayacağız."

"Güzel," diyorum düz bir sesle, ailemi yakmaya hazır, korkunç mavi derili Urisk askerlerini hatırlayarak.

Vale bana seviyeli bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi, Tesla? Hepsini öldürmeli miyiz? Çocuklarını da mı?"

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum, irkilerek. "Çocuklar değil, ama-" "Sence bu işin sonu nereye varacak?" diye araya girerek dışarıdaki şenlik. "Bunu hiç düşündün mü?"

Üç kat yukarıdaki bir pencereden Gardnerya bayrağı açan beyaz kol bantlı yaşlı bir Gardneryalı kadın var. Bu Aşağıdaki caddede bulunan Gardnerili mülteciler alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, gül saçlı Uuril kadını süpürürken görmezden geliyorlar.

"Halkımız özgürlüğünü kutluyor," diyorum Vale'ye dönerek. "Bunun için mutlu olmalısın."

"Öyleyim," diye kabul ediyor ama sıkıntılı ifadesi . Araba ileriye doğru yalpalıyor, sahne gözden kayboluyor.

Güneşte dalgalanan çok sayıdaki bayrağa bakarken derin bir iç çekiyorum. Vale sessizleşti ve ben de ona baktım. soyut bir şekilde pencereden dışarı bakıyor, gözlerim onun uzun çerçevesi üzerinde geziniyor.

Hızlı dostum, karanlık giysileri içinde ürkütücü derecede sert bir figür çiziyor, kararmış gözleri sadece umursamaz tehlike görünümüne katkıda bulunuyor.

"Artık dua kitaplarımız yüzünden öldürülmediğimiz için memnunuz," diyor sonunda kaşlarını çatarak. "Ya da kıyafetlerimiz yüzünden."

Bunu düşündüm, gözlerim onun tarafından çekildi, aleve tutulmuş bir pervane gibi.

"Biliyorsun, sana yakışıyor." Kıyafetlerini işaret ediyorum. "Bizim . Seni siyahtan başka bir şeyle hayal edemiyorum."

Bana yan gözle bakıyor ve sırtıyor. "Benim neşesizliğimi yansıtır." Bunun üzerine benden kısa bir kahkaha yükseliyor ve onun ateşinden bir dal uzanıp içimde titreşiyor. Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluşuyor, küçük bir

İkimizin de yanaklarında kızarıklık oluşuyor.

Tedirgin bir şekilde dikkatimi geçtiğimiz rıhtıma çeviriyorum, gemilerin ve kayıkların çeşitliliğinden anında büyüleniyorum.

"İşte," diyor, rıhtım sırasının ötesini işaret ederek. "Orası benim evim, orası."

Uzakta, yükseltilmiş bir geçit, ortasında küçük bir ağaç ormanı ile çevrili geleneksel bir Gardnerya malikânesi bulunan bir arazi çemberine doğru uzanıyor.

"Kraken öldürmek iyi para kazandırıyor, değil mi?" Nefesim kesildi.

"Oldukça iyi." Bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Onları görseydin anlardın."

* * *

Arabadan indiğimizde Vale sessiz bir varlık, büyükçe evine girerken tuzlu rüzgâr saçlarını savuruyor.

Yaşlı bir Uuril kadın bizi içeri buyur ediyor, teni soluk pembe, kulakları keskin sivri, iri gözleri canlı bir mercan. Burada bir Uuril hizmetkârı bulduğum için yaşadığım şoku bastırmaya çalışıyorum, özellikle de Vale'in arabadaki sözlerinden sonra.

Vale'ye genişçe gülümsüyor. "Geri dönmen çok güzel, Büyücü Gardner." Aksanı kalın ama lirik ve hoş. Sessizleşiyor, adamın morarmış yüzünü gördüğünde sıcak gülümsemesi sönüyor.

"Lütfen sorma, Senal'lyn," diyor ona teslim olmuş bir iç çekişle, dalgınca burnunu ovuşturarak.

Gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Yapmayacağım." Bana döndü, ılık ılık parlıyor ve hafif, zarif bir selam veriyor. "Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevk, Büyücü."

Vale'in gözlerini üzerimde hissedebiliyor, tepkimi beklerken neredeyse nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum. Uuril kadını da nefes nefese bekliyor gibi görünüyor, gözlerinden kırılganlığı okunuyor. Sanırım

Sokaktaki kambur kadın, yakın zamandaki mülteci durumum - hepimiz kontrolümüzün çok ötesindeki olaylara yakalandık.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum" dedim ve elimi uzatarak Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Elimi tutuyor ve gözlerinden rahatlama fışkırıyor, dudaklarına dalgalı bir gülümseme geliyor. Vale bana açık bir minnettarlıkla bakıyor.

Senal'lyn bizi okyanusa bakan bir kütüphaneye Vale ile malikânenin işleri hakkında dostça sohbet ediyor.

Büyükbabam zengin minderlerle döşenmiş bir sandalyede oturuyor. Ateşi körüklemiş, başı eğik, gözlüğü burnunun ucunda, kucağında bir kitap.

Beni oruç tutmaya nasıl zorladığını hatırladığımda içimde kısa süreli bir acı ve öfke patlıyor. Vale'in arkamda olduğunu hissedebiliyorum, ateşi alevleniyor ve sonra sert bir şekilde geri çekiliyor, yakınlık çizgileri neredeyse huzursuz bir gerginlikle titreşiyor.

Büyükbabam başını kaldırdı ve beni görünce yüzü aydınlandı. Kâğıt gibi derisi saf bir sevinç ifadesiyle kırışıyor. "Ah, benim tatlı Tess'im," diye haykırıyor ve sendeleyerek ayağı kalkıyor.

Bir anda öfkem dağılıyor ve içimi sarsıcı bir rahatlama dalgası kaplıyor.

O güvende. Ve iyi. Gümüş gözlükleri yepyeni.

Çelik renkli eczacı önlüğü giymiş kır saçlı Gardneryalı bir kadın, büyükbabanın dirseğine destek olmak için öne atılır. Ona bastonunu uzatıyor.

Büyükbabam bana doğru sallanıyor ve kalan tüm öfkem oluyor. Ona karşı koruyucu bir şefkat dalgasına kapılıyorum ve ince bedenini hiçbir kötü niyet taşımadan kucaklıyorum. Hızlı bir bakış fırlatıyorum Büyükbabanın zayıf durumundan etkilenmemiş gibi görünen Vale'e doğru. Kıpırdamadan duruyor, gözleri ciddi bir şekilde kısılmış.

Kininin yakında geçmeyeceğini fark ettim. Büyükbabamın temiz, yeni giysilerine bakıyorum. Eczacı yakınlarda geziniyor. Onun yeni kesilmiş beyaz sakalı. Yanaklarında sağlıklı bir renk.

Vale onu sevmiyor olabilir ama ona değer veriyor ve bu şimdilik yeterli.

Büyükbaba, göz teması kurmaya bile cesaret edemeyerek Vale'ye doğru tekrar tekrar eğilir. "Büyücü Gardner... Onur duydum." Belli ki

Ailemizde beşinci seviye bir büyücünün olması, üstelik Kara Cadı'nın oğlu. Vale'in bu kadar iyi olduğunu fark ettiğinden bile emin değilim. kararmış gözler- eğer biliyorsa, bir şey söylemeye cesaret edemiyor.

Büyükbabam titreyerek koluma yapışmak için uzandı.

Elini. "Tessla, kardeşin. Durumu çok iyi." Diğer yumruğunu öpüyor ve titreyerek göğsünün üzerinde üç kez kutsal kutsama işareti yapıyor.

"Tessie!" Wren yan odadan fırlayıp bana doğru koşuyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve dizlerimin üzerine çöküp kollarımı kardeşimin ince bedenine doluyorum, gözlerim yaşıyor. Aynı hem gülerken hem de ağlarken birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

Ona bakmak için geri çekiliyorum, rahatlama ve sevinçle doluyorum.

Güzel Gardnerya ipekleri giymiş, saçları düzgünce kesilmiş ve temiz. Gözlerinin altındaki koyu halkalar çok daha az belirgin. Ve Ne kadar zamandır hatırlayamadığım bir şekilde ilk defa yanaklarında renk var. Kırılğan ama orada. Ve ağzının etrafındaki lekeler. Gördüklerime inanamıyorum. Sadece bir gün pahalı ilaç, ve onlar zaten neredeyse bitti.

Wren elimi çekiştiriyor, gözleri parlıyor. "Gel bak, Tessie! Gel de neyim var gör!"

Wren'in beni kütüphanenin hemen dışındaki yeni yatak odasına sürüklemesine izin verdim. Büyükbaba ve Vale de bizi takip ediyor. İki devasa cam kapı, alışılmadık derecede sıcak erken sonbahar havasını içeri almak için açılmıştır. Küçük beyaz bir kedi yavrusu Wren'in dağınık yatağının ortasında oturuyor ve bize şaşkınca baktı.

"Fain buradaydı," diyor Wren heyecanla yavru kediye kucağına alırken. Her zamanki hırıltısı belirgin şekilde azaldı.

"*Wrenfir Harrow*," diyor büyükbabam, yanıma yaklaşan kardeşimi zayıfça . "Büyük Büyücülerimiz hakkında konuşurken dikkatli ol."

Wren kısa bir süreliğine büyükbabasına bakar, gülümsemesi bir an için söner. "Büyücü Quillen," diye düzeltiyor kendini.

Dönüp soru sorarcasına Vale'e bakıyorum. "Fain burada mıydı?"

Vale'in gözleri benimkilere kayıyor ama sessizliğini koruyor, sert bakışları hiç değişmiyor, koruyucu ateşi üzerimde alevleniyor.

"Bizi buraya Büyücü Quillen getirdi, Tessie!" Wren beni bilgilendiriyor. "Ve bana yavru kediye verdi!" Küçük hayvan Wren'in kucağında kıvrılıyor.

eller ve miyavlar. Kardeşim yavru kediyi göğsüne bastırıyor ve kedi mırlamaya başlıyor. "Beni sevdi!"

"Ona isim mi?" Fain'in nezaketinden bunalmış bir halde soruyorum.

"Karlı!" diyor bana, öksürerek. Ama bu kemik derinliğindeki çingirak sesi değil.

. Göğsünün daha yukarısında. Çok daha yukarıda.

Sevinçten havalara uçmak ve odadaki herkesi öpmek istiyorum. Ateşim Vale'ye doğru akıyor ve o da bunu katı bir şekilde karşılıyor.

"Fain çok güzel!" Wren heyecanlanır, sonra endişeyle büyükbabasına bakar. "Yani, Büyücü Quillen. Bunu da bana o verdi, Tessie!"

Wren yataktan karmaşık bir denizci dürbünü alıyor ve altın aleti bana uzatıyor.

Alırken gözlerim . Bu dürbün çocuk oyuncağı değil ve muhtemelen oldukça pahalı. İçinden körfeze bakıyorum.

Optik mükemmel. uzaktaki gemiyi net bir şekilde görebiliyorum, mandar halatındaki çizgiler sanki halatı elimde tutuyormuşum gibi canlı.

Bir kahkaha . "Bu gerçekten güzel bir hediye, Wren."

"Ve bize çikolata getirdi ve bana bir kitap verdi!" Wren yatağının üzerinde duran renkli bir hayvan kitabını işaret ediyor. "O iyi biri, Tessie. Ondan hoşlanıyorum."

"Büyücü Quillen çok nazik biri," diyor Büyükbabam bana, huzursuzca Vale'ye bakarak. "Bir Büyücüde olması gereken *her şey onda var.*"

Vale'nin gözleri büyükbabamın üzerinde. Ateşinin tavadaki kızgın yağ gibi çıtırdadığını hissedebiliyorum.

Büyükbabamı iç çekerek değerlendiriyorum. *Sen sadece Fain'i seviyorsun. Çünkü onu gerçekten tanımıyorsun.* Elimde değil, düşünce karanlık bir su gibi akıp gidiyor.

"Vale," diyorum, kardeşime doğru işaret ederek, Wren'i sert bakışlarıyla ölümüne korkutacağından giderek daha fazla endişelenerek ve

korkutucu bir sessizlik. "Kardeşimle tanıştığını sanmıyorum, Wren."

Wren gülümsemesini kaybeder ve Vale'ye yan gözle bakarak onu korkuyla süzer.

Vale öne doğru adım atar, ciddi ifadesi hiç . Wren'e hafif bir selam verir. "Sizinle tanışmaktan onur duydum, Büyücü Harrow."

Wren ayakkabılarına bakar.

Yeni ayakkabılar. Yepyeni, tam oturan ayakkabılar.

Kardeşim başını kaldırıp Vale'ye bakmaya cesaret ediyor, sonra hızla aşağıya bakıyor, sonra cesaretini toplayıp doğrudan ona bakıyor. Kafası karışmış gibi başını Vale'ye . "Gözlerine ne oldu? Ve burnuna?"

Vale'nin dudağı bükölür. "Küçük bir münakaşa." Wren'e yakından bakar. "Evi beğeniyor musunuz Büyücü Harrow?"

Wren başını sallıyor, korkusu azalıyor gibi görünüyor ama sonra ifadesi kararıyor. "Büyükbabam senin güçlü olduğunu söylüyor." Gözleri Vale'in esasına kayıyor, ifadesi hızla neredeyse yalvaran bir umutla doluyor. "Ejderhaları öldürebileceğini söylüyor. Ve şeytanlar. Ve onların askerleri de. Büyükbabam bana böyle söyledi." Wren yaşından beklenmeyecek bir ciddiyetle Vale'ye bakıyor.

"Yapabilirim," diyor Vale kaya gibi sağlam bir güvenceyle. "Burada *güvendesin*."

Wren'in dudağı titriyor ve sonra yüzü düşüyor, tüm vücudu çöküyor.

Vale elini Wren'in ince omzuna koyuyor. Ateşini, sıcak bir parıltıyı Wren'in içine ittiğini, kardeşimi sıcaklıkla desteklediğini hissedebiliyorum.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzölürken Wren'in başı öne eğik. Onun Ağız titreyerek yüzünü buruşturuyor. "Geri gelmelerinden korkuyorum," diyor küçük, boğuk bir sesle, neredeyse fısıltıyla. Vale'ye bakıyor, gözleri çiğ, gizlenmemiş bir dehşetle büyümüş.

Vale tek dizinin üzerine çöküyor, eli hâlâ Wren'in omzunda. "Ben hepsinden daha güçlüyüm," diyor yavaşça, sesi tehlikeyle dolu. "Ve artık *benim* korumam altındasın." Vale'in ateşi alevlenir sıcak ve Wren'e doğru itiyor.

Wren başını sallıyor, rahatlamış görünüyor. Derin bir nefes alıyor ve bu ses kalbimi heyecanlandırıyor.

İki yıldan uzun bir süredir kardeşimin aldığı ilk net nefesti bu.

Yirmi Altıncı Bölüm:

Kindred Lines

Vale körfeze bakıyor. Parlak bir gün bulut örtüsünü yarıyor ve gri bulutları sudan yansıyan parıltılı bir gül ışığıyla boğuyor.

Konağın en üst katını saran açık hava balkonundayız, Valgard'ın ve gün batımı rengindeki körfezin güzel manzarası önümüzde uzanıyor. Şehrin her yerinde ışıklar yanıyor, sanki yıldızlar giderek çoğalıyor.

"Uuril hizmetkârlarınız memnun görünüyor," diye gözlemledim. Buradaki beş hizmetkâr da Vale'nin dönüşünü hissedilir bir rahatlamayla karşıladı. Buraya gelirken yanından geçtiğimiz Uuril'in perili bakışları belirgin bir şekilde yok.

"Onları dövmem ya da avlamam." Sözleri kırılmış, ateşi parlıyor. Sanki aklında derin bir sorun varmış gibi uzun bir süre sessiz kalıyor.

"Edwin ve ben bir Uuril bakıcısı tarafından büyütüldük," diyor sonunda. "Kuzeye kaçan mültecilerden biriydi." Bana dönüyor, onun Bakışları yoğun bir şekilde araştırıyordu. "Edwin ve ben onu gerçek annemiz olarak görüyoruz." İç geçiriyor ve körfeze doğru bakıyor. "Kara Cadı annem, gücüne kavuşmaya başladığında... bu onu *tüketti*. Çocuk yetiştirmeye vakti yoktu. Zaten buna uygun bir mizacı da yok."

"Peki ya kız kardeşin, Vyvian?" Tüm bu olanlara şaşırarak merak ediyorum.

Başını iki yana sallar. "Kız olduğu için farklı bir bakıcısı vardı. Oralyrr. Farklı bir Uuril kadını. O... nazik değildi." Vale acı bir ses çıkarır.

"Hepimiz çocukken, kayışı Vyvian'a götürmesini engellemek için kadını birkaç kez tehdit etmek zorunda kaldım.

Kız kardeşimin Uuril'i sevmediğini söylemeye gerek yok. Ama Annel'in - Edwin ve bana bakan kadın - çok nazikti. Çok sevecendi. Şanslıydık."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, körfeze baktık, yanaşmış gemilerden birinde toplanmış mutlu bir kalabalığı izledik. Havaya kağıt fenerler gönderiyorlar.

"Gördüğünüz gibi," diyor Vale sonunda, "nefret Edwin ve bana kadar kolay gelmiyor. Mültecilerimizi kurtaracağım. Kelt ve Urisk'le savaş ordular. Halkımızın güvende olabileceği bir ülke yaratın." Bana döndü, gözleri parlıyordu. "Ama düşmanlarımızın çocuklarını katletmeyeceğim. Köylerini yakmayacağım. Bize yaptıklarını ailelerine yapmayacağım. Uymayacağım emirler, Tessla." Kaşları gerildi. "Halkımızın güvende olmasını istiyorum. Ama Keltler ve Uriskler kadar canavarlaşmayı reddediyorum."

Uzun bir nefes verdim. "Oldukça canavarlardı Vale. İktidarda olmamız daha iyi. Bedeli ne olursa olsun."

"Çocukları öldürmek anlamına geliyorsa mı?" diye karşılık veriyor. "Gerçekten mi? Nerede bitiyor, Tessla? Nereye? Biz sadece bu kabusu farklı kıyafetler. *Bizimkiler*." Vale üzerinden geriye bakıyor. Ateşi Hapsedilmiş bir kedi gibi kararsız. "Birkaç hafta önce güney sınırındaydık," diyor alçak sesle. "Çok geç kalmıştık. Keltler on kadar ailemizi çoktan toplamıştı ve..." Sözüünü yarıda kesiyor, yüzünde acı çizgileri belirliyor.

"Ve ne, Vale?" Ona nazikçe soruyorum.

"O günün ilerleyen saatlerinde Malkyn Bane'i almak için gönderildim. Ve onu buldum."

Vale'nin gözleri acı içinde büyüyor ve bana bakıyor. "O katletti Komşu köydeki her Kelt. Herkes. Bazılarını buzla mızrakladım. dondurdu. Bebekler, çocuklar vardı. Yaşlı kadınlar. Buzla kaplanmışlardı."

Malkyn'in Daisie'yi nasıl öldürdüğünü hatırlıyorum ve iliklerime kadar ürperiyorum. "İntikamdan daha fazlasıydı," diye devam ediyor Vale kısık sesle. "O... yaptı

sporu." Gözleri öfkeli gözyaşlarıyla doluyor. "Onları kancalara asmış. Onları dondurmadan önce delik deşik etti."

Ona dehşetle baktım. "Ne yaptın sen?"

Belirgin bir tiksintiyle başını sallıyor. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Tessla. Onu oraya gönderdi, neler yapabileceğini biliyordu. Umurunda değil. Bize yapılanlardan sonra umurunda değil. Daha önce, biz zayıfken, annem hepsini öldürmekten bahsetmişti. Ve bu bir toparlanma çığılığı gibi görünüyordu. Gerçek değildi. Gerçek amacım bu değildi. Ama şimdi, merak ediyorum

Kendimi neye başladığımı." Yüzü sertleşir. "Askerlik hizmetinden çekiliyorum. Zaten savaş yakında sona erecek. Komşularımız iskambilden bir ev gibi ayaklarımızın dibine düşüyor. Her yer teslim oluyor." Okyanusa doğru bakıyor.

"Nerede o?" Ona sordum. "Seni büyüten Uuril kadını mı?"

Gözlerini bana dikti. "Buradan uzakta. Gelmekte olan şeyden güvende."

Karanlık bir önsezi kemiriyor. "Ne geliyor, Vale?"

Bunun cevabını o söylemeden önce biliyorum. "*İntikamımız.*"

Bunu düşünüyorum, ateşim şimdi alevleniyor ve Vale'ninki kadar sorunlu.

Ahıra doğru sürölme görüntüleri zihnimi işgal ediyor.

Ağlayan ve çığlık atan çocuklar. Askerler bize bakıyordu. Bize küfrediyorlar. Hepimizi öldürmeye hazırlar.

Düşmanlarımız çok korkunç derecede acımasızdı.

Ama mihrapta yakalanmak. Eğer gerçekten Jules'un sevgilisi olsaydım beni parçalamaya hazır bir kalabalık tarafından oruç tutmaya zorlandım. Bir kalabalık

Kendi halkım, bana Keltler ve Uriskler gibi acımasızca davranmaya hazırды, eğer gerçekten *staen'en olsaydım.*

Bu her şeyi değiştirdi.

Derin bir nefes alıyorum ve içimdeki son ateş parçasını Vale'ye doğru itiyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra benimkilere kilitleniyor ve ateşlerimiz birbirlerine sımsıkı sarılıyor.

* * *

Vale ve ben şehre doğru yürüyoruz, kolum onun koluna dolanmış. Birbirimize zar zor dokunuyoruz ama yine de birbirimize sarılmış durumdayız - iç içe geçen ateşimizle sarılmış durumdayız.

Alacakaranlık çöküyor, gökyüzü artık okyanusun üzerinde masmavi, şehrin üzerinde simsiyah. Okyanustan serin bir esinti eserken Martılar ciyaklıyor ve dönüyorlar.

Bunların hiçbirini fark etmiyorum. Ateşlerimizi birbirine ne kadar yakın ördüğümüz beni çok tüketiyor. Kasıtlı olarak. Daldan dala, her adımda daha sıkı.

Sözsüzce.

Vale beni dalları mavi Demireceklerle bezeli Demiraalarıyla kaplı ta dşeli bir patikaya götürüyor. Solumuzdaki ağaçları geçince bir sıra tüccar dükkânı, sağımızdaki ağaçları geçince de dar bir kanal var. Dalgalanan siyah su, Demireceklerin safir ışığını parıldayan çizgiler halinde yansıtıyor ve sevinçli Gardnerililerle dolu kk tekneler yanımızdan geçiyor. Gözlerim bir zanaatkr dkknına takılıyor ve içimde bir zlem kıvılcımı yükseliyor. Dkknın kapısının yanında altın bir Büyücü Konseyi M'si var; Konsey'in büyücülüğü sıkı bir şekilde düzenlediğini hatırlatıyor.

asa satışı.

Beni sıkıca dışarıda
tutuyor. "Mage Vale
Gardner."

İri yarı, sakallı bir adam bize doğru yürüyor, yürüyüşü ağır ve Kas gücüyle doluydu, siyah tuniği denizci mavisıyla süslenmişti. Vale'nin önünde durdu, askeri düzlüğe çıktı ve yumruğunu donuk bir gümbürtüyle kalbine vurdu.

"Nasılsın Bron?" Vale soğuk bir resmiyetle sorar.

"Oldukça iyi, Büyücü," diye cevap veriyor Bron boğuk bir sesle, kısık gözlerini bana dikerek.

"Sizi hızlı arkadaşımla tanıştırmama izin verin," diyor Vale, ateşi sert bir duvara çarptı. "Tessla, bu Bron Scullor. Birliğin kaptanı
Raven."

"Büyücü." Bron beni kısa bir süre selamladı, bakışları hızlıca işaretlenmiş ellerimize gitti, çizgiler ağır ve karmaşıktı. sadece dilek değil, aynı zamanda mühürlenmişti. Çizgilerin bileklerimize kadar uzanmadığını fark kaşlarının atıldığını görüyorum.

Mhrlendi ama tamamlanmadı.

Bron sanki bizi anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor ama sonra yüzü dikkatle ntrleşiyor. Tekrar Vale'ye bakıyor.

Yanaklarım kızarıyor. Geleneklere, alışılagma miş düğün gecesini zifafına uymayarak Vale'in kk neden olduğumu hayal ediyorum.

Ve Fain ve onun hakkında dolaşan söylentileri güçlendiriyoruz.

Vale'nin ateşi birleşti. Bron'a bakan tarafı soğuk, içi sıcak. Toplum içinde sık sık böyle olduğunu fark ediyorum.

Sarılmış. Savaşmaya hazır. Asasını çekip ateşini serbest bırakmaya hazır.

Bron, Vale'iki siyah gözünü ve morarmış burnunu incelerken gözünün altına dokunuyor. "Kavgada mıydın?"

Vale'in bakışları soğukkanlılığını koruyor. "Bir yanlış anlaşılma."

Bron ona şaşkınlıkla bakar, sonra başını sallar ve iç çeker. "Kadim Kişi, tekrar bizimle olmanı çok isterdim. Lanet kraken sen onu öldürmeden önce ortaya çıktı. Dördüncü Seviye bir Su Büyücümüz var. Ama seninle kıyaslanamaz bile. Onlara ateş ediyor ama lanet olası şeyleri öldüremiyor. İki hafta gibi bir zamanını aldı. Geçit. Şimdi, senin ateşin bizde olsaydı..."

Vale etkilenmedi. "Yolun aşağısında, belki. Eğer hızlı arkadaşım seyahat etmek isterse."

Bron önce bana sonra da ellerimize bir kez daha şaşkınca bakıyor. Gözlerini Vale'ye dikeyyor, sanki onun oyununu tam olarak anlayamamış gibi.

"Salish Geçidi'ne ulaşmamız bile çok uzun sürüyor," diyor Bron. diye yakınıyor, sesi derinlerde yatan bir hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. "Bize *gerçek* Magewind lazım. *Beşinci* Seviye Magewind."

"Fain'e haber ver," diye öneriyor Vale. "Savaşmayı bıraktı. Genellikle denize geri dönme isteği duyar."

Bron'un yüzü gerilir ve başını sallar. "Bunlar Batıl inançlı zamanlar, Vale. Mürettebatın nasıl olduğunu bilirsin, duaları ve tilsimleri . Artık gemiye bir rahip bile almak zorunda kaldık." Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Kaynak israfı diyorum ama adamlar ısrar ediyor. *Kadimlerin Kitabı'nı* alıyorlar.

Bugünlerde kelimenin tam anlamıyla, özellikle de bir teknedeki kutsamalarla ilgili bir pasaj." Vale ile daha özel konuşmak için eğilir, Sanki Vale'nin aksesuarıymışım gibi beni görmezden geliyor. "Büyücü Fain'e söyle, senin yaptığın gibi bir bayan arkadaş bulsun." Çenesiyle bana doğru bir işaret yapıyor ve Vale'ye anlamlı bir bakış fırlatıyor. "Bu dedikoduları bastırır ve ben de onu tekrar işe alabilirsin, ha?"

Vale'in yüzü kapanıyor, ani bir öfkeyle ateşi iyice yükseliyor. "Mesajı ileticeğim."

Bron ağır bir iç çeker ve ifadesi tüm yapaylığını kaybeder. "Özür dilerim Vale. İkiyüzlülük sularında dikkatlice dolaşmam gerekiyor, değil mi?"

Vale ona ters ters bakıyor.

Bron yorgun bir teslimiyetle Vale'ye bakar, bize iyi geceler diler ve geniş sırtını hızla yutarak ayrılır.

kalabalıklar ve karanlık gölgeler.

"Söylentilerden, krakenlerden korktuklarından daha çok korkuyorlar," diyor Vale. Keskin bir alaycılıkla. "Bu çok mantıklı." Bana döndü, gözlerinde kavurucu bir sıcaklık vardı. "Fain'in kaç Gardnerialıyı kurtardığını biliyor musun?"

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Binden fazla," diyor ters bir şekilde. "Bu çok fazla."

"Evet. , değil mi?" Ateşi sıcak ve sıkıntılı bir şekilde Öfkesinin ve korkusunun sınırlarında gezinen çizgiler. Bu yeni sert Gardneria'da Fain için korku.

Haklı bir korku.

"Vale..." Elimi hiç düşünmeden kollu kolundan aşağı kaydırıyorum ve elini elime alıyorum.

Tenim onunkinden değiştiği anda Vale'in ateşi öyle sert bir parlama ki şaşırtıcı sıcaklığından nefesim kesiliyor. Vale parmaklarını benimkilerin arasından geçirip elimi sıkı bir baskıyla kavrayınca parlama artıyor. Sert ateş duvarı dışarı fırlıyor ve tüm kolumu kaplayarak göğsüme doğru akıyor. Aniden dizginlenemeyen kendi ateşim ona doğru uçuyor ve sımsıkı sarılıyor.

"Tanrılar, Tessla." Dudakları şaşkınlıkla aralandı, bakışları bulanıklaştı. "Elini tutmak *gerçekten çok iyi* hissettiriyor."

"Biliyorum," diye kabul ediyorum, en az onun şaşırmış bir halde, nefesim derin ve durgun, kalbim ılık ılık çarpıyor. Yutkunuyorum, ateşi akıyor

İçimde nabız gibi atan ısı dalgaları vardı, kendi ateşim de onun aynı rahatsız edici ritmiyle yavaş yavaş atıyordu.

Başparmağını yavaşça benimkinin yan tarafına sürtüyor ve lezzetli bir kıvılcım izi gönderiyor.

"Oh, Vale," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok hoş."

Gözleri erimiş bir sıcaklıkla bana kilitlenmiş. Baş parmağımı Nefesi kesiliyor, boynundaki kordonlar geriliyor, parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor.

"Bu bir şey?" Nefes alışım düzensizleşirken soruyorum.

"Sanki... bir alev şelalesi. Kolumda dalgalandığını hissedebiliyorum. Bu çok..." Titreyerek nefes alıyor, bakışları sıvılaşiyor. "Sanki

Çok güzel." Bana doğru eğiliyor ve sıcak nefesini hissedebiliyorum. kulağıma karşı. "Tessla, eğer sadece elini tutmak bile bu kadar iyi hissettiriyorsa..." "Ve işte buradalar," Fain'in alaycı sesi hemen arkamızda çınlıyor.

"Mutlu çift!"

Vale de ben de aynı sertleşip doğruluyoruz. Sanki yasadışı bir şey yaparken yakalanmışız gibi ellerimizi çabucak çözüyoruz. I Kolumu hafifçe Vale'nin kolundan geçirdim, kalbim çarpıyordu, rahat görünmeye çalışıyordum.

"Bize çok güzel bir masa ayarladım, suyun hemen kenarında." Fain bize neşeyle gülümsüyordu, pelerini bir omzunun üzerinden hoyratça atılmıştı.

duruşu ve görünüşü her zamanki gibi gösterişli, üniformasını çevreleyen gümüş Büyücü şeritleri yansıyan lamba ve Demir Çiçeği ışığıyla altın ve mavi renkte parlıyor. Gözleri kızarmış yüzlerimize doğru kayıyor, kolum Vale'ninkine dolanıyor ve muhtemelen nasıl olduğunu okuyabildiğini fark ediyorum.

yüksek ateşlerimiz çalışıyor.

İfadesi bir kedi yaramazlığına dönüşüyor. "Siz ikiniz çok samimi görünmüyor musunuz?" Bana bakıyor, dudaklarını büküyor, komplocu bir tavırla eğilirken gözlerini eğlenerek kısıyor. "Gördüğüm kadarıyla çoğu kadında yarattığı dehşeti sende yaratmıyor."

Vale'nin ateşi bana ulaşmak için zorluyor ve benimki de aynı derecede kötü. "Vale'den korkmuyorum," diyorum Fain'e.

Fain gülüyor ve bana sinsi bir gülümseme fırlatıyor. "Tabii ki değilsin, aşkım. Yakınlık çizgilerini okudum. Sen Vale'sin."

Vale'ye bakıyor, karanlıkta onu da yakından incelerken kaşları çatılıyor. "Tatlı Kadim Kişi, Vale. Bir savaşta mıydın?"

"Tessla bana vurdu," diyor Vale ona eşit bir şekilde.

Fain ikimize de göz kırpmıyor, tek kaşı şaşkınlıkla kalkık. "Bu doğru," diyorum Fain'e. "Ona vurdum. Elimden geldiğince sert."

O bana baktığı anda ben de Vale'ye bir bakış atıyorum. Eğlence kabarıyor ve ikimiz de tam bir aptal gibi sırtıyoruz.

Fain her şeyi bir bakışta -kollarımızın ne kadar yakın olduğunu, Vale'in morarmış yüzünü, uzlaşmamış hızlı çizgilerimizi. Gülünç sırtışılarımız.

Vale boş boş, "Neredeyse bana da kılıç saplayacaktı," diyor. Yüz ifadesini her zamanki soğuk ciddiyetine çekmeye çalışırken

Bunu söylüyor, ama tutmuyor ve kısa süre sonra tekrar aptalca sırtıyoruz, aramızdaki bu heyecan verici yeni sıcaklığın tadını çıkarıyoruz, ateşlerimiz birbirimize ulaşıyor.

İkimiz beklenmedik bir şekilde, delicesine mutluyduk.

Fain ikimize de ters ters bakıyor. "Siz ikiniz tam bir çelişki . Bunu biliyor musunuz?"

"Bir kabus gördüm," diye hafifçe anlatmaya başlıyorum, bir masal anlatıyormuş gibi gülümseyerek. Ama gülümsemem çabucak kayboluyor, hatırlıyorum

korkunç bir rüya. Vale'nin ateşinin şimdi bana doğru koruyucu bir şekilde aktığını hissediyorum ve ona baktığımda bakışları endişe dolu.

Fain kasvetlendi, karanlık bir anlayış gözlerini aydınlattı. "Önemli değil tatlım," diyor sevecen bir gülümsemeyle,

eğilip kolumu okşuyor. Vale'e alaycı bir onaylamama bakışı fırlattı.

"Eminim başına yirmi kez geleceğini biliyordu. Ama

Bu kadar yeter." Fain bana çekici bir şekilde gülümsüyor. "Kutlamamız gereken bir doğum günü var! Herkese katılalım, olur mu? Edwin ve Lucretia

bekliyorum."

"Lucretia mı?" Soruyorum.

Fain sırtarak gülümsüyor. "Üç kız kardeşimden biri."

Bölüm Yirmi Yedi:

Silahlar

Vale'nin kardeşi Edwin, zarif kardeşlerine kıyasla dağınık ve tıknazdır; siyah saçları dağınık, giysileri buruşuk, tel gözlükleri hafifçe yamuktur ve burnunun üzerine düşük bir şekilde tünemiştir. Vale ve Vyvian'ın doğal zarafeti ve mesafeli ciddiyetinden hiçbirine sahip değildir. derin yeşil gözleri dışında güçlü annesine dair hiçbir şey yoktu.

Fain herkesi tanıştırıyor ve Vale'nin morluklarıyla ilgili soruları belirsiz, küçümseyici bir açıklamayla geçiştiriyor.

Edwin elimi tuttu, Vale'ye gözlerini kırıştırarak baktı ve Sanki sert ağabeyinin artık istekli bir hızlı arkadaş bulduğuna inanamıyormuş gibi şaşkın bir havayla bana bakıyor.

"Seninle tanışmak büyük bir zevk, Tessla," diyor, elimi sıkarak sıcak bir el. İçinde çok az büyü hissediyorum, toprağın en zayıf titremesi dışında. Utangaç ve güvensiz bir tavrı var, ama yine de hızlı bir Gözlerindeki zeka Vale'ninkini yansıtıyor.

Edwin Gardner'ın içinde derin sular aktığını hissediyorum ve ondan hemen hoşlandım.

"Müzişyen olan sensin," diyorum, hâlâ Magedrunk olduğum o geceyi, Edwin'in çadırın dışında, ateşin yanında keman çaldığını hatırlayarak.

"Ve sen de Kelt ve Urisk askerlerinden oluşan bir sürüyle tek başına savaşan Büyücü'sün," diyor gülümseyerek. "Bu da kardeşimin seni neden hâlâ korkutamadığını açıklıyor."

Buna gülüyorum ve Edwin'e gülümsüyorum, ama Vale'den başka bir şeye konsantre olmak zor - onun ateşi çok sıcak, bana doğru acımasızca geriliyor, kollarımızı ayıran doğrudan sıçramak istiyor.

Fain, yanında duran ince, gözlüklü kızı tanıtıyor Edwin, siyah saçları dümdüz ve düzgünce arkaya toplanmış, duruşu

Düz ve gururlu. On dört yaşındaki Lucretia Quillen ağabeyine çok benzemekle birlikte, yüz ifadesi Fain'inkinden çok daha ciddidir.

"Sizinle tanıştığım memnun oldum, Büyücü Gardner," diyor bana genç yaşının çok ötesinde, kendine hakim bir havayla. Elini sıkarken yakınlık çizgilerini okudum - güçlü bir su akışı var ve Rüzgar büyüsü. Fain'e artan bir saygıyla bakıyorum, kız kardeşlerini aslında tek başına büyüttüğünü hatırlıyorum.

"LuLu az önce üniversiteye kabul edildi ve Tarihçiler Loncası'na ön stajyer olarak kabul edildi," diye bağıyor Fain, kolunu kız kardeşine dolayarak ve gülümseyerek. "O çok zeki ve ben kesinlikle ona yetişemiyorum."

Lucretia kardeşine alaycı bir gülümseme veriyor. "Fain övünmeyi seviyor," diyor bize, belli ki memnun olmuş.

Fain kız kardeşinin başının üstünü öpüyor ve bize sırtıyor; Valgard'da, ailesinin ve halkının yanında kendini çok iyi hissettiği belli.

Bizim için kanalın hemen kenarında güzel bir masa ayırtmış, ben Vale'nin yanına oturuyorum, Fain de diğer yanımda masanın başına. Demir ağacı ağaçları ve saksı çiçekleri etrafımızı sarıyor, masa zengin yeşil bir masa örtüsüyle kaplı ve pırıl pırıl parlıyor, asma desenli porselenler. Fain'in neşeli anekdot akışı utangaç Edwin'i bile sohbete çekiyor, bazı dedikoduları o kadar şaşırtıcı ki dikkatim kısa bir an için Vale'den uzaklaşıyor.

"Sezonun maçını duyduğunuzu sanmıyorum - oruç mutluluğunda birleşen iki mutlak şeytan."

Hepimiz Fain'e bakıyoruz, bekliyoruz ve o da artan ilgimizin tadını çıkarıyor.

"Malkyn Bane, Genna Thorne'a oruç tuttu." Fain hepimize anlamlı bir bakış attıktan sonra gümüş maşalarla her birimize dolgun balık filetoları servis etmeye başladı.

"Bunun korkunç bir simetrisi var," diyor Vale, Fain'in uzanabilmesi için tabağını uzatırken. Vale ve ben, Malkyn ve Genna'nın birlikteliği düşüncesiyle hızlı ve ölçülü bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

Fain tabağımı yemekle dolduruyor ve bunu yaparken her yemeğin erdemlerini övüyor. Yemekler bol ve hayatım yediğim her şeyden daha iyi -limon ve taze balıkla haşlanmış balık

otlar, ardından nane jöleli yumuşak kuzu eti, buharda pişen rulolar, bir neredeyse tamamen narin, lezzetli çiçeklerden oluşan bir salata.

Vale masanın altından bana doğru uzanıyor ve elini benimkinin üzerinde kaydırıyor.

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, nefesim düzensizleşiyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Ateşlerimiz birbirini besledikçe hava daha da ısınıyor.

Vale bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Derin sesi vücuduma ürpertici bir sıcaklık yayıyor. Başımı sallayarak onaylıyorum, gitmek istiyorum. Onunla yalnız kalmak istiyorum.

Başımı kaldırdığımda Fain'in bizi dikkatle izlediğini görüyorum, kız kardeşi Edwin'e talihsiz yemek pişirme denemeleriyle ilgili bir hikâye anlatıyor. Fain'in gözleri Vale ve benim aramda gidip geliyor.

Edwin onunla kısa bir süre sohbet ederken Vale dönüyor ve Fain bana geniş, göz kamaştırıcı, mizah dolu ve samimi bir gülümseme fırlatıyor

Sevgi. Başını çıkışa doğru salladı. "Git," diyor, eğilip bana fısıldamak için. "attığınız yakınlık ateşini masanın öbür ucundan bile hissedebiliyorum." Elimi okşuyor ve bana kedigil sırtışıyla bakıyor. "Git onu eve götür ve o satırları değiştir, tatlı Tesla. Vale patlamadan önce, tam burada, bir ateş seline dönüşmeden önce."

* * *

Vale beni, elim onun elinde, birkaç ara sokaktan ve dolambaçlı yan sokaklardan şehrin ana halk bahçelerine, etli bitkiler, kan gülü çalıları ve Demirağaç korularıyla dolu yemyeşil bir parka doğru götürüyor. Bahçelerin dört bir yanı geniş kanallarla çevrili.

Ateşi kolumdan sıcak bir şekilde akarken bana rehberlik ediyor, ana patikadan aşağı iniyor, bahçelerin arasından geçerek Ironwood ağaçlarından oluşan korunaklı bir koruya inen daha küçük bir patikaya doğru ilerliyor. Yavaşlıyoruz

Duruyor ve bana dönüyor, yüzünün keskin hatları Demirçiçekler'in yumuşak mavi ışığıyla yıkanıyor. İkimiz birdenbire Yalnız.

Vale elimi bırakıyor, pelerininin içine uzanıyor ve bana uzun, ince bir paket uzatıyor, gözleri beklentiyle parlıyor.

"Doğum günün için," diyor.

Baş bir merakla açmaya koyuldum ve kâğıt ambalajın düşmesiyle irkildim.

Bir Maelorian asası. Gece yarısı kadar siyah ve spiral saplı. Tıpkı söz verdiği gibi.

Parmaklarımı onun etrafında kıvrırırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Bunu benim için güvence altına için bazı ciddi kuralları çiğnedi, muhtemelen kendisi için hazırlattı. Sadece yasaları çiğneyip bana hediye etmek için.

Üstesinden geldim, sesim kırıldı. "Teşekkür ederim, Vale."

Bakışlarının sıcaklığı nüfuz edici ve yakıcıdır.

Odaklan. "ederim, Tessla." Beni izlerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Yüz ifadesi ateşli, neredeyse acılı bir hal alıyor.

"Tanrım, çok güzelsin."

Cesaretlenerek ona yaklaşıyorum, yakınlık ateşinin sıcaklığının tadını çıkarıyorum, onu içime çekiyorum, bir yandan da elimdeki asayı düşünüyorum. Hissini test ediyorum, yakınlık çizgilerim gergin bir şekilde ona doğru kayıyor, tatmin edici bir güç. Bu asanın mükemmel işçiliğini hissedebiliyorum, en ince parşömeden daha ince ahşap katmanları, mükemmel lamine edilmiş. Ahşabın kalitesini de hissedebiliyorum: Yıldız Akçaağaç, Buzlu Alıç ve Demir Ağacı. Büyüyü pürüzsüzce güçlendirmek için seçilmiş ince ahşaplar.

"çalıştığın yakınlık kalıplarını gördüm," diyorum ona. "Kulübende."

"*Bizim kulübemiz,*" diye gırtlığını yırtarcasına düzeltiyor, sesinin derin tınısı kalp atışlarımla oynuyor. "Orası senin de evin, Tessla."

Yutkunuyorum, onun yakınlığı beni şaşırtıyor, rahatsız edici bir şekilde ısınyorum. "Waltherian Grimoire'dan çalışmaya çalışıyorsun."

"Su büyüleri," diye onaylıyor. "Ben de senin gibi suya yakınlık duyuyorum. Çok değil ama yine de. Onu kullanmaya çalışıyorum. Sadece suya erişemiyor gibi görünüyorum."

"Kökleri bağla," dedim ona. "Doğal bir çekim var." "Kancalamak mı?"

"Akıntıyı yavaşlat," diye açıklıyorum, elimi kademeli bir yay çizerek aşağı doğru çekiyorum. "O kadar yavaş ki neredeyse nabzını görebiliyorsun." Yavaş bir taklit yapıyorum

parmaklarımla ritim tutuyorum. "Her tepede bir kanca var. Eğer akıntı büyüsünü asma büyüsünün üzerine eklerseniz, ona tutunabilir ve suyu çekebilirsiniz."

Başını bir yana eğiyor ve ben onun kafasını karıştırdığını görebiliyorum. "Sana göstereceğim. Asanı al ve kolunu sar," diyorum ona,
yanaklarımda sıcaklık yükseliyor.

Bana göz kırpmıyor, gözleri yanıyor, sonra itaat ediyor. Asasını kınından çıkarıyor ve kaslı kolunu ortaya çıkarmak için tuniğinin kolunu kıvrıyor. Büyü yapmaya hazır bir şekilde kolunu kaldırıyor ve bana bakıyor.

Sertçe yutkunarak kendi kolumu kıvrıyorum, elimi kolundan aşağı kaydırıyorum ve parmaklarının üzerinden geçirip asanın etrafından dolaştırıyorum. Bütün

Kolumun uzunluğu onunkine değişiyor, ten tene.

"Tessla," diye hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. "Odaklanabilir miyim bilmiyorum."

"Dene. Asma büyüsü yerine su büyüsünü izle." Elini okşuyorum.

"Parmaklarını gevşek tut. Çok hafif." Eli altında rahatlıyor,
Ateşi bana doğru akıyordu. "Bu iyi. Tüm ateşin asadan uzağa akıyor. Bana doğru."

Bir kahkaha attı. "Evet, öyle." "Yap .

İki büyüü de gönder"

Vale her bir büyüü sırayla mırıldanır, asanın ucundan ince siyah bir sarmaşık ve ağaca çarpıp etrafına dolanır

bizden önce. Büyümü onunkine doğru bastırıyorum, çizgi çizgi, iki büyüü birlikte yönlendirmesine yardım ediyorum. Siyah sarmaşık kısa sürede küçük bir parıldayan su çizgisiyle sınırlanıyor. Asma Vale'in asasının ucundan kopup düşerken, su da ağaca çarpıp formunu kaybediyor. Gövdeden aşağı akarak aşağıdaki toprağa sızar.

Vale bana dönüyor, gözleri kocaman. "Harika." Ben kolumu onun kolundan kurtarıırken o şaşkınlıkla ağaca doğru bakıyor. "Ne zamandır bunu anlamaya çalıştığımı biliyor musun?"

Ateşi sert bir şekilde yükselirken bakışlarımda meydan okuyarak ona sırtıtıyorum. "Bir Aşağı Nehir için fena değil-"

Vale beni sıkıca kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirerek beni tamamen şaşırtıyor. İçimde şok edici bir heyecan belirliyor. Onun

Ağzı sıcak, öpücüğü şaşırtıcı derecede yoğun, ateşinin bir dalgası nefes kesici bir güçle içimde parlıyor. Hızla dizginliyor, dokunuşu daha çok okşamaya dönüşüyor, öpücüğü yavaş ve boğucu bir hal alıyor. Sonra

Tereddütlü. Bana bakmak için hafifçe geri çekildi, Ironflower parıltısı gözlerinin parlak yeşilini yoğunlaştırdı, nefes alış veriş derinleşti.

Ateşinin yükseldiğini ve onu bastırmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Kalbim güm güm atıyor, ona doğru eğildim, burnunun yan tarafı Tekrar öpüşürken benimkine sürtünüyor. Şimdi dikkatli. Emin değil. Ama onu hissetmek o kadar lezzetli ki, içimde huzursuz bir açlık alevleniyor.

Elleri sırtımda geziniyor, beni yavaş yavaş kendine çekiyor. Bu öpücüğün şaşırtıcı ateşinde boğulurken ağızım benimkine doğru hareket ediyor. Küçük kıvılcımlar dudaklarımın her yerinde tutuşuyor, daha fazla kıvılcım tutuşuyor

Elleri vücuduma değdiği her yerde. Çenesinin keskin hatlarını okşuyorum ve parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Vale'nin nefesi kesiliyor.

Beni sert bedenine doğru çekerken uzun parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. Ateşinden bir kıvılcım çakarken ağzının içine doğru nefes alıyorum.

İçimden geçiyor, beni aydınlatıyor, yakınlık çizgilerimden aşağıya doğru uzun, kıvılcımlı çizgiler halinde okşuyor.

Ona dokunmak için aşırı bir istek duyuyorum. Avucumu göğsüne bastırıyorum ve parmaklarımı gergin kaslarına doğru uzatıyorum. Kalp atışlarını hissedebiliyorum, sabit ve güçlü. Ateşi üzerindeki kontrolünü her geçen gün daha fazla kaybederken, lezzetli sıcaklığı ağzından içime, tam kalbime doğru ilerliyor.

Şimdi iki eli de yüzümde, dudakları dudaklarımda, beni derinden öpüyor. Ateşi içime akıyor, yakınlık alevim onunkinin etrafına dolanıyor ve ona doğru patlıyor. Sıcak öpücüğünün içinde eriyorum ve parmaklarımı onun kalın, tatlı saçlarında düğümlüyorum.

O erimiş bir bal, titreyen sıcaklığı yasak zevkle yoğun.

Bir grup genç Gardnerili özel korumuza yaklaşırken neşeli bir sohbetin sesi farkındalığımı kırıyor.

Nefes nefese kalan Vale öpüşmeyi keser ve onlara doğru bakar. Ağaçların hemen arkasındalar, sohbet ediyor ve birlikte gülüyorlar.

"Hadi kulübeye geri dönelim." Sesi özlemle kalın, önerisi anlamla dolu, sanki alevle yazılmış ve aramızdaki havada asılı duruyor.

Kulübe. Yalnız kalacağımız . Tüm bu ateşle.

Yere, ayaklarımızın dibine savrulan iki asaya bakıyorum.
Bir anlığına unutuldu.

Vale'den geri çekiliyorum, uzanıp asalarımızı alıyorum,
Ona kendisininkini veriyorum. Bir an için benimkini de taşıması için ona
vermeyi düşünüyorum.

Hayır. Bir daha asla silahsız olmayacağım.

Eteğimin kenarını küstahça yukarı çekiyorum ve asayı çorabımın
üst kısmına sokuyorum. Vale'nin ateşi tepki olarak alevlendi.

Eteklerimin tekrar aşağı inmesine izin veriyorum ve Vale'ye bakıyorum.
Sanki transa geçmiş gibi görünüyor, ateşi kavrayarak bana doğru
fırılıyor,
titreşen çizgiler.

Kalbim çarpıyor ve sinirlerim bozuluyor ama bunu istediğimi
biliyorum. Onu istiyorum.

"Evet. Geri dönelim," diyorum nefes nefese.

Beni kendine çekiyor ve alnını hafifçe alnıma yaslıyor. "Tesla," diyor
tutkulu bir sertlikle, bakışları aniden
Ciddi. "Ben... Ben sana aşık oldum."

Ona bakıyorum. Şaşırdım. Heyecanlandım. İnanamıyorum.
Konuşmak için ağzımı açtım, düşüncelerim karmakarışık.

"Bana kal." Ellerimi tutuyor ve
başparmaklarıyla hızlı çizgiler çiziyor ve arkalarında kıvılcım izleri
bırakıyordu. "Bu orucu bozmanın bir yolunu bulsak bile." Gözleri
benimkilere dikildi. "Yapmayalım."

Kalbim uçuşa geçiyor, aniden en az onun kadar tutkuyla karar veriyor.
"Pekâlâ Vale," diyorum ona, parmaklarımı onunkilere geçirerek. "Çizgileri
koruyalım."

Yirmi Sekizinci Bölüm:

Yalnız

Bahçeden çıkıp ana caddeye doğru yürürken Vale yine katı bir resmiyete bürünüyor. Sessiz ve sakin bir şekilde ve şoföre bizi nereye götüreceğini söylüyor. Adam hemen önündeki bu Beşinci Seviye Büyücüye karşı itaatkâr bir duruş sergiliyor, Göz temasından kaçınıyor ve Vale'in her isteğine içtenlikle başını sallıyordu.

Yakınlık körü kitleler için Vale, bana ilk görüldüğü kadar soğuk ve sert. Ama ben onun içindeki ateşi kesinlikle okuyabiliyorum. Onu. Zar zor edildi.

Gözüm korktu ve baş döndürücü bir şekilde heyecanlandım. Aydınlandım. Daha fazlası için açım.

Vale kendini arabaya çekiyor ve kapıyı kapatıyor, şoför yola çıkarken ikimiz de öne doğru küçük bir yalpalama yaşıyoruz. Pencereden dışarı bakıyor, hoş, hafif sersemlemiş ifadesi, içinde şiddetle dolaşan ve bana doğru saldıran güçlü ateşle tam bir tezat oluşturuyor.

Dönüyor ve gözlerini bana diyor. İkimiz de bir süre hareket etmedik. Kalp atışı ve aramızdaki hava almaya hazır görünüyor.

Bir anda kilitlendik. Elim saçlarını kavırıyor, ağzını sertçe kendime doğru çekiyorum. Kolu belimi kavırıyor, dudakları sıcak ve ısrarcı.

Araba şehirden uzaklaşıp tarım arazileri ve ormanın içinden geçerken beni uzun süre öpüyor ve ben onun tadında boğuluyorum, sıcaklık artıyor, daha da alevlenmek için birleşiyor. Derin öpüşürken dili benimkini okşuyor, yakınlık engellerimiz yıkılıyor, unutulmaya yüz tutmuş.

Beni öfkeyle kendine çekerken yumrukları giysilerimi sıkıyor, sanki bana doyamıyormuş gibi eteklerimi kavırıyor. Çok geçmeden ona sarıldım, içinden akan ateşle birleştim, her biri

Arabanın sarsıntısı onu çılgınca bana doğru bastırıyor. Ona doyamıyorum, sıcaklığına doyamıyorum. Tenine, ateşine ulaşmak için üzerindeki kıyafetleri çıkarmak istiyorum...

Araba durdu ve birbirimize bakarak geri çekildik. kızarmış, kaotik bir sersemlik. Saçlarımız ve giysilerimiz umutsuzca karışmış, camlar buğulanmış, dudaklarım şişmiş ve zonkluyor.

"Buradayız," diyor Vale, sesi gırtlaktan geliyor. Nefes nefese ve hâlâ kalçalarımı tutuyor, gözleri bulanık. "Tanrım, kızarmışsın," diyor yüzüme, boynumun çukuruna bakarak. Bana karanlık bir bakış fırlatıyor, sonra şansına inanamıyormuş gibi dişlerini göstererek gülümsüyor.

Sonra isteksizce geri çekiliyor ve ben de aynısını yapıyorum, skandal bir şekilde yukarı itilmiş etekleri aşağı indiriyorum. İkimiz de Ağır ağır nefes alıyor, ateşim çaresizce ona doğru savruluyordu, aç vuruşlar. Onu bastırmaya çalışıyorum ama alevler çok sıcak.

Vale yaslanıp boynunu dikleştirerek vagonun tavanına bakıyor ve nefes alış veriş yavaşlıyor. Dudaklarını yalıyor ve bana bir yakıcı bir bakış atar, sonra tavana bakar ve elini dağınık saçlarında gezdirerek kendini toparlamaya çalışır.

"İçeri gir," diyor, bana bir kez daha şehvetle bakıyor, ateşi önce giysilerimin içinden sonra da altından süzülüyor. Bana sırtıyor. "Şoföre ödeme yapmalıyım."

Birbirimize sırtıyoruz ve ateşli, bilmiş bir bakış atıyoruz.

Avuç içimi göğsünde gezdirmek, boynuna sokulmak ve sıcak yanağını öpmek için eğildim.

Gırtlaktan gülüyor. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Tesla."

Ona hınzırca gülümsüyorum, sonra arabadan çıkıyorum, onun heyecanı içimde cızırdıyor, tüm vücudum arzuyla yanıyor.

Arabadan indiğimde, Voltik Denizi'nden gelen soğuk hava kızarmış tenime batıyor. Dalgalar aşağıdaki kayalara çalkantılı bir şekilde çarpıyor ama Vale'nin kulübesinin içinden baştan çıkarıcı bir fener ışığı yayılıyor. Şoföre yan gözle bakıyorum, yüzünü sabit tutuyor ama gözlerinde bilmiş bir eğlence parıltısı var.

* * *

Vale nihayet arabadan inip şoföre parasını öderken ben mutfakta kalbim küt küt atarak bekliyorum. Araba hareket etti ve Vale Güçlü bir şahin gibi eve doğru ilerliyor, pelerini kanatlarını açmış gibi dalgalanıyor. Gözleri tek bir amaç için kararmış.

Mutfağa girer ve durur, ateşi .

"Yukarı çıkmalıyız," diyorum nefes nefese, ateşim onunkine çarpıyor, sıcaklığımız inanılmaz derecede .

"," diyor, yırtıcı gözlerini bana dikmiş. Yutkunuyor ve bana bakıyor.

Nefesim düzensiz, dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum, sırtımdaki rahatsız edici sıcaklığın nefis bir şekilde farkındayım.

Yatak odasına girdim ve döndüm.

Bir anda üzerime atladı, beni kendine çekti, ağzı benimkine yapıştı. Tuniğini yumruklarımla kavırıyor, hararetle onu çekiyorum. Ben onu derinden öperken o beni agresif bir tutkuyla yatağın direğine yaslıyor, ateşi hızla iki kat alevleniyor, kontrolü kırılıyor.

Benimki çoktan kırıldı.

Geri çekiliyor, zor nefes alıyor, bana yukarı aşağı bakarken dudağı kıvrılıyor. İlk tanıştığım çekingen Vale'den tamamen farklı.

Açlığı beni ürkütüyor ve heyecanlandırıyor. Onun yoğunluğunu dürtmek istiyorum. Onu kıışkırtmak. *Tüm* kontrolünü kaybetmesi için onu kızdırmak ve baştan çıkarmak.

Hıncır bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştiriyor. "Tessla, kendimi nasıl tutacağımı bilmiyorum." Gözleri açlıkla bana sabitlendi. "Eğer sadece öpücüğün beni bu çılgınlığa sürüklerse. Sadece ağzın bile..." Durdu ve yutkundu, sonra yatağa baktı. Bana geri dönüyor. "Tanrım, çok güzelsin." Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor ve erimiş dudaklarını dudaklarımdan dibine bastırmak için eğiliyor.

Boyun.

İçimde alev alev bir ateş sallanıyor, nabız gibi atıyor. Kalçalarımı ona karşı geriyorum, aynısını ona da yaptığını biliyorum.

"Zihnimi ele geçirdin," diyor bana, dudakları boğazıma yapışmış halde. "Tek yapmak istediğim sana dokunmak."

Boynunun altını okşuyorum. "Dokun bana o zaman."

Yavaşça geri çekiliyor, gözleri genişliyor, sonra daralıyor. Başını soru sorar gibi eğiyor, kelimeleri dikkatli seçiyor. "*Yani...*?"

Ona duyduğum arzudan başım dönüyor ve sinirden sersemlemiş durumdayım. Oruçluyuz ve mühürlüüz. Kendimi ona vermemde yanlış bir şey yok. Başımı sallıyorum, kararlıyım.

Vale dudaklarını tekrar benimkilere bastırıyor, sıcak ve acil, sonra geri çekiliyor. "Emin misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. Yüzüm ve boynum o kadar sıcak ki kavruluyorum. "Bu gece yatağımı paylaşabilirsin." Kendi irkildim. Burası onun evi. "Yani... *senin* yatağını."

"Yatağımız," diye ısrar ediyor, şaşkın görünüyor.

"Yatağımız," diye kabul ediyorum, aynı derecede sersemlemiş, nefesim kesilmiş bir halde. "Şu andan itibaren. Eğer istersen." Dudaklarını öpüyorum ve vücuduna doğru bir alev dalgası gönderiyorum. Vale inliyor ve beni daha sıkı kavlıyor.

Alt katın kapısı sert bir şekilde çalındı.

İkimiz de irkilerek gözlerimizi kırıştırdık. Sanki bir büyü bozulmuş gibi.

Vale'in keskin yüzünde inanılmaz bir kızgınlık belirir. "Eğer *hiç* dünyanın en kötü zamanlaması için bir ödül vardı..." Bir vuruş daha. Daha yüksek. Daha ısrarlı.

Vale derin bir nefes alıyor ve parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tarıyor, gözleri arzudan bıçak gibi keskin. Beni yavaşça bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Aşağıda her kim varsa onunla tutarlı bir şekilde konuşabilmemin imkânı yok." Başını iki yana sallıyor. "Eğer Edwin'se, onu eriteceğim. Ya da Fain'i. Sanırım her kimse onu öldürmek için yeterli gerekçem var."

Buna sırtıyıyorum, renklendiriyorum, hala bir erkeği yatağımı paylaşmaya davet ettiğime inanamıyorum. Kendimi rezil hissediyorum. Lezzetli, ezici bir şekilde yüzünüz.

Vale kapıya doğru yürür ve elini kapı çerçevesine koyarak tereddüt eder. Ona doğru eğiliyor ve gözlerini kapatıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Ses tonu kesik. "Kendimi buzlu suyla ıslatmak için sahip olduğum az miktardaki su büyüsunü kullanmaya çalışıyorum."

Kapının çalınması daha da ısrarlı hale geliyor.

Vale bana bakıyor ve gözleri parlıyor. "Belki de biraz yıldırım toplar ve doğrudan kapıya gönderirim," diyor ters bir şekilde ve sonra aşağıya iniyor.

Yirmi dokuzuncu bölüm:

Selkie

Vale merdivenlerden inip mutfaktan geçerek kapıyı açmaya çalışırken ben de yatak odasının kapı çerçevesinin yanında durup köşesinden bakıyorum.

Dışarıdan esen rüzgâr mutfaktaki ateşi söndürüyor.

Başka bir fırtına hızla yaklaşıyor gibi görünüyor ve ben buna şaşırmadım.

Valgard sonbaharda fırtınalı, dalgalı ve tehlikeli denizleriyle ünlüdür.

Şiddetli rüzgâr onu tehdit ederken Vale kapıya sıkıca .

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Beck mi?"

"Merhaba, Vale." Cevap veren ses derin ve acımasız.

Vale, siyah tuniği, pantolonu ve yün pelerinin kenarları denizci mavisini bir çizgiyle çevrili, Gardnerili genç bir denizciyi içeri buyur ediyor. Boyu Vale kadar, ama geniş ve kaslı, kare çenesini kaplayan koyu renk bir sakalı var.

Yüz ifadesi son derece endişeli görünüyor.

"Sen..." Beck, Vale'in yüzüne bakarken kafasını şaşkınlıkla yana eğiyor. "Erthia'da biri sana nasıl yumruk atabildi?"

Vale başını sertçe sallar. "Önemli değil. Neden buradasın?"

Beck devam eden bir şaşkınlıkla ona göz kırpmıyor, sonra kasvete kapılıyor bir kez daha. "Yardıma ihtiyacım var, Vale." Elleri önündeki mutfak sandalyesinin arkalığını kavıyor.

Vale bekler, kaşları soru sorar gibi kalkıktır.

Beck Vale'ye bakıyor, çenesi geriliyor, sanki Vale'nin bakışlarını sabit tutmak için savaşıyormuş gibi. Sanki söylemek üzere olduğu şeyi nasıl ifade edeceğini bilemiyormuş gibi. "Benim bir Selkie sevgilim var, Vale," diye kaçırıyor sonunda. "O tehlikede. Onu alacak birine ihtiyacım var, sadece kısa bir süreliğine.

bir süre. Ve... bir çocuğumuz var."

Bir Selkie mi?

Bu fok değiştiren kadınlarla ilgili hikayeler duymuştum. Fok formundayken tehlikelidirler; gemileri alaşağı edebilir, denizcileri öldürebilirler. Ama güçsüzler.

gümüş derileri olmadan.

Vale'in gözleri büyür. "Bir *Selkie* mi dedin?"

Beck, Vale'in delici bakışlarını üzerinde tutarken çenesi sıkıca kenetlenir.

"Tanrım, Beck," diyor Vale, sesi alçak ve gergin. "*Oruç tutuyorsun.*"

Bu beni hazırlıksız yakaladı - Vale en şok edici ayrıntı olarak buna ışık tutuyor.

"Evet, Vale," diyor Beck, kelimeleri kesik kesik. "Oruçlu olduğumu *biliyorum.*"

Beck'in ellerine, onları işaretleyen ve bileklerinden aşağı uzanan ağır siyah çizgilere bakıyorum. Oruç tutmuş ve mühürlenmiş. Ve mühürleme tamamlandı.

"Bir *Selkie*'nin melez bir çocuk doğurduğunu hiç duymamıştım," diyor Vale, açıkça şaşırmış bir halde.

"İşte şimdi oldu."

Vale'in yüzü gerilir. "Peki ya Margryt?"

Beck'in ifadesi sertleşiyor. "Margryt ve ben *on üç* yaşındayken oruç tuttuk. Bu konuda ne benim ne de onun söz hakkı vardı. İkimiz de *zorla...*"

"Bu, ondan zaten bir çocuğunuz olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Evet, Margryt'ten bir çocuğum olduğunu biliyorum," diye tersliyor Beck. "Ve şimdi bir çocuğum daha var ama *onun* durumu çok daha karmaşık. Ve tehlikeli."

"Margryt'in bunlardan haberi var mı?"

Beck ona çılgınca inanmaz bir bakış fırlatır. "Tabii ki bilmiyor!"

İkisi de uzun ve rahatsız edici bir sessiz kalır.

Vale sonunda konuşur. "Nerede o? *Selkie*. Ve çocuğunuz." Beck

çenesiyle dışarıyı işaret ediyor. "Okyanusun kıyısında. Bekliyor."

Vale ona bakakalır. "Yüce Tanrım, Beck, buz gibi. Onları içeri getir."

Beck başını sallar. "Soğuk onları rahatsız etmiyor. Senin ve benim gibi değiller. Ve aslında fırtınaları severler. Ya da her türlü yağışlı havayı."

Dönüp yatak odasının penceresine doğru ilerliyorum ve küçük sahile bakıyorum.

Şimşekler çakıyor ve siyah kayanın üzerinde kadın oturuyor. Okyanusa bakıyor ve

kollarında küçük bir bohça taşıyor. Saçları her şimşek çakışında gümüş gibi parlıyor. Şaşkınlıkla kapıya doğru geri çekiliyorum.

"Onu yakalayan adamlar derisini kaybetmişler," diye açıklıyor Beck bıkkınlıkla. "Ellerinde olmadığını fark ettiklerinde denize attılar. Onu bulup gücünü geri kazanmasını riske atmak istemediler. Ben geldim Okyanusta sürükleniyor. Derisi olmadan fok formuna dönüşemez ve yeterli deriye sahip olmak için ona ihtiyacı vardır.

eve dönmek için güç. Onu kurtardım. Onu kulübemde sakladım..."

"Ve sonra bebek." Vale'sesi sert, elleri kalçalarında, tüm tavrı yargılayıcı.

"Evet," diye tersliyor Beck. "Yaklaşık bir buçuk yıl sonra, bebek." Vale'ye ters ters bakıyor. "Hepimiz keşişler gibi yaşayamayız." Beck'in gözleri aşağı kayıyor, sonra hayretle açılıp Vale'nin ellerine takılıyor. "Yüce Kadim Kişi, Vale! Oruç tutuyorsun!"

Vale derin bir nefes alıyor, Beck'in bu büyük şaşkınlığı karşısında yüzündeki ifade geriliyor. "Evet, öyleyim."

Beck çizgilere daha dikkatli bakıyor ve mühür izlerini açıkça fark ediyor. *Tüketilmemiş* mühür izleri. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Sen ne zaman..."

"Dün," diye girdi Vale. "Ve bilmelisiniz ki burada yalnız değilim."

"Ne? O *burada* mı?"

Vale ona ters ters bakar. "*Tabii ki* burada."

Beck'in sesi . "Yüce Kadim Kişi, Vale, bana söylemeliydin! Kulak misafiri olabilirdi." Etrafına bakıyor, başını sallıyor, sonra geniş alnına masaj yapıyor. "Umarım o güvenilir."

Vale ona kuşkulu bir bakış fırlatır. "Olmasaydı kendimi ona bağlar mıydım?"

Beck'in ağzı gergin bir çizgiye dönüşüyor ve Vale'e dar bir bakış atıyor. "Sanırım hayır." Tekrar başını sallıyor ve sanki beni arıyormuş gibi boş gözlerle mutfığa bakıyor. Vale'ye geri dönüyor. "Kim o?"

Vale tereddüt ediyor, çenesi geriliyor. "Büyücü Tessla Harrow. Artık Tessla Gardner."

Beck'in gözleri şok olmuş bir tanıma ile parlıyor. "Tatlı Kadim Kişi, Vale. *Jules'un* Tessla'sı mı?"

"Bahsettiği Tessla, evet," diye kararlı bir şekilde cevap veriyor Vale, bakışlarını sabit tutarak.

"Nerede o?" Beck tekrar etrafa , Jules'a kızgın olduğu her halinden belli, ifadesi artık çok sert.

Yüzüm ısınıyor ve yatak odasından çıkıyorum. "Ben buradayım." Merdivenlerden aşağıya doğru ilerliyorum.

sessizlik ve Beck'in sert gözlerini üzerimde hissetmek. Öfkeli bakışlarının benden Vale'e kaydığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum.

Vale uzun bir iç çeker ve başını sallar. "Tessla, Beck Keeler ile tanış. Üniversitede beraberdik." Mizahtan yoksun bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Muhtemelen anladığınız gibi Beck aynı zamanda Jules Kristian'ın da arkadaşı."

"Görünüşe bakılırsa ona *senden* daha iyi bir dost," diye çıkışıyor Beck, gözleri Vale'nin üzerinde. "Yine de burada durup *beni* yargılıyorsun." Tekrar bana bakıyor. "Jules biliyor mu?"

Vale'in bakışları soğukkanlılıkla sabit. "Henüz değil." Kelimeler kırılmış.

"Dur tahmin edeyim," diye çıkışıyor Beck Vale'e. "Şu sahneledikleri korkunç toplu oruçlardan biri sırasında onu bağladın."

Vale iç geçirir. "Bu biraz farklı bir durumdu."

"Gerçekten mi?" Bana döndü, gözlerinde ateş vardı. "Büyücü Harrow. Kendi özgür iradenle mi Vadi'ye oruç tuttun?"

Vale'ye bakıyorum, o da bana omuz silkiyor, boyun eğmiş. Beck'e dönüyorum. "Bu kulübeye kendi özgür irademle geldim."

"Peki ya oruç?" diye inatla ısrar ediyor. "Şey, o aslında zorlamaydı ama..."

Beck Vale'e dönüyor. "Yani Jules'un kadınına sana oruç tutması için *zorladın*?"

"Ben Jules'un kadını değilim," diye üstüne basa basa .

Beck'in başı bana doğru geriliyor ve sessizleşiyor, kaşları çatılmış, belirgin bir şaşkınlıkla beni inceliyor.

Ağır bir iç geçirdim. "Bu uzun bir hikâye. Gerçekten. Sorun değil."

"İyi... iyi mi?"

"Evet," diye ısrar ediyorum. "Vale ve ben oruç tuttuğumuz için mutluyum. Ona... oldukça düşkün ." Yanaklarım kızardı. "Çok düşkün."

Vale şaşkınlıkla bana bakıyor. Sonra ağzı ve gülünç derecede geniş bir gülümsemeye dönüşüyor, bakışları üzerimde ısınıyor, ateşi hızlanıyor.

Beck, Vale'in büyülenmiş gülümsemesini, benim kızarmış yüzümü ve garip bir şekilde uzlaşmamış hızlı çizgilerimizi görüyor. Onaylamaz ifadeyle başını sallıyor. "İkinizi de gerçekten anlamıyorum."

"değilsin," diyor Vale sıkıca. "Gerçekten."

Beck'in başı geri çekilir, yüz ifadesi hemen yumuşar. Boğazını temizliyor ve beceriksizce kıpırdanıyor. Sonra kararlılığını bozmuş gibi elini bana uzatıyor. "Büyücü Harrow," diyor kasvetli bir resmiyetle.

Elini tutuyorum, sıkı ve sıcak bir şekilde tokalaşılıyor. "Aslında adım Mage Gardner. Ama sizinle tanıştığıma memnun oldum, Büyücü Keeler." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve onun niyetli bakışlarını tutuyorum. "Selkie'nizi ve çocuğunuzu içeri davet etmeliyiz."

Küçük bir şaşkınlık gözlerini aydınlatır ve hemen ardından rahatlama . Son derece yorgunmuş gibi yere yığılır.

"Selkie'nizi *Galliana*'da tutamayacaksınız o zaman?" Vale soruyor.

"Crews'un bu tür şeylere göz yumduğunu hatırlıyorum."

Beck'in muhtemelen bir Selkie'yi sevgili edinen ilk denizci olmadığını anladığımda şok içinde Vale'ye bakıyorum.

Beck, Vale'e sert bir kınama bakışı atar.

Vale'in dudaklarında şaşkın bir gülümseme beliriyor. "Tesla Doveshire'dan bir mülteci, Beck. Ön saflarda yakalandı. Sen de Gerçekten onu şok edecek bir şey söyleyebileceğini düşünüyor musun?"

Beck bana şaşkınlıkla baktı, sonra saygıyla başını salladı ve Vale'ye dönerek bir iç çekti. "Ray ve ben her zaman biraz şüpheliydik. Gemide bir Selkie olması başka bir şey... spor için." Onun Gözler tedirgin bir şekilde bana dikildi ve sabırsızca iç çektim, onu devam etmeye teşvik etti. "Ama bir Selkie'ye aşık olmak...şey, *staen'en* kelimesi ortalıkta dolaşıyordu. Önce şaka yollu, ama sonra gerçek bir tehdit olarak." Beck başını eğiyor. "Artık gemilere rahipler koyuyorlar. Onu artık yanımda tutmamın bir yolu yok, özellikle de bebeğimizle birlikte. Gidecek başka bir yeri de yok." Vale'ye bakıyor, yalvarıyor. "Korkunç bir durumdayız." "Adı Ray mi?" Ben soruyorum.

"Ona Ray diyorum ama gerçek adı bu değil," diyor Beck dalgın dalgın. "Selkie adını tercüme etmek imkânsız." Merak Vale'nin gözlerini aydınlatır. Beck derin bir nefes alıyor ve parmaklarıyla dalgalı hareketler yapıyordu. "Anlamı...'parıldarken Sıcak, parlak bir günde güneş ışığı suda parıldıyor. Suyun altından yukarıya bakınca nasıl görüldüğünü. Işığın maviye yaptığı şey.' Bunun gibi pek çok kelime var."

Vale Beck'e bakarken kaşlarını geriyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Ortak İşaretleri kullanıyor. Ona ben öğrettim."

Ortak İşaretler. Bunu duyduğumu hatırlıyorum, denizciler tarafından geliştirilmiş bir el hareketleri diliydi.

farklı diller konuşan diğer denizcilerle iletişim kurdu. "Peki ya çocuk?"

Vale soruyor, sesi yavaş yavaş yargılayıcı tonunu kaybediyor kenar.

Beck'in yüz hatlarında acı beliriyor. "Gardnerya adı Gareth. Selkie adı..." Elleriyle bir kafes yapıyor, Ellerini birbirine doğru çeviriyor, parmakları birbirinden ayrılmış ve çubuk şeklinde kıvrılmış. İkimize de ağır, kederli bir bakış atıyor. "Anlamı 'kapana kısılmış kalp'." Beck'in yüzü üzüntüye gömülüyor. "Selkie'den çok Gardnerian'a benziyor. Saçında gümüş bir parıltı var ama o kadar. Solungaçları yok."

"Yani yüzeyde kapana kısıldı," diyor Vale sepmatik bir şekilde.

Beck başını sallar. "Düşündüm ki... belki burada yaşayabilirler. Sizinle birlikte. Senin koruman altında. Bir Selkie besleyen ilk zengin adam olmayacağınız kesin."

Vale'nin yüzü geriliyor ve alınmamaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Beck'in yüz ifadesini mutsuzluk kaplıyor. "Bunu sizden istediğim için üzgünüm. O... gidecek başka yerleri yok. Lütfen, Vale." Bana döndü, yalvarırcasına. "Tesla..."

Ateşim güçlü ve kararlı. Gidecek hiçbir yerin olmamasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Gözlerim Vale'ninkilerle buluştu. "Hadi gidip onları."

Vale onaylarcasına başını sallıyor, ateşi şimdi benimki kadar kararlı bir şekilde alevleniyor.

* * *

Vale ve ben Beck'i patikadan sahile doğru takip ediyoruz, Vale'in elinde bir fener sallanıyor. Yağmur sadece tükürüyor, ama şimşekler çakmaya devam ediyor ve okyanusun üzerinde sessiz gök gürültüsü sesleri duyuluyor. İğneye benzeyen yağmur damlaları rüzgârın etkisiyle tenime batıyor, yakıyor ve acıtıyor. Yüzümde soğuk.

Ray, Selkie, biz yaklaşırken geri çekiliyor. İnce formu fener ışığıyla aydınlanıyor ve gri gözleri korkuyla açılıyor. Köşeye sıkışmış, avlanmış gibi görünüyor ve bizden duyduğu sarsıcı korku karşısında merhametimi artırıyor.

Kollarında belki de sadece birkaç haftalık bebeği kucaklıyor. Çocuk, fırtınalı bir okyanusu andıran gri-yeşil gözleri, parıldayan yeşil teni ve siyah saçlarıyla Gardneryalı gibi görünüyor. Uçlarındaki gümüş dokunuşlar onun gerçek soyuna dair tek ipucu. Ray, Gardnerili bir erkeğin tuniğini, pantolonunu ve pelerini giymiş, gümüş saçları rüzgârla savruluyor, beyaz teni maviyle renkleniyor alt tonlar. Boynunun her iki yanında bir sıra var, balon gibi inip çıkıyor. Şaşırtıcı derecede tuhaf ama çok güzel.

Beck ona doğru giderken Vale ve ben dikkatli bir mesafede yavaşlayarak duruyoruz ve hızlı bir şekilde işaret ediyoruz. Çocuğuna çılgınca sarılırken ağzı titriyor, sanki her an onu çalacağımızdan eminmiş gibi.

Gözleriyle kısa bir süre için karşılaşıyorum ve içimde hemen bir tanıma hissi beliriyor. Beck onu sakinleştirmeye çalışırken kalbim ona doğru koşuyor, içimde koruyucu bir ateş parlıyor ama .

"Ona nasıl hissettiğini bildiğimi söyle," diye sesleniyorum Beck'e uğuldayan rüzgârın üzerinden.

Ray'in başı bana doğru sarsılıyor, sesimi duyunca tüm vücudu irkiliyor. Beck kısa bir süre bana baktıktan sonra bir elini Ray'in omzuna koyuyor, diğer eliyle de ona işaret ediyor.

Gözlerim yaşıyor, sesim . "Ona aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söyle. Evini kaybetmenin. Gidecek hiçbir yerin olmamasının." Vale sessiz, ama ateşinin bana doğru uzandığını hissedebiliyorum.

"yardım edeceğimizi söyle."

Beck öfkeyle imza atıyor, korkularını yatıştırmak için çaresiz olduğu belli.

Gözleri şimdi benimkilere kilitlenmiş durumda ve kök salan benzer bir anlayışı hissedebiliyorum.

Nefes alış verişı hâlâ düzensiz, ağzının titremesi daha belirgin, ama bakışlarındaki korku azalmış, yerini derin bir mutsuzluğa bırakmış. Birbirimizi seyrek yağmur taneleri solgun tenine düşüyor.

Sonra Vale ona resmi bir zarafetle imza atıyor ve ben şaşkınlığımı çabucak dizginlemeden önce ona aval aval bakıyorum. Elbette ortak işaretleri biliyor. Üç yıl boyunca gemilere girip çıktı.

Ray'in vücudu solgunlaşıyor ama hem Vale'ye hem de bana aynı işareti tekrar tekrar yapıyor - yumruğu kalbinin üzerine defalarca vuruyor.

"Ne diyor?" Vale'e soruyorum.

"Bize teşekkür ediyor," diyor bana endişeyle bakarak.

Ray bakışlarını tamamen bana dikti ve

Tiz, çok sesli bir dilde konuşuyor, solungaçları tekrar tekrar alevleniyor, işaret ederken elleri titriyor.

"Tercüme edemiyorum," diye yakınıyor Beck. "Yeterince açık bir şekilde imzalamıyor."

Okyanusa bakıp ufuk çizgisini işaret ederken Ray'in çoklu tonları derin, yankılanan bir feryatta birleşiyor, kolu titriyor, avucu yukarı dönüyor. Sonra okyanus gözlerini bana geri döndü ve hızlı bir şekilde anlaşılmaz, çok harfli kelimeler söylemeye başladı.

Tercümeye ihtiyacım yok. Ne demek istediğini anladım. Çalkantılı siyah suyun içinde bir yerlerde onun insanları var. Onun evi.

Otuzuncu Bölüm

Runehawk

Ray ve bebeği içeri getiriyoruz, tam da fırtına şiddetlenmeye başlamışken. Ray'ın ıslak pelerinini alıyorum ve onu mutfak ateşinin yanındaki sandalyeye götürüyorum. Vale, Beck'in pelerinini ve çantasını alıp bir kenara koyar ve iki adam Beck'in tehlikelerle dolu yolculuğunu tartışır. Ray çöküyor

Sandalyesine çöktü, bana yorgun bir güven duyuyor gibi görünüyordu, boynundaki solungaçlar artık gevşemişti. Bana bebeğini uzattı, okyanus gözleri yorgunluğun ötesindeydi ve sonra, büyük bir şokla, tuniğini çekti Tamamen kapalı.

Boynumdan yukarı doğru acı bir kızarıklık yükseliyor ve yanaklarımı sarıyor. Gözlerimi hızla onun dolgun göğüslerinden ve iri mavi meme uçlarından kaçırıyorum. Ray, kollarımda tedirgin bir şekilde kıvranan ve onun için inleyen bebek Gareth'a uzanıyor. Çılgınca rahatsız bir şekilde Gareth'ı ona veriyorum ve Ray onu çekiyor. Gareth hemen açlıkla onun meme uçlarından birine .

Yüzüm yanıyor ve nereye bakacağımı bilemeden Vale'ye hızlı bir bakış atıyorum.

"Vu Trin Doğu Geçidi'ni kapatmak için harekete ," diyor Vale Beck'e, ağzı sert bir çizgide. "Bundan iyi bir şey çıkmayacağına seni temin ederim." Beck oturup botlarının bağcıklarını çekiştirirken Vale bir an için karanlık bir düşünceye dalıyor. Sonra Ray'e doğru bakıyor ve onun soyunmuş hali karşısında bir an şaşırarak gözleri açılıyor. Beck yorgun bir şekilde botlarından birini çıkarıp sert bir *gümbürtüyle* yere atarken bana kısa ve şaşkın bir bakış fırlatıyor.

Vale kimseye belli etmeden, "Ben... bize biraz yiyecek getireyim," diyor ve sonra kilere doğru kaçıyor.

Utanç duygumu bastırmak için çabalıyorum ve bunun onun halkının tarzı olduğunu fark ediyorum. Odağımı misafirlerimizin rahatına çevirdiğimde, bu kulübede hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmediğimi fark .

Yatak takımları, çocuk bezi olarak kullanılacak bezler, derme çatma bir beşiğe dönüşecek bir şey.

"Hemen döneceğim," diyorum güler yüzlü olmaya çalışarak. Hem Beck hem de Ray bana yorgun ve dalgın bakışlar atıyor.

* * *

Ben içeri girerken Vale raftan küçük bir tekerlek peynir alıyordu. Kiler. Önündeki küçük masanın üzerinde duran kamıştan örülmüş bir sepete yerleştiriyor.

"Yemekleri ben hazırlayacağım," dedi ve bir kavanoz incir konservesi, biraz sosis ve tuzlanmış balık ile verimli bir endüstri. "Alt kattaki yatak odasında kalabilirler. Tabii ki bazı yatak eşyalarına ihtiyaçları olacak, onlar koridordaki dolapta. Belki Beck ve yarı çıplak yatağı için yatak odasını hazırlayabilirsin. yoldaş."

Gözleri kısa bir süreliğine muzipçe benimkilere kayıyor ve ben hala biraz utanmış bir şekilde utangaçça gülümsüyorum.

"Biraz şok oldum," diye itiraf ediyorum. "Tuniğini ."

Bana alaycı bir onaylama bakışı atıyor. "Evet, pekala." Duraklıyor, sonra düşüncelere dalıyor, ellerini bir an için masaya koyuyor. "Belki de onlar daha iyi bir yol bulmuşlardır. Rahatça hemşirelik yapmak. Açık havada." Omuz silkiyor. "Neden bizim kadınlarımız bebekleriyle birlikte gölgelerde saklansın ki?"

O raflardan bir şeyler toplamaya devam ediyor, ben de onu inceliyorum. Bu hızlı arkadaşım inanılmaz derecede açık fikirlidir.

Ona küstahça bakıyorum. "Yani evde yarı çıplak dolaşmak için izniniz var mı?"

Vale duraklar, bakışlarında hınzır bir parıltı vardır. "Oh, bir hevesle kabul ediyorum, Tessla."

Ateşlerimiz kısa süreliğine alevleniyor ve ben hem bana olan yoğun ilgisinden heyecanlanarak hem de biraz utanarak başka tarafa bakıyorum. Hatırladım ki o zaten

Beni yarı çıplak gördü ve göğüslerimin neye benzediğini biliyor. O korkunç gecenin anısını bir kenara itiyorum ama içimde soğuk bir huzursuzluk var.

"Ama istediğini yapmak için benim iznime ihtiyacın yok," diyor Vale, yarı ciddi bir ifadeyle masanın üzerinden bana doğru eğilerek. " mi, Tess?"

Ses tonunda şefkatli bir anlayış var ve bu beni destekliyor, ateşi yumuşayarak beni nazikçe saran bir okşamaya dönüşüyor.

Ve bana Tess demesi hoşuma gidiyor.

O raflara dönerken aklıma birden cesur bir fikir geldi. "Yangınları ben çıkaracağım," diyorum ona kararlı bir şekilde. "İçeride alt ve üst kattaki yatak odaları. Yeni asamla."

"Tess," diyor Vale, ses tonunda hafif bir uyarı notu var, "daha yeni Magedrunk oldun."

"İyi olacağım," diye kararlılıkla tekrarlıyorum. Eteğimi yukarı kaldırıyorum ve ona kalçamı gösterdiğimin farkında olarak asamı şok edici kıyafetimin üst kısmına kılıfladığım yerden usulca çekiyorum.

Ateşi sert bir şekilde . Vale elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bunu yaptığında dikkatim dağılıyor."

Gırtlaktan bir kahkaha attım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Eteklerimi indirdim, silahımı avucumun içinde hissetmek beni heyecanlandırdı. *Benim* asam. Hepsi benim. Büyüm ona doğru ilerliyor.

Asayı havaya savurup ona doğrultuyorum, diğer kolum başımın üzerinde teatral bir şekilde yükseliyor. Yemek sepetine doğru hareket ediyorum.

çenemle poz veriyorum, asil bir şekilde dik duruyorum.

"Git herkesi besle Vale Gardner," diyorum önemle. "*Ben* bu evdeki büyüyle ilgileneceğim."

Vale gülüyor ve gözlerini bana diyor. "Şu bak, çok heveslisin." Kurt gibi sırtıyor ve ben de ondan uzaklaşıp mutfığa doğru ilerliyorum.

"Epeyce misafirimiz var," diye sesleniyor arkamdan, kelimeler eğlenceyle dolup taşıyor. "Evi ateşe vermemeye çalış."

"Buradaki ilk gecemizde neredeyse yaptığın gibi mi?" Omzumun üzerinden geri atıyorum.

Gülüyor. "Üzerimde rahatsız edici bir etkiniz var, aşkım."

"Aşkım" denildiğinde kuru fırça gibi parlıyorum.

Duraksıyorum,

Dengesiz, sonra durup ona dönüyorum, zevk dalgaları üzerime vuruyor. Başını eğip dikkatle beni inceliyor. Ona geri dönüyorum ve onu uzun, derin bir öpücüğe çekiyorum, ellerim saçlarında düğümleniyor. Elleri sırtımda hafifçe duruyor, sanki şaşkınlıktan donmuş gibi. Çekiliyorum, gülümserken gözlerinin nasıl eriyip bulanıklaştığının tadını çıkarıyorum

Bana.

"Devam et," diye beni kışkırtıcı bir sıcaklıkla süzüyor. "Buna sonra devam ederiz."

Kızarmış ve kafam karışmış bir halde mutfağa geri dönüyorum, Vale'nin ateşi şakacı bir şekilde sırtıma vuruyor.

* * *

Birlikte odaya girdiğimizde, ateşini dengelemeye çalışıyor, ancak yaktığımız ateş hala kaynıyor.

Vale'in hareket ederkenki kıvrak zarafetini, peynir, ekmek, sosis kesmek için eğilen uzun formunu inceliyorum. Beck ve Ray için tabakları ve içecekleri ustalıkla yerleştirirken omuzları geriliyor. Tavırları çok resmi ve çekingen.

Onunla ilgili özel bilgilerim beni heyecanlandırıyor. Onun sıcaklığının ağzının nasıl hissettirdiğini. Tüm vücudunu acımasızca benimkine doğru iterkenki ahlaksız ateşi.

Vale çay koyarken bana bakıyor, sanki ilgimi hissetmiş gibi. Gözlerinde bir ateş parlıyor ve içimi ürpertiyor.

Başka tarafa bakıyorum, telaşlıyım. Ray yorgun ve durgun gözlerle hemşirelik yaparken bizi dikkatle izliyor. Sanki düşüncelerimizi hissedebiliyormuş gibi ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kalkıyor. Saçları güneşin altında daha da Fener ışığı ve ateş ışığı, gümüş bir şelale gibi parlıyor ve bir dizi yansıma yayıyordu. Sıcaklığına rağmen oda, beyaz teni hala hafif mavi görünüyor, sanki Okyanusun özünü içinde taşıyor. Kendimi onun yarı çıplaklığına çabucak alışırken buluyorum, ilk şaşkınlığım hafif bir utanca dönüşüyor.

Elimde asa, merdivenlerden yatak odasına çıkıyorum, odun sobasının kapağını açıyorum ve bir büyü gönderiyorum. Bir alev parçası

asanın içinden geçerek neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor, ateşten mızrak odun sobasına öyle bir kuvvetle çarpıyor ki zemin titriyor. Kalbim küt küt atarken, Vale'nin yatak odasının almasını önlemek için hızla birkaç kıvılcımın üzerine basıyorum.

Vale aşağıdan, "Asanı daha gevşek tut," diye sesleniyor ve ben de sanki beni görebiliyormuş gibi huysuzca kaşlarımı çatıyorum. Ateş

Attığım taş kaynamaya başladı ve sabit bir sıcaklıkla yanıyor. Kendimi aniden güçlü ve görkemli bir şekilde silahlanmış hissediyorum.

Sadece biraz pratiğe ihtiyacım var.

Memnuniyetle odun sobasının kapısını kilitledim ve elimde asamla merdivenlerden aşağı indim. Merdivenin dibinde durup asamı muzaffer bir edayla döndürürken Vale'ye kendini beğenmiş bir şekilde bakıyorum.

"Yani, hızlı arkadaşına bir asa mı verdin?" Beck şaşırmamış bir mizahla not ediyor.

Vale oturmuş, uzun bacaklarını önüne uzatmış, peyniri karıştırırken beni izliyor. Ateşinden küçük bir çizgi belimi okşuyor, yanağımda hafifçe dans ediyor, dudaklarımı okşuyor.

Vale gözlerini benden ayırmadan, "Elbette ," diye onaylıyor. "Dördüncü Seviye Büyücüye yakın."

Beck şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra Vale'ye sırtıyor. "Sanırım öyle olması gerekiyor. Seninle başa çıkabilmek için."

Vale gülüyor.

* * *

Alt kattaki yatak odasında şömineyi yakma konusunda daha şanslıyım, neredeyse anında tutuşan ve minimum kıvılcım çıkaran sıkı, temiz bir alev üretiyor.

Tam kapı tereddütte çalınırken herkese katılıyorum. Vale kapıyı açtığında kardeşi Edwin'i gördü.

yağmur yağıyor. Rüzgâr kapıyı Vale'in elinden söküp alıyor ve dış duvara çarpıyor. Gök , pencere camlarını tıkırdatıyor.

Edwin içeri girerken yağmurdan buğulanmış gözlüklerinin ardından bize bakıyor, Omuzunda bir çuval ve keman . Gümüş saçlı, yarı çıplak Selkie'ye bir an için göz kırpmıyor, kısa süreliğine büyüleniyor ama hemen toparlanıp utangaç bir şekilde gözlerini kaçırıyor. Uykulu Ray kıpırdanır ve biraz telaşla Edwin'e, sonra da güvence için Beck'e bakar. Sürekli Edwin'i işaret ederek ileri geri işaretlerler.

"Merhaba Tesla," diyor Edwin mahcup bir gülümsemeye. Gözleri elimdeki asaya kayıyor ama nötr ifadesi değişmiyor. Kararsızca Vale'e bakıyor. "Beck bana haber gönderdi. Gelmemi söyledi."

Vale sıkı bir alaycılıkla, "Oh, güzel," diyor. Keskin bakışlarını Beck'e çeviriyor. "Valgard'ın tüm nüfusunu buraya davet edelim, olur mu? Biz mi?" Derin bir iç çekti, sonra kardeşinin eşyalarını alıp yerleşmesine yardım etti. Çay için biraz daha su kaynatmak üzere ocağa gidiyorum ve suyu ısıtmak için asamı kullanıyorum. Elimi fazla uzattım ve çaydanlığın içindekiler kavurucu bir buharla patlayınca geri çekilmek zorunda kaldım, tencerenin dibini kömürleştiriyor. Tencereye bakıyorum, sanki kararmış dibi onun hatasıydı. Onu temizledim ve duruladım, başka bir deneme yapmaya hazırdım.

Vale sessizce geliyor ve yanıma yerleşiyor. "Biraz yardım ister misiniz, Yüce Büyücü?"

Çaydanlığa biraz daha su koyarken ona küçümseyen bir bakış fırlatıyorum. "Kendim , teşekkürler." Elimi gevşetiyorum, sanki o Bana daha önce talimat verdi, bir büyü mırıldandım, tüm konsantrasyonumu asaya ulaşan ateş hattıma doğru çektim ve yavaşça küçük bir akış bıraktım.

Çaydanlık düzensiz bir şekilde fokurduyor, sonra yavaşça kaynamaya başlıyor. Vale'ye geniş ve memnun bir gülümseme veriyorum.

Vale bana sırtıyor. "Çok iyi, Büyücü Gardner," diyor, durgun bir sıcaklıkla bana doğru uzanıyor.

Mage Gardner. Artık onun adını biliyorum, hayret ediyorum. Hâlâ çok yabancı ve yeni. hoş geliyor ve onun ismine sahip olmanın ne anlama geldiğini biliyorum. Tüm ailemi çevreleyen bir koruma duvarı gibi.

Kendim de dahil olmak üzere herkes için çay dolduruyorum, sonra Vale'ye tezgâhta yeniden katılıyorum, bakışlarım onun uzun, yakışıklı formundan aşağı kayıyor. Çay bardağı ellerimde sıcacık, buhar dalları kıvrım kıvrım yükseliyor.

Vale başını sallar ve kalabalık mutfağı inceler. Beck'in kolu Ray'e gevşekçe dolanırken, çift imzalı konuşmalarını sürdürmektedir. Edwin ara sıra Beck'le ve onun aracılığıyla Ray'le kısık sesle konuşur.

"Bu çizgileri değiştirmek için asla şansımız olmayacak, değil mi?" Vale iç çekerek soruyor, avucunu ters çevirip ince, kıvrımlı hızlı çizgilere bakıyor. "Tam olarak oldukları gibi kalacaklar," diye alaycı bir ciddiyetle şaka yapıyor. "Sonsuza kadar."

Bana bakmıyor ama ateşi yeniden yükseldi, omzumu, tuniğimin yakasının hemen altındaki deriyi okşamak için uzandı. Bu

kısaca göğsümün yan tarafını sıyrıyor ve ben de şakacı bir şekilde onu uzaklaştırıyorum. Önümüzde oturan insanlara bakıyorum ve kaşlarımı hafifçe kaldırarak onu kınıyorum. Vale ateşini , bana hem bakış atıyor hem de azarlanmış ve eğlendirilmiş.

Selkie bize bakıyor ve Vale'ye işaret ediyor. Vale başını eğiyor ve işaret ediyor. Ray Beck'e dönüyor ve ona vurgulu bir şekilde işaret ediyor, çenesiyle bana doğru işaret ediyor, dudaklarında geniş bir gülümseme oluşuyor.

Vale'e baktığımda yanaklarında bir renk lekesi olduğunu görüyorum. Beck'in yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da bir eğlence ifadesi belirir. "Özür dilerim, Vale." Vale'ye bilmiş bir sırıtış atıyor, gözleri bana kayıyor. "Ne diyorlar?" Vale'ye soruyorum.

Vale derin bir nefes alıyor, yanaklarındaki renk derinleşiyor. "Görünüşe göre şekil değiştirenler çekimi hissedebiliyorlar."

Bunun üzerine yüzüm kızardı. "Oh."

Ray'in sırıtışı genişliyor ve bir elini yumruk yapmak için bebeğin etrafına uzanarak bize vurgulu bir şekilde işaret ediyor. Diğer elini de onun yumruğunun üzerine koyuyor.

Kendi yumruğumu sıkarak onun Vale'e yaptığı hareketleri taklit ediyorum. "Bu da ne?"

Vale sırıtıyor ve alnını kaşıyarak yan gözle bana bakıyor. "Bu birleşme. Bir çiftin. Birlikte gitmemizin daha iyi olacağını düşünüyor."

Beck gülüp sırıtan Ray'e sarılırken yüzüm kızarıyor. Edwin gözlerini kaçırıp bilinçli bir şekilde yemeğine odaklanırken hepimizi görmezden gelmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Vale kısa bir kahkaha atıyor ve bana sırıtıyor, ateşi sıcak ve sabit. "Biz tam bir Gardneryalız."

Ben de başımı sallayıp gülüyorum. "Biliyorum."

* * *

Gareth bebek ve Ray sandalyede uyuyana kadar gece geç saatlere kadar ayakta kalıyoruz. Edwin ve Vale Beck'le alçak sesle konuşuyorlar, üçü de bir haritayı inceliyor, yüzlerinde ciddi bir ifade var. Onları izliyorum, tezgâha yaslanıp çayımı yudumluyorum.

Beck Vale'ye, "Bu öğleden sonra Collum'dan bir runehawk aldım," diyor. "Gemiden kaçmadan hemen önce. Güney topraklarında, Vahril'gul'un hemen açıklarında. Annen oradaki tüm köyleri yerle bir etti. Demir attıkları yerden bir parçasını görmüşler, çok uzakta değil. Kıyı. Ateş nehri . Ejderhalar. Ejderhalarımız." O duraklar, rahatsız bir şekilde boğazını temizler. "Urisk köylüleri suya doğru kaçmaya başladı. Gemi için, yardım için bağırıyorlardı. Çocuklar çığlık atıyordu. Tam bir kaos vardı."

Vale'in yüz ifadesi sertleşmiştir, arkasına yaslanıp dinlerken elleri kupasının etrafındadır. Edwin ağır bir sessizlik içinde yere bakıyor.

Beck derin bir nefes alır. "Köylüler gemiye doğru yüzdüler. Yüzlercesi. Ve... askerlerimize... hayatta kalanları vurmaları emredildi."

Vale yüzünü buruşturur ve Edwin kalır, havayı ağır bir gerilim kaplar.

Beck'in sesi boğuklaştı. "Birkaç asker boğulmak üzere olan bazı çocuklara yardım etmeye çalıştı. Çocuklar hemen oklarla vuruldu ve onlara yardım etmeye çalışan askerler de denize atıldı. Collum bunun bir katliam olduğunu söyledi. Ve Urisk'e sempati duyan herkese *staen'en* suçlaması yöneltildiğini de." Beck derin bir tiksinti dolu bir ses çıkarır, gözleri

Vale'de şiddetli. "Ben bunun için imza atmadım. Şimdi de Kadim Olan'ın kanunlarını kodluyorlar. Tüm o belirsiz dini fermanlar, artık ülkenin kanunu." Hem Vale'e hem de Edwin'e anlamlı bir

Ray'e doğru bakarak. "Bu yasalar diğer ırklara karşı pek de nazik olmayacak, bundan emin olabiliriz."

Beck ahşap masanın üzerine kopuk, tedirgin bir ritimle vururken hepsi sıkıntılı, düşünceli bir sessizliğe gömülüyor.

Vale yemeği yenilemek için ayağa kalkar ve sohbet daha az sorunlu konulara döner. Ray uyanıyor ve Beck'e uykulu bir şekilde gülümsüyor. Söylediğimiz her şeyi imzalamaya başlıyor, böylece Beck'in Konuştuğumuz dil onun kulaklarının kolayca çözemeyeceği kadar zordu.

Beck bize, Ray için derisi olmadan her şeyin zor olduğunu söylüyor. Her zaman zayıftır ve genellikle hafifçe başı döner ve onu yönlendirecek su olmadan dengesi bozulur. Diplomat olmak için eğitim alıyordu, soyu

annesinin evliliği aracılığıyla Selkie yönetici ailesine bağlı. I Beck okyanusun derinliklerinde var olan balina değıştiriciler, köpekbaliğı değıştiriciler ve diğeri gibi bir dizi şekil değıştirici hakkında konuşurken dikkatle dinleyin. Her grup bir şekil değıştirme yakınlığını ve belirli bir hayvanın özelliklerini paylaşıyor.

"Selkiler barışçıl insanlar," diyor bize. "Çeşitli grupları bir araya getirmeye çalışıyorlar. Bana nerede olduğunu anlattı yaşıyor. Okyanus tabanındaki güzel mağaralar..."

Ray elini sallıyor, yüzü acıyla geriliyor. Beck endişeyle kaşlarını geriyor ve evi, ailesi hakkında konuşmayı kesiyor.

Vale ayağa kalkıyor ve ona daha fazla yemek sunuyor, onun için buharda pişirdiğı tuzlu morina balığı. Kadın zaten küçük bir kase balık yemişti ve daha fazlasını teklif etmesini kaba bir işaretle reddediyor ama ona minnettar bir gülümseme veriyor.

Edwin kemanını çıkarır ve yayı okşamak ve tellerle oynamakla meşgul olur. Enstrümanı kaldırıp altında dinleniyor.

çenesinden hafif, kederli bir melodi çıkarır. Ray uykulu bir şekilde müziğı dinlerken bebek Ray'in kollarında uyuyor, gri okyanus gözleri büyülenmiş, gümüş saçları ateş ışığında parlıyor. Solgun ve bitkin görünüyor.

Ve ona ne olacağını merak ediyorum.

Garip bir sahne. Dört Gardnerian ve bir Selkie.

Kara Cadı'nın oğullarından biri tarafından serenat yapıldı, diğeri oğlu ise bir Seviye Kendi halkına karşı iç isyan halinde olan beş büyücü. Ve onların yanında, bir Selkie'ye aşık olan Gardner'lı arkadaşları.

Ve sonra ben varım, yasadışı asamı tutuyorum, onun ateşi aklıkla benimkiyle buluşmak için uzanırken, benim afinite ateşim Vale Gardner'ı sarmak için dışarı akıyor.

Her şey evimdeymişim gibi hissettiriyor. Sanki sonunda, gerçekten ve tamamen evimdeymişim gibi.

Yatağa gitmek için dönüyorum, çıkarken Vale ile göz göze geliyorum. Uzun, sorgulayıcı bir ateş hattı fırlatıyor.

Ona tutunup çekiyorum.

Bölüm Otuz Bir:

Yangın

Vale'nin beni yukarı kadar takip etmesi uzun sürmedi.

Kapı nazıkçe çalınıyor, çekingen ve kibar, ama ateşinin çalışma biçiminde sakın bir şey yok. Ateşi kapının tahtasından hissedebiliyorum, vahşice sıcak ve kapının kenarlarında sinsice dolaşıyor.

İçimde bir heyecan ve endişe dalgası yükseliyor. Sanki odaya bir kaplanı davet etmeye hazırlanıyormuşum gibi.

"İçeri gel, Vale."

İçeri girip kapıyı yavaşça arkasından kapatırken yatağının kenarında oturuyorum. Kilitlenirken yumuşak bir klik sesi duyuluyor ve bu ses o kadar olasılıklarla dolu ki, omurgamdan yukarı doğru bir karıncalanma çizgisi yükseliyor.

Elimi gergin bir şekilde altımdaki yumuşak yorganın üzerinde gezdiriyor, kabarık bir iplik kavisini takip ediyorum.

Vale kapının yanındaki duvara yaslanmış, gözleri bana sabitlenmiş, yüzü kızarmış, ateşi bana doğru lezzetli bir şekilde yalıyor. Açlığının daha da alevlendiğini hissedebiliyorum, aynı açlık benim de içimde dolaşıyor.

Birbirimize dokunursak, patlamamızdan korkuyorum. yıldırım çarpması. Her şey bizim için çok yeni ve evde çok fazla insan var.

"Ray'e ne olacak?" Vale'e Beck ve Ray'in kaldığı alt kattaki yatak odasını işaret ederek soruyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Vale yatakta yanıma oturdu, üzerindeki sıcaklık titreyen alevler. Derin bir nefes alır. "Bilmiyorum, Tess." Sorumu düşünerek etrafına bakınıyor. "Muhtemelen iyi bir şey değildir."

"Beck'in hızlı arkadaşını tanıyorsun o zaman?"

"Margryt? O benim bir arkadaşım." Bana çatışma dolu anlamlı bir bakış fırlatıyor. "Gördüğünüz gibi oldukça garip bir durumdayım."

durum."

"Ne yapacaksın?"

Ciddi bir şekilde iç geçiriyor. "Sanırım şimdi asıl soru : Ne yapacağız? Burası senin de evin."

"Onu korumalıyız," diyorum ona kararlılıkla. "Ve bebeği."

Başını sallayarak açıkça onaylıyor. "Eğer onun derisini bulurlarsa ve Onu bulurlarsa," diyor, ifadesi kararıyor, "onu yakarlar. O zaman da ölmüş sayılır. Tessla, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım ama durum çok tehlikeli."

İçimde şok dalgaları dolaşıyor. "Peki ya bebek?"

Vale başını eğip düşünüyor. "Gardneryalı olarak geçebilir. Bir noktada Beck Margryt'e itiraf etmek zorunda kalacak." Vale iç çekiyor. "Ve eğer Margryt düşündüğüm kişiye, bebeği kendi çocuğu gibi büyütecektir."

Uzun, kasvetli bir an boyunca sessizce oturduk.

Ona dönüyorum ve elini alıyorum. Nefesi kesiliyor, ateşi koluma doğru akıyor.

Vale uzun ve sakın bir nefes alıp veriyor, tuniğinin cebinden küçük bir cam şişe çıkarıp bana uzatıyor. "Bunu Fain aldı. Bizim için."

"Nedir bu?" Şişenin içindeki kahverengi köke bakarak soruyorum, onu yerleştirmeye çalışıyorum.

"Sanjire kökü."

Bunu duyunca gözlerim açıldı. Sanjire kökü hamileliği önler.

Ve Gardneria'da yasadışı.

"Şu anda bir çocuk için hazır olmayabileceğimizi düşündü," diyor Vale. "Ve ben... katılmadığımı söyleyemem. çok fazla şey oluyor. Çok fazla karanlık var."

Seçme şansım olduğu için şaşkınlıkla şişeyi tuttum. Birdenbire Bir seçeneğim olduğu için çok minnettarım. "Ne kadarını almalıyım?" Ona soruyorum.

"Sadece bir parça."

Cesaretimi toplayıp şişenin kapağını açıyorum, kökten bir parça koparıyorum ve yumuşak, cevizimsi kökü çiğneyip yutuyorum. Şişeyi Vale'ye geri veriyorum, o da yan masaya koyuyor. Bana bir bakış atıyor. sert bir kıvılcım gönderen müstehcen bir gülümseme Ben, ateşimiz şimdi daha da alevlendi, Sanjire kökünü almam ondan ne istediğimin bir teyidi.

"Yakınlığımı ne kadar iyi okuyabiliyorsun, Tessla?" diye soruyor, elimi tekrar tutuyor, sıcaklık dalgalanan dalgalar halinde göğsüme doğru akıyor.

"Şaşırtıcı bir netlikle." Elimi okşarken ona bilmiş bir gülümseme veriyorum. "Benimkini ne kadar iyi okuyabiliyorsun?"

Gözleri kararıyor ve akıyor. "Samimi olarak." Sırıttıyor. "Ateşin daha önce boynumla oynuyordu."

Kızardım. "Güzel bir boynun var." Elimi uzatıp boynunun sıcak teninde gezdiriyorum, okşuyorum, elimi yavaşça yukarı kaydırıp ipeksi saçlarının arasına sokuyorum, kıvılcımlar çıkarıyorum. "Bu iyi mi?" diye soruyorum, nefes nefese.

"Tanrılar, Tess." Parmaklarını saçlarımin arasına sokmak için eğiliyor ve beni nazıkçe kendine doğru çekiyor. "Her zaman."

Ağız benimkini kaplıyor, yavaş ve boğucu şekilde, sele engel oluyor, ama sonra onu kendime doğru çekip derinden öpüyorum, ateşimi doğrudan içine gönderiyorum, tüm duvarlarımızı yıkıyorum. Vale inliyor, ateşi yükseliyor, sonra yakıcı bir şekilde içime doğru titriyor, güçlü bir dalga.

* * *

O geceye dair her şeyi bir alev perdesinin ardından hatırlıyorum.

Vale tuniğimin bağcıklarıyla uğraşırken omurgamdan aşağı lezzetli bir sıcaklık akıyor ve onu üzerimden çekerken tenimin her yerinde kaotik bir ateş izliyor. Ben onun tuniğini kurnazca çekeştirip neredeyse kolunu yırtarken ikimiz de gülüyoruz. Vale ayağa kalkıyor, geri adım atıyor ve tuniğini üzerinden atıyor.

Fenerin sıcak ışığıyla aydınlanan yağsız kaslarının büyüleyici görüntüsü karşısında nefesi kesiliyor.

Ayağa kalkıyorum ve beni sıkıca kucaklıyor, dudakları Benimkini. Ellerim kaslı göğsünün üzerinde yayılıyor, sert düzlemlerinin üzerinde geziniyor. Parmaklarım teninde onu soluk soluğa bırakan alevden çizgiler çizerken beni derinden öpüyor.

Vale beni yatağa geri çekti ve ben de onu üstüme çektim, vücudunu benimkine bastırırken ona tutundum, yakınlığımız

Çizgiler sertçe titreşiyor, sonra aynı lezzetli ritimle birleşiyor. Parmakları köprücük kemiğim boyunca alevler saçarken, dili köprücük kemiğimin izini sürüyor.

yanlarımı, omuzlarımı, göğüslerimi. Duraklıyor, nefes alış verişi düzensiz,

İyi olduğumdan emin olmak istercesine gözlerimin içine bakıyor. Cevap olarak ellerimi kalçalarının üzerinde kaydırıyorum ve ona doğru ateş gönderiyorum.

Vale titriyor, gözleri bir an için . Sonra beni ateşli bir tutkuyla öpüyor ve giysilerimin geri kalanını katman katman soyuyor.

Vale'in hoşlandığı pek çok şey keşfediyorum, ona belirli şekillerde dokunduğumda ateşi patlıyor ve o da benim yakınlık çizgilerimi açık bir kitap gibi okuyor. Çabucak tahmin ediyorum ki Kulağının hemen arkasına, avucunun içine, arkasına hafif ve alaycı bir şekilde dokundum. Ve benim onunkini sevdiğimi çabucak anladı. dilini ağızma soktu ve parmakları omurgamda sıcaklığın izini sürdürdü.

Kasları kaya gibi sertleşiyor ve ben pantolonunun üst kısmındaki deriyi hafifçe çizip kemerini beceriksizce çözerken yakınlık ateşi körüklenmiş bir demirci ocağının gücüyle parlıyor. Pantolonunu itiyor. Kalan giysilerimi çıkarıp beni derin ve sert bir şekilde öpüyor, birbirimize karşı yeni bir ateşle hareket ederken ateşi içimi yakıyor.

Aciliyet.

Birbirimizi bir kez alıyoruz, sonra gecenin derinliklerinde vahşi bir alev selinde tekrar alıyoruz.

Şafağın solgun ışığı pencereden içeri süzüldüğünde, ikimiz birbirine karışmış uzuvlardan oluşan bir karmaşaya dönüştük, yakınlık çizgilerimiz nihayet yumuşak bir parlıtya dönüştü.

* * *

Vale'nin sıcak kucaklamasıyla uyandım. Onu uyandırmak istemediğim için yavaşça kolunun altından sıyrılıp . Üzerime dikkat çekmeyecek şekilde bir çarşaf sarmıştım ama Vale yatağın diğer ucunda yatıyordu, Karnı aşağıdaydı, skandal yaratacak kadar çıplaktı. Uzun bedenine bakıyorum, mutlu bir kedi gibi yayılmış, yüzü uykuda sakin.

O çok güzel ve ben onu uzun bir süre içime çekiyorum.

Ayağa kalktığımda eli şakacı bir şekilde çarşafımı tutuyor.

Şok olmuş bir halde ona dönüyorum ve o da gözlerini açıp hınzır bir muziplikle bana bakıyor. Ateşi yeniden alevleniyor ve yılan gibi kıvrılıp vücudum boyunca kayıyor, çarşafımın altından uzun bir ısı çizgisi akıyor.

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve o da derin ve gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Hayır," diyorum ona, kararlı bir şekilde, ama sırtıtmaktan da kendimi alamıyorum. "Ben yemek almaya gidiyorum."

Onun bu eğlenceli yönü benim için hâlâ yeni ve bundan zevk alıyorum. Ondan uzaklaşıyorum ama çarşafı bırakmıyor. Bakışları ciddi ve ateşli bir hal alıyor. "Bu iyi bir oruçtu, Tess," diyor.

"Öyleydi," diyorum ona usulca.

"Seni seviyorum." Bunu kaya gibi sağlam bir güvenceyle söylüyor. Sanki diyor ki *"Bir ay var" veya "Bir gökyüzü var."*

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, kalbim fırlayacakmış gibi.

Beni kendine çekiyor ve öpüyor. "Git," diyor sonunda, yüzümü okşayarak. Çarşafı isteksizce bırakıyor, gözleri üzerimde geziniyor.

"Seni tekrar almadan önce."

Ben gülüyorum, o da gülümseyerek eline bakıyor ve incelemem için kısaca havaya kaldırıyor. Eşleşen çizgilerime bakıyorum - karanlık girdaplar

Ellerimizden aşağıya ve bileklerimizin etrafına doğru uzanan ve onunkini yansıtan desenler, şimdi daha önce olduğundan daha kalın ve daha çok sayıda çizgi var.

Vale'in yüzündeki kendini beğenmiş, muzaffer sırıtışı eğlenceli buluyorum.

"Sence başka kimse uyanmış mıdır?" Yere saçılmış giysileri toplarken soruyorum.

"Bundan şüpheliyim," diyor bana bakarak, ateşi bedenimde bir aşağı bir yukarı dolaşılıyor. "Daha şafak bile sökmedi."

Vale küstahça beni izlerken iç çamaşırlarımı ve eteklerimi giyiyorum, sonra benimki yerine onun tuniklerinden birini giyiyorum. Giymesi daha kolay, arkadan bağcığı yok.

Sonra dönüp mutfağa gidiyorum.

* * *

Merdivenlerin dibine vardığımda Beck'i bebek Gareth'ı kucaklarken buluyorum, Edwin ve Fain ile mutfak masasında oturuyorum. Ray tezgâhın yanında durmuş bana bakıyor. Hepsi taş gibi sessiz, Gardnerianlar utandılar ve gözlerini kaçırdılar.

Fain hariç. Ray'le birlikte bana açık bir neşeyle .

Vale ve benim gece boyunca ne kadar gürültü yapmış olabileceğimizi utanarak fark ediyorum. Vale inliyordu. Yatak gıcırdıyor.

"Merhaba Fain," diyorum, yanaklarım yanarken.

Cesur bir muziplikle bana bakıyor. "Vale'nin kıyafetleri içinde ne kadar da çekici görünüyorsun." Zarif bir hareketle ayağa kalktı ve ellerimi ellerinin arasına alıyor ve gülümsüyor. Hızlı işaretlerime bakıyor ve kısa bir süre ciddileşiyor. "Tatlı Tesla," diyor, ellerimi sıkarken gözleri parlıyor. "Sana çok şey diliyorum mutluluk."

Gözlerim yaşıyor, boğazım düğümleniyor. "Teşekkür , Fain. Kardeşime ve büyükbabama yardım ettiğiniz için de teşekkür ederim."

Fain ellerimi bırakıyor, kollarını bana doluyor ve başımı öpüyor. "Çok hoş bir ailen var. Teşekkür etmene gerek yok."

Merdivende ayak sesleri duyulur ve herkes yukarı bakar. Vale orada, toplanan kalabalığa göz kırpmıyor. Saçları hiç görmediğim kadar dağınık, düzensiz dikenlerden oluşan bir patlama.

"Oh, güzel," diyor Vale. "Valgard'ın tamamı aslında burada."

Merdivenlerden iniyor, bana doğru geliyor ve elini belime doluyor, ateşinden bir çizgi omurgama doğru akıyor.

"Çay ister misin?" diye soruyor, ateşi okşayıcı dallar halinde sarıyor, sıcak ve güçlü. Açlık. Ve yemek için değil.

Kısa bir an için ona aval aval baktım, bu konudaki doymak bilmez iştahı karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Evet Vale," diyorum abartılı bir resmiyetle. "Çay içmek isterim."

Ray çok sesli bir kahkaha atıyor, solungaçları dışarı fırlıyor.

Gareth onun gülüşünü taklit eder ve bir ahududu patlatır.

Vale bana bir kupa uzatıyor ve ben de öfkeyle kızarak ama mutluluktan havalara uçarak yudumluyorum.

Bunu isteyeceğimi kim tahmin edebilirdi ki? Onunla mı?

Vale elimi dudaklarına ve arkasından öpüyor, bakışlarında sevgi ateşi yanıyor.

Kazara, beklenmedik bir şekilde, bana mükemmel bir oruç verildi.

Vale'nin bana olan sevgisinin hızlı çizgilerden aktığını hissedebiliyorum.

EPILOG

"Büyücüler," diye sesleniyor Kara Cadı Gardnerian denizinin üzerinden. gözleri şiddetli bir gururla parlıyordu. "Bugün oğlum Vale Gardner'ın Büyücü Tesla Harrow'la evlenmesini ve mühürlenmesini kutlamak için bir araya geldik." Kolunu Vale ve bana doğru savuruyor ve büyük ateş yakınlığının koruyucu duvarı güçlü bir sel halinde bize doğru akıyor.

Kalabalık Valgard Katedrali alkışlar ve tezahüratlarla iniyor, herkes gürültülü bir telaşla ayağa fırlıyor. Fain en önde, iki parmağını ağzına götürmüş, yüksek sesle ısıklık yapıyor, gözlerinde muzip bir ışık var.

Vale'nin eli benimkine sıkıca sarılmış, ateşlerimiz sıcak ve birleşmiş, kollarımızın etrafında birleşik bir sarmal halinde çırpınıyor. Üzerinde duruyoruz

Katedralin kürsüsüne çıkıp kalabalığa döndükten sonra, söylenmemiş sayısız söz ve yeni keşfedilmiş bir heyecanla birbirlerinin gözleriyle kısaca buluştular.

Endişelen.

Vale'le ilk tanışmamızın üzerinden sekiz ay geçti ve Kara Cadı cepheden döndü.

Gardnerya artık Batı Diyarı'ndaki en büyük güç ve orijinal on katı, diğer ırklardan mülteciler yeni sınırlarımızdan ediyor. Büyücüler teslim edilen toprakları ele geçirmek ve yeni hayatlarına başlamak için harekete geçti ve yeni Gardnerya askeri üsleri hızla kuruluyor.

Bu mühürleme töreni bir formalite, ama Vale'nin annesi Tüm Gardnerianların büyük sevinci için ısrar etti. Vale ve beni, bu resmi yeniden kutlama ve mühürlemenin ne kadar hızlı Kara Cadı'nın oğlu ülke çapında bir kutlamaya dönüştü.

Wren, büyükbabasının yanında durduğu ön sıradan bize ışık saçıyor. Mutlu bir coşkuyla alkışlıyor, gözleri bir an için Vale'ninkine derin bir sevgiyle kilitlendi. Hızlı arkadaşımın çok hoşlandı ve Vale onun asa ve kılıç öğretmeni oldu.

Kavga. Kardeşim üçüncü seviyede test edildi ve gücü yükseliyor, kendini savunma dersleri gece korkularını ve travma kalıntılarını yavaş yavaş yok ediyor.

O artık farklı bir çocuk, kardeşim. Tamamen iyileşti ve dolgunlaştı ve bu kadar çok zengin yiyeceğe erişimi olduğu için boyu bir santim daha uzadı. Sonunda bana baktığında, sırtı geniş ve güneş kadar sıcak. Güneşleniyorum.

içinde, yakınlığım onu kucaklamak için alevlendi.

Vale'ye gülümsüyorum, alkışlar bizi yıkarken gözlerim yaşıyor ve Vale'nin eli benimkini sıkıyor.

Büyükbabam hıçkırır hıçkırır ağlıyor ve dua ediyor, ağır ağır yaslanırken göğsünün üzerinde tekrar tekrar kutsama işareti yapıyor. Bana doğru bir öpücük atıyor, ben de yenilenmiş bir şekilde ona bir öpücük atıyorum.

Alkışlar.

Gözlerimi katedralin ön tarafına kaydırıyorum, Vale'nin kız kardeşi Vyvian büyükbabanın yanında duruyor, keder yüzüne sert bir şekilde kazınmış.

Vale'nin sert kız kardeşine duyduğum merhamet burkuyor. Ona gülümsüyorum ama Vyvian kaşlarını çatıyor ve başını sertçe benden yana çeviriyor. Bu

Lower River'ın beni reddetmeye devam etmesi canımı yakıyor ama yine de ona böyle bir acı yaşatılmasını asla istemezdim. Onun bir Sol kolundaki geniş kırmızı kol bandı, birkaç hafta önce Urisk askerleri tarafından öldürülen sevgili hızlı arkadaşının yasını simgeliyordu. Urisk yere iniyor. Fain, Vyvian'ın yanında, bir koluyla onu sıkıca sarmış. Omuzları çökmüş, yıpranmış ve bitkin bir halde ona doğru yığılıyor.

Alkışlar odayı tarıyorum. Herkes yerine oturuyor ve rahip ayağa kalkarak hoş geldiniz duasını okuyor.

Beck Keeler ailesiyle birlikte üç sıra arkada oturuyor. Gözlerimi yakaladığında, selamlamak için kısaca elini kaldırdı ve solgun bir gülümsemeye çalıştı.

Gözlerinde her zaman var olan hüznün. Hızlı arkadaşı Margryt onun yanında ve bebek Gareth'ı kucağında tutuyor. Çocuğun saçlarının uçları, vitray pencerelerden katedralin içine süzülen güneş ışığında gümüş renginde parlıyor.

Margryt sade, yuvarlak yanaklı genç bir kadın, yüz ifadesi metanetli ve ciddi bir şekilde kararlı. Üç yaşındaki kızı ise

Annesinin kolunu tutarken endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak yanındaki banka oturuyor.

Ray, Selkie, gitti. Derisi bir ay kadar önce Beck'in nazik davrandığı bir kamarot tarafından bulundu ve Ray'in Deniz. Beck'le ayrıldıklarında yıkılmışlardı ama onun keşfinin bebek Gareth için ne anlama geleceğini biliyorlardı. Sonunda, en güvenli hareket tarzının Gareth'ı bir Gardneryalı olarak yetiştirmek olduğu artık inkar edilemezdi.

Margryt de başlangıçta yıkılmıştı, hızlı arkadaşının ilişkisini duyunca şok olmuştu, hem de bir Selkie ile. Gözyaşlarıyla dolu birçok geceyi kulübemizde geçirdi ve Beck'e olan açlığına öfkelenerek ve onun zalim sadakatsizliği. Ama sonunda Margryt'in büyük nezaketi ve tıpkı kendisi gibi arada kalan bu bebeğe duyduğu şefkat geldi. Bebek Gareth'a karşı giderek artan sevgisi sonunda kederini ve öfkelerini gölgede bıraktı ve hızla şiddetle koruyucu bir bağa dönüştü.

Edwin Gardner elinde kemanıyla yan koridorda yürüyüp kürsüde bize katıldığında katedral sessizleşiyor. Bana küçük bir şey uzattı, içten bir gülümseme, koyu yeşil gözlerinde sıcaklık.

"Kardeşimi tebrik ederim, Vale." Sesi sinirler ve duygularla dalgalanıyor. "Ve sevgili hızlı arkadaşı Tessla'ya."

Kemanını ve yayını kaldırıyor ve en sevdiğim parça olan "Winter's Dark "a başlıyor. Büyük kalabalığın sesi, küçük çocukların kıpırdanmaları ve ara sıra bir bebeğin ağlaması dışında neredeyse hiç duyulmayacak kadar sessizleşir. Edwin'in melodisi her sütunun etrafında zarıfçe dolanıyor, ve onu bu şarkıyı çalarken ilk dinlediğim zamanı hatırlıyorum. Sanki yüz yıl önceymiş gibi.

Müziği dinleyen Fain'e bakıyorum, üç kız kardeşi sol tarafında düzgün bir sıra oluşturmuş. Lucretia bana kısa, dostça bir gülümseme veriyor.

Fain kız kardeşinin bakışlarını takip ediyor ve benimle göz göze geliyor. Bana sinsi, kedi gibi sırtıyor ve bir tutam soğuk su fırlatıyor. Uсталıkla buluşuyor, yapışıyor ve o kadar ısınıyor ki bırakmak zorunda kalıyor. Başını sallayarak gülüyor ve ben de ona muzipçe gülümsüyorum.

Fain, Vale ve benimle birbirimize olan açlığımız konusunda durmadan dalga geçiyor. Vale çok açık bir şekilde kaybettiği zamanı telafi ediyor, beni alıp götürüyor.

beni yatak odalarına, arka odalara çekiyordu, Dolaplar, ellerini ve ateşini bana sürebileceği her yer, ikimiz de Fain'in cömertçe tedarik etmeye devam ettiği Sanjire kökü şişelerini yakıp bitiriyoruz.

Fain bizimle dalga hoşlanıyor, şakaları skandal derecede renksiz. Geçenlerde bizim için üç erotik kitap daha aldı ve küstah bir notla birlikte yatağımızın üzerine bıraktı.

*Sevgili Vale'me,
Nereye koyacağınızı açıkça bildiğiniz .
Eğer siz ve sevgili hızlı arkadaşınız hava almaya çıkarsanız,
bağlantı kurmanın daha fazla yolu için bunları inceleyebilirsiniz.
Her
zamanki
gibi, Fain*

Gözlerim Fain'den uzaklaşırken bunu hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Bakışlarım Fain ve kız kardeşlerinden iki sıra geride oturan Rosebeth ve Myles'a takılıyor. Myles'ın kolu Lower River'dan arkadaşımın omuzlarına koruyucu bir şekilde sarılmış. Oruçlarının şimdiye kadar iyi geçtiği kanıtlandı; iki iyi huylu insan mutluluk içinde birleşti.

Rosebeth sevinçle mendiline sarılıp ağlıyor ve bana küçük bir gülümseme gönderiyor. Ben de karşılık olarak gülümsemeye zorluyorum kendimi ve İçimde hala ham olan acı ve onunla birlikte yükselen nahoş düşünceler.

O ve Myles beni yeniden seviyor, pek çokları gibi. Artık saflığımı kanıtlandı. Artık Gardneria'daki en güçlü büyücünün oğluyla mühürlüyüm.

Şu anda hayranlarım ve dostlarım hiç de az değil.

Ama benim için her şey sonsuza dek değişti. Artık temiz çizgiler yok, mükemmel bir şekilde çizilmiş taraflar yok.

Vale kaskatı kesilmiş, ifadesi olduğu yerde donmuş bir şekilde duruyor ve ben de bakışlarını kalabalığın arasında duran pelerinli bir figüre doğru takip ediyorum.

Katedralin arkasında.

"var?" Ona kısık bir fısıltıyla sordum.

Bana doğru eğilirken gözleri yaşlarla parlıyor. "Tanrılar, Tess. Bu Annel'in."

Kalbim onun için çarparsa da yüzümü soğuk tutmaya çalışıyorum. Annel'in, onu yetiştiren Uuril kadını. Buraya gelmek onun için büyük bir kişisel risk, çünkü tüm Urisk sınıflarının kadınları artık sözleşmeli ve özgürce seyahat etmeleri yasak, erkeklerin hepsi katledildi.

Ama Annel'in'in varlığının Vale için çok önemli olduğunu söyleyebilirim. Sevdiği çocuğun yeniden şekillendirilip mühürlendiğini görmek için burada.

Törenin geri kalanında Vale ve ben sahte gülümsemeler takınıyor ve birbirimize fısıldayarak sevgi gösterisi yapıyorduk.

Annel'in'i bizimle birlikte Verpacia'ya getirme planını çabucak formüle eder. Sınırı güvenli bir şekilde geçene kadar onu kişisel hizmetkârimizmiş gibi gizlice oraya . Sağlam bir plan ve Vale'nin ateşindeki çalkantıların bir kısmının hissedebiliyorum.

"Mühürleme törenini gerçekleştirirken lütfen ayağa kalkın," dedi rahip. Kolları kalabalığı kucaklamak için genişçe açılmıştı.

Vale ve ben küçük sunağın iki yanındaki yerlerimizi alıyoruz ve ellerimizi sunağın üzerinde sıkıca kavuşturuyoruz, gözlerimiz kilitleniyor. Carnissa Gardner esasını hazırlıyor. Rahip *Kadimlerin Kitabı'nı* açıyor ve

uzun mühürleme duaları dizisini saygıyla okuyor. Bitirdiğinde gülümsüyor ve Vale'nin annesi esasını ellerimizin üzerinde tutuyor.

Büyünün tekrarlanması gereksiz. Tamamen tören ve gösteri için, ama birdenbire bu sefer kendi özgür irademle burada olduğumu fark ettim.

Tüm kalbimle buradayım. Önümde duran adama karşı şiddetli bir aşkla doluyum.

Büyü hiçbir işe yaramayacak; çizgileri çoktan yerleştirmiş, ayarlamış ve tamamlamıştık. Ama annesi önce oruç tutmayı, sonra da mühürleme büyüsünü mırıldanırken Vale'ye sıkı sıkı sarılıyorum.

Onun

Güç dalları ellerimizin, bileklerimizin etrafında kıvrılıyor. Birden Vale'e olan aşkımın üstesinden geldim. Ateşi benimkiyle birleşmek için dışarı doğru alevlenirken, onun ateşli bakışlarında tamamen yansıyan aşk.

Carnissa Gardner'ın büyüsü ellerimizi ve bileklerimizi içine çekiyor. Bir dizi inanılmaz karmaşık girdap hayata geçip zaten orada olan çizgilere eklenirken nefes nefese kalıyorum. Benim Vale'ye olan aşkım ve onun bana olan aşkı büyü'nün etrafını sarıyor ve çizgilerin içinden geçerek

görünür bir telaş. Çizgiler uzun bir kırmızı renkte parlar ve toplu bir

Uçsuz bucaksız alanda sevinçli bir şaşkınlık mırıltısı yükseliyor.
Şaşkınlıkla Vale'ye bakıyorum ve o da gülümsüyor.

Kalabalık alkışlarla karşılık verirken Kara Cadı ve etrafımızı saran rahiplerin hepsinin gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Seni seviyorum, Tessla," diyor Vale düzensiz bir hisle, ateşi içimi sıcacık okşuyor.

"Ben de seni seviyorum." Beni kendine çekerken mutluluk gözyaşları döküyorum. ve dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor. Alkışlar üzerine tezahüratlar haykırılıyor.

Öpüşüyoruz ve dudaklarının, bedeninin benimkine bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum, etrafımızdaki her şey bir anlığına arka planda kayboluyor.

"*Sanguin'in!*" Fain rakishly ve Vale ve ben gülüyoruz
Aynı anda öpüşmeyi kesiyor. Bize sırtarak bakan Fain'e bakıyoruz, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, kolu hala Vyvian'a sıkı sıkı sarılmış.

"Her şey yoluna girecek," diyorum Vale'e, çorabımın içinde güvenle duran asayı okşayarak. "Yakında Verpacia'da olacağız." *Annel'in'in güvende olacağı yerde.* Bakışlarım sözsüzce onu rahatlatıyor.

Gözlerindeki endişenin bir kısmı . Başını sallıyor ve bir Uzun bir nefes. Sonra bana çarpık bir şekilde gülümsüyor ve yakınıma eğiliyor. "Görünüşe göre düzgün bir Mühürleme Gecesi için bir şansımız daha olacak."

Benden bir kahkaha kaçıyor ve ona imalı bir gülümseme atıyorum.

Vale bana alaycı bir bakış attı. "Belki bu sefer bana yumruk atmazsın."

Sırtını okşuyorum, ardımda kıvılcımlar bırakıyorum. "Merak etme," diye fısıldıyorum kulağına, diğer elim göğsünün artık tanıdık düzlemlerinde geziniyor. "Aklımdaki hiç de bu değildi."

Vale gülüyor, beni sıkıca kendine çekiyor ve dudaklarını Ateşlerimiz bizi işaretleyen çizgiler gibi birbirimizi sarıyor. Mühürlenmiş ve sıkıca bağlanmış.

Sonsuza kadar.

* * * * *

Işık Büyücüsü

Walter'a. Her şey için.

Sevgili okuyucu,

Light Mage'de bir cinsel saldırı sahnesi var ki, bu sahne benim gençliğimde bir randevuda başıma gelen bir olaya dayanıyor. On yedi. Şu anda yaşadıklarımı anlatmak için kullandığım araçlar fantastik bir romanın sayfaları arasında olabilir, ancak buradaki duygular o zamanki duygularımı yansıtıyor ve sahnede yer alan şiddet de öyle.

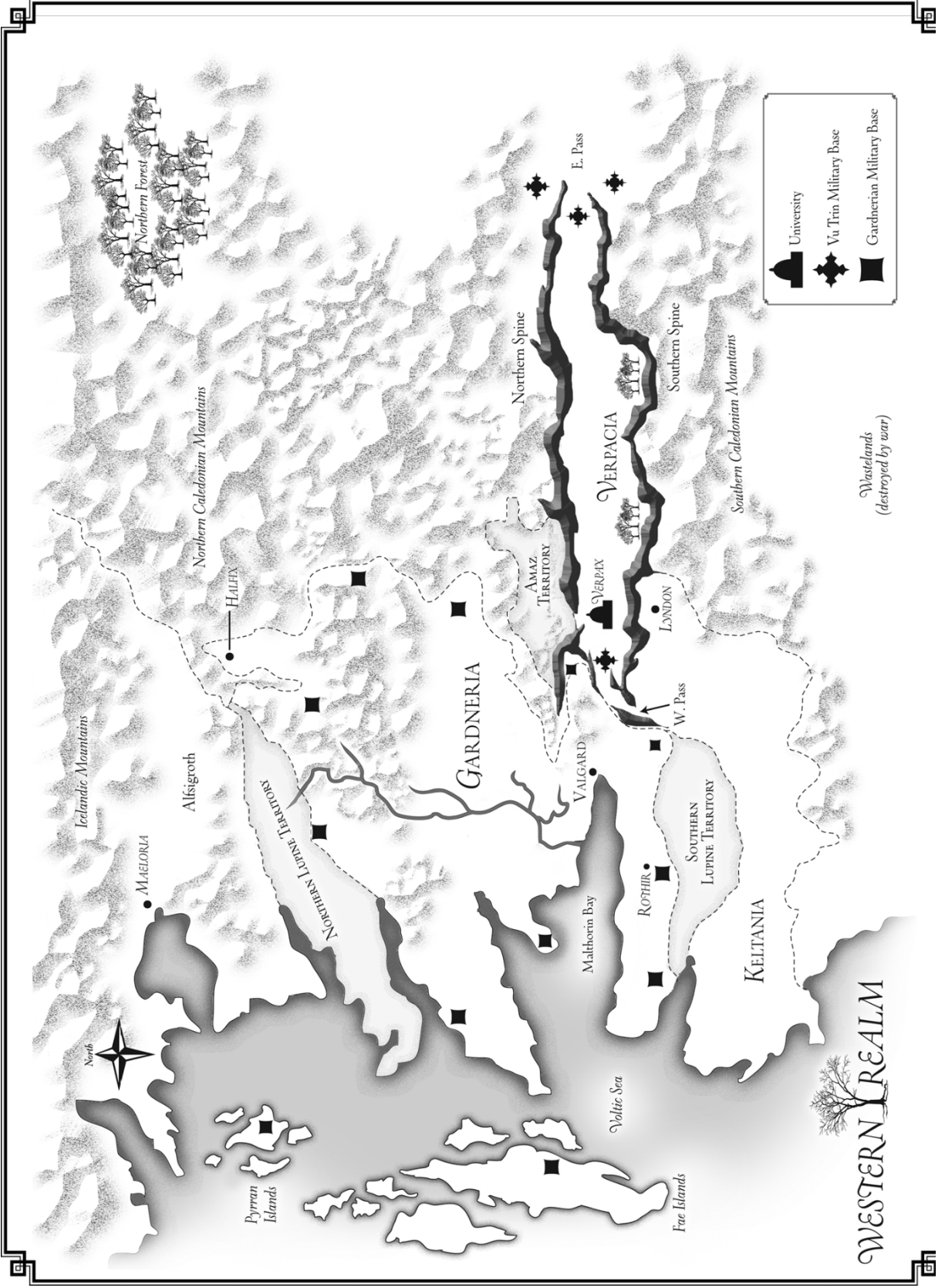
Saldırı, bu hikâyenin İkinci Bölümünün Üçüncü Kısımının sonunda gerçekleşmektedir. Eğer böyle bir şeyi okumak sizin için acı verici olacaksa, lütfen bu bölümü atlayın ve sadece bir saldırının gerçekleştiğini bilin. Ayrıca bir sonraki bölümün başında (İkinci Kısım, Dördüncü Bölüm) ana karakterin inanmadığı ya da desteklenmediği travmatik bir saldırı tartışması yer almaktadır. Anlatının geri kalanında bu olaydan ayrıntılı olarak bahsedilmemekte ve sadece genel olarak tartışıldı, bu yüzden bu iki sahneyi atlamanız gerekiyorsa, benim hala anlayabileceğinize ve umarım anlatıdan keyif alabileceğinize inanıyoruz.

Yaklaşık iki yıl önce bu hikayeyi yazmak için oturana kadar kendi hayatımda yaşadığım bu saldırı olayını hiç tartışmamıştım. Bu konudan neden hiç bahsetmediğimi merak ediyorsanız, belki de Sage'in hikayesi, çok katı bir ortamda yetişmiş biri için sesini çıkarma fikrinin ne kadar beyhude olabileceğini anlamanıza yardımcı olacaktır. kültür genç kadınların güçlendirilmesini desteklememektedir.

Dileğim, her birinizin sesini duyurabilecek ve gerektiğinde baskıdan kaçabilecek güce sahip olmasıdır.

Ve zamanla, karşılık verin.

Laurie

İçindekiler

Önsöz

Birinci

Bölüm

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Bölüm

Sekizinci

BölümYedinci

İkinci Bölüm

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Birinci

Bölüm Yirmi Onuncu

On On Birinci On

İkinci Yirminci İkinci

BölümOn Üçüncü On

Dördüncü On Beşinci

Altıncı On On On

Yedinci Sekizinci

Yirmi

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Teşekkür

Önsöz

Onu görmeme izin vermekten korkuyorlar. İblis çocuğum.

Yaşlı Vu Trin şifacısı Sang Loi, onu hemen koyu renkli bir battaniyeye sararak kanatlarını gözlerden gizliyor. Ona sıkıca sarılır. göğsünde, bana endişeyle bakıyor. üç siyah cüppeli Vu Trin büyücüsü, elleri kavisli kılıçlarında, beni yakından izliyorlar.

Bir Gardnerlinin bir Icaral çocuğuna ne yapacağını görmek için bekliyorum. Bir Icaral iblisi. Kötü Olanlardan biri.

Ve sadece herhangi bir Icaral değil, bu çocuk Kehanetin Icaral'ı olabilir. Bir sonraki Gardnerya Kara Cadısı'yla savaşmak kaderinde var. Her ırkın Kahinleri bir konuda hemfikir: Dışarıda bir yerlerde yeni bir Kara Cadı yükseliyor ve dünyanın gölgelerinin derinliklerinde bir Icaral yükselmek üzere. Bir gün güçlenecek ve ona karşı savaşacak olan bir erkek Icaral.

Onun zaferi Gardneria için ölüm olur. Benim ülkem için.

Ve bu Icaral benim oğlum olabilir.

"Onu bana ver," diyorum, sesim titreyerek. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, zorlu bir doğumun teri sırtımı kaplıyor, saçlarım ıslak dallar halinde başıma yapışmış, doğumun acısı hala vücudumda yankılanıyor. "Ona sarılmak istiyorum."

Sang ve Vu Trin büyücüleri, güçlü rune-büyücüleri Chi Nam'a bakarlar.

Benim bakışlarım da ona kayıyor. "O sadece bir bebek," diye mırıldanıyorum. beyaz saçlı Chi Nam. "Silah değil. Ve o benim çocuğum. Senin değil." Chi

Nam rune işaretli asasına ağır bir şekilde yaslanıyor ve bana ciddi, düşünceli bir bakış attıktan sonra hızlı bir baş hareketiyle Sang'a işaret ediyor. Şifacı battaniyeyi geri katlıyor ve küçük, sıcak bohçayı Kollarım.

Oğlumun gözleri ateş gibi parlıyor. Kağıt inceliğindeki siyah kanatları sırtından çıkmaya çabalıyor. Minik eli parmağımı sarıyor, dünya baş döndürücü bir hızla etrafımda dönüyor, her şeyin büyüklüğü ciğerlerimdeki havayı bastırıyor. Bir zamanlar inandığım her şeyin son parçasını da söküp atıyor.

Hepimizin sonunu getirebilecek bir savaşın piyonu haline geldim. Ve çocuğum da öyle.

Efsane Asası masanın üzerinde duruyor, bir dal kadar masum, ama beni kavradığını hissedebiliyorum. Beni yaklaşıyor. A Prizmatik, pırıltılı ışık takımyıldızı ortaya çıkıyor ve zihnimin arkasında yıldızlarla bir ağacın görüntüsü titreşirken Asa'nın etrafında dönüyor.

Asa durmadan beni çağırıyor. Düşüncelerimin altında fısıltılı bir şarkı gibi mırıldanıyor. Zihnimi kurcalayan ama anlaşılması zor bir şey.

Bebeğimin gözlerinin içine bakıyorum ve bir fırtına şiddetiyle gerçekleri fark ediyorum. Ve sonunda anlıyorum ki Asa'nın bunca zamandır bana söylemeye çalıştığı şey şaşırtıcı bir netlikte.

Birinci Bölüm

Altı yıl önce.

Birinci Bölüm:

Wandfasting

Babamın kitaplarına dokunmamam gerekiyor. Özellikle de Büyücü Konseyi kitaplarına.

Ama ıssız oturma odasında oyalanırken, günaha giriyorum. İçimde, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Babamın Büyücülük Konseyi kitabı, en sevdiği koltuğunun koluna yüzüstü uzanmış, sayfalarına bir göz atmam için adeta yalvarıyor.

Altın lümen taşı ışığı kitabın kapağındaki yaldızlı Büyücü Konseyi mührünün üzerinde titriyor. Sıcak, parıltıyan renk görüşümde dans ediyor ve içimdeki ışık yakınlığı çizgileri geriliyor, asa elim istekle karıncalanıyor.

Fırtınanın kararttığı gecede dışarıda bir yerlerde gök gürlüyor.

Altının cazibesine kapılma, kendimi azarlıyorum. Altın bir Fae rengidir. Kötülerin parlak bir cazibesi.

Yasak rengin çekimini bastırmak için asa elimi sıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Görüşümdeki altın rengi yavaş yavaş ve oturma odasının açık penceresine doğru bakıyorum.

Ironwood kapısı, gölgeli koridora çıkıyorum, hala yalnız olduğumdan emin oluyorum.

Umutsuz bir merakın verdiği cesaretle ve sinirlerim bozulmadan önce aceleyle hareket ederek babamın kitabını elime alıyorum ve , aradığım şeyi bulana kadar sayfaları nefes nefese çeviriyorum

.

Gardnerian Muhafızı

Yüksek Seviye Elemental Güçler Defteri (Dördüncü ve Beşinci Seviyeler)

Ateş Büyücülüğü: 603

Büyücü Hava Büyücülüğü:

78 Büyücü Su Büyücülüğü:

321 Büyücü

Toprak Büyücülüğü: 1.290 Büyücü

Hafif Büyücülük: 1 Rün-büyü yeteneklerine sahip

büyücü Son satır zihnimde kalın bir kabartma olarak

göze çarpıyor. *Sadece bir Hafif Büyücü.*

Asa elime bakıyorum, altının etkileri şimdi parmak uçlarımı kaplayan metalik sarı renkte devam ediyor. Derimin hemen altında, altının içinden soluk, mor şimşek damarları parlıyor, şimşek ince bir iplik kadar ince.

Parmaklarımı büküyorum, üzerlerindeki rengi temizlemek için sabırsızlanıyorum.

Sanatsal hobilerim, filizlenmekte olan ışık büyücülüğümü kontrol altına almak için yeterliydi - izin verilen desen ve renklerde resim yapmak, dokumak ve çizmek. Siyah bizim baskımız için; koyu yeşil bizim Fae vahşilerinin boyunduruğu; atalarımızın kanı için kırmızı; ve sadece kutsal Demirçiçekleri tasvir etmek için mavi. Kutsal kitabımızda diyor ki

diğer tüm renklerin Kötü Olanlar tarafından bozulduğuna dair bir kitaptır ve ailem *Kadimlerin Kitabı'nı* harfiyen takip eder.

Ama son zamanlarda ışık büyücülüğüm, prizmatik bir şelale gibi patlamakla tehdit ederek beni zorluyor.

yetenekler hayat buluyor. Yakın zamanda keşfettim ki, eğer yakınlık çizgilerimi sıkılaştırırsam uzaktaki görüntüleri büyütebiliyorum.

ve gerçekten konsantre olursam karanlıkta bile görebiliyorum, ancak bunu yaptığımda her şey kırmızımsı bir parıltıyla aydınlanıyor gibi görünüyor.

İçimde huzursuz bir hayal kırıklığı alevleniyor, bu duygu aylardır artıyor.

İşığa olan ilgimi kontrol etmek neden bu kadar zorlaşıyor? Peki erkek olsaydım ne yapabilirdim? Bir asaya ve ışık büyülerine izin verilseydi?

Bu düşünceleri düşünmenin yanlış olduğunu biliyorum. Kadim Olan'ın benim için tasarladığı şeyin bu olmadığını biliyorum, yoksa beni bir erkek olarak yaratırdı. *Kitap*, kadın büyüü oğullarına aktarması gerektiğini, kendilerinin kullanmaması gerektiğini söylüyor. Sadece kahin Galliana ve Kara Cadi'ya büyü yapma ve Gardneria'yı Kötü Olanlar'dan kurtarma görevi verildi. Yine , bir asayla neler yapabileceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Koridorda ayak sesleri duyuluyor.

Başımı kaldırdım, korku içime hücum etti. Aceleyle Bulduğum gibi kalın bir cildi yüzüstü sandalyeye bırakıyorum, sonra bir geyik gibi sıçrayarak kalkıp kapıya yöneliyorum. Koridora bakıyorum, nabzım güm güm atıyor.

Hiç kimse.

Oturma odasından çıkarken kütüphaneden gelen ayak sesleri karşısında donup kalıyorum. Gölgelelerin arasına karışarak ilerledim ve

Kütüphanenin kapısındaki aralıktan bir anlık hareket. Babamın Büyücü Konseyi üniformasının kenarlarındaki Dördüncü Seviye Büyücü çizgileri parlıyor, gümüş işlemeler şömineden gelen titrek ışığı parlak metalik bir ışıltıyla yakalıyor. Asası yanında kılıfında duruyor.

Blackthorn asasının pürüzsüzce oyulmuş sapını gördüğümde içimi bir özlem kaplıyor. Odanın zengin renkleri aniden parlıyor, sonra yanardöner bir mozaik dönüşerek asayı spiral bir ışık çiçeği gibi çevreliyor.

Gözlerimi kapatıp uzun, ürpertici bir nefes alıyorum ve asanın çekiminden kurtulmak için asa elimi sıkıca yumruk yapıyorum. Sarsılmış bir halde gözlerimi açıyorum, renkler kutsanmış bir şekilde olması gereken yere dönmüş,

Her ne kadar yükselmiş ve çökmekte olan bir canlılıkla titreşiyor olsa da. Gözlerimi dikkatle babamın asasından ayırıyor ve dinliyorum.

Üvey annem Eliss Anne, babama bakıyor, kaşları her daha gergin, yüz ifadesi ciddi. Kaşlarımı çatıyorum ve merak ediyorum. giderek kontrol edilemez hale gelen ışığa olan ilgim hakkında olağan, sıkıntılı bir konuşma yapmak üzereler.

"Sage'in bir an önce kutsanması gerekiyor." Babamın tonu sert, sesi alçak ve amansız.

Wandfated!

Bu kelime içime ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, kafam karışıyor.

Hayır. Henüz değil. On üç yaşında bile değilim!

Bu konuşmaya neyin sebep olduğunu anladığımda utançtan yanaklarım kızarıyor. Bu benim ışık büyücülüğüm değil, hepsi bu. Çünkü Eliss Anne dün beni Rafe Gardner ile ormanda yalnız buldu.

Bekârlığa veda partisine gerek yok, diye içimden söyleniyorum, içimi sıcak bir utanç kaplıyor. Rafe ve ben iffetsiz bir şey yapmadık. Sadece arazinin sınırında herkesin önünde konuşuyorduk! Gizli bir suçluluk duygusuyla Rafe'in büyüleyici zümrüt gözlerini düşünmekten çekiniyorum. Sıcak gülümsemesi. Ve benim yeni, sinsî Elini tutmanın ya da dudaklarımı onunkilere değdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum, tüy kadar hafif.

Yüzüm utançtan yanıyor. Bizi birlikte bulduğunda, Eliss Ana sanki doğrudan zihnimin içine bakabiliyor ve Rafe'e karşı olan derin duygularımı okuyabiliyordu. Ona ayak uydurmak için tökezlerken beni neredeyse ondan uzaklaştırıyordu.

Dışarıda gök gürliyor ve ben de Eliss Ana ile birlikte irkiliyorum. Yağmur çatıya vurmaya başlıyor, düşüncelerim bir duygu karmaşası içinde fırtınalar koparırken kütüphanenin kemerli pencerelerinden aşağı süzülüyor.

"Dilek tutmak için çok genç." Eliss Ana'nın yüzüne kasvetli bir endişe gölgesi düşer ve hızlıca damgalanmış ellerini sıkar.

"Çok daha büyük bir kızın endamına sahip," diye ısrar ediyor , sanki bir suç işlemişim gibi. "Vakit geldi, Eliss."

Geriye doğru büzülüyorum ve mütevazı giysilerimin bile gizleyemediği, artık çok belirgin olan kıvrımlarıma bilinçli şekilde bakıyorum.

"Onun için hızlı bir eş buldum," diye kesin bir dille duyurdu babam.

Hızlı bir arkadaş mı? Panik titretiyor. Ne evimi ne de sevgili kardeşlerim Retta ve Clover'ı terk etmeye hazırım.

"Kim o?" Eliss Ana babasına sorgulayıcı bir bakış atar.

"Tobias Vasillis," anons ediyor babam, sanki bir ödülü garantilemiş gibi yavaş bir hassasiyetle. "Clover ve Retta, Tobias'ın genç kardeşlerine de bağlayıcı bir şekilde söz verilecek ve on üç yaşına geldiklerinde onlara oruç tutturulacak."

Eliss Ana keskin bir nefes verir. "Aferin Warren."

mi? Nasıl böyle bir şey söyleyebilir? Retta sadece yedi yaşında ve Clover da altı yaşına girdi. Neden ailelerimiz bizi göndermek için bu kadar hevesli?

Babası, Eliss Ana'övgülerini elini küçümseyici bir şekilde sallayarak savuşturur. "Sage onun ışığıyla iyi bir eşleşme yakalamak zorundaydı.

Yüksek seviyeli büyücü oğulları olacağından eminim. Ve o iyi bir kız, bizim Bilgemiz. İyi oruç tutmayı hak ediyor."

Babamın beklenmedik övgüsü ve Eliss Ana'nın sözsüz onayıyla bir parça sakinleşiyorum.

Bizim Sage'imiz. Yuvadaki bir yabancı değil, ama kız kardeşlerim kadar ait. İkiz kardeşlerim kadar. Her ne kadar annem Eliss benim öz annem ya da ağabeyim Shane'in annesi değil. Annem ben henüz beş yaşındayken Kızıl Grip'ten öldü ve babam da kısa bir süre sonra Eliss Anne'ye oruç tuttu.

Umutsuzca ikisini de memnun etmek istiyorum. Babamla sürekli tartışan Shane gibi gönderilmekten korkuyorum.

Eliss Ana'ya itaatsizlik etmek.

Onların iyi kızı olmak istiyorum.

Eliss Ana uzun bir süre sessiz kalır, ama sonra iç çeker ve başını sallar, gergin ifadesi yumuşar.

"Eliss," dedi babam, sesi daha , "Sage'e ne kadar düşkün olduğunu biliyorum. Oruç tutacak ve sonra onu eve getireceğiz. Ama geleceği güvence altında olacak."

O kadar da kötü olmayacak, diye kendimi teselli ediyorum. *Anne Eliss mutlu görünüyor.*

Babamın benim için seçimle, oruçtan sonra tekrar eve döneceğim. Retta ve Clover'la birlikte.

Gök gürültüsü tekrar çakıyor ve kulakları yırtan sesin başım geriye düşüyor. Kıvrımlı koridorda küçük ayakların çılginca pıt pıt sesleri duyuluyor ve aniden Retta ve Clover

Eteklerime yapışmışlardı, her birinin yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

Gizlice dinlerken yakalanmaktan korkarak, bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve onları susturmak için aceleyle kütüphaneye doğru işaret ediyorum. Kaldılar

Dikkatli bir şekilde sessizdik, hiçbirimiz ailelerimizi öfkelenlendirmek istemiyorduk. I İnleyen, vahşi saçlı Clover ve yuvarlak gözlü, ürkek Retta'yı nazikçe ama aceleyle odalarına ve yatak örtülerinin altına geri götürdüm. I Aralarına sokulup, fırtına gümbürdeyerek arazimizi döverken onlara sıkıca sarılıyorum. Retta'nın gözleri sınıksız kapalı, ellerini kulaklarına bastırılmış durumda ve Clover bana sarılmış, her zaman yanında olan kapitone battaniyesini gergin bir şekilde çiğniyor.

"Gitmeni istemiyorum," diyor Clover, keskin bir yalvarışla ve kulaklarını duvara dayamış dinlediklerini fark ettim.

Tekrar.

"Oruç tutma," diye araya giriyor Retta, tüm vücudu bir top gibi kıvrılmış ve yanıma yaslanmış. "Neden oruç tutmak zorundasın ki?"

Oruç tuttun mu?"

Onlara sıkıca sarılıyorum ve süregelen endişemi bastırıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum, sizi aptallar. Çok daha yaşlı olana kadar değil. Ve hızlı aileme katıldığımda, siz de geleceksiniz."

Retta gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Yapacak mıyız?"

"Elbette," diye onu rahatlatıyorum, hâlâ babamın ve Eliss Ana'nın övgülerinin ışıltısıyla ısınmış bir halde. "Her zaman birlikte olacağız."

"Tamam," diyor Retta küçük bir sesle, yatışmış görünüyor. Clover'ın yüzünde kuşatma altındaki bir askerin ifadesi var. Kolumu daha da sıkı kavıyor, sanki biri beni kaçırmaya çalışırsa direnmeye hazırlanmış gibi. Gülümseyene kadar onu şakacı bir şekilde dürtüyorum ve çok geçmeden

Üzerimdeki tutuş gevşiyor.

Onlara en sevdikleri şarkıyı söylüyorum, bebekle ilgili bir sayma şarkısı Hayvanlar ve onlar için diktiğim beyaz kuş ceplerine bakıyorlar, tasarım Kadim Olan'ın hepimizi gözetleyen ve bizi zarardan koruyan kutsal kuşlarını hatırlatıyor. Neşeli kuş sürüsü fırtınanın yarattığı hafif cereyanda salınıyor. Gözlerim kayıyor

Kız kardeşlerim için yaptığım bez bebekleri yakındaki bir rafa yerleştirdim. Mandallardan yapılmış daha küçük bebekler daha büyük Bebeklerin kucaklarında, hepsi Gardneryan siyahı giymiş. Bu rafın yanında, sıra sıra dini çocuk kitaplarının bulunduğu bir raf daha var.

Eliss Anne evimizde sadece dini kitaplara, dini şarkılara ve dini sanat eserlerine izin veriyor ve sanat eserleri de sadece izin verilen renklerde olabiliyor. Bana ve kız kardeşlerime karşı her zaman katı olmuştur ve şimdi de sık sık evde bulunmuyor ve ikizimin bakımıyla ilgileniyor.

Kardeşlerim. Ama kurallara uymaya çalıştığımızda bizi sık sık küçük yollarla ödüllendirir - yastıklarımızın üzerine bırakılmış resimli kitaplar ve

Geçen hafta yemek masasının üzerinde "Benim İyi Kızlarım İçin" yazan bir notla birlikte çiçekli pres. Şarkı çalmayı ya da söylemeyi sevmez ama Diyar Savaşı'nda yaşadığı için çok kötü şeyler atlattığını biliyorum.

Hiç beklenmedik bir anda, birkaç gün öncesine ait rahatsız edici bir anı yüzeye çıkıyor,

Eliss Ana'yı tuvaletteki ahşap tezgaha yaslanmış bulduğumda

Mutfakta hıçkırarak hıçkırarak , elinde ölen anne babasının küçük bir resmi vardı.

Donup kalmıştım, kalbim acıma duygusuyla çarpıyordu. "Size yardımcı olabilir miyim, Eliss Ana?"

Başını sertçe salladı, sefalet onu hissedilir dalgalar halinde kapladı.

Onu yatıştırmak için çaresizce bir fincan çay koydum ve en sevdiği şalını getirip nazikçe ince boynuna doladım, şaşırtıcı derecede kırılgan omuzlar.

Kolumu nazikçe sıkmak için uzanmıştı. "Sen benim için bir tesellisin, kızım." Sesi boğuktu, gözleri sert bir şekilde tezgâha sabitlenmişti. Gözünden tek bir damla yaş düştü ve şişkin bir yıldız halinde tahtaya sıçradı.

"Onlar şeytan," demişti bana. "Keltler. İkarallar. Ve şu Uriskler de. Saf kötülük. Her biri. Tüm ailemi öldürdüler. Kimsenin canı bağışlanmadı, çocukların bile." Başını kaldırdı ve aniden parlayan gözlerini bana dikti. "Bunu asla unutma, Sage. *Asla*. Söz ver bana."

Ses tonundan tedirgin ama başımı salladım, Onu memnun etmeyi umuyordum. "Söz veriyorum," diye kabul ettim, gözlerinde yüzen şiddetli kederden korkmuştum.

"Başka bir Kara Cadı geliyor," dedi, beni kavrarken sıkılaşıyor. "Tüm Kahinler bunu önceden bildirdiler. Hasat Zamanları geliyor, Sagellyn. Ve Kötü Olanlar kül olacak ve paramparça olacak."

İçten içe ondan uzaklaştım ve yakınlık çizgilerimi koruyucu bir şekilde içeri çektim. Kötüler ve hepimiz için gelecek olan gölge zamanlar hakkındaki bu konuşmalardan korktum.

Eliss Ana aniden sessizleşti, kolumu bıraktığında yüzünü pürüzlü bir sefalet kapladı, bir kez daha sessizce ağlamaya başlarken eli gözlerine geldi.

* * *

Eliss Ana'nın amansız kederinin hatırasıyla ürpererek kız kardeşlerime daha sıkı sarılıyorum.

"Seni arıyor, Sage." Clover'ın sesi battaniyesine sarılmış halde küçük ve endişeli. Retta diğer yanıma sokulmuş, ben kendi düşüncelerimde kaybolmuşken huzur içinde uykuya dalmış.

"Beni arayan ne?" Merakla soruyorum. Rüzgâr pencere camlarını tıkırdatıyor.

"Ağaç," diyor küçük, emin bir sesle. "Onunla ilgili bir rüya gördüm. Senin adını söylüyordu. Rüzgâr gibi ses çıkarıyor. Sage. Sage. Saaage."

Ensemde huzursuz bir ürperti hissediyorum. "Bu çok saçma."

"Bir rüyaydı ama rüya değildi," diyor şarkılı bir sesle. "Senden hoşlanıyor, Sage. Sana göstereyim."

Clover yatağın yanındaki rafa uzanıyor ve onun için yaptığım çerçeveli bir tabloyu alıyor - kutsal Kaynak Ağacımızın yıldız ışığıyla süslenmiş ve her biri koyu yeşil yapraklar ve yemyeşil mavi Demirçiçeklerle süslenmiş bir Demirağaç korusuyla çevrelenmiş bir illüstrasyonu. Gardnerili çocuklar Kaynak Ağacı'nın etrafında bir halka oluşturmuş dans ediyorlar, Kelebekler ve kuşlar uçuşuyor, kır çiçekleri ayaklarının dibine serpilmiş.

"Bu ağaç," diyor Kaynak Ağacımızı göstererek. "O istiyor ki sana bir dal vereceğim. Kutsal Güç Asası."

Ah. Hayalperest davranıyor.

"Rüyanda seninle konuştu mu? Ağaç mı?" Yarı şaka, yarı merakla Kadim Olan'Güç Asası hakkında düşündüklerinin Eliss Ana tarafından dine saygısızlık olarak görülüp görülmeyeceğini soruyorum.

Clover kaşlarını çatarak, "Ağzıyla değil," diye ısrar ediyor. "Ağaçların ağzı yoktur." Göğsüne vuruyor. "Kalbimde. Çok güzel, Sage. Korkmana gerek olmadığını söyledi."

Bu onun için tuhaf bir şey ve beni kısa keserek gülümsememi azalttı. İçimdeki tedirginliği bir kenara bırakıp yüzümü alaycı bir ifadeye büründürüyorum. "Şimdi neden bana Asa'yı vermek istesin ki?" Oyun oynar gibi soruyorum. Clover masal anlatmayı sever.

"Yani iblisler bunu anlamıyor."

Şaşkınlık saplanıyor. "Ne? Böyle fikirleri nereden ?" Şimşek çakıyor.

"Rüyamdan," diyor, sanki bu çok açıkmiş gibi.

"Şey, sadece bir rüyaydı," diye onu rahatlatıyorum, ani bir ürpertiyle savaşıarak.

"İblislerden korkuyorum." Clover kendini bir topun içine çeker, battaniyesini üzerine gözleri sinsice etrafta gezinir burun. "Büyük gölge boynuzları var! Ve parlayan gözleri! Ve ateşten yapılmışlar!"

"Hiçbir şeyden korkmana gerek yok," diye ısrar ediyorum. "Sadece kötü bir rüyaydı."

Dallar pencerenin camını pençe gibi sıyrıyor. Sanki içeri girmeye çalışan bir şey gibi.

"Hayır," diyor Clover aceleyle, gözleri kocaman, kelimeleri battaniyesi tarafından hafifçe boğulmuş. "Onlar gerçek. Geliyorlar. *Senin* için geliyorlar. Bunu *istiyorlar*."

"Clove, kes şunu."

"Güç Asası'nı istiyorlar," diye bastırıyor, beni görmezden gelerek. "Gölge Olan'a zaten sahipler ama onu da istiyorlar. Onu almalarına izin veremezsin, Bilge!"

"*Dur*. Gerçekten mi?" diyorum, kalbim hızlanıyor. Birdenbire Duvarların hemen ötesindeki soğuk karanlığın keskin bir şekilde farkındayım. Pencereye odaklanıyorum ve gözlerimin etrafındaki yakınlık çizgilerini sıkıca çekiyorum, böylece dışarıyı görebiliyor. Karanlık sanki kırmızı bir meşale ışığıyla aydınlanmış gibi anında aydınlanır, pencerenin dışındaki ağaçlar ısı ısı parlar.

Işık büyücülüğümün görmeme izin verdiği çeşitli kızıl tonları. Kırmızı ışıklı sahneyi endişeyle tarıyorum.

Hiçbir şey yok. İblis yok. Bekleyen canavarlar yok. Sadece rüzgârla savrulan ağaç ve fırtınalı gece.

Saçmalıyorsun, diye kendimi rahatlatıyorum, yakınlık çizgilerimi gevşetiyorum, görüşüm normale döndükçe kızılık kayboluyor. *Korkacak bir şey yok. Sadece bir kabus gördü*.

"Oynamayı bırak ve uyu," diye nazikçe azarlıyorum Clover'ı, battanierleri sıksa bedeninin etrafına sıkıca . "Korktuğumuz zaman ne yaparız?"

Ağız dolusu battaniyenin içinden bana cevap veriyor. "Kadim Olan'ın Koruma Duası."

"Bu doğru."

Onu teşvik ederek birlikte dua ediyoruz.

Oh, Kutsanmış Kadim Olan. Zihinlerimizi arındır. Kalplerimizi arındır. Erthia'yı Kötülerin lekesinden arındır.

Kalbinin üzerine Kadim Olan'ın yıldız işaretini yapıyorum. "İşte," diye .
"Korundu."

Gözlerindeki korkunun bir kısmı yumuşuyor. Onun yanına sokulup kendi endişemi üzerimden atıyorum ve Clover'ın dağınık saçlarını okşayarak kız kardeşlerime yakın olmanın verdiği rahatlığı yaşıyorum. Kendi odam yan ama biz genellikle birbirimizle birlikte olmaya yöneliyoruz,
Özellikle de fırtınalı gecelerde.

Ve biz her zaman birlikte olacağız, diye hatırlatıyorum kendime, babamın üçümüz için planlarını hatırladıkça içimden bir rahatlama pırıltısı geçiyor. Belki Tobias Vasillis de Rafe kadar iyi biri olur ve onun gibi güzel, zümrüt gözlere sahip olur. Belki bana da Rafe gibi küçük bir kuş yapar. ve bana komik hikayeler anlatırdı.

Fırtına şiddetleniyor ve karanlık etrafımızı sarıyor, ancak küçük beyaz kuşlar tepemizde salınarak beni hafifçe uyuturken bu destekleyici düşüncelere odaklanıyorum.

İkinci bölüm:

Valgard

Yanağımı vagonun penceresinin güneşten ısınmış camına dayadığımda beklenti ve korkudan nefesim kesiliyor. Eliss Ana ve babam oturmuş, koyu bir sohbete dalmışlardı.

Oruç tutmam gerektiğinin söylenmesinin üzerinden üç hafta geçti ve kabul edilebilir bir şekilde hareketsiz kalmakta zorlanıyorum. Arabamız Gardneria'nın ısıltılı başkenti Valgard'a yaklaştıkça bacaklarım ağır siyah eteğimin altında gergin bir heyecanla kıpırdanıyor.

Arzuladığım şey için.

Bir tepeye tırmanıyoruz ve Malthorin Körfezi önümüzde uzanıyor ve güneş ışığıyla parıldıyor. İmkansız bir şey gibi nefes alıyorum Serin, buzul tonlarından canlı turkuaza ve gece mavisine kadar çeşitli maviler görkemli bir baraj halinde bana doğru akıyor.

Çılgınca üstesinden , refleks olarak derin nefes alıyorum ve rengi içeri çekiyorum. Sadece benim görebildiğim mavi girdaplar bana ve doğrudan yakınlık çizgilerime doğru spiral çiziyor. Zihnimin gerisinde, büyü çizgilerimde şarkı söyleyen muhteşem bir safir enerji akımı ile boğulduğumu hissediyorum.

Asa elim karıncalanmaya başlıyor ve beni renk sersemliğimden kurtarıyor. Aşağı bakıyorum ve parmak uçlarımda mavi renkte parladığını görüyorum. Kabul edilebilir bir Ironflower mavisi değil, parlak, çökmekte olan bir turkuaz.

Panik içime işliyor ve bakışlarımı körfezden uzaklaştırıyorum, elimi hızla ailemin ellerinden çekerken kalbim hızla çarpıyor. Gördüm. Gizlice tekrar bakıyorum ve yanardöner mavinin parmaklarımda yarısına kadar yayıldığını görerek telaşlanıyorum. Sertçe yutkunuyorum, elimi kolumun içine doğru çekerken alnımdan terler boşanıyor ve Baba ve Anne Eliss'e endişeyle baktı.

Babam gözüme takılıyor ve başını sorgulayıcı bir şekilde eğerek beni inceliyor, sonra bana küçük, cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. "Bunu yapmana gerek yok.

Bugün gergin ol," dedi bana. "Bu orucu hak ettin. Seninle gurur duyuyoruz, Sagellyn."

Eliss Ana memnuniyetle başını sallayarak babasının onayını yineliyor. "Sen Bunu hak ediyorsun, Sage. Böylesine iyi bir aileden gelen, güçlü ve başarılı genç bir Büyücü ile oruç tutmayı. Senin adına çok sevindim çocuğum."

"Teşekkür , Eliss Ana. Teşekkür ederim baba," diyorum asa elimi sıkıp açarak, yasak rengin pençesini gevşetmek ve onların sıcak, her zaman özlenen onayını elimde tutmak için çaresizce.

Peder ve Anne Eliss bana başlarını sallıyor, sonra birbirlerine gülümsüyorlar ve kalbim mutluluk ve aidiyetle doluyor.

Parmak uçlarımı görmemeleri için elimi kıvrarak gizlice parmaklarımı kontrol ediyorum. Parmaklarım normal yemyeşil parlaklığına geri dönmüş. Uzun bir rahatlama nefesi alıyorum ve daha iyisini yapacağıma yemin ediyorum. Olabileceğim en iyi büyücü ve kızı olacağıma.

* * *

Şehrin renk kakofonisi ve yeni manzaraları sarhoş edici ve kendimi kutsal renklerimizin bolluğuna bırakıyorum. Bu her afişin, her vitray pencerenin, her taşın tasarımı desenli plaza sadece kutsanmış siyahlar, koyu yeşiller, kırmızılar ve mavilerle renklendirilmiştir ve kutsanmış mavi tonu sadece kutsal Demir Çiçeği'ni tasvir etmek için kullanılmıştır.

Her şey çok mükemmel, güvenli ve güzel.

Kırmızı cam fenerler bir mobilya dükkânının önünde sıra sıra asılı duruyor ve yakut rengi ışıklarıyla parlıyor. Çiçekli zümrüt sarmaşıklar çatı bahçeleri. Bir çiçekçi tezgahında kıpkırmızı gül demetleri satılıyor. Gözlerimin etrafındaki yakınlık çizgilerini sıkılaştırıyorum ve bir çiçeğin görüntüsünü o kadar yakınıma çekiyorum ki, sanki gülü elime alabilmişim gibi.

Araba hafifçe öne doğru çekilirken sahne değişiyor ve birden şaşırtıcı bir görüntünün yakın plan görüntüsüyle yüz yüze geliyorum.

Genç bir Yılan Elf.

Kulakları hızlıca sivrilir ve gümüş gözleri koyu yeşil, sürüngenimsi pullarla kaplı bir yüze yerleştirilmiştir. Pulların birbirine kenetlenmesi Siyah mürekkeple karmaşık bir şekilde işlenmiş küçük altıgenlerden oluşan desen, anında ilgimi çekiyor ve nefesimi kesiyor.

Çok güzel.

"Warren," diyor Eliss Ana, sesi sarsılmış gibi çıkan babasına. "Şehirde serbest dolaşan bir Yılan Elf var."

Keskin sesi beni tekrar getiriyor. Göz çizgilerimi gevşetiyorum ve Yılan Elf'in görüntüsünü uzaklaştırıyorum, çehresi Geriye doğru uçarak asılı durduğu yere, düzenli bir meyve standının destek kirişine bağlanırken kasılıyor.

Ra'Ven Za'Nor adında kaçak bir Yılan Elfi için aranıyor ilanı.

Aptal, aptal. Zihinsel olarak kendimi suçluyorum. *Yılan Elf derisinin deseni seni çekemez.*

Eliss Ana bize bu sürüngen Elfler hakkında bilgi verdi - Alfsigr Elflerinin yeraltında hapsettiği tehlikeli suçlular.

Babası Eliss Ana'ya kasvetli bir şekilde bakıyor. "O Alfsigr'in kaçak bir mahkûmu. Yılan Elfleri'nin kraliyet ailesiyle dalga geçmesinin bir parçası." O

ona güven verici bir ciddiyetle bakar. "Endişelenme, Eliss. Onun günleri sayılı. Büyücü Muhafızlar onu arıyor."

İleriye doğru yalpalıyoruz ve rahatsız edici poster gözden kayboluyor, ancak gözlerim şimdi endişeyle etrafta geziniyor. Gözlerimin etrafındaki çizgileri sıkılaştırıyorum ve görüşümdeki karanlık sokakların ve girintilerin gölgelerini aydınlatıyorum, gizli Yılan Elf'i arıyorum. Ama hiçbir şey yok hiçbir yerde görülemeyecek kadar rahatsız edici.

Bir oyuncakçı dükkânının önünden geçiyoruz, spiral saplı, soluk ahşaptan yapılmış ahşap kutularda Güç Asaları var. Kanatlı Icaral iblislerinin figürleri mağazanın tentesinden iplerle sarkıyor. Küçük bir çocuk oyuncak Güç Asalarından biriyle bir iblise vurmaya çalışıyor.

Asalar. Sadece oyuncak olsalar da, hafif yakınlığım ısrarla onlara yöneliyor.

İki genç kadın neşeli kahkahalar atarak, kollarını sallayarak bağlantılı. Dikkatim asalardan çekilince gözlerim açılıyor.

İlk genç kadının siyah kıyafeti şok edici bir şekilde Ancak ikinci genç kadının kıyafeti daha da çirkindir; siyah tuniği ve uzun eteğinin kenarları parıldayan mor mücevherlerle.

Mor!

İlgim açlıkla mor renge yöneliyor. Anında üstesinden geliyorum, tüm kutsal emirleri görmezden geliyorum ve manzarayı içime  ekiyororum, renk üzerime yikanıyor, tüm sahneyi muhteşem bir menek e filtresiyle süpürüyor.

Nasıl mor giyebilir? Hayret ediyorum, bu enfes renk tonunun tadını çıkarıyorum. *O Gardnerian.*

" u gösteriye bakın!" Eliss Ana delici bir alaycılıkla tükürür. Sözleri bir  eki  gibi, benim kutsal olmayan co kumu kırıyor. "Kıyafetlerimizin neyi temsil ettiğini unuttular."

Gözlerimi isteksizce kaçırıyorum, ı ıltılı morla süslenmiş görkemli kıyafetlere sahip olmak için duyduğum ani ve yoğun özlemle savaşırken asık suratlı bir hayal kırıklığı çizgilerime batıyor. İçimdeki her şey kendini bu ciddi şekilde yasaklanmış Fae rengine yönlendiriyor.

Yakınlık  izgilerim bazen bir

Etrafımda bu renk yokken bile derimin hemen altında rahatsız edici bir morluk var. Eliss Ana bu konuda birçok kez rahibimize danı tı, Büyücü saflı ım için derin endişe duyuyordu.

Peder kısa bir süre kadınlara bakar. "Geç gelen orucun sonucu bu. Kızlarının ba ıbo  dola masına izin veriyorlar." Ka larını çatıyor ve tiksintili bir nefesle arkasını dönüyor. "Bir İssani fahi esinden bir adım  tesi."

Gizli asa elimi gererken bu kelimeyle kaskatı kesiliyorum. Bu bir önemli olanın fahi e olmamak olduğunu biliyorum - tam olarak anlamadı ım pis, şekilsiz bir fikir. Ama oruç tutar tutmaz bundan kurtulaca ımı biliyorum. Yine de morla süslenmiş bir elbise giyme fikri içimi neredeyse bir özlemle dolduruyor. bastırmak imkansız.

Arabamız kısa süre sonra sa a dönüyor ve önümüzde devasa bir meydan açılıyor, devasa Valgard Katedrali görünmeye başlıyor. Çok geçmeden

Yine pencereye yapı mı , plazanın siyah ve yeşil taşlardan oluşan karmaşık mozaik zemini karşısında b y lenmi ti. Ortasında son Kara Cadımız Carnissa Gardner'ın beyaz granitten yontulmu  devasa bir heykeli yükseliyor, esasını  l  yatan bir lcaral iblisin üzerine do rultmu  ayaklarının altında.

 ylece . *Onun yüzüne*. Kom um Elloren Gardner'ın, Kara Cadı'nın kendi torununun tıpatıp aynısı. Elloren henüz on bir ya ında olmasına rağmen, yüzündeki sert çizgiler şimdiden güçlü b y kannesininkilere benziyor.

Arabamız yüksek katedralin önünde yumuşak bir şekilde duruyor. Devasa Demirağaç gövdelerinden yapılmış geniş sütunlar gökyüzüne doğru yükseliyor. Birbirine dolanan dallar, dünyayı kucaklamak için eğilen devasa bir orman gibi, zirvelerinde gümüş bir Erthia küresi tutuyor. A

Süslü oymalı kapılara bakarken içimde gergin bir endişe yükseliyor.

Tobias Vasillis içeride bir yerde. Yakında hızlı arkadaşım olacak.

İçimi titreten bir beklenti duygusuyla arabadan iniyor ve morarmış elimi saklamaya dikkat ederek Peder ve Anne Eliss'i katedralin merdivenlerinden yukarı kadar takip ediyorum.

* * *

Katedralin ön tarafındaki sıralarda oturan bir dizi Gardnerili bakire var. Babam, Eliss Anne ve ben uzun orta koridorda ilerlerken birkaçı dönüp bize bakıyor. Büyük

Demir ağaçları duvarlara gömülüdür ve ağaçların koyu renkli dalları tepede birbirine dolanarak devasa tavanı destekler. Bu Sanki görkemli bir ormanın içindeymişim gibi.

Vitraylı camı gördüğümde içimden bir nefes kaçıyor. pencereler. Her biri *Kadimlerin Kitabı*'ndan farklı bir sahneyi tasvir ediyor ve ben , gerginliğimi bir anlığına unutuyorum, çarpıcı sanat eseri karşısında dikkatim dağılıyor. Görüntüler sadece bizim kutsal renklerimizle işlenmiş olsa da, güneş ışınları camdan akıyor ve katedralin her başka tonlardan oluşan bir kaleydoskop yaratmak için çaprazlama geçiyor, yasak altınlar, turuncular... ve morların bir karışımı.

Mor. Oh, mor.

Katedralin iç kısmının tamamı menekşe rengine bürünürken, parlayan, canlı güzelliği neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

Bakma, diye uyarıyorum kendimi, yakınlığımla savaş halindeyim. *Vahşi doğa bu kutsal alanı kirletmeye çalışıyor. Seni kirletmeye çalışıyor.*

Eliss Anne beni nazikçe çekiştirerek rengin çökertici büyü. Kalbim küt küt atarken ve mor renk görüşümden hızla kaybolurken, asa elimi geriyor ve baştan çıkarıcı Fae renklerinden kaçmak ve üvey annemin hızlı temposuna ayak uydurmak için adımlarımı hızlandırıyorum.

Katedralin başındaki kürsünün sağında toplanmış bir yetişkin kalabalığı var, konuşmaları alçak ve mırıltılı, yüz ifadeleri ciddi. Biz yaklaşıırken yetişkinlerden bazıları dönüyor ve

Birkaç adam kalabalığın arasından sıyrılıp Peder'i selamlıyor, elini sıkıyor.

Buradaki Gardnerianların hepsi bizim gibi sade giyinmiştir; hepsi siyahtır, boyunlarımızdaki gümüş Erthia küresi kolyeleri ve bazı erkeklerin tuniklerindeki gümüş Büyücü Seviyesi şeritleri ve ara sıra takılan Büyücü Konseyi mührü dışında hiçbir süsleme yoktur. Buradaki her aile inancımızın katı, Styvian mezhebinin bir parçasıdır ve saf bir şekilde bağlıdır,

Kadimlerin Kitabı'ndaki her kurala sarsılmaz bir teslimiyet. Tek gerçek

Gardnerianlar. Tek gerçek İlk Çocuklar, Anne

Eliss bunu söylemeyi sever.

Bizi uzak bir ifadeye sahip zayıf bir rahip karşıladı, koyu renkli rahip kıyafetinin ön tarafına Kadim Olan'ın beyaz kuşu işlenmişti.

giysiler. Annemle babamı orta koridorun sağındaki sıralara, diğer yetişkinlerin oturduğu yere yönlendiriyor. Sonra da beni koridorun solunda düzgün sıralar halinde oturan genç Gardneryalı bakirelere doğru yönlendiriyor.

İçimde baş döndürücü bir heyecan kabarıyor. Daha önce kendi yaşıtlım ve kendi mezhebimden bu kadar çok kızla bir arada olmamıştım - hepimiz kesinlikle itaatkâr ve kınanmadan kaynaşabilen. Hangi kızın Gwynnifer Croft olduğunu merak ederek hevesle sıraları araştırıyorum. Babalarımız ikimiz de Mage Council'deyiz ve ben Ziyaretimiz süresince Gwynnifer'in ailesi, ailem ise hızlı arkadaşımın ailesiyle birlikte kalacak.

Kızlardan biri dönüp bana bakıyor, sonra bir diğeri. Gergin bir sessizliğe bürünmeden önce bir an için bir fısıltı dalgası yükseliyor ve kızların şaşkın bakışları neredeyse hep birlikte düşmanca bakışlar.

Grubun ortasındaki bir kız ağlamaya başlıyor ve etrafındaki genç kadınlar onu teselli etmek için eğiliyorlar. Canlı yeşil gözleri, muhteşem burnu ve dolgun dudaklarıyla ağlayan kız salkım söğüt gibi ve çok güzel; saçları parlak siyah oluşuyor. Gözleri kırmızı çerçeveli, sanki bir süredir ara ara ağlıyormuş gibi ve neredeyse elle tutulur bir şekilde

Odanın bu tarafındaki odak noktası sefalet. Ama beni geri çekilmeye iten şey bu değil.

Bana öyle bir nefretle bakıyor ki, anında bir şaşkınlık fırtınasına kapılıyorum. Kendimi tedirgin hissederek, beceriksizce rahibin yönlendirmesini takip ediyorum ve ön sıranın en ucundaki koltuğa oturuyorum.

Yanımdaki düğme burunlu kız ben otururken tüm vücudunu geri çekiyor, sonra uzun eteğini keskin bir şekilde kenara çekiyor, böylece kıyafetleri bile bana değmiyor. Güzel yüzüyle çelişen mağrur bir duruşu var, siyah saçları düz ve basit bir şekilde geriye doğru toplanmış,

alnı geniş ve pürüzsüz bir yumurta kabuğu gibi kıvrıktı.

Burnunu çekip kısa süre bana bakıyor, sonra sanki beni görmek gözlerini yakıyormuş gibi başını başka yöne çeviriyor.

Benden neden bu kadar nefret ettiklerini öğrenmek için çaresizce utanç içinde eğildim.

Beyaz saçlı bir rahip, alçak sesle ve alıştırılmış bir tonda ebeveynlerimize kızlık saflığının öneminden bahsediyor. Yetişkinlerin hepsi koridorun bu tarafındaki kargaşayı görmezden gelerek ciddiyle başlarını sallıyorlar.

Arkamın yan tarafına ürkütücü bir darbe geldi ve dönüp baktım düğme burunlu kızı bana bakarken buldum. Sonra kızgın bir hışımla başını tekrar başka yöne çeviriyor.

Eteğimin kenarının altına hafifçe itilmiş küçük bir kâğıt parçası bulmak için sıraya bakıyorum. Kalbim güm güm atarak kağıdı elime alıyorum, emin olmak için yetişkinlere yan gözle bakıyorum Hâlâ rahibin söyleyeceklerine güvenli bir şekilde dalmış durumdadırlar ve bunu gizlice açarlar.

Aceleyle karalanmış tek bir kelime içeriyor ve onu gördüğümde içimden geri çekiliyorum.

Slat'ern.

Kadim Dil'den bir kelime ama ne anlama geldiğini biliyorum. Ahlaksız bir kız. Pis ve kaba, erkekleri baştan çıkaran bir kız.

Bir fahişe.

Üçüncü Bölüm:

Tobias

Gözlerimden yaşlar süzülürken acımasız notu elime alıyorum. Kötü niyetli, ağlayan kızın Gwynnifer Croft olmaması için hararetli bir dua, açıklanamaz bir şekilde benden nefret eden biriyle kalmamak için çaresiz.

Düğme burunlu kız beni küçümseyerek yan gözle süzüyor, yüzü kaşlarını çattı. Bana doğru eğildi ve tısladı, "Tobias'a hızlı davranmaya hakkın yok. O *Draven*'a ait."

Bu olayın tüm parçaları bir araya geldikçe midem daralıyor ve sıkışıyor. Korkunç bulmacalar bir araya geliyor, farkına varmak bir değirmen taşı gibi üzerime çöküyor. Adaletsizliğimden yakınlıkla daha da . gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum. *Bunların hiçbirisi benim suçum değildi*, sessizce onlara karşı çıkıyorum. *Tobias benim için ailelerimiz, rahipler ve yukarıdaki Kadim Kişi tarafından seçildi.*

Birkaç sefil dakikadan sonra, ensemdeki tüyler sanki görünmez bir el tarafından fırçalanmış gibi diken diken olmaya başladı ve ben dikkatle, sessizce izlendiğime dair ani, tedirgin edici bir duyguya kapıldım.

Dönüyorum ve arkamdaki sıranın ortasında oturan zayıf bir kıza takılıyor. Baykuşa benzeyen, soluk yeşil gözleri var ve siyah saçları dağınık. Küçük, sivri burnu ve yüzü tamamen narin. Bir tilki gibi keskin. Buradaki çoğu kızın aksine, bakışlarında kötü niyet yok, sadece sinir bozucu olan odaklanmış bir yoğunluk var.

Kürsünün solundaki büyük Demirağaç kapı gıcırdayarak açılıyor ve hep birlikte esas duruşa geçerek kimin geldiğini görmek için boynumuzu büküyoruz. Sadece Draven kamburunu çıkarmış, ağlaması katedralin duvarlarında yankılanıyor.

Genç bir rahip yakında gelecek olan hızlı arkadaşlarımızı içeri götürüyor.

Anında tetikte olan hepimiz, genç adamların beceriksizce ayaklarını sürüyerek içeri girişini, atlar gibi tam önümüzden geçişini büyük bir sessizlik içinde izliyoruz.

tuniklerindeki gümüş çizgiler büyücü seviyelerini gösteriyor. Her yüze bakıyorum, kalp atışlarım göğsümde çırpınıyor.

Hangisi Tobias?

Hepsi bizim gibi on üç ya da on dört yaşlarında, ancak yanlarından geçen biri biraz daha genç görünüyor, sekiz ya da dokuza yakın. *Ama oruç tutmak için en az on üç yaşında olmalı, diye düşünüyorum,* şaşkınlıkla. O

Sıska, kulakları bir kulpu gibi dışarı çıkmış, gözleri sinirli bir şekilde bize doğru geliyor. Tüm vücudu bastırılmış enerjiyle adeta titreşiyor.

Lütfen bunun Tobias olmasına izin verme, sessizce dua ediyorum. Hayal ediyorum Bu çocuksu genç Tobias ise hayal kırıklığı. Küçük bir çocuk için oruç tutmak istemiyorum.

Ama hayır, kendimi sakinleştiriyorum, *bu Tobias olamaz. Draven böyle sıska bir çocuk için ağlamazdı.*

Gençlerden bazıları yanımdan geçerken bize utangaç ve kararsız bakışlar atıyor. Ama bir genç var ki hiç de emin görünmüyor. İçeri adımını attığında nefesim boğazımda düğümleniyor. Bakışları kısa bir süreliğine göz kamaştırıcı bir şekilde üzerimizde geziniyor ve içimden sıcak bir telaş geçiyor.

Diğerlerinden daha uzun, zaten geniş omuzlu, adımları kendinden emin, diğerleri gibi beceriksiz ve ayaklarını sürüyen biri değil. Rafe Gardner'dan bile daha yakışıklı, dudaklarında muzip bir gülümseme ve gözlerinde yaramazlık. Ve dört gümüş Büyücü çizgisi tuniğini süslüyor.

İçimde aç bir umut yanıyor. *Lütfen, tatlı Kadim Kişi. Lütfen, bu Tobias olsun.*

Sandalyeler sunağın sağında sıraya dizilir ve genç adamlar teker teker yerlerine oturtulur. Kendine güvenen genç adam ve yanındaki tıknaz gence memnun bir sırıtış atıyor. Katedralin sahibi gibi görünüyor ve rahiplere hiç saygı göstermeden bakıyor.

Onun tarafından anında çekildim ve kendinden emin tavırlarına bayıldım.

Oh, bu o olsun, diye dua ediyorum, içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir arzu ortaya çıkarken; sınırların dışına çıkma arzusu. Bu gençlikle öyle bir özgürlük olacaktı ki, neredeyse ağızımda tadını alabileceğim tatlı bir özgürlük. Ani bir görüntü zihnimi aydınlatıyor - kendim, giyinmiş

parlak mor mücevherlerle süslenmiş kıyafetler giyip onunla dans ediyorum, ikimiz bir balo salonunun etrafında dönerken gülümsüyor ve gülüyoruz.

Uzun boylu genç rahip sunağa doğru yürür ve bize bir gösterişli bir gülümseme. Şahin gibi bir yüzü, sert bakışlı gözleri ve zarif, ince bir burnu vardır.

"Dua edelim, Büyücüler," diyor ve sonra hepimizi bildik duaya yönlendiriyor Kutsama. *Ah, Kutsanmış Kadim Kişi*, diye mırıldanıyor ve hepimiz katılıyoruz - Draven bile, trajedi dolu titrek, çatlak bir sesle.

Zihinlerimizi arındırın. Kalplerimizi arındır. Erthia'yı Kötülerin lekesinden arındır.

Rahip tekrar gülümsüyor, odayı memnuniyetle gözden geçirirken duruşu dikleşiyor. "Bugün burada toplandık," diyor, "Törenlerin en kutsalını gerçekleştirmek için. Kadim Olan'ın bir araya getirdiği kişileri ömür boyu bağlamak için." Duraklıyor, memnun gülümsemesi sabit ve acımasız. Biz bakirelere bakıyor ve ciddileşiyor, neredeyse onaylamıyormuş gibi, sanki aniden bizi azarlamaya hazır. "Kandil kutlaması kutsal olduğu kadar bağlayıcıdır da. A Sizi doğruluk yolunda tutmak için kutsanmış bir büyü." Tekrar duraklıyor, kaşlarını çatıyor, yüzündeki ifade artık büyük bir önem taşıyor ve başını sallayarak toplanan ebeveynlere bakıyor. "Başlayalım."

Notlarına bir göz atıyor. "Büyücü Stylla Gosslin ve Büyücü Brin Paskal'ı çağırıyorum," diyor, her kelimeyi kesik kesik telaffuz ederek hassas ve beklenti içinde odayı tarıyor. "Lütfen sunağa yaklaşın, Büyücüler."

Yanımdaki düğme burunlu kız ayağa kalkıyor. Bu ani hareket beni ürkütüyor ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Stylla uzun bir süre olduğu yerde donup kalıyor ve kendini ne kadar katı bir şekilde tuttuğundan şiddetli isteksizliğini hissedebiliyorum. Uzun boylu rahip onu ileri doğru salladığında

Sabırsızlıkla kendini sunağa doğru zorluyor, gözleri avlanmış bir şey gibi kocaman. Hızlı arkadaşı, çocuksu bir yüzü olan şişman bir delikanlı da isteksizce yaklaşarak sunakta Stylla'ya katılıyor. Göz kırıyor Yaşlı bir rahip hem onun hem de Stylla'nın ebeveynlerine çocuklarının arkasında durmaları için rehberlik ederken, o buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi kalabalığa bakıyor.

Stylla'nın dudakları titreyerek yüzünü buruşturuyor, bakışları sürekli anne ve babasına doğru kayıyor. Gözlerinde sert, yalvaran bir bakış var.

Anne babasının sertçe başını sallamasıyla karşılaşan gözleri ve bu kadar üzgün görünmesi kafamı karıştırıyor.

Uzun boylu rahip genç çiftle sessizce konuşuyor ama bu gerginliği azaltmaya yetmiyor. Rahip sessizce ellerini birleştirirken Stylla ve Brin'in yüz ifadeleri son derece rahatsız edici. Stylla'nın kolları kaskatı, başı geriye çekilmiş, sanki her an ellerini Brin'inkilerden ayırıp kaçacakmış gibi.

Rahip sepya bir değnek çıkarıp genç çiftin sert yüzüne tuttuğunda, onların bariz sıkıntısı karşısında içimdeki tedirginlik artıyor. kenetlenmiş eller. Gözlerini kapatır ve Kadim Dilde oruç büyüsunü mırıldanır. Büyünün sözleri tuhaf ve hoştur, keskin kenarları ya da sert sesleri yoktur.

Çift irkildi ve ben de diğer gençlerle birlikte soluk soluğa kaldım. Asanın ucundan yılan gibi siyah çizgiler akıyor. Çizgiler spiral çizerek ve bükülerek çiftin ellerini ince sarmaşıklar gibi sarar. Stylla ve Brin aniden geri adım atmaya çalışıyor gibi görünürler, yüz ifadeleri artık korkudur, sanki ellerini birbirlerinden ayırmaya çalışıyorlar ve başaramıyorlar. Çizgiler aniden içeri çekiliyor ve ikisi de tekrar irkiliyor, oruç desenleri ellerine kaynaşıyor. Stylla usulca ağlamaya başlar.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi gevşetiyorum ve Stylla'nın mutsuzluğundan rahatsız olan Eliss Ana ve Babama bakıyorum. Eliss Ana gözümü yakalıyor ve bana güven verici bir bakış atıyor, görünüşe göre Stylla'nın ıstırabından etkilenmemiş. Rahip gözlerini açar, asasını indirir ve önündeki çiftte memnun bir gülümseme verir.

Stylla ellerini koruyucu bir şekilde içeri çeker ve yeni hızlı arkadaşına suçlayıcı gözlerle bakar. Ailesi etrafına toplanır, annesi başını öper ve babası ve rahip onu kucaklarken hoşgörölü bir gülümseme alışverişinde bulunurlar. Ardından çift ve ebeveynleri katedralin yetişkinler tarafındaki koltuklara doğru yönlendirilir.

Çiftler birbiri ardına çağrılıyor, hepsi sessizce törene katılıyor. Bazıları utangaç. Bazıları aşırı derecede gergin. Bir çift bir an için şaşırılmış gibi birbirlerine göz kırpmıyor, sonra Geniş, utangaç sırtışlar, sanki birbirlerine aşık olduklarına o anda karar vermişler gibi.

Beklentim ateş gibi bir seviyeye ulaştı.

Tobias'ın kim olduğunu öğrenmek için çaresizce sıradaki koltuğa tutunuyorum.
Orada

Geriye sadece dört olasılık kalmıştır: saçları darmadağınık, giysileri daha da darmadağınık, yanakları kıpkırmızı olmuş bir şekilde kimseye bakmayan tombul bir delikanlı; kendini yanlıs odada bulmuş gibi kalabalığa göz kırpan, kalın gözlüklü, sıska, uzun boylu bir çocuk; kıpır kıpır küçük bir çocuk ve güçlü, kendinden emin bir genç adam. Parmaklarını sandalyesinin ahşap koluna vuruyor, yüzündeki çekici sırıtış derinlerde heyecan verici bir sıcaklık uyandırıyor
İçimde.

"Büyücü Gwynnifer Croft ve Büyücü Geoffrey Sykes," diye sesleniyor rahip.

Gwynnifer Croft. Birlikte kalacağım kız.

Dikkatim çekildi, hevesle katedralin etrafına bakıyorum. Baykuş gibi, dağınık saçlı kız ayağa kalkıyor ve mihraba doğru ilerliyor. Yürümekten çok süzülüyor, sanki içinde kırılğan bir sığınak yaratmış gibi vücudunu garip bir şekilde sabit tutuyor. Alaycı kahkahalar yükseliyor ama o çenesini yüksek tutuyor.

Demek bu Gwynnifer.

Ve sonra fark ettim, oyuncak Güç Asası kılıfında.

Gwynnifer'in tarafı. Işık yakınlığım , küçük prizmatik yıldızlar görüşümün kenarına batıyor.

"Bak, *oyuncağını* almış," diye fısıldıyor arkamdaki çözülmüş kızlardan biri alaycı bir şekilde ve başka bir kıkırdamaya yol açıyor. Gwynnifer'in asasıyla oynama arzumdan utanarak küçülüyorum ve derinden

bazılarının ona karşı ne kadar kaba davrandığını görüp sinirleniyor.

Geoffrey adındaki küçük çocuk, sanki bir yarıştaymış gibi sunağa atılır ve kürsüye kafa üstü düşer. Genç kadınların çoğu ve Güzel, kendine güvenen genç adam da dahil olmak üzere birkaç çocuk alaycı kahkahalar atıyor.

Küçük çocuk bir tavşan kadar hızlı bir şekilde ayağa fırlar. Alaycı kahkahalara kısa bir süre kaşlarını çatar, sonra döner ve kendinden emin bir şekilde sunağa doğru adım atar. Ebeveynleri onlara katılırken uzanır ve kararlı bir şekilde Gwynnifer'in ellerini kendi ellerine alır. Hem erkeklerden hem de kızlardan daha alaycı kıkırdamalar geliyor ve Geoffrey'nin de kemerinde bir Güç Asası oyuncağı olduğunu fark ediyorum. Birlikte biraz gülünç görünseler de Gwynnifer'in yüzü durgun bir göl gibi dingin

-Sadece oyuncak asaları yok, aynı zamanda Gwynnifer Geoffrey'den bir kafadan daha uzun.

Rahip gülen gençleri açıkça onaylamayan gözlerle süzer ve kahkahalar hızla azalır. Güzel ve kendinden emin genç, yanındaki tıknaz delikanlıya dönüp ona alaycı bir sırıtış fırlatırken Geoffrey alaylara meydan okurcasına doğrulur.

Rahip asasını kaldırır ve büyüyü söyler. Oruç çizgileri çiftin ellerinin etrafında oluşur ve hızla yerleşir. Gwynnifer bakar Geoffrey ona bakarken sükûneti bozulmuyor, sırıtışı geniş ve mutlulukla dolup taşıyor. Her iki ebeveyn grubu da çiftin etrafına çullanıp, yaygara kopararak ve tebrik ederek onları kürsüden indiriyor. Gwynnifer koridorun diğer tarafına doğru ilerlerken, baykuş gözlerini tamamen bana dikti ve ben içten içe onun delici bakışlarından geri çekildi.

"Büyücü Draven Peltin ve Büyücü Granthyn Emory."

Hıçkıra hıçkıra ağlayan Draven rahipler tarafından adeta sürüklenerek yukarı çekilirken, ailesi hızla toplanırken nefesimi tutup dönüyorum. Onu sert bir ses tonuyla susturuyorlar ve artık hiçbir bakire kıkırdamıyor.

Draven ailesinin açık kınamasının ağırlığı altında eğildi ve gözlerinde kabaran nefretle bana baktı. Sonra gözlerini ve nefreti ezici bir kedere dönüştür.

Genç ve güzel adam hem ona hem de karşı tamamen ilgisiz görünüyor, gözleri sanki çok sıkılmış gibi bakıyor. Yanındaki delikanlıya fısıldıyor, ikisi de kahkahalarını bastırıyor.

İçimde bir miktar rahatlamayla birlikte rahatsız edici bir endişe de belirliyor. Eğer yakışıklı çocuk Tobias'sa, Draven'la onun ilgilendiği gibi ilgilenmediğini görmek içimi rahatlatıyor. onunla ilgileniyor. Başka birini isteyen bir hızlı arkadaşına sahip olmak korkunç olurdu. Ama yine de Draven'ın acısı karşısında garip bir şekilde duygusuz görünüyor.

Sıska, gözlüklü delikanlı isteksizce ayağa kalkıp neredeyse histerik bir hal almış Draven'ın karşısında durur ve herkes ona boyun eğmiş bir şekilde bakarken

yetişkinler onun gösterisini görmezden gelmeye çalışır. Draven'ın annesinin eli Kolunu bir mengene gibi sarmış, o kadar sıkı tutuyor ki kızı bir taraftan biraz havaya kalkıyor.

Onun bu şekilde zorlanmasını izlemek üzücü ve güvence için bir kez daha Peder ve Anne Eliss'e bakıyorum. Onlar da Ama birbirlerine bakıyorlar ve Draven'ın dramatik patlamasından dolayı gözlerindeki onaylamama ifadesini algılayabiliyorum. Stylla'nın yaptığı gibi Draven'ın da aşırı tepki veriyor olması gerektiğini anlıyorum ve hemen o anda annemin istediği şekilde davranmaya karar veriyorum. Tobias o yakışıklı çocuk olmasa bile Eliss ve babam onunla gurur duyacak. Çünkü kim olsun, Kadim Olan'ın benim için mükemmel seçimi olacak.

"Hayır. *Lütfen*, hayır. Anne, istemiyorum..." Draven elleri sunağın üzerine doğru zorlanırken çılgınca mırıldanıyor. Granthyn emin olamayarak anne ve babasına bakar. Babası sert bir şekilde Draven'a doğru eliyle işaret ve Granthyn huzursuzca Draven'ın ellerini tutuyor. Rahip büyüü okurken hıçkırıkları histerik bir hal alıyor.

Çizgiler oluşurken Draven çılgınca mücadele ediyor, tüm vücudu Geriye doğru çekiliyor, ancak hem annesi hem de şimdi babası, hızlı çizgiler kurulurken ellerini sabit tutuyor.

Ve sonra bitti.

Draven ellerini çeker ve annesini şiddetle iterek orta koridordan aşağı iner ve katedralin kapılarından dışarı çıkar. Babası ağır adımlarla onun peşinden gidiyor ve katedralin kapısını arkasından sertçe çarpıyor.

Hepimiz beklerken dışarıdan öfkeli sesler yankılanıyor. Draven'ın tutarsız protesto seslerini duyunca endişeyle kapıya doğru baktım. tiz bir çığlığa dönüşüyor. Bağırın derin bir erkek sesi ve irkilmeme neden olan bir gümbürtü duyuyorum, ardından kırık bir çığlık geliyor.

Ve sonra sessizlik.

Kapı itilerek açılıyor ve Draven babası tarafından koridora doğru sürükleniyor, sessizce ağlarken başı öne eğik, sağ yanağı beni şok eden parlak, öfkeli bir kırmızı. Babası onu kabaca çekerek koridorun yetişkinler tarafında, annesiyle kendisi arasında bir yere oturtuyor ve Draven kırık dökük bir çocuk gibi sıranın üzerine yığılıyor.

şey.

"Büyücü Sagellyn Gaffney ve Büyücü Tobias Vasillis," diye sesleniyor rahip ve ben neredeyse yerimden sıçrayarak kalkıyorum.

Kalbim küt küt atıyor ve ani bir sersemlikle titreyen bacaklarımın üzerinde doğrulup mihraptaki yerimi almak için öne çıkıyorum. Ben herkesin dikkatinin sadece benim üzerimde olduğunun ürkütücü bir şekilde farkındayım ve hala

Draven'in ıstırabından son derece rahatsızım. Ailem de bana katılıyor ve babamın omzuma sıcak bir şekilde vurması ve Eliss Anne'nin cesaretlendirici gülümsemesi beni rahatlatıyor. Görkemli bir çift de sunağa doğru ilerliyor, adam uzun boylu ve etkileyici derecede sert, dördüncü seviye büyücü

Çizgili, nazik görünümlü ve bir zambak kadar güzel bir kadın.

Kendinden emin çocuk oturduğu yerden ağır ağır kalkıyor, acele etmiyor. Bana esrarengiz bir sırıtışla bakarken dizlerimin bağı çözülüyor ve gözleri gözlerime değdiği anda içimde bir sıcaklık belirliyor, endişem hızla azalıyor.

Tobias'ın *gözleri*. Muhteşemler. Yeşilin tüm göz kamaştırıcı spektrumu. Güneşle ıslanmış bahar yeşilleri, derin orman yeşilleriyle değişiyor. Sonsuza dek bakıp içinde kaybolabileceğim gözler.

Rahip bizi yönlendirirken zar zor nefes alabiliyorum, zar zor düşünebiliyorum. Sonra Tobias sunağın üzerinden uzanıp ellerimi tutuyor, güçlü ve sıcak bir şekilde kavlıyor.

Bir erkek tarafından dokunuluyorum. Ellerim Tobias'ın ellerinde titrerken, bu çirkin düşünce içime yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Rahibin büyüü seslendirdiğinin ve her şey arka planda kaybolurken yakınlık çizgilerimdeki sıkı, anlık çekimin sadece yarısının farkındayım. Sadece Tobias'ın muhteşem gözleri ve heyecan verici Ellerinin benimkilerin etrafındaki hissi.

Kıvılcım saçan enerji çizgileri tenime geliyor ve aşağıya baktığımda büyüünün siyah çizgilerinin kenetlenmiş ellerimizi karanlık, sarmaşıklar gibi sardığını görüyorum. Çizgilerin dallanıp budaklanmasını ve tenimizde aynı, ayrıntılı desenlere dönüşerek bileklerimize yakın bir yerde durmasını hayranlıkla izliyorum.

Yeni hızlı arkadaşım kadar güzel hızlı çizgiler.

Şaşkınlıkla Tobias'a bakıyorum. Bana gülümsüyor ve kendimi bir anda bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyorum.

Bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

Ebeveynlerimiz bizi nazıkçe birbirimizden ayırıp yeni koltuklarımıza doğru yönlendirirken sersemlemiş, telaşlı bir şaşkınlık içindeyim. Benim dikkatim

ailesinin arasında sıkışıp kalan Tobiasa odaklandı.

Uzun sıranın diğerk ucunda oturuyor ve koltuğuna vurarak ritim tutmaya devam ediyor.

Rahip kapanış konuşmasını yapıyor son duayı okuyor; hepimiz sevinçle ayağakalkıyoruz. Peder ve Anne Eliss beni Tobias ve ailesinin yanına götürüyor, Tobias'ın güçlü babası ve zarif annesiyle kısaca tebriklerini paylaşıyorlar, tüm yetişkinlerin yüzünde gururlu gülümsemeler var. Tobias cesurca bana bakarken yüzümde sıcak bir heyecan ifadesi belirliyor, ağzı çarpık bir şekilde sırtıyor.

Sonra Tobias ailesiyle birlikte ayrılıyor ve ben de onu takip edebilmeyi dileyerek gidişini izliyorum. Katedralden çıkmadan önce dönüyor ve gözlerimiz

Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verirken son bir kez, heyecan verici bir şekilde buluşuyoruz.

Bir gün beni öpecek, nefes nefese düşüncelere dalıyorum. Ve gökyüzündeki tüm yıldızlar parlayacak.

Tunik kolumdaki ısrarlı bir çekiştirme romantik bozuyor. Döndüğümde Gwynnifer Croft'un yakınımda durduğunu ve büyük, soluk yeşil gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Sagellyn Gaffney," diyor uğursuz bir ciddiyetle. "Sana vermem gereken bir şey var."

Dördüncü Bölüm:

Güç Asası

"Güç Asası seni ," diyor Gwynnifer büyük bir Sanki odadaki tek iki kişi bizmişiz gibi tek bir noktaya odaklanıyor.

Yakınlığım asa elim boyunca vızıltılı bir karıncalanmayla canlanırken, onun yanında duran oyuncak asaya bakıyorum. "Pardon?"

"Seninle ilgili bir rüya gördüm Sagellyn. Asa sana gitmek istiyor."

Gwynnifer'a uzun bir süre baktım, onun tuhaflığı beni şaşırttı. açıklamasını yaptıktan sonra dikkatle Eliss Ana'ya doğru bakar. Babasının Gwynnifer'in gül yanaklı kızına söylediklerini dikkatle dinlemektedir,

tombul annesi ve gri saçlı, gözlüklü babası, tünüğünü işaretleyen dört Mage çizgisine sahip. Gwynnifer'ın babası ordumuz için yetenekli bir asa yapımcısı ve Gardneria'daki en büyük cephanelikten sorumlu.

Ağızına kadar asalarla dolu bir cephanelik.

Gwynnifer'a dönüyorum, içimde kendime ait bir asaya sahip olmak için tanıdık bir özlem yükseliyor, başımızın belaya gireceği endişesiyle birlikte. "Asa oyunları oynamaya iznim yok," diye onu uyarıyorum.

"Eliss Ana kızların asalarla oynamasının kutsallığa saygısızlık olduğunu söylüyor, oyuncak bile olsa."

Gwynnifer'ın sesi neredeyse bir fısıltıya , ifadesi dram dolu. "Bu bir oyun değil, Sagellyn. Valgard tehlikeli hale geldi. Gölge güçleri yükseliyor. Sokaklarda büyülenmiş iblisleri hayal ettim. Hem de iki . Aranıyor."

Yanındaki oyuncak asayı okşuyor. "*Bunu arıyorlar*. Asanın kaçmaya ihtiyacı var. Seninle birlikte gitmek istiyor. Halfix'e dönmek istiyor."

Kız kardeşim Clover'ın birkaç hafta önce gördüğü garip rüyayı hatırladığımda içimde bir şaşkınlık oluşuyor.

Kutsal Güç Asası şeytanlardan önce bana ulaşmaya çalıştı.

onu ele geçirebilirdi. Bir tedirginlik titremesi yükseliyor, ama onu , Bu tuhaf benzer rüyaların farkına varmak tuhaf bir tesadüf olmalı. ve daha fazlası değil. Ve Gwynnifer tuhaf bir şekilde teatral olabilir, ancak buradaki birçok kızın aksine kaba veya alaycı görünmüyor.

Ve bana bir asa teklif ediyor.

Annemle babama bakıyorum, onlar da bana hiç aldırış etmiyorlar. bize hiç dikkat etmiyor. Gwynnifer'in esasına imrenerek bakarken kalbim ritmini artırıyor.

Kendime ait bir asam olması için bir şans. Sadece bir oyuncak bile olsa, bu olasılık karşı konulamayacak kadar heyecan verici.

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum, heyecanımı ve kıvılcımlanan yakınlık çizgilerimi zar zor bastırabiliyorum. Sesimi onun komplocu tonuna uydurmak için alçaltırken ağzımı kaldıran hevesli gülümsemeye karşı koyamıyorum. "Asanı saklayacağım."

* * *

"Sana her şeyi öğretmek için sadece bir akşamım var," diyor Gwynnifer, evinin ferforje demir sarmal merdivenlerini birkaç kat tırmanıp en tepeye çıkarken bana aciliyetle.

Merdivenlerden iniyorum ve şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum. Yatak odası masal kitaplarından fırlamış gibiydi; evlerinin zirvesinde oturuyordu.

büyüleyici şekilde dikey bir ev, bir oda diğerinin üzerine yığılmış, bloklardan oluşan bir kule gibi, sanki her şey boşluğa inşa edilmiş gibi cephanelik ve yandaki mülk arasında sonradan düşünülmüş bir şey.

Etrafıma bakıyorum, Gwynnifer'in dairesel, panoramik ve nefes kesici şehir manzarası. Yatağı bir kenarda, koyu yeşil kadife bir örtüyle süslenmiş olarak durmaktadır. Kavisli pencereler Orman yeşili örtüleri siyah püsküllü kordonlarla arkadan bağlanmış kulenin etrafını tamamen çevreliyor. Bazı Ironwood ağaçlarının tepeleri görülebiliyor.

Camın arkasından, ağaçların Demirçiçekleri içimde hoş dalgalar halinde dalgalanan yumuşak bir safir renginde parlıyor. Kulenin tavanı geometrik bir cam tavan penceresi, üzerinde yıldızlar parlıyor. Zımparalanmış Demirağaç gövdeleri pencerelerin arasına yerleştirilmiş, birbirine dolanmış kolları tavan penceresini çerçevelemek için her taraftan yükseliyor.

Beyaz kuşlardan oluşan mobiller, gümüş Erthia küreleri ve iplere iliştirilmiş ışıltılı kutsama yıldızlarıyla birlikte dallardan sarkıyor.

Eğiliyorum

Sarkan kuşlardan birinden kaçmak için aşağı iniyor. Resimler ve çizimler zımparalanmış ağaç gövdelerinin üzerine ve altına yapıştırılmıştır; asa tasvirleri, iblisler, dev kuzgununa binmiş peygamber Galliana, Kadim Olan'ın beyaz kuş sembolü. Pencereilerin altındaki duvarlara kitap rafları yerleştirilmiş, dini kitaplar ve el yazması günlükler gelişigüzel tikiştirilmiş.

Bizim sade ve düzenli malikanemizden o kadar farklı ki, içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Bu kadar özgür olmak nasıl bir şey olurdu? Duvarlara resimler asmak ve yıldızlardan oluşan bir tavana sahip olmak mı? Retta ve Clover büyülenirdi ve ben aniden onların yokluğunu şiddetle hissediyorum,

Bu büyülü yeri görmek için benimle burada olmalarını dilerdim.

Gwynnifer yatağının altından aceleyle kalın metinler çıkarıyor ve her birini ağır bir *gümbürtüyle* yakındaki bir masanın üzerine yığıyor. Kitapların sırtlarındaki yazıların yabancı dillerin bir karmaşası içinde olduğunu gördüğümde şaşkınlıkla doluyorum. Ayrıca Gwynnifer'in geniş odasının her yerinde, kitap raflarına ve şifonyer üstlerine yerleştirilmiş, buketler gibi vazolarda demetlenmiş oyuncak görüncə şok oldum. Daha fazla oyuncak asa

Yarısı, aletler ve atılmış ahşap kıvrımlarla çevrili bir sanat masasının üzerine oyulmuş.

Tüm asalar, Gwynnifer'in yanında kılıflı soluk, spiral asa ile aynıdır.

Ailesinin buna izin vermesine hayret ederek onlara bakarken yakınlık çizgilerim vızıldıyor. "Neden bu kadar çok asa yapıyorsun?"

Gwynnifer bir an duraklar. "Tuzaklar. İblisleri uzaklaştırmak için. Kopyaları şehrin her yerine dağıtacağım."

Tatlı Kadim, bu oyunun içine çok fazla düştü.

Rahatsız edici bir şekilde ürkmüş bir halde, pencere pervazına dizilmiş pürüzsüz oniks taşlarına bakıyorum. Her bir taşın üzerine zarif, spiral desenler halinde altın rünler kazınmış. Bir tanesini elime alıp parmağımı tasarım boyunca gezdiriyorum; bir dizi okyanus dalgasına benzeyen bir daire. "Nedir bunlar?"

"İshkartan karşı ezgileri. Şeytani takip büyülerini zayıflatmak için."

bir endişe kapladı ve hemen rune'u ayarladım.

Eliss Ana'nın kutsal kitabımızdaki öğretilerini hatırlayarak.

"İlk çocukların dinsiz büyülerle oynamaması gerekir. Bunlar neden sende?" Rünlerle kazınmış taşların odasının her yerine dağılmış olduğunu fark ettim.

"Asa bana rünleri kazımamı söyledi." Sesi ürkütücü bir şekilde belli. "Ve sen de onları ışık büyünle şarj edeceksin." " mi?" Onun bu tuhaf fikri karşısında şok oldum. "Nasıl?" Bunu biliyorum.

Işık Büyücüler rün büyüsü yapabilen tek Gardnerililerdir, çünkü tüm rünler ışıktan yapılmıştır, ama ben büyü eğitimi almadım. Yakınlığım ne kadar nadir olsa da, Eliss Anne ve Babam her zaman kadın olduğum için *Kitap*'ı takip etmenin benim için daha önemli olduğunu söylerler. güç kullanmak. Ve *Kitap*'ın öğretilerini takip etmek bir asa kullanmayı içermez.

Gwynnifer'in bana bakışı keskinleşiyor. "Bunun için eğitime ihtiyacın olmayacak. Asa sana rehberlik edecek ve gücünü kullanacak. Rüyalarımda bana öyle söyledi." Gwynnifer avucunu kitap kulesinin üzerine hafifçe indiriyor ve bana dikkatle bakıyor. "Bunları ödünç aldım

Cephanelikten büyü kitapları. Evinize götürmeniz için hepsinin kopyasını çıkardım. Erthia'daki neredeyse tüm runik sistemlerin tasarımlarını içeriyorlar."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Bunların hiçbirini yanımda eve götüremem mümkün değil. Eliss Anne buna asla izin vermez."

Ama Gwynnifer etkilenmedi. "O hakkında bilmek zorunda değil onları. Sadece onları sakla." Yığının en üstüne koyu yeşil bir cilt koyuyor. Kapağın her tarafına kabartılmış, iç içe geçmiş, geometrik desenlerden oluşan dairesel rünler var. parıldayan zümrüt.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diyorum aniden büyülenmiş bir şekilde, parmağımı sırtına dokundurarak. Güzel runik desenler ilgimi çekerken zümrüt ışıltısı elimi kaplıyor, şekilleri görüş alanımın kenarlarında çoğalıyor.

"Yılan Elf rünleri," diyor Gwynnifer, çekiminde karanlık bir uyarı.

Parmağımı geri çekiyorum, anında azarlanıyorum. *Yılan Elfler*. Arananlar ilanlarındaki yılan gibi çocuğun görüntüsü zihnimi dolduruyor. Gözlerimi kırıştıyorum ve zümrüt rengi rün yankısını görüşümden uzaklaştırmaya çalışıyorum. *bir kitapta ne olabilir? Bir Yılan Elf büyü kitabı...*

Gwynnifer beni inceliyor, ince bir kaşı kalkık, sanki sessizce ölçümü alıyormuş gibi. "Bir kitap daha var. Bu... biraz farklı." Duraksıyor, aniden huzursuz görünüyor. "Kopyalamaya çalıştım ama rünler neredeyse onları oluşturduğum kadar hızlı kayboluyor. Bu yüzden orijinalini almanız gerekecek." Kitap raflarından birinin altındaki gölgelerden ağır bir grimoire çıkarıyor ve onu yerde kaydırıyor. Ön yüzünde gölgeli gri renkte kabartılmış stilize kıvrık boynuzlar dışında tamamen siyah ve içinden karanlık bir aura yayılıyor.

"O da ne?"

Bakışları tereddüt etmiyor ve cevabı rahatsız edici derecede kısa ve öz. "İblis büyücülüğü."

İçimde ciddi bir endişe var ve grimoire'ı ayağımla ona doğru itiyorum. "Hayır, Gwynnifer. *Hayır*. Sen oynuyorsun Burada şeytani bir şey var." Korkuyla boynuzlu kitaba bakıyorum, gölgeler daha da kararmış gibi görünüyor.

Gözleri parlıyor. "Görmüyor musun? Ben *oynamıyorum*. Babam sende hafif büyücülük olduğunu söylüyor, bu da demek oluyor ki Koruyucu rünlü asa. Ama bunu yapabilmek için *tüm rünleri* öğrenmen gerekecek, gölge rünlerini bile. Ve Asa'yı korumalısın, Sagellyn. Yoksa senin için gelirler."

Bir şey cama vuruyor ve neredeyse yerimden sıçıyorum. Panik içindeki gözlerim camın hemen ötesindeki hareketi yakalıyor.

Geoffrey'nin hevesli yüzü dalların arasında sallanırken görünür, ve korkum yerini şok olmuş bir alarma bıraktı. "Hızlı arkadaşın kendini öldürecek!" diye haykırdım.

Gwynnifer sakince dönüp pencereyi açarken "Bunu her zaman yapıyor," diye karşılık veriyor, elmas camlı cam akşam esintisine ve Demirçiçeklerin güzel kokusuna izin verin.

Uzun, tıkrıtlı bir nefes veriyorum ve pencerede onlara katılıyorum. Cephaneliğin oymalı çatısına ve girişin önünde duran akşam askeri muhafızlarına bakıyorum - iki Beşinci Seviye Büyücü. Ben Şaşkın Geoffrey onları geçmeyi başardı.

Geoffrey dirseklerini pencere pervazına dayayıp bize sırtlıyor. "Onu içeri davet etmeyecek misin?" Gwynnifer'a soruyorum. Onu burada tutmanın ne kadar uygunsuz olacağına bakmaksızın, ağaçtan çıkarmak için bir hamle yapmadı.

"Oh, ho. *Hayır*," diye itiraz ediyor Geoffrey başını sertçe sallayarak. "Onun yatak odasına giremem. Bunu bir kez yaptım ve ailesi sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davrandı."

Gwynnifer ciddiyle başını sallıyor. Ellerindeki aynı hızlı çizgilere bakıyorum.

"Siz ikiniz oruç tutmak mı istediniz?" Şaşkınlıkla onlara göz kırparak kaçırdım.

Birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar, sanki bunu hiç düşünmemişler gibi, sonra da başlarıyla onaylıyorlar.

"Bizi onlar zorladı," diye açıklıyor Geoffrey. "Bir akşam karşı tepeler için taş toplamak üzere gizlice körfeze indik ve yakalandık."

Gece dışarıda bir çocukla yalnız. Neden oruç tutmaya zorlandıklarını hemen anladım.

"Akıllarını kaçırmak üzereler." Geoffrey kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırır.

Gwynnifer huffs. "gibi gelip gidemezsem, Kutsal Güç Asasının Koruyucusu nasıl olacağım?"

"Ve bizimkiler bizi bulduklarında çılgına dönmüşlerdi." Geoffrey'nin gözleri sahte bir telaşla büyür. "Sanki tüm Valgard patladı." Vurgu yapmak için kollarını iki yana açıyor, bu da bir dala tutunmadan önce tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oluyor.

"Oraya öpüşmek için gittiğimizi sandılar." Gwynnifer'ın ses tonu, bu gülünç fikri reddetme konusunda kararlı. "Ama biz taş toplamak. Ve iblisleri arıyorum."

Geoffrey, "Öpüşmek iğrenç," diyor ve Gwynnifer onaylamak için başını sallıyor.

Şaşkınlıkla onlara göz kırpıyorum. Tobias'ı öpmekle kesinlikle , ama bunu kimseye itiraf etmem. Böyle bir şey hakkında konuşmak son derece uygunsuz olurdu.

"Biz romantik değiliz," diyor Gwynnifer kesin bir şekilde. "Ve yine de izlerinde iblisler varken kim böyle şeyler düşünür?"

Geoffrey ona gülümsüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Yine de biz iyi arkadaşız. Oruç tuttuğumuz için mutluyum."

"Ben de öyleyim." Gwynnifer ona onaylayarak bakar. "O cesur bir yoldaş." Sonra ifadesi bir şaşkınlığa dönüşür.

"Ve her zaman şekerini var!"

Geoffrey, "Babamın lonca pazarı Valgard'daki en büyük şeker dükkanının yanında" diye . Cebinden buruşuk bir parşömen torba ve Gwynnifer'a uzatır. Çantayı açıyor ve her birimize avuç dolusu renkli, şeker tozlu nimet yıldızı şekerleri dağıtıyor.

Elimdeki şekere bakıyorum, tereddüt ediyorum. Eliss Anne evimize şeker girmesine izin vermez. Bizim mezhebimize mensup büyücüler *Eskiler Kitabı'nda* adı geçmeyen herhangi bir yiyeceği yememeliydim.

Ama benim de oyuncak bir değneğim olmaması gerekiyor ve ben kesinlikle onlardan birine sahip olmayı planlıyorum.

Geoffrey ve Gwynnifer'a sırtıyorum, cesur hissediyorum ve ağzıma parlak kırmızı bir şeker atıyorum. Tatlı devedikenin aroması dilimin üzerinde patlıyor ve ezici lezzetiyle beni heyecanlandırıyor.

Geoffrey neredeyse bir avuç dolusu yıldız şekerini ağzına atıyor ve ben gülüyorum. O ağaçta, yanakları tıka basa dolu, mutlu bir yosun sincabına benziyor. Gwynnifer'a doğru hareket eder, sözleri şeker tarafından boğulur. "İkimiz de on sekiz yaşına geldiğimizde ve Mühürlü, istediği zaman körfeze inmesine izin vereceğim." "İstediğim

her şeyi yapabileceğim," diyor Gwynnifer büyük bir onurlu bir şekilde çığnıyor. "Artık kural yok."

Geoffrey başını sallıyor. "İnsanlara patronluk sevmiyorum."

Bu ikisi çok tuhaf. Ama burada gerçek yıldızların ve Gwynnifer'ın ışıltılı sahte yıldızlarının altında otururken, asalar, çizimler ve cep telefonlarıyla çevriliyken, ağız yasak şekerle doluyken, benim Gwynnifer'ın hikâyeleriyle dolu zihnimde, Gwynnifer ve Geoffrey için şeyin o kadar da kötü gitmediğini düşünmeden edemiyorum.

Çünkü oruç partnerleri yukarıdaki Kadim Olan tarafından bir araya getirilir, diye mutlulukla düşünüyorum, bir an için *oruç* arkadaşımın güzel gözlerinin ve göz kamaştırıcı gülümsemesinin anısında kayboluyorum.

Göz ucuyla bir parıltı yakalıyorum ve yere doğru bakıyorum. İblis Grimoire'un boynuzları titreyen feneri yakalıyor- ve kısa bir an için, kitabın etrafındaki gölgeler derinleşirken hava titreşiyor gibi görünüyor.

İçimde bir huzursuzluk dalgası dalgalanıyor ve bir an için,
oynadığımız şeyin bir oyundan çok fazlası olduğuna dair uğursuz bir
hisse kapılıyorum.

Beşinci Bölüm:

Asa İlmî

Merdivenlerden ağır adım sesleri gelir ve Geoffrey'nin gözleri büyür. Odaya ustalıkla iki torba daha şeker atar ve fısıldar, "İyi geceler, Gwynnie!" ve yaprakların hışırtısıyla kaybolur. Gwynnifer, iblis grimoire'ı kitap rafının altına ustalıkla tekmeliyor, bir Pelerinini diğer büyü kitaplarının üzerine örter ve pencereyi kapatır. Dönüp pencere kenarındaki minderli koltuğa ağırbaşlı bir şekilde oturur ve aniden bir kuzu kadar masum görünür.

Gwynnifer'ın annesi merdivenlerin ulaşp kule odasına girerken bize neşeyle gülümsüyor. Bir tabak lcaral kanatlı kurabiye ve bir sürahi sürahi tutan ahşap bir tepsi taşıyor.

Süt, buraya kadar tırmanmanın verdiği efor yüzünden yüzü kıpkırmızı. Biri çizgili kızıl, diğeri kabarık siyah iki kedi onun arkasından odaya giriyor.

Gwynnifer'ın annesi yerdeki şeker torbalarına bakıyor. O da Kısaca dudaklarını büzüp başını sallıyor, sonra da bana sıcak bir gülümseme gönderiyor. "Yerleştin mi o zaman, aşkım?"

Zoraki bir hevesle başımı sallıyorum, başımız belaya girecek diye korkuyorum. şeker-anne Eliss kesinlikle buna asla izin vermezdi. Yüzünü endişeyle arıyorum, ama Gwynnifer'in küçük isyanlar.

Elindeki tepsiyi yatağın yanındaki küçük masaya bırakıyor. "Çok geç saate kadar ayakta kalmayın genç büyücüler. İkiniz için de büyük bir gün oldu. Artık oruçlusunuz hanımlar!" Gwynnifer'a bir hoşgörölü bir bakış atıyor, gözleri bir an için kamaşıyor, sonra iyi huylu bir şekilde merdivenlerden aşağı inmeden önce ikimize de sarılıp öpmek için ısrar ediyor ve onu takip eden kızıl kediyle neşeli bir şekilde sohbet ediyor.

Gwynnifer bana ciddiyetle bir bardak süt doldurup küçük bir tabak kurabiye verirken onun rahat yatağına tırmanıyorum. Bir tane alıyorum

kurabiye ve lcaral kanatlarını ikiye ayırarak, her zamanki gibi mırıldanarak Kötülerin kanatlı gücüne karşı koruma kutsaması. Bir ısırık aldığımda Gwynnifer kalın bir günlük çıkarıyor, kurabiyenin sıcak, tereyağlı iyiliği dilimde eriyor.

"Asa hakkında bulabildiğim her şey burada," diyor bana el dikimi cildi uzatarak. Ön yüzüne abartılı bir şekilde ilmekli harflerle *Kutsal Güç Asası* yazmış. Doodles of

Kutsanmış yıldızlar, asalar ve dev bir kuzguna binmiş kahin Galliana kitabın başlığını çevreliyor. Kitabı çeviriyorum ve bölümlere ayırdığını görüyorum - her ırktan, hatta Ishkart ve Yılan Elflerinden Kutsal Asa'nın hikâyeleri.

Korkularım alevlendi. Diğer dinlerin hikâyelerini okumak kesinlikle yasaktır. Eliss Ana kesinlikle bu kitabın yakılmasını isterdi.

"Bu hikayelerden bazılarının ne kadar tuhaf olduğuna inanamayacaksınız." Gwynnifer nefes nefese bana anlatıyor. "Noi, Asa'nın bir ejderha tanrıçasının *dişi* olduğunu düşünüyor!"

"*Diş* mi?" Haykırıyorum.

Gwynnifer başını sallıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Ve Amazlar, tanrıçalarının Güç Asası'nı bir ağaçtan el sallayarak çıkardığına inanırlar. el." Örnek vermek için kendi elini sallıyor.

Çatışmadan neredeyse başım dönüyor. Bu fantastik hikâyeler tehlikeli, yasak bir şey ama çok merak ediyorum.

"Devam et ve oku," diye teklif ediyor. "Ben nöbet tutacağım."

Gwynnifer bana küçük bir lümen taşı fener verdi, sonra tüm pencerelerin üzerindeki perdeleri kapattı ve daha büyük fenerleri söndürerek odanın çoğunu karanlığa gömdü. Cephaneliğin girişine bakan pencerenin yanında durur, perdesini küçük bir parça geri çeker ve pencereyi biraz açar. Dışarıya bakıyor, eli belindeki kılıflı asayı koruyucu bir şekilde kavriyor.

Asanın sapına imrenerek bakıyorum, onu elime almama ne zaman izin vereceğini merak ettiğim için yakınlık renklerim parlıyor. Dizlerimi yukarı çekiyorum, Gwynnifer'in annesi tekrar yukarı gelirse yasak kitabı saklamaya hazırım, sonra içeriye bir göz atmaya cesaret ediyorum, lümen taşının altın ışıltısıyla okuyorum.

Gwynnifer kitabına Asa'nın gerçek hikâyesiyle başlıyor. Metne eşlik etmesi için büyük, kapsamlı illüstrasyonlar çizmiş, çizimler

mürekkep ve suluboyayla güzelce işlenmiş. Kadim Olan'ın yıldızlarla aydınlatılmış Kaynak Ağacımızdan Kutsal Güç Asasını çekip İlk Çocuklara hediye edişini tasvir eden bir dizi çizim var

-Gardnerya Büyücüleri. İki sayfalık bir bölümde Galliana dev kuzgununa binmiş, zamanın başlangıcındaki İblis Savaşları sırasında Kutsal Asa'yı kullanırken gösteriliyor.

Yanımda kıvrılıp yatan tüylü siyah kediye okşarken, aşağıdan gelen at arabalarının sesinden ve cephaneliğin önünde nöbet tutan büyücülerin boğuk, rahat konuşmalarından yalnızca yarı yarıya haberdarım.

Ay ışığı loş, gümüşü ışıltısını geometrik cam tavandan odanın üzerine düşürüyor.

Gwynn'in kitabının Alfsigr Elf bölümü bir peygamber elfini anlatıyor, Syll'en, ilkel zamanlarda bir orman deresinde yüzen Kutsal Asa ile karşılaştı. Syll'en Asa'yı bir rune-stylus olarak kullandı ve Gölge Asa'nın şeytani canavarlarından oluşan bir güruhla savaşarak Işık Elflerini tamamen yok olmaktan kurtardı.

Noi hikâyeleri, kutsal ejderha tanrıçalarının ağzından Kutsal Asa dişini çıkaran Vu Trin savaşçısı Chy Tan'ı anlatır. İçinde Hikayede Chy Tan, Vu Trin ordusunu, hepsi wyvern şekil değiştiricilerine binmiş olarak, Gölge Asa'nın iblis ordusunu yenmek için bir rune-stylus olarak kullanılan dişin gücü. Chy Tan daha sonra dişi kutsal ejderhaya geri verdi ve o da dişi ağır bir şekilde korunan Yeraltı sığınağı.

Sayfayı çeviriyorum ve bir Noi metninden dikkatlice kesilmiş ve Gwynnifer'in günlüğüne yapıştırılmış bir resim buluyorum - bir yıldız ışığının oluşturduğu bir daire

Kutsal Asa'yı tutan ejderha ve Gölge Asa'yı tutan koyu gri bir ejderha. Gözlerim görüntüde donup kalıyor, perçinleniyor. İki ejderha kusursuzca birbirine akıyor, kıvrılan griye karşı kıvrılan yıldız ışığı, Gölge Asa'ya karşı Kutsal Asa. Görüntünün güzelliği ve karmaşık sembolün bir araya geliş şekli beni içine çekiyor, ejderha ejderhaya.

Mükemmel.

Kendimi bir büyüden kurtarmak istercesine başımı hızlıca sallayıp geri çekiliyorum. Görüntünün hipnotize edici çekiciliğinden kurtulamayınca kitabı sıkıca kapatıp bir kenara koyuyorum.

Pencerenin kenarında nöbet tutmaya devam eden Gwynnifer'a bakıyorum, bir heykel gibi hareketsiz, gözleri aşağıdaki sokağa sabitlenmiş. Uzun bir iç çekiyorum, bu da geniş bir esnemeyi tetikliyor, sonra arkama yaslanıyorum arkamdaki yastıklar. Uykulu kedi ben onu severken mırıldanıyor, beni daha derin bir rahatlamaya sürüklüyor ve ben de asa elimi uzatıpilmekilmek işlenmiş oruç çizgilerine hayranlıkla bakıyorum.

Bugün çok şey oldu.

Tobias'ın büyüleyici zümrüt gözlerini, büyüleyici gülümsemesini düşündükçe içimi hoş, özel bir sıcaklık kaplıyor. Kısa süre sonra vagon trafiği ve askerlerin konuşmaları alçak ve yatıştırıcı oluyor. Yorgunluktan ağırlaşan gözlerim titriyor ve sonunda pes edip kapanmalarına izin veriyorum.

Spiral saplı soluk ahşap değnekler hayal ediyorum. Ve beyaz kuşlar. Ve gölge ejderhalarla savaştan yıldız ışığı ejderhaları. Ve iki Boynuzlu iblisler Güç Asası'nı arıyor, arıyor, arıyor.

* * *

", Sagellyn."

Gwynnifer kolumu aceleyle itiyor ve ben de hızla Bilinç. diz çökmüş, gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Buradalar."

Gölge odanın çizgileri keskinleşirken uykulu bir şekilde göz kırpyorum. "Ne... kim var burada?"

Cephaneliğin girişine bakan pencereye doğru hızlı ve dehşet dolu bir bakış atıyor. Aşağıdaki erkeklerin seslerinin yankısını seçebiliyorum, konuşmaları tuhaf bir şekilde resmi geliyor.

"İblisler," diyor bana, kelimeleri korkudan kabaca dikilmiş. "Asa için geldiler."

Altıncı bölüm:

Konsey Elçileri

"Bunlar onlar!" Gwynnifer pencereye doğru ilerleyerek fısıldıyor.

"Rüyamdaki büyülü iblisler."

Yanında diz çöküp camdan dışarı bakıyorum. Cephaneliğin iki askeri muhafızı, Konsey elçisi kıyafeti giyen bir çift genç adamla karşı karşıya.

üniformalar, hepsi fener ışığında altın rengine bürünmüş. Konsey elçileri Büyücü seviyesinde şerit taşımıyor, sadece kalplerinin üzerine işlenmiş altın Büyücü Konseyi *M*'si var.

Vücudum rahatlayarak çöküyor. Konsey elçileri kare çeneli, zarif yüz hatlarına sahip, biri diğerinden daha uzun, yüz ifadeleri Resmi ama hoş. Kesinlikle sembolik değil.

Gwynnifer adamların görüş alanının dışına düşer. "Beni görmelerine izin veremem," diye nefes alıyor, kaşları aciliyetle düğümleniyor. "Gözlerimiz buluşursa, Asa'nın bende olduğunu bilecekler."

"Tamamen normal görünüyorlar-"

"*Büyülendiler.* Asa rüyamda bana *her şeyi* gösterdi. Bana neyin gelmekte olduğunu gösterdi; gölgeli, kanatlı şey. Ateşten bir nehir. İblisler. Önce bu ikisi, sonra da onlardan oluşan bir ordu. Hayal edebileceğiniz en büyük ordudan bile daha büyük."

Pencereden dışarı bakıp genç adamları inceliyorum. Daha uzun boylu olan elçi konuşuyor, tanışma faslı yapılırken sesi derin ve yankılı. Diğer adam sakın ve dikkatli bir şekilde bakıyor, duruşu Sanki burada bulunma sebepleri büyük bir aciliyet gerektirmiyormuş gibi . Uzun boylu adamın ağzı bir sırıtişa dönüşüyor ve alçak sesle tüm adamları güldüren bir şey söylüyor.

Rahat bir nefes alıyorum. Her şey oldukça sakın, şeytanların başımıza üşüşmek üzere olduğu ya da dünyanın kaderinin bu karşılaşmaya bağlı olduğu hissi yok.

"Gölge Asa ile ligdeler." Gwynn'in sesi panikledi, eli kolumu tutuyor. "Sadece göremiyorsun."

"Neyi gördün?" Gündelik sohbete ve Konsey evraklarını göstermeye dalmış olan adamlara dönüp bakıyorum.

"Parlayan kırmızı gözleri var," diye ısrar ediyor. "Ve gerçek formlarında sarmal gölge boynuzları." Soluk ahşap asayı kabından çıkarıp kemerindeki kılıfı, yumruğunu sıkıca kavradı. "Eğer bunu bulurlarsa, *herkesi* öldürecekler. Bunun gücünü durduracak *hiçbir şey* olmayacak. Gölge Asa."

Gwynnifer asaya bakar, yüzünde acı dolu bir ifade vardır. "Ben... Ben ondan vazgeçmek istemiyorum." Uzun, titreyen bir nefes veriyor ve asanın spiral sapını parmaklarıyla okşuyor, bana acımasız bir bakış atarken başını sıkıca sallıyor. Sonra yutkunuyor, örtüyü çekip kapatıyor ve sanki büyük bir çaba sarf etmiş gibi asayı bana doğru itiyor. "Al onu, Sagellyn. Al onu, ben onu

Fikrimi değiştir. Karşı korumaları *hemen* ayarlamalısın."

Telaşla geri çekildim. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"İhtiyacın yok! Sen bir Işık Büyücüsüsün. Asa senin aracılığınla rune-sorcery'e erişebilir. Sadece *al!*"

Asa sanki ay ışığıyla dolmuş gibi . Bütün Yakınlık çizgileri geriliyor ve ona doğru geriliyor, his tüm ihtiyatı geçersiz kılıyor. Üstesinden geldim, uzandım ve elimi asanın etrafında kenetledim.

Etrafımızı saran her rune-taşının üzerindeki her rune parlak bir ışıltıyla yanıp sönerken, çok renkli yıldızlar görüş alanımda patlıyor. Yerden yukarı, bacaklarımdan ve vücudumdan geçerek asa koluma ve asanın üzerinden dışarı çıkan karıncalı bir enerji hattıyla nefesim kesiliyor. Asa kısa süreliğine kör edici bir beyaz renkte yanıp sönüyor ve enerji elimin etrafına yerleşirken aniden kayboluyor ve sıcak bir doğruluk hissi dallarında kaymaktaşı kuşların tündüğü yıldız ışıklı bir ağacın geçici görüntüsüyle birlikte üzerime akıyor.

Derin, titreyen bir nefes alıyorum ve şaşkınlıkla Gwynnifer'a bakıyorum. "Bu asayı nereden buldun?"

Gwynnifer sorumu duymazdan geliyor, dudakları titriyor. "Ne yaparsan yap Sagellyn," diyor, parmaklarıyla kendi gözlerini işaret ederek, "o adamların gözlerinin içine bakma. Işık yakınlığı olsun ya da olmasın, eğer

Direkt onlara bakarsan, Asa'nın sende olduğunu anlarlar."

Sokak seviyesinden bir kapının açılma sesi duyulurken içimde korku dalgalanıyor.

"Sizi buraya getiren nedir?"

Dikkatim anında tanıdık, derin ses tarafından perçinlendi. Gwynnifer ile birlikte pencereye geri dönüyorum, o da örtüyü bir Kalbim dörtlüğe atıyor.

Gwynnifer'in babası Mage Croft dışarı çıktı ve iki elçiyle yüzleşiyor, cephaneliğin Beşinci Seviye muhafızları onu çevreliyor.

Elçilerin bakışları kulemize doğru bir nebze bile kaysa kendimi görüş alanından çıkmaya hazırlarken vücudumdaki her kas geriliyor.

"İzniniz var mı?" Mage Croft soruyor.

"Bir asa arıyoruz," diyor uzun boylu elçi. "Soluk ahşaptan yapılmış, spiral şeklinde sapı olan bir asa."

Kelimeler içimde sallanıyor ve Gwynnifer ve ben dehşet dolu bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Elim Asa'nın etrafında sıkışıyor güç topluyormuş gibi, neredeyse algılanamaz bir başladı. Asayı aceleyle tüneliğimin cebine sokuyorum, tam o sırada üstümden gelen yumuşak bir hissetti çekiyor. Yukarıdaki dal kirişlerine tünemiş beyaz kuşlara kısa bir an için gözüm takılıyor ama hemen gözden kayboluyorlar.

Çabucak, onları hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Bakışlarım tekrar adamlara doğru kayıyor.

Uzun boylu elçi, Mage Croft'a bir parşömen uzatır ve Croft da dikkatle inceledikten sonra memnun olmuş gibi başını sallayarak parşömeni geri verir.

"Burada spiral saplı, soluk ahşaptan yapılmış iki asa var," diyor Mage Croft, cephanelik hakkında çok bilgili olduğu belli

Envanter. "Kar Meşesi'nden yapılmış bir tane." Ses tonu coşkulu bir hal alıyor. "Çok güzel bir asa. Yakınlık gücünü *yirmi kat* artırıyor. Otuz iki kat ahşap. Donanmamız tarafından talep edilmişti ama büyüü güçlendirme konusunda güvenilirmez olduğu kanıtlandı.

Çok fazla patlamaya neden oldu. Diğer asa..." Büyücü Croft elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "O işe yaramaz."

"Bu iki asa," diyor uzun boylu elçi kayıtsızca, "cephanelikte aradığımız şeye uyan tek asalar bunlar mı? Başka el konulan var mı? Ya da muhtemelen... çalındı mı?"

Büyücü Croft'un duruşu suçlulukla sertleşir. "Ben ve Konsey dışında kimsede anahtar yok." Cephaneliğe doğru eliyle işaret eder.

Muhafızlar yanlarında. "Gördüğünüz gibi beşinci seviye büyücü var. Burası Gardneria'daki en güvenli cephanelik. Hem de Rune-warded."

Elçi, "Buradan başka geçen var mı?" diye . "Hiç kimse. Sadece ben."

Uzun elçinin başı yukarı doğru eğilmeye başladı ve Gwynnifer ve ben görüş alanından çekildik, nefesimiz düzensiz, kalbim yarışıyor.

"Ve şuradaki bina," diye soruyor elçi. "Orası sizin konutunuz mu?"

"Evet," diye onaylıyor Mage Croft. "Gece gündüz burayı gözetliyorum. Muhafızlarla birlikte cephanelikte. Ben de dördüncü seviye bir büyücüyüm. Burada sadece genç kızım ve karım benimle birlikte. Elbette cephaneliğe erişimleri yok."

Gwynnifer ve ben tekrar aşağıya bakarken adam "Soluk asalara bakabilir miyiz?" diye soruyor.

"Elbette." Büyücü Croft Beşinci Seviye Büyücülerden birine işaret eder ve muhafız cephaneliğin kapısında kaybolur.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve normal nefes almak için mücadele ediyorum. Birkaç dakika sonra, Beşinci Seviye muhafız iki soluk benizliyle geri döner. Elimde spiral saplı ahşap asalar var ve birinin cebimdeki asaya tıpatıp benzediğini fark ediyorum.

Büyücü Croft asaları eline alır ve uzun boylu elçiye uzatır. Genç adam asaları kabul ediyor, sanki onları hissetmeyi deniyormuş gibi her seferinde bir tane olmak üzere hafifçe zıplattıyor.

İblis olamazlar, diyorum kendime inatla, panik arttıkça kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Evet, Kutsal Güç Asası'na benzeyen bir asayı aramaları tuhaf ve cebimdeki asanın sihirli bir şekilde gibi görünmesi daha da tuhaf, ama onlar değil en ufak bir şeytani görünüyorsun ve Gwynn'in cazibe hikayesi çok zor görünüyor.

"Tam olarak ne ?" Mage Croft soruyor.

Elçi parmaklarındaki asalarla ilgileniyor. "Alışılmadık güçte bir asa. Diyar Savaşı sırasında Vale Gardner'ın hızlı arkadaşı tarafından Urisk'ten alındı."

Büyücü Croft başını sallar ve asaları işaret eder. "Bu daha uzun olanı. O asayı yıllar boyunca defalarca kendim test ettim. İçindeki sihir tamamen çekildi."

"Büyücü Konseyi'nde kendi asa testçimiz var," diyor genç adam.

"Ona şans diliyorum," diyor Mage Croft sert bir sesle. "Ondan hiçbir şey çıkaramayacağım kesin. Hangi güçlere sahipti?"

"Sorun yaratır. Tamamen öngörülemez. Bir grup Urisk fahişesini serbest bıraktığı söylenir, onlar da hemen kaçıp Amaz."

Elçi her iki soluk asayı da arkadaşına verir, o da asaları ön yüzünde Büyücü Konseyi M'si kabartması olan deri bir çantaya yerleştirir.

Her iki elçi de Gwynnifer'in babasına başlarını eğiyor. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Mage Croft," diyor uzun boylu olan.

Elçiler daha sonra iki cephanelik muhafızını yumruklarını kalplerine götürerek selamlarlar,

İki muhafız da onları selamlar. Ardından genç elçiler gecenin karanlığına doğru yürürler ve giderken dostça sohbet ederler.

Normal adamlar, normal bir gece. Her şey .

Gwynnifer'in hikayesi, onların huzurlu ardından kısmen söner, ancak ölümle yüz yüze gibi solgun ve görünür.

Akşamın dramı ben de biraz sönüyorum, gerginliğin bir kısmı omuzlarımdan ayrılıyor.

Asadan çıkan parıltıyı hayal etmiş miydim? Rünlerin yanıp sönen ışığını?

Cebime uzanıp elimi asanın üzerine kaydırıyorum, parmaklarım pürüzsüz, spiral şeklindeki sapının etrafında sıkıca kıvrılıyor. Derin bir nefes alıyorum ve asadan ince bir ısı titreşimi yayılıyor. cevap veren okşama. Endişeliydim, bunun sadece benim Burada hafif bir yakınlık söz konusu, ancak bu asayı elimde tutmak çok iyi ve doğru hissettiriyor.

Fildişi kuşlarla dolu yıldızlarla aydınlatılmış ağacın görüntüsü bir kez daha zihnimin arkasında beliriyor.

Yedinci bölüm:

Kaçış

"Asayı düzgün bir şekilde koruyacaksınız onları almalısınız."

Gwynnifer elinde rün işaretli taşlardan oluşan bir torba tutuyor. Kuledeki odasının dışındaki gece kararmış gökyüzünün bir tarafı koyu maviye dönmüş, şafağın yaklaştığını müjdeliyor.

"İblislerin sizi takip etmesini önlemek için onları evinizin her tarafına yerleştirmeniz gerekiyor," diye ısrar ediyor, sesi emredici. "Onları gömün, böylece bulunamayacaklar."

Yün kesenin yeşil saten ipini açıyorum ve içine bakıyorum, rune işaretli oniks taşlarının çantasını sallıyorum. Gwynnifer, savaş için bir askeri donatan askeri bir komutan gibi, benimle birlikte gönderdiği grimoire kopyalarını karıştırıyor.

Yorgunluktan başım dönüyor. Gece boyunca ayaktaydık, oruçlarımızın heyecanı Asa'nın tehlikeli ve kapsamlı macerasıyla bir kenara itildi.

Ya hikâyesi doğruysa? Ya Kutsal Güç Asası'nı gerçekten kurtarmam gerekiyorsa?

"Sana söylediklerimi hatırla," diyor Gwynnifer, büyük bir çantaya bir tane daha kopyalanmış grimoire kaydırırken.

"İblislerin gözlerinin içine bakma," diye cevap veriyorum kasvetli bir şekilde, kaçışım için hazırlanıyorum.

Gwynnifer başını sallar. "Valgard'dan çıkmak için gerçek bir şansın var, Sagellyn. Onlar peşinde olmadan şehir hatlarını temizleyebilirsen, Asa güvende olacak. Aslında sen Galliana olacaksın."

Kahraman Galliana'yla kıyaslandığım için içimde heyecan yükselirken bile ince bir korku çizgisi geriliyor. Elimi pelerininim iç cebine sokuyorum ve Asa'nın spiral şeklindeki tahtasını buluyorum. sapı. Cebimdeki asanın garip hissi beni hem heyecanlandırıyor hem de tedirgin ediyor - güç bu asanın içinde belli belirsiz bir şekilde titreşiyor gibi görünüyor

Asa, kalçamda zar zor algılanabilen bir titreşim yaratıyor.

Yumruğumu Asa'nın etrafına kapatıyorum. "Ben hazırım," diyorum ona. "Onu güvenli bir şekilde Halifax'e götüreceğim."

* * *

Güneş tam olarak doğmadan kahvaltımızı bitiriyoruz ve kısa bir süre sonra Tobias'ın ailesiyle yaptıkları ziyaretten yeni dönmüş olan ailem geliyor.

Ailemle birlikte transit vagona binmeye hazırlanırken, Gwynnifer'in annesi bana sıcak bir şekilde sarılıyor ve parşömene sarılı fındıklı keklerden uzatıyor. Baba ve Anne Eliss babasıyla tebrik alışverişinde bulunurken Gwynnifer bana acımasızca bakıyor.

"Yazacağım," diyor Gwynnifer, sesi kararlı, sanki hayatta kalmamı ve gelecekteki mektupları almamı istiyormuş gibi.

Birden onu özleyeceğimi fark ettim - Gardner'ların çocuklarının aksine, gerçekten yakın olmama ve maceralarımı paylaşmama izin verilen bir arkadaş.

Ona sarılıp vedalaşırken gözlerim doluyor ve arabanın kapısı kapanıp ailemle birlikte yola koyulduğumuzda, zaten hareketli olan sokaklar şafak öncesi mavisikle yıkanırken onları uzak tutmaya çalışıyorum. Biz yayılan bir lonca pazarının yanından geçerken, Geoffrey'in bir ağaç dalından sarktığını, sırttığını ve bana el salladığını görüyorum. Gwynnifer'in hızlı arkadaşının yosun sincabına gülümsüyorum ve geri el sallıyorum.

Sokaklar şaşırtıcı bir şekilde tüccar trafiği ve çiftçilerle dolup taşıyor. Pazar için sebze, meyhaneler için elma şarabı, fırınlar için un çuvaları getiriyorlardı. Güneş doğarken her şey gül rengine bürünüyor ve gökyüzünün bir kısmı şaşırtıcı derecede parlak bir kırmızıya dönüşüyor.

Gece kızıl gökyüzü, denizcinin keyfi. Sabah kızıl gökyüzü, denizcinin uyarısı.

Yüzümü cama dayayıp genç bir adamın açık hava meyve tezgahından kırmızı bir elma seçmesini izlerken, denizcinin uğursuz tekerlemesi zihnimde çınlıyor. Elmanın içine birkaç bozuk para atıyor.

tüccarın elini tutuyor, gülümsüyor ve elmadan bir ısırık alıyor. Sonra başını bana doğru çeviriyor.

Gözlerimiz buluştu ve yoğun bir tanıma parıltısı geçti.

. Korku patlıyor ve vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Uzun Konsey elçisi. Dün gecedен.

Ve gözleri kırmızı parlıyor.

Yüzüm kızarıyor ve arabanın kenarına tutunuyorum. Gülümsemesini kaybediyor, elmayı düşürüyor ve araba hızla ilerlerken ona doğru koşmaya başlıyor. Kalabalığın içinde onu hızla gözden kaybediyorum. Yine de içimi bir mide bulantısı dalgası kaplıyor, kokuşmuş bir korkuyla birlikte. *Asa'nın bende olduğunu biliyor. Ve şimdi hepimizi öldürecek.*

"Sage, iyi misin?"

Başımı Eliss Ana'ya doğru salladım.

"Sorun nedir, Sagellyn?" Babam soruyor, ses tonunda bir kafa karışıklığı var.

Bu arabadan çıkmalıyız. Bizim için geliyorlar. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Kalçamda alçak, rahatsız edici bir titreşim başlatan Asa'da hissedebiliyorum. Gözlerinin içine bakma.

Gwynnifer'in uyarısını çok geç hatırladığım için dehşete kapılıyorum. "Ben... Ben hasta olacağım," diyorum aileme çaresizce

Aciliyet. "Dışarı çıkmam lazım! *Şimdi!*"

Aileme karşı daha önce hiç bu kadar sert olmamıştım ve bu onları bir an için sersemletip beni ciddiye almalarını sağlamış gibi görünüyor. Babam kordonu çekti ve transit vagon kısa süre sonra bir sonraki durakta durdu.

Taşıma istasyonu.

Bacaklarım titreyerek arabadan fırladım, gözlerim avlanmış bir hayvan gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu. Vagon istasyonu, Gardner'lı aileler ve arkadaşlarla dolu kalabalık bir hareketlilik içindeydi. dostça sohbet ediyorlar. Sırtları eğik ve soluk gül renkli Urisk kadınları, gözleri kapalı bir şekilde at çöplerini süpürüyor.

Panik içinde Eliss Ana'nın elini tuttum ve onu içeri sürükledim. İstasyon. Kemerli, elmas camlı, çoğunlukla gözden uzak bir pencerenin kenarında kendimi konumlandırırken kel dehşeti içimde hızla ilerliyor.

Camdan bakıyorum.

Orada değiller. Yolda değiller. Kalabalığın içinde değiller.

Asayı pelerininin iç cebindeki kumaşın arasından tutuyorum, ve baş dönmem azalmaya başlıyor. *Bu gerçek olamaz, umutsuzca kendimle mantık yürütmeye çalışıyorum. Gerçek Güç Asası'na sahip olamam. Ben yapamam gerçekten peşimde şeytanlar var....*

İçinde bulunduğumuz vagonun yeni bir grup insanla dolmasını izliyorum. Yolcular. Görünürde şeytan yok. Alev patlaması yok. *Hiçbir şey yok.*

Uzun, keskin bir rahatlama nefesi alıyorum.

Eliss Ana kısa bir süre uzaklaşıyor, sonra elinde bir bardak suyla geri dönüyor, yüzü gergin. Onun etkilenecek yere yığılıyorum. Babam program yöneticisiyle konuşuyor, yumrukları kalçalarında başka bir araba ayarlıyor.

"İşte oldu," diyor Eliss Ana, soğuk bardağı bana uzatırken. Şakağıma bastırıyorum, kalp atışlarım şakağımda zonkluyor ve hızla şiddetli bir baş ağrısına dönüşüyor.

"Kendini çok ." Dudaklarını büzüyor. "Sen Gwynnifer Croft'un etrafında çok fazla zaman geçirdim - o kız çok hayalperest." Eliss Ana kollarını göğsünün önünde kavuşturur ve başını sallıyor, sonra babamın yanına doğru ilerliyor.

Kendimi aynı anda hem küçük, hem korkmuş hem de aptal hissederek az önce bindiğimiz arabaya doğru geri dönüyorum. Ciğerlerim daralıyor.

İki elçi at sırtında arabanın arkasına yanaştı.

Pencereden geri çekiliyorum, elçileri göz ucuyla izlerken kalp atışlarım göğsüme çarpıyor, sadece Yüzümün bir kısmı cama yapıştı, nefesim elmas birini buğulandırdı.

Araba istasyondan uzaklaşır ve elçiler de onu takip eder. Kısa süre sonra yol ayrımından sağa döner ve elçiler de sağa döner onunla birlikte.

Pencereye yapışıp kalıyorum, içimde bir korku sarmalı dönüyor. Hem araba hem de onu inatla takip eden elçiler gözden kaybolana kadar arabayı görüş alanımda tutmaya çalışıyorum.

Sonra dönüp yere kusuyorum.

Eliss Ana bana doğru koşarken şaşkın mırıltılar yükseliyor. Babamın yüzü tiksintiyle geriliyor ama umurumda değil. Tek düşünebildiğim pelerinimin içinde saklı olan Asa.

Ve saran karanlık.

Sekizinci Bölüm:

Değnek

İzole Halfix'e döndükten sonra Gwynnifer'ın tüm günlüklerini okudum.

Her rünik sistemi hafızama kazıyorum ve koruyucu koğuşları taşlara oyarak mülkün her yerine gömüyorum ve döşeme tahtalarının altına, kemerlerin üzerine yerleştiriyorum. Saklanabileceğim her yere. Onlar.

Kadimlerin Kitabı'nı gittiğim yere götürüyorum, her gün okuyorum ve her kuralına uymaya karar veriyorum, duaları tılsım gibi tekrar tekrar okuyorum.

Eliss Ana, oruç tutmamın hemen ardından yeni ve hararetli bağlılığımı not ediyor.

"O oruç büyüğü bir lütuftu," diyor bir gece babama. "Kadim Olan'ın ışığını o çocuğun üzerine düşürdü. O lütufla doldu."

Ama bu değil. Bu korku.

Lütfen, Kadim Olan, bana yardım et.

Dua ediyorum, kutsal kitabımızı okuyorum ve yön bulmayı bekliyorum. Güneşin ışınlarında, bulutların şeklinde bir işaret bekliyorum. Rüyalarımda.

Galliana 'ya sahipken, onun kendisinden ne yapmasını istediğini nereden biliyordu?

Yıllar , her gün düzenli ve sıradan. Mevsimler döner. Ekinler büyür, sonra harmanlanır ve sonra tarlalar çoraklaşır. Işığa olan yakınlığımı, başarılı bir insan olmaya yönlendiriyorum.

dokumacı, sadece izin verilen renkleri ve desenleri kullanarak, küçük kız kardeşlerim ve bebek kardeşlerim her yıl daha da büyürken.

Ama Güç Asası taş gibi sessiz kalır.

İblisler yok. Asadan akan sihir hissi yok. Kahramanca ya da rahatsız edici rüyalar yok. İşaret yok. Ve benim ışığım

Asayı elimde sıkıca tuttuğumda yakınlık çizgileri artık belli belirsiz bile parıldamıyor.

Bazen garip bir şekilde sessiz olduğunu hissediyorum. Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

On altı yaşına geldiğimde, Gwynnifer'in bana yazdığı mektuplarda yansıttığı yeni düşünceler ortaya çıkıyor. hayal etmiş olmalıyız. Valgard'ın telaşına ve heyecanına o kadar kapılmıştık ki, oruç tutmanın heyecanına kapılmıştık. Gwynnifer'in hayallerine kapıldık.

Ayrıntıları zihnimde tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Canlı kırmızı gün doğumu. Genç adamın gözlerindeki yansıması şeytani görünüyor. Elçi beni görür gibi oldu ve bizimkinin peşine düştü.

Taşıyıcı. Hepsi, önemli bir günün ardından uykusuzlukla birleşen aşırı aktif hayal gücümüzün eseri. Ve saftı.

Elçilerin o sabah arabanın kuyruğunda gitmeleri bir tesadüftü.

İki yıl daha geçti ve asa bu yeni düşünceleri çürütmek için hiçbir şey yapmadı. Zihnimin derinliklerine mesajlar fısıldamıyor.

Sadece ölü odun.

Bir çocuk oyuncağı gibi sessiz ve boş.

İkinci Bölüm:

Günümüz

Birinci Bölüm:

Üniversite

Ironflower Inn'in lüks arazisini çevreleyen kalça hizasındaki ferforje demir çitin tam karşısındaki iki kişilik masada oturuyorum. Etrafımı saran Ironwood ağaçlarında kuşlar cıvıldıyor, gökyüzü keskin, göz kamaştırıcı mavilik, neredeyse kabul edilemeyecek kadar canlı. Sabahın erken saatlerinde güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından süzülüp

Siyah ve yeşil cilalı taşlardan oluşan avlu, birbirine kenetlenmiş kutsama yıldızlarından oluşan bir desen oluşturacak şekilde kesilmiştir.

"Sage?"

Kadınsı sesin geldiği yöne döndüğümde iri baykuş gözlü genç bir kadının hanın açık hava yemek masalarının etrafından dolanarak bana doğru yaklaştığını görüyorum. Duruşu o kadar zarif ve dik ki sanki bana doğru süzülüyor, narin dudaklarında ince bir gülümseme var.

Kalbim göğsümde sıçırıyor. "Gwynnie!" Hevesle ayağa kalkıyorum ve beş yıl boyunca sadık muhabirim olan arkadaşımı kucaklıyorum, ancak o zamandan beri birbirimizi görmedik.

Wandfasting.

Sevinç içimde kanatlar gibi atıyor ve Gwynn bana sarılıp inanmayan bir sevinçle gülerken gözlerimde mutlu gözyaşları oluşuyor, sertliğimiz ipekler birbirlerine doğru kayıyor. İkimiz de Mezhebimizin izin verdiği ölçüde görkemli, simsiyah tuniklerimiz ve eteklerimiz en ince ipekten ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş, güneş ışığının değdiği yerlerde parlıyor.

Gwynn geri çekiliyor, ışıldıyor ve nasıl değiştiğine hayret ediyorum. Küçük, tilki benzeri özelliklerinin ince bir kayması onu ürkütücü bir şekilde zayıf bir kızıdan narin bir güzelliğe dönüştürdü ve büyüdü. Neredeyse bir baş daha uzun. Ama dalgalı, uçuşan siyah saçları aynı kaotik bulut ve bu beni tuhaf bir şekilde büyülüyor. Onu çok uzun zamandır görmedim ama bazı sanki hiç ayrılmamışız gibi geliyor. Uzun zamandır neredeyse her hafta birbirimize yazıyoruz.

zaman, Gwynn bana sadece mektupları değil, hayali hikayelerinin hacmini de gönderdi.

"Verpax'a ne zaman girdin?" Sakin bir şekilde gülümsüyor, eteklerini düzgünce düzenliyor ve ikimiz de otururken küçük ellerini masanın üzerinde katlıyor, hevesli bir dikkatle öne doğru eğiliyor.

"Sadece dün gece," diyorum, heyecanla dolup taşıyorum. "Oh, Gwynn. Burada olduğum için çok mutluyum."

Ailem ve benim uzak Halfix'ten Verpax Üniversitesi'ne ulaşmamız tam bir hafta sürdü ve dün gece geç saatlerde şehre girerken yüzüm arabanın camına yapışmıştı. Ne kadar yorgun olsam da, Üniversite şehrinin soluk Omurga taşı binalarını görmek Temiz hatları, fildişi beyazı kuleleri, devasa kubbeleri ve Gardner mimarisinden çok farklı olan çapraz yürüyüş yollarıyla beni .

Sonunda Ironflower Inn'e vardığımızda hava tamamen kararmıştı. Sadece Gardnerianlar için bir han. Arabadan inmiştim, uykulu kız kardeşlerimin peşindeydim, yolculuk yorgunluğundan neredeyse titriyordum ve

Eliss Anne ikiz kardeşlerime ağaçlarla çevrili patikada rehberlik ederken heyecanla bekliyordum.

Tanıdık Gardnerya tarzında, koyu renkli ahşaptan inşa edilmiş, taşan bir çatı bahçesine sahip ve tam çiçek açmış Demirağaç korusuyla çevrili bir han bulmak rahatlatıcıydı. Sevimli hancı Büyücü Edyth Gyll'i hanın girişine giden patikada takip ederken, Demirçiçeği çiçeklerinin safir ışıltısı yakınlık çizgilerimden aşağıya doğru titreşti ve beni coşkulu bir coşkuyla doldurdu.

Nihayet. On sekiz yaşımdayım ve burada, Verpacia'dayım. Hayatım kanatlanmak üzere.

"Çay alır mısınız, Büyücüler?"

Hatıralarımdan sıyrılıp gülümsüyorum ve Mage Gyll'e başımı sallıyorum. Karşılığında sıcak bir gülümsemeyle onurlandırıldım, o da hanın imzası olan Demirçiçek motifiyle süslenmiş hoş bir siyah porselen çaydanlıktan dumanı tüten çayı doldurdu.

Gwynn ile böyle güzel bir yerde kahvaltı yapmak, yetişkin Büyücüler olduğumuz gibi baş döndürücü bir duygu. Aniden oldum daha önce hiç sahip olmadığım kadar özgürlük verildi, yepyeni bir dünya

önümde açılmak üzere. Birkaç gün içinde, Gardneria'nın önde gelen tekstil zanaatkârının yanında çıraklığa başlamaya ve usta bir dokumacı olma yolunda ilerlemeye hazır, yeni mezun Üniversite bursiyeri olacağım.

Ve sonunda Tobias'a mühürleneceğim, tıpkı Gwynn'in Geoffrey'e mühürleneceği gibi, sadece birkaç gün içinde.

Hızlıca işaretlenmiş ellerime bakıyorum, hem heyecanlıyım hem de Sonsuza kadar Sagellyn Vasillis olacağım için inanılmaz gerginim. Düşüncesi bile yanaklarımı ve boynumu ısıtıyor. Mühürlememiz o gece tamamlanmak zorunda ve bu tamamlanma

hızlı çizgilerimizin sihirli bir şekilde bileklerimizden aşağı akmasına neden olur - tüm dünyanın görmesi için birlikteliğimizin kanıtı. Ama Tobias ve ben daha önce hiç

konuştular. Ya da el ele tutuştuk. Ya da öpüştük. Ve benden beklenen... Yanaklarım yanıyor ve düşüncemi tamamlayamıyorum bile.

Mage Gyll masamıza bir tabak frenk üzümlü çörek ve Demirçiçek şeklinde kalıplanmış daha küçük bir tabak tereyağı koyuyor. Çöreklerin Sabahın serin havasında bana doğru yayılan sıcak koku endişelerimi gideriyor.

"Henüz... Tobias'ı gördün mü?" Gwynn sıcak bir çörek ve biraz tereyağı alırken soruyor. Tereddütlü tonu beni yukarı bakmaya teşvik ediyor ve bana baykuşla bakarken gülümsemesinin gittiğini görünce şaşırdım. gözlerini kırpmadan baktığını çok iyi hatırlıyorum.

İçimde gergin bir ürperti dalgalanıyor. "Bu gece," diyorum. "Tobias ve ailesiyle akşam yemeği yiyeceğiz. Al." O tanıdık Tobias'ın adını söylediğimde her zaman sahip olduğum mide sıkılaştırıcı, endişeli heyecan. "Çok gerginim, Gwynn. O zamandan beri onu görmedim

oruç tutuyorum." Çay fincanımın tabağındaki Demir Çiçeği desenini parmağımın ucuyla çiziyorum. "Ben... Benden hoşlanacağını umuyorum." Gerçekten ne demek istediğimin yarısı bile değil, ama biliyorum ki, Gwynn'in bakışından

gözleri, anladığını. Oruç tuttuğumuzdan beri her gün onu düşündüm - güzel, kendine güvenen, güçlü Tobias'ı. Hayal ettim.

Onun hakkında ayrıntılı romantik fanteziler kurdum. Acaba ayrı kaldığımız süre boyunca o da aynısını yaptı mı, mezhebimizin en katı geleneğine göre ikimizin herhangi bir temasta bulunması yasaktı. Eliss Ana, büyük üzüntümden dolayı, mektuplaşmaya bile izin vermedi.

Gwynn elini yavaşça koluna koyar, narin yüzü nazik ve ciddidir. "Senin tarafından büyüleneceğinden emin."

Kızarıklığı derinleşiyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Çok hoşsun. Ve olması gerekiyordu." Gwynn bana cesaret verici bir gülümseme veriyor.

Ona doğru eğildim, şimdi fısıldıyorum. "Gergin değil misin?" Ağaçta sallanan sıska, küçük Geoffrey'i hatırlıyorum. Ağaçtan sallanıyordu. Hoş tabii, ama bu konuda o da benim kadar endişeli olmalı.

Gwynn kızarır, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa bakar ve küçük bir kahkaha verir. "Biraz."

Koyu gri Gardnerya askeri çirak üniforması giymiş uzun boylu genç bir adam, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi demir çitin hemen ötesinde beliriyor ve ben irkiliyorum. Çitin üzerinden eğildi ve şakacı bir şekilde ellerini Gwynn'in yanındaki masaya indirdi. "Seni buldum," diye neşeyle duyuruyor, gülümsemesi geniş ve parlak, gözleri Gwynn'e kilitlendi.

Gwynn'in yüzü sevinçle aydınlanıyor. "Geoffrey!"

Ona bakıyorum. *Geoffrey mi?*

Gwynn ayağa fırlayıp çitin üzerinden kucaklaştıklarında onu geniş gözlerle inceliyorum. Bir an için, sanki duman içinde kaybolmuş gibiyim, ikisi birbirlerine çok sarılmışlar. Geoffrey heyecanla Gwynn'e Valgard'dan buraya yaptığı yolculuğu ve aileleri için gelen aile üyelerini anlatırken çay fincanımı bilinçli bir şekilde tutuyorum.

Sızdırmazlık. Onlar mutlu baloncuklarının içinde mutlulukla süzülürken, hatırladığım Geoffrey'den bir şeyler arıyorum ve onun Siyah saçlarının arasından çıkan kulaklarında aşırı enerji var. Uzun bir fasulye sırtığı gibi genç bir adam.

Eskiden olduğu gibi kısa, sıska bir çocuk. Ve... oldukça çekici.

Birbirlerine aşık olduklarını fark ediyorum, hem şaşkınlık ve eğlence hem de biraz kıskançlıkla.

Onlar birlikte çok zaman geçirdiler, oysa benim Tobias'la hiç zamanım olmadı.

"Sage'i görmezden geliyoruz," Gwynn hızlı arkadaşını hafifçe azarlıyor.

Geoffrey bana bakıyor ve sanki beni ilk kez fark ediyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Bana sırtıyor, gülümsemesi hatırladığım kadar geniş ve davetkâr. "Merhaba, Sage. Uzun oldu."

Bu yetersiz ifadeye küçük, garip bir kahkaha attım ve ellerimdeki sıcak çayı avuçladım. Hepimiz tamamen değiştik.

"Seni tekrar görmek güzel Geoffrey," diyorum ve o da beni bir başka ısıltılı gülümsemeyle ödüllendiriyor.

Gwynn'in proddinginde Geoffrey ustaca çitin üzerinden atlar, bir sandalye çeker ve sandalyesini geriye doğru çekerek bize katılır.

"Bizimle oynadığın oyunu hatırlıyor musun?" Geoffrey alaycı bir şekilde Gwynn'e omzuna çarparak sorar. "Oyuncak asa ile mi? Bizi Kutsal Güç Asası olduğuna ve bizi tamamen yemek üzere olan şeytanlar ikna ettin."

Gwynn elini gözlerine getiriyor, dudaklarında hafif bir utanç gülümsemesi var. "Geoffie, dur..."

Geoffie?

Geoffrey, Gwynn'in elini nazikçe tutarken ve avucuna şefkatli bir öpücük yerleştirirken gülüyor. Isı dolu, özel bir paylaşıyorlar. Sonra bana dönüyorlar, ikisi de kocaman gülümsüyorlar, mutlulukları gözlerinden okunuyor ve ne kadar özgür olduklarına hayret ediyorum. birbirleriyle birlikte olmalarına izin verilir.

Ensemde bir sıcaklık hissediyorum. *Bir şeyler biliyorlar*, ürkütücü bir kesinlikle fark ediyorum. *Muhtemelen öpüşmüşlerdir. Hem epeyce. Ve muhtemelen bundan daha fazlası.* Gwynn'e sormak istediğim sorular içimde yanıyor. Erkekler ve mühürleme gecesi hakkında sorular.

"Efsanevi Güç Asası hâlâ sende mi?" Geoffrey bana soruyor, sesi dramatik bir şekilde alçak, alayları gençliğimizdeki kadar iyi huylu.

"Olabilir," diye karşılık veriyorum, onun dost canlısı doğasından cesaret alarak. Ona küstahça bakıyorum. "Hâlâ öpüşmenin iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun?" Cesur patlamamdan hemen şaşkına döndüm, yüzüm ısınıyor. Gwynn'in gözleri normalden daha da genişledi.

Geoffrey'nin yanaklarına renk gelir. "Um... hayır." Gwynn'i vuruyor utangaç bir gülümseme, sonra kendi utancına güler gibi oldu, yüzü aydınlandı. "Şimdi oldukça seviyoruz." Gwynn ona bakıyor, sanki tüm dünya için bunu söylediğine inanamıyor gibi. Tekrar gülüyor, sonra elini kaldırıyor ve parmak eklemleri boyunca bir sıra öpücük yerleştiriyor. Gwynn utanç verici ifadesini kaybeder ve kıkırdar, onu uzaklaştırır. Şimdi birbirlerine bakıyorlar, sanki ikisi de en büyük ödülü kazanmışlar gibi

Tüm Erthia'da ödüllendirildiler ve ben onlar için hem çok mutluyum hem de inanılmaz derecede dehşete düştüm.

Tobias ile nasıl bu kadar özgür ve rahat olabilirim ki?

Mage Gyll üst üste yığılmış kahvaltı tabaklarıyla geldi, doyurucu yiyeceklerin cennet kokusu midemin guruldamasına neden oldu -Tereyağlı altın mantarlı frittata, çıtır sosisler, otlu kırmızı patatesler ve kağıt inceliğinde dilimlenmiş jambon, kahverengi şeker sosu.

"Büyücü Geoffrey Sykes." Büyücü Gyll gözlerinde sevinçli bir parıltıyla ışıldıyor. Geoffrey ayağa kalkıp onu kucaklıyor ve iki yanağından öpüyor. "Sevgili hızlı arkadaşınla birlikte otur," diyor ona ve yemeğe doğru işaret ediyor. Ona sevgi dolu bir kınama bakışı fırlatır. "Ve medeni bir insan gibi sandalyeye doğru şekilde otur."

Geoffrey sırtarak sandalyeyi törensel bir şekilde doğru yöne doğru yerleştirirken, Mage Gyll dudaklarını büzerek ona bakıyor, gözleri parlıyor eğlenerek. Tekrar oturuyor ve kadın ona biraz çay koyuyor. Geoffrey bizi kendi hikayesiyle eğlendirirken ben de zengin ve lezzetli yemeklerin tadını çıkarıyorum.

Gardner ordusunda arabacı çırağı olarak geçirdiği maceralar ve Mage Gyll'in Geoffrey'nin sonsuz gibi görünen geniş ailesinin her bir üyesi hakkında sorular sorması üzerine ikisi Belli ki birbirlerini iyi tanıyorlardı.

Dikkatim caddeye ve sürekli geçen sarışın Verpacialılar ile siyah giyimli Gardnerialılara kaymaya başlıyor, bakışlarım kısa süre sonra beklenmedik bir manzaraya takılıyor.

Üç Alfsigr Elfi sessizce bize doğru ilerliyor, kamıştan yapılmış düz ve balıkçıl kuşları gibi zarif.

Hayatım boyunca daha önce hiç Elf görmediğim için anında büyüleniyorum. Bembeyaz saçları arkalarında ay ışığından flamalar gibi uzanıyor, giysileri lekesiz bir kaymaktaşı. Ağır bir şekilde Karmaşık oymalı fildişi yayları, sırtlarına bağlanmış ok dolu sadakları vardı. Ve gözleri. *Gözleri*. Parıldayan gümüş, kar üzerindeki parlak güneş gibi.

Yakınlık çizgilerim gergin, mest olmuş.

Elfler geçip gidiyor, sessiz ve ruhani, o kadar yakınlar ki uzanıp en yakınlarındaki karmaşık, sarmal beyaz işlemelere dokunabilirim

Elf tuniği.

Aniden parlayan altın rengi bir ışık gözlerimi caddenin karşısına çekiyor. Ateşle tutuşturulmuş gibi parlak altın renginde yanan üç rünle süslenmiş altın bir kafa bandı takan bir adam var. Adam koyu kahverengi tenli, siyah sakallı, uzun siyah saçları ilmekli, örgülü sarmallar halinde arkadan bağlanmış ve parlak sarı renkte süslenmiş giysiler giyiyor

Büyüleyici mor yıldız desenli. Kenarlarında garip bir parıltı var, sanki bir gün sonu güneşinin önünde duruyormuş gibi, hareket ettikçe ışık ondan yayılıyor. Yakınlığım bir patlama gönderiyor

Altın rengi ve onun şaşırtıcı aurasına karşılık olarak görüş alanımın kenarlarında köpüren safran rengi yıldızlar.

Altın kireçli adam bir demirci atölyesinin hemen dışında duruyor ve İki büyük ahşap kapısı ardına açılıyor. Demirhanenin üzerinde çok sayıda Omurga taşı kubbe bulunur ve bir Ishkartalı Demirciler Loncası bayrağı dalgalanır

Üç kubbeden en büyüğünün tepesindeki tasarım, altın zemin üzerine siyah rune işaretli bir çekiç ve örs.

Demirci dükkânının kapıları pırıl pırıl kılıçlar ve baltalarla kaplı, hepsi de düzgün sıralar halinde asılı.

Taş ocağının içinden genç bir kadın çıkar ve Adamın soluk teni kum renginde, saçları parlak sarı ve adamla aynı altın auraya sahip.

Ve kıyafeti kesinlikle utanç verici.

Bir erkek gibi post pantolon -pantolon!- ve çizme giyiyor ve vücuda oturan, kolsuz sarı tuniğinin üzerinde rünler var.

Sanki erimiş altından yapılmış gibiler. Kollarına ve kalçalarına bağlanmış rün kılıçları ve sırtına çapraz olarak yerleştirilmiş iki rün kılıcı ile ağır silahlara sahip. Parlayan altın rünler derisini işaretliyor yüz ve kollar.

Sarışın kadın önce bir tanesini, sonra da mücevherli rün bıçaklarıyla kaplı bir diğer büyük teşhir masasını demirci dükkânının kapısının önüne itiyor. Sonra doğrulur ve kafa bantlı adama bakar, Ona duymadığım bir şeyler söylüyor, elleri yüzsüzce kalçalarında, duruşu korkusuz.

Bir kadın. Bir sürü silahı olan.

Onunla ilgili her şey çok tuhaf ve bana kabul edilebilir olduğu öğretilen şeylerin tamamen dışında. Merak ediyorum, acaba

Verpacia'da herhangi birinin görünüşünün ondan daha şaşırtıcı olması mümkün değil.

Sonra demirci dükkanının gölgelerinden genç bir Kelt adamı çıkar.

Uzun boylu, zayıf ve kaslı, açık hava gösterisine eklemek için birkaç kılıflı rün-kılıcı kaldırırken hareketleri hızlı ve güçlü ve vücudunda geniş, kontrollü bir güç hissediyorum.

Sert bir zarafeti var, yüz hatları uzun ve yontulmuş, ifadesi dikkatli ve ölçülü, sanki kontrolünü elinde tutuyormuş gibi

Kendisi. Bir demircinin çırağının deri, lonca işaretli önlüğünü giyiyor.

Eliss Ana'nın Keltler hakkında yaptığı her korkunç uyarı kulağıma bangır bangır geliyor ama o kadar çekici ki bakışlarımı kaçıramıyorum.

Ve saçları.

Daha önce hiç kızıl saçlı birini görmemiştim. Ve onun saçları Gördüğüm en lüks, kalp durduran koyu kırmızı. Gece bastırmadan hemen önce, kanlı bir gün batımı gibi kırmızı.

Yakınlık çizgilerim ezici bir güçle ona doğru çekiliyor ve görüşüm bir anlığına zengin, koyu bir kıızıla boyanırken asa elim karıncalanmaya başlıyor. Telaşla gözlerimi kırıştırıyorum ve elimi parmak uçlarımda oluşan lal rengine bir göz attım.

Uzak dur, kendimi acilen uyarıyorum. Renk koluna yayılmadan önce!

Ama kırmızı o kadar büyüleyici ki, onu çekmekten başka bir şey yapamıyorum. Sadece saçları da değil, üzerinde sadece hareket ettiğinde ortaya çıkan yeşil bir ışıltı var. Ama bu bizim tek renkli Gardneryan yeşil ışıltımız gibi değil; sanki zümrüt yeşilinin her tonuyla bezenmiş gibi.

Yeşil aurası geliyor? Ne anlama geliyor olabilir?

Yukarı bakıyor ve gözlerimiz çarpışıyor.

Bakışları bana bir şimşek gibi çarpıyor, gözleri sanki içten yeşil bir meşale ışıyla aydınlanmış gibi zümrüt rengi bir parıltıya bürünüyor. Parlak yeşil kıvılcımlar görüş alanımda patlıyor ve çizgilerimin arasından geçiyor ve ben geri çekiliyorum

Aynı anda o da şaşırdı, bakışları bir

Şaşkınlığı neredeyse öfkeli bir yoğunlukta, dudakları ayıktı, yüzünde

Tüm vücudum dondu. sokağın öbür ucundan bile hissedilebilen ani bir gerilim var.

Kalbim göğsümde sıcak bir şekilde çarparken gözlerimi ondan ayırıyorum, onun bariz gücü ve verdiğimiz açıklanamaz yoğun tepki beni derinden etkiliyor. Ve onu ve demirhanede çalışan diğer herkesi çevreleyen garip auradan.

Ona bir daha bakma! Kendimi uyarıyorum. *Burada bir çeşit büyü var.*

Çaresizce bakışlarımı masaya, dönüp duran gizli kızıl ve zümrüt elimi işaretleyen hızlı çizgiler. Gözlerimi saçlarının ürkütücü kırmızısından başka her şeye dikmişken Vücudunun akkor halindeki ışıltısı ya da acımasız, yemyeşil bakışları.

Kendimi derin nefes almaya zorluyorum.

Geoffrey ve Gwynn ve Mage Gyll arasındaki konuşma. Ne zaman Sonunda demirci dükkanına dönüp bakmaya cesaret ediyorum, kızıl saçlı çırak gitmiş. Rahat bir nefes aldım.

"Demirci dükkanındaki insanlar kim?" Arkadaşça sabah şakalaşmalarını bölerek gergin bir şekilde ağızımdan kaçırdım.

Mage Gyll, Gwynn ve Geoffrey hep birlikte bana dönüyorlar, sanki sonunda konuşmaya katıldığım için şaşırılmış gibi.

"Dinsizler mi?" Büyücü Gyll belirgin bir şaşkınlıkla açıklıyor.

Titrek bir nefes alırken başımı sallıyorum. "Onlarda bir tuhaflık var." *Hepsi renk renk parlıyor, onlara söylemek için can atıyorum.*

Ve genç demircinin bakışlarında zümrüt büyüü var. Ama düşüncelerimi dile getirmiyorum, bunun benim ışık yakınlığım olmasından korkuyorum.

Bu kadar uzun süre dindarca kontrol altında tutmayı başardıktan sonra.

Mage Gyll demirci dükkanına bakıyor, gözleri kısılmış, dudakları derin bir hoşnutsuzlukla . Bana ihtiyatlı bir bakış attı.

"çok iğrenç. Ve Verpacia'ya girmelerine *asla* izin verilmemeliydi."

"Altın elbiseli adam kim?" Soruyorum, kalp atışlarım hala trip atıyor. *Ve altın auralı kadın, sanırım, ama sesini çıkarmıyor. Ve rahatsız edici derecede çarpıcı Kelt. Gardnerya gülleri kızıl saçları ve yeşil şimşek çakan gözleriyle.*

Büyücü Gyll demirciliğe isteksizce kaşlarını çatıyor. "Rün işaretli kafa bandı olan mı? O bir Ishkart. Soylu bir rün büyücüsü ailesinden." Kaşları çatıldı. "Tüm Ishkart soyluları altın takar. Adı Zeymir Nyvor."

Zeymir Nyvor'u, Kelt bir müşteriye göstermek için kapıdan bir kılıç çıkarırken izliyorum.

Koşu büyüünün güneş benzeri aurasıyla bir ilgisi var mı?
Merak ediyorum.

Ağır silahlı, altın saçlı genç kadın şimdi bir bileme çarkının başında oturuyor. Bir kılıcın ağzını bileyiyor.

Beyaz kıvılcımlar havada uçuşurken dönüyor. Bıçağın taş üzerinde çıkardığı metalik gıcirtıyı buradan duyabiliyorum.

"O soylu bir Ishkart'tı," diyor Mage Gyll alaycı bir ifadeyle biz demircileri incelerken dudaklarını sıkıyor. "Kendi halkı onu kovdu."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Kadınlar yüzünden. Şuradaki de onlardan biri." Bileme çarkının başındaki genç kadını işaret ediyor. "İssani."

"İssani hakkında pek bir şey bilmiyorum," diyorum.

"Kuzey Ishkart halkı kendilerini böyle adlandırıyor." Büyücü Gyll yaklaşıyor ve sesini alçaltarak gizli bir fısıltıya dönüştürüyor. "Onu satın aldı. Bir çuval tahıl gibi." Geoffrey'nin bu sözleri beni şoka soktu. iğrenme sesi çıkarır ve Gwynn smithery yönünde bakar.

Mage Gyll genç kadına dehşetle bakıyor. "Diğeri daha da kötü."

Sanki bir işaretmiş gibi, demirhanenin içinden sivri kulaklı, yeşil tenli bir kadın çıkıyor ve ben şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

Pulları var. Parlak yeşil pullar, etrafını saran ışıltılı yeşil aura ile karışan yemyeşil bir takımyıldızı gibi etrafına parlak bir ışıltı yayıyor.

Gözleri göz kamaştırıcı bir gümüş, saçları pullarından daha koyu bir yeşil, sivri kulakları altın halkalarla çevrili. Bir erkek gibi giyinmiş, koyu yeşil bir tunik ve üzerinde parlayan yeşil Yılan Elf rünleri. Uzun, zümrüt rengi saçları altın Ishkartan rünleriyle işaretlenmiş geniş bir sarı kumaşla toplanmış.

"Bir Yılan Elfi," diye hayret ediyorum. Büyücü Gyll'e dönüyorum, babam ve Eliss Ana'nın suçlu yeraltı elfleri hakkında bana anlattıkları tüyler ürpertici şeyleri hatırladıkça yeniden . "Burada nasıl yaşıyor olabilir?"

Geoffrey, elini Gwynn'in elini koruyarak "Burada birkaç gevşek var" diyor. Omuz silkiyor. "Verpacia, doğru kağıtlara sahip oldukları sürece buna izin veriyor."

"Ishkart'ın Ishkartaan'dan kovulmasının sebebi o," diyor Mage Gyll uğursuzca. "Şu Yılan Elf kadını. Onun halkı Issani fahişesini kabul etti, ama Yılan Elf'i de elinde tutmakta ısrar etti." Demirciye karanlık bir bakış atıyor. "Ben Verpacian Konseyi'ne bu konuda birden fazla kez şikayette bulundum. Bu kadar düşük ahlaklı insanların Verpacia'ya girmesine izin verilmemeli."

Küçük bir çocuk demirci dükkanından çıkıp Yılan Elf kadının yanına koşar. Kadının tuniğini çekiştiriyor ve yabancı bir dilde heyecanla konuşuyor dili. Kulakları onunki gibi sivri ve derisi yeşil pullarla kaplı ama gözleri ve saçları siyah. Ishkart adamınıninkine çok benzeyen sarı işlemeli bir tunik giyiyor ve diğerleri gibi onun da muhteşem bir aurası var - sanki kendi küçük güneşymiş gibi etrafa yayılan altın ve yeşil ışıktan oluşan soluk ışınlar.

Mage Gyll sanki deliliğe teslim olmuş gibi, "İşte yumurtladıkları küçük engerek," diyor hoşnutsuzlukla.

Sözleri o kadar beklenmedik derecede sert ki beni ürkütüyor. Çocuğun görünüşü şaşırtıcı elbette, ama tavırları belirgin bir şekilde çocuksu. Yılan Elf kadın ona sıcak bir şekilde gülümseyip yanağını okşayınca kafam karışıyor.

Tavırları çok nazik görünüyor. Hiç de suçlu değil.

Hem kadına hem de çocuğa bakmamak elde değil. Yılan pulları parıldayan zümrütler gibi. Ve hepsinin sahip olduğu garip, eşsiz ışık auraları...

Çok güzel.

"Daha çok küçük," diyorum sesli düşünerek. Belki yedi ya da sekiz yaşında.

"Evet, *şimdi* bir çocuk," diye uyarıyor Mage Gyll, "ama büyüyecek bir tehlike haline geldi." Çaydanlığını geri alır ve ağzını sıkar,

yüzünü ekşiterek. "Hepsinin bir sonraki yumurtası kızıl saçlı ve yeşil pullu olacak. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

Alevler demirhanenin üzerine sıçrayıp binanın gölgeli iç kısmını dalgalanarak aydınlatırken demirhaneye doğru dönüp bakıyorum, turuncu ışık. İçimde sıcak bir şaşkınlık belirliyor.

İşte orada. Kelt. Demir ocağının yanında duruyor, ateş koyu renk, dağınık saçlarını kızıl parıltılarla boyuyor.

Anında onun tarafından büyülendim ve onu daha net görme dürtüsünün üstesinden geldim. Ona yan gözle bakıyorum, hayranlığımı gizlemek için başımı eğiyorum, gözlerimin etrafındaki çizgileri gizlice sıkılaştırıyorum ve onun görüntüsünü yakınima çekiyorum.

Elindeki kılıcı alevlerin içine doğru iterken ve bir yırtıcının bakışlarını akla getiren hareketsiz bir odaklanmayla kılıca bakarken yakışıklı bedeni yakın plana çekiliyor. Merakla eldivenlerini çıkarmadan kavradığı kızaran metali incelerken onu gizlice izliyorum. eli, duruşu bir yaz gölünün yüzeyi kadar durgun. Parlayan kılıcı bir örsün üzerine koyar, demir bir çekiç alır ve

Ani bir şiddetle, çekiçle kılıca saldırıyor, aurası parıldayan yeşil çizgiler izliyor. Kılıçtan kırmızı kıvılcımlar saçılıyor ve darbelerinin gücünü omurgamda hissedebiliyorum. Sonra parlayan kılıcı yakındaki bir su fıçısına daldırıyor ve büyük, tıslayan bir buhar bulutu gönderiyor.

Buhar sisi dağılmaya başlıyor ve şaşkınlık içimi sarıyor.

Direkt bana bakıyor.

Bakışları rahatsız edici derecede cüretkâr ve yakınlık çizgilerimi doğrudan doğru itiyor. Ama bu sefer başka tarafa bakmıyorum. Askıya alınmış bir an için dünya uzaklaşıyor ve ben bakışlarını tutuyorum, gözlerinin rengi canlı yeşil yaprakların arasından geçen güçlü bir öğle güneşi gibi. İçime çekiyorum

Yemyeşil renk iç içe geçerek bana doğru uzanırken ve yeşil bir yakınlık çizgilerimden aşağı doğru cızırdarken keskin bir şekilde. Görüş alanımın arkasında yeşil rünler canlanıyor...

"Sage."

Gwynn'in ölçülü, onaylamayan tonu beni çökmekte olan, şok edici köleliğimden sarsıyor. Hemen göz çizgilerimi gevşetiyorum ve bakışlarımı genç demirciden ayırdım. Rün imgeleri gözümün önünden gitmiyor.

Cam kırılması gibi görüntü kırılıyor, kalp durduran yeşil aniden açılıyor.

Gwynn, Geoffrey ve Mage Gyll hepsi bana derin bir endişe ile bakıyorlar.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, bir yandan da normal bir şekilde nefes almaya ve rengarenk yıkanmış asa elimi dikkatlice saklamaya çalışıyorum. "O bana bakıyordu Ben."

Az önce ne oldu? Neden ona baktım ve rünleri gördüm?

Mage Gyll alaycı bir ses çıkarır. "Eminim öyledir."

Bir bakmaya cesaret edemediğim demirci dükkanına doğru kızgın bir bakış fırlatıyor. "Kadınlarımızı tuzağa düşürmeye çalışıyorlar." Bize dönüyor, gözlerinde ciddi bir kararlılık var. "Siz genç büyücüler burada bizim türümüze yakın durursanız güvende kalırsınız." Elini koruyucu bir şekilde

Gözlerimi militanca masaya sabitlerken, asa elim yasak renkle karıncalanırken kalbim göğsümde çarpıyor.

İkinci bölüm:

Rivyr'el Talonir

Büyücü Gyll'in türümümüze yakın durmamız konusundaki uyarısından birkaç dakika sonra kalbim hâlâ küt küt atıyor. Yan gözle bakma riskini göze alıyorum.

Kızıl saçlı demirciyi yine gitmiş buldum.

yoğun bir şekilde rahatlamış ve sanki büyüünün bir anlık görüntüsü içimde sönmeyi reddeden bir mum yakmış gibi, onun yokluğunun rahatsız edici bir şekilde farkında.

Kes şunu, diye kendimi azarlıyorum, Gardner'ın katından bu kadar kolay uzaklaştığım için dehşete düşüyorum. *Onlar tarafından bu kadar çekilmeyi bırak.*

Onun tarafından çekilmeyi bırak.

Gwynn çöreğini yağlarken duraklar. Şimdi masada yalnızız, Geoffrey ailesiyle tanışmak için ayrıldı ve Mage Gyll bizden birkaç masa ötede, gri saçlı ve dindar bir şekilde süslenmemiş siyah giysileri olan iki zarif Gardnerian kadın için çay döküyor.

"Sage, kendini endişelendirme." Gwynn smithery'ye huzursuzca bakıyor. "Kelt'in sana oldukça garip baktığını fark ettim."

Sıkıntılı görünerek bana döndü. "Yakında Tobias'la birlikte olacaksın. Bunu sakın unutma. Ve yanında Dördüncü Seviye bir Büyücü varken kimse seni rahatsız *etmeye cesaret edemez.*"

O an içimi bir korku kapladı.

Tobias'ın isminden bahsetti ve bunun Gwynn'e aklımda çok ağır olan soruları sorma şansım olduğunu fark ettim - Geoffrey ile birbirleriyle olan ilişkilerini görene kadar cevabını asla hayal etmediğim sorular.

"Gwynn," diye durmadan başlıyorum, yanaklarıma ısı sürünüyor, "Mühürleme gecesi hakkında gerginim."

Mühür gecesi hakkında dindar genç kadınlar için yazılmış tüm hikayeleri okudum, tam olarak ne olacağına dair bir ipucu aradım. törenden sonra olacak. O gece birlikteliğimizi tamamlayacağız ama. Halkın içinde ayak bileğimi bile göstermemiştim.

Hikâyeler iffetli öpücüklerle dolu ve bunlar bile hayal gücümü harekete geçirmeye ve içime bir sıcaklık yaymaya , ama... sonra ne olacak? Çift olduğumuzda tamamen soyunmamız beklenemez. Gardneryalı bakireler böyle şeyler yapmaz.

Yoksa öyle mi?

Gwynn çayını bırakır ve bana ayık bir şekilde bakar. Daha fazla ayrıntı vermeme gerek kalmadan ne sorduğumu hemen tahmin ettiğini biliyorum.

Yanakları kızardı. "Birlikte gideceksiniz..." Nefes alıyor, konuşmaya başlarken kaşları geriliyor ama duraksıyor. Sonra gözleri sanki hatırladığı bir bilgiyle parlıyor ve ben de bilgi almak için çaresizce öne eğiliyorum. "Ve sonra," diye sesini alçaltıyor, "o Kadim Olan sizi bir araya getirecek. *Kusursuzca*." Ezberlediği bir şeyi mükemmel bir şekilde tekrarladığı için kendinden tamamen memnunmuş gibi neşeyle gülümsüyor.

İçimden iç çekiyorum. Bunun kesinlikle hiçbir faydası yok. "Ama... birbirimizi hiç tanımıyoruz," diye bastırıyorum, endişeli bir hayal kırıklığı yükseliyor.

"Bana yazmasına bile izin verilmedi. Nasıl bu kadar *çabuk* bu kadar yakın olabiliyoruz?"

Gwynn endişelerimi sallıyormuş gibi başını sallıyor. "Kadim Olan sizi bir araya getirdi. Bu, bunun olduğu anlamına gelir İkiniz için de mükemmel bir eşleşme."

Huzursuzluğum yerinden çıkmayı reddediyor; büyük, rahatsız edici bir çapak gibi derinlere saplanmış. "Peki ya oruç tutan çiftler bu konuda gerçekten mutsuz görünüyorlardı?"

"O yıllar önceydi," diyor, bu endişeyi geçiştirirken sesi yumuşak ve güler yüzlü. "Sağlıklı düşünmek için çok gençtiler. Kadim Olan'ın iradesine güvenmelisin." Bana gülümsüyor, bakışları kesinlik dolu. "Sen ve Tobias, Kadim Olan tarafından

Kadim Olan'ın kendi eli. Birleşmeniz yıldızlarda yazılı."

Bir an için onun çiçekli diline kapılıyorum ve bu, korkularımın tırtıklı kenarlarını yumuşatıyor, içimde tatlı bir umut şeridi açıyor.

O haklı. Kadim Olan'a güvenmeliyim. Tobias ve ben birlikte mükemmel , yoksa rahip bizi oruç tutturmazdı.

Ama sonra, Gwynn sakın gülümsemesini kaybeder ve parmak ucunu kakma ahşap masanın ağaç tasarımındaki bir dikiş boyunca dikkatlice ovuştururken koyunlaşır. "Sage," diye soruyor, "hala buna sahip değilsin Geoffrey'nin bahsettiği değnek, değil mi?"

Çocukluk oyunlarımızla ilgili utangaçlığına gülümsüyorum, sonra eteğimin hemen altına uzanıyorum ve oyuncak asayı botumun yan tarafına sakladım. Sık sık orada taşıyım, benim küçük, Yüreklendirici bir sır. Kahraman olmaya çalıştığım bir zamanın hatırası. Güç sahibi olduğum. Ve elimde bir asa olması çok iyi hissettiriyor, sadece bir oyuncak olsa bile.

Asayı tutuyorum ve Gwynn'e eğlenceli bir gülümseme gösteriyorum. "Tekrar görmekten hoşlanabileceğini düşündüm."

Havayı içine çekiyor ve donup kalıyor. "Lütfen," diye nefes alıyor, "şunu." Anında şaşkınlığa kapıldım. "Neden?"

Gwynn asaya aşırı ihtiyatla bakıyor. "Bu... , oynadığımız gibi Kutsal Güç Asası olmayabilir... ama bu gerçek bir asa."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Asayı hızlıca botuma geri kaydırıyorum ve eteğimin eteklerini çekiyorum. "Büyük Kadim Olan, Gwynn!"

"Sesini alçalt, Sage," diye yalvarıyor Gwynn.

"Gerçek bir asaya sahip *olamam*," diye fısıldıyorum ısrarla.

"Konsey'den izin almadım. Nereden aldın onu?"

Gwynn bana suçlulukla bakıyor. "Lütfen bu kadar sinirlenme. Onu zırhlıdan çaldım-"

"Sen mi *çaldın*?"

Gwynn, "Oyulmuş bir kopya ile değiştirdim" diyor, kızarıyor. "Ve sonra o Konsey elçileri benim yaptığımı aldılar. Kimsenin olmadığı açık Bir daha kimse bundan bahsetmediği için hiç umursamadım." İfadesi savunmacı tavrını kaybediyor ve özür dilemeye dönüşüyor. "Beni bu kadar pervasız olmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Kendimi tüm bu olanlara kaptırmıştım.

fantezi." Bana yalvaran bir bakış attı. "Lütfen, Sage. Sadece bir yere sakla. Ya da yok et. Gerçekten, o cephanelikten geçen yüzlerce asadan biriydi. Bu da zaten işe yaramaza yakındı. Babam bunun bir oyuncak kadar iyi olduğunu söylemişti. aldı."

Ama bu bir oyuncak değil.

Bu gerçek bir asa. Ve onun etrafında ördüğü korkunç hikayeyi hatırlıyorum; asanın peşine düşmüş, yollarına çıkan herkesi öldürmeye hazır göz kamaştırmacı iblisler, Valgard'dan kaçıp Halfix'te saklanmak isteyen asa.

Gwynn'in ifadesi gerçek bir endişe ile geriliyor, ancak alarmımın bir kısmı akıl aldıkça geri çekiliyor. Eğer işe yaramaz, güçsüz bir asaysa, bunca zaman sonra kimse onu aramaya gelmeyecektir. "Ben yapmayacağım Kimseye bundan bahsetme." Keşke bana gerçeği uzun zaman önce söyleseydi diye içimden geçiriyorum.

Gwynn'in alnındaki gerginliğin bir kısmı akıyor. "Teşekkür ." Bana içten bir minnettarlık bakışı veriyor.

Atların nal sesleri dikkatimizi yola doğru çekiyor. Burası kalabalık bir yer, Verpax Şehri, ve kendimi zihinsel olarak Sakinlerinin ne kadarının Gardnerya'lı olduğunu hesaplıyorum. Siyah cüppeli Büyücüleri seçiyorum, bugün dışarıdaki insanların yaklaşık yarısı, ve işte o zaman onları görüyorum.

Yıkıcı derecede yakışıklı genç bir Gardnerili adam, kolunda Gardnerili bir kızla caddenin diğer tarafında yürüyor, ikisi de aşık aşıklar gibi gülüyor ve gülümsüyor. Kız güzel, siyah tuniği vcoda oturan ve skandal bir şekilde Parlayan mor taşlar, yakınlık çizgilerimi anında alevlendiriyor. Çift yaklaşıyor ve bakışlarım genç adamın yüzüne kilitleniyor. Gz kamaştırmacı yeşil gözler.

Vahşi bir inançsızlık içime çökerken tüm nefesim ciğerlerimden boşalıyor.

Tobias.

Korkunç farkındalık boğazımı tırmalıyor. Hızlı arkadaşım. Draven ile. Onu mide bulandırıcı bir kesinlikle tanıyorum. Draven'dan Oruç tutarken, salkım söğüt gibi, çekik gözlü güzelliği zamanla daha da parladı ve güzelleşti. Tobias'a aşık olan aynı nefret dolu kız. Onun yerine bana oruç tuttuğunda perişan olan.

Tobias'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve Draven'a dönüp genişçe gülümseme gösterisi yapmadan önce bana aşağılayıcı bir bakış fırlatıyor.

Draven gülerek kirpiklerini kırpıştırıyor ve çapkınca *bana* dokunuyor. hızlı arkadaşının elini.

Gözlerim harap olmuş gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor.

"Oh, Sage." Gwynn elini hafifçe koluma yaslamak için eğilir. "Neredeyse sana bunun hakkında yazdım." Mutlu, flört eden çifte bakar, sonra bana geri bakar, çelik gözlü. "Zaten kazandın, Sage.

Bunu sakın unutma. Tobias *senin* için oruç tutuyor."

Acı içime işliyor. "Ne zamandır tanıyorsun?" Kelimeleri zar zor . "Bana nasıl söylemezsin?"

"Yüreğim el vermedi..." Dudağını ısırtıyor, sonra kızgınlıkla Tobias ve Draven'a bakıyor. "Nasıl olduğu önemli değil davranıyor, görmüyor musun? Ona sahip olamaz. O *senin*." Eli kolumu sıkıca kavradı, iri gözleri kaskatı kesildi.

kararlılık. "Ona sahip çıkacaksın. Yapacağın şey bu. Sen ondan çok daha güzelsin."

"Kimse daha güzel olamaz!"

Gwynn yılmadı. "Sadece onu yalnız başına almalısın... ve onu kazanmalısın."

Tobias ve Draven, demirci dükkânının bitişiğindeki kuyumcu dükkânının önünde bazı bibloları bakmak için duraklar. Bir gözyaşı dökülür

yanığımdan aşağı süzülüyor, ben de kabaca siliyorum. Tobias tüm ailemin burada olduğunu biliyor olmalı, küçük kardeşlerim ve Kız kardeşler. Mühürlememiz için.

"*Kendi* hızlı arkadaşımı kazanmak zorunda kalmamalıyım," diye karşı çıkıyorum, sesim onları izlerken kırılıyor. Gwynn'e geri dönüyorum ve gözlerini arıyorum, umutsuzca aniden dönen bir dünyada umut için kavradım tamamen kafasında. "Ve onu nasıl kazanabilirim ki *onu*?"

Gwynn bana "Akşam yemeğinde yanına otur," dedi, narin çenesi ayarlandı meydan okurcasına sıkı. Daha yakına eğiliyor ve alçak bir fısıltıyla konuşuyor. "Kalçasına dokun."

İçimde şok dalgaları dolaşıyor. "*Kalçası!*"

"Güven bana," diyor Gwynn, yanakları bir kızarma ile yanıyor. "Elini uyluğundan yukarı doğru koş. Draven hakkında her şeyi unutacak. Sonra onu yalnız bırak."

"Ama... Gardnerianların..." Sesim dar bir fısıltıya dönüşüyor. "Böyle şeyler yapmamamız gerekiyor..."

"Peki, yapacaksın," Gwynn kesin olarak belirtiyor. "Eğer Draven'in var olduğunu unutmasını istiyorsan."

Yüzüm ve boynum sefalet ve utançtan rahatsız edici bir şekilde ısındı. Gwynn'in kararlı ifadesini alıyorum. O kadar emin, erkekler hakkında o kadar gizli ve saklı bilgilerle dolu ki. Hatırlıyorum Geoffrey ile aralarında geçen ateşli bakışmalar. Ne kadar da aşık görünüyordu.

"Ne kadar yüksek?" Boğuk bir fısıltıyla soruyorum, güzel Draven sokağın karşısından bir kahkaha atıyor. Çaresizlik içime işliyor. "Kalçasının ne kadar yukarısında?" *Kesinlikle o kadar yüksek değil...*

Gwynn bana kararlı gözler koyar. "Onu geri kazanmak için ne kadar yüksek olursa olsun."

Açık alanda hıçkırmamak için kendimi zor tutuyorum. Tobias'ı geri kazanmak zorunda olmamalıydım! Bu çirkin şeyi yapmak zorunda kalmamalıydım. O benim *hızlı arkadaşı*m. Beni sevmesi gerekiyordu.

Draven bana öyle sinsi bir sırıtış fırlatıyor ki içim içimi. Sonra dönüp Tobias'ımla birlikte geldikleri yöne doğru yürüyor, dünyam tamamen parçalanma tehdidi altındayken ikisi de sokak trafiği tarafından hızla yutuluyor.

"Neden bu kadar asık suratlısın?"

Erkek sesini duyunca irkildim.

Bizim yaşlarımızda bir Elf genci demir çitin üzerinden hoyratça eğiliyor. Ona göz kırpyorum, ani varlığıyla kafam karışıyor. Tüm Alfsigr'ler gibi ince ve bir buzul kadar soğukkanlı bir güzelliğe sahip. Ama aynı zamanda çılgılık atacak kadar farklı. Gökkuşağı metalik tozundan oluşan ışıltılı bir bulut Elf gözlerinin parıltısını vurguluyor ve kesinlikle *Elflere benzemeyen* rahat bir duruşu var. Örgülerine tutturulmuş yakut taşlardan oluşan bir takımyıldızı ve çok renkli halkaları var.

Sivri kulakları ve göz kamaştırıcı beyaz Elf tuniğinin kenarları ilmek ilmek kırmızı, mor ve altın rengi dikişlerle süslenmiştir.

Ve nefesimi kesen prizmatik, gümüş bir aurası var.

"Seni neşelendirebilirim," diye teklif ediyor, Alfsigr aksanı akıcı ve yumuşak, gümüş gözleri dans ediyor.

Gwynn ya da ben tepki vermek için zamanımız olmadan, başını eğiyor ve bana sırıtıyor ve aniden dünyanın tüm rengi bakışlarına doğru daralıyor. Anında ona cıvatalanıyordum, ağzım aptalca açık asılı duruyor, çünkü gözlerindeki yansıyan rengin isyanı neredeyse ışığımı yağmalıyor

ve onu rehin alır. Güneş ışığıyla dolu bir göle düşmek gibi cam kırıklarıyla. Bir an için Tobias'ın reddinin acısı yok oluyor ve ben prizmatik güzellikte bir dünyada asılı kalıyorum, menekşe rengi şimşekler çakıyor.

Gözleri tanıma ile parlıyor. "Yüce tanrılar, sen bir Işık Büyücüsüsün. Ne kadar inanılmaz."

Etrafımdaki prizmatik renkler yoğunlaşıyor, her bir parçanın içinde karmaşık gümüş rünler oluşuyor, canlanıyor ve karmaşık dişliler gibi dönüyor. Büyüleyici. Çok güzel.

Hanın yönünden beni çağıran sert bir sesin zar zor farkına varıyorum.

"Oh, seni savunmasız , değil mi?" Elf'in sözleri boğucu bir okşayış. "Muhtemelen eline bir asa bile vermemişlerdir." İç geçiriyor ve bunun içimde dalgalandığını hissedebiliyorum. "Bana odaklan, *ti'a'lin*. Koruyucu bir koğuşturacağım."

Zihnimin gerisinde belli belirsiz bir uyarı fısıltısı dolaşıyor ama görmezden geliyorum. Baştan çıkarıcı bir şekilde sükunet içindeyim, o gözlerini yaklaştırdıkça gümüşün içinde yüzüyorum. *Onun gözleri*. O güzel gözleri. Bana doğru dönen ve görüşümü aydınlatan spiral gümüş rünlerle dolu. Rünleri hissedebiliyorum Bakışlarında süzülürken, asa elimin avucuna bastıran bir şeyin hayal meyal farkındayken, yakınlık çizgilerim yuvarlanan, eşmerkezli desenlerle cızırdıyor.

"Sende rune büyüsü var, bunu biliyor muydun *ti'a*?" Sesi prizmatik gölün her yerinden geliyor. "Tüm Işık Büyücüleri'nde vardır. Ama sana bunu nasıl kullanacağını hiç öğretmediler, değil mi? Yoksa kendini korurdun."

Görüş alanımın ortasında yeni rünler oluşmaya başlıyor, havada asılı çizilmiş ve gümüş ateş gibi parlıyorlar.

Bir kapı çarpıyor ve prizmatik gölden koparılıyorum, gerçek dünya görüş alanıma girerken gerçeklik çöküyor. Sandalyeme doğru geri çekiliyorum, başım , korku işliyor. Elf bana bir rune-stylus olması gereken bir şey doğrultuyor.

Şok beni ele geçirdi. *Bir Elf rune büyücüsü*.

"Ondan uzak durun! *Şimdi!*"

Edyth Gyll'in Seviye Dört kocası Mage Korrin Gyll bize doğru yürüyor, hemen arkasında iki genç Seviye Üç Büyücü var. Gwynn

ve Edyth, Mages'i takip ediyor, öfke dolu ifadeleri ve Gwynn'in yardımlarını çağırmaya gitmiş olması gerektiğini anlıyorum.

Ne zamandır Elf'in esareti altındaydım?

Üç Büyücü asalarını ısıltılı Elf'e doğrultuyor ve ben de kahvaltıda etmekte olan diğer tüm Gardneryalıların Büyücülerin arkasına çekildiğini ya da kaçtığını fark ediyorum. Şaşkınlıkla hepsine göz , kendimi sabit tutmaya çalışıyorum, düşmemek için koltuğumun kenarına tutunurken başım dönüyor.

Elf bana gülümsüyor ve yavaşça doğruluyor. Gümüş gözleri, elindeki kalemi boş boş çevirirken sanki onları inanılmaz derecede eğlenceli buluyormuş gibi tüm sivri asalara doğru kayıyor.

"Bana ne yaptın?" Korkuyla savaştan bir öfkeyle mırıldanıyorum. Elf kısa bir kahkaha atıyor ve mükemmel dişlerini bana doğru gösteriyor.

"Sen bir Işık Büyücüsüsün. Ben bir rün büyücüsüyüm. Bu kombinasyon senin için tehlikeli olabilecek bir köleliği tetikleyebilir ve tüm gücünü senden alıp bana çekebilir. Bunun olmasını engellemek için uygun şekilde korunman gerekiyordu, bu yüzden-"

"Ondan uzak durun dedim!" Korrin Gyll gürlüyor.

Elf bir kahkaha atar ve Korrin'le diğer büyücülere dar bir bakış atarak onları değerlendirir. "Siz Gardnerililer ne kadar da neşelisiniz." O pansiyona şöyle bir göz atar. " *bu* yüzden burayı seviyorum. Hoş bir hava." Onlara sırtlıyor ve

Masamdan küçük çörek alıp arsızca ısıyor. Kasvetli bir takdirle başını sallarken gözleri kısa süreliğine açılıyor. "Mmm.

Harika bir yemek. Kuş üzümüne bayılırım." Ona öfkeyle bakan Edyth Gyll'e bakıyor. "Bunu sen mi pişirdin?" Kelimeler çörek yüzünden hafifçe boğuklaşıyor. "Oldukça iyi-"

"Burası *Gardnerililer* için," diye hırılıyor Korrin Gyll. "Kafirler için değil *pislik*."

Korrin'e bakarken Elf'ten bir kahkaha daha yükseldi. küçümseme. "Bütün bu siyahlardan hiç bıkmadın mı? Shining One'ın sidiği, tüm bu beyazlardan bıktım." Gözleri birden irileşiyor ve elindeki çöreği havada çevirerek dudağını kaldırıyor. "Özel bir yemek yapmalıyız.

Tatil! Alfsigr tamamen siyah giyinebilir ve sizinkiler de gümüş ve beyaz giyinebilir. Çok görkemli ve kafa karıştırıcı." Döndü ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Gümüş broker içinde muhteşem görünürdün."

Doğrudan ona bakmaya korkuyorum, bu yüzden ona yan gözle bakıyorum, hala korkunç derecede başım dönüyor. "Büyünü bir daha üzerimde kullanma."

"İstesem de yapamazdım," diye küstahça cevap veriyor. "Seni korudum." "Bu ne anlama geliyor?" Ondan korkarak soruyorum.

"Sana ne anlama geldiğini *söyledim*," diye küçümseyerek karşılık veriyor. Yürüme yolunun ilerisinde bir şey gözüne çarpıyor ve ağzı yüzünü buruşturuyor. Gümüş gözlerini devirir ve nefes verir Alfsigr'de alçakça bir yemin gibi geliyor.

Beş Alfsigr Elfi geçitten aşağı fırtına gibi iniyor, beyaz bir kar fırtınası gibi geliyorlar. Elllerinde kılıçlar, sırtlarında yaylar ve sadaklar var ve gümüş kaplama zırh giyiyorlar. İçlerinden biri diğerlerinden daha uzun ve benim işkencecimle aynı yontulmuş yüz hatlarına sahip.

İşıltılı Elf, uzun Elf'e fazla geniş bir gülümseme fırlatır. "Ah, Yllyndor. Benim mizahsız kardeşim." Gözleri ayakta duran Elf'e kayıyor Yllyndor'un yanında. "Ve Kryl'in. Onun aynı derecede mizahsız ikincisi." Bana derin bir hoşgörüyü bakıyor, gümüş rengi gözleri Bakışlar artık çok daha soluk. Zar zor orada. Ve bana gülümserken etrafındaki gümüş aura kayboldu. "Bu sabah giderek daha da aydınlanıyor, benim tatlı kargam. Sence de öyle değil mi?"

Ben daha bu hakarete bir yanıt veremedim, Yllyndor öfkeli bir şekilde Yüksek Alfsigr söylemeye başladı ve biz Gardnerlilere doğru sert bir şekilde eliyle işaret ederken, ışıltılı Elf de hayal kırıklığı içinde kafasının arkasını kaşıyarak bir şeyler söylemeye çalıştı yapamıyor. Kryl'in kılıcının kabzasını sıkıca kavriyor, sanki en ufak bir kıskırtmada ışıltılı Elf'i öldürmeye hazırmış gibi.

"Sizi gözaltına alıyoruz," diye sert bir şekilde Ortak Dilde anons eden Yllyndor, sanki kendisini dinleyen herkese niyetler.

"Ha!" diye öksürdü ışıltılı Elf inanamayarak, bir eli ince kalçasında. "Alfsigr topraklarına geri götürülüp hapse atılmak için mi? Sanmıyorum."

Hapishane mi?!

Uzun boylu Elf bir başka acımasız Alfsigr'i serbest bırakıyor.

"Kendi mirasımı çalamam," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor ışıltılı Elf. "Ve senin burada hiçbir yetkin yok, Yllyndor. Benim bir

açık uçlu oturma izni ve *bunu* iptal ettirmede iyi şanslar. Güçlü olabilirsiniz ama Verpacia'nın bürokratik kâbusu ile boy ölçüşemezsiniz."

Yllyndor soğuk bir şekilde kardeşine bakar.

"Burada istenmediğime dair belirgin bir izlenim ediniyorum," diye söyleniyor ışıltılı Elf, küçük çöreğini parlatırken ve ellerini hızlıca kırıntılardan arındırır. Doğrulur ve sesi bir çan kadar berrak bir şekilde tüm kalabalığa hitap eder. "Bunu duymak hepinizi üzecek olsa da, artık gitmeliyim. İyi günler, siz inanılmaz şenlikli insanlar."

Sonra topuklarının üzerinde döner ve bir anlığına boşalan yola doğru yürür, giderken de kendi kendine ısıklık çalar.

Yllyndor hiçbir uyarıda bulunmadan, üzerinde gümüş bir rün bulunan fildişi bir taş çıkarır. Kolunu uzatıp taşı kardeşine doğru tutuyor ve başparmağını taşın ortasından geçiriyor.

Taştan gümüş bir ışık akımı fışkırıyor ve ışık ışıltılı Elf'in sırtına doğru ilerlerken geri çek. Beyaz bir ışık patlamasıyla ona çarpıyor, Elf'in giysisi parlayan bir ışıkla aydınlanıyor.

gümüş rünler. Beyaz ışık ikinci kez gümüş kıvılcımlara dönüşerek patladığında nefesim kesiliyor ve yoldan geçenlerin çığlık atarak kaçışmasına neden oluyor.

Atlar ürküyor, Kelt sürücüsü dizginleri sertçe çekerken biri şaha kalkıyor.

İşıltılı Elf yavaşça dönerek diğer yüzleşir.

Arsız alaycı havası gitmiş. Artık çelik gibi soğuk gözlerinde sert bir meydan okuma, fildişi dudaklarında neşesiz bir gülümseme var.

"Ben iyi ödüllendirildim, sizi dar kafalı, sıkıcı, hoşgörüsüz *aptallar*." Alfsigr'in acımasız bir akışına başladı, sonra durdu, döndü ve doğrudan bana baktı, parmağını vurgulayarak işaret etti. "Olduğun yerde *harcanıyorsun*." Kardeşine bir kez daha ateş ederken burun delikleri alevlendi.

Bana dönmeden önce saf bir öfkeyle baktı, gözlerinde sert bir isyan parıltısı vardı. "Menekşe rengi bir elbise denemelisin, *Işık Büyücüsü*." Ses tonuna bir acılık notası girdi. "Gerçekten, *ti'a'lin*, siyah senin rengin *değil*."

Kardeşine nefret dolu son bir bakış fırlatıyor, sonra dönüp demirci dükkanına doğru adım atıyor. Öfkesinin havada titreştiğini hissedebiliyorum.

Gwynn ağlıyor ve bana koşuyor. Edyth Gyll takip ediyor
İkisi de telaşla beni rahatlatmaya çalışırken dengem yavaş yavaş yerine geliyor. Elfler Korrin'den özür diliyor
Gyll, uzun boylu Elf ona Alfsigr kraliyetini bilgilendireceğini .
Konsey. Gergin konuşmalarını zar zor takip edebiliyorum, genç Elf'in kafa karıştırıcı sözleri ve üzücü güç seviyesi beni çok etkiliyor.
Sonunda Elfler Korrin'le konuşmayı bitiriyor, demirci dükkanına doğru sert bakışlar fırlatıyor ve oradan ayrılıyorlar.

"Neden onu tutuklayamıyorlar?" Gwynn yalvarıyor. "Kim o?"

Büyücü Gyll başını sallar. "O asırlardır gelen en güçlü Alfsigr rune büyücüsü. Adı Rivyr'el Talonir. Alfsigr kraliyet ailesinin oğlu ve ailesinin yüz karası." Demirciye ters ters bakar. "Onun gibi davranan bir Elf hiç tanımadım. Mirasa kondu, Alfsigr topraklarını terk etti ve hemen delirdi."

"Beni koruduğunu söyledi," diyorum Mage Gyll'e, sesim titreyerek.

Korrin Gyll bana küçümseyen bir bakış attı. "Seni korumaya gerek yok, çocuk. İçinde bir korumanın tutabileceği kadar büyü olması mümkün değil."

, hiçbir anlamıyorum.

O Elf bana bir şey yaptı, yine de endişeyle kendi kendime düşünüyorum.
Ve bunu yaptıktan sonra, aurası ve gümüş gözlerinin vahşi çekiciliği de kayboldu.

Edyth Gyll demirci dükkanına doğru nefret dolu bir bakış fırlatıyor ve omzumu sıkıyor. "Gel, aşkım. Artık güvendesin. Hepsi bu kadar. önemli."

Bu korkutucu, öngörülemez yabancılardan ve onların tehlikeli büyücülüklerinden güvende. Kendi halkımla güvendeyim.

Tobias'ın ihaneti düşüncelerimi kesiyor, ama Edyth ve Gwynn beni titrek bacaklarda yukarı doğru yönlendirirken ve beni hana doğru yönlendirirken korkunç hatırayı zorluyorum.

Tobias ve ben mühürlendiğimizde, her şey yoluna girecek, diyorum kendi kendime, kendimi hissederek. Draven'ı unutacak ve beni dünyanın tüm tehditlerinden koruyacak.

"Karga Prenses," diye cınlıyor Rivyr'el'in küstah sesi sokağın karşısından.

Titriyorum, nabzım daha da yükseliyor ve Edyth ve Gwynn'in ikisi de ona bakmamam için beni teşvik ederken bile dönüyorum.

Rivyr'el Talonir, gümüş rengi bakışları isyanla kararmış bir halde, demirci dükkanının kapısının hemen önünde durduğu yerden muzipçe gülümsüyor. Zarif elini fildişi dudaklarına götürüyor ve bana bir öpücük konduruyor.

Üçüncü Bölüm:

Fastmate

"burada olacak," diyor Tobias'ın babası, sesi sert, sanki bu sorgulanmaması gereken tartışılmaz bir gerçekmiş gibi. Tobias'ın boş sandalyesi ve dokunulmamış yemeği bir tokat gibi tertemiz çorba kasesi, açık hava restoranının akşam havasına buhar gönderiyor.

Kendimi sıkıca içeri çekiyorum, zengin pırasa çorbasını yiyemiyorum, yanaklarım ve boynum sefil bir bilgiyle yanıyor. Ve daha da acınası bir merakla, Büyücü Vasillis'in oğlunun neden akşam yemeğinde bizimle olmadığını bilip bilmediğini ve bu yüzden mi ton.

Babası, Büyücü Vasillis ile Verpacia'daki "dinsizlik sorunu" hakkında konuşurken Tobias'ın annesi başını dikkatlice eğmiş, çorbasından ölçülü yudumlar alıyordu.

Gwynn ve ben bir Elf tarafından accosted edildi. Normalde, Eliss Ana bu konuyla yakından ilgilenirdi, ama bu gece dikkati dağıldı, kaşları gerginleşti, gözleri açık yemek alanının etrafında dolaşıyor, giderek artan lamba sokağında yukarı ve aşağı - şüphesiz Tobias'ı arıyor.

Uzun süre aramasına gerek yok.

Tobias aniden bir fırtına gibi iniyor, karanlık pelerini arkasından akarak masaların etrafında dolaşıyor. Güzel, sert ve öfkeli bir ihtişamla dolu ama bana bakmıyor bile.

Beni görmezden geldiği için içim daralıyor. *O Draven'ın. Hepsi onun, düzensiz kalp atışlarım dışarı vuruyor. O seni istemiyor.*

"Ah, Tobias. Sonunda varlığınla bizi şereflendirdin." Tobias'ın babası, siyah bez peçetesiyle dudaklarını silerek bu durumu yumuşak bir şekilde gözlemliyor, ancak rahat tonunun altında çelik var.

Tobias yanımdaki sandalyeyi olabildiğince büyük bir güçle geri çekiyor. ve sert kazıma sesiyle irkildim. Ağır bir şekilde düşüyor

ve bana küçümseyici bir bakış fırlattı.

Kulaklarım yanıyor, başım hastalıklı bir çaresizlikle doluyor. Gözlerim Eliss Ana'nın sert bakışlarıyla buluştuğunda, çaresizlik ezici bir sıkıntıya dönüşüyor. Gözleri dikkatle Tobias'a ve tekrar bana kayıyor. Ne demek istediği çok açık: *Buna bir çare bul, hem de hemen. Yoksa bu senin ve bizim utancımız olur.*

Büyücü Vasillis ve Babam içimi çalkalayan gerilimi görmezden gelirken konuşulan tüm incelikleri zar zor duyabiliyorum Tobias sızlanırken. Annesi masanın karşısında çorbasını mekanik bir şekilde yudumlamaya devam .

Onu kazanmalıyım, nefes nefese fark ettim. Kazanmak zorundayım. Ve kazanacağım. Onu kazanacağım ve her şey olması gerektiği gibi yerine oturacak. Her zaman istediğim sadık hızlı arkadaş olacak.

Tobias bana yan gözle bir bakış fırlattı ve sert Durumun gerçekliği kısa süreli umutlu olma çabamı yok ediyor.

Kadim Olan bu korkunç şeyi düzeltecek. zorunda.

Babalarımız boş boş konuşurken içim daha da sıkılıyor. Üniversite. Eliss Ana, sanki buna bir şekilde ben sebep olmuşum gibi bana aşırı derecede kınayan bir bakış attı.

Öyle mi ? Güzel Draven gibi agresif bir şekilde onu aramalı mıydım? Ama bana bunu öğretmediler. Tobias beni utangaç ve ağırbaşlı sevmesi gerekiyordu. Ama bu dünyada hiçbir şeyin olması gerektiği gibi olmadığını çabucak öğreniyorum.

Tobias'ın öfkesini neredeyse hissedebiliyorum. Ürkütmekten korktuğum bir panter gibi, kadar sıkı sarılmış.

Draven'in varlığını unutturmak istiyorsan elini kalçasında gezdir.

Gwynn'in şok edici tavsiyesi aklımda titreşiyor.

Çaresizce Tobias'a bakıyorum ama o inatla beni tanımayı reddediyor.

Ebeveynlerimiz hararetli bir sohbeta dalana kadar bekliyorum, Eliss Ana bana karşı duyduğu hoşnutsuzluğu birkaç dakikalığına unutup

"Yılan Elfler ve sapkın Alfsigr Elfleri

serbestçe dolaşmasına, kızlarımıza sarkıntılık etmesine izin verildi."

Tobias'a yan gözle bakıyorum, kalbim güm güm atıyor, ya şimdi ya hiç diye düşünüyorum.

Titreyerek elimi dizine koyuyorum.

Tobias'ın başı belli belirsiz, şaşkın bir sarsıntı geçiriyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

Kalbim çılgınca atıyor ama elimi hafifçe yerinde tutuyorum, bu kadar yüzsüz olmaktan korkuyorum. Dizleri elimin altında sıcacık ve kaslarının kasıldığını hissedebiliyorum. Bu yasak şeyi yapmak aynı anda hem heyecan verici hem korkutucu hem de utanç verici.

Elim titreyerek elimi hafifçe kalçasından yukarı kaydırıyorum ve Tobias keskin bir nefes alıyor.

Nerede duracağım? Durmak zorundayım. Draven nerede ?

Kalçası tekrar geriliyor, taş gibi sertleşiyor, dümdüz ileriye bakarken yanaklarına kırmızı bir kızarıklık doluyor, nefesi derinleşiyor. Gözlerini tamamen bana çevirdi ve bir başlangıçla fark ettim ki... işe yaramıştı.

Bakışlarındaki tüm öfke gitmiş. Sanki beni ilk kez gerçekten fark ediyormuş gibi sadece bulanık bir şaşkınlık kalıyor.

Göğsümde kırılgan bir umut yükseliyor. Ona doğru eğildim, boğazım kurudu, kalbim pır pır etti, ona kararsızca fısıldadım, pürüzlerin üstesinden geldim

sinirler. "Yemekten sonra benimle yürüyüşe çıkmak ister misin? Ve... belki biraz konuşabiliriz?"

Yutkunuyor, tüm dikkati bana odaklanmış. Sadece bana. Hızlı arkadaşı.

Ben yaptım. Sadece elimi kalçasına koydum.

Başını sallıyor, büyülenmiş gibi.

Bu büyüü bozmamak için çaresizce elimi ondan dikkatlice çekiyorum ve ona titreyen bir gülümseme veriyorum. "Henüz üniversiteyi görmedim," diyorum ona.

Ağzı bir sırıtışa dönüşüyor, güzel gözlerinde şimdi baştan çıkarıcı bir parıltı var. "Peki, sana bir tur attırmam gerekecek, değil mi?"

Daha geniş bir gülümsemeyle cesaretlendim. "Bu hoşuma gider. Hem de çok."

Konuşacağız ve birbirimizi tanıyacağız, kendimi rahatlatıyorum. Ve Draven'la ilgili her şeyi unutacak.

Eliss Ana'ya bakıyorum ve onaylayan bakışından dostça alışverişimizi fark ettiğini anlıyorum.

Tobias ve ben, ebeveynlerimiz Büyücü Konseyi'nin işlerini ciddiyle tartışırken sessizce yemek yiyoruz ama aramızda yeni, hissedilir bir gerilim var, birbirimize odaklanmamız artık havada hararetle bir şekilde titreşiyor.

Sonunda tatlı geliyor ve ben bir kaşık dolusu baharatlı krem şantinin tadını çıkarırken Tobias'ın eli kalçamın üzerinde kayıyor.

Donup kalıyorum, kaşığım havada asılı kalıyor. Eli bacağımın oldukça yukarısında ve içimde keskin bir tedirginlikle karışık heyecan verici bir sıcaklık uyandırıyor. Eli sıkılaşıyor, çok sıkılaşıyor. Sert sıkıştırarak kadar. Ama yine de ona bakıp utangaç bir gülümsemeye zorluyorum, onun gözüne girmek istiyorum. Herkesin içinde kalmak istiyorum. iyi niyet.

Bana yan gözle bakıyor ve karşılığında çapkın bir gülümseme gönderiyor, eli gevşiyor ve kalçamdan kayıyor.

"Baba," diye anons ediyor Tobias tüm yetişkinler dönüp onun aniden sohbe katılması karşısında gözlerini kocaman açıp kırıştırtıyor. Tobias babasına parlak bir gülümseme fırlatır. "Sagellyn'e etrafı gezdirmek istiyorum. Üniversite."

Annesi başını kaldırıyor ama yemek boyunca olduğu gibi sessizliğini koruyor. Tobias'ın babası kaşlarını kaldırarak onu inceliyor, sonra babama bakıyorum, o da hoşgörüyü başını sallayarak izin veriyor. Eliss Anne bana sert ve dikkatli bir bakış fırlatıyor, gözleri Tobias'a kayıyor. Ne demek istediği açık. *bu yeni nezaketi koruyun.*

",," diyor Tobias'ın babası, dikkatini tekrar yemeğine vermeden önce Tobias'a hızlı ve küçümseyici bir bakış atıyor. "Ana caddede kal. Ve yirmi birinci saatten önce geri dön."

Tobias ayağa kalkıyor ve bana düşüncelerimi karıştıran ve talihimdeki ani, kutsanmış dolayı beni sersemleten göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. Kalkmama yardım etmek için sıcak elini uzatıyor, sonra da gösterişli bir şekilde bana kolunu uzatıyor.

Koluna girdiğimde ve beni sessizce götürdüğünde hararetli, şaşkın bir sersemlik içindeyim.

Ailelerimizden ve restorandan uzaklaşır uzaklaşmaz, Tobias'ın agresif ve kibar tavrı değişiyor. Artık dikkati dağılmış gibi görünüyor, sessiz ve beni sinirlendiren yoğun bir enerji yayıyor.

Zihnim acı dolu bir belirsizlikle uğulduyor. *Bir şey söylemeli miyim? Ona bir şekilde dokunmak mı? Draven ne yapardı?*

Onun uzun ve güçlü adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum. Üniversitenin demir kapıları ve Arnavut kaldırımlı Spine taşlı yürüyüş yolları.

Gökyüzü kararıyor ve Urisk işçileri tarafından fenerler yakılıyor, kaymaktaşı Spine-stone binaları ölmekte olan ışıktaki koyu mavi renkte yıkanıyor.

Tobias beni görkemli Gardnerian Atheneum'a götürüyor. Demirağaç bina alacakaranlıkta siyaha büründü; yapının zengin ahşabı, etrafını saran soluk Omurga taşı binalarla keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Oh, çok güzel!" İçeri girdiğimizde heyecanlandım. Duvarların içine yerleştirilmiş olan ve bir ağaç gibi hareket eden güzel, zımparalanmış ağaçlar beni anında aydınlattı.

destekleyici sütunlar, Atheneum'un çatısına dolanan karanlık dallar. Gizemli bir bilgi ormanı gibi.

Her yerde kitap rafları var. cam fenerler duvarlara asılmış ve geniş Demirağaç masaların üzerine yerleştirilmiştir ve salonun ortasında Geniş bir alana yayılan ferforje spiral merdiven birkaç kat yükselerek büyük binanın kubbeli cam tepe noktasındaki beyaz bir kuşun vitray görüntüsüne daha da yaklaşıyor.

Tobias'a bakıyorum, böylesine harika yeni bir yerde olmaktan heyecan duyuyorum. Yürürken bana esrarengiz bir gülümseme atıyor ve yüzündeki sıcaklık

Güzel yeşil gözler, yakınlık çizgilerimde baştan çıkarıcı bir sıcaklık yaratıyor.

Beni burada mı öpecek? Rafların arasında mı? Kalbim gergin bir beklentiyle uçuşa geçiyor. Kolunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Ona yapışıp peşinden tünüğünün kumaşını okşuyorum. "Daha önce hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemiştim," diyorum ona. parlak bir şekilde. "Ve... burası çok güzel."

Raflardan oluşan labirentin içinden geçerken Tobias cevap vermiyor, ama gözleri bana kayıyor, sıcaklıkla yoğunlaşmış, dudaklarında şifreli bir gülümseme var, sanki hem benimle yoğun bir şekilde ilgileniyor hem de sözlerimi kaydetmiyor bile. Korku zihnimin kenarlarında geziniyor, ama onu itiyorum sıkıca uzakta. *O benim hızlı arkadaşım. Ona tamamen güvenebilirim. Yoksa Kadim Olan onu benim için seçmezdi.*

"Nereye gidiyoruz?" Umutla soruyorum.

Sırıttırıyor ve gözlerinde bir küçümseme parıltısıyla tamamen bana bakıyor. *"Hepsinden olabildiğince uzağa."*

Ses tonundaki sert isyandan kimi kastettiği anlaşılıyor: Ebeveynlerimiz.

Cesareti beni cezbediyor, aniden ben de cesur olmak istiyorum.
"Uzaklaşmak iyi gelecek," diyorum ona.

Büyüleyici bir gülümsemeyle ödüllendirildim ve sevincim içime sıçradı. Ani dostluğumuzdan dolayı göğsüm kabarıyor. Tobias beni bir yan kapıdan geçirip ahşap bir merdivenden indirerek yeraltındaki Omurga Taşı'na oyulmuş, kitaplıklarla kaplı uzun bir tünele götürüyor. Hava burada çok daha serin, neredeyse soğuk ve babasının ana caddede kalmamız yönündeki emrine bu kadar aleni bir şekilde karşı geldiğimiz için içimdeki tedirginliği bastırıyorum.

Yalnız gitmemizin bir önemi var mı? Hafta sonunda mühürlenmiş olacağız. Ve belki sonunda birbirimizle konuşma şansımız olur.

"Bu yol nereye çıkıyor?" Sesim taş duvarlarda hafifçe yankılanarak soruyorum.

"Her ," diye kaçamak bir cevap veriyor başka bir merdivenden inip tek bir altın ışığın aydınlattığı boş, dairesel bir odaya girdiğimizde. lümen taşı fener. Tobias beni uzak duvara doğru yönlendiriyor ve ben de etrafıma bakıp başka bir yere açılan bir kapı ya da koridor arıyorum. Ama hiçbir şey yok.

Dönüp ona endişeyle gülümsüyorum. "Bu da ne?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ağzı benimkine sertçe iniyor ve başımı acı verici bir şekilde çarparak soğuk taş duvara geri düşüyorum. sert öpücüğü şaşkınlık çıgıllıklarımı bastırdı.

O kadar sersemlemiş durumdayım ki, bir an için ağzını ağzıma dayayıp dişlerini dudağıma öyle acımasızca bastırıyor ki şoktan başka bir şey hissetmiyorum.

Öfkeli bir şaşkınlık içimde kükrüyor. *Ne oluyor? Bunu neden yapıyor? Böyle gerekiyordu!*

Başımı kabaca yana salladım. Islak ağzı dudaklarımdan uzaklaşıyor ve bir parça geri çekiliyor, nefes alması zorlaşıyor, yüzü kızarıyor.

"Tobias... bekle..."

Ağzı tekrar benimkine çarpıyor ve dudaklarına karşı haykırıyorum. Göğsümü tutuyor, parmakları küçük acı darbeleriyle etime saplanıyor.

İçimi bir şok kaplıyor, utanç da peşinden geliyor. *Böyle bir olamaz. Bir hata olmuş.* Hatta Oluyor, inanamıyorum.

Onu sertçe itiyorum, ağzımı onunkinden uzaklaştırıyorum ve umutsuzca elini göğsümden çekmeye çalışıyorum. "Dur... bekle!" Ona yalvarıyorum, perişan halde. "Bundan *hoşlanmıyorum.*"

Ben onu iterken gülüyor, ağzı alaycı bir şekilde kıvrılmış, gözleri sert ve parlak. Bileğimi kavlıyor ve kolumu duvara yaslıyor, diğer eli göğsümde sıkılaşıyor, kendini bana karşı acımasızca zorluyor, diğer kolum dirseğinin altında sıkışıyor.

İçimdeki her şey şaşkın ve öfkeli bir kaosa dönüşüyor. Elimi onun elinden çekip alıyorum ve onu benden olabildiğince sert bir şekilde uzaklaştırıyorum.

Tobias geriye düşüyor ve neredeyse tökezliyor. Dengesini yakalıyor ve kızgın bir şaşkınlıkla bana bakıyor, gözleri kısılmış, ağır nefes alıyor. Yüz ifadesi kararıyor ve dudakları öfkeli bir hırıltıyla geriye kıvrılıyor.

Kolu geri çekiliyor ve yüzüme öyle sert vuruyor ki neredeyse dengemi kaybediyorum.

Elim acıyan yanağıma gidiyor, içimi bir korku kaplıyor. Tobias öne atılıyor ve kollarımı siper gibi kavrayarak beni duvara yaslıyor, tüm dünyam başıma yıkılıyor.

"Artık benimsin," diye hırlıyor. "'Dur' diyemezsin." Bu kelimeyi benim sesimle alay edercesine tiz bir şekilde söylüyor. "Seninle ne istersem yapabilirim. *Oruçluyuz.*" Bana bakıyor şehvetle. "İstesem seni burada soyabilirim."

Ellerini tekrar vücuduma koymak için hareket ediyor ve içimden bir şey kopuyor.

"Hayır!" Ağlıyorum, tükürüklerim ona doğru uçuşuyor. Yumruklara, tırnaklara ve çırpınan uzuvlara dönüşüyorum, tırmalıyorum, vuruyorum ve onunla savaşıyorum.

O bana tutunmaya çalışırken, tırnaklarım yüzünün yan tarafında kanlı bir çizgi oluşturuyor. "Yardım edin!" Bağırıyorum ama biliyorum ki burada, üniversitenin derinliklerinde kimse beni duyamaz.

Kendimi ondan kurtarıyorum, kolumu parmakları kolumu zedeliyor ve merdivenlere doğru koşuyorum, kaçarken neredeyse tökezliyorum. Trabzana tutunuyorum, tıpkı siyah, kementli Mageline'lar gibi.

Tüm vücudumu acı verici bir şekilde sıkıyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve kollarımı sertçe yanlarıma doğru çekiyor. Tobias'a doğru geriye doğru kayıyorum, büyüsü tenimi ısıtıyor. Sarmal asa baldırımında çılgınca vızıldıyor.

Dehşete düşmüş bir öfkeyle haykırıyorum, büyülü sarmaşıklara karşı zorlanıyorum. *Ondan kaçamıyorum. O dördüncü seviye bir büyücü ve ben asa kullanmayı bilmiyorum.*

Ona ulaştığımda eli koluma kenetleniyor ve siyah sarmaşıklar çözülüyor. Bir fırsat yakaladığımı düşünerek arkamı dönüyorum ve elindeki asaya öyle bir vuruyorum ki, asa odanın diğer ucuna uçuyor.

Ve sonra ondan kurtulup kaçıyorum.

Dördüncü Bölüm:

Uçurum

"Artık ona karşı oruç tutamam." Annemle babamın ve Tobias'ın anne babasının gözleri hararetle üzerime çevrilirken sesim gözyaşlarımdan boğuluyor.

Ironflower Inn'in küçük, özel kütüphanesinde otururken kendimi küçük, korkunç derecede yalnız ve ezici bir şekilde aşağılanmış hissediyorum, ellerimi sıkıca birbirine kenetlemiş, başımı öne eğmiş durumdayım. Gözyaşlarım ıslak, koyu lekeler halinde ellerime ve kucağıma dökülüyor.

"Oruç *sonsuz*a dek sürer," diye hatırlatıyor bana Eliss Ana, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında afallamış görünüyor.

Başımı salladım. "Fark etmez. Onun için oruç tutamam." "Oğlumun size saldırdığını iddia ediyorsunuz." Büyücü Vasillis soğuk bir şekilde Emredici sesi alçak ve tehditkâr.

Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum, aşağılanmışlık içimde kaynıyor. *Bu gerçek olamaz. olmaması gerekiyordu.*

"Yine de hızlı çizgileriniz değişmedi," diye buzbir yanıt verdi.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ve gözlerimi kaldırıyorum, soğuk bakışları altında soluyorum. Konuşamıyorum. Tobias'ın tam olarak ne yaptığını onlara nasıl anlatabilirim? Göğsümü nasıl kavradığını ve dudaklarını dudaklarıma nasıl dayadığını? Bu yasak şeylerden nasıl bahsedebilirim?

Ama yanağımdaki çürüğü görmüyorlar mı? Hissedebiliyorum, kırmızı ve çiğ.

Tobias'ın babası tiksintiyle iç geçirir. "Yani, hızlı çizgileriniz değişmemiş. Bileklerinizden aşağıya doğru yayılan birleşme çizgisi yok. Yine de birkaç gün içinde mühürleneceğiniz hızlı arkadaşınızın size *saldırdığını* mı iddia ediyorsunuz?"

Donmuş bir şekilde otururken boğazım saman gibi kurudu.

Büyücü Vasillis'in ağzı küçümseyici bir alaycı ifadeyle kıvrıldı. "Oğlum bana yemek sırasında uygunsuz davrandığınızı söyledi. Siz-" annemle babama suçlayıcı bir bakış attıktan sonra

Gözlerini tekrar bana dikerek "-masanın altında ellerini onun üzerinde tuttun."

Eliss Ana irkilerek bir nefes verdi, sonra başını eğdi ve beni inkâr edercesine iki yana salladı. Babamın yüzü soldu ve bana kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakıyor.

Utanç, içimi oyan bir güçle sarsılıyor. Kendimi sabitlemek için sandalyemin kenarına tutunuyorum.

"Ve sonra," diye devam ediyor Tobias'ın babası, "ikinize de ana güzergâhta kalmanızı söylediğim halde, onu sizinle birlikte herkesten uzaklaşmaya ikna ettiniz. Mühürlenmeden önce. *Herhangi bir* refakatçi olmadan."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, dudaklarım titriyor ama yapamıyorum. kelimeler. Büyücü Vasillis aileme dönüyor, bakışları alev alev yanıyor. "Bu

Kızınıza böyle mi davranmayı öğrettiniz?"

"Hayır. *Hayır*," diye ısrar babam, başını sallıyor, alnı aşağılanmışlıkla gerilmiş. Bana bakamıyor bile.

Tam orada ölmek istiyorum. Erthia tarafından bütünüyle yutulmak. "Diğer kızlarınız da böyle mi davranacak?" Mage Vasillis, Eliss Ana'ya meydan okuyor.

"Sizi temin ederim *ki benim* çocuklarım asla böyle utanç verici bir davranışta bulunmazlar." Eliss Ana bu sözleri söylerken yüzü acımasız bir surat ifadesine bürünmüştü.

Sözlerinin tam anlamı içime işliyor, ben bir üvey çocuktan başka bir şey değilim. Kolayca atılır, bağımız parşömen kadar ince.

"Ee," diye devam ediyor Mage Vasillis, çakmak çakmak gözlerini bana dikerek. "Oğlum sen onu hallettikten sonra seni takip ediyor. Kafir bir fahişe gibi. Ve şimdi onun yüzü

pençe izlerinle kana bulandı. Aslında kendini kendi hızlı arkadaşına karşı *savunmak* zorunda kaldı. Ve yine de sen onun sana saldırdı mı?" Gözleri öfkeyle kısıldı. "Ailemin adına böyle bir utanç getirmeye nasıl cüret edersin?"

Kan kulaklarımda sağır edici bir kükreme ile çarparken, şeyi boğarken, batırırken, sözlerini artık net bir şekilde duyamıyorum. Tüm dünya aniden dengesiz ve şaşırtıcı derecede acımasız. Boynumdan aşağı sıcak bir utanç akıyor. Dünya paramparça olmuş, sahip olduğumu sandığım güvenli, sevgi dolu ve emniyetli hayat bir anda yerle bir olmuştu.

Fahiş. Kafir fahiş.

Ağlamaya başladığımda korkunç sözler utanç sisini delip geçiyor, hızlı işaretli ellerim kucağımda gevşiyor ve gözyaşları ve sümüklerle kayganlaşıyor. Hızlı çizgilerimin görüntüsü şişen bir mide bulantısını tetikliyor.

Sonra Tobias'ın ailesi gitti ve ben Eliss Ana ile bir odada tek başıma hıçkıra hıçkıra ağlarken . Kirli, hor görülmüş ve tamamen yanlış.

Eliss Ana ayağa kalkıp dikiliyor, yumrukları kalçalarında sertleşiyor.

"*Böyle mi davranıyorsun?*" diye soruyor, sesi titreyerek

Öfke. "Bir Kelt *sürtüğü* gibi mi? Seni ben aldım." Sesi duygusallıktan çatlıyor. "Seni ben büyüttüm. Kendimden biri gibi."

Ağlamaya devam ederken onu zar zor duyabiliyorum. Neden ona böyle utanç verici bir şekilde dokundum? Bunu nasıl yapabildim?

Fahiş. Kâfir fahiş.

Kelimelerin içinde boğulana kadar geliyorlar.

"Hızlı arkadaşından özür dileyeceksin," diye hırladı Eliss Ana dişlerini sıkarak. "Yarın sabah. Anladın mı?"

Sızlanırken aptalca sallıyorum.

Anne Eliss taleplerini bir çırpıda sıralıyor. "Sadece hızlı arkadaşından özür dilemekle kalmayacaksın, babasından ve annesinden de özür dileyeceksin ve ondan sonra..."

Kelimeler incitici bir vızıltıya dönüşüyor ve zihnimi doldurmak için acele eden siyah sisin kenarını kaplıyor.

Eliss Ana kolumu öyle sert tutuyor ki canım yanıyor, Tobias'ın korkunç tutuşundan kalan morlukların üzerine bastırıyor. "Beni anlıyor musun?"

"Evet." Kelimeyi gözyaşlarımın arasından zorla çıkarıyorum, başım öne eğik, neyi kabul bile bilmiyorum.

Fahiş. Sürtük.

neden yaptım?

"...ve bundan sonra, hızlı arkadaşına *uygun* şekilde davranacaksın."

Başımı salladım, ağlıyordum.

Eliss Ana bir an için sustu ve ben yalvarırcasına gözlerimi onunkilere diktim, ama o sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi bana ters ters bakıyordu.

Beni görünce. "Sen bir yüz karasısın," diye tükürdü, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Defol. Benden uzak dur. Odana git ve orada kal."

Ayağa kalkarken gözyaşlarımdan etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor, Kambur durmuş, kaybolmak istiyordum. Ağır ahşap kapıyı itip açıyorum ve kütüphaneden çıkıyorum.

Odama gitmiyorum.

Uzun koridorda yürüyorum, gözyaşlarım hala soğumuş yanaklarımdan aşağı akıyor. Onları silmeye etmiyorum.

Uyuşmuş bir sis içinde dışarı çıkıyorum. Ironwood ağaçlarıyla kaplı patikadan kapıya doğru yürürken gece havası ılık ve nemli, parlayan Ironflowers'ın nazik güzelliği sadece acıyı arttırıyordu.

Eğer hayatımı mahvedeceğim. Ama
ona geri dönemem.

Bu son düşünce dünyamda kalan tek kesin, sağlam şey. Bu yüzden demir kapıyı açıp içeri giriyorum ve arkamdan demirin korkunç, kararlı bir şekilde vuruşuyla kilitliyorum.

Vücudumdan garip bir şekilde kopmuş hissederek, Verpax Şehri'nin sokaklarında ilerlerken bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum.

Bu geç saatte sokaklar bomboş, sokak fenerleri yanmıyor.

Yeni dünyamın üzerinde uzun gölgeler. Artık benim için bir yeri olmayan bir dünya, çünkü ailemi çok iyi tanıyorum.

Sadece iki seçeneğim var; hızlı arkadaşşıma geri dönmek ya da ayrılmak.

Eğer kalırsam, beni kesinlikle ona geri dönmeye zorlayacaklar. Ve ben bunu yapamam. Asla yapamam.

Ayaklarımı kayıtsızca sürüklüyorum, birkaç dağınık, meraklı bakış çekiyorum. Şehrin merkezinden amaçsızca uzaklaştığımdan beri etrafımda kafirler var.

Dükkânların ve içinde gürültülü müzik çalan Kelt tavernalarının önünden yavaşça geçiyorum. Ara sıra park etmiş ya da yavaşça ilerleyen arabaların yanından geçiyorum. Verpacian tüccarları dükkanlarını kapatıyor. Bir hayalet gibiyim.

bir hedef hariç.

Dışarıda.

Karanlık bir sokaktan bir kadının kısık iniltisi geliyor. Döndüm ve genç bir Alfsigr Elf'in sarışın bir Verpacian bakiresini Omurga-taşı duvarına bastırıldığını görür. Ateşli bir şekilde onu öpüyor.

Rivyr'el Talonir.

Elf tünığının kenarlarındaki renkli desenlerden ve fildişı saçlarında parlayan mücevherlerden onun olduğunu anlıyorum. Genç kadını doyumsuzca öpüyor, eli eteğinin altına gömülmüş, kalçasının arkasına dolanmış, kalçası ve jartiyeri skandal bir şekilde parlıyor. Kadın adamın ağzına karşı gırtlaktan gülüyor ve onu vücuduna daha çok çekiyor, Dudaklarını boynunda gezdirirken gözleri kapalı, başı kendinden geçmiş bir şekilde geriye atılmış.

Onların yanından hızla geçerken içimde hızla umutsuzluğa dönüşen ılık bir şok hissi uyanıyor.

Amaçsızca geniş bir caddeden aşağı dönüyorum ve kısa süre sonra gürültülü bir toplantının yanından geçiyorum. Partiye katılanlar büyük bir hana doluşmuş, kalabalık ikinci kattaki balkona taşmış ve birinci kattan yola doğru akıyor, her yer kıpkırmızı fenerlerle aydınlatılmış. Çoğu genç erkek olan genç Verpacialılar ve Keltler agresif bir şekilde yüksek sesle gülüyorlar.

İki sarışın Verpacialı adam balkon korkuluklarından sarkıyor, kehribar şişelerden içiyor ve gelip geçenleri izliyorlardı. Adamlardan birinin gözleri benimkilerle buluşuyor ve ani bir odaklanmayla parlıyor, fener ışığında kırmızıya dönüyor ve Valgard'da gözleri kırmızıya dönen elçiyi belli belirsiz hatırlıyorum.

Genç Verpacian doğrulur ve dikkatini çekmek için yanındaki adama elinin tersiyle vurur, elini hiç çekmeden parıldayan kırmızı gözleri üzerimde. Dikkatini çekmekten korktuğum için, üç genç adamdan oluşan bir grup yanımdan geçip balkonu görmemi engellerken adımlarımı hızlandırıyorum. Balkon tekrar görüldüğünde, kırmızı gözlü Verpacian ve arkadaşı gitmişti.

"Hey, Karga kız!"

Kelimeler içime işliyor ve geri çekiliyorum. Bakışlarımı indirdiğimde kırmızı yüzlü ve boncuk gözlü bir Kelt'in taverna duvarının dışında, bana bakıyordu. "Sen küçük güzel bir Roach'sın, değil mi?"

Korkuyla kaskatı kesiliyorum ve tavernadan uzaklaşarak hızlanıyorum.

"Onu rahat bırak, Mordin," diye azarlıyor başka bir Kelt. "Delirdin mi sen?"

Büyücülerle sorun mu istiyorsun?"

Omzumun üzerinden endişeyle baktığımda Mordin'in gözlerinin hem öfke hem de sıcaklıkla bana dikilmiş olduğunu görüyorum. "Hey, ben

Sen, Crow!" Bana doğru geliyor.

Onun kontrolsüz takibi içime bir panik dalgası gönderiyor. Tek düşünebildiğim Tobias'ın beni duvara doğru itmesi ve kendini bana zorla dayatması.

Korku içimi kemirirken bir tavşan kadar hızlı bir şekilde ara sokakta koşmaya başlıyorum. Bir yan sokağa keskin bir dönüş yapıyorum, önce sola, sonra sağa zikzaklar çiziyorum, çılgınca omzumun üzerinden kontrol ediyorum, nefesim acı verici bir şekilde sert ve hızlı.

Sonunda yavaşlayarak duruyorum, ıssız bir sokakta dururken kalbim güm güm atıyor ve ıstırabım artıyor, elimi soğuk taş duvara bastırıyorum.

Ne yapacağım ben?

Dünyam iki imkansız yarıya bölündü -Gardnerli olan ve olmayan- ve ben her ikisinde de hor görülen bir yabancıyım.

Kız kardeşlerimin yüzleri aklıma geliyor ve keder boğazımı parçalıyor. Retta ve Clover'ı yataklarına sıkışmış halde hayal ediyorum, Birbirlerine fısıldıyorlar ve ben bir kez ağlamaya başlarken içimde onlarla birlikte olmak için şiddetli bir özlem kamçılanıyor.

Hayır, fark ettim, keder beni boğuyor. Benim bir ailem yok. artık. Diğer her şeyle birlikte onlar da benden koparıldı, çünkü hızlı arkadaşşıma geri dönmeyeceğim.

Artık yapayalnızım.

Ara sokaklar giderek ıssızlaşırken sessizce hıçkırarak yürümeye devam ediyorum. Hiçlişe daha yakın görünen herhangi bir yolu seçerek. Sonunda, karanlık ormanı dolduran cırcır böceklerinin kesik kesik karanlık orman tarafından sarılıyorum.

İleride su sesi duyuyorum ve uçsuz bucaksız bir boşluk hissediyorum. Ağaçlar seyredikçe suyun sesi de güçleniyor. Derken orman açılıyor ve ben bir su birikintisi üzerinde yay çizen uzun, taş bir köprüye doğru yürüyorum.

geçit. Köprünün kenarında duraklıyorum, yıkıcı yüksekliği kaydeden bir bakış atıyorum. Ay ışığı çalkantılı akıntıdan ve çok ama çok aşağıdaki çıkıntılı siyah kayalardan parlıyor.

Tek bir mavi cam fenerle aydınlatılan köprünün parke taşları gri ve . Taş korkuluklar derinlemesine yıpranmış, birçoğu parçalanıyor.

Tehlikeli.

Bu kelime bu sabah önemli olabilirdi. Dünyam elimden alınmadan önce.

Hafif bir vertigo hissinin yarı farkında olarak köprüye doğru yürüyorum. Çok yüksekteyim ve vadi inanılmaz derecede derin. Köprünün ortasındaki en yüksek noktaya kadar yürümeye devam ediyorum.

Duruyorum, donuklaşıyorum, sonra dönüyorum, parmaklıklara doğru eğiliyorum ve altımdan akıp giden suya bakıyorum.

Geçit inanılmaz derecede derin. Kara akıntı hızla ilerliyor, dalgalı ve köpüklü. Koyu renkli toprak, vadinin her iki yanında dikey uçurumlar oluşturacak şekilde yükseliyor, kökler topraktan dışarı doğru kıvrılıyor. Bazı ağaçlar sanki kendilerini vadiye atıp atmamayı düşünüyormuş gibi eğilmiş. yok edici uçurum.

Öne doğru eğilip durmaksızın tek bir yöne doğru ilerleyen suyun şırıltısını dinlerken ray ellerimin altında serinliyor.

Dışarıda.

Su soğuk ve temiz. Tüm dünyada kalan tek temiz, saf şey. Eğilip suyun içime çekiyorum, taze bir koku.

Soğuk ve tatlı. Sis, gecenin bunaltıcı sıcaklığına karşı serin.

Ve merak ediyorum - kara suyla birleşmek nasıl bir his olurdu? Çözölmek için mi?

Suyun soğuk güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde daha da yaklaştım. Keskin, acı verici bir kucaklaşma olacaktı ama beni soyacak, eritecekti.

Sil beni. Beni içine ve onunla birlikte taşı.

Sonsuza kadar.

Kazayla bir çakıl taşıyı raydan fırlatıyorum ve aşağı, aşağı, aşağı uçmasını izliyorum. Kara akıntıya kapıldığı için sesini bile duymuyorum.

Suyu daha iyi duymak için daha da yaklaşmak isteyerek kendimi hafifçe iterken karnımı korkuluklara dayayarak daha da eğildim. kapandığını hayal etmek için.

Zihnimin arkasında belli belirsiz bir düşünce parlıyor.

Kız kardeşlerim. Oruç tutacak kız kardeşlerime. Kardeşlerine.

Suya doğru sallanıyorum ve içime keskin bir korku saplandığında neredeyse düşünüyordum.

Kız kardeşlerim. Bana ihtiyaçları var.

Ve sonra başka bir düşünce, diğerlerini bastırdı.

Onları kurtarmalıyım.

Ayaklarım kaygan taşın üzerinde kayıyor ve haince öne doğru kayıyorum. Ellerim kaygan korkulukta tutunmak için çabalarken kalbim küt küt atıyor, nefesim kesiliyor. Panik içime işlerken haykırıyorum ve

Çizme topukları taşta ses çıkarır.

"Dur!" diye emrediyor derin bir ses, sert ellerimi tutarken Kollarımdan tutup beni hızla geriye çekti. Dengemi kaybediyorum ve köprünün sert kaldırım taşlarına düşüyorum, dirseğim soğuk zemine çarpıyor.

Çarpmanın etkisiyle dirseğimden bir acı fışkırıyor ve tüm korkunç şeyler tek bir büyük, ezici güçle üzerime yıkılıyor Dalga. Keder içime çöküyor ve şiddetli gözyaşlarına boğuluyorum, sanki içimdeki her şey kırılmış ve bir anda dışarı fırlamış gibi ağlıyorum.

Sonunda kendime geldiğimde, gözlerimi açtığımda dikilmiş parlak zümrüt gözlerle karşılaşıyorum.

Genç, iri yarı bir Kelt yanıma çömelmiş, yüzünde derin bir endişe ifadesi var. Sinir bozucu bir yoğunluk yayıyor, Neredeyse gözlerinin canlı yeşili kadar sinir bozucuydu.

Demirci dükkanındaki kızıl saçlı Kelt.

Beşinci Bölüm:

Arama Büyüsü

Kelt'in kaşları arasında gergin bir çizgi var ve an için onun hararetli bakışlarını üzerimde tutuyorum. Köprüde benimle birlikte çömelmiş ve üst kolumu kavramış, doğal olmayan parlak yeşil gözleri benimkilere dikilmiş. "Yapma bunu," diyor, sesi alçak perdeden amansız bir şiddetle. "Seni buraya her ne getirdiyse... yine de bunu yapma. Bir zamanlar ben de tam senin olduğun yerdeydim. Kendimi aynı köprüden aşağı atmaya hazırdım. *Sakin* bunu yapma."

Dudaklarım dayanılmaz bir ıstırapla titriyor ve onun güçlü varlığı gözyaşlarımın arasında dalgalanıyor. İçimin küçük bir köşesinde Bu Kelt'ten uzaklaşmam gerektiğini fark ettim. Kolumu sıkıca tutan iri, güçlü eli ve gizemli büyücülüğünün hatırası beni telaşlandırmalıydı. Ama öfkem, incinmişliğim ve kederim tüm ihtiyatı yok etti.

"Yapmadığına memnun musun?" Neredeyse öfkeyle ona meydan okuyorum, sesim o kadar güçlü bir umutsuzlukla kabalaşıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Bakışlarının yoğunluğu hiç . "Evet," diyor ısrarla.

Sessiz ve sert bir meydan okumayla onun boyun eğmeyen bakışlarını tutuyorum. onaylama. da sessizce, acımasızca bakışlarımı tutuyor, eli kolumun etrafında inatla sabit kalıyor.

Gözlerinde zümrüt rengi bir kıvılcım parladığında yakınlık çizgilerimde ani bir çekim oluyor ve aniden baş döndürücü İkimiz de doğru düşüyoruz.

tamamen hareketsiz. O da bunu hissediyor gibi, dudakları aralanıyor ve bakışları belirgin bir şaşkınlıkla geriliyor.

Koşar adımlar sağımda gümbürdüyor, başka bir dilde küfür gibi bir sesle birlikte.

"Aman Tanrım, Ciaran! Çek ellerini onun üzerinden!"

Kelt-Ciaran-kolumdaki tutuşunu gevşetiyor, bizi birbirimize doğru çeken büyü benzeri güç aniden kırılıyor. Sarsılmış bir halde döndüğümde genç, sarı saçlı bir kadının bize doğru koştuğunu görüyorum.

Issani. Demircilikten. Onun çirkin rune işaretli kıyafetleri, sırtında çapraz kılıçlar ve kollarına ve kalçasına rün bıçakları. Kulaklarının her birinden iki büyük altın halka sarkıyor ve o hareket ettikçe birbirlerine *çarpıyor*.

Birdenbire, eskiden her birinden yayılan renkli auraların kaybolduğunu fark ediyorum.

Ciaran ayağa kalkıyor, zayıf, güçlü gövdesi şimdi ikimizin de üzerinde yükseliyor, onunla yüzleşirken çenesi geriliyor.

"Ciaran," diye tükürüyor Ciaran'ın önünde durduğunda, gözleri parlıyor, ağır aksanlı sözcükleri saldırganlaşıyor. "Tanrılar aşkına ne yapıyorsun sen?"

"Wyla," diye cevap veriyor sert bir vurguyla. "Kendini vadiye atmaya çalıştı."

"Ona izin vermeliydin!" Silahlarının metalik kabzaları safir fener ışığında parlıyor ve soluk sarı gözleri ateşle dolu. Altın Ishkartan rünleri yanaklarını işaretliyor ve yüzünü sıcak bir ışıltıya boğuyor. Hiddetli gözlerini Ciaran'dan ayırmadan acımasızca beni işaret ediyor. "Onu rahat bırak Ciaran! O Styvian Kargalarından biri.

İçlerinde en katı kargalar! Bu kızla birlikte görülürseniz Büyücülerin gazabını üzerinize çekersiniz!"

Kargalar. Bu acımasız hakareten içten içe geri çekiliyorum. Umutsuzluk yeni bir güçle üzerime çöküyor. *Yapayalnızım. Kesinlikle hiçbir yerim yok.*

gidebilirim. Kabul edileceğim hiçbir yer yok.

Yanımdaki soğuk taş parmaklığı kavırıyorum, yüzüm ezici bir ıstırapla geriliyor. Ciaran olduğu yerde sabit duruyor.

Gözleri Wyla'ya dikilmiş, meydan okumayla parlıyordu.

"Ciaran, *hayır*." Wyla kolunu tekrar bana doğru savurdu. "Kendi halkına geri dönmesi gerekiyor!"

İstirabım patlıyor. *"Ben. İnsan yok!"* Onlara karşı sert bir şekilde hırlıyorum.

Wyla'nın gözleri benimkilerle buluşmak için uçuyor, sanki patlamamdan yeterince şaşırılmış gibi sonunda bana bakıyor. Bakışları daha da odaklanıyor ve

Sonra bana doğru sıkıca daralıyor. Bir duvarın yıkılması gibi, tüm öfke

morarmış yüzümü ve hızlıca iz bırakan ellerimi tek bir bakışta incelerken yüz ifadesinden bir damla düşüyor, şimdi gözlerinde şok olmuş bir öfke parlıyor.

Koşarak gelip önünde diz çöktüğünde irkildim. bana bakıyor. Elimi tutuyor ve hızlı çizgilerime bakarken içgüdüsel olarak dokunuşundan geri çekiliyorum. "Ne zaman bağladılar Sen?" soruyor, ama acımasız ses tonunda açık bir dayanışma var.

"On üç yaşındaydım," diye , içimde öfkeli bir duygu girdabı fırtınası kopuyor.

Wyla bir daha elimi inceliyor, sonra gözlerini kaldırıp derin derin benimkilere bakıyor, ateşli bakışlarının kenarında acı dolu bir anlayış var. Uzanıp hafifçe morarmış yanağıma dokundu ve ben Beklenmedik temas karşısında irkildi. Elini hemen geri çekerken yüzü endişeyle geriliyor.

Gözlerinde öfke kıvılcımları. "Bunu sana o mu yaptı?" Wyla suçlayıcı bir şekilde dişlerini göstererek yüzüme doğru eliyle işaret ediyor. "Bağlı olduğun kişi mi?"

Sarsılarak başımı salladım.

Aniden ayağa kalkıyor, ellerinden biri beline sardığı rün kılıcının kabzasına dolanıyor. Sonra gözünü kırpmadan karar vermiş gibi Ciaran'a bakıyor. "Bu kızı saklayacağız."

Şaşkınlık beni sarsıyor ve duygularımın Ciaran'ın yüzüne yansıdığını görüyorum.

"Adın ne senin?" Wyla bana sert bir şekilde soruyor, ama emredici ses tonunun altında şiddetli bir nezaket var.

"Sage," diye zorluyorum, elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum, figürleri bir anlığına bulanıklaşıyor. "Sagellyn Gaffney."

Ciaran, yabancı bir dilde alçak sesle edilen bir yemine benzeyen Dilini. Zoraki bir sakinlikle bana döndü. "Baban," diye soruyor bana, sesi dikkatle ölçülü. "O, Büyücü Warren Gaffney mi? Büyücü Konseyi mi?"

Başımla onayladığımda, Wyla sert bir alıyor, gözlerini kapatıyor ve başını sallayarak kendi kendine mırıldanıyor.

Ciaran ona, "Büyücü Konseyi'ni de bu işe dahil edecekler," diyor, Zihninde binlerce düşünce çalkalanıyormuş gibi bakıyor. "Onlar

arama büyülerini gönderin."

Wyla tekrar önüne düşüyor, bakışlarında artan bir aciliyet var. "Kayıp olduğunu ne zaman öğrenecekler?"

Anne Eliss, sanırım. *Son bir derse daha dayanması mümkün değil.*

"Zaten biliyorlar," diyorum ona, ses tonumda yoğun bir umutsuzluk var.

Wyla yüzünü buruşturur ve daha fazla küfre benzeyen bir ses çıkarır. Ciaran'a bakar. "Onu saklayacağız. Senin odanda."

Onun odası mı?!

Ciaran sert bir nefes veriyor ve ona inanamayarak bakıp başını sallıyor. "Sadece saldırıya uğradığı açık, Wyla. Beni tanımıyor."

"Ben de kalacağım," diye , bu endişeyi, alevleri yırtıp attı.

Gözlerindeki ifade, başıma gelecek felaketin ne kadar korkunç olacağını açıkça ortaya koyuyor. "Yatak odanız sıkı bir şekilde korunuyor," diye ısrar ediyor, ona dikkatle bakarak. "Bu onun *tek* kaçış umudu."

Gardiyan mı? Sefil zihnimin gerilerinde bir yerlerde, Erthia'da bu Kelt'in neden ağır korumalı bir yatak odası olduğunu merak ediyorum.

Ciaran Wyla'ya bakar, bakışları birbirine sıkıca kenetlenmiştir, sanki Sessiz, gergin bir iletişime dalmış. Gardnerian elbisemi işaret ediyor. "Farklı kıyafetlere ihtiyacı var. Ve onu bir *shyrol* ile korumam gerekecek."

"O da ne?" Korkum artarak soruyorum.

Ciaran bana döndü ve gözlerimiz o tuhaf yoğunlukla birleşti. Sanki aynı anda hem birbirimize bakıyor hem de birbirimizi kendimize çekiyormuşuz gibi. Büyülü akıntısına kapılıyorum, onun her rengi yoğunlaşıyor, yeşil aurası bir anlığına yeniden ortaya çıkıyor. Ciaran sertçe yutkunuyor, bir anlığına savrulmuş ve akıntıya kapılmış gibi görünüyor.

"Bir tespit rünü," diye açıklıyor, kelimeleri bizim ağzımızdan zorlayarak. Ani esaret. "Eğer bir büyüyle korunmuyorsanız, takip büyülerini sizin için görünmez olacaktır. Kaçınmak için onları görebilmeniz gerekir onlara dokunmak."

Wyla kemerinin yan tarafındaki kılıftan parlayan bir rune-stylus çıkarırken, "Kolunu sıva Sagellyn," diye emrediyor.

Onların büyülerine karşı temkinliyim, ama çaresizce Tobias'a geri döndüm, bu yüzden aceleyle itaat ettim. Wyla bileğimi kavıyor ve rune-stylus'unun ucunu çıplak önkoluma getiriyor. Çevik bir hareketle altın bir desen çizerken derimde çatırdayan bir enerji kıvılcımlanıyor, pratik vuruşlar. İşini bitirdiğinde geri çekiliyor ve ben büyülenmiş bir şekilde parlayan işarete bakıyorum. Hemen tanıyorum Gwynn'in bana yıllar önce verdiği grimoires'den Ishkartan rünleri - *tespit* çevreleyen *arama*. Tasarımlar birbirinin etrafında kıvrılıyor ve kolumda hafif bir acı bırakan yavaş bir dönüş başlatıyor Cildim boyunca.

Wyla Ciaran'a, "Onu gözden uzak bir yere götür," diyor. Köprü'nün diğer tarafındaki ormana doğru başını sallıyor. "Ben gidip ona kıyafet getireyim." Başka bir şey söylemeden, hızlı bir koşuyla köprüyü geçip şehre doğru yola koyulur.

Ciaran elini bana doğru uzatıyor, bakışlarında emredici bir güç var ama aynı zamanda gözlerinde nezaket de var ve bu beni kendine çekiyor.

büyüsü kadar güçlü. "Bu köprüden çıkmamız gerek," diyor nazikçe.

Beni kapana kısırmak için yaygara koparan korkuyu geri püskürtüyorum. Uzanıp uzattığı elini tutuyorum, güçlü ve emin bir şekilde kavıyor. Beni ayağa kaldırdı ve ikimiz bir anlığına durakladık. Ellerim sıkıca kenetlenmiş, büyüm ona doğru sert bir çekim sağlarken aramızdan cüretkâr bir bakış geçiyor.

Sonra aceleyle köprüden geçip ormana gidiyoruz.

Ciaran beni küçük bir setten aşağıya doğru yönlendiriyor, pürüzsüz botlarım toprakta ve kaygan yapraklarda kayıyor. Kaymaya başladığımda kolunu kavıyorum, için çabalıyorum. Ciaran hemen beni yakalıyor, kolu belime dolanıyor ve beni ustalıkla aşağıya doğru yönlendiriyor. setin dibinde. Kalbim, korku ve elinin garip bir şekilde hoşuma giden hissinin karışımından dolayı göğsümde gümbürdüyor Alçak bir çalının arkasına çömeldiğimizde benimkinin etrafına koruyucu bir şekilde kapanıyor.

Yaprakların ve dalların arasından ıssız köprüyü ve mavi fenerini seçebiliyorum. Vadiden serin, tül gibi bir sis yükseliyor ve ışıkla yumuşak bir cerulean rengi alıyor.

Ciaran'ın tutuşu sıkılaşıyor ve bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmam için beni uyarıyor, gözleri uyarı dolu. Aşağıya saklanıyoruz Bir süre sette kaldım, tüm duyularım hazır, havadaki balçıklı, ıslak toprak ve taze yeşillik kokusu ağırdı.

Ya beni bulurlarsa? Acı çekiyorum. Ona geri dönemem. Dönmeyeceğim.

Ciaran'a bakıyorum, korku içimde hızla ilerliyor, çaresizce güvence istiyorum. Bakışlarımı ve elimi öyle bir sertlikle tutuyor ki Beni sabitliyor, ben ona tutunurken uzun, yontulmuş yüz hatları derin bir şekilde gölgeleniyor. Gözlerinin yeşili karanlıkta aniden parlıyor ve aniden tekrar o yemyeşil rengin içine düşüyorum, tıpkı çekilen bir gelgit gibi

Ay'a, yakınlık çizgilerim parlıyor ve büyüleyici bir telaşla ona doğru çekiliyor. O da bunu hissediyor gibi görünüyor, bu tekrarlayan esaret , bakışları gözünü kırpmadan ateşlendi, sanki onun için hipnotize olmuşum gibi.

"Sagellyn," diyor sesi şaşkınlıkla, "sen bir Işık Büyücüsü müsün?"

Köprüye giden toprak yolda donuk ayak sesleri duyuluyor, Hem bizim esaretimizi hem de Ciaran'ın düşünce çizgisini kırdı. İkimiz de karşılıklı bir şaşkınlık ifadesiyle birbirimizden hafifçe geri çekildik. Sese doğru döndüğümüzde elim benimkinden ayrılıyor.

Köprüden koşarak geçen bir figür . ve onun Wyla olduğunu anladığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. Hızla yerimizi tespit ediyor ve setten aşağı kayarak bohçayı bana doğru uzatıyor. "Çabuk ol," diyor. "Bunları giy. Karga kıyafetlerinden lazım."

Toplanmış giysileri kabul ediyorum ve çeşitli dokuma renklerinde bir Ishkartan tunik ve pantolon açıyorum. Loş, mavi ışıpta tam tonları seçmek zor, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve gözlerimin etrafındaki hafif yakınlık çizgilerini çekiyorum, renkler anlık olarak sanki içeriden aydınlatılmış gibi parlıyor - yemyeşil, birbirine kenetlenmiş bir yıldız Yasak altın ve morların tasarımı. Bu renkler hakkında bana öğretilen her şey zihnimi doldururken ve içimi bir isteksizlik kaplarken parlak mor, görüşümün kenarlarına doğru kıvılcımlar saçıyor.

Fae renkleri. Kadim Olan'ın nefret ettiği.

Bu kıyafeti giymek Kadim Olan'ın hoşnutsuzluğunu kazanmak demektir. Muhtemelen sonsuza dek kovulmaktır.

İçimde paniklemiş bir meydan okuma yükseliyor. *Geri dönmeyeceğim. Bu da Gardnerian siyahlarımdan kurtulmam gerektiği anlamına geliyor.*

Ama pantolon! İçimden bir ses öfkeleniyor. Böyle yasak bir kıyafeti nasıl giyebilirim?

Kadim Olan zaten benden nefret ediyor, diye karşı çıkıyorum acı bir şekilde, kendimle ve bana söylenen her şeyle tam anlamıyla savaş halindeyim. Kutsal bir oruçtan kaçtığım için zaten dışlanmış durumdayım. Artık ne önemi var ki?

Ciaran'a yan gözle bakıyorum, nasıl yapacağımı merak ediyorum. Burada onunla değişmek. Ciaran düşüncelerimi sezmiş gibi dönüp Wyla'ya sesleniyor. "Ben nöbet tutacağım." Bana anlamlı bir bakış attı. "Sırtım sana dönük olacak."

Sertçe başımı sallıyorum ve o da çömelerek köprüye yaklaşıyor. Wyla soyunmama ve pantolonumu hızla çekmeme yardım ederken titriyorum.

ve parlak renkli tunik. Sonra Wyla başıma ve yüzümün alt kısmına büyük altın bir eşarp sarıyor. Gardnerian'ımı tutuyor giysileriyle çalıların arasından geçip köprüye koşar ve onları korkuluklardan aşağı fırlatır.

Gölgeli demetin vadiye düşüşünü izliyorum ve hissediyorum Eski hayatım, kutsal siyah giysilerimle birlikte geri dönülmez bir şekilde süpürülürken anlık bir baş dönmesi yaşıyorum.

Ama asa. Uzandığımda hala botumun yan tarafına sıkışmış olduğunu gördüm. *Asa hâlâ bende. Ve o bir oyuncak değil.*

Wyla dönüyor ve önümde eğiliyor. Cebinden koyu renkli bir çubuk çıkarıyor ve bana kıpırdamadan durmamı söylüyor, sonra gözlerime kendisinininki gibi kalın bir sürme çekiyor. Zarif Ironflower mineli küpelerimi aceleyle kulak memelerimden çekip çıkarıyor, başparmağıyla toprağın içine itiyor ve yerlerine ağır altın halkalar takıyor. Son olarak Wyla rune-stylus'unu kınından çıkarıyor ve yanaklarıma runik semboller çiziyor.

Arkasına yaslanıp beni dikkatle inceliyor, soluk gözleri kısılmış. "Güzel," diyor Wyla memnuniyetle başını sallayarak. Ayağa kalkıyor ve kılıçlarından birinin kabzasını avuçluyor. "Şimdi sen bizi takip et. Yakın durun."

Ayağa kalkıyorum ve setten yukarı tırmanarak köprüye doğru ilerliyoruz, Wyla ve Ciaran önden gidiyor. Tam tepeye ulaştığımızda, koyu yeşil ışıktan oluşan çok sayıda ince çizgi gökyüzünden ve bize doğru akıyor.

Hem Wyla hem de Ciaran kayarak durdular ve döndüler, gözlerindeki alarmla bana doğru fırladılar.

"yat!" Beni kabaca yere çekerlerken Ciaran ağlıyor. Ciaran uzun bedenini benimkinin üzerine atarken Wyla ışık çizgileri açıkta kalan omzumun ve kolumun üzerinden geçerken Aşağı doğru eğiliyor ve yere çarptıklarında ışık patlamalarına dönüşüyorlar. Bir tanesi sadece birkaç el aralığı soluma düşüyor. ışık patlamaları çoklu ışık ışınları yayıyor.

Bir anlığına vahşi bir paniğe kapıldım. Ciaran'ın nefesi kulağıma sıcak ve ağır geliyor, kalp atışları benimkine karşı ısrarcı, Vücudu ağırlaşıyor. Wyla'nın keskin çenesi omzuma çarpıyor ve kendimi öyle kapana kısılmış hissediyorum ki neredeyse çılgınca bir direnişe geçeceğim.

Ciaran kolumu kavıyor, alnını şakağıma bastırıyor. "Sagellyn, yerde kal. Seni korumaya çalışıyoruz."

Üzerimizden bir başka koyu yeşil ışık çizgisi geçip yeryüzüne doğru yaylanarak birden fazla çizgiye dönüşürken korkuyla nefes alıyorum geniş vadiye ve onu çevreleyen ormana yayılıyor. "Seni takip ediyorlar,"

diye tıslıyor Wyla. Ciaran'a bakıyor, militan bakışlarındaki aciliyet. Ona bakmak için alnını benimkinin üzerinde döndürüyor. "Işık bana dokunursa ne olur?" Perili bir sesle soruyorum

Fısıltı.

Wyla'nın çenesi gerilir. "Nerede olduğunu bilecekler." İsyan solgun gözlerini aydınlatıyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Kökler başımın arkasına, omzuma batıyor. Ciaran'ın burnunun kenarı benimkine değiyor, göğsü düzenli ve güçlü nefeslerle inip kalkıyor. Bir başka ışık mızrağı tam üstümüzden geçiyor ve Ciaran'ın saçları bir anlığına koyu yeşil bir haleyle aydınlatılmış.

Çizgiler gökyüzünden geçmeyi bıraktığında uzun bir süre gibi gelen bir süre bekliyoruz, nefes alış verişlerimiz kulaklarıma tehlikeli bir şekilde yüksek geliyor. Ciaran ve Wyla yavaşça ve dikkatlice kalkıp üzerimden iniyor, sonra ben tereddütte otururken çömelip kalkıyor, içim korkudan sıkılıyor.

Ciaran şehre doğru bakarken gözleri kısılıyor ama elini sallayarak bizi kaldırıyor ve temkinli bir şekilde ayağa kalkıyor. "Hadi gidelim." Bana elini uzatıyor, sonra beni hızla ayağa kaldırıyor ve

Wyla ve köprünün karşısındaki uzak ormanı işaret etti. "Vadinin kenarını takip edip onu arkadan getireceğiz."

Ciaran'ın elini sımsıkı tutuyorum ve köprüden geçip kıvrılan ormana doğru koşarken korkuyla gökyüzüne bakıyorum.

geçit. Ağaçların etrafından dolanıyoruz, ormanda hızla ilerliyoruz ve neredeyse ayaklarımın altındaki kalın köklere takılıyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra Verpax'ın dış mahallelerine yaklaştık, ay ışığıyla aydınlanmış şehir binalarının arkası artık sağımdaki ağaçların arasından görünüyordu, solumda ise akan sular ve vadinin karanlık vahşiliği vardı. Gece geç saatlerde seslerin ve atların yankıları duyulabiliyor.

Spine-stone binalarının yanından geçerken çıkan sesler içimde bir panik yaratıyor.

Kaçmaya çalıştığım her şeye doğru geri koşuyoruz.

Ciaran'a sarıldığımda kalbim hızla çarpıyor ve o da kısa bir süreliğine bakışlarımla buluşuyor. Sanki korkumu okumuş ve artan paniğimi yatıştırmak istiyormuş gibi beni daha sıkı kavlıyor.

Orman daralan vadiyi çevreleyen ince bir ağaç sırasına dönüştüğünde yavaşlıyoruz, uçümüz etrafta dolanıyoruz. Evlerin ve dükkânların arka taraflarında duran bağlanmamış arabalar, fıçılar ve diğer döküntüler. Ironflower Inn'e doğru ilerlerken başımı dikkatlice eğiyorum, gerçeküstü bir durumdayım.

Çok geçmeden, tepesinde Ishkartalı Demirciler Loncası bayrağı olan çok kubbeli bir Omurga taşı yapısının arkasına geliyoruz. hemen onların olduğunu anlıyor. Wyla önce ağaçların korunağından kurtulur. Issız açıklığa doğru koşuyor.

Her iki yöne de bakıyor ve bizi takip etmemiz için el sallıyor.

Wyla kapıyı açtığında Ciaran ve ben demirhanenin arka kapısına doğru koşuyoruz, hepimiz hızla karanlık içeriye giriyoruz.

Havada metalik, küllü bir tang var ve alan başka bir dünyaya ait, runik bir parıltıya sahip. Siyah runik işaretli disklerin sıraları bir Geniş masanın üzerine kazınmış rünler Yılan Elfi yeşili ve Ishkartalı altınıyla parlıyor, demirhanenin içini ürkütücü ışıklarıyla aydınlatıyordu.

Ciaran arka kapıyı sürgülüyor. Rune-taşlarının bulunduğu masadan bir rune-stylus alıyor, sonra duraksayıp bana şöyle bir bakış atıyor yan gözle, okunamayan bir bakış. Wyla'ya bakar ve sertçe eliyle işaret eder

çenesi perdeli bir kapıya doğru, siyah kumaş, farklı hızlarda ve farklı yönlerde yavaşça dönen zümrüt Yılan Elf rünlerinin sıraları üzerine sıralarla parlıyor, bu etki biraz baş döndürücü. Gwynn'in grimoires'lerinden bazı rünleri tanıyorum - *bariyer, görünmez, güçlendirme*.

Wyla dönen rünlere sanki içlerinde endişe verici bir şeyler okuyormuş gibi sinir bozucu bir ciddiyetle bakıyor.

Ciaran bakışlarında sert bir acelecilikle, "Onu oraya getirin," diye emrediyor.

Wyla kolumdan tutuyor ve beni perdeye doğru yönlendiriyor. Perdeyi kenara çekiyor ve dar, dolap benzeri bir oda ortaya çıkınca nefesim kesiliyor. Sanki Erthia'dan yıldızlara düşmüş gibiyim.

Her yerde rünler var. Zümrüt renginde parlayan Yılan Elf rünleri ve altın renginde parıldayan birkaç dağınık Ishkartan rünü. Rünler Tavanı, duvarları ve zemini kaplayan koyu yeşil duvar halılarına işlenmiştir ve sayısız yeşil ve altın dairesel rünler yüzer, Havada asılı, iç tasarımları karmaşık desenlerde yavaşça dönüyor.

İki dar karyola, aralarında yürümeye ancak yetecek kadar boşluk goblenli duvarlara yaslanmış. Altın yıldız deseniyle dokunmuş koyu renkli battaniyeler her iki karyolayı da kaplıyor ve bazıları duvarlardan sarkan rün silahları odanın her tarafına dağılmış durumda. Karyolalardan birinin üzerine yayılmış birkaç açık dergi var. Sayfalarında karmaşık rün çizimlerinin yanı sıra birden fazla rünik büyü kitabı ve Doğu Diyarı'nın tarihi gibi görünen şeyler var.

Karyolanın bitişiğindeki panjurlu pencere, çerçevesine kazınmış rünlerin yanı sıra etrafında yüzen bir yığın küçük asılı rünle yoğun bir şekilde korunuyor.

Ironflower Inn'in caddenin tam karşısında olduğunu fark ettim, bu düşünce beni şaşkına çevirdi. *Muhtemelen o pencereden görebiliyordum.*

Benim bütün

dünyam.

Kız kardeşlerim.

Keskin bir kalp ağrısı saplanıyor içime. Sonra panjurların etrafında koyu yeşil bir ışık parlıyor ve içgüdüsel olarak irkiliyorum Geri. Odadaki tüm rünler kısa süreliğine beyaz renkte yanıp söner ve pencerenin etrafında küçük zümrüt rünlerden oluşan ek bir çizgi canlanır.

Çizmeler perdenin hemen ötesindeki taş zemine sürtünür ve Ciaran perdeyi arkaya atıp küçük odaya girer. Bakışları Hemen pencereye, sonra da Wyla'ya uçar ve ikisi de gergin bir rahatlama bakışı atarlar.

"Bunlar iyi dayandı," diyor Wyla sıkıca ve pencereye doğru etkileyici bir baş selamı veriyor.

Derin yeşil parıltı aniden panjurların etrafında bir kez daha titreşiyor ve ben de tepki olarak kaskatı kesiliyorum. Wyla ve Ciaran beni iki karyola arasındaki boşluğa çekiyorlar, tüm rünler yankılanan bir şekilde titreşiyor koyu yeşilin tonu. Gölge dalları aniden rünlerden kıvrılan duman gibi dalgalanıyor ve rünler o kadar hızlı dönmeye başlıyor ki koyu yeşil ışıktan katı tekerlekler gibi görünüyorlar.

Ciaran lanet okuyor ve Wyla'ya bakıyor. "Bu kargalar hangi iblis büyüüne bulaşmış?"

"Ne demek 'iblis büyüü'?" Sesim panikle titreyerek kararsızlaşırken soruyorum.

Ciaran bana "İz sürme büyüünün içinde gölge büyüü de var," diyor. Pencereyi çevreleyen ve gümüşü siyah dumanlar çıkaran rünleri işaret ediyor. "Şu kara duman. Şeytani Büyücülük, koğuşlara bunu yapan tek şeydir."

Gwynn'in sarmal gölgeden yapılmış boynuzları olan şeytanların anlattığı hikayeleri hatırlıyorum ve omurgamda sert bir ürperti var.

Wyla uzun bir süre Ciaran'bakıyor, yeşil ışık ikisinin de yüzünde titreşiyor. Sesi geldiğinde, endişeli bir dehşetle doluydu. "Koğuşlar dayanacak mı?"

"Dayanacaklar," diye mırıldanıyor Ciaran. Sesinde daha önce olmayan belli belirsiz bir aksan var. Sesler derinleşiyor. *Will* yerine *vill* diyor ve *hold*'daki *h harfini* atıyor.

Rünler tekrar koyu yeşil renkte titreşiyor ve vücudumu soğuk bir ter kaplıyor. Beklerken arkamdaki yataktan sarkan yıldız battaniyeye yapışıyorum. Ve beklerken. Sarmal bir sessizlik içinde gergin.

Yeşil ışık darbesi sönene ve tüm rünler hareketsizleşene kadar.

* * *

Saatler sonra, yeni bir arama büyüğü gelmedi ve pencerenin etrafındaki savunma rünleri asık suratlı koyu yeşil bir parıltıya dönüştü ve dönüşlerini yavaşlattı. Diğer rünler orijinal zümrüt yeşiline dönmüş ve asılı duran rünler havada hareketsiz bir şekilde asılı duruyor.

"Alçakta kal, Sagellyn," diye uyarıyor Ciaran. Ayağa kalkıyor, panjurla pencere arasındaki bir aralıktan bakıyor, sonra memnun görünerek doğruluyor. Onun değişmeyen sakinliğine hayret ediyorum ve nasıl Bu küçük alanda onun fiziksel varlığını empoze ediyor.

Ciaran küçük bir vitray feneri yakıyor.

Çok renkli yıldızlar ve bir gökkuşağı ışığı odayı aydınlatıyor, renkler yakınlık çizgilerimde yanıp sönüyor. Derin nefes alıyorum ve Refleks olarak rengi çekiyorum, yumuşak tonlar korkumu bastırıyor. Karıncalanan asa elime bakıyorum ve parmak uçlarımda her birinin farklı bir tonda parlıyor. Rengi bastırmak için elimi germek üzere hareket ediyorum ama kendimi durduruyorum.

Neden bastırırım ki? Acıyla düşünüyorum. Şimdi ne önemi var ki?

Başımı kaldırdığımda Ciaran ve Wyla'nın asama baktığını gördüm. El. Wyla'nın kaşları havaya kalkıyor ama Ciaran hiç şaşırması görünmüyor. Bakışlarını sözsüz bir tanıma ile karşılıyorum.

"Sen bir Işık Büyücüsüsün," diye nefes alıyor Wyla, ağzı bir karış açık, afallamış bir halde. Ciaran'a dönüyor ve hızlı bir konuşmaya dalıyor onunla başka bir dilde. Ishkart, sanırım. Wyla ellerini sallayıp bana işaretler yaparken Ciaran onun bariz endişelerini kendi tarzı olduğunu anlamaya başladığım sert bir ciddiyetle sakince karşılıyor.

Kendimi boşlukta hissederek gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. Ishkartan ve Yılan Elf rünlerinden bazılarını seçebiliyorum.

Yok et. Kaçın. Bariyer. Görünmez. Güçlendir. Koruyun. Sök. Gergin bir kafa karışıklığı alevleniyor. Bunlar sadece rünler değil, yüksek dereceli, savunma amaçlı savaş işçiliği. Korumalı askeri teçhizat.

Bir şey onu avlıyor. Güçlü bir şey.

"Wyla," diye sesleniyor bir kadın perdenin hemen arkasından hafifçe, bu ismi başka bir dilde bir dizi kelime takip ediyor.

Donup kaldım, kalbim hızlandı.

Wyla ve Ciaran sanki sessizce bir eylem planı hazırlıyormuş gibi hızlı ve yoğun bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

"Ben gidip onu ," diye fısıldıyor Wyla Ciaran'a, zar zor duyuluyor. Bana döndü, sesi hâlâ kısıktı. "Sen burada kalacaksın, Sagellyn." Bana cesaretlendirici bir bakış attı. "Dawn arama büyülerini sökecek, çünkü onlar sadece karanlıkta işe yarıyor."

"Bekle, hayır." Kolunu tutmak için uzanıyorum, çaresizliğim artıyor.

Wyla'nın bakışları sanki beni dinlememi istermiş gibi yoğunlaşıyor. Gözleri Ciaran'inkilere kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sana zarar vermeyecek. Ve ben geri döneceğim.

kısa zamanda." Wyla perdeyi bir parça geriye çekip odadan sızıışmadan önce bana son bir kez hiddetli ve sıkıntılı bir bakış atıyor.

Beni ele geçiren kırılmanlık duygusuyla boğuşurken karyolaların arasındaki dar alanda çömelmiş halde kalıyorum.

Ciaran karyolaya oturmuş, sessiz ve tetikte Wyla ve diğer kadının konuşmalarını dinliyor

Perdenin hemen arkasında başka bir dilde dostça konuşuyorlar. Onlar konuşurken ayak sesleri uzaklaşmaya başlar. Bir kapı açılır ve kapanır.

Sesleri artık kısıktı ve hızla kayboluyordu.

Sonra sessizlik.

Ciaran derin bir nefes veriyor ve ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğiliyor. Gözlerimiz buluşuyor ve yakınlık çizgilerim ona doğru kayıyor. Ben

Birdenbire bakışlarının derinliklerinde saklı olan baştan çıkarıcı, zümrüt esaretin farkına vardı. Çenesinin erkeksi çizgisi. Sert zarafeti. Fiziksel güç yayıyor, geniş omuzlu fiziği usta bir demircininkine benziyor. Ama ağzı - şehvetli hatları

Tobias'ın zalim şehvetini, Rivyr'el Talonir'in elinin Kelt kızının eteklerinin altına kayışını panikle hatırladı.

Ciaran'ın bana zarar vermeyeceğini hissediyorum ama bu anlamsız. Tobias'ın bana saldıracağı hiç aklıma gelmezdi. Pürüzlü bir içimdeki endişe, yardımları için duyduğum minnettarlığın önüne geçiyor.

"Beni... sakladığın için teşekkür ederim," diyorum ona duraksayarak, biraz daha mesafe koymak isteyerek, kendimi karyolanın üzerine çekip ona bakarken.

. "Ama... bu gece beni yalnız bırakacaksın." Karyolasını işaret ediyorum,

Parmağım titriyordu. "O yatakta kal ve bana yaklaşma."

Ciaran'ın yeşil gözleri sanki içimde karmaşık ve rahatsız edici bir şeyler okuyormuş gibi kısılıyor. "Ben olsam yapmazdım," diyor.

"Bana Kelt erkeklerinin ne yaptığı söylendi," diye meydan okuyorum, ona karşı artan korkumdan dolayı tedirginim. Onun gücünden. Bariz gizli büyücülüğü.

Ciaran bakışlarımı tutuyor, sesi sakın ve mantıklı. geliyor, ama açık şekilde. "Öyle görünüyor ki halkınızın yaptığı gibi."

Onun mantığıyla ne yapacağımı bilemiyorum. Bir anda kaptırıyorum, çünkü o haklı. Ellerimin altındaki battaniyeyi kavrarken öfke dolu gözyaşlarımın aniden kabarmasına karşı koyuyorum.

Beni, halkımı korumaları gerekiyordu. Beni kafir insanlar ve onların acımasız, dizginlenemez tutkular. Ama saldırı geldiğinde, bana en çok güvenebileceğimi söyledikleri kişiden geldi.

Bana *yalan* söylediler. *Yalan* üstüne *yalan* söylediler.

"Sagellyn," diyor Ciaran, yeşil gözleri şimdi endişe dolu. "Korktuğun bu şeyi yapmayacağım. Sana *söz veriyorum*." Yine o aksan, sesinin kenarlarına dokunuyor.

"Bana *yalan* söylediler," diyorum ona, dişlerimi sıkarak, çiğ bir öfke ona karşı duyduğum korkuyu bastırarak.

Ciaran bunu düşünüyor ve uzun bir süre beni inceliyor. "Evet, Sagellyn. Onlar yaptı."

Bu yeni farkındalık, acımasız Tobias'ın anısı tarafından saldırıya uğradığımda içimden geçiyor. Ailemin beni reddetmesini. Vadinin düşünceleri aniden zihnimi dolduruyor ve güçlü siyah su uçuruma doğru koşuyor.

"Atlamadığın zaman," diyorum Ciaran'a, sesim derin bir acıyla kalınlaşarak, "seni durduran neydi?"

Ciaran bana araştırarak bakıyor, gözlerinin yoğunluğu daha da artıyor. rune-ışığında telaffuz edildi. "Zeymir," diyor kısa ve öz bir ciddiyetle. "Bu demirci dükkanının sahibi."

Zeymir. Altın rün işaretli kafa bandına sahip Ishkart demircisi.

"Neden atlamayı düşündün?" Duraksayarak sordum.

Ciaran irkiliyor, ağızı sert bir çizgi halinde geriliyor. Arkasını dönüp rune işaretli duvara bakıyor, sanki kendisiyle boğuşuyormuş gibi Düşünceler. Uzun bir süre sonra nihayet konuşur, sesi tırtıklı bir fısıltıdır. "Herkesi kaybettim."

Gözlerimi yakan yaşlar yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve dudaklarımın üzerinden kayıyor, tuzlu ve ılık. "Özür dilerim," diyorum ona, kelimeleri zar zor çıkararak

Birkaç dakika sonra Ciaran derin, ürpertici bir nefes veriyor. "Sagellyn," diyor, yine o tuhaf aksanıyla. "Uyumaya çalışmalısın. Hatırlıyorum..." Duraklıyor ve bakışları bir an için Odaklanmamış, sanki bana değil de bir anıya bakıyormuş gibi. Sonra yüzü geriliyor, sanki anıya bakmak çok zorlaşmış gibi.

"Zeymir'in beni yanına aldığı zamanı hatırlıyorum." Tekrar duraklıyor. "İki gün boyunca uyumadım. Ama sonunda... Bayılmışım." Bana bakarken yüzündeki sert ifade yumuşuyor. "Uyumaya çalış, Sagellyn."

sallıyorum ve Ciaran oturduğum karyolanın üzerindeki kitap yığınlarını temizlemek için hareket ederken bana sürtünmemek için olağanüstü dikkatli davrandığını fark ediyorum. Kayıtsızca karanlık yıldızların altına kayıyorum.

desenli battaniyenin altında toplanır, kendini kaybolmuş ve kederli hisseder.

Ciaran karyolasına, battaniyenin üstüne uzanıyor, botlarını da çıkarma zahmetine katlanmıyor. Uzun bir süre sabit bir şekilde tavana baktı. Bir elinin parmaklarını koyu kıvı saçlarında gezdirirken yüzü tedirginlikle , sanki derinden sarsılmış gibi. Sonra dönüyor ve gözlerimiz çarpışıyor, bakışlarındaki hüznün ağır kenarı göğsümdeki sefalet düğümünün ikizi.

"Kız kardeşlerimi istiyorum," diyorum ona, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Eve gitmek ve onlarla birlikte olmak istiyorum."

Ciaran'ın gözleri derin bir anlayışla açılıyor ve bana doğru şiddetli, canlandırıcı bir dalgayla koşuyor. "Üzgünüm, Sagellyn. Biliyorum. Ne-" Sesi kesiliyor ve tekrar konuştuğunda duygusallaşılıyor. "Bu şeyin ne kadar korkunç olduğunu biliyorum."

"Kız kardeşlerim," diyorum kısık sesle. "Onları bir daha asla göremeyeceğim." Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Dışlanacağım. Eğer gitmezsem sürgün edileceğim.

Geri. Ama geri dönemem. *Asla* geri dönemem." Ham öfke, kederin önüne geçiyor ve sesim onunla birlikte sertleşiyor. "Gitmeyeceğim ona geri döneceğim. Ona *asla* geri dönmeyeceğim."

Bir an için öfke içinde kıvranıyorum, içimde karanlık bir fırtınanın kopmasına izin veriyorum. Ama sonra Retta ve Clover'ın canlı bir görüntüsü

Zihnimde, beni bulamadıklarında yaşadıkları yıkımı hayal ediyorum. Fırtına, gözlerim yaşlarla dolup boğulurken kalbi kırık bir kedere dönüşüyor.

"Sagellyn," diyor Ciaran, kendi gözleri de artık yaşlarla parlıyor. Elini bana uzatıyor ve avuç içini yukarı çeviriyor.

"Eve gitmek istiyorum," diye ağlıyorum, savunmasız ve bir şekilde, tüm sefaletimi görmesine izin vererek.

"Biliyorum," diyor bana, gözlerinde kalbi kırık bir anlayış, eli hala uzatılmış.

Eline bakıyorum. Şu anda bulunduğum yerle ilgili her şey yasak ve sözde korkunç bir tehdit. Saldırı istemek. Elini tutmak, özellikle de burada, yatak odasında, kesinlikle yasak ve tarifsiz bir tehlikeye davetiye çıkarıyor.

Bir an kendimle savaştım. *Kim tarafından yasaklanmış? Senin halkın mı? Kim seni bir canavara oruç tutturdu? Kim seni yalanlarla besledi?*

İçimde yükselen isyanla uzanıp Ciaran'ın elini tutuyorum.

Parmaklarımız birbirinin etrafında kenetleniyor, eli sıcak ve sabit, kavrayışı cesurca sıkı.

"Beni bırakma," diyorum, onu sıkıca kavrarken neredeyse bir talep gibi.

"Yapmayacağım," diye söz veriyor bir yemin gücüyle.

İçimde fırtınalar koparken ve çalkalanırken ona sıkıca tutunuyorum, onun kararlı varlığı başımı suyun üstünde tutuyor.

Ciaran yattığı yerden hiç kıpırdamıyor. Bana hiç dokunmuyor, sadece elini koyuyor. Gözlerimi gecenin derinliklerine kadar o nazik bakışlarıyla tutuyor, sonunda uyku beni ele geçirip altına çekiyor.

Altıncı bölüm:

Za'ya

Ertesi sabah uyandığımda, tavanda ve duvarlarda işlemeli yeşil halılar ve havadaki sıcak, yabancı baharat kokuları kafamı karıştırıyor. Sert bir yağmur çatıyı dövüyor ve loş bir sabah ışığı panjurların etrafında geziniyor, uzaktan bir gök gürültüsü sesi geliyor.

Her şey su gibi geri gelirken şok beni sarsıyor-Tobias. Saldırı. Korkunç takip büyüü.

Birden dik oturdum, kalbim güm güm atıyor, panik beni sararken bir an nefesimi tutamadım. Terli olduğumu görmek için aşağı baktım, Bir tunik ve pantolon giymiş buruşuk benliğin kumaşı mor ve altın renginde iç içe geçmiş yıldız desenlerinden oluşuyor. Tunığın kenarları boyunca küçük, çok renkli yıldızlar muhteşem bir gökkuşağı şeklinde işlenmiştir.

tonları, bir Yule ağacı gibi yakınlık çizgilerimi aydınlatan yasak bir renk cümbüşü.

Hiçbir şey doğru değil. Yabancı duvar halıları ve rünik desenler değil. Kıyafetlerim değil. *Hiçbir şey doğru değil.*

Ve bu oda askeri bir kuşatmaya hazırmış gibi korunuyor.

Küçük bir masa, altın yıldızlarla işlenmiş siyah lake bir tepsinin üzerinde altın bir demlik çay ile yanımda duruyor. Zarif demlik ince ve kıvrımlı, filigran desenlerle kazınmış, ince ağzından buhar kıvrılıyor. Narin camdan yapılmış bir çay fincanı yaldızlı bir tutucunun içine yerleştirilmiş. Yassı yeşil bisküvilerin bulunduğu tabağın üzerinde Tuhaf kahverengi bir macunla birlikte alışılmadık siyah tohumlar. Onun yanında da küçük bir Demirçiçek buketi duruyor, loş odanın loş ışığında hafif bir parıltı saçıyorlar.

Buketi elime alıyorum, aniden kendimden geçiyorum, gözlerim yaşıyor.

Ciaran. Onları benim için bırakmış olmalı.

Çiçekleri sokağın karşısından çalmış olmalı. Hanın ağaçlarından.

Bu o kadar hoş bir jest ki, kalbim ona tutunmak için mücadele ediyor ve bir an için büyük, örtücü kederimi yumuşatıyor. Demirçiçekler kutsal çiçeğimizdir. Baskıdan kaçışı temsil eden bir çiçek. Ve özgürlüğü.

Bütün bunları biliyor mu?

Onun armağanı çevremdeki yabancılığı yumuşatmaya yardımcı oluyor ve kendimi tamamen yabancı, kayıp ve istenmeyen biri gibi hissetmemi engelliyor.

Narin çiçekleri içime çekiyorum, canlı mavilerinin kıvılcımları görüşümü kaplıyor. Demir çiçeği mavisi parmak uçlarımda , ama ben rengi uzaklaştırmak. Rengi bir daha asla uzaklaştırmayacağıma yemin ediyorum. Asa elimin mavi, altın ya da mor olmasının ne önemi var? Bu dünyanın öteki, terk edilmiş tarafına geçtim.

Buketi burnuma götürüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Çiçeklerin tatlı, neredeyse balmumu kokusu, geldiğim bu garip yeni dünyada rahatlatıcı derecede tanıdık bir şey.

Buketi tutarak pencere panjuru ile pencere çerçevesi arasındaki aralıktan bakıyorum, sabah fırtına yüzünden kasvetli bir şekilde karanlık.

Gök gürültüsü sesleri ve şimşekler çakıyor, sokağın karşısındaki Ironflower Inn'in görüntüsünü kısa süreliğine aydınlatıyor, yağmurdan ıslanmış pencereden şekli dalgalı. Demir ağaçları sert rüzgârda hafifçe eğiliyor ve kalbim sert bir şekilde çarpıyor.

Retta ve Clover muhtemelen oradadır. Yağmurla kayganlaşan, Arnavut kaldırım sokakta sadece birkaç adım . Ama başka bir yerde de olabilirler.

tehlikeli bir denizin ötesinde. Uçurum da bir o kadar geniş olacaktı.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve boğazım yanıyor.

Issızlık çöküyor. Alnımı sert ahşap panjura dayayıp pencereden dışarı bakıyorum, yoldan geçenler ve atlar

Sürücüleriyle birlikte çekilen arabalar, yağan yağmura karşı periyodik olarak gözyaşlarımla ıslanmış han manzaramı engelliyordu.

Ailem hala burada beni mi arıyor? Beni Tobias'a dönmeye zorlamak için mi? Babam ve annem Eliss kız kardeşlerime ne söyledi? Artık onların kız kardeşi olmadığımı mı söylediler?

Retta ve Clover'ı bir daha asla göremeyeceğim.

Bu korkunç düşünce kalbimi paramparça etti ve sırt üstü yere yığıldım. küçük buketi göğsüme bastırarak yatağa uzanıyorum. Yemeğe ve çaya sırtımı dönüyorum, kendimi kalp hastası bir top haline getiriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ağlıyorum.

* * *

"En azından kim olduğunu öğrendin mi?"

Perdenin hemen arkasından gür, aksanlı bir erkek sesi geliyor. Hâlâ kederli halimle yattığım yerden dikkatimi çekiyor. İçimde bir korku ipliği geriliyor.

"Sagellyn Gaffney." Ciaran'ın sesi, alçak ve yatıştırıcı. İçimdeki her şey uzanmak ve o sesin sığınağına sıkıca tutunmak istiyor.

Gerilim dolu bir sessizlik oldu ve sonra, "Ciaran. Babası onların Büyücü Konseyi'nde." Kelimeler yavaş ve ağırdı.

"Biliyorum."

"Büyücüleri kışkırtamazsınız." Adamın ses tonu korkunç bir uyarıyla doludur.

"Onları kışkırtmaya niyetim yok Zeymir," diye karşılık veriyor Ciaran. Derin sesi, içimin derinliklerinde huzursuz edici bir duygu karmaşası yaratıyor ve elinin benimkinin etrafındaki sıkı hissinin bir yankısı. *Bütün gece boyunca. Benimle kaldı. Beni güvende tutuyor.*

"Yatak odanızda onların oruç tutan hizmetçilerinden biri var," diyor Zeymir. "Bir Büyücü Konseyi üyesinin kızı. Kendisi *dördüncü seviye* bir *büyücü* Ciaran. Onu seninle bulurlarsa sana ne yapacaklarını biliyor musun? Irksal saflık yasalarını sınırların ötesinde uyguluyorlar. O kızın orucu bir *savaş alanıdır*."

"Onu on üç yaşında oruç tutturdular!" Wyla'nın sert sesi yükseliyor. "Hızlı arkadaşı onu yendi! Ve Tanrı bilir daha neler! Eğer ona barınak, onu hemen ona geri atacaklar!"

Başka bir kadının aksanlı sesi duyuluyor, melodik tonu acımasız. "Ve eğer onu barındırırsak, Wyla, bizim için gelecekler. Ve kimseyi esirgemezler. Bu kızı bulmak için gölge büyüsü yapıyorlar. İblis büyüsü! Onun durumunun korkunç olduğuna eminim ama hepimizi tehlikeye atamayız-"

"Yani," diye sözünü kesiyor Wyla'nın tiksintili sesi, "sadece *kendi* halkın için hepimizi tehlikeye atabilir misin?"

"Bu kız da sizin halkınızdan değil!" diye bağılıyor kadın. "O bir *Mage!*"

"Hayır," diye Wyla, sesi vahşetle kırılıyor. "O benim halkım. Unutuyorsun, Za'ya. Bu şeyi anlıyorum... ona yapılan bu şeyi."

Tobias'ın yaptıklarını hatırladıkça ve Wyla'nın da böyle bir şeye maruz kaldığını korkunç bir şekilde fark ettikçe herkes bir an için sessizleşiyor.

"Ciaran," diyor Zeymir sonunda, sesi alçak ve kararlı, "ortaya . Bu kız önce Gardnerianları sonra da Alfsigr'i doğruca sana çekecek."

Kafa karışıklığım artıyor. *Gardnerianlar ve Alfsigr neden Ciaran'ı arasın ki?*

"Buraya kadar gelebildim," diyor Ciaran soğukkanlılıkla. "Ve yakında Noi topraklarında olacağım."

"Buraya kadar gelebildiniz," diye karşı çıkıyor Zeymir, "çünkü Büyücü Konsey en iyi iz sürücülerini sizin peşinize takmıyor - ki bu kızı bulmak için bunu yapacaklar."

"Zeymir," diyor Ciaran, sesi sert, "o kalıyor." "O bir tehlike!"

"Ben de öyleyim!" Ciaran alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde hırlıyor. Geri çekildim, ani zehir kapasitesi karşısında şaşırdım.

"Seni bulurlarsa *öldürecekler*," diye ısrar ediyor Zeymir acımasızca. "Onu öldürmeyecekler."

"Ölmüş kadar olur!" Wyla homurdanıyor. Hepsi birden fazla dildeymiş gibi görünen bir tartışmaya giriyor.

Üzerime örtülen battaniyeye tutunuyorum, bir denizin içinde adalaşmışım. kafa karışıklığı ve umutsuz sorular. *Beni dışarı atarlarsa nereye gidebilirim? Ve Ciaran neden avlanıyor?*

Perde aniden geri çekiliyor ve ben irkiliyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Yeşil pullu Yılan Elf kadını parlak gümüş gözlerini bana diyor. Zümrüt rengi ihtişamı o kadar güzel ki neredeyse yüzleştirci. Uzun, yeşil saçları altın, mücevherli bir Ishkartan eşarbiyle arkadan bağlanmış,

Tuniği ve pantolonu zengin bir yeşil renkte ve kenarlarında ilmek ilmek siyah runik işlemeler var. Ciaran, Wyla ve Zeymir arkasında duruyor, Zeymir'in başının etrafına bir Ishkart soylusunun rün işaretli altın bandı sarılmış.

Zeymir'in altın tuniğine bir çocuk yapışıyor; dün handa gördüğüm siyah saçlı, sivri kulaklı, yeşil pullu çocuk. Babası gibi altın Ishkartan giysileri giymiş ve şaşkın bir endişeyle bana bakıyor.

Küçük engerek. Kâfir yumurtası. Edyth Gyll'in bu çocuk hakkındaki sert tasviri aklımdan geçiyor.

Yılan Elf kadınının kararlı ifadesi donuyor, sonra morarmış yüzüme bakarken bir şoka dönüşüyor. Zeymir de aynı şekilde afallamış görünüyor. Arkasını dönüyor, yüzü geriliyor ve başını sallıyor. Elim istemsizce kalkıp morarmış yanağımı avuçluyor ve bir an için Erthia'nın beni yutmasını istiyorum

Bütün olarak.

Gözlerim Ciaran'ın kilerle buluşuyor ve yakınlık çizgilerim parlayarak onun zümrüt bakışlarına doğru geriliyor. Biraz doğruluyorum ve üzerimdeki battaniye

üzerimi örten yarısı bir parça aşağı kayıyor. Gözleri aşağıya kayan Ciaran'ın bakışları şaşkınlıkla aydınlanıyor. Bakışlarını takip ettiğimde asalı elimin hâlâ Demirçiçek buketini tuttuğunu ve bileğime kadar parlayan bir safirle yıkandığını görüyorum.

"O bir Işık Büyücüsü," diye nefes alıyor Zeymir, mavi elime bakarak. Tavana bakıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor, başını hafifçe sallıyor, sanki bir alarm dalgasını temizliyormuş gibi. Sonra Ciaran'a yüklü bir bakış atıyor, bakışı hepimizin az önce uçurumun altındaki uçuruma atladığımızı ifade ediyor.

Za'ya, Yılan Elf, beni yakından inceliyor.

Yılan Elfler. Tehlikeli Elfler. Şeytani, zehirli yılanlar. Onlar yeraltına kilitlenmeli ve orada tutulmalı. Sahip olduğum her şey Bu kadının halkı hakkında anlatılanlar içimde uyarı zilleri çalıyor ve çılgınca bir kafa karışıklığı yaratıyor.

Ve sonra Za'ya'nın sert bakışı değişir ve aynı kalbi kırık Dün gece Ciaran'ın bakışlarında hissettiğim anlayış kırılıyor. O kadar beklenmedik ki, boğazımda bir sızı birikiyor ve beni sıkıyor.

"Eve gitmek istiyorum," diyorum ona, umutsuzluk beni dibe çekiyor. "Sadece eve gitmek istiyorum ve... Bir daha asla eve gidemeyeceğim." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bir kez ağlamaya başlıyorum.

Herkes uzun bir süre sessiz kalıyor ve sonra karyolanın Za'ya'nın ağırlığının altında kalmasından hemen önce ayak seslerini duyuyorum. Elini hafifçe koluma koyuyor ve ben de onun gümüş bakışlarına bakıyorum, kaşları sertçe çatılıyor.

"Buradaki herkes," diyor bana, duygu yüklü hafif sesiyle. "Gördüğün herkes, çocuğum. Hepimiz eve gidebilmeyi diliyoruz."

Ishkart demircisine, Kelt Ciaran'a ve Issani Wyla'ya bakıyorum. Zümrüt pullu çocuk. Ve bu Yılan Elf kadını beni rahatlatıyor. Ve ilk kez, gruplarının ne kadar karışık olduğunu fark ediyorum.

"Bazen," diyor bana, sesi kırılarak, "eve gidemezsin." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve kolumu sıkıyor, Gözlerini benimkilere dikti. "Bazen yeni bir yuva kurmanız gerekir." Kendi kendine gülümsüyor ve gözyaşlarının arasından gülerek Bir an için gözlerini kaçırdı. Sonra onları açıyor, kapıda bekleyen insanlara bakıyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Ve... bu olabilir iyi, hm? Bunun inancına tutunmalısınız."

Yeni bir ev. Ama ben yeni bir ev istemiyorum! Umutsuzluğum daha da artıyor.

"Kız kardeşlerim," diye boğuk bir hıçkırıkla mırıldanıyorum. Sesim Gözyaşlarımla boğulurken boğuk boğuk ve karmakarışık konuşuyorum. "On üç yaşına geldiklerinde. Onları hızlıca *onun* kardeşlerine götürecekler. Onlara *söz verildi*. *Canavarlardan* oluşan bir aileye..."

Daha fazlasını söyleyemediğim için .

Za'ya mavi elimi avucunun içine alıyor ve yüzünü buruşturarak hafifçe oruç çizgilerimi izliyor. "Ah, evet. Evet. Bu ciddi bir mesele. Ve şu anda çözülemeyecek bir mesele." Sanki teslim olmuş gibi derin bir iç çekiyor. "Belki bunu birkaç gün sonra düşünüyoruz, hmm?"

Saçımı okşuyor. Bunalmış bir halde başımı salladım. Onun iyiliğini kabul etmekten yoruldum. Ona bakmak benim için neredeyse çok fazla, ışıltılı pulları parlak renklerle ve yansıyan lamba ışığı yıldızlarıyla patlıyor, yıldızlar görüşümün kenarlarında kafa karıştırıcı bir telaşla çoğalıyor.

Za'ya başını bana doğru eğiyor. "Şimdi, Sagellyn...sen ye. Ve yıkan, hm?"

Küçük çocuk küçük bir geyik kadar sessiz, zümrüt rengi pulları annesininki gibi parıldayarak odaya süzülüyor. Za'ya'nın koluna yapışıp bir süre bana bakıyor, annesine döndüğünde kaşları şaşkınlıkla düğümleniyor. "Ona ne oldu, *Ma'mya*?"

Za'ya derin bir nefes alır ve saçlarını okşar. "O evini kaybetti, Na'bee."

Na'bee'nin kaşları daha da geriliyor. "Elfhollen gibi mi, *Ma'mya*? Ve bizim gibi mi?"

Bir an için bunu düşünür. "Evet, *Al'mya*."

Na'bee'nin dudakları sanki hangi kelimeleri kuracağını bilemiyormuş gibi bir o yana bir bu yana çekiştiriyor. Sonunda bana yaklaşıyor ve küçük elini saçıma koyup hafifçe okşuyor.

"Ağlama," diyor Na'bee. Anne ve babasının aksine aksanı olmadığını fark ediyorum. Yılan gibi görünüşü bana çok garip geliyor, ama kara gözleri masum, geniş ve nazik. Tekrar annesine bakıyor onun iyiliği için daha çok ağladığımda şaşkınlık içinde.

"Senin için güzel bir rune çizmemi ister misin?" Na'bee bana gülümseyerek umutla soruyor. Gülümsemesi pullu yüzünde derin gamzeler, yanakları şişiyor. Ne teklif ettiğini anlamıyorum, Ama aklıma ezici, kafa karıştırıcı bir düşünce geldi. O ve Retta'nın gülümsemeleri birbirine çok benziyor; yuvarlak yanaklı ve yürek parçalayıcı derecede nazik.

O anda, büyük, kör edici bir, bu çocuğun sonsuz nazik gözlerine bakarken, bana öğretilen her şeyin bu insanlar hakkında tamamen, inanılmaz ve korkunç derecede yanlış.

Çocuğa başımı sallıyorum, kelimelerim tıkanıyor. "Teşekkür ederim.

Bu hoşuma gider." Na'bee'nin eli omzuma gidiyor ve bana ciddi bir niyetle bakıyor. "Sana bir *Sornith'yl* rünü çizeceğim." Sanki bu Gizemli rün hayatımdaki her şeyi iyileştirecek bir ilaç. Ama niyeti o kadar içten ki, bir kahkaha ve bir benden küçük, titrek bir gülümseme.

"Gel," diyor annesi, ayağa kalkıp elini bana uzatarak. Kendimi

kaskatı ve fırtınadan bitap düşmüş hissederken, Za'ya'nın beni yukarı çekmesine izin verdim. Terliyorum-

Sırılsıklam olmuşum ve ekşi koktuğumu biliyorum ama Za'ya bunları fark ettiyse bile yorum yapmıyor. Uyuşmuş bir halde, beni demirci dükkanına götürmesine izin verdim.

ve başka bir kapıya doğru. Zeymir, Ciaran ve Wyla geride kalıyor, Ishkart dilinde birbirlerine ciddi ciddi mırıldanıyor, kapıları kilitliyor, kepenkleri kapatıyorlar.

Ciaran dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor, onun tedirgin edici çekimi bir kez daha yakınlık çizgilerimi ani, kafa karıştırıcı bir telaşla dolduruyor. Hâlâ elimde tuttuğum Demirçiçekler'e bakıyor, sonra gözlerini tekrar benimkilere dikeyor, ateşli bakışları birbirimizin ellerini sıktığımız ve konuşulmamış, derin bir anlayışı paylaştığımız bir gecenin ardından aramızda oluşan samimiyetle dolu.

Zeymir altın rengi, parlayan bir rune-stylus çıkarıp sokağa bakan duvara yeni rûnler işaretlerken içimden ürkütücü bir ürperti geçiyor.

Bunlar altın Ishkartan savaş rûnleri. Arama yok edici rûnler. Beni korumak için yaratıldılar.

Yedinci bölüm:

Smaragdalfar

Za'ya beni demirhaneden çıkan kapıdan geçirip, ortasında tünel şeklinde bir Omurga taşı merdiven bulunan küçük, dairesel bir kütüphaneye götürüyor. Merdivenlerden inerken onu takip ediyorum, adımlarım yorgunluk ve kederden ağırlaşıyor.

Merdivenin dibinde küçük, seyrek bir fuaye vardır.

Önümüzde beyaz taşlar ve kireçli bir koridor. Koridor boyunca onu takip ediyorum, havadaki baharatlı tütsü kokusunu içime çekiyorum. İleride yerde, duvarlarda ve tavanda duvar halılarıyla dokunmuş bir renk kaleydoskopu var. Bütün, yasak bir renk bahçesi.

Zümrüt, altın... mor...

Kubbeli bir ortak odanın eşiğinde duraksıyorum ve önümde uzanan şeye göz kırpiyorum.

Bir an için, renk bolluğunun üstesinden geldim, yakınlık çizgilerim kenarlarım boyunca kaotik patlamalarla aydınlandı.

Görüş. Kavernöz oda titreyen altın rünlerle aydınlanıyor.

Ferforje ayaklara asılı çok renkli cam kürelerin içinde asılı duruyor.

Gözlerim bir an için kürelerin ametist, safran ve kızıl tonlarının yankısıyla parlıyor. Zümrüt halılar taş duvarları süslüyor ve tavan boyunca uzanıyor, karmaşık rünik desenlerle dokunmuş tasarımlar. Altın yıldızlarla desenli mor halılar ayaklarımın altında üst üste biniyor.

Bu taş mağarada soğuk ve klostrofobik olmalı.

Toprağın altında, ama bir rune sobası, vücudumdaki kiriş gerginliğinin bir parçasını gevşeten bir sıcaklık okşayışıyla renk açısından zengin cenneti boğuyor.

Büyükçe dairesel ahşap bir masa kavisli duvarlardan birinin yanında duruyor, abanoz yüzeyi kakma ahşap bir yıldızla işaretlenmiş. Yere alçak bir şekilde oturur, etrafına yeşil kadife minderler yerleştirilmiştir.

Sandalyeler ve bir duvara yapıştırılmış, taşa oyulmuş çatı katındaki bir yatak odasına çıkan bir merdiven var.

Odanın diğer tarafına doğru bakıyorum ve içimden sert bir şok cızırtısı geçiyor. Sunağın küçük bir tanrıça heykeli, önüne konmuş çiçek ve yiyecek sunularının yanı sıra, havaya tütsü dumanı saçan pırıl pırıl bir duruyor.

Putlar. Kadim Olan tarafından hor görülmüş ve kutsal kitabımızda yerilmiştir. Tüm bu türlerin başına lanet getireceğinden eminim. İnsanlar. Putperestlik hakkında bana öğretilen tüm korkunç uyarıları ve katı kuralları düşündüğümde, hem korku hem de dehşetle nefesim bir an için kesiliyor.

Ama şimdi buradayım. Onlarla birlikteyim. Fae renginde kıyafetler giydim ve kutsal orucumdan kaçıyorum.

Ve geri dönmeyeceğim.

Benim de lanetlendiğimi fark ediyorum, içimi burkan, sarmal bir iniş hissiyle.

Kafam karışmış bir halde Za'ya'yı takip ederek odadan çıkıyorum ve kaymaktaşı taşa oyulmuş, sade bir şekilde düzenlenmiş bir tuvalete açılan başka bir tünel geçitten geçiyorum.

Za'ya sakinleştirici bir melodi mırıldanıyor ve şefkatle soyunmama yardım ediyor. Kayıtsızca tuniğimi başımdan yukarı çekmesine izin veriyorum ve kollarımı indirip onları gördüğünde aniden mırıldanmayı kesiyor. Aşağıya bakıyorum ve kollarımda Tobias'ın zalim ellerinin ve kötü büyüünün beni zapt ettiği bir dizi morlukla yüzleştüğimde içim kabarıyor. Gözlerim yaşarırken nefesim ciğerlerimde titreyerek hızla başka tarafa bakıyorum. Bakışlarımı tekrar Za'ya'ya çevirdiğimde yüzünde ciddi bir sempati ifadesi belirliyor.

Za'ya benim için yeni kıyafetler alıyor - koyu yeşil tunik ve pantolon siyah nakışlarla süslenmiş, tıpkı onun giydiği gibi. Ben soyunmayı bitirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra yeni kıyafetlerimi giyerken o tuvaletten çıkıyor.

Tanıdık olmayan kıyafetlerime bakıyorum, her şey o kadar gerçeküstü ki kendimi belli belirsiz bir şekilde ondan kopmuş hissediyorum. Aşağı uzanıp pantolonumun paçasını yukarı çekiyorum, sonra soluk, spiral asamı botumun yan tarafına geri kaydırıyorum.

Za'ya beni ortak odalarındakine benzer duvar halıları ve kilimlerle kaplı bir yatak odasına götürüyor. Zarif bir şekilde saçlarımı tarayıp özenle örerken bana nazik davranıyor ve kendi kendine mırıldanıyor. Pantolon giymek rahatsız edici derecede garip, hareket ettikçe kumaş kalçalarımın üzerinden kayıyor, şeklimi bu kadar çok göstermesi skandal. Kesimi Wyla'nın bana daha önce verdiği bol lshkartan pantolonundan çok daha yakın ve ağır eteklerim olmadan neredeyse yarı çıplaktım.

Üzerimizdeki demirci atölyesinin sesleri yükseliyor ve örslere vuran çekiçlerin donuk gümbürtüsünü duyabiliyorum. kubbeli tavan. Za'ya'ya bariz bir korkuyla bakıyorum, geniş demirci kapılarının açıldığını, herkese açık olduğunu hayal ediyorum. Gardnerianlara açık.

"Sagellyn," diyor Za'ya, önümüzde duran mücevher çerçeveli aynadan yansıması bana bakarken ince ellerini omuzlarıma koyarak duraksıyor. "Korkma. Devam etmeliler. Yoksa dikkatleri üzerinize çekersiniz." Sefilce başımı sallıyorum, içim üzüntü ve yorgunluktan sıkılıyor.

Za'ya beni inceliyor, ne kadar yıprandığımı edince kaşları düğümleniyor. Yatağına doğru işaret ediyor. "Dinlen çocuğum. Birazdan senin için geri geleceğim." Omuzlarımı sıkıyor ve bana bir O gitmeden önce bana destekleyici bir gülümseme verdi ve ben günün büyük bir kısmını Za'ya'nın yatağında kıvrılmış, çalkantılı bir acı verici sorular.

Asla geri dönemem ama bundan sonra nereye gidebilirim ki? Ne yapacağım?

başka bir yerim ve kimsem yok. Param yok. Eşyam yok. Sihrimi nasıl kullanacağıma dair hiçbir bilgim yok.

Hiçbir şey.

* * *

O akşam Za'ya beni ortak alana geri götürüyor, havada tanıdık olmayan yiyeceklerin kokusu dolaşıyor. Demirci dükkânı bugünlük kapalı ve herkes akşam yemeği için toplanıyor.

Za'ya, evlerinin eşiğindeki perdeyi geri çekerken ortak alanın gölgesinde bilinçsizce yığılıp kalıyorum. dar koridorda, dar pantolonum ve dar tuniğim içinde kendimi çılgınca az giyinmiş hissediyor ve Ciaran'ın kıyafetimden ne çıkaracağını merak ediyorum.

Erkekler asla kışkırtılmamalıdır. Anne Eliss'in sık sık tekrarladığı Mütevazı olma ve her zaman mütevazı kıyafetler giyme uyarısı aklımın bir köşesinde çınlıyor, ama aynı zamanda sivri bir öfke de yükseliyor. düşündüm.

Bana söylediğin her şeyi neden dinleyeyim ki Eliss Ana? Beni yalanlarla besledikten ve bu kadar zalim birine aç bıraktıktan sonra.

Za'ya'ya bakıyorum ve perdeyi tutarken bana cesaret verici bir şekilde gülümsüyor.

O da pantolon giyiyor, hatırlıyorum. Wyla da öyle. Bu onlar için normal, skandal değil.

Ortak salona doğru adım atıyorum ve Ciaran'ı gördüğümde yakınlık çizgilerim sert ve parlak bir şekilde parlıyor. Yıldız desenli masada oturuyordu.

Na'bee' yanındaki masada, bir dizi yukarıda, kaslı kolu üzerine dayanmış.

Ve mor giyinmiş. Canlı mor. Renk içimi ürpertiyor, yakışıklı Ciaran'ın böylesine şok edici bir kıyafet giymiş olması karşısında asa elimden kıvılcımlar saçılıyor, kışkırtıcı renk.

Ciaran dönüyor ve göz göze geliyoruz; yeşil gözleri şaşkınlıkla açılıyor, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, zümrüt rengi giysilerimden . Gözlerini kaçırıyor ve yutkunuyor, sanki İlginin yoğunluğundan ve büyü çizgilerimin ona ve mor kıyafetine doğru acımasızca çekilmesinden dolayı yüzüm ısınıyor.

Wyla, yatak odasının çatı katının kenarında bir kuş gibi tüneyerek oturduğu yerden şaşkın bir neşeyle bana bakarken sırtıyor. "Smaragdalfar kıyafeti giymiş bir Gardnerli." Başını iki yana sallıyor ve bir sesi çıkarıyor. "Şimdi kesinlikle gördüm her şey."

Za'ya, Wyla'ya keskin bir bakış attıktan sonra bana kendi dilinde hafifçe ve büyük bir demiri karıştıran Zeymir'le konuşmaya gitmeden önce beni dairesel yıldız masasına doğru davet ediyor tencere ocakta, kalın, hoş kokulu buhar yükseliyor.

"Gel otur Sagellyn!" diyor küçük Na'bee neşeyle, minderinin üzerinde biraz zıplayarak.

Mor giysili Ciaran'ın hararetle farkında olarak, onun karşısındaki koltuğa oturdum. Na'bee ve Ciaran'ın yanında. Ciaran bana bakıp gülümsüyor, bakışları masanın kenarının hemen altından aşağıya kayıyor ve bir başka şaşkınlıkla asa elime takılıyor. Aşağı baktığımda asamı Karıncalanan elim mor renge bürünüyor ve yanaklarım daha da yanıyor, Yasak renk takıntımın bu kadar açık bir şekilde sergilenmesinden utandım. "Ben... Mor beni çok cezbediyor," diye kekeleyerek söyledim.

garip bir fısıltı. "Tuniğin..."

"Saklamak zorunda değilsiniz," diyor.

"Anlamıyorsunuz. Dinimizde renklerin en yasak olanıdır," diye açıklıyorum, hayatımda hiç bu kadar dürüstçe konuşmadığım bir şeyi, aramızdaki akrabalık bağından cesaret alarak dile getiriyorum. "Ama... benim büyücü çizgilerim moru sever. Hayatım boyunca onun çekimine karşı savaştım..."

"Onunla savaşmayı bırakabilirsin." Sözleri nazik bir davet, hafifçe söylenmiş ama potansiyel sonuçları bakımından patlayıcı.

Yıkıcı olasılığı düşünürken bakışlarını tutuyorum. *Neden geri durayım? Zaten lanetlendim ve . Neden daha fazla direneyim?*

Bu asi fikirden ve aramızdaki açıklanamaz büyülü bağdan cesaret alarak gözlerimin Ciaran'ın mor tuniğinin üzerinde kaymasına izin verdim ve

Renk üzerimden akıp giderken derin bir nefes alıyorum sonra coşkulu bir telaşla içime akıyor, görüşümü çökmekte olan ihtişamıyla renklendiriyor, çizgilerim boyunca bir zevk titremesi yarışıyor. Başımı kaldırıp Ciaran'a bakıyorum, görüşüm tamamen sarhoş edici renge gömülmüş.

Ani bir endişe titremesi beni ele ve aniden kendimi bir uçurumdan atlamış gibi hissediyorum. Asa elimin kolunu hafifçe yukarı çekerken nefesim düğümleniyor, asa elimin ve ön kolumun tamamının koyu, zengin bir menekşe rengine büründüğünü görünce şok geçiriyorum.

"Hiç bırakmamıştım..." Diyorum ki, aynı anda hem canlanmış, hem aydınlanmış, hem de dehşete düşmüş bir haldeyim, altımda sağlam bir zemin yok.

Ciaran'ın eli benimkinin üzerinde kayıyor ve mor elime, yakınlık çizgilerime sıcaklık gönderen destekleyici bir sıkışma veriyor.

"Eğer bir Işık Büyücüsü olsaydım," diyor sessizce, ben kendimi onun büyüleyici bakışlarına bırakırken, "sanırım şu anda asa elim yeşil olurdu." Zümrüt rengi kıyafetime bakıyor, benim ondan etkilendiğim kadar o da benden etkilenmiş gibi görünüyor. "Bu renk sana yakışmış," diyor nazik ve empatik bir ses tonuyla. "Menekşe de öyle."

İfadesinde, alttan alta gizlenmemiş bir duygudan bahseden bir ciddiyet var ve bu beni tedirgin ediyor.

O benim içime düşerken benim de onun içine düştüğüm hissi, ışık büyümün ona ve onun gizemli, güçlü çekimine doğru yönelmesi.

Ciaran bana hızlı, mahcup bir gülümseme veriyor, elini ve bakışlarını benimkilerden çekerken biraz telaşlanmış görünüyor, büyülü ilişkiyi bozuyor

Bağlantı. Ben de gözlerimi kaçırırken görüşümdeki mor renk hızla dağılıyor.

Ciaran Na'bee'yle başka bir dilde sessizce konuşmak için eğiliyor ve parmağıyla çocuğu dürtüyormuş gibi havayı işaret ediyor. Na'bee ona gülümsüyor, alnını Ciaran'ın koluna çarpıyor ve sanki ikisi keyifli bir komplonun içindeymiş gibi kıkırdıyor. Na'bee

Çocuk altın bir kalem çıkarıyor ve havaya iki rün çiziyor, biri Ishkartan altın rengi, diğeri Smaragdalfar yeşili, Ciaran bana bir hızlı bir yarım gülümseme. Fantastik bir şekilde, rünler ve sonra Na'bee'nin kalemi ile onları birbirine vurmasıyla birleşiyor, iki deseni ustalıklı noktasal girdaplarla birbirine bağlıyor.

kalemin ucu. Parıldayan renklere bakarken gözlerim açılıyor. "İşte,

Sagellyn," diyor Na'bee parlak bir sesle. İç içe geçmiş ve bana doğru süzülüyorlar. Dönen rünler beni büyüledi.

mor elimi kaldırıyorum ve onu yakalıyorum. Rünler küçük yeşil ve altın kıvılcımlara dönüşerek elime bir sıcaklık patlaması gönderiyor ve kolumu temizliyor, renkleri görüşümde parıldıyor.

"Rünleri birbirine bağlayabiliyorsun," diye hayret ediyorum, Na'bee'nin açıkça Bu kadar genç yaşta rune-büyücülüğünde ustalaştı ve sadece bir runik sistemde değil, iki sistemde de.

Na'bee'nin gülümsemesi genişliyor, gurur gözlerini aydınlatıyor. "Ben Ishkart'ım ve Smaragdalfar, Sagellyn. Her iki gücü de birleştirebilirim."

Bu ifade çok önemli. Her runik sistemin güçlü ve zayıf yanları vardır. Smaragdalfar rünleri en güçlü yeraltı rünleridir ve savaş rünleri ile termal rünlere yöneliktir.

fosforesans. Bunların tam aksine, Ishkartan r nleri güneş ı ı ıyla tam g  lerine kavu ur ve daha çok kalkanlama, tarım ve  ifa.

 kisini birleştirerek nasıl yeni bir sihir yaratılabilir? Zeymir masamıza e iliyor ve ortasına bir çay servis tepsiyi koyuyor. "Amber baharatlı çay," diye anons ediyor biraz resmiyetle.

sesi derin bir gümbürtü. Tepsideki tüm fincanlara dumanı tüten  ayı doldurmaya devam ediyor.

Masaya bakıyorum, Zeymir'in ne d   nd  n  merak ettiğim için aniden tedirgin oluyorum, içimi bir kırıl anlık kaplıyor. Benim burada olmam konusundaki isteksizli ini hatırlıyorum ve hâlâ burada olup ailesini tehlikeye atmak yerine gitmiş olmamı endi eleniyorum.

"Bu çok iyi. Dene, Sagellyn."

Başımı kaldırdı ımda Zeymir'in bana bir fincan uzattı ını görüyorum, sıcak bir şekilde gülümsüyor, sanki artık kafasında benimle ilgili hiçbir soru işareti kalmamış gibi onlarla birlikte hoş geldin yeri.

Beklenmedik, sıradan nezaketi g  s m  a rıtıyor ve konu ursam patlayaca ımdan korkarak sözsüz bir şekilde çay fincanını alıyorum Ani gözyaşları. Titrek bir nefes alıyorum ve dumanı tüten  ayı kucaklıyorum. Narin kokulu ve kristal turuncu renkli. Yudumluyorum ve vanilyaya benzeyen baharatın zenginliği karşısında  a ırıyorum. Lezzetli ve dilimi ısıtıyor.

" ok iyi," diyorum Zeymir'e, sesim duygusallıktan çatlıyor. I Başımı kaldırdı ımda bana baktığını görüyorum ve karanlık gözlerindeki ciddi merhamet içimdeki çatışma denizinin daha da dalgalanmasına neden oluyor.

Za'ya dilini  aklatıyor ve Zeymir'le bilmi  bir bakış alışverişinde bulunurken bana kendi dilinde nazikçe mırıldanıyor. Zeymir sonra başlıyor Za'ya'nın her birimize uzattığı yemek kaselerini dolduruyor. Ellerime sıcak, dolu bir k se tutu turuyor ve tuhaf, V şeklinde bir kap itiyor. Etrafımdaki herkes dillerde konuşuyor ve yemek için dairesel masanın etrafına yerle iyor-

 atı katında mutlu bir şekilde t neyip yemeğini yiyen Wyla hariç herkes.

Ciaran sessizce beni izliyor ve gözlerimiz birle ti inde bana kabullenil  dolu bir gülümseme ve onun çekici büyüsünü veriyor,

Sadece beni güçlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda çizgilerime doğru bir kızarıklık gönderiyor, görüşümün kenarlarında zümrüt kıvılcımları parlıyor.

Yemeğe bakıyorum ve sıcak duygularım hızla silinip yerini mide bulandırıcı bir tiksintiye bırakıyor. Za'ya bana siyah solucanlarla dolu bir kaseye benziyor. Et suyunun dibinde kıvrılmışlar, üzerlerinde çeşitli bilinmeyen sebzeler yüzüyor. Sürüngen Yılan Elflerin böcekleri nasıl yediğine dair hikayeler duymuştum.

"Ye," diye neşeyle beni dürtüyor Za'ya, elindeki ve solucan benzeri yiyeceği garip bir aletle tutarak höpürdetmeye başlar.

Yiyecekleri için kullanmam gereken V şeklindeki çubuklarla onları dürtüyorum, gözlerim yaşıyor. "Özür dilerim, Za'ya," diyorum. Sonunda onun iyiliğini kaybetmemek için çaresizce ona söyledim. "Bunlar... bunlar solucan olamaz, değil mi?"

Ciaran başını kaldırıyor ve Za'ya'nın gözlerinde bir suç parıltısı belirince herkes donup kalıyor.

İstemediğim kötü bir şey söylediğimi hemen fark ediyorum.

"Onlar solucan değil, Sagellyn," diyor Za'ya bana nazikçe, ama dehşet hala bakışlarını sıkıyor. "Onlar *nu'duls*. Pirinç ve mağaradan yapılmışlar. mürekkep balığı mürekkebi. Ve ben bir sürüngen değilim, *ti'a'lin*."

Yanaklarım kızarıyor. "Özür dilerim," diyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Za'ya ayağa kalkıyor, geliyor ve yanıma oturuyor. Zar zor Ona bakıyorum, yüzüm utançtan yanıyor. Elini nazikçe koluma koyuyor ve kolunu yukarı çekiyor. "Koluma bak, Sagellyn. Ne görüyorsun?"

"Yeşil pullar," dedim duraksayarak.

"Tekrar bak," diyor büyük bir sabırla. "Koluma dokun. Söylediklerinin doğru olup olmadığını gör."

Koluna yakından bakıyorum. Göz kamaştırıcı, pullar küçük gibi, Birbirine kenetlenmiş taşlar, fener ışığını yansıtıyor ve yakınlık çizgilerimi aydınlatan hem yeşil hem de altın rengi bir ışık saçıyor. Gerçekten her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Za'ya'ya bakıyorum ve sonra koluna dokunuyorum. Ben

hemen şaşkınlıkla doldu. Cildi pürüzsüz. Tamamen pürüzsüz. Sadece...desenli.

"Tıpkı senin karga ya da hamamböceği olmadığı gibi," diyor bana, "biz de yılan değiliz, *ti'a'lin*. Biz Smaragdalfar'ız. Zümrüt Elfler. Yılanlara dönüşmeyiz ya da toprak yuvalarda uyumayız. Sadece böceklerden oluşan kaseler yemeyiz. Ya da gizli kuyruklarımızla insanları sokmayız."

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, teninin yanıp sönen yeşilleri ve bu rengin yakınlığıma yaptığı etki karşısında büyülenmiş bir halde. Geri çekiliyorum,

Ani patlamamdan dolayı hemen utandım.

Za'ya sırtıyor. "Bu doğru, *ti'a'lin*." Kolunu bana doladı. "Sen de öylesin." Alaycı bir sırıtışla yemeğimi işaret ediyor. "Şimdi ye iyi bir çocuk gibi tüm solucanlarını."

Onun saygısız alayları mutsuzluğumu yarıp geçiyor ve ben de ona titrek bir gülümseme verip elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Özür dilerim," diyorum ona tekrar, sesim kırılırken gülümsemem de kayboluyor

kelimelerin etrafında. Bana "karga" ya da "hamamböceği" denmesinden ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum ve aynı türden incitici şeyleri cahilce ona yaptığım için utanıyorum.

"Ye," diyor bana, uzaklaşırken bir an ciddileşiyor ama gözlerinde bağışlayıcılık var ve bunun için minnettarım.

Başımı kaldırdığımda Ciaran'ın bakışlarını üzerimde buluyorum, kaşları belirgin bir endişeyle düğümlenmiş.

"Bu kadar kötü bir şey söylemek istememiştim," diyorum ona. "Bilmiyordum..." Düşüncemi tamamlayamadan başka tarafa bakıyorum.

Eli kısa bir süreliğine benimkinin üzerinde kayıyor ve ben de bakışlarını belli belirsiz karşılıyorum. "Anlıyoruz," diyor Za'ya ile hızlı ve kasvetli bir bakış alışverişinde bulunurken.

"Gerçekten Sagellyn," diyor Za'ya, yemeğimi işaret ederken yüz ifadesi aydınlanıyor, "yemek yemelisin."

Za'ya'nın ısrarlı dürtüklemeleriyle nihayet *nu'dullardan* bir ısırik almaya cesaret ediyorum ve lezzetlerinin zenginliği karşısında hemen afallıyorum. *Nu'dullar* kaygan ama lezzetli ve tuzlu et suyuyla kaplanmış, dokuları daha önce yediğim hiçbir şeye benzemiyor.

"Onları seviyor musun?" Ciaran soruyor, dudakları küçük, alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Hevesle başımı sallıyorum, birden ne kadar aç olduğumun ve bir şey yemeyeli ne kadar uzun zaman olduğunun farkına varıyorum. *Nu'duls*'tan bir ısırik daha alıyorum, garip kaplarla biraz boğuşuyorum, sonra gülümsüyorum.

Ciaran'a bilinçli bir şekilde bakıyordum, ağzım harika yemeklerle doluydu.

Ciaran bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, ama sonra ifadesi değişiyor, gözleri benimkileri arıyor ve görünmez çekim alevlenirken sorularla dolu. Sessizliğimiz derinleşiyor ve sanki gizli bir güçle çatırdayarak şarj oluyor.

Ciaran'ın gözleri zümrüt gibi parlıyor ve ben

Birdenbire onun elini tekrar tutma isteğiyle dolup taşıyorum. İkimiz de renklenirken onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlıyorum.

ve başka tarafa bakıyorum, bu hareket bariz bir çaba gerektiriyor, ikimiz de bağlantıyı koparmaya isteksiz görünüyoruz.

* * *

Yemekten sonra Za'ya bir fincan çayla minderlere yerleşmem için ısrar ediyor ve Na'bee odasına gidiyor. Diğer herkes uzaklaşıyor.

tabaklar, hareketli ve sevecen bir şekilde sohbet ediyorlar ve ben de Ishkart dilini Smaragdalfar'dan ayırmaya çalışıyorum. Diller çok farklı ve kısa sürede en azından hangisinin hangisi olduğunu anlayabiliyorum.

Ciaran bir tencereyi ovuyor, sırtı bana dönük, omuzlarındaki kaslar esniyor ve ben hepsinin böyle bir iş yapmasına hayret ediyorum. Urisk hizmetçileri olmadan. Hayatımda hiç masa temizlememiştim. Birbirlerine yardım edişlerini hayranlıkla izliyorum. Za'ya çalışırken Zeymir'e çapkınca gülümsüyor, o da karşılığında sevgiyle gülümsüyor. Birbirlerinin yanından geçerken defalarca koluna ya da omzuna dokunuyor ve bir keresinde Zeymir onu nazikçe kucaklayıp öpüyor.

Bu kadar özgürce ve açıkça verilen tüm bu fiziksel şefkat içime ılık bir karmaşa gönderiyor. Anne Eliss ve baba hiç dokunmadılar.

ve Gardneryalı erkekler *asla* temizlik ya da yemek işlerine yardım *etmezler*. Etrafımı saran yasak renklere ve desenlere bakıyorum ve tüm bunların Kadim Olan tarafından neden bu kadar hor görüldüğünü anlamaya çalışıyorum.

Beni boğmakla tehdit eden küfrü bastırmak için mücadele ediyorum. Her şey çok farklı. Çılgınca farklı. Ama bu

İyi görünüyor.

Aniden üst kattan adım sesleri geliyor ve anında korkuya kapılıyorum.

Za'ya, Zeymir, Ciaran ve Wyla neredeyse hep birlikte rûn kılıçlarını çekiyorlar ve hepsinin ne kadar sinsice silahlanmış ve ne kadar ölümcül olduklarını görünce hayrete düşüyorum.

Birleşik hareketleri pürüzsüzdür, bunda korkulacak ya da beceriksizce bir şey yoktur.

Hepsi tavana bakıyor ve sakın bir şekilde merdivene doğru ayak seslerini takip ediyorlar. Nefesimi tutuyorum, her adımın omurgamda yankılandığını hissediyorum.

Koridordan gelen adım sesleri yaklaşıyor ve asi, suçlu Rivyr'el Talonir'in kalbim boğazımda düğümleniyor, parıltılı bir büyücü Elf, odaya giriyor.

Sekizinci Bölüm:

Zalyn'or

Rivyr'el önümüzde duruyor, sırtıyor, fildişi pelerini hoyratça omzuna atılmış, elinde pırıl pırıl bir matara. Gözlerinin etrafındaki prizmatik ışıltı fener ışığında parıldıyor. takımyıldızları.

Toplanan kalabalığa bir şeyler söylemek için ağzını açıyor, sonra bakışları üzerime çevrilince duruyor. Gözleri genişliyor, sonra ağzı alaycı bir gülümsemeyle kalkarken daralıyor.

"Seni hatırlıyorum," diye mırıldandı başını eğerek, ifadesi muziplikle canlanmıştı. "Karga Prenses." Kelimeleri telaffuz ederken, *r*'lerini Alfsigr'e özgü bir şekilde yuvarlıyor. Bana dikkatle bakıyor ve gözleri tüm rün kılıçlarının üzerinde gezinerek odadaki diğer herkese parlak bir şekilde bakıyor. "Sanırım Gardnerianlar her an gelebilir. hepimizi öldürmek için." Matarasından uzun bir yudum alıyor ve herkes ona Ishkartça mırıldanırken bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor, Öfkeli bir sesle silahlarını kınına sokar. Elf şişenin tıpasını yerine takıyor, yayını ve sadağını omzundan silkeleyip en yakındaki duvara yaslıyor. Sonra tek bir akıcı hareketle süzülerek yanıma oturuyor.

Onun yakınlığından tedirgin olarak Ciaran'a doğru uzaklaşıyorum, Elf'in prizmatik, rün büyüleri bakışlarının esareti altına girmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu.

Benim bariz endişemi görünce iç geçiriyor. "Seni *korudum*," diyor sabırsızca. "Sana *söylemiştim*."

"Bunun ne anlama geldiğini hâlâ anlamış değilim," diye karşı çıkıyorum, sinirli bir şekilde,

Bir yanımda bu çirkin Elf'le konuştuğum için bile hayrete düşmüş .

Sanki cehaletim karşısında şaşırmış gibi bana göz kırpmıyor. "Seni korudum," diyor tekrar, biraz küçümseyerek, "rune-büyücülerin birbirleri üzerindeki büyüleri çekimine direnmene yardımcı olmak için. Çünkü sen, küçük Işık Büyücüsü, bir rün büyücüsüsün. Yani şimdi, senin

Işık büyüsü doğrudan bana doğru uçmaz, bu da seni benim gönüllü köleme dönüştürür." Sırıttırıyor, gözleri şehvetle üzerimde geziniyor. "Elbette, eğer benim gönüllü kölem olmak *istiyorsan...*"

"Bırak onu Rivyr." Wyla'nın sesi sinirli ve keskin. Haddini aşarsa çatı katından atlayıp onu boğacakmış gibi görünüyor.

"Beni nasıl korudun?" Tüm bu yeni büyülü bilgilerden etkilenmiş bir şekilde bastırıyorum.

Rivyr'in gümüş bakışları daralıyor, ağzı hafifçe yukarı kalkıyor. "Rune-stylus'umu avucunuza bastırdım ve çizgilerinize bir Alfsigr bariyer rünü gönderdim. İstersen şu anda çıkarabilirim ama bunu yapmam. tavsiye ederim."

Daha geniş bir farkındalık oluşurken ona hayretle bakıyorum. Rivyr'in etrafında parıltıya giren garip aurayı hatırlıyorum ve Onları ilk gördüğümde buradaki diğer herkes - Rivyr beni koruduktan sonra hepsi gitti. Ve birbirimizi ilk gördüğümüzde Ciaran'ın bakışlarının yoğun çekimi - hala çok güçlü olan ama şimdi etrafında tutarlı bir düşünceye izin veren büyülü bir çekim.

"Beni korumaya almadan önce," diyorum Rivyr'e, parçalar bir araya gelmeye başlıyor, "bir ışık aurası vardı..."

Rivyr'in sinsi gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Çünkü hepimiz rune büyücüleriyiz, *ti'a*."

İnanılmaz. Rün büyücülüğü yapabilme yeteneği her Ama nasıl oluyorsa, burada bir oda dolusu runik büyücünün içinde oturuyorum. İçimdeki şaşkınlık artıyor ve Ciaran'a bakıyorum, yüz ifadesi bir hal almış. *Bir Kelt nasıl rune-büyücüsü olabilir ki? Keltler genellikle büyüye sahip değildir...*

"Ve şimdi," diyor Rivyr sırtarak ve eğilerek, "bizim mutlu dışlanmışlar grubumuzun bir parçası olacaksın." Garip koktuğunu fark ediyorum, sanki

Acı bir ilaç gibi. Matarasının tıpasını parmağıyla tekrar kapatıyor, bir yudum daha alıyor ve sırtıyor. "Gel bakalım," diyor Elf azarlar, bakışları sıvı ve . "Karanlık taraf o kadar da kötü değil. Silahların olacak." Bana bakıyor. "Ve senin zaten çok daha iyi giysiler." Rivyr muzip bir gülümsemeyle matarasını bana uzatıyor. "Al, *ti'a*. Bunu seveceksin."

Ciaran, içinde hiçbir şey barındırmayan kuşkulu bir kahkaha attı. Neşe. "Rivyr, *gerçekten* mi? Eminim neyden tahmin edebilirsin.

Tam olarak ne yapıyorsun?"

Rivyr'in gülümsemesi sert ve kırılğan. "Onu kabul ediyoruz."

"O zaman bunu yapmanın başka bir yolunu bul." Ciaran her kelimeyi ısırarak söylüyor, ses tonu ağır. Bana bakıyor. "Bunlar güçlü ruhlar, Sagellyn." Rivyr'e bir bakış daha attı. "Bunu es geçmek isteyebilirsin."

"Ve muhtemelen hiç sahip olmamıştır," diye sertçe araya giriyor Wyla. "*Gardneryan* olmak."

Rivyr Wyla'yı görmezden geliyor ve Ciaran'a şüpheyile bakıyor, sanki bir şeylerin farkına varmış gibi. Sonra gümüş bakışları tekrar bana yöneliyor, fildişi kaşlarından biri yukarı kalkıyor. Parmak uçları hâlâ mor renkte olan asalı elime bakıyor. Toplarım elimi bilinçli bir şekilde yan tarafıma dayadım.

"Ciaran sana karşı biraz korumacı, değil mi *ti'a*?" Rivyr mırıldanıyor.

Bu ima karşısında yüzüm kızardı. Hepsi güçlü büyüü hissedebilir mi? Ciaran ve benim aramda oluşan bu çekişme? "Çok nazik davrandı," diyorum Rivyr'e, araştıran bakışlarından rahatsız olarak.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diyor gülerek. "Güzel bir Karga kızı. Burada yaşıyor." Başını Ciaran'a doğru çeviriyor, gözleri sevinçten kocaman açılıyor. "Senin odanda mı kalıyor?"

"Evet Rivyr," diyor Ciaran, ses tonu uzun süredir acı çekiyor. "Çünkü bu *korundu*."

Rivyr bir kahkaha atıyor ve tekrar mor elime bakıyor.

"Oh, bu yüzden mi? Bu iş her geçen dakika daha da ilginçleşiyor." Gözleri önce Ciaran'a, sonra da gizlemediği bir muziplikle bana kayıyor. "Sana Direniş'in içinde olduğunu söyledi mi? Devrimcilerin yuvasına düşmüşsün, tatlı Bilge."

Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, böylesine tehlikeli bir ifadeyi bu kadar pervasızca dile getirmesi beni şaşırtıyor.

Kısık bir kahkaha atıyor. "Ciaran bunlardan hiç bahsetmedi, değil mi? Sence neden o kadar yüksek dereceli korumaya ihtiyacı var? Tahminimce bir ya da iki Gardnerya ordusunu havaya uçurmaya çalıştı. ileri karakollar. Ama bunu benden duymadınız."

Rivyr'e bakıyorum, davranışları ve umursamazlığı beni şaşırtıyor. Suçlamalar. Kesinlikle tuhaf biri. Elfler zarif ve ruhani. Varlıklar. Her zaman bastırılmış ve sakin. Ve ben hiç duymadım bile

Alfsigr Elf içki içiyor. Ya da fildişi veya gümüş dışında bir renk giymek. Ya da uygunsuz veya kışkırtıcı yorumlar yapmak.

Edyth Gyll'in Rivyr hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

Alfsigr topraklarından sürgün edildim ve pervasız merakım korkumun önüne geçti. "Sen diğer Elflerden biraz farklısın."

İçtenlikle gülüyor ve bana ince, küçümseyici bir gülümseme veriyor. "Oh, bunu fark ettin, değil mi?" Dudağı kıvrılır. "Sen daha önce hiç Gerçek Elf. Bir *serapla* karşılaştınız. Ben hariç." İğrenç sırıtışını korumaya çalışıyor ama sırıtışı kayboluyor ve yerini hızla küçümseyen bir bakışa bırakıyor.

İç çekip matarasını yere bırakıyor, ardından tuniğinin cebini karıştırıyor ve ince, şerit bir zincire asılı bir kolye ucu çıkarıyor. Pırıl pırıl parlayan kolyenin etrafını özenle işlenmiş gümüş düğümler çevreliyor, oval disk Birden fazla gölgeli Alfsigr rünüyle işaretlenmiş.

"Ben bunu takmam," diyor Elf bana küçümseyerek. Almam için bana uzatıyor ama tereddüt ediyorum. Gümüş gözlerini bıkkınlıkla devirerek, "et," diye azarlıyor. "Isırmaz." Bakışları müstehcenleşiyor. "Yine de ısırabilirim."

Ciaran Ishkart'ta Rivyr'e sert bir şeyler söylüyor ve Elf elini kaldırıyor. "Şaka yapıyorum. *Şaka* yapıyorum, Ah Mizahsız Olan." Kolyeyi bana geri uzatıyor, uzun süredir varmış gibi görünen yüz ifadesini gölgeleyen bir acı. "Al bunu, *ti'a*. Alfsigr topraklarından sürgün edilme nedenime bir bak."

Ciaran'a bakıyorum.

Başını uzlaştırmacı bir şekilde eğerek, "Sadece takma," diye uyarıyor.

Rivyr'den kolyeyi alıyorum. Gümüş disk avucumda serinliyor, zincir başparmağıma, rünlerin arasında gölgeli dumana benzeyen bir şey hareket ediyor. "Nedir bu?" diye soruyorum.

"Bu bir *Zalyn'or*." Rivyr'el kelimeyi alaycı bir şekilde tükürürken parıldayan kolye. "Her iyi küçük Alfsigr erkek ve kız çocuğuna on ikinci yaşlarına geldiklerinde verilir."

Anlamsızca ona bakıyorum.

Bana yarı kapalı bir küçümsemeyle bakıyor. "Alfsigr Elflerinin neden bu kadar görkemli, tek tip ve ruhani olduklarını hiç merak etmedin mi?

Ay ışığından yapılmış yüce yaratıklar gibi salınarak mı?" Komplocu bir tavırla eğilip fısıldıyor. "*Zalyn'or* arzuyu bastırır."

Kullanıcıyı sakın ve dingin kılar ve *tüm* isyankarlıklardan arındırır. düşünceler. *Büyük Beyaz Sürü'nün* bir parçası." Hınzırca sırtıyor ve dişlerini gösteriyor. "Ama asi düşüncelerden hoşlanıyorum, yüzden takmamaya karar verdim." Soluk kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırarak bana bakıyor. "*Bu* biraz heyecan yarattı."

Doğruldu ve sanki tüm Alfsigr ırkı artık onun altındaymış gibi sert bir burnunu çekti. "Derhal sürgün edildim. Alfsigr topraklarında yaşayıp da o boğucu şeyi takmadan duramazsın."

"Demek kapımızı kararttınız," diye söze giriyor Zeymir, çay için bir demlik su daha koyarken dudaklarında hafif bir gülümseme.

Rivyr, Zeymir'e alaycı bir şekilde kaşlarını çatarak, "Yani, sizi göz *kamaştırıcı* varlığımla *onurlandırıyorum*," diye düzeltiyor. Elini Zeymir'e uzatıyor.

Kolye. Ona geri veriyorum ve o da cebine sokuyor. "Bunu takmadığım için hapse atılmam gerekiyor," diye atılıyor, önemsiz bir ayrıntı gibi. Alaycı bir kahkaha attı. "Ama ben Verpacian topraklarındayım, o yüzden iyi şanslar."

Ona bakakaldım. "Kardeşin bu yüzden mi peşinden geliyordu? Kolye takmadığın için mi?"

"Biraz abartılı görünüyor, değil mi? Halkım oldukça mizahsızdır." Sırtıyor. "Tıpkı Za'ya gibi."

Za'ya İşkart dilinde alaycı bir şeyler söyleyerek karşılık veriyor, üçgen, fındıklı keklerden oluşan bir tabak koyarken ağzı sırtıyor ve Rivyr gülüyor. Teatral bir fısıltıyla bana doğru eğiliyor.

"Hapishane yeraltında. *Yılan Elfleriyle* birlikte." Bu çok korkutucuymuş gibi titriyor ve şimdi inatla görmezden gelen Za'ya'ya bakıyor ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Ama yine de muhtemelen Yılan Elf Za'ya ile burada olmaktan daha eğlenceli bir yer."

"O zaman neden buraya geliyorsun?" Ona sertçe meydan okuyorum, aniden nazik Za'ya'ya karşı korumacı davranıyorum. "Yılan Elf" olarak anılmaktan benim "Karga" olarak anılmaktan hoşlandığım kadar hoşlanmadığı açık. Ciaran'ın gözleri ve ani kıvılcımına şaşırdığını hissedebiliyorum.

Rivyr bana yan yan sırtıyor. "Çocuklara bayılıyorum. Onlar *mahvoldu*. En azından henüz değil. Za'ya ve Zeymir de Erthia'daki en harika çocuklardan birine sahipler." Keklere bir göz atıyor ve bana gülümsüyor. "Ve Za'ya *olağanüstü* bir aşçı."

Za'ya ona kurnazca bakıyor, taze bir çay tepsisi hazırlarken duraklıyor, dudaklarında bir gülümseme. "Geldin nk *Oo'na'nın* ekimini hissediyorsun. bir kaşıntı gibi." Bana bakıyor ama hâlâ Rivyr'le konuştuğunu hissediyorum. "Büyük Anne, *Oo'na*, onun bencil hayatını geride bırakmasını ve kahramanın yolunu seçmesini istiyor."

Rivyr alaycı bir kahkaha atıyor ve bana dönüyor. "Bunu bulacaksın Za'ya dini bir fanatik. Hayatın amacının asık suratlı olmak ve kazanılamayacak savaşlar vermek olduğunu düşünüyor."

"Kazanılabilirler." Za'ya'nın dudaklarında dingin bir gülümseme oluşuyor.

Rivyr'in gözleri alaycı bir şekilde genişliyor. "Alfsigr Elfleri ve onların Gardnerya Müttefiklerinin tüm gücüne karşı mı? Durun, kk tanrıça heykeliniz var! O zaman hepimiz kurtulduk. Ne olursa olsun Gardnerianların bir sonraki Kara Cadılarını nasıl bulduklarından bahsedeyeğim. Neredeyse Gardnerianların *tüm Erthia'daki en büyük ejderha ordusuna* sahip olduğunu unutuyordum." Başını sallıyor ve iğrenç bir şekilde sırtıyor.

"Ama bazı rune işaretli silahların ve kk tanrıça heykelin var, bu yüzden beni aydınlattığın için *teşekkür ederim* Za'ya. Tabii ki Kazan. Tamamen kandırılmış olduğunuzu düşündüğüm için çok özür dilerim." "Bekleyeceğiz," diye ısrar ediyor Za'ya, yaprakları kaşıkla aydanlık. "Ve hazırlanıyoruz. Ra'Ve'n'in Doğu'daki vatanımıza sahip çıkmamız için bize önderlik edeceği gün için."

"Ra'Ve'n kim?" Soruyu Ciaran'a yönelttim, isim garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Herkes sessizliğe bürünmüş, sanki nefes alış verişleri durmuş gibi. Etrafa karanlık, kaçamak bakışlar atıyorlar. Gözlerini deviren Rivyr hariç herkes.

"Onların Kutsal Kurtarıcısı," diye alay eder Elf.

"O halkımın kraliyet soyunun hayatta kalan son yesi," diyor Za'ya bana, çenesi , sözleri tutkuyla parlıyor. "Ve o büyük bir rn bycsdr. *Gelmiş* geçmiş en büyük ve *Oo'na* tarafından kutsanmış. Halkımı özgürlüğe götüreceksin ve atalarımızın topraklarını geri alacak." Rivyr'e dokunaklı bir bakış fırlatıyor. "Ve o sadece Smaragdalfar'a değil, *her yerde* istenmeyenlere sığınak sağlayacak."

Dilek tuttuğum gün Valgard'da gördüğüm aranıyor ilanının görüntüsü aklıma geliyor. Bu ismi orada duymuştum.

İlanlar şu anda Verpacia'da bile mevcut ve muhtemelen hala Valgard'da, ancak ilandaki Yılan Elf'in resmi kızgın, ince bir çocuktan korkutucu bir genç adama durumda.

"Yaptığı silahları hiçbir şey durduramaz," diye Za'ya.

Rivyr yine gözlerini deviriyor ve bana doğru eğiliyor. "Bu grupla fazla zaman geçirmeyin. Seni bir umutsuzluğun içine çekecekler. birbirini ardına."

"Sen de bize katılmalısın Rivyr'el Talonir," diyor Za'ya. tartışılmaz bir kesinlik. "Kahraman olmak senin gerçek amacın, yine de bununla çok güçlü bir şekilde savaşıyorsun."

Rivyr'in sesi kadifeye dönüyor, kolu bana dolanıyor. "Tatlı Za'ya," diye mırıldanıyor, "hayatımın amacı rastladığım tüm çiçekleri toplamak."

"Rivyr," diyor Ciaran uyararak.

Rivyr'i ara sokakta gördüğümü hatırlıyorum, o kadına karşı çok ahlaksızca bastırılmıştı. İçimdeki çelik yükseliyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "Çek kolunu üzerimden."

Rivyr'in gülümsemesi dalgalanıyor. Gözlerinde hızla azarlanmış bir incinmeye dönüşen bir acı parlıyor. Başını sallıyor ve sertçe itaat ediyor,

Kolunu omzumdan çekip aramıza saygılı bir mesafe koyuyor. Bana yan gözle özür dileyen bir bakış attı ve bir an için

O an, ışıltılı bir acıyla dolu gözlerle bir anlığına bakıyorum. Tanıdığım bir acı, bu da beni onunla bu kadar sert konuştuğum için pişman ediyor.

O da benim gibi dışlanmış biri.

Tam o sırada Na'bee koşarak içeri giriyor ve Ishkart dilinde sevinç çığlıkları atıyor. Yabancı kelimelerin telaşı içinde sadece "Rivyr'el!" ismini anlayabiliyorum.

Rivyr'in yüzü güneş gibi parlıyor. Na'bee ayağa kalkarken keskin yüz hatları kayboluyor, kolları ardına kadar açılıyor ve Na'bee neredeyse kendini ona doğru fırlatıyor.

Elf, neredeyse onu itiyordu, ikisi gülüyor ve sarılıyorlardı.

"Senin için bir şeyim var, genç prens," Rivyr mutlulukla.

Na'bee'nin gözleri beklentiyle ışıltılı parlarken bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve nefes nefese bir Ishkart dizisi çıkarıyor. Rivyr pelerininin cebinden oyma ahşaptan, eklemlili bir oyuncak çıkarır.

işlenmiş beyaz bir aygır ve sırtında kaymaktaşı askeri giysiler içinde bir Alfsigr Elfi. Na'bee oyuncağı eline alır ve ona sarılır.

göğsüne bastırarak, mutluluğunu hem Ishkartça hem de Ortak Dilde haykırdı ve Rivyr'e bir kez daha sarıldı.

"Hayır Rivyr'el," diyor Za'ya başını sallayarak, ifadesi gergin ve acılı. "Nazik olmaya çalıştığını biliyorum ama o bu şeye sahip olamaz."

Bir oyuncağı reddetmesine şaşırarak Za'ya'ya bakıyorum. Rivyr'in gözleri kızgınlıkla kısılıyor. "Artık çok geç Za'ya, çünkü bu bir hediye ve ben zaten ona verdim."

Za'ya'nın gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim Rivyr, ama *hayır* dedim."

Na'bee oyuncağı göğsüne bastırarak endişeyle izlerken Rivyr ve Za'ya Alfsigr'e benzeyen bir dilde tartışmaya başlayınca gerginlik odaya çöküyor. Sonunda Za'ya ayağa kalkıp onlara doğru yürüyor ve oyuncağı almak için Na'bee'ye elini uzatıyor.

Na'bee kaşlarını çatıyor, dudakları titriyor ve oyuncağı annesine uzatıyor, o da hemen ocağa gidip ateşin kapağını açıyor ve oyuncağı içine atıyor, gözleri Rivyr'in üzerinde şimşek gibi çakıyor.

Rivyr bir an için ateşe , çenesi sanki öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor. Kendini toparlıyor ve Na'bee'ye gülümsemeye zorluyor. "Önemli değil," diyor Rivyr, yüz ifadesi boş gibi görünse de gülümseyerek. "Sana iki şey aldım ve bu En iyisini bile. Diğerini yarın sana getiririm. Buna ne dersin?"

Za'ya onu çağırınca Na'bee biraz toparlanır. Emin olamayan Na'bee ailesinin yanına gider ve Zeymir onun seviyesine inerek onunla Ishkart dilinde alçak sesle konuşur ve onu sıcak bir şekilde okşar.

omzuna. Na'bee başını sallıyor ve sıkıntılı ifadesi yavaşça kayboluyor.

Zeymir ayağa kalkarken onu nazikçe dürterek, "Herkese iyi geceler dile," diyor,

eli Za'ya'nın sırtına geliyor.

Na'bee Rivyr'e koşar ve Elf onu sıcak bir şekilde kucaklar, gözleri bir anlığına kapanır.

Soğuk bir hatıra parmağı omurgamda iz bırakıyor. *Akşam karanlığı. Arama büyüü.* Ciaran'a dönüyorum. "Yakında hava kararmayacak mı?"

Ciaran bana, zümrüt gözlerindeki koruyucu bakış ve her zamanki kararlılığıyla güven vererek, "Gün ışığının üç saat kadar daha var," diyor. "İzliyorum, merak etme."

Dönüyorum ve birden Na'bee karşımda duruyor, sarılmak için kollarını uzatıyor. Uzandım ve sımsıcak kucaklaştık.

"İyi geceler Sagellyn," diyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"İyi geceler, Na'bee." kederli bir sızı kaplıyor. *Benim Kardeşlerim. Şu anda ne yapıyorlar? Benim hakkımda ne söylediler?*

Na'bee gider ve Rivyr'in gülümsemesi de onunla birlikte gider. Gözleri parlayarak Za'ya'ya bakar. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Za'ya'nın öfkesi anında . "Çocuğuma oyuncak olarak bir Alfsigr Elf askeri mi getirdin? Bizi *köleleştiriyorlar* Rivyr'el."

"O bir oyuncak, Za'ya," diye alay ediyor Rivyr. "Ona oynaması için bir Smaragdalfar oyuncağı getirirdim ama *onlar böyle oyuncaklar yapmıyor.*"

Gözleri alıyor. "Peki neden? *Tam olarak* neden Rivyr'el?"

Ishkart dilinde şiddetli bir tartışmaya giriyorlar ve zaman zaman Ortak Dil'e geçiyorlar. Bunun daha büyük bir olayın sadece bir parçası olduğunu hissediyorum, devam eden irade çatışması.

"Oyuncak dükkanına savaş açalım mı?" Rivyr'el ellerini havaya kaldırarak haykırıyor. "Zamanınızı iyi kullanın!" Hayal kırıklığına uğramış bir halde matarasını tekrar çıkarır.

"Kendini ne kadar asi sanıyorsun." Za'ya göz açıp kapayıncaya kadar şişesini kapar, açar, odun sobasını açar ve ruhları alevlerin içine atar, ateş dışarı doğru patlar. "Bu değil İsyan ediyor," diye feveran eden Za'ya, şişenin yere çarpmasına izin verdi.

Rivyr'in gümüş gözleri öfkeyle parlıyor. "Onlar on yaşındaki Kelt ruhlarıydı."

Za'ya onu görmezden gelip tuniğini işaret ediyor, gümüş gözleri meydan okumayla . "Bu renkli kıyafetleri giymenin İsyan mı? Sen gerçek bir asi değilsin Rivyr'el Talonir."

Rivyr'in yüz ifadesi kibirli bir hal alıyor, ses tonu artık soğuk ve küçümseyici. "Çok acımasızsın. Hepsi benim rune-büyücülüğüm seninkinden daha iyi olduğu için. Seni üç kısa hamleyle yere serebilirim, Za'ya Nyvor. Ve bunu sen de biliyorsun."

Za'ya onun yüzüne doğru yaklaşıyor, boyundan etkilenmiyor ve korkmuyor. "Yani beni yere mi sereceksin? *Gerçeği* duymaktansa? Kendin hakkındaki gerçeği mi?"

Küçümsemesi geri döndü. "Gerçek mi? . İşte gerçek, Za'ya. Yemeklerinizden hoşlanıyorum. Ve şenlik ateşlerinden. Ve basit Yılan Elf yöntemlerinden."

Za'ya sessizleşiyor, gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyor. "Ben gidiyorum Sonsuza dek bunu söylememişsin gibi davran, Rivyr'el Talonir." Zeymir'e doğru yürüyor, Rivyr'i işaret ediyor ve tutkulu bir Smaragdalfar'a dönüşüyor.

"Elbette," diye homurdanıyor Rivyr bana. "Son tartışmamızı ben kazanıyorum, o da Düşük Alfsigr'e geçiyor, böylece ne dediğini anlayamıyorum. diyor."

Toplu bir nefes alma sesi duyulur. Za'ya yavaşça dönüyor, savaş ateşi gözlerini aydınlatıyor.

"LOW Alfsigr?" Sesinde bir öfke dalgası var. "*Düşük* Alfsigr değil. Bu *Smaragdalfar*. Seninkinden çok daha eski bir dil, seni güneşte ağarmış aptal!"

Rivyr ona bakıyor, alaycı bir kahkaha kısa sürede kaybolan bir şokla gözleri irileşiyor. "*Güneşte ağarmış aptal* mı?"

"Çık dışarı," diye tıslıyor Za'ya Rivyr'e. "Sana bir rün bıçağı saplamadan önce gözümün önünden kaybol."

Rivyr'in yüzü inanmaz bir yüz ifadesiyle geriliyor. "Yani sen Şimdi de beni kovuyor musun?" Sefalet, soğuk ve yakışıklı yüzüne yayılıyor.

Şaşırdım. Kibirli Rivyr birdenbire kırılganlığın resmi oldu.

Za'ya derin ve titrek bir nefes alıp ona dik dik bakıyor. "Seni *bu* gece için kovuyorum Rivyr'el. Kalıcı olarak değil, çünkü sen benim *arkadaşımsın*. Ve senin içinde henüz göremediğin asil bir şeyin var inandığım için. Ama şu anda sana çok *öfkeliyim*, Rivyr'el Talonir. Gitmelisin."

Elf, Za'ya'ya sertçe başını sallıyor. Bana bakıyor, tüm neşesi gitmiş, yüzündeki sert acı geri gelmiş. "Düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var, Gardneryalı." Sesi duygusallıktan kırılıyor. "Beni hor görsen bile, kaderimiz aynı."

Kısa bir an için acısı açığa çıktı. Gözlerindeki şiddetli yalnızlığı ettim.

"Seni hor görmüyorum," diyorum ona ve Za'ya'ya olan davranışından dolayı ne kadar üzgün olsam da ciddi olduğumu görünce şaşıyorum.

Bana göz kırıyor, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor, sonra Za'ya'ya incinmiş bir bakış fırlatıyor, yayını ve sadağını alıp gidiyor, Üst katın kapısını çarparak.

Odadaki gerginlik onunla birlikte gider.

"Seni bu kadar rahatsız ediyorsa neden ona katlanıyorsun?" Zeymir çayı doldururken Za'ya'ya soruyor.

Za'ya gözlerini kapatır ve kendini sakinleştirmek istercesine uzun, titrek bir nefes alır. Gözlerini açar ve Zeymir'e bakar. "O sadece on dokuz. Ve o sandığından çok daha fazlası."

Zeymir başını sallar. "O ayrıcalıklı bir çocuk. Asla değişmeyecek."

Ona dokunaklı bir bakış fırlatıyor. "Hiç değişmemişsin gibi mi?"

Aralarında şöyle bir konuşma geçer

Ishkart ve Smaragdalfar. Dilleri nasıl değiştirip birleştirebildikleri baş döndürücü.

Birden kendimi burada çok yalnız hissettim. Birbirleriyle olan geçmişlerinden koparılmış bir yabancı.

Ciaran'a dönüyorum. Bir bacağını yukarı kaldırmış, kolunu dizine dayamış, dikkatle beni izliyor. Bana olan koruyucu odağı Rahatlatıcı ve Rivyr'el ile Za'ya'nın bu kadar yoğun bir şekilde tartışmasına tanık olmaktan dolayı içimde oluşan gerginliğin bir kısmını hızla dağıtıyor. Birden Ciaran'ın sessiz tavrını ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi fark ediyorum.

"Rivyr'el ile arkadaş mısınız?" Ona sordum.

Masaya bakıyor, odağı bir an için içe kayıyor. "Öyleyim. Herkesin onunla arkadaş olmasına izin verdiği kadar." Bakıyor bana geri döndü. "Zor zamanlar geçirdi. Kabadayılığının sizi kandırmasına izin vermeyin."

Rivyr'el'in gümüş gözlerindeki acılı kırılganlığı düşünüyorum.

Anlık bir kırılganlık yaşadım ve anlayışla başımı salladım. Sonra bir an Ciaran'ın zümrüt bakışlarını üzerimde tutuyorum, büyüsü beni içine çekiyor. "Bu gece yine senin odanda kalabilir miyim?"

Başını salladı ve bana araştıran bir bakış attı. "Şimdilik en güvenli yer burası."

Tüm o runik korumalarla birlikte. Bu konuttaki diğer her yerden daha fazla koruyucu koğuş. "Senin bir rün büyücüsü olduğun doğru mu?" Ona sordum.

Açık ifadesi esrarengiz bir hal alıyor. "Evet."

Bunu merak ediyorum. Rün-büyücülüğü olan bir Kelt hiç duymadım, ama belki de karışık bir soyu vardır. Ama Noi, Alfsigr, Ishkart ya da Smaragdalfar'a benzemiyor ve sadece Fae'ler büyü yapabilir. Öyleyse... nasıl oluyor da içinde bu kadar çok rün-büyüsü var? Ve neden beni bu kadar içine çekiyor?

"Benim ışık büyücülüğüm senin gücüne çekiliyor," diye itiraf ediyorum, onun büyüleri çekimine kendimi bırakırken biraz kızarıyorum. Yakınlık çizgilerim boyunca bir okşama gibi hissettiriyor, beni ona doğru çekiyor ve rengimi yükseltiyor duyarlılık, odadaki her şeyin tonları parlıyor.

"Biliyorum," diyor, sesi gırtlaktan geliyor, sanki bir an için o da çekime teslim olmuş gibi. "Ben de hissediyorum. *Çok güçlü.*"

Kızarıklığı derinleşiyor. O kadar güçlü ki ona yaklaşma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. "Rune büyün korunuyor mu? Kendi içinde mi? Rivyr'in benimkini koruduğu gibi mi?"

sallıyor, gözlerindeki yeşil ışık yoğunlaşıyor.

Onu yakından inceliyorum. "Merak ediyorum... Rivyr beni korumamış olsaydı senin etrafında olmak nasıl bir şey olurdu?"

Ciaran'ın ağzında bir sırıtış iması . "Tehlikeli. Seni koruması iyi olmuş."

Bunu duyunca gözlerim biraz açıldı. Demek doğruymuş. Şüphelendiğim kadar güçlü.

Birden Rivyr'in Ciaran hakkında başka neler söylediğini hatırladım. "Gerçekten bir devrimci misin?" Babamın devrimcileri tehlikeli suçlular ve katiller olarak tanımladığını duymuştum.

Direnış, her zaman uyarıcı tonlarda, ardından Baba'nın Eliss Ana'ya Direniş'in Gardneryalılara ve Alfsigr'e karşı her baş kaldırdığında kolayca ezildiği konusunda güvence vermesiyle devam eder.

Ciaran'ın gözleri sarsılmaz bir inançla doluyor. "Evet, Sagellyn. Öyleyim." *Tatlı Kadim Olan, o. O Direniş'in bir parçası.*

Ciaran uzun bir süre sessiz kalıyor, ama söze başladığında alçak sesle ve kesin konuşuyor. "Sen de bir devrimcisin."

Şaşkınlıkla kaşlarını gererek ona bakıyorum.

"Baskıdan uzaklaştınız," diyor. "Bildiğiniz her şeye sırtınızı döndünüz, hem de büyük bir kişisel risk alarak. Bu devrimci bir hareketi."

Bunu aklımda evirip çeviriyorum, fikir karşısında afallıyorum. "Ne yapıyorsun? için mi savaşıyorsun?" Ona sordum. Bana devrimcilerin Magedom'u yok etmek ve topraklarımızı çalmak isteyen bir grup hırsız olduğu söylendi; hepsi de sınırlarımızdan ruhlar, pit ejderhaları, yasadışı iksirler, silahlar ve tehlikeli mülteciler geçirmeye çalışan suçlular.

Bir süre sessiz kaldı, bakışları üzerimde sabit kaldı. "Hiçbir şey muhtemelen düşündüğün gibi . Smaragdalfar suçlu ya da ahlaksız yaratıklar değil. Onlar da Za'ya gibiler ve şu anda hapsedilmiş durumdalar.

Alfsigr Elfleri tarafından madenlerde işçi olarak çalıştırılır. Na'bee kadar küçük çocuklara bile lümen taşı kotası verilir ve eğer onlarla buluşmazlarsa dövülürler ve bazen öldürülürler. İşte ben bunun için savaşıyorum. Özgürlük için."

Onun sözleri ailem tarafından bana söylenen her şeyi tamamen alt üst etti. Ama şimdi hepsiyle tanıştım, özellikle de Za'ya ile tanıştıktan sonra bana söylediği şok edici şeylere inanmaya meyilliyim.

"Haklısın," diyorum ona, her şeyden rahatsız olmuş bir halde, "bana söylenen bu değildi."

"Elbette . Büyücü Muhafızları Smaragdalfar'köleleştirilmesine yardım ediyor." Bu yeni bilgi dünyamı sarsarken zümrüt gözlerinde yorgun bir bakış var. "Gardneryalılar askeri olarak Alfsigr ile aynı safta yer alıyor çünkü Gardnerya Loncaları madenlere erişimden faydalıyor."

Za'ya'nın Alfsigr oyuncağını ateşe nasıl attığını, Rivyr'el ile tartışırken yüzündeki acıyı düşünüyorum ve anlamaya başlıyorum.

"Direniş ahlaksız suçlulardan oluşmuyor," diyor, yüz sıkıntılı farkındalık kıvılcımını okumuş gibi. "Herkesin özgür olabileceği yeni bir dünya için mücadele ediyoruz. Hayır

Hangi kültürden olursa olsun. Ya da ırk. Ya da din." Birdenbire,

Gözlerinde kıskırtıcı bir ateş vardı. "En azından ben bunun için savaşıyorum."

Özgürlük. Oruç çizgilerime bakıyorum. Herkesin özgür olduğu bir yerde yaşamak nasıl olurdu?

"Herkesten bahsederken," diye sordum duraksayarak, "Gardnerlileri de mi kastediyorsun?"

Gözlerindeki sert kararlılık hiç . "Evet. Gardnerianlar bile. Eğer her grubu eşit olarak kabul edebilirlerse."

Bu mümkün olabilir mi? Bu kadar katı bir şekilde ayrı olmak yerine herkes bir arada? Za'ya, Zeymir, Wyla, Ciaran ve Na'bee'nin burada olduğu gibi birlikte? Onlar için mümkün, bu da daha fazla insan için mümkün olabileceği anlamına geliyor.

Ona doğru eğildim, bu patlayıcı düşünceyle aniden aydınlandığımı hissettim. "Bana fikirlerinden bahset."

Sonraki birkaç saati, gecenin karanlığına kadar, Diyar'ın siyaseti ve güçlenen Smaragdalfar Direnişi hakkında konuşarak geçirdik. Büyücü Muhafızların Keltanya ve Lupin sınırlarında nasıl yığınak yaptıklarını ve bir

Eğer sınır bölgelerinin büyük bir kısmını Magedom ve Alfsigr'e devretmezlerse uğrayacaklar. Bana Batı Diyarı'ndan çaresiz Urisk, Elfhollen, Smaragdalfar ve Fae mültecilerinin artan akışından bahsediyor.

Ve Direniş'ten ve onların daha iyi bir şey inşa etme hedeflerinden bahsediyoruz.

Ciaran, gözlerinde parlayan şiddetli bir ışıkla, bana şu arzusundan bahsediyor Smaragdalfar Elflerinin Doğu alt topraklarında yeni bir yönetim türüne ve kendilerini savunma yeteneğine sahip yeni bir ülke inşa etmelerine yardım edin

Gardnerlilere, Alfsigr'e ve müttefiklerine karşı.

Sanki biri karanlık dünyama giriyor ve milyonlarca feneri aynı anda yakıyor gibi hissediyorum. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı, sanki iktidarın işleyişini incelemeye hakkım varmış gibi. Ve değişimin mümkün olabileceği fikri baş döndürücü.

Ama... ya herkesin özgür ve bir arada olabileceği bir yer olsaydı? Za'ya ve Na'bee, Zeymir ve Wyla için bir yer?

Ve oruç tutulmayan bir yer. Belki de ailesinden ve orucundan kaçan bir Gardneryalı için bile bir yer.

İhtimaller aşılamaz, ama yine de fikri bile güzel, kırılğan, kanatlı bir şey gibi.

"Ben de farklı bir dünya istiyorum," diyorum ona, göz ucuyla hızlı işaretli eller. Ona tekrar baktığımda, zümrüt gözlerindeki ani empati hissedilir bir şeydi.

Ve ailemin beni bağladığı genç adamdan tamamen farklı olduğunu fark ediyorum. Hayal kırıklığı beni pençelerken tekrar ellerime bakıyorum.

Neden beni Tobias'a bağlamak zorundaydılar?

Birden çılgına döndüm ve umutsuzca hızlı çizgileri tenimden sıyrabilmeyi diledim.

Ama kapana kısıldım; Ciaran gibi Erthia'nın diğer tarafına kaçıp Direniş'e ama asla gerçekten özgür olamayacağım.

Ve kimi sevmek istediğimi asla seçemeyeceğim.

"Sagellyn?" Ciaran'ın bakışlarındaki bariz endişe sadece hayal kırıklığımı besliyor ve arkamı dönmek zorunda kalıyorum, lanetli bir şekilde işaretlenmiş ellerimi sıkarken gözlerime yaşlar doluyor. Bana yapılanların büyüklüğü bastırırken ona bakmak acı verici.

"Koşuşları ayarlamam gerekiyor," diyor uzun bir süre sonra, sözlerinin kenarında kalıcı bir endişe var.

Başımı sallıyorum ve ondan, onun sükûnet veren çekiciliğinden ve farklı bir dünya umudundan uzaklaşıyorum.

Asla olmayacak ve asla özgür olamayacağım. Bunu benim için mahvettiler. Sonsuza kadar.

Ciaran giderken keder dolu bir yorgunlukla arkamdaki minderlere yaslanıyorum ve çok geçmeden karanlık bir uykuya dalıyorum.

* * *

Zeymir'in üçgen telli bir enstrümanda çaldığı kederli bir ezginin sesiyle uyanıyorum, alçak baritonu Ishkartça şarkı söylerken sıcak. Ciaran odada yok ve onun eksikliğini hemen hissediyorum.

Za'ya küçük sunağının önünde bağdaş kurmuş, bir heykel gibi hareketsiz, sırtı dik ve huzurlu bir şekilde oturuyor. Bir dizi küçük kandil

Za'ya'nın tanrıça heykelinin önünde yarım daire şeklinde yanmakta ve yumuşak bir parıltı .

Halkımın buna nasıl bakacağını düşünüyorum. Putperestlik Gardneria'da işlenebilecek en kötü suçlar - halkımın bir gün ölümle intikamını almayı umduğu suçlar. Ama o çok sakın, kolları Avuçlarını zarıfçe yukarı kaldırmış, sanki bir hediye bekliyormuş gibi kendi dilinde sessizce ilahiler söylüyor.

Minderin daha derinlerine yerleşiyorum ve Zeymir'in zengin sesiyle, Za'ya'nın nazik ilahileriyle uyuşmama izin veriyorum ve hepsinin burada bir yuva bulduğunu fark ediyorum. Belki istedikleri yerde bir yuva değil ama sıcak, renkli yeni bir yuva.

Gözlerim Za'ya'nın tanrıça heykeline ve heykelin dibindeki mor çiçeklerden oluşan halkaya takılıyor. Teni Za'ya'nınki gibi zümrütlerle desenli, kolları genişçe açık, yüzü dingin. Omzunda küçük, beyaz bir kuş tünemiş.

Za'ya sessizleşiyor ve dönüp bana bakıyor. Ona bakarken yakalandığım için utanarak ve yere bakıyorum.

Za'ya'nın yumuşak ayak sesleri bana doğru geliyor ve yanıma oturuyor. "Sana bakmak istememiştim," diyorum utanarak.

Za'ya elimin arkasını okşuyor. "Seni rahatsız eden ne, Sagellyn?" "Seni dua ederken izlemek..." Sözümü kesiyorum. "Sadece... Ben de dua ederdim. Her şey

zaman. Ve şimdi... Lanetlendim." Birdenbire bunun umutsuz kesinliğinin üstesinden geliyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Ben Kutsal bir oruçtan kaçıyorum ve şimdi Kadim Olan beni kovacak."

"Hayır," diyor nazikçe, uzanıp saçlarımı okşuyor. "Halkının Kadim Olan hakkındaki *hikâyeleri* seni uzaklaştırdı. Kadim Olan değil *Oo'na* değil."

Za'ya yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı, çünkü kolyesini çıkarıp bana uzatıyor. Güzel beyaz bir kuş var.

kolyesi asılı. "Bu senin kuşun, değil mi?" diye soruyor bana.

Anlamadığım için başımı sallıyorum. "Hayır, o senin kuşun."

"Öyle. Ve senin de. Al onu, *tî'a'lin*. Bir hediye."

Emin olamayınca aldım ve sarkan kolyeyi inceledim. Sanırım *Kadim Olan'ın beyaz kuşu*. Ve *Tanrıçasının da kuşu*. Burada. Bu yerde. Bu çok çirkin bir düşünce, isyankâr bir dalgalanma gönderiyor

İçimde beklenmedik ve derin bir heyecan var.

Rahatlatıcı. Kolyeyi başımın üzerinden geçirip küçük kuşu tuniğimin içine sokuyorum. Za'ya beni kendine çekip ve ben de gülümsüyorum. titreyerek ona bakıyor. Sonra mırıldanarak ayağa kalkıyor ve sunağının yanındaki dokuma tezgâhının başına oturuyor.

Zeymir'in kederli ezgileriyle tekrar uykuya daldım. mükemmel akort edilmiş teller, Za'ya'nın dokuma tezgahının yumuşak tıkırtısı, fildişi ağaç dalları ve güzel beyaz kuşlar üzerine düşüncelerim.

"Sagellyn."

Ciaran'ın sıcak, derin sesi beni uyandırıyor, eli omzumda nazikçe duruyor.

"Vakit geldi," diyor Za'ya onun yanından bana, sesi alçak ve uyarıcı.

Başımı sallıyorum, gözlerim kamaşıyor ve Ciaran kalkmama yardım ederken elini tutuyorum, Ama çok geçmeden kalbimi hızlandıran bir korkuyla tamamen uyanıyorum.

Nightfall.

Ciaran elini sıkıca benimkinin etrafında tutuyor ve ben ondan uzaklaşmak için hiçbir harekette bulunmuyorum, bunun yerine onu daha sıkı kavriyorum. Döndüğümde Zeymir ve Za'ya'nın kenetlenmiş ellerimize tedirginlikle baktıklarını görüyorum ama sessiz kalıyorlar, aralarında teslim olmuş, gölgeli bir bakış geçiyor Onlar.

* * *

Birkaç saat sonra koyu yeşil projektörler tarafından uyandırıldım.

Ciaran'ın odasında nabız gibi atıyor, koğuşlarda kıvılcımlar çakıyor, uyanmaya çabalarken çılgınca yönümü kaybetmiş hissediyorum.

Retta? Clover?

Çılgınca kız kardeşlerimi ararken göğsüm sıkışıyor. Nerede olduğumu hatırlıyorum. Nefes nefese kalıp korku içime doluyor, panik hızla beni ele geçiriyor.

"Sagellyn."

Ciaran karyolamın kenarına diz çöküyor, eli koluma geliyor ve bana dün geceki aynı acılı anlayışla bakıyor. Nefes almakta zorlanıyorum ve her şey hızla geri geliyor-

Ailemden, halkımdan nasıl kalıcı olarak koparıldığımı. Kız kardeşlerimden.

Bana başka bir dilde mırıldanırken eli omzuma geliyor, başparmağı boynumu hafifçe ve *ti'a'lin* kelimesini duyuyorum.

Nefesim titriyor ve koluna tutunmak için uzanıyorum, ona sıkıca tutunuyorum, ellerim titriyor. Ciaran beni rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekiyor ve arama büyüsü nabız gibi atarken ve korku içimde kamçılanırken ona sarılıyorum.

"*Ti'a*," diye mırıldanıyor, saçlarımı okşayarak. "Güvendesin."
Düzensiz nefes alışım durulana ve kendime gelene kadar beni sıkıca tutuyor
Tekrar.

"Geri dönemem," diyorum boynunun kıvrımına, fısıltım isyanla sertleşiyor. "Geri dönmeyeceğim."

Ciaran'ın dudakları saçlarıma değiyor. "Buna kalmayacak, *ti'a*." Sırtımı okşuyor, beni yakın tutuyor ve bu çok doğru hissettiriyor-çok onun tarafından tutulmak tamamen doğru ve güvenlidir.

Titreyerek derin bir nefes daha alıyorum, bunu yaparken dudaklarım uzun boynuna değiyor, büyücü çizgilerim ona doğru çekiliyor. "*Ti'a*' ne anlama geliyor?" Ona soruyorum, aniden daha da farkına varıyorum Rahatlatıcı sıcaklığı, katı erkeksi varlığı, sırtıma yayılmış eli, saçlarıma değen nefesi.

Hafifçe geri çekiliyorum ve bakışlarını tutuyorum, yeşil ışık fraktalları Ben kendimi onun büyüsüne bıraktığımda ve o da kendini benim büyüme bıraktığında, onun rune-büyüsüne karşılık olarak görüşümde kıvılcımlar çakıyor, yakınlık çizgilerim sıcak ve parlak bir şekilde karıncalanıyor.

"'Sevgili' anlamına geliyor," diyor gözlerinde tutkulu bir özlemle.

Öpücüğü kimin başlattığını bilmiyorum ama onu kendime yaklaştırdığımda ağzı aniden benimkinin üzerinde, yumuşak ve arayış içinde. Kimin başlattığını bilmiyorum.

ikinci, üçüncü ya da dördüncü öpücüğümüzü başlatıyor. Tek bildiğim onu öpmenin özlemini her şey olduğu. İstedğim her şey. Her zaman bulmam gereken bir yere, eve gelmek gibi.

Birbirimize sarılırız ve gecenin derinliklerinde öpüşürüz, yumuşak ve nazik, uzun süreli ve dikkatli. Ve sonra, arama büyüsü etrafımızda ve çevremizdeki karanlıkta titreşirken o kadar da dikkatli değil.

Dokuzuncu bölüm:

Rune-Blade

Uykumdan uyandığımda Ciaran çoktan gitmişti, etrafımdaki battaniyeler onu bulamadığım için hissettiklerimi yansıtan karmakarışık bir hal almıştı. Alt dudağıma dokunuyorum, o anları hatırladıkça yüzüm ısınıyor.

Ağzının benimkine değdiğini hissediyorum, ikimiz gecenin büyük bir bölümünde birbirimize sarılmışız - üzerimde onun büyüyle ilgisi olmayan yeni bir esaret var.

Ona karşı duyduğum bu ani ve güçlü çekim, mühürlendiğim gün hızlı arkadaşşıma karşı hissetmem gereken şeydi.

Bir düşünce sarsıcı bir güçle beni sarsıyor.

Bugün.

Bugün Tobias'a mühürlenmem gereken gün. Örümcekli hızlı çizgilerime bakıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. İçimi mide bulantısı kaplıyor ve kusacakmışım gibi hissederek yatağın kenarına tutunuyorum.

* * *

Za'ya kahvaltı sırasında bana nazikçe, "Seni yakında taşımamız gerekecek," dedi.

Herkes çalışırken Zeymir ve Za'ya benimle içeride oturuyorlar. Na'bee odasında ders yapmak üzere gönderildi. Alçak masada bir demlik dolusu kehribar rengi çay ve bir tabak kızarmış

Artık *nu'dullar*, renkli mağara mantarları, yumurta ve baharatlarla yapılan kahvaltılık kekler.

Zeymir bana "Doğu Verpacia'da güvenli bir evimiz var" dedi, çayını bıraktı. "Ciaran şu anda orada, arama büyülerine karşı koruyor."

"Kız kardeşlerim olmadan bir daha dönmek üzere gidemem," diye hatırlatıyorum ona.

"Şu anda kendini tehlikeye atmadan onlar için yapabileceğin hiçbir şey yok Sagellyn," diyor Zeymir. "Ailen seni ihbar etti Verpacian Muhafızları ve Vu Trin güçlerinin yanı sıra

Büyücü Konseyinize. Verpacian Muhafızları, Beşinci Bölük Gardnerian iz sürücülerinin seni bulmak için Verpacia'ya girmesine izin verecek. Üzerinde yüzünüzün bulunduğu ilanlar her yere asılıyor."

Za'ya'nın eli benimkine geliyor. "Şimdi neden taşınman gerektiğini anlıyor musun, *ti'a*? Ve çabuk?"

Retta ve Clover'ı arkamda bırakma düşüncesiyle gözlerimden akan yaşları geri çevirmeye çalışıyorum... ve Buradaki herkesi. Ama aynı zamanda onları riske atmak da istemiyorum, özellikle de beni korumak için bu kadar çok şey yapmışken.

Ve yeni bir hayat için bir şans istiyorum. Gerçekten benim diyebileceğim bir hayat.

Za'ya'nın zümrüt eli benimkini sıkıca kavlıyor. "Sagellyn," diyor usulca. "Seni terk etmiyoruz. Yabancı bir yerde yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliriz. Gidecek hiçbir yerin yokken ve bir daha asla Geri. Hepimiz eninde sonunda Noi topraklarına doğru yola çıkacağız ve sizi de oraya götürmenin bir yolu olabilir, çünkü hepimiz gibi siz de çok nadir bulunan bir şeye sahipsiniz. Ve Noi ordusu için potansiyel olarak çok faydalı."

Gözyaşlarımı içiyle siliyorum. "Belki de Oldukça fazla hafif büyücülük yapıyorum," diyorum onlara. "Ailem bana büyücülük seviyemi söylemezdi ama bazı şeyler duydum. Öyle olduklarını biliyorum.

Büyücü Konseyi'nin benim güç seviyemi öğrenmesinden endişe duyuyorum." Ses tonum acı bir hal alıyor. "*Kadimlerin Kitabı'nı* takip etmenin benim bir Konsey üyesi olmamdan daha önemli olduğunu düşündüler.

Hafif Büyücü. Çünkü *Kitap*, Büyük Büyücü olmadıkları sürece kadınların asa sahibi olmaması gerektiğini söylüyor."

Za'ya beni düşünceli bir şekilde değerlendiriyor. "Rivyr'el seni koruyabildi. Bu da önemli bir güce sahip olmanız gerektiği anlamına geliyor." Başımı salladım.

"Anlamıyorum."

"Onun seni koruduğu gibi bariyer koşuuları sadece güçlü bir sihirli çekimle içeri çekilebilir. Büyü bu koşuular için bir mıknaatıs gibidir," diye açıklıyor. "Yani güçlü bir Işık Büyücüsü ve rune-sorcerer olmalısın."

Her zaman şüphelendiğim şeyi onaylaması tamamen içime işlerken ona göz kırpiyorum.

"Ama bizden farklı olarak," diye devam ediyor Za'ya, "herhangi bir sistemin r nlerini çalıştırabilecek ve onları yeni g  ler halinde birbirine ba layabileceksiniz, çünkü Işık Büyücüleri herhangi bir rune üretebilir ve yükleyebilir. Noi'nin buna büyük bir ilgisi olacaktır ve bu nedenle en çok Gardneryalı olsanız bile muhtemelen sizi kabul edecektir."

Zeymir, "Muhtemelen seni Wyvernguard'a kaydedeceklerdir," diyor.

"O da ne?" Merakla soruyorum.

"Noilaan'ın askeri akademisi," diyor Zeymir bana. "Vu Trin askerlerini e ittikleri yer."

Bu fikir içimde şok etkisi yaratıyor ve hemen ardından ani bir sıkıntı geliyor. "Kız kardeşlerimi kurtarmalıyım," diye ısrar ediyorum, çaresizlik yükseliyor. "Onlar olmadan Doğu Diyarına gidemem. Sadece yapamam."

Za'ya derin bir nefes alır ve başını hafifçe  ne eğer onaylama ve anlaşma. "Onları kurtaracaksın -bir gün. Ama önce kendini kurtarmalısın."

* * *

  le vakti Rivyr'el ortaya çıktı, gösterişli hali biraz azalmıştı. Sanki Za'ya'nın iyiliğini yeniden kazanmaya çalışıyormuş gibi -ve belki de benimkini kazanmaya. Bana ışığı yakaladıkça g kkuşaklarıyla dans eden göz kamaştırıcı bir cam prizma veriyor, güzelliği nefesimi kesiyor.

"Böylece hatırlayabilirsin," diyor Rivyr alaycı bir sırıtışla, "bu dünyada siyahtan fazlası da var." Gözleri parıldayarak bana göz kırıyor.

Pırıl pırıl prizmaya, elmas kesimli kristale bakıyorum. Yakınlık  izgilerime bir zevk karıncalanması gönderiyor ve görüşümde büyüleyici bir gökkuşağı kıvılcımının belirmesine neden oluyor. Bir an için g kkuşaklarıyla kaplı görünen Rivyr'e bakıp gülümsüyorum. Nazik jestinden etkilenererek ona "Teşekkür ederim," diyorum.

Rivyr zarif bir başını e iyor, gözleri e lenceyle parlıyor. "Rica ederim, benim tatlı b y c m."

Za'ya, Rivyr Na'bee'ye doğru ilerlerken, pelerininin altından sarılı bir paket çıkarıp uzatırken kollarını kavuşturarak onu izler

ona verir. Na'bee heyecanla parşömen paketini açar ve siyah bir aygırı havaya kaldırırken Ishkart dilinde mutlulukla bir şeyler haykırır oyuncak ve üzerine Kelt kıyafetleri giymiş tuhaf bir pelüş ayı. Na'bee kendini Rivyr'in üzerine atar, hem genç Elf'e hem de yeni oyuncaklarına sıkıca sarılır. Rivyr yüzünde muzip bir sırıtışla Za'ya'ya yan yan bakar ve Za'ya homurdanır. Ona oturmasını işaret eder, sonra da bir kase *nu'duls*'u kabaca bir takırtıyla Elf'in önüne koyar.

Daha sonra, Rivyr ayrıldıktan sonra, buruşuk, kül lekeli, deri kaplamalı Wyla yiyecek almak ve Za'ya ile konuşmak için kısa bir süreliğine uğrar

Ishkart'ta. Mavi gözleri ara sıra bana doğru kayıyor ve kulaklarım birkaç kez ismimi seçiyor. Sonunda Wyla bana doğru bir adım attı.

Kalçasındaki kılıfından hançerlerinden birini çıkarıp kabzası dışarıda bana uzatırken mavi gözlerinde ateşli bir bakış.

Kabzasının etrafına koyu yeşil deri sarılmış ve bıçağın uzunluğu boyunca parlayan altın Ishkartan rünleri yerleştirilmiş, muhteşem bir şekilde işlenmiş bir Ishkartan rün bıçağı.

"Senin için," diyor. "Asanı kullanmayı öğreneceksin ve bu bıçağı kullanmayı öğreneceksin."

"Yapamam..." İtiraz ediyorum.

"Evet, yapabilirsin," diye ısrar ediyor Wyla, bıçağı ileri doğru iterek. "Al onu. Başına gelen bu korkunç şey için çok ağladın. Ama artık ağlamayı bırakmanın vakti geldi Sagellyn." Gözlerindeki yanma alev alev yanmaya başlar. "Yakında bunun yerine onlarla savaşma zamanı gelecek."

Bıçağı elime , Ishkartan rünleri elime aldıkça daha da parlıyor. Rün tasarımının dairesel yönleri genişliyor ve daha karmaşık rünik işaretlerle doluyor, bıçak ve kabza aniden

akla gelebilecek her renkle titreşiyor. Bıçak beklediğimden daha hafif ve keskin bir kenara sahip.

Kabzasında ve bıçağında canlanan altın rünlerin bazı yönleri, onları Gwynn'in grimoires'lerinden hatırlıyor.

Doğruluk, yangın, yok etme.

* * *

Akşam olana kadar Ciaran'ı bir daha görmedim. Sessiz bir gece olduğu ortaya çıkar, arama büyüü yoktur. Yatak odasındaki rünler huzurlu.

Pencerenin yanındaki karyolada oturmuş, Doğu Diyarı'nın tarihiyle ilgili kitaplarından birine dalmışken durgun ve hareketsiz.

Ciaran yatak odasına girdiğinde gözleri hemen beni buluyor ve yüzü sessiz bir sevinçle aydınlanıyor. Kalbim yavaş yavaş atmaya başlıyor, Yakınlığına ve ilgisinin yoğunluğuna karşılık olarak vurma ritmi, koyu kızıl saçlarını içen yakınlık çizgilerim, canlı gözlerinin yeşili, yüzünün yakışıklı çizgileri.

Ona soracak milyonlarca sorum var ama harika, ateşli öpüşmelerimizi hatırladıkça tüm düşüncelerim birbirine karışıyor.

Ciaran yanıma oturdu ve avucunu dizinin üzerine açarak Davetiye. Kitabı bir kenara bırakıp elimi onun elinin içine sokuyorum ve parmakları etrafına dolandığında zevkten titriyorum. Sıcaklık çizgilerimden geçerken ona gülümsüyorum.

"Seni özledim," diyorum utangaç bir ifadeyle, başparmağını benimkinin üzerinde gezdirirken, kalp atışlarım onun okşayışına tepki olarak kendi üzerinde geziniyor.

"Ben de seni özledim," diyor, gözlerindeki yeşil ışık parlıyor, büyüldü çekimi beni sarıyor. "Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz ama... Artık her zaman seninle olmak istiyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diyorum ona nefes nefese, sakinliğini severek,

yansıtıcı tavrı ve beni nasıl da derin bir sessizlik içinde dinlediği.

"Seninleyken artık kendimi o kadar da yalnız hissetmiyorum. I hissediyorum... anlaşıldım."

Bana gülümsemenin izini veriyor. "O zaman belki de hep birlikte kalmalıyız."

Ağzım kendinden geçmiş bir sırıtışla seğiriyor. "Bu fikri sevdim."

Ciaran'ın gülümsemesi genişliyor, benimkini yansıtıyor ve az önce sessiz, sarsılmaz bir açıklama yapmışız gibi hissediyorum, artık ikimiz de aynı hizadayız, bundan sonra.

Ciaran'ın bakışları şu anda karyolamın başındaki küçük masanın üzerinde duran rune-blade'e takılıyor. Bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor. "Artık bir rune-blade'in mi var?"

"Onu bana Wyla verdi. Onunla nasıl dövüşeceğimi öğrenmemi istiyor. Asayla birlikte." Masanın üzerinde, bıçağın yanında duran kemer kılıfını gösteriyorum. "Bana kılıç için de bir kılıf verdi."

Bunun üzerine Ciaran'ın dudağı kalkıyor. "Wyla silahlarını seviyor."

"Sizinle yaşamaya nasıl geldi?" Merakla sordum. "Zeymir'in hem Za'ya hem de Wyla ile evli olduğuna dair bir söylenti duydum. Bu doğru değil, mi?" Zeymir'in babacan bir tavrı olduğunu fark ettim.

Wyla'nın etrafında ve babası olacak kadar yaşlı görünüyor.

Ciaran'ın yüzüne bir gölge düşer. "Zeymir, Wyla ile evli. En azından kâğıt üzerinde. Za'ya ile birlikte Wyla'yı satıldığı genelevden kurtarabilmelerinin tek yolu buydu. On dört yaşındaydı."

İçimde bir şok patlıyor ve dehşete kapılarak derin bir nefes alıyorum. "Onunla formalite icabı evlendi," diye açıklıyor Ciaran. "Bu evlendiği tek

onu Issani topraklarından çıkarmanın bir yoluydu. Zeymir ve Za'ya oraya gitmişlerdi çünkü evlenmelerine izin verecek tek yer orasıydı. Oradayken, onlardan yardım isteyen Wyla'ya rastladılar. Böylece Zeymir Wyla ile de evlendi ve bu da genelevin

Sonra Zeymir ve Za'ya onu yanlarına aldılar. Onlar için bir kız çocuğu gibi."

Ona yapılan bu şeyi anlıyorum. Wyla'nın ateşli sözleri aklıma geliyor ve yardımları için içimde daha da şiddetli bir minnettarlık ve Wyla'nın muhtemelen katlandığı şey için de derin bir keder kabarıyor.

"Neden büyüsüyle kendini kurtaramadı?" Ona sordum. "Onun rune-büyüsü, ölümünden birkaç yıl sonrasına kadar ortaya çıkmadı. Kurtarma."

Bunu düşünüyorum. "Zeymir onu kurtarmasaydı ne olurdu?"

Ciaran düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Muhtemelen ayarlanmış bir büyücülüğü ortaya çıktıktan sonra bir savaş lorduyla evlendi." "Zorla bir geneleve kapatıldıktan sonra," diyorum düz bir şekilde, nasıl Kaçmamış olsaydık, Wyla ve benim hayatlarımız üzerinde çok az kontrolümüz olacaktı.

Ciaran sertçe başını sallıyor ve ben de kendi öfkemin onun yeşil gözlerine yansıdığını görebiliyorum.

"Zeymir de Za'ya'yı kurtardı mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, Za'ya kendini Alfsigr kontrolündeki alt topraklardan kurtardı. Madenlerden kaçan biriydi ve Zeymir'in ailesinin sahibi olduğu bir Ishkartalı demirci dükkânında rün dövmek için çalışmaya başladı. Zeymir onu kaçak silah üretirken yakaladı.

batıya ve alt topraklara, ama onu asla teslim etmedi. Za'ya bunun yerine onu kendi davasına katılmaya ikna etti."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attım, Za'ya'ya olan sevgim içimde parladı. "Buna inanabilirim. Za'ya ikna edici biri."

Ciaran buna gülümsüyor. "Direniş için birlikte çalışmaya başladılar ve Zeymir kısa sürede ona aşık oldu."

"Buna inanmak da kolay," diyorum, ciddileşerek, duygularım aniden beni ele geçirerek. "Za'ya çok nazik."

Ciaran bir an sessiz kalıyor ve bir sonraki konuşmasında sesi kesiliyor. "Zeymir ve Za'ya... tanıdığım en iyi insanlardan bazıları."

"Onlarla yaşamaya nasıl başladın?" Tereddütle sordum.

"Ailem öldü," diyor basitçe, gözlerinde aniden beliren keskin bir kederle. Daha fazla ayrıntı vermiyor ve o kadar bariz bir acı içinde ki onu zorlamıyorum.

El ele tutuşurken ona doğru eğiliyor, başımı geniş omzuna yaslıyorum. Tavandaki goblenlere bakıyorum.

Onu öpmek için ani bir özlem duyuyorum, dün gece yaptığımız gibi.

Yanaklarımda bir kızarıklık oluşurken gözlerimle dairesel bir rûnün girdabını takip ediyorum ve

Boynu, varlığının kıvılcımlandırdığı tedirgin edici sıcaklık sınırlandırılmayı ya da uzaklaştırılmayı reddediyor.

Döndüğümde Ciaran'ı bana bakarken buluyorum, yanakları kızarmış, gözleri ikimizi de ele geçirmiş gibi görünen birbirimize duyduğumuz özlemle dolu.

"Sage," diyor, sesi duygu dolu.

İlk başta, ailem ve arkadaşlarımla aynı ismi duyunca neredeyse gülümsüyorum. Ama ona tekrar baktığımda, Tobias yerine Ciaran'a bağlanmak için ani, ezici, acımasızca boş bir arzuyla sarsılıyorum.

Serbest elimi ona uzatıyorum, avuç içim yukarı bakıyor, derim hızlı çizgilerle delik . Gözünü kırpmadan onlara bakıyor. "Asla birlikte olamam

Başka kimseyle olamam," diyorum ona, gözlerimden yaşlar süzülürken sesim titriyor. "Asla kimseyle birlikte olamam ama..."

Boğazımda safra birikiyor. . Hızlı arkadaşımın adını öğürmeden söyleyemiyorum. Mide bulandırıcı bir sıcaklık enseme yakıyor.

"Bunu bilemezsin," diyor Ciaran, sesi meydan okurcasına. "Büyüler bozulabilir."

"Bu değil."

"*Hayır*. Her büyü bozulabilir." Elimi sıkıca kavıyor. " bile..." Kolumu uzatıyorum, zümrüt parıltısı rune-ışığını yakalayan deri. "Ben her zaman Gardneryan olacağım." "Umurumda değil," diyor, meydan okuması değişmeden.

Ciaran elimi kaldırıyor ve dudaklarını elimin arkasına bastırarak yavaş, nazik bir öpücük konduruyor, gözleri kapanıyor, yüz ifadesi duygularla dolup taşıyor. Nefesi elimde titriyor ve ben keskin bir şekilde içine çeker. Sonra her parmağının kıvrımını kasıtlı bir yavaşlıkla, teker, sıcak ağız nazikçe Dudakları parmak eklemlerimin üzerinden tüy gibi hafif bir çizgiyle geçerken asi gözlerini benimkilere diyor.

Tobias'a hiç benzemiyor-gelecekteki hızlı arkadaşım ile ilgili hayallerimdeki gibi biri. Kalbim göğsümde güm güm atarken Ciaran Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip dudaklarını dudaklarıma götürmeden önce yanağımı hafifçe okşamak için uzanıyor.

Ateşli öpücüğünün içine düşüyorum, sevgi dolu, nazik dokunuşu, hızlı çizgilerimin farkındalığı kalbimi kırsa bile kalbimi dolduruyor.

* * *

Gecenin geç saatlerinde Ciaran'ın diğer karyolada dönüp durması ve akıcı Smaragdalfar dilinde çığınca seslenmesiyle uyandım.

"*Ma'mya! Ma'mya! Ohn! Ohn!*" Yeterince

Smaragdalfar bu basit kelimeleri anlamak için son birkaç gün içinde.

Anne! Anne! Anne! Anne! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!

"Ciaran!" O inerken doğruluyorum, yüzü perişan, battaniyeler uzun uzuvlarının etrafına düzensiz bir şekilde sarılmış. Yanımdaki çarkıfeleğe dokunuyorum ve fener kıvılcımlar saçarak odayı ıslı ıslı aydınlatıyor,

ışığın onu kabusundan uyandırmasını umarak çok renkli bir parıltı.

"*Ma'mya! Fav'ya! Ohn'a'yir!*" Anne. Baba. Ve anlamadığım başka bir şey.

Neden akıcı Smaragdalfar dilinde rüya görüyor? Ve ailesine ne oldu?

"Ciaran." Yanına gidip omzunu tutuyorum. Ağlıyor, gözlerinden yaşlar akıyor, sanki battaniyeler onu zaptediyormuş gibi çırpınıyor, kaçmaya çalışıyormuş gibi battaniyeleri tekmeliyor. Omzunu daha sıkı kavriyorum ve onu sarsıyorum, kalbim ona gidiyor. "Ciaran. Rüya görüyorsun."

Sertçe nefes alır ve irkilir, gözleri fal taşı gibi açılır, cam gibi ve kızarır. Etrafına göz kırpmıyor, çılgınca şaşırılmış, ağzı açılıp kapanıyor, gözyaşlarıyla ıslanmış. Bakışları benimkilere kilitlenirken zor nefes alıyor ve kısa bir an için her görüyorum. Nasıl kaybettiğini Herkes.

Eli sıkıca kavriyor, gözleri gözlerime dikiliyor. Benim ona tutunduğum gibi bana tutundu.

"Benimle kal," diye mırıldanıyor, hâlâ yarı yarıya kâbusun içindeymiş gibi görünüyor. "Gitme."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum.

Uzun bir süre orada kaldım, ona tutundum, eli benimkini kavradı, sert nefesi titredi ve sonra daha yavaşladı normal ritim. Sonunda onun yanına uzanıyorum ve kısa süre sonra uyuyakalıyorum, kolum göğsüne dolanıyor, elleri bütün gece bana yapışıyor Uzun.

Onuncu bölüm:

Sırlar

Tiz bir ılıkla uyandım, ardından kız kardeşim Clover'ın sesi geldi.

"*Sage! Sage!*"

Sarsılarak ayağa kalkıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve panjurla pencere arasındaki yarıktan bakmaya çalışıyorum.

Eliss Anne, kız kardeşime öfkeyle bir şeyler tıslarken Clover'ı bekleyen bir arabaya doğru sürüklüyor. Clover'ın ayakları kaldırım taşlı sokakta sürükleniyor, ileriye doğru sürüklenirken tutunmaya alışıyor.

"Hayır!" Clover . "*Sage*'i istiyorum!"

Nazik Retta handan çıkar, gözleri kızarmış ve travma geçirmiş. Babasının eli kolunda, onu da arabaya doğru sıkıca yönlendiriyor. On iki yaşında hâlâ çocuksu, onun için yaptığım bez bebeklerden birine sarılıyor.

Clover yumruklarını sıkarak Eliss Anne'den kurtuluyor ve babam Retta'yı arabaya iterken ona sertçe bakıyor, nazik kız kardeşim hızla gölgeler içinde kalıyor. Retta'nın dehşete düşmüş, perişan gözleri kısa süre sonra arabanın penceresinde beliriyor, gözlerini kırptırarak perişan bir şekilde arıyor.

Beni arıyor, mide bulandırıcı bir şekilde fark ettim.

"Gitmeyeceğim!" Clover hem Eliss Anne'ye hem de babasına bağıırır. "*Sage* olmadan gitmeyeceğim!"

Baba ileri atılıp Clover'ı yakalar ama Clover ılık atmaya devam eder. Baba geri çekilir ve kızın yüzüne öyle sert bir tokat atar ki kız yere düşer. ağlayarak ve adımı haykırarak yere yığıldı. Darbenin etkisiyle sanki kendime vurulmuş gibi geriye sıçradım ve dehşet içinde ağzımı kapattım.

Eliss Ana'nın yüzü öfkeyle çarpılmış, on bir yaşındaki asi Clover'a bakıyor. Bana sırtını dönüyor en küçük kız kardeşini alıp arabaya binerken, babam da gevşek, hıçkırarak ağlayan Clover'ı kaldırır ve onu arabaya bindirerek kapıyı kapattı. Hana doğru yürüyor, bir grup büyücünün

ve Verpacian askerleri toplanmış. Gwynnifer orada onlarla birlikte, ciddi bir endişeyle konuşuyor, yolun aşağısını işaret ediyor. Üniversiteye doğru.

Gwynn. Ciaran'ın eli dinlenmeye geldiğinde acı içimde bükülüyor Sırtımda rahatça. Arkadaşıma koşmak istiyorum. Kalbimi ona açmak ve her şeyin nasıl korkunç bir şekilde yanlış gittiğini anlatmak. Bize söylenen her şeyin nasıl yalanlarla dolu olduğunu. Ama onu çok iyi tanıyorum - o kadar sıkı bir Gardnerian ki, bana asla inanmazdı. Herhangi bir şüphenin ötesinde, Gwynn'in şu anda nerede olduğumu bilseydi beni tamamen reddedeceğini anladığım için ıstırap içimden geçiyor. Ciaran'ı gece boyunca nasıl tuttuğumu bilseydi. Benimkinden nasıl kaçtım

Oruç.

Araba hareket eder ve uzaklaşır.

Kendimi doğrudan duvara atmak istiyorum. Peşlerinden koşmak ve kız kardeşlerimi kurtarmak. Asamı çıkarıp yoluma çıkmaya cüret eden herkesi geri püskürtmek.

"Sage..."

"Onları hapse atacaktılar," diye öfkelen dim, bunun doğru olduğunu biliyordum ezici bir kesinlikle. "İsyan ettiğinde babam kardeşim Shane'e de böyle yapmıştı. Clover da isyan edecek ve onu dövüp teslimiyet. Sonra da mümkün olan en kısa sürede ikisini de öldürecekler. Ve o canavarlar ailesinin içinde sıkışıp kalacaklar." Nazik bir görüntü Retta, sıska küçük Clover'ın Tobias'ın ailesi tarafından kontrol edilmesi . Sevgili kız kardeşlerimin saldırıya uğraması, sonra da bunun için suçlanması ve benim gibi aşağılanması ihtimali dayanılamayacak kadar korkunç.

Ciaran'a dönüyorum, umursamaz bir öfke beni ele geçiriyor. Gözlerinde derin bir endişeyle beni izliyor, saçları uykudan dağılmış.

"Onları oradan çıkarmalıyım," diyorum şiddetle, kayarak karyoladan kalkmak için etrafından dolanıyorum. Belimdeki kemer kılıfını bağladım ve rün bıçağımı içine soktum, asam çoktan botumun yan tarafına yerleştirilmişti.

Ciaran ayağa kalkıyor, eli koluma geliyor. "Sage, kurtaracaksın Onlar. Ama henüz değil. Hiç büyün yok. Eğitimin yok. Ama zaman var. Bana kız kardeşinin orucuna daha bir yıl olduğunu söylemiştin..."

Gözlerimden öfkeli yaşlar süzülürken elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Onlara bu şekilde davranıldığını görmek beni öldürüyor. Ve onlar ne olduğunu bilmeyecekler

bana oldu."

"Hayır, yapmayacaklar." Ciaran omzumu okşamak için uzandı. "Özür dilerim. Direniş uzun bir oyundur. *Uzun* bir tane. Daha güvenli bir yere gideceksin.

bir grimoire bulacaksın. Hafif büyüler ve rune-sorcery öğreneceksin. Ve *sonra* onları kurtaracaksın."

Gözyaşlarımı yutarak normal nefes almak için mücadele ediyorum. Ciaran uzun bir süre beni nazikçe kollarına çekiyor ve bedenim yavaşça onun içinde eriyor, uzun formunun temasıyla rahatlıyor benimkine karşı. O sırtımı okşarken kollarımı ona doluyorum, yakınlık çizgilerimden bir ürperti geçiyor.

Gözlerim kısa bir süreliğine uzun boynuna takılıyor, tuniğinin yakası yamulmuş ve kaslı göğsünü gölgeli bir şekilde görmemi sağlıyor. Kıyafetinin altındaki derinin her yerinde küçük, zümrüt rünleri tutan çok sayıda zincir dövmesi var.

Uzanıp başparmağımın yakasının kenarını okşuyorum.

"Ciaran, göğsündeki o dövmeler ne?"

Ciaran sertleşiyor ve hafifçe çekiliyor, daha önce açık olan ifadesi aniden kapanıyor.

THUD THUD THUD

Birisi demirhanenin ön giriş kapısına çarpınca ikimizin de kafası yukarı kalktı.

"Aç !" kaba bir ses talep ediyor. Tanıdığım bir ses. Yüzümdeki kan çekiliyor.

"Baba," diye fısıldıyorum, Ciaran'ın gözleriyle dehşet içinde karşılaşıyorum.

Odanın dışında bir kapı çarparak açılır. Çizmeler taş ocağının içinden geçip sarmal merdivenlerden aşağı iniyor. Za'ya'nın çığlığı altımızdan geliyor. Sonra bir çarpışma.

Ciaran yatak odasının perdeli girişine doğru hızla ilerliyor ve dışarı bakıyor. Dönüp sessiz olmamı işaret ediyor, sonra uzanıp kolumdan tutuyor ve beni perdeye, kendisine doğru çekiyor.

"yatın!" Babam alt kattaki yaşam alanından homurdanıyor. Bu talep diğer birkaç adam tarafından da yankılanır. Bir çarpışma daha oldu, ardından Za'ya'nın çığlığı geldi.

Na'bee , "*Ma'mya!*"

"Kızımı arıyoruz, Mage Sagellyn Gaffney," diye gürledi babamın sesi aşağıdan. "Burada bir Kelt var.

Nerede o?"

"Lütfen, Büyücüler," Zeymir'in derin sesi ikna etmeye çalışıyor, "bu kız burada değil..."

Keskin bir gümbürtü. Za'ya ve Na'bee Ishkart'ta ağlıyor.

Öfke içimde patlıyor ve *bir şeyler* yapmak için perdeyi itmek üzere harekete geçiyorum ama Ciaran beni sıkıca tutuyor.

"Büyücüler, lütfen," diye tekrar deniyor Zeymir, bu sefer kelimeleri biraz boğuk.

Tobias'ın zalim sesi, "Kapa çeneni, dinsiz," diye hırılıyor.

Her şey aklıma geldikçe şok . Tobias beni tutuyor, büyüyle zapt ediyor, beni zorluyor...

Kelimeleri zar zor . "Bu o."

Ciaran'ın gözleri önce büyüyor, sonra ölümcül bir sakinlikle kısılıyor. "Bana güveniyor musun?" diye fısıldıyor.

Onun zümrüt bakışlarına kilitlenip başımı sallıyorum, içimi bir korku kaplıyor.

Babam Zeymir'e, Za'ya'ya ve Na'bee'ye bağırırken beni yatak odasından, taş ocağından geçirip arka kapıdan çıkarıyor. Ciaran beni arka kapıdan dışarı çekerken bir çarpışma daha oluyor, yukarıdaki kasvetli gri gökyüzü soğuk bir yağmur püskürtüyor.

Ağır yüklü bir arabanın başında duran ve iki siyah arabanın dizginlerini tutan iri yarı, gri tenli bir Elfollen adam var.

iş atları, kaçmaya hazır görünüyorlar. Beni görünce Elfollen'in gümüş gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Öfkeli seslerin geldiği yöne bakıyor ve Ciaran'a uyarı dolu bir bakış atıyor.

"Ciaran. *Hayır.*"

Ciaran fısıltıyla, "Onu buradan çıkarmalıyız," diye bağırıyor. "Başka yolu yok Kol." Düşüncesini hızlı bir Ishkart akışıyla bitiriyor.

Arabanın arkasına ağır bir sicimle bağlanmış olan brandanın hemen altındaki çitalı bir sandığın kenarını seçebiliyorum.

Silahlar, fark ediyorum telaşla, sandığın çitaları arasından bıçakların parıltısı görünüyor. Bu sandıklardan birinin Ciaran'ın odasında, karyolasının altında rün bıçaklarıyla dolu olduğunu gördüm.

Silah kaçakçılığı yapıyorlar. Bugün.

Oh, Kadim Olan.

Ciaran Kol'un cevabını beklemiyor. Beni arabanın arkasına doğru çekiyor ve örtünün kenarını kaldırıyor. "Atla," dedi. fısıldıyor, gözleri kararlı, koyu kızıl saçları karanlıkta kızıla çalıyor. "Seni burada, demirci dükkanında bulamazlar."

Na'bee yerin altından haykırıyor. Za'ya'nın yalvarışını duyabiliyorum, ve ailem beni burada bulursa hepsinin ne kadar büyük bir tehlike altında olacağını anlıyorum.

Ciaran tarafından yarı itilerek, yarı kaldırılarak kumaşın altındaki karanlığa doğru ilerliyorum. Tuvalin kenarını daha yükseğe çekerek Bir an, kısa bir aydınlanmayla, sandıkların bu vagonun ana yükü olmadığını fark ediyorum. Sadece korunaklı alanın kenarlarında sıralanıyorlar.

Vagon, çoğu çocuk olan insanlarla doludur. Yanlarında birbirlerine sıkıca bastırılmışlardı. Za'ya gibi Smaragdalfar, derileri parıldayan zümrütlerle desenli, gözleri yıldızlar gibi, kulakları hızlı noktalara geliyor. Hepsi sessiz ve ölüm gibi hareketsiz, gözleri kocaman ve bastırılmış dehşetle dolup taşıyor. Sıkışmış bedenlerin arasından aşağı kayıyorum ve Ciaran tuvalin yerine geçiyor. Tenimin parlayan zümrüt ışıltısı karanlık ışıktaki belirginleşirken ıslak yün ve korkunun pis kokusu içimi kaplıyor.

Yakınlık çizgilerimi çekiyorum, etrafımı aydınlatıyorum. Önümde yaşlı bir kadın var, saçları kar gibi beyaz. Kollarını altı görünen küçük bir kıza dolamış. O da

Çocuk tamamen hareketsiz, zümrüt kumaştan derisi, sivri kulakları ve saç yerine yeşil ipliği olan yıpranmış bir bez bebeği tutuyor, bebeğin gözleri gümüş iplikle parlıyor. Elindeki oyuncağa rağmen, küçük kızın korku dolu gözlerinde küçük yaşına inat bir ciddiyet var.

Omzumun üzerinden bakıyorum. genç bir Smaragdalfar kadını var. Benim yaşlarımda ve bana keskin bir nefretle bakıyor. Etrafımızda, çocukların gümüş gözleri bana göz kırpmıyor. Ormanda kamp ateşi etrafında küçük hayvanlar.

Titrememi durduramıyorum ve bu küçük çocukların başardığı gibi korkumu kontrol altına almak için mücadele ediyorum. Bir anda fark ettim ki

Ciaran, Zeymir ve Za'ya tam da bu işe bulaşmışlardı. Ruh ya da pit ejderhası ya da genç kadın kaçakçılığı yapmıyorlar.

yasadışı iksirler, halkımın onları suçladığı gibi. *Onlar*
Direniş için runik silah kaçakçılığı.

Ve mülteci kaçakçılığı yapıyorlar.

Araba keskin bir sarsıntı geçiriyor ve sarsıla sarsıla yola koyuluyor, genç kadının dirseği acıyla sırtıma saplanıyor, bedenlerimiz birbirine çarpıyor. Babam uzaktan anlaşılmaz bir komutla bağırıyor ve ben sesle irkiliyorum.

"Arka tarafı arayın!" Tobias'ın sert sesi bağırıyor.

Vagon sarsıla sarsıla ilerlerken bir korku dalgası içimi kaplıyor, elmacık kemiğim altımdaki sert tahtaya çarpıyor. Adamların sesleri zayıfladıkça titriyorum, ama onlara yetişebileceklerini biliyorum Biz ağır yüklü bir arabayız ve onlar da at sırtında hızla seyahat edebilen büyücüler.

Bizi bulurlarsa, beni geri götürürler. Tobias'ın ailesi tarafından esarete zorlanacağım ve kırılana kadar dövüleceğim. Asla silahımı kullanmayı öğrenemeyeceğim.

ve kız kardeşlerimi asla kurtaramayacağım.

Ve kim bilir tüm bu mültecilere ne korkunç şeyler yaparlardı.

Bağrıışmalar azalıyor, yağmur artıyor, ağır damlalar tuvale düşüyor. Çok korkuyorum, şiddetli bir şekilde titriyorum ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Sonra nazik bir el gelip koluma dayanıyor ve yaşlı kadının yıldızlı gözlerine bakıyorum. Bana Smaragdalfar dilinde bir şeyler mırıldanıyor, sesi kaba ama tonu sıcak ve nazik.

Arkamdaki genç kadın onların dilinde bir şeyler tıslıyor ama yaşlı kadın bunu duymazdan geliyor, gümüş gözleri benimkilere kilitlenmiş. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına iterken bana usulca mırıldanıyor ve onun nezaketinden çok etkileniyorum. Benim Onun şefkatli, kaya gibi sabit bakışlarını tuttuğumda titremem azalıyor. Çocuk uzanıp küçük elini koluma koyuyor, bir kelebek kadar hafif ve gözlerim yaşıyor.

Diğer kadın durmak bilmeyen protestosunu , dirseği periyodik olarak sırtıma acı verici bir şekilde saplanıyor ve yaşlı kadının sesi kısa bir süreliğine güçlü bir kınama akışına dönüşüyor. Genç kadın nefretini sırtıma tıslayarak akıtmayı bırakmıyor ama Beni incitmeyi bırak.

Yaşlı kadın ve çocuk bana tutunarak milyonlarca yıl sürecekmış gibi gelen bir yolculuğa çıktık, ter ve kir kokusu Nemli, kokuşmuş havanın keskinleşen tadı. Sonunda çocuk uyukluyor, küçük eli aşağı kayarak benimkinin üzerine düşüyor ve ben şefkatle onu kavıyorum, şimdi sabitlenmiş ve kız kardeşlerimi düşünerek ve bu küçük kızı korumak isteyerek dolup taşıyorum.

Bu çocuk neden burada? Bir arabanın içinde mi? Alfsigr'den mi kaçıyor?

Baba ve Anne Eliss yeraltından kaçan Yılan Elflerden bahsetmişlerdi, tıpkı yeryüzünün derinliklerinden sürünerek çıkan iblisler gibi. Tehlikeli Kötü Varlıklar, Kutsanmış Büyücülere savaş açmak için Gölge Asa'nın güçleriyle hizalanmaya hazırlar.

Ama bana Kötülerin, elinde yıpranmış bir bez bebek tutan küçük, korkmuş bir çocuk olacağını hiç söylemediler.

Onbirinci Bölüm:

Orman İni

Yol aldıkça şehrin sesleri azalıyor. Çok geçmeden sadece yağmurun pıtırıtısı ve ara sıra geçen başka bir arabanın gıcirtısı ya da yalnız bir atın dörtnala koşuşu duyuluyor.

Sonunda Kol'un derin sesi atlara başka bir sesle ulaşır sakın ve soğukkanlı bir ses tonuyla konuşur ve vagon yavaşlayarak durur.

Küçük kız artık uyandı ama uykusundaki gibi hareketsiz duruyor. Ağır adımlar solumda, yakınımda gümbürdüyor. ve yorgunluğumu yeni bir korku dalgası alıp götürüyor, kalbim hızla çarpıyor.

Brandanın geri çekilmesiyle gri ışık vagonun içine doluyor ve hepimiz ani aydınlık karşısında gözlerimizi kırıştırtıyoruz, küçük kız gözlerini ovuşturup kendini yukarı itiyor. Gözlerim kasvetli ışığa alışırken Kol'un yüzü bize bakıyor.

Kol'un arkasında ağır silahlı bir Wyla duruyor, yüzü asık ve kararlı; onu görünce içim rahatlıyor.

"Bir şeyin ," diyor Wyla, bacaklarım titrerken bana yardım ederken. Yağmur durdu ve havada bunaltıcı bir sis var. Etrafıma bakınıp yönümü bulmaya çalışıyorum, ayaklarım ıslak zemine batıyor.

Küçük, nazik bir el benimkine kayıyor ve aşağı baktığımda elinde oyuncak bebekle bana bakan küçük Smaragdalfar kızını görüyorum, yıldızlı gözler. Elimi onunkinin etrafında sıkıyorum, gülümsüyorum titriyor ve elini cesaret verici bir şekilde sıkıyor. Bebeğini bu ışıktaki daha net görebiliyorum, sevgiyle işlenmiş, bir

Halkının yeşil geleneksel kıyafetlerinin küçük bir versiyonu. Etrafımda dolaşan mültecilere bakıyorum, birbirlerine Smaragdalfar dilinde mırıldanıyorlar, çevremize göz kırpmıyorum, çocuklar

Kayıp. Neredeyse hepsi çocuk, dört kadınla birlikte yaklaşık on iki kişi. Mültecilerin giysileri aynı şekilde yıpranmış yeşil renkte.

giysiler, koyu grinin kenarına kadar kirlenmiş. Çocuklardan birinin yüzünü çaprazlamasına kesen kırpık izine benzeyen bir şey var ve onu gördüğümde kalbim acıyla çarpıyor.

Çok zayıflar. Çok sessizler. Hepsinin perili bir bakışı var ve bana baktıklarında çoğu dehşete düşmüş gibi görünüyor.

Kız kardeşlerimin yüzleri zihnimi dolduruyor. *Ya onlar da böyle kaçıyor olsalardı? Çocukların* -herhangi bir çocuğun- bu şekilde tehlikede düşüncesi neredeyse dayanılamayacak kadar korkunç.

Benden duydukları bariz korkunun ve içinde bulundukları durumun korkunç gerçekliğiyle yüzleşmenin şoku göğsüme öyle bir yerleşiyor ki, bir an için zar zor nefes alabiliyorum.

Yıkılmış bir halde elimi tutan küçük kıza bakıyorum ve küçük bir şaşkınlık sarsıntısı geçiriyorum. Omzuna beyaz bir kuş tünemiş, yarı saydam ve dingin. İrkilerek etrafıma baktığımda her çocuğun omzuna tünemiş beyaz kuşların tül gibi şekillerini görüyorum ama çocuklar hayalet kuşlardan habersiz görünüyor.

Hep birlikte, tüm kuşlar dönüp gözlerini bana diktiler.

"Oh," diye soluyorum, göz kırpiyorum, ama sonra kuşlar kayboluyor. Gözlerimi birkaç kez daha kırıştırıyorum, sert bir şekilde, görüntünün etkisiyle.

Kendine *gel Sage*, kendimi uyarıyorum, kalbim küt küt atıyor. *Orada olmayan şeyler görüyorsun.*

"Sagellyn?" Wyla soruyor. "İyi misin?"

Soluk gözlerimi ovuşturup ona başımı sallıyorum, sonra bitkin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye ve durum yapmaya çalışırken etrafıma bakıyorum.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Hâlâ Verpacia'da," diyor bana. "Verpax Şehri'nin birkaç saat doğusunda."

Etrafımız sık ormanlarla çevrili, geldiğimiz dar ve çamurlu yol at arabalarının tekerlekleri ve atların toynaklarının kaldırdığı toprakla işaretlenmiş. Önümüzde alçak, kısa bir tepenin üzerinde oldukça büyük bir tepeciğin geniş, düz taş yüzü var. En sağda, ince bir çam ağacı korusunun arasından görülebilen birkaç köhne at ahır var. Tam önümüzde demir bir ateş çukuru uzanıyor ve uzun kütükler ateş çukurunun etrafına derme çatma banklar olarak dizilmiş.

Küçük kız en yakındaki kütüğün üzerine oturur ve Wyla rün kılıcına dokunurken bez bebeğiyle Smaragdalfar dilinde sessizce konuşur.

ateş çukurundaki kütükler. Odunlar çabucak alevlerle kaplanıyor ve onun rune büyüsunü rahatça kullanması beni şaşırtıyor.

Atların nal sesleri patikadan aşağıya doğru inerken, iri Kol korkmuş, yumak yumak olmuş bir çocuğu arabanın arkasından nazikçe çıkarıyor. Herkesle birlikte benim de başım ormanla çevrili yola doğru kayıyor, içimi soğuk bir korku bıçağı kesiyor.

Za'ya vücudunun her tarafına rune-silahlarını kuşanmış bir şekilde atına binerken hava ciğerlerime doluyor. Ciaran onun arkasından geliyor ve araştıran gözleri hemen bana çevriliyor. Bakışlarımız sımsıkı kilitleniyor, sıcaklık içimde patlıyor. Na'bee, Ciaran'ın önündeki eyere oturuyor ve onun yara bere içindeki halini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, kızarmış yanağı ve beni fark ettiğinde denediğı cesur gülümseme. Zeymir arkadan geliyor, sırtına iki rune-kılıç bağı, yüzünün yan tarafı kanlı, runik kafa bandı yok, uzun siyah saçları bağı değil ve sırtından aşağı sallanıyor.

Halkımın zalimliğinden duyduğum utanç akıyor. Vurdular Na'bee ve Zeymir, Zeymir'in kafasındaki runeband'i sökmüş olmalı, bunu biliyorum. Sözde , mükemmel insanlarımin bu kadar yıkıcı derecede aşağılık.

Wyla çocuğu yakalarken Ciaran Na'bee'nin inmesine yardım eder. Wyla onunla konuşmak için kısa bir sürelğine tek dizinin üzerine çöküyor. Na'bee başını sallıyor ve annesi onu kucaklamadan önce ben de ona karşılık vermeye çalışıyorum.

"Sage." Ciaran tek bir kıvrak hareketle atından indi. Bana doğru adım atıyor, yüz ifadesi alev alev yanıyor, duyguları tamamen açığa çıkmış durumda. Gardnerya siyahlarımla birlikte tüm ihtiyatımı da uçuruma atıyorum, Ciaran'a doğru ilerlerken eski hayatım bir kenara atılıyor.

Ciaran güçlü kollarını etrafıma doluyor ve bana Smaragdalfar dilinde mırıldanarak şiddetle sarılıyor. Ben de ona aynı sıklıkla sarılıyorum, gözlerimden yaşlar geliyor, olanlardan dolayı yıkılmış olsam da onun sağlam ve emin gücüyle çevrelendiğim için çok mutluyum.

Ciaran bana bakmak için geri çekiliyor, sıcak elleri yüzümün kenarlarını okşuyor. Alnını alnıma bastırıyor, nefesi ağır ve düzensiz. "Oh, Sage."

Onu asla bırakmak istemiyorum. Nefes alış verişimiz yavaşlayana ve Ciaran hafifçe geri çekilene kadar alnımı onunkine yaslıyorum, ateşli bakışları duygularının derinliğini yansıtıyor.

Zeymir yaklaşırken birbirimizden uzaklaşıyoruz. Morarmış, kanlı yüzüne bakıyorum ve bir anda utancımın gözleriyle zar zor buluşabiliyorum.

"Çok özür dilerim," diyorum Zeymir'e, sesim pişmanlıkla kalınlaşıyor. Hepsi benim hatam. Bütün bunlar.

Zeymir'in eli omzuma geliyor. "Aldığımız riskin . Bunu anlıyor musun, Sagellyn?"

Sessizce bizi izleyen küçük kız için kendimi tutmak isteyerek başımı sallıyorum ve gözyaşlarımla mücadele ediyorum.

"Sen misin?" Zeymir bana soruyor.

"Evet," diyorum ona, durumumun tüm bu çocukların çok daha iyi olduğunun yıkıcı bir şekilde farkında olarak. "Ben iyiyim."

Zeymir omzumu sıkıyor ve küçük kıza cesaretlendirici bir gülümseme. Sonra Ciaran'a lshkartça bir şeyler söylüyor ve ahıra doğru eliyle işaret ediyor.

Ciaran bana, "Atlar konusunda onlara yardım edeceğim," diyor, eli kısa bir süreliğine koluma geliyor ve ben de başımla onaylıyorum. Adım adım uzaklaşıyor

Wyla ve Kol ile birlikte, küçük Na'bee Zeymir'in peşinden gitmek için Za'ya'dan ayrıldı.

Za'ya tepeye tırmanıyor ve tepenin taş yüzüne çıkıyor. Bir kalem çıkarır ve büyük, parlayan yeşil bir şekil çizmeye başlar. Yüzeyinde Smaragdalfar rünü var.

Za'ya'yı daha önce hiç rune-büyü yaparken görmediğim için şaşkınlıkla izliyorum.

Dairesel zümrüt rünler taş duvarın her yerinde canlandı, sonra büyük bir çift kapıyı ortaya çıkarmak için sis gibi dağılır. Za'ya kapıları açarak bir mağaranın içinde, sıcak altın renginde parlayan fenerler, sandalyeler, masalar, erzak sandıkları ve hatta bir sobası ile döşenmiş kaba bir barınak ortaya çıkarır. Za'ya'nın berrak sesi, yönetimi ele alıp mültecileri mağaraya ve soğuk, tüküren yağmurdan dışarı çıkarırken çınlıyor.

Beni teselli eden yaşlı kadın ahırın yanında duruyor, Ciaran'la akıcı bir şekilde Smaragdalfarca konuşuyor. Ciaran'a göz kırpiyorum, merak ediyorum,

dili kavrayışı hakkında ilk kez konuşmuyordu. Eski Kadın uzanıp Ciaran'ın başını aşağı çekiyor, alnını Ciaran' alnına değdiriyor, ikisinin de gözleri bir Smaragdalfar selamlaşması olduğunu anladığım bir şekilde kısa süreliğine kapanıyor. Sonra o ve Ciaran bana ve küçük kıza doğru geri yürüyorlar. Küçük kız ayağa kalkıp yaşlı kadının dağınık eteklerine yapışıyor ve hepimize geniş gözlü bir merakla bakıyor.

Yaşlı kadın kurnaz ve dar bakışlarıyla uzun bir süre beni inceliyor, sonra elimi nasırlı arasına alıyor. Bana ciddi bir tonda bir şeyler söylüyor ve kelimeleri tercüme edemesem de anlıyorum. bir teselli çabası ve beni derinden etkiledi, gözlerim yaşardı. Elimi sıkıyor Sonra küçük kıza birlikte mağaraya doğru yürüyor ve bir kez dönüp küçük omzunun üzerinden bana bakıyor.

Ciaran onların gidişini izliyor, yüz ifadesi asık ama sakin. *Buna alışık olduğunu fark ettim. Tüm bunları daha önce de gördü, tekrar tekrar. Buradan kaç mülteci kaçırdılar? Kaç çocuk?*

"Şehirde ne oldu?" Ona sordum.

Ciaran kaşlarını çatıyor. "Za'ya, Na'bee ve Zeymir'i tartakladılar. Evlerini aradılar. Büyü gösterisi yaptılar ve gittiler." Tüm bunları bana rahatsız edici bir gerçekçilikle anlatıyor ve halkımın zalimliğinin onlar için normal olduğunu anlıyorum. "Beni arıyorlar," diyor. "Anlaşılan arkadaşlarından biri geldiğin gün beni sana bakarken görmüş. Ve haklıydı, sana bakıyordum."

Gwynn. Anlamıyorsun, ona ray atmak istiyorum. Hiçbir şey anlamıyorsun.

Smaragdalfar mültecileri mağaranın içinde hareket ediyor. Za'ya onlara bir saklama kutusundan çıkardığı yassı ve yoğun ekmek parçalarına benzeyen şeyleri uzatıyor. İşlemler.

"Ne kadar çok çocuk var," diye gözlemliyorum.

"Kaçaklar," diyor Ciaran, kalabalık mağaraya bakarak. "Mağaradan madenler. Beş yaşına geldiklerinde onları dar lümen taşı madenlerinde çalışmaya başlatırlar, çünkü daha küçük tünellere sığabilirler. Birçoğu ölür. Hem *de çok*. Madenlerin çökmesinden değilse bile

hastalık." Yüzü tiksintiyle geriliyor. "Alfsigr'in umurunda değil. Smaragdalfar çocukları onlar için harcanabilir."

Utanç beni çekiyor. Verpax Şehri'ndeki malikânemizi ve Ironflower Hanı'nı aydınlatan pahalı altın lümen taşını düşünüyorum.

"Onları nereye götürüyorsun?" Ben soruyorum.

"Doğu. Noi topraklarına. Zor bir yolculuk. Çöl boyunca." Kaşları çatıldı. "Bir seferde çok fazla kişiyi taşıyamayız. Onları koruyabilecek çok fazla rehberimiz var." Kaşlarını çatıyor, sesi sertleşiyor.

"İnsanların, bir şey alıyormuş gibi davranarak mültecileri güvenli bir yere götürüyorlar. Sonra da onları kölelik ya da fuhuş için satıyorlar." "Ama... onlar çocuk!" İtiraz ediyorum, her karşısında şok olmuş durumdayım.

Ciaran sanki saflığıma şaşırmış gibi bana düz bir bakış fırlatıyor. "Evet, Sage. Öyleler."

Mağaranın kapısından, Za'ya tarafından kendisine yiyecek ve su verilen yaşlı kadının kucağına tırmanan oyuncak bebekli küçük kızı gördüğümde öfkem içime işliyor. Mağaradan Smaragdalfarca konuşan birden fazla insanın sesi yükseliyor.

"Sence şu küçük kızın yanındaki yaşlı kadın onun Büyükanne?" Ciaran'a sordum. "Buraya gelirken bana karşı çok nazikti."

Ciaran bana alaycı bir ifadeyle bakıyor. "Bu kadar nazik olmasına sevindim. Bu To'yir. Çocukları kurtarmak için sürekli koşturur. Giydiği o paçavraların altında yaklaşık on tane rune-bıçağı var."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Başka bir rune-büyücüsü mü?"

Başını sallıyor, dudaklarının kenarına bir gülümseme dokunuyor, gözlerinde alaycı bir bakış, sanki istemeden eğlenceli bir şey söylemişim gibi. "Ah, evet. Öyle."

"Benden korkuyorlar," diyorum ona, mağaraya doğru bakarak. "Çoğu. To'yir ve küçük kız hariç."

Kısa bir kahkaha atıyor. "Evet, To'yir'i korkutan pek bir şey yok."

Nemli havadan titriyorum ve korkumu yenmek için kendime sarılıyorum. soğukluk toplanıyor. Ciaran uzanıp yanağımı okşuyor. "Git biraz ateşin yanında otur. Kendini ısıt."

Bir vagon sesi daha duyulur ve Ciaran doğrulur, elini bırakır.

Gözlüklü bir Kelt adam ve bir Smaragdalfar adam büyük bir arabaya biniyor, arabayı iki güçlü beygir çekiyor. Dizginleri tutan Kelt, Zeymir'in yaşlarında, dağınık kahverengi saçlı ve zeki bir ifadeye sahip. Smaragdalfar erkeği gençtir, dik bir duruşu vardır, yüz hatları uzun ve zariftir, kulakları sivridir. Tertemiz giyiniyor, Koyu yeşil Smaragdalfar kıyafeti rün işaretleriyle kaplı ve siyah işlemelerle süslenmiş.

"Kim bunlar?" Ciaran'a endişeyle soruyorum.

"Güvendesin, Sage," diyor Ciaran, ses tonu kendinden emin. "Onlar Direniş'te aktif olan üniversite profesörleri - Jules Kristian ve Fyon Hawkyyn. Mültecileri doğuya getirmemize yardım ediyorlar."

Ciaran selamlamak için elini kaldırıyor ve onları karşılamak için adım atıyor. "Jules! Fyon!"

Jules ve Fyon arabadan inip Ciaran'ı selamlıyorlar. Smaragdalfar Elf yıldız gözlerini bana dikmiş, Smaragdalfar kıyafetlerimi incelerken belirgin bir şaşkınlıkla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Jules bana doğru işaret ediyor ve çoğunlukla duyulamayacak kadar kısık olan konuşmalarında ihtiyatlı bir "Gardnerian" duyabiliyorum ve ben Ciaran'ın benim durumumu açıkladığını hayal edin.

Jules anlayışlı gözlerle bana kısa bir süre baktıktan sonra sessizce başını salladı Selamlıyor. Ciaran ve Fyon'la alçak sesle konuşmaya devam ediyor ve önce vagona, sonra da yola doğru eliyle işaret ediyor. Üç adam vagonun arkasını açıyor ve Jules vagonun arka kısmının altındaki iki tahtayı kaldırarak gizli bir bölmeyi ortaya çıkarıyor Bölme, vagonun tabanının biraz altına yerleştirilmiş, insanları saklayabilecek kadar büyük.

Tepemden gök gürültüsü sesleri geliyor ve ben loş gökyüzüne bakıyorum. Jules ve Fyon arabaya geri dönerken Ciaran yanıma geliyor. "Ben

Ciaran beni temin ediyor. "Arkaya yüklemek için biraz tahıl alıyoruz."

Bir hile olduğunu fark ettim. Gerçek kargo aşağıda saklı. Endişeyle gökyüzüne bakıyorum. "Geç oluyor."

Ciaran öğleden sonra gökyüzüne hızlı bir bakış atıp başını sallıyor. "Burada kaldığın sürece güvende olacaksın. Tüm koşulları güçlendirdim. bu açıklığın etrafında. Yolun yarısında bile." Eliyle işaret ediyor

Başını mağaraya doğru eğdi. "Ve orada daha sıkı korunan bir odam var."

Bu benim aklımı karıştırıyor.

Yoğun bir şekilde korunan başka bir yatak odası. Beni arıyor olabilirler ama Ciaran'ın daha da yoğun bir şekilde açık. Ama neden? Neden hepsi runik büyücüyken Ciaran gittiği her yerde tek ağır korumalı odaya sahip?

Onu avlayan ne?

"Ciaran," diye sesleniyor Jules arabanın ön koltuğunda oturduğu yerden. "Fazla zamanımız yok."

Ciaran bana kısa ve çelişkili bir bakış atıyor, pelerininin kapüşonunu koyu kırmızı saçlarının çekiyor ve Fyon ile Jules'e katılarak arabanın arkasına atlayıp onlarla birlikte gidiyor.

Arabanın ormanın içinde kayboluşunu izliyor ve kararan gökyüzüne bir kez daha bakıyorum.

On ikinci bölüm:

Alfsigr

Ciaran'ın dönmesini beklerken, mağaraya girip çocukları ürkütmekten çekinerek dışarıdaki ateşin başında ısınmaya çalışıyorum.

Gökyüzünün yavaş yavaş daha koyu bir griye kayışını endişeyle izliyorum, ateş

kıvılcımlar saçıyor, gök gürültüsü batıda daha da ısrarlı hale geliyor.

At toynakları uzaklarda yankılanıyor ve ben yükseliyorum, toprak yoldaki viraja doğru bakarken kalbim hızlanıyor, sesin bir arabaya değil, hızlı bir şekilde hareket eden tek bir ait olduğunu fark ediyorum.

Rivyr'el nefes kesici beyaz bir kırsağın üzerinde köşeyi dönüyor, yayı ve sadağı sırtında. Ormanla çevrili yolu bir kar fırtınası gibi kükreyerek geçiyor, savaşa giden bir savaşçı gibi doğruca bana doğru geliyor.

Rivyr tek bir kıvrak hareketle kendini kırsağın üzerinden atıyor. "Ne oldu?" Ses tonu bir bıçak kadar sert.

"Babam," diyorum ona, hikâyeyi anlatırken midemi bulandıran bir utanç kaplıyor yine. "Beni demirci dükkanına kadar takip etti ve oradaki herkesin peşine düştü. O getirdi..." Midem bir kez daha

Tobias'ı düşündü. "Hızlı arkadaşımı ve diğer bazı büyücüleri getirdi ve sanırım halkım beni aramak için evlerini parçalamış olabilir..."

Rivyr gümüş gözlerindeki tehlikeyle, "Öyle oldu," diye onaylıyor.

Ve şimdi eve gidemiyorlar. Benim yüzümden. Suçluluk duygusu içimi parçalıyor.

"Na'bee nerede?" Sadece ses tonunda değil, gözlerinde de soğuk bir emir var.

"İçeride," dedim ona.

"O mi?" Rivyr talep ediyor.

Başımı sallıyorum, zar zor konuşabiliyorum. Na'bee'nin morarmış yüzünü öfkeye kapılmadan hayal etmekte zorlanıyorum. "Hepsi burada," diye kekeliyorum. "Hepsi kaçtı."

Rivyr buz gibi bir sesle, "Orada olmadığım için baban şanslı," diyor.

Mağaraya dar bir bakış atıyor, kapılar yaklaşan soğuğa karşı kısmen kapalı ama lamba ışığı ve hareket var.

ince açıklıktan görülebiliyor. Bana geri döndü. "Mülteci kaçakçılığı yapıyorlar, değil mi?"

Rivyr cevabımı beklemeden mağaraya bakıyor. Figürü karanlığın içinde göz kamaştıracak kadar beyaz, göz kapaklarının üzerindeki parıltı ve Sivri kulaklarından sarkan çok renkli halkalar şenlik ateşinin ışığını yakalıyor. Bir eli kalçasında, fethettiği bölgeyi inceliyormuş gibi etrafına bakınıyor, her zamanki kibri yüz ifadesine yeniden sızıyor. "Demek burası onların küçük saklanma yeri."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Buraya hiç gelmedin mi?"

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Tabii ki hayır. Çok gizli ve ketum olmaktan hoşlanıyorlar. Görünüşe göre kulüplerinin tam üyesi olamayacak kadar Alfsigr'im." Tek beyaz kaşını kaldırıyor. "Ama onlar Buraya bir Gardneryalı getirdi, o yüzden..." Burnunu çekiyor, yayını ve sadağını çıkarıp bir kenara koyduktan sonra omzundaki fildişi çantayı kaydırıyor.

Rivyr pelerinin kenarını zarif bir hareketle bir omzunun üzerinden atıyor ve çantasını yerleştirerek oturuyor.

Aşağı. "Size bir hediyem var, Leydi Büyücü." Çantasından ipek iplerle bağlanmış uzun, ince bir paket ve küçük, deri ciltli bir kitap çıkardı. Paketi önce bana uzattı.

Pürüzsüz, ipek ipi çözüyorum ve paket açılıyor.

"Ah, Kadim Olan," diye nefes alıyorum, elim maun asaya temas eder etmez yakınlığım ona doğru yöneliyor, Spiral sapının etrafında çok renkli ışık halkaları dalgalanıyor.

İki asa. İki asam var.

Rivyr sırtarak küçük kitabı bana uzatıyor. *Element* Büyüleri siyah deri kapak üzerine özenle işlenmiş gümüş hatlarla kabartılmıştır.

Keskin bir nefes alıyorum. "Oh, Rivyr..."

Eğri büğrü gülümsüyor. "Devam et o zaman, Işık Büyücüsü. Bir göz at."

Grimoire'a göz atıp hafif arıyorum. Kitabın sonuna doğru altı tane buluyorum: Kamuflej, Renk Glamour, Color Bending, Rune-Shaping, Blinding Flash ve Light Strike adında şiddetli bir büyü.

Baş döndürücü bir şok dalgası içimde dalgalanıyor. "Bunları nasıl... nasıl ele geçirdin?" Büyücü Konseyi'nin asalar ve büyü kitapları üzerinde sıkı bir kontrol uyguladığını biliyorum.

Rivyr küçümseyen bir ses çıkarır. "Ben zenginim Sagellyn. Her şeyi bulabilirim." Sanki çıkmekte olan bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi başını öne eğiyor ve soluk parmağıyla ışıkla vurma büyüsunü işaret ediyor. "Bununla şeyleri patlatabilirsin." Parmağı bir anda Kamuflej büyü. "Ve ... görünüşe göre 'Bukalemun' büyü. biliniyor."

"Bukalemun mu?"

Sırıttıyor. "Renk karışımı. Kalbinin arzusuna göre, küçük Işık Büyücüsü." Parmağını tekrar büyü kitabına doğru hareket ettiriyor. "Üzerinde çeşitlemeler var. Çok çalışırsan çevrenle uyum sağlayabilirsin. Kendini görünmez hale getirebilirsin." Gözlerinde yaramazlık parıldıyor. "*Bu işe yarayabilir.*"

Elim ağzımı kapatmak için kalktı. *Gerçek büyüler. Ve o satın aldı Bana bir asa.*

"Oh, Rivyr. Teşekkür ."

Başını eğiyor, sinsi bakışlarında bir memnuniyet parıltısı var. " ederim, sevgili Sagellyn." Kaşları gerilerek mağaraya doğru bakar. "İçeride çocuk var mı?"

Ona ayık bir bakış attım. "Yaklaşık on iki tane."

Derin bir nefes alıyor, sonra sanki karanlığı temizliyormuş gibi başını . Pelerininin cebinden küçük bir jüt çuval çıkarır. "Şekerlemelerim var. Onları Na'bee için getirdim, ama bütün küçükler paylaşabiliriz." Tek bir zarif hareketle ayağa kalkıyor ve mağaraya doğru ilerliyor.

Elim pelerinine tutunmak için acele ediyor. "Rivyr, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Onları korkutabilirsin."

Rivyr önce elime, sonra bana bakıyor, yüzü kızgınlıkla geriliyor. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Ayağa kalkıyorum, onu bırakıp büyü kitabını ve asayı göğsüme bastırıyorum. "Rivyr, oraya girme. Gerçekten. Girme."

Gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, sana da bulaşmışlar. Her şey her zaman çok korkunç." Süpürme hareketiyle yakışıklı halini gösteriyor. "Sana korkutucu mu görünüyorum?"

"Sen Alfsigr'sin," diye vurguladım. "Onlar madenden kaçanlar. Bu çocuklar muhtemelen sadece Alfsigr askerleriyle karşılaşmışlardır."

Rivyr bana asi bir şekilde bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor ve mağaraya doğru ilerliyor.

"Rivyr, *bekle!*" Uzun adımlarını ederek mağaraya doğru ilerlerken ona yetişmek için koşuyorum.

Rivyr kapılara ulaşır, onları iterek açar ve odaya . "Selamlar! Acaba-"

Mülteciler Rivyr'i görür görmez kaos patlak veriyor. Kadınlar ve çocuklar ayağa fırlıyor, sandalyeler devriliyor, yiyecek ve içecekler yere dökülüyor ve çocuklar beceriksizce geriye, Rivyr'den uzağa kaçıyor. Yetişkinler ustalıklarla rün bıçaklarını çekiyor ve Rivyr'in göğsünün her yerinde yeşil rün hedefleri parlayarak canlanıyor. Oda büyüyle dolup taşarken yeşil bir ışık parlaması beni zıplatıyor, enerji tenimi karıncalandırıyor.

To'yir, yaşlı büyücü, ellerini kaldırmış duruyor, iki özenli, dönen zümrüt rün hemen önünde asılı duruyor- işaretli avuç içleri. Gözlerini Rivyr'den ayırmadan Smaragdalfar dilinde bir cümle kurar ve altı parlayan bıçak belirir. her bir rün çemberi.

Za'ya kendini Rivyr ve tüm rün bıçaklarının arasına atıyor, kollarını açmış, rün hedefleri artık göğsünde. Acilen Smaragdalfar söylemeye çalışıyormuş gibi ateşli bir şekilde Smaragdalfar söylemeye başlıyor. Rivyr'in hayatı için bir dava açıyor. To'yir, gözlerini ölümcül bir sakinlikle Rivyr'e dikmiş onu dinliyor.

Çocuklar ölüm sessizliğine bürünmüş, yetişkinlere sarıldıklarında gümüş rengi gözleri dehşetle parlıyor. En küçük çocuklardan biri, Kol'un arabadan çıkarmak için ikna etmek zorunda kaldığı küçük çocuk nefes nefese hıçkırarak ağlar. Elinde oyuncak bebek olan küçük kız sessizce ama çırpınarak ağlamaya başlar, sanki nefes almak için mücadele ediyormuş gibi.

Rivyr olduğu yerde donup kaldı. Sanki sersemlemiş ve hareket edemiyor, ağzı açık, gözleri yüzünde kırbaç izi olan küçük kıza dikilmiş.

Za'ya omzunun üzerinden ona "*Çık dışarı,*" diye emrediyor. Adam hareket etmiyor.

"*Rivyr!*" diye gıcırdatıyor dişlerini sıkarak. "Git buradan. *Şimdi.*"

Rivyr ona dönüyor, yüzünde saf bir şok ifadesi var, kadınlar Za'ya'ya sert bir soruyla bakarken, silahlarını dikkatle tutuyorlar amaçlanan.

Za'ya Rivyr'in bakışlarını bir anlığına tutuyor. Tekrar konuştuğunda sesi kararlı. "Rivyr'el. Gitmelisin."

Rivyr yaralı yüzlü küçük kıza son bir kez bakar, sonra aniden dönüyor ve havada bir yıkım izi bırakarak yanımdan kaçıyor.

Bir an için olduğum yerde çakılı kaldım, ona verdikleri tepkinin gücüyle sersemledim. Alfsigr ordusunun bölge halkına karşı ne kadar kabusvari bir canavarlık içinde olduğunu daha da net bir şekilde anlıyorum.

Sublands.

Kadınlar silahlarını indirirken ve To'yir ortadan kaybolurken Za'ya bir her yerde Smaragdalfar dilinde konuşmaya başlar. ellerinin bir hareketiyle rune-bıçakları askıya aldı. Çocuklar ağlarken ve kadınlar onunla tartışırken Za'ya'nın sesi sert ve ölçülü bir şekilde Rivyr'in gittiği yere doğru tekrar tekrar hareket ediyor. Za'ya muhtemelen Rivyr'in hayatını desteklemek için To'yir'e bir dava açmaya devam ediyor. To'yir dinliyor ve sonunda başını eğip Za'ya'ya sanki temkinli bir şekilde başını sallıyor
İkna oldum.

Vagonda beni bıçaklayan kadın bana doğru karanlık bir bakış fırlatıyor, rün kılıcının ucunu bana doğrultuyor ve Za'ya'ya öfkeli bir Smaragdalfar seliyle salınıyor. Benim de gitmem gerektiğini fark ediyorum.

Mağaradan çıkıp tepeden aşağı koşuyorum, midem düğüm düğüm. Gözlerim her yerde Rivyr'el'i arıyor, ama o kayboldu. Ağlayan, travma geçirmiş çocukların ve şiddetli bir tartışmaya kilitlenmiş kadınların sesleri uzaklaşırken ateşin yanından geçiyorum.

"Rivyr?" Etraftaki bulutlarla kararmış Rivyr'e dair bir iz arıyorum. Sonunda ormanın içinde, at ahırlarının hemen ötesinde bir fildişi parıltısı yakalıyorum.

Küçük açıklığa girdiğimde Wyla ve Kol'u buluyorum, devasa Elfollen, Kol'un geniş elinde bir fenerle Rivyr'i ciddiyle izliyor.

Rivyr'in sırtı bize dönük. Yüzü sık ormana dönük, başı Aşağı. Ben yaklaşırken Wyla bana endişeyle bakıyor ve havayı okşayarak

Beni uyar. Yavaşlayıp duruyorum.

"Za'ya haklıydı," diyor Rivyr arkasını dönmeden, sesi alçak ve donuk. "*Her* konuda." Alfsigr dilinde bir şeyler mırıldanıyor, sesi hırçın. Sonra uzanıp kemerinden bir rün bıçağı çıkarıyor ve uzun, özenle örülmüş ve mücevherlerle süslenmiş saçlarını sessiz bir öfkeyle kesmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Kendimi onlara muhafız olarak sunacağım. Sonra da o Smaragdalfar çocuklarına çöl boyunca eşlik edeceğim." Rivyr'in sesi alçak ve tehlikeli, bir kilidi daha kesip atarken. Bana dönüyor, gümüş gözleri parlıyor, yumruğu rün işaretli bıçağının etrafında sıkılı.

"Ve onlara zarar vermeye çalışan herkesi keseceğim."

Geriye kısa, düzensiz beyaz dikenlerden başka bir şey kalmayana kadar, saçının geri kalanını, yüzünde acımasız bir kararlılık maskesiyle, tutam tutam şiddetle kesmesini izliyoruz.

Rivyr'in gözleri parlayarak beyaz tuniğini çıkarıp yere atmasını sessizce izliyoruz. Teninin beyazı ürkütücü, öyle solgun ki, yeni yağmış kar gibi. Bir an için gözlerimi kaçırıyorum. Çıplak göğsünü, açıkta duran meme uçlarını, aralarına delinmiş gümüş halkaları görünce yüzü kızardı. Erkekler asla Gardneria'da bu şekilde soyunmak, özellikle de genç kadınların önünde.

Küpelerini er çıkaran Rivyr'i yan gözle izliyorum. Kolyeleri, bilezikleri, bütün yüzükleri, küçük bir serveti Yerde. İşi bittiğinde eğilip onları alıyor ve Wyla'ya uzatıyor.

"Bunların hepsini al," der ona, sesi serttir. "Hepsini sat ve parayı çocukların kurtulmasına yardım etmesi için Zeymir'e ver."

"Onlarla gidemezsin," diye nazikçe ikna ediyorum. "Alfsigr Elflerini onlara doğru çekeceksin!"

Bakışları beni delip geçiyor. "Hayır. Yapmayacağım. Rengimi parlatacaksın."

Wyla ve Kol'un kafaları bana doğru dönüyor. "Elindeki bir büyü kitabı mı?" Wyla soruyor, sesi şoktan pürüzlü.

Ben onun kısmi çıplaklığına alışmaya çalışırken Rivyr bana doğru ilerliyor. "Beni büyüle, Sagellyn Gaffney," diyor gümüş gözleri parlayarak.

"Rengimi değiştir."

Rivyr'e bakakaldım. "Gerçek rengini değiştirmek mi?" İnanamayarak kekeledim. "Hiç asa bile kullanmadım-"

"O zaman *şimdi başla*." Her kelimeyi ısırarak söylüyor, bakışları acımasız. "Güçsüz olmaya devam mı edeceksin?" Bana bir adım daha yaklaştı. "Yoksa bir *Işık Büyücüsü mü* olacaksın?"

Bakışlarını tutuyorum, sanki tehlikeli ve öngörülemez bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissediyorum.

Rivyr atılmış tuniğini avucunun içine alıyor ve bir meydan okuma gibi bana uzatıyor. "*şimdi başla* Işık Büyücüsü. Renk Büyüsü büyüsünü bunun üzerinde dene."

Bakışlarını uzun bir üzerimde tutuyorum, sonra elimdeki karanlık asaya ve büyü kitabına bakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. I

Grimoire'ı açıp Renk Büyüsü büyüsünü bulana kadar çeviriyorum. Bir efsun ve ben onu okurken çizgilerimden bir renk çekmem için talimatlar var.

"Bu büyüü nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum," diyorum

Rivyr'e. "O zaman pratik yap," diyor bana.

Dudağımı ısırarak yutkunuyorum ve tek dizimin üzerine çöküyorum. Rivyr tuniğini önüme bırakıyor ve ben de büyü kitabını yere koyuyorum,

Kol fenerini koyarken kapıyı açık tutuyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve yakınlık çizgilerimden benim için en kolay olan rengi çekiyorum.

Mor.

Sonra asamın ucunu Rivyr'in soluk tuniğinin üzerine yerleştiriyorum ve Kadim Dil'den hazırlanmış büyüünün bilmediğim kelimelerini karıştırıyorum.

Hiçbir şey.

Aklıma gelen her türlü çekimi ve telaffuzu deniyorum, metodik olarak her olasılığı gözden geçiriyorum.

Rivyr, "Etrafınızdaki her şeyi unutun" diyor. "Bir renge odaklan."

Derin bir nefes alıyorum, sonra gözlerimi kapatıp tüm gücümle konsantre olurken bir nefes daha alıyorum, ama hala... hiçbir şey yok.

Cesaretim kırılmış bir şekilde, ayak bileğime sıcak bir vızıltı çarptığında sinirli bir nefes veriyorum. şaşkınlıkla doğrudum - yıllar olmuştu

Gwynn'in babasının silah deposundan çaldığı asadan bir şey hissettiğimden beri.

Eteklerimin altına uzanıyorum ve botumdan soluk, sarmal asayı çıkarıyorum, ondan hafif bir titreşim yayılıyor. Zar zor algılanabilir. Yeni uyanmış bir halde maun asayı rune-blade'imın kemer kılıfına sokuyorum, arkama yaslanıyorum ve Rivyr'in tebeşir beyazı tuniğini kucağımın üzerinde yeniden düzenliyorum.

Wyla elimdeki soluk asaya şüpheyile bakıyor. "O asanın işe yaramaz olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bana söylenen buydu," diyorum asanın spiralini kavrayarak idare et. "Ama denemeye değer." Derin bir nefes alıyorum ve asanın ucunu Rivyr'in tuniğinin üzerine koyuyorum, sonra gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum.

Zihnimin arkasını dolduran lüks mor, büyüün kelimelerini seslendirirken kaslarımı gevşetiyor.

Hiçbir şey.

Hayal kırıklığımı geri iterek üç kelimeyi birkaç kez daha telaffuz etmeye çalışıyorum ama sonuç alamıyorum, sonra büyüüyü söylüyormuşum gibi farklı tonlar .

Hiçbir şey.

İnatçı bir kararlılıkla, oruç büyüsunü, Kadim Dil'in sükûnet veren seslerini düşünüyorum. Yumuşatıyorum büyüün sessiz harflerini bir yumru haline getirip tekrar deneyin. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sonra büyüün her kelimesinin ilk hecesini vurgulamayı denerim ve tüm sessiz harfleri düşürürüm, hafızamı taklit ederek oruç büyülerinin temposu.

Asanın sapı avucumda karıncalanıyor ve ılık suyun zahmetsiz akışı gibi, menekşe içimden, kolumdan aşağıya ve asaya doğru kayıyor.

Wyla'nın nefesi kesiliyor ve gözlerimi açtığımda asanın ucundan tuniğe akan rengi görüyorum. Kalbim göğsümde sıcak bir şekilde çarpıyor.

"Kutsal Kadim Kişi," diye hayret ediyorum bir kıvılcımla Heyecan. "Yüce Tanrım, Rivyr. Gerçek ışık büyücülüğü yapıyorum."

Rivyr'in gözleri kararlılıkla parlıyor. " bu, Işık Büyücüsü. İt tüm sihrini ona ver."

Titreyerek birkaç nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Çizgilerimi menekşe rengiyle dolduruyorum ve asanın neredeyse görkemli bir şekilde çekildiğini hissedebiliyorum,

Yasak renk işledi.

Gözlerimi tekrar açtığımda Rivyr'in tuniğinin tamamının koyu mor olduğunu görüyorum. Wyla gözlerini kocaman açarak, "Kutsal cehennemler," diye tükürüyor. "*Tüm cehennemlerin* kutsallığı."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve Rivyr sırtıyor. "Bir de tersine çevirme büyüsü var," diyor parmağını büyü doğru sallayarak. "Bak bakalım işe yarıyor mu?"

Tersine çevirme büyüsünü bulmak için sayfaya göz gezdiriyorum. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra doğru telaffuza ulaşıyorum ve asanın rengi kendi içine ve içime doğru sıcak bir şekilde çektiğini hissedebiliyorum,

Tunik orijinal fildişi rengine dönerken tatmin edici bir telaş. Refleks olarak derin nefes alıyorum, kendimi titreşen menekşe rengiyle dolduruyorum, etrafımdaki her şey bir anlığına mor renge bürünüyor.

Herkesin gözleri kocaman oldu.

"Oh, Sagellyn," diye nefes alıyor Wyla ve ben de kendimden geçiyorum. Hepsi bana korkunç bir şekilde baktığı için şehvetli bir renk bulanıklığı. Endişeyle aşağı baktığımda normal Gardner zümrüt ışıltımın kaybolduğunu görüyorum... yerini parlak, mor bir parıltı almış.

"Kutsal Kadim Kişi... Ben mor muyum?" Sersemlemiş bir halde soruyorum, soruya eşlik eden bir korku var.

"Oldukça mor," diyor Wyla, azımsanmayacak bir endişeyle. Titreyen ellerimle saçlarımı öne doğru çekiyorum ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

O da mor. "Oh, hayır." Wyla'ya dönüyorum. "Gözlerim mi?" Wyla endişeyle yutkunuyor. "Mor."

Rün bıçağımı kınından çıkarıyorum, parıldayan, yansıtıcı yüzeyine bakıyorum ve sert bir başlangıç yapıyorum.

Ben tamamen morum. Canlı mor bir ten, mor gözler ve morun her tonunda saçlar.

Çılgınca tersine çevirme büyüsünü kendi üzerimde deniyorum, ancak renk kıpırdamayı reddediyor, bu da sadece endişemi artırıyor.

Ağzım açık, benden habersiz görünen Rivyr'e bakıyorum.

Çılgılık atan saflık. Kol, Ishkart'ta onunla alçak sesle konuşmaya başladı ve Rivyr'in zihninde bir fikrin ışığı tutuşur gibi oldu gözleri, çenesi yenilenmiş bir kararlılıkla geriliyor. Dönüyor ve ön kolunu bana uzatıyor.

"Sagellyn," diyor sakince. "Beni griye boyayın. Kol gibi. Bir Elfhollen gibi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Emin misin Rivyr? Bir tunik bir şey, ama seni kalıcı olarak griye çevirebilirim. Bak kendime ne yaptım!"

"Görmüyor musun?" Rivyr ısrar ediyor. "Eğer beni büyölürsen, Alfsigr'i üzerimize çekmeden çocukları koruyabilirim."

Şaşırmış bir halde Kol'a bakıyorum. Elfollen adam bir ağaca yaslanmış, kaslı kollarını önünde kavuşturmuş, gümüş gözlerini Rivyr'el'e dikmiş. O ve Rivyr'el yine kısa bir süre Ishkartça konuşuyorlar, Wyla da katılıyor, kaşları gergin. Wyla bana bakıyor, sonra tekrar Kol'a bakar ve dikkatle düşünülmüş bir onaylamayla başını sallar.

Kol kolunu yukarı çekip sert ön kolunu gösterirken hepsi bana dönüyor. "Bu renge uy, Işık Büyücüsü," diyor, sesi ağır ve derin.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Kol'a sordum. Başını sallıyor, ifadesinden hiç şüphe duymuyorum. Rivyr'e dönüyorum, kalbim küt küt atıyor. "Ya seni geri dönüştüremezsem?"

"değil," diyor buzbir meydan okumayla.

Sarsılmış bir halde tunik üzerinde birkaç kez daha çalışıyorum, grinin birkaç farklı tonuna çeviriyorum, sonra rengi çekip çıkarıyorum, yarı yarıya tenimin gümüşü gri parıldamaya başlamasını bekliyorum, ama üzerimdeki menekşe rengi endişe verici bir şekilde yapışıp kalıyor.

Rivyr gergin kolunu bana doğru uzatıyor. Ona baktım, emin değildim. Vücudumdan geçen hafif titremeye karşı kendimi gererken kalbim küt küt atıyor.

Asanın ucunu Rivyr'in tenine yerleştiriyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum, zihnimi arduvaz grisiyle dolduruyorum ve yeniden düşünmeden büyüü seslendiriyorum.

İçimde sisli bir gri canlanırken, asanın sapı boyunca sıcak bir titreşim yükseliyor, tıpkı toplanan sis gibi, yükseliyor ve yükseliyor. Bu kül rengi asadan sızar ve Rivyr'in ön kolunun üzerinde duman gibi kıvrılır, koluna, göğsüne, yüzüne, kulaklarına, saçlarına - Rivyr'el Talonir'in tamamı fırtına grisi rengine bürünene kadar ve katılaşıyor.

Ona bir serapmış gibi göz kırptıyorum, bu büyüü gerçekten başarabildiğime hayret ediyorum.

Rivyr elini kaldırıyor ve ön kolunu çevirip inceliyor, çenesi gergin. Nefes almayı bırakmış gibi görünüyor. Bana dönüyor, gözleri artık soluk gri, teni koyu fırtına bulutlarının renginde. Yumruğunu göğsüne vuruyor, başını eğiyor ve Yüksek Alfsigr dilinde resmi bir minnettarlık gösterisine benzeyen bir şeyler mırıldanıyor.

Onun şiddetli minnettarlığının üstesinden geldim. Ve benim tomurcuklanan gücümle. "Sagellyn," diyor Wyla heyecanla, gözlerinde ani bir kıvılcım, sanki cesur bir fikirle yanıp tutuşuyor ve onu zar zor zapt edebiliyor.

Ona soran gözlerle bakıyorum ve o da bana anlamlı bir bakış atıyor. "Çocukları büyüleyebilirsin."

Gözlerim büyüdü. "Ne? Yani... onları griye mi boyayacaksın?"

Rivyr ve Kol, bunun sonuçlarını sessizce düşünerek birbirlerine bakarken başını sallıyor.

Wyla, "Onları Elf görünümüne büründürebilirsin," diyor, sesi bu cesur fikirle ateşleniyor. "Böylece Alfsigr Elflerinin dikkatinden de kaçmış olurlar."

"Çocuklar Elfollen gibi görünselerdi hayatta kalma şansları kesinlikle daha yüksek olur muydu?" Onlara sordum. "Yetişkinler de mi?"

Wyla şaşkın bakışlarımı yakalıyor. "Evet," diyor, bu olasılık karşısında neredeyse nefesi kesiliyor. "Evet, Sagellyn, *çok* daha iyi bir hayatta kalma şansı."

"Kutsal Kadim Kişi," diye nefes alıyorum. Wyla Kol'a döndü. "Za'ya'yı getir."

On üçüncü bölüm:

Işık Büyücüsü

Za'ya ve To'yir orman açıklığına doğru ilerlerken Kol da arkalarından geliyor.

Rivyr onları görünce doğrulur, yüz ifadesi değişir.

Za'ya ile buluşmak için ilerlerken kararlı bir şekilde adım atıyor ve Za'ya'nın önünde duruyor. Uzun bir an boyunca ona bakıyor, hava giderek geriliyor. Rivyr yere düşerken şaşkınlıkla irkiliyorum.

Önünde diz çöker, yumruğunu kalbinin üzerine vurur ve alnını resmi bir yalvarış duruşuyla aşağı indirir, ardından alçak sesle yalvaran Alfsigr'i serbest bırakır.

Za'ya kıpırdamadan durur ve Rivyr'in durmaksızın resmi bir ritimle devam etmesini dinler. Sanki bir suçun kefaretinin ödüyormuş gibi sert, acımasız bir niteliği var.

"Rivyr'el," diyor Za'ya sonunda, araya girerek. "Bu kadar yeter."

Rivyr pişmanlığını tekrarlarlarken yerinden kıpırdamıyor. Sonra sesi kesiliyor ve hıçkırmaya başlıyor, alçak sesle ve boğulurcasına.

Za'ya kendini onun seviyesine indiriyor, eli omzuna geliyor. "Rivyr'el," diyor, "seni affediyorum."

Rivyr sessizleşiyor, cam gibi gözlerini onunkilere kaldırırken zor nefes alıyor. "Kendimi sana adıyorum, Za'yalor Shi'mar Nyvor. Hayatımı sana adıyorum. Sana ve halkının savunmasına." Alfsigr'e geri dönüyor, başı bir kez aşağı düşüyor.

"Rivyr'el," diye ısrar ediyor Za'ya, elleri iki omzunda şimdi.

"Hatalıydım," diyor ona, sesi duygusallıktan pürüzlü. "."

Za'ya ayağa kalkıp uzun bir süre ona bakıyor, elleri kalçalarında, sanki ölçüsünü alıyormuş gibi. Sonunda Rivyr kolunu indiriyor ve yanakları gözyaşlarıyla kayganlaşmış bir şekilde ona bakıyor.

Za'ya elini ona uzatıyor, kolu sert bir şekilde düz duruyor. "Seni affediyorum ve sadakat yeminini kabul ediyorum. Artık benim İkincim olarak yükseleceksin Rivyr'el Talonir."

Rivyr onun elini tutuyor ve tam atların nal sesleri duyulurken ayağa kalkıyor. Jules ve Fyon'un olmadığı arabaya binen Ciaran'ın kızıl saçlarını ağaçların arasından görüyorum. Onu gördüğümde içimi baş döndürücü bir beklenti kaplıyor.

Za'ya'nın elleri Rivyr'omuzlarında, gözlerinin içine derin derin bakıyor. "Sonunda sana layık bir hayat buldun, hm?" Ona şöyle bir bakıyor. "Demek Elfollen gibi görünmek için büyülendin." Bana dönüyor. "Sen ne yapıyorsun?" Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Belli ki öyle, çünkü artık menekşe rengindesin."

Kalbim çırpınarak başımı sallıyorum, soluk, sarmal asayı ve büyü kitabını terli avuçlarımda tutuyorum.

Za'ya'nın gözleri asaya ve büyü kitabına doğru kayıyor. Başını sallar ve asasının üzerine kutsama işareti gibi görünen bir şey yapar. Kalbini. Yumruğunu öpüyor, kısa bir süre gökyüzüne bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Oo'na gizemli yollarla çalışır, *ti'a'lin'el*."

Ciaran açıklığa doğru adım atıyor ve gözlerimiz birbirimize kayıyor, kalbim hızlanıyor. Ağzım bir karış açık kaldı. değişmiş renk tonu. Önce gri Rivyr'e, sonra da bana baktı. "Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım, üstesinden geldim. "Ve... belki daha fazlası."

Rivyr Ciaran'a "Onlarla birlikte Doğu'ya gidiyorum," dedi. çenesiyle mağaraya vurdu, sesinde bir duygu fırtınası vardı. "Silahlı bir eskort olarak. Çöl boyunca."

Ciaran kaba bir şaşkınlık sesi çıkarıyor, bakışları bir an için Rivyr'e kilitleniyor. Sonra Elf'in omzunu sıkıca kavradı, eğildi ve alnını Rivyr'inkine değdirerek mırıldandı Smaragdalfar'da duygusal olarak. Ciaran uzaklaştığında Rivyr'in sert, gri yüzünden yaşlar süzülmemektedir.

Wyla'nın sesi patladı. "Çocuklar da Elf görünümlü olsalardı kaçmaları daha kolay olurdu." Herkes sessizleşir ve ona doğru döner.

Za'ya ona çatışma dolu keskin bir bakış atıyor ve ben de hemen Wyla'nın planından emin olamıyorum. Za'ya'nın Smaragdalfar'ın olduğu gibi var olabileceği bir dünya istediğini biliyorum - göz kamaştırıcı değil, saklanarak değil, kim olduklarını kutlayabilecekleri ve yeni bir dünya kurabilecekleri bir dünya.

vatan. Ve bir yanım Smaragdalfar'ın herhangi bir parçasını değiştirmeye dahil olmak istemiyor.

Za'ya keskin bakışlarını dikeyor. "Bu büyü tersine çevrilebilir mi?" diye soruyor.

Grimoire'u zayıf bir teklif gibi tutuyorum. "Evet. Olabilir."

"Göster ona," diyor Rivyr, bir adım öne çıkıp kolunu uzatarak.

Grimoire'a göz atıyorum ve aceleyle tersine çevirme büyüünü buluyorum.

Asanın ucunu Rivyr'in ön kolunun gergin derisine bastırarak derin nefes alıyorum, konsantre oluyorum ve griyi kendime doğru çekiyorum, dumanlı rengi

Rivyr'in teni parıldayan bir renge dönerken görüşüm kısa süreliğine bulanıklaşıyor. mermer beyazı. İkimiz de yüzünde çatışma dolu bir ifade olan Za'ya'ya dönüp bakıyoruz.

"Onu geri çevir," diye emrediyor Za'ya, sesi gergin. "Bunu birçok kez yapabileceğini göster bana."

Rengi geri itiyorum, Rivyr'i bir kez daha çelik tonuyla yıkıyorum. Sonra Rivyr sabırla beklerken onu fildişi rengine ve griye döndürüyorum, gözleri Za'ya'da sakinleşiyor.

"Kendini Gardnerya yeşiline geri döndür," meydan okuyor Za'ya, kollarını önünde kavuşturmuş.

"Şey... mor biraz... yapıştı," diyorum, kendimi gerçeküstü bir rüyadaymışım gibi hissederek. "Yakınlık çizgilerim ona yapıştı." Za'ya'nın kaşları biraz endişeyle kalkıyor. "Ama gri kolay görünüyor."

Za'ya bir an beni inceliyor, sonra To'yir'e dönüyor ve yaşlı adamla konuşurken keskin zekasının çarklarının döndüğünü görebiliyorum. Smaragdalfar dilinde bir kadın. To'yir bana bakıyor, gözleri değerlendirmek için kısılmış.

To'yir bana doğru yürüyor ve ellerimden birini kendi ellerinin arasına alıyor, Kaba, zümrüt desenli başparmağını siyah izlerden birinin üzerinde gezdirerek hızlı çizgileri inceliyor. Onun dokunuşuyla irkiliyorum, Tobias'a olan bağımlı hatırladıkça utanç ve çaresizlik içimde alevleniyor.

Rahatsızlığıma rağmen To'yir dayanıyor, sanki satırlarda hayat hikâyemi okuyormuş gibi kendi kendine başını sallıyor.

Benimle Smaragdalfar dilinde konuşuyor, Za'ya'nın tercüme edebilmesi için ara sıra duraklıyor.

"Eğer seni bulurlarsa," diye tercüme ediyor Za'ya, "seni ona geri gönderecekler, değil mi?"

Ham öfke içime işliyor ve sertçe başımı sallıyorum.

To'yir'in yaşlı eli gelip omzuma dayanıyor. Konuşurken dikkatle bana bakıyor.

"Sana diyor ki," diyor Za'ya, "ışık büyücülüğü nadir bir büyüdür. Eğer Smaragdalfar için bu şeyi yaparsan ve halkın bunu öğrenirse Gardnerianlar tarafından ölüm fermanınız çıkarılmış olacak. ve Alfsigr orduları. Daha önce görmediğiniz kadar güçlü büyülerle sizi takip edecekler. Ve eğer sizi bulurlarsa, sizi sorgulayacak ve işkence edecekler. Eğer şanslıysanız, sizi öldürecekler."

Sözleri çok kesin ve bir an için To'yir'in affetmeyen bakışları tarafından kıştırıldım, bunun korkunç tehlikesine bakmaya zorlandım. göz. Ama sonra bebeğini kucaklayan küçük Smaragdalfar kızının görüntüsü zihnimi dolduruyor, ardından diğerlerinin dehşete düşmüş yüzleri Çocuklar.

To'yir'in alev alev yanan bakışına karşılık veriyorum. "Bu doğru mu? Çocuklar Elf görünümlü olsalardı hayatta kalmaları daha mı kolay olurdu?"

To'yir'in yoğun ifadesi hiç . "Evet," diyor ağır aksanlı Ortak Dilde.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. *Bunun ne anlama geldiğini* anladım. *Gerçekten Galliana gibi olmak, adalet ve özgürlük için savaşmak bu demektir.*

"Sage." Ciaran şimdi yanımda, eli sırtımın alt kısmına geliyor. "Emin olmadıkça bunu yapmak zorunda değilsin."

Ateş yeşili gözlerine bakıyorum. Korkumun tiz sesi zihnimin gerisinde alarm zillerini ve korkunç uyarıları haykırıyor, Ama vagondaki küçük kızın düşüncesi bir kez daha ağır basıyor.

"Eminim," diyorum ona, sesim kesinlik dolu. Bir çizgi gibi sessizce üzerinden geçti, çizginin arkasındaki zemin unutulmaya yüz tuttu.

Ciaran bir an için kendini kaybetmiş gibi görünüyor, sonra beni sıkıca kucaklıyor, dudakları şakağıma yapışıyor. Yakınıma eğiliyor, alnını alnıma dayıyor, elleri yanaklarımı okşuyor ve mırıldanıyor Smaragdalfar'da öyle coşkulu bir şey var ki, çeviri olmadan bile minnettarlığını anlıyorum. Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, dünyanın geri kalanı bir an için bulanıklaşıyor, ikimiz mükemmel bir şekilde aynı hizada.

Müttefik.

"Asanın ucunu bu taşın üzerine koy," diye tercüme ediyor Za'ya To'yir için. Ciaran'dan geri çekilip yaşlı kadına bakıyorum; siyah, yuvarlak bir taş uzatıyor, yüzeyinde parlak yeşil renkte parlayan karmaşık, ilmekli bir koğuş var. To'yir'in işaretlerini dikkatle takip ediyorum. talimatıyla asamı taşa bastırıyorum, o da tuniğinin cebinden zümrüt bir rune-stylus çıkarıp ucunu soluk, spiral şeklindeki asaya değdiriyor.

"Taş tersine çevirme büyüsünü tutacak," diye açıklıyor Za'ya. "Eğer bunu yaparsan Sagellyn, To'yir bu büyüyü biz buraya geldiğimizde kaldırabilir. güvenlik."

Başımı salladım, içim .

"Şimdi büyüyü seslendir," diye tercüme ediyor Za'ya ve ben de itaat ediyorum, taşın parlayan yeşil rünü bir an için altın yeşiline dönüşüyor. To'yir rune-stylus'unu çekiyor, memnun görünüyor, sonra taşı cebine koyuyor ve bana hesapçı bir gülümseme veriyor. Tepeye doğru ilerlerken ona eşlik etmemi işaret ediyor.

Za'ya ve To'yir'i mağaraya kadar takip ediyorum.

* * *

Mültecileri teker teker büyülüyorum, kıyafetlerini fırtınalı gri bir tona dönüştürüyorum ve onlara kayrak renkli bir cilt, saç ve göz görünümü veriyorum. Bana yaklaştıklarında, her biri

Çocuklar yeni mor rengimi hem korkuyla hem de hayranlıkla izliyor.

Za'ya Na'bee'yi öne çıkardı ve ikisi de önüme oturdu.

Za'ya'nın dudağı titriyor, yüzü gergin, sanki gözyaşlarına karşı savaşıyor.

Na'bee endişeyle annesine bakar. "Bu sadece bir cazibe, *Ma'mya*," diye onu teselli eder. "Kim olduğumuzu değiştirmeyecek. Ve sadece kısa bir süre için."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken Za'ya'dan sert, acı bir kahkaha patlıyor. Zor düşüncelerle boğuşuyormuş gibi dudakları kıpırdıyor ama sonra derin bir nefes alıyor ve ifadesi hafifliyor. Na'bee'ye dipsiz bir şefkatle gülümsüyor ve ön kolunu bana doğru uzatıyor.

"Sadece , Sagellyn," diyor, ifadesi kırılmanlaşıyor. "Buna bir daha *asla* ihtiyaç duyulmayacak bir dünya inşa edeceğiz."

nce Za'ya'yı, sonra Na'bee'yi bylyorum. Za'ya bir an için yıkılmış görünüyor.

-Neredeyse mesafeli bir merakla kabul ettiği kendi gri koluna baktığında değil, gri tenli oğlunu gördüğünde. Zeymir yanına gelir ve onu nazikçe elleriyle, onunla yumuşak bir şekilde konuşuyor. Za'ya yutkunuyor, ona bakmayı reddediyor, sonra kendini toparlıyor gibi görünüyor. Ayağa kalkıyor ve onunla birlikte

Zeymir, bir eliyle Za'ya'yı kucaklarken diğer eliyle Na'bee'nin başını okşayarak onunla alçak sesle, yatıştırıcı Smaragdalfar dilinde konuşmaya devam eder; ocuk, Zeymir sanki ayakta duran bir ağamış gibi babasına yaslanmıştır

Kırbalanan bir fırtınada kararlılıkla kök salmış.

Beni vagonda bıçaklayan saldırgan kadın gözlerinde öfkeyle ne çıkıyor. Oturmakla uğraşmıyor, sadece bir şeye vuruyormuş gibi elini uzatıyor. O sırada

Kül rengi zümrüt tenini yıkıyor, aynı hem büyük bir suç işliyor hem de ona yardım ediyormuşum gibi hissediyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde kadın kolunu çekip onu yakmışım gibi bana bakıyor, sonra da uzaklaşıyor. Tepkisi acı veriyor ama öfkesini anlamaya çalışıyorum. Kimse güvende olmak için gerçek benliğini saklamak zorunda kalmamalı.

Adının Nil'ya olduğunu öğrendiğim oyuncak bebekli kk kız en son biri. Rengini griye çevirmeyi bitirdiğimde kolunu bir o yana bir yana çeviriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Sürpriz. Nil'ya tereddütle bebeğini bana uzattı ve sordu

Smaragdalfar'da bir şey, kk sesi ancak bir fısıltı. Benden ne yapmamı istediğini anladığımda umutsuzluk içimi sıkıyor. Zorla bir Gülümsüyorum, asamı bebeğin kaba kumaşına yerleştiriyorum ve bebeği tek tip bir fırtına grisine dönüştürüyorum.

* * *

"Demek onlarla gidiyorsun?" Yoğun seyahat ekmeği paketlerini arabaya yüklerken Wyla'ya soruyorum.

Tüm mlteiler akşam olmadan ayrılacaklar. Doğru değil.

Dinlenmek için bir şans. Za'ya, Zeymir, Na'bee ve Wyla da onlarla birlikte gidiyor,

ve hepsini kaybetme düşüncesi kalbimi burkuyor.

Wyla küçük bir sandığı hemen ötesindeki bir diğeriyle aynı hizaya itiyor ve ellerini temizliyor.

"Ne yaptığına bir bak," diyor Wyla, belki de o anki ruh halini hissederek düşüncelerimin karanlık dönüşü. Elini açık havada yanan ateşin etrafında oturmuş, siyah ekmek ve peynirden oluşan hızlı bir yemek yiyen, artık gri olan mültecilere doğru uzatıyor. "Daha önce, şanslar..." Wyla başını sallıyor

ve bana ayık bir bakış attı. "Pek iyi değil." Başını eğiyor ve dilini şaklatıyor. "Şimdi mi? Belki. Belki de başarırız."

Etrafımızda bir hareketlilik var. Kol, bir şeyler hazırlıyor.

Atlar. Jules ve Fyon ek bir vagon ve Jules'un Za'ya'ya uzattığı bir yığın belgeyle geri döndüler. Çocuklar battaniyelere sarılıp vagonlara götürülüyor ve orada oturup geniş, beklenti dolu gözlerle bekleyin.

Ciaran arabaların yan taraflarına runik silah sandıkları yüklüyor. İkimiz geride kalacağız, böylece Ciaran

Daha fazla rune-silahlı yaratın ve Batı Diyarındaki Direniş için bir yeraltı cephaneliği hazırlayın. Ondan sonra, kız kardeşlerimi kurtarmanın bir yolunu bulacağız, böylece hep birlikte Doğu Diyarı.

Rivyr yolculuk için fildişi kısırağını hazırlıyor, bir Heybesi sıkı, yayı ve sadağı sırtına bağlı. Gözlerimi yakalıyor, dudaklarında yayvan bir gülümseme beliriyor ve o an için işini bırakıp yanıma geliyor. Abartılı bir takdirle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, koyu gri kaşlarından biri kalkık. "Düşündüm ki "Daha önce de çok güzeldin," diyor, "ama sana yapışan bu mor renge bayılıyorum."

Boyun eğmiş bir kahkaha atıyorum. Hızlı bir samimiyet doğdu ve onun gittiğini görmek istemediğimi fark ederek şaşıyorum. "Seni gri görmek çok tuhaf," diyorum ona gülümseyerek. "Daha da garibi Seni bu kadar mücevher ve parıltı olmadan görmek."

Rivyr bana çapkın bir bakış atıyor ve gülüyor. "Noi topraklarında bana katıldığında, beni gökkuşağı renginde muhteşem bir şeye dönüştürebilirsin."

Bu çirkin fikir karşısında benden bir kahkaha daha yükseldi ve Rivyr Gülüyor da, bakışları şefkatle ısınıyor. "Dört gözle bekliyorum

Birbirimizi daha iyi tanıyalım, Sagellyn." Rakishly sırtıyor, ama sonra ifadesi dalgınlaşıyor. Elini cebine atıp *Zalyn'or* kolyesini çıkarıyor, Alfsigr kolyesi yakındaki ateş ışığının parıltısını yakalıyor.

"Buna ihtiyacım olmayacak," diyor bana çenesini meydan okurcasına kaldırarak ve mültecilere doğru bakarak. "Asi olmayı seviyorum." Bana dönüp bakıyor, gülümsemesi genişliyor ve ben de bundan güç alıyorum. "Ama *sen*. Belki de korkuyu ya da başka bir duyguyu bastırmanın işe yarayacağı bir zaman gelebilir."

Onu alıyorum, ateş ışığında dönüp parıldamasını izliyorum. Duygularımı kontrol etmekte zorlanarak cebime sokuyorum. Her şey çok hızlı değişiyor.

Rivyr fırtına grisi parmaklarıyla menekşe rengi saçlarımdan bir tutam alıyor. "Siyahın senin rengin olmadığını biliyordum, *ti'a*." Bunun üzerine sırtıyorum ve o da daha geniş bir gülümsemeye boğuluyor, hala saçlarımla oynuyor. "Biz bir çiftiz kültürel dışlanmışlarız, değil mi?"

Başımı sallıyorum, aynı hem ağlıyor hem de gülüyorum.

"Öyleyiz." "Yine de her şeyi geride bırakmak güzel, *ti'a'lin*."

Eğiliyor

Bana doğru yaklaştı ve alnını hafifçe alnıma değdirdi, geleneksel Smaragdalfar vedasında beni nazikçe kendine çekti, elleri Yüzümün kenarlarını okşayarak. "Kız kardeşlerini kurtaracaksın, Sagellyn. Bundan eminim. Ve sen ve Ciaran..." Geri çekiliyor ve bana hınzırca bir bakış fırlatırken bilmiş gözlerini Ciaran'ın arabayı yüklediği yere diyor. "Belki o da peşime takılır?"

Bunun üzerine yanaklarım kızarıyor ama beliren To'yir dikkatimi dağıtıyor. Rivyr'e bakıyor ve Alfsigr dilinde kesin bir yönlendirmeye benzeyen bir şeyler söylüyor. Ciddiyetle başını sallıyor ve Alfsigr rune-stylus'unu çıkarıp ona gösteriyor.

Küçük Nil'ya To'yir'in arkasına saklanıyor, çocuk Rivyr'e bariz bir korkuyla bakıyor. Onun sıkıntısını fark eden Rivyr kendini çocuğun seviyesine indiriyor ve Ciaran bize katılırken Smaragdalfar dilinde kesik kesik bir şeyler söylüyor.

Nil'ya Rivyr'e göz kırpmıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"*Silhe'lk* 'korkutmak' demek," diye düzeltiyor Ciaran Rivyr'i.

Smaragdalfar eğlenmiş görünerek boğazının derinliklerinde bir şeyler geveledi. "*Sile'lk* dedin." Kelimeler kulağıma aynı gibi geliyor. "Az önce ona küçük bir balık verdiğin için üzgün olduğunu söyledin."

Rivyr hüsrân dolu bir sesle öksürür, derin bir nefes alır ve tekrar dener. Nil'ya'nın gözleri açılıyor ve önce Ciaran'a, sonra da To'yir'e bakıyor. Yaşlı kadının ağzı bir sırtışa dönüşüyor.

"Şimdi ne dedim ben?" Rivyr topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken teslim olmuş bir iç çekişle soruyor.

"Ona eski bir balık için çok üzgünsün," diyor Ciaran, kollarını kavuşturmuş, kendi gülümsemesiyle savaşıyor ayakta dururken.

Rivyr derin bir nefes alıyor ve tamamen yeni bir cümle deniyor. Çocuk bir süre ona bakıyor, sonra küçük, fokurdayan bir kıkırdama çıkarıyor ve hemen bastırıyor.

"Şimdi ne olacak?" Rivyr inliyor.

"Bilmek istemezsin," diyor Ciaran ve ben onun Smaragdalfar dilini bu kadar akıcı konuşmasına ilk kez şaşırıyorum.

Ama çocuk şimdi gülümsüyor ve utangaç bir şekilde Rivyr'e bakıyor. Elf cebinden küçük bir şeker çuvalı çıkarır, açar ve çocuğa uzatır Nil'ya. Ona endişeyle bakıyor ama sonra eli çantaya dalıyor ve bir şeker çıkarıyor. Şekeri ağzına atıyor, yeni arduvaz grisi gözleri parlak lezzet karşısında parlıyor. Rivyr'e genişçe sırıtıyor.

Rivyr bir kahkaha atar ve bir an için kendini kaybetmiş gibi görünür. Koyu gri gözlerinde yaşlar parlıyordu. Sonra bana baktı, kendi gülümsemesi gökyüzü kadar genişledi.

* * *

Diğer çocukların en büyük vagonun gizli bölmesine tırmanışını izlerken Na'bee bana doğru koşuyor. Bana ulaştığında diz çöküyorum ve kollarımızı birbirimize doluyoruz.

"Çok üzgünüm Na'bee," diyorum ona, sesim . "Benim yüzümden incindiğin için üzgünüm."

Geri çekiliyor ve bana ciddiyetle bakıyor, küçük elleri omuzlarımda sıkıca duruyor. "Ben bir rün savaşçısıyım, Sagellyn Gaffney. Seni korumak büyük bir *nis'vir*." İki elini yanaklarıma koyup Smaragdalfar dilinde mırıldanıyor, sonra alnını benimkine bastırıyor. O benim alnımı öpüyor, ben onunkini öpüyorum.

"Kendine dikkat et Na'bee," diyorum ona, içim burkularak.

Gözleri parlıyor ve gülümsüyor. "Seninle ejderha topraklarında görüşeceğiz. Kız kardeşlerinle de!"

İçimden bir kahkaha patlıyor, Na'bee'nin coşkusu bir an için her ürkütücü şeyi mümkün kılıyor. "Kız kardeşlerim seni sevecek," diyorum ona, göğsümde kırılğan bir zemin kazanan umutla.

Zeymir ve Kol yaklaşırken ayağa kalkıyorum, Na'bee mutlu bir şekilde onların arasına yerleşiyor.

Zeymir kolumu sıcak bir şekilde sıkıyor. "Tekrar buluşacağız Sagellyn," diyor, ve asla istemediğim, sarsılmaz bir güven ifadesiyle. Ona teşekkür ediyorum, o da başımı öpüyor ve Ishkartça veda mırıldanıyor. Koca Kol elini uzatıyor ve elimi kavırıyor. Sanırım Elfhollen usulü.

Wyla, Zeymir'in yanına yanaşiyor ve benekli bir aygıra liderlik ediyor. Parmağını, yanımda kılıfladığım rün bıçağının kabzasına sokuyor - bana verdiği bıçak.

"Evet, Işık Büyücüsü," diyor alaycı bir gülümsemeyle, kılıca ve yanındaki kılıfa sıkıştırılmış iki asaya bakarak. "Artık oldukça silahlanmışsın." Gözleri onaylayarak parlıyor. "Böylesi daha iyi. İlk tanıştığımız zamandan daha iyi."

Başımı sallayıp bakışlarını tutuyorum, gidişinden dolayı göğsüm düğümleniyor ama ona sarılıp vedalaşmak için hareket etmiyorum. Wyla'nın dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyorum.

"Atına binerken sırtıtarak, "Ağlamayı bırakıp düşmanlarını nasıl kazığa oturtacağını planlamaya başlaman iyi bir ilk adım," diyor. Alaycı bir vahşilikle beni işaret ediyor. "Noi topraklarında karşılaştığımızda o Işık Vuruşu büyüsünü görmek istiyorum, Sagellyn Gaffney." O Şeytani bir şekilde sırtıyor ve bir kahkaha atıyor, ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Sonra To'yir bana veda etti. Başımı kendine doğru çekiyor, alnını benimkine bastırarak bir an Smaragdalfar dilinde ciddi ciddi mırıldanıyor. "Cesur ol Sagellyn," diyor durgun bir Ortak dille Dil. Dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum, o da yanağımı okşuyor ve onaylar gibi bir ses çıkarıyor.

Ve sonra Za'ya karşıma çıkıyor ve kalbim sert bir şekilde , ikimiz de ağlıyoruz.

Tuniğinin cebine uzanıyor ve bana Smaragdalfar tanrıçası *Oo'na'nın* ince heykelini uzatıyor - sunağından *bir* heykel.

"Hayır," diyorum, hediyeyle elimle sallayarak, bu jestten çok etkilenmiş bir halde. "Yapamam. Bu senin için çok önemli."

Israrla tutmaya devam ediyor. "İşte bu yüzden onu sana veriyorum, *ti'a*."

Onun nezaketinden etkilenerek yumuşuyorum ve yumruğumu sıkarak ondan alıyorum. Za'ya'nın elleri yumruğumu kavıyor ve ben gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum.

"*El'iyon sier'vir'en*, Sagellyn," diyor Za'ya bana gülümseyerek. "Hayat Direniş'tir, değil mi? Direniriz ve çalışırız. Ve yeni bir dünya yaratırız, hm?" Kollarımı ona doluyorum, o da yanağımı öpüyor, sonra başparmağıyla gözlerimdeki yaşları siliyor. Onu çekiyor alnını benimkine yaklaştırdı, eliyle başımın arkasını kavradı. Smaragdalfar kutsaması gibi bir şey mırıldanıyor, sonra alnımdan öpüyor.

Za'ya ve Ciaran son mültecilerin de vagonun taban altındaki gizli bölmeye girmesine yardım ederken ürpertici bir nefes alıyorum ve *Oo'na* heykeline bir tılsım gibi sarılıp onların güvenliği için Kadim Olan'a dua ediyorum.

Küçük Nil'ya en son tırmananlardan biri ve veda etmek için elimi ona doğru kaldırıyorum. Çocuk gri bebeğini tutarak döndü ve bana İçeride kaybolmadan önce son bir kez uzun uzun bakıyor.

Ayrılışlarını izliyorum; Za'ya, Zeymir ve Na'bee bir arabayı, To'yir, Fyon ve Jules diğerini sürüyor. Rivyr fildişi kırsığının üzerinde kervana önderlik ediyor ve Wyla arkadan geliyor, arabalar dönerken ve hepsi orman tarafından yutulurken son bir selam için rune-blade'ini bana doğru kaldırıyor.

Sessizliğe gömülen atların seslerini dinlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

Ciaran'ın eli hafifçe omzuma dokunuyor ve ben dönüyorum. Şimdi çok sessiz, tek ses çıtırdayan, tüküren ateş ve ormanın yumuşak gece sesleri.

Ciaran gökyüzüne bakarak, "İçeri girmeliyiz, Sage," diyor. "Neredeyse akşam olmak üzere."

On dördüncü bölüm:

Koğuşlar

Ciaran'ı mağaranın ağzındaki ortak alana kadar takip ediyorum. Kalabalığın hayalet izleri hâlâ duruyor; dağılmış kupalar, kırıntılar alçak masayı ve taş tezgahları kaplıyor. Parlayan zümrüt rünlerle aydınlatılmış dar bir koridorda ilerliyoruz. Yürüdükçe hava serinliyor, temiz, suyla yıkanmış taş kokusuyla doluyor.

Mağaralar ağının her yerinde, taş duvarları yeşil, altın ve mavinin parlayan tonlarıyla işaretleyen rünler asılı. Bazıları hareketsizken, diğerleri tembelce dönüyor. Bazıları böcek kadar küçük, bazıları ise değirmen taşı kadar büyük.

Ciaran'ı takip ederek mağaranın içine doğru inşa edilmiş bir demirci ocağının yanından geçiyorum. Uzun, geniş demir borular demirci ocaklarından mağaranın tavanına doğru yükselerek ısıyı tahliye ediyor. Üç sobanın alevleri yanan odunlardan değil, merkezlerinde alevler bulunan dişliler gibi birbirlerine karşı çalışan yeşil rünlerden üretiliyor. Onların

Geçerken sıcaktan kavruluyorum.

Bir masanın üzerinde, görünüşleriyle nefes kesen üç rün-kılıç duruyor. Kılıçları küçük zümrüt rünlerden oluşuyor ve parlayan işaretlerin dönüyor.

"Bu kılıçlar da ne?" Ciaran'a sordum.

"Varg kılıçları," diyor bana. "İblisleri öldürebilen tek kılıçlar.

Ve sadece Smaragdalfar tarafından kullanılabilirler."

Bir rün laboratuvarı görünen bir yere açılan kemerli bir yan giriş daha var. Grimoire'lar masaların üzerine serpiştirilmiş ve rünik diyagramlar dikkatli bir el tarafından yarı sarılmış kağıt parçalarına basılmış.

parşömen. Her yüzeye her şekil ve boyutta styluslar serpiştirilmiş ve raflarda sıra sıra parlayan rune taşları var

Odanın etrafında yine yeşil, altın ve mavinin bir karışımı. Mavi rünler Noi rünleri, yani bir Noi rün büyücüsüyle bağlantıları olmalı. *Vu Trin askerleriyle mi çalışıyorlar?*

Çok sayıda silah zulasının yanından geçiyoruz; kılıçlar ve akla gelebilecek her bıçaklı silah kayalığın içindeki büyük mahzenlere tıkıştırılmış, silahlara işlenmiş rune büyüğü parlıyor. Burada tam teşekküllü bir silah fabrikası olduğunu fark ediyorum. büyük bir ordu tedarik etmek.

Mağaralarda ilerlemeye devam ediyoruz, ta ki duvarın içine yerleştirilmiş bir rune-perdeye gelene kadar.

Ciaran kapıyı kaydırarak açıyor ve ben de onun oteldeki odasından bile daha muhteşem olan karanlık, uhrevi bir alana adım atıyorum. smithery.

Perde arkamızdan kapanıyor ve sanki bir kez daha bir rün takımyıldızı tarafından sarılıyorum. Etrafımda dönüyor, koyu renkli duvar halılarının üzerindeki, ayaklarımın altındaki halının üzerindeki ve tutuklanmış yağmur damlaları gibi havada asılı duran muhteşem runik desenlere bakıyorum.

Ciaran uzun ve kaslı vücudunu goblen kaplı bir duvara yaslıyor, birden fazla asılı rün tam içinden geçip ışık saçıyor, yeşil parıltı yüzünün sert düzlemlerini vurguluyor. Sessiz ve kısıtlı ama gözlerinden okuyabiliyorum - Zeymir, Za'ya ve diğerlerine veda ederken neleri kontrol altında tuttuğunu.

"Onlar için endişeleniyorsun, değil mi?" Rahatsız edici bir önsezi duygusuyla soruyorum.

Karanlık ifadesi hiç . "Alfsigr çok güçlüdür ve Zalyn'or kolyeleri hiyerarşilerine tam kontrol sağlar.

Çöl topraklarının her yerinde casusları ve müttefikleri var. Eğer birileri onların çoğunun büyülenmiş olduğundan şüphelenirse Smaragdalfar..."

"Rivyr onlarla birlikte," diye hatırlatıyorum ona.

Ciaran sertçe başını sallıyor, yay kırığını sabit tutuyor. Bana dokunaklı bir bakış atıyor, sanki bana söylemediği her şeyi kederli bakışlarıyla aktarmaya çalışıyor.

"Ciaran..." Onu kucaklamak için çekiyorum ve kolları beni sıkıca sarıyor, alını omzuma düşüyor.

"Veda etmekten yoruldum," diye mırıldanıyor Ciaran, uzun bir süre bana yapışıyor ve ben onun ıstırabını anlıyorum, kalbim onun için burkuluyor.

"Ben buradayım," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Bu sefer yalnız değilsin."

Sonunda beni kavrayışı gevşiyor ama başını omzuma yaslarırken elleri sırtımda kalıyor, dudakları boynumun dibine değiyor. Sıcak nefesi tenimin hemen üzerinde gezinirken aramızdaki gerilim değişiyor, rahatlıktan başka bir şeye. Rünler kadar yüklü bir şey.

"Gerçekten yalnızız," diyor Ciaran alçak bir fısıltıyla, sanki aramızdaki bu an cam gibi asılı ve kırılğanmış gibi, benim nefesim ve onunki içimdeki her şey parıldayan bir arzu parçasına dönüşürken mağaranın durgunluğu ile vurgulanıyor.

Ciaran yumuşak dudaklarını boynuma bastırarak beni ürpertiyor. Geri çekiliyor, gözleri ani bir istekle parlıyor, bu da onun güzelliğine dair farkındalığımı artırıyor - gözlerinin şaşırtıcı yeşili, kızıl saçları yemyeşil ışıktaki simsiyah parlıyor.

"Neredeyse kadar güzelsin," diyor bana, saçımın bir tutamını okşayarak. Aşağıya baktığımda tenimin parıldadığını görüyorum. Yeşil ışıktaki bile parlak menekşe rengi, sanki içimden aydınlatılıyor. Parmağını tuniğimin yakasının kenarındaki deride, dokunuşu beni ürpertiyor. "Sanki mücevher tozuyla kaplanmış gibisin. Önceden de çok güzeldin ama... bu renk sana çok yakışmış."

"Benim ilgim mora çok çekiliyor." Ona alaycı bir bakış attım. "Tüm renkler arasında en yasak olanı."

Bunun üzerine gülümsüyor ve dudaklarını boynumun dibine getirip beni tekrar öpüyor. "*Sana* karşı bir yakınlığım var." Boynuma, çeneme öpücükler konduruyor, dudakları şimdi benimkinden çok az uzakta. "*Sen* benim Yasak renk."

Keyifli bir kahkaha atıyorum ve bu kahkaha onun öpücüğüyle sarmalanıyor; boğucu ve uzun süren bir öpücükle başlayıp kısa süre sonra daha

dili benimkinin etrafında kıvrılırken öz kontrolümüz hızla parçalanıyor. Sert vücudunu okşuyorum, tüm hatlarımda parlak bir heyecan tutuşuyor, ellerimiz tanıdık ve sonra heyecan verici keşfediyor, Birbirimize yabancı bölgeler, aramızdaki tüm sınırlar yıpranmaya başladıkça nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor.

"Seni istiyorum," diyor Ciaran, yeşil gözleri akkor halinde, büyüğü çizgilerimi aydınlatıyor ve beni içine çekiyor. "Seni hiç Senden önce kimseyi öpmedim." Çenesi kayıyor, sanki bir sorun yaşıyormuş gibi

Doğru kelimeleri bulmak. "Her şey bir mücadeleydi. *Yıllardır*.
Ve şimdi... tek istediğim... sana sahip olmak." Yutkunuyor, gözleri geriliyor. "Ve sen oruç tutmuş bir Gardneryalısın."

Ciaran geri adım , sanki bir büyüü bozuyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Tüm vücudu bastırılmış bir arzu yayıyor ve bu benim onu daha da çok istememe neden oluyor.

"Durmak zorundayız," diyor.

"Biliyorum," diyorum, durmasını istemeyerek.

Gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra kısa bir süre için gözlerini kapatıyor ve teni kızarmış bir halde başını sallıyor. "Hızlı hatlar... senin için güvenli değil.

Ve... durmak için bundan daha fazla neden var."

Haklı olduğunu, durmamız gerektiğini biliyorum. Bu yüzden birkaç adım geri atıyorum, kıyafetlerimi düzeltiyorum, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ciaran yatakta oturuyor - odadaki tek yatak. Bana bakıyor, sert bir nefes alıp ensesini ovuştururken gözleri bastırılmış arzusuyla titriyor. "Artık burada kalmam gerekiyor," diyor bana, odanın içinde gevşekçe dolaşarak. "Artık gece oldu,
Buradan ayrılamam. Yine de burada biraz özgürlüğünüz var, çünkü mülk ve mağaralar korunuyor. Bu korumalar, adamlarınızın gönderebileceği her türlü aramanın icabına ."

"Ama burada kalmak zorundasın?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Başını sallıyor, ifadesi aniden temkinli bir hal alıyor.

"Odalarınız neden bu kadar sıkı korunuyor?" Tanıştığımızdan beri içimde biriken tüm soruların cevaplarını isteyerek soruyorum. "Ve neden birdenbire kendinizi yüksek dereceli askeri korumaların arkasına saklamaya ihtiyaç duydunuz?"

Bakışlarımı tutarken çenesi titriyor, sessizliği sözlerime karşı bir duvar gibi.

"Hepiniz runik büyücüsünüz," diyorum, çalışarak. "Za'ya.

Na'bee. Zeymir. Wyla. Ve sen. Yine de bir tek sen korumalı oda. Ve sadece bir iblis ordusuna karşı korunmuş değil."

Ciaran'ın bakışları kararıyor. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Askeri büyü kitapları okudum. Oldukça fazla. Bende bir tane var. babası Mage Guard cephaneliği işleten bir arkadaş." Ona doğru bir adım attım. "Ciaran. Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Ama o sadece başını sallar. "Sana söyleyemem, Sage. İstiyorum ama . Gerçekten. Doğuya gidene kadar olmaz. Olur da..."

"Ne olursa diye?"

Ciaran'ın yüz ifadesi acıya dönüşür. "Bizi bulurlarsa diye. Bilmemeniz daha güvenli."

"Neyi biliyorsun?"

Sessizliğini koruyor.

İnatçı meydan okuma sesime yansıyor. "Alt topraklardan mülteci kaçırdığını biliyorum. savaş rünleri olan silahlar kaçırdığını biliyorum. İblis öldüren rünler. Ve biliyorum ki

Smaragdalfar'ı ve belki de Direniş'teki diğerlerini silahlandırmak için burada büyük bir cephanelik inşa ediyor. Rün-büyülerine sahip olduğunu biliyorum, her ne kadar sahip gerekse de, çünkü sen bir Kelt'sin.

Bunların hepsini zaten biliyorum Ciaran. Peki neden saklanıyorsun? Seni avlayan ne?"

Ciaran'ın gözleri aniden sertleşiyor, ağzı sıkı, inatçı bir çizgiye dönüşüyor.

"Direniş'in yanında yerimi aldım," diyorum, onun yoğunluğuna ayak uydurarak. "Benim için geri dönüş yok." Soluk mor bir ışıltıyla parlayan bir kolumu kaldırıyorum. "Artık Gardnerya'ya *benzemiyorum* bile."

"Sen Gardnerialısın." Sanki aramıza bir sınır koymaya çalışıyormuş da başaramıyormuş gibi sıkıca söylüyor. "Rengini değiştirebilirsin ama bunu değiştiremezsin."

Onun sözleri sarsıcı bir darbe ve halkımın - kendi ebeveynlerimin - bana yaptıkları yüzünden hala ne kadar kapana kısılmış olduğumu hatırlatıyor.

Parmaklarımı karmakarışık saçlarımda gezdiriyorum, sanki duvarlar sarıyormuş gibi hissediyorum. "Havaya ihtiyacım var," diyorum ona, gözyaşlarımı boş yere kırıpıştırarak. "Şu anda burada seninle olamam."

Ciaran ayağa kalkar, gözlerinde pişmanlık vardır. "Sage, özür dilerim..."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım akıyor ve arkamı dönüp kaçıyorum. odaya, mağaralara, ortak alana. Gecenin içine daldım, nemli hava yüzümü serinletti.

Bacaklarım ağrıyana ve göğsüm kesik camla doluymuş gibi hissedene kadar ormanla çevrili yolda koşmaya devam ediyorum. Ta ki

rune işaretli mağara girişi görüş alanımın dışında ve etrafım karanlıkla çevrili.

On beşinci bölüm:

Yönlendirilmemiş

Ellerim , zor nefes alıyorum,

Ağır nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Havada yaklaşan bir sonbahar soğuğu ve karanlık ormanda bunaltıcı bir sessizlik var ve acı verici bir yalnızlık duygusu beni ele geçiriyor. Aklım kalbimde-
İçim Ciaran'la, hızlı ve derin bağımızla, onun varlığının merhemiyile dolu. O benim için bir bağ oldu, beni tamamen umutsuzluğa kapılmaktan alıkoydu.

Sert bir nefes alıyorum, gerçek içime işliyor, geri dönülmez bir şekilde.
Onu istiyorum.

Onu çok az tanıyor olmam umurumda değil. Tamamen farklı dünyalardan olmamız umurumda değil. *Onu istiyorum.*

Baldırıma çarpan hafif bir titreşim dikkatimi çalkantılı düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Gözlerimi ovuşturup aşağı bakıyorum.
Asa.

Sonra beyaz bir çizgi gözüme çarpıyor ve yukarı bakıyorum. Tam görüş alanımdaki ağaçta beyaz bir kuş var, gümüş gözleri beni uyarıyor. Ve sonra kayboldu - görüntü o kadar hızlı parladı ki gözümü kırıştırdım doğruldum ve kuşu aramak için arkamı döndüm... ama Hiçbir şey.

Sadece karanlık toplanıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Geldiğim yöne doğru dönüyorum ve gözlerim yolun epey gerisindeki geniş bir ağaca yerleştirilmiş parlayan zümrüt bir koğuşa kilitleniyor. İçime parlak bir korku saplanıyor.

Çok ileri gittim. Koğuşları geçtim.

bir alarmla dolu olarak, koğuşun arkasına geçene kadar güvenli bir yere doğru hızla ilerliyorum. Uzun bir rahatlama nefesi alıyorum, nefesim artık normal bir tempoya yakın.

Rune-ward ateş kırmızısı bir renkte yanıp söner ve dönmeye başlar, içinden karanlık gölge dalları akar.

Bir korku seli kalbime hücum ediyor. Ormanın karanlık gölgelerini ve yolun aşağısını görmek için mücadele ederek etrafımda dönüyorum. I Rün bıçağımı kınından çıkarıyor, kabzasını sıkıca kavrarken mağaranın olduğu yöne doğru bakıyorum. Kavisli yolun aşağısında, rün işaretli kapıyı seçemeyecek kadar uzaktayım.

Bir şey beni izliyor. Bunu ensemdeki tüyleri diken diken eden ani ve korkunç bir güvenle hissediyorum. I

Yavaşça dönüp yola bakıyorum ve nefesim boğazımda tıkanıyor.

Orada aniden iki karanlık figür beliriyor, dönen rün tarafından kırmızıya boyanmışlar. Gerçekdışılık hissi üzerimde gezinirken zaman uzuyor gibi görünüyor.

Konsey elçileri. Valgard'da yıllar önce. Gwynn'in bana söylediği adamlar glamoured iblislerdi. Onların formları, benim kaçtığım gece Verpax Şehrinde beni gören iki Kelt adamına kayıyor. oruç tutan, gözlerinde kırmızı parıltılar olan adamlar. Onlar aynı adamlardı.

Kutsal Kadim Kişi. Gerçek bana acımasız bir güçle çarptı. *İblisler gerçek ve Asa'nın bende olduğunu biliyorlar.*

Uzun boylu adamın ağzı bir hareketle kalkarken iki adamın da gözleri kıpkırmızı oldu. kaba bir gülümseme. Bileği dışarı fırladığında ve parlayan kırmızı çizgilerden oluşan bir ağ, bir gibi yolun üzerinde yayıldığında irkiliyorum. Dehşet yırtılıyor

Ben dönüp koşarken, çizgiler etrafımda titreşiyor ve ormanı kan kırmızısı bir ışıltıya büründürüyor.

Bir ip kırbaç gibi bir acıyla ayak bileğime temas ediyor ve bacağımın etrafına sıkıca sarılıyor. Bağlı bacağım kabaca geriye doğru çekilirken çığlık atıyor ve öne doğru yuvarlanıyorum. Dirseklerim sertçe yere çarpıyor, avuçlarım çarpıyor, düşerken bacağım kalça çukurumda burkuluyor.

Bir anlığına nefes nefese kaldım, arkamda yatan şeyin korkusuyla sakat kaldım. Sonra ayak bileğimdeki bağ gevşiyor.

Orman sessiz ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Başımı çeviriyorum ve dehşet dolu bir iniltiyle geri çekiliyorum.

İki iblis yolun üzerinde süzülüyor, güçlü bedenleri kıpkırmızı parlayan bir buluttan yavaşça cisimleşiyor.

Biri hariç, tel örgülerinin çizgileri içeri çekilir ve kaybolur.

Bana. Ateşten yapılmış zalim yüzler bana bakıyor, gözler kırmızı alevle kaynıyor, yüz hatları titriyor, sarmal gölge boynuzları duman saçıyor.

Pyrr iblisleri.

"Bize Güç Asası'nı ver Işık Büyücüsü," uzun boylu iblis, sanki bütün bir lejyon tarafından seslendiriliyormuş gibi çok tonlu bir sesle. şeytanlar.

Ses içimde hissedilir bir gümbürtüye yol açıyor ve kendimi bir efsanenin içine itilmiş hissederken tüm dünya eğiliyor. Efsanenin içine. Dünyanın kaderine. Yanımda kılıfladığım bir kadere.

Güç Asası.

Sert bir çığlıkla rün bıçağımı uzun iblisin üzerine fırlatıyorum. Şok oldum, bıçak tam gözüne isabet etti ve parlak sarı bir alev patlaması yaydı.

Sırıtarak yukarı uzanıyor, kılıcı çekip çıkarıyor ve yere saplayarak aşağı fırlatıyor. "Sadece Varg kılıçları bizi yok edebilir," tıslıyor iblis, ağzı hırıltıya . "Ve onları sadece Smaragdalfar kullanabilir."

Arkamda ağır botlar gümbürdüyor ve Ciaran'ın bana doğru koştuğunu gördüğümde panikle başımı çeviriyorum.

"Yerde kal, Sage," diye homurdanıyor, öfkeli gözleri iblislerin üzerinde geziniyor.

Gwynn'in bana söylediği her şey, yıllar önce yazdığı her şey umutsuzca aklımdan geçiyor. *Eğer büyüledilerse, ne olduklarını göremeyecek. Çünkü Güç Asası'na sahip değil.*

"Ciaran! Hayır!" O yaklaştıkça ben haykırıyorum. "Düşündüğün gibi değiller!"

"*Tam* da düşündüğüm gibiler," diye hırlıyor, gözlerini onlara dikmiş.

Ciaran yavaşlıyor, iki elini tuniğinin ceplerine sokuyor, iki silindirik rün taşı çıkarıyor ve bileklerini birbirine vuruyor.

Taşlardan parlayan, kavisli bıçaklar fırlıyor, çeşitli boyut ve şekillerde sayısız rünlerden oluşuyor, hepsi dönüyor ve parlak, çatırdayan bir yeşil tükürüyor.

İblisler pençeli ellerini sallayıp parlayan

Renkleri ve rune-işaretleri dışında Ciaran'inkilerle neredeyse aynı olan kırmızı kılıçlar.

"Bir Varg kılıcı mı kullanmak istiyorsun, Kelt?" diye acımasızca alay ediyor uzun boylu olan.

Ciaran boğazının dibinden yükselen bir hırıltıyla kendini iblislerin üzerine çıldırmış bir öfkeyle fırlatır. Bıçaklarını her iki kılıcın üzerinde gezdirirken yeşil ateşten bir kesik patlar. Sağır edici bir çınlama ve yeşil ve kırmızı kıvılcımlardan oluşan bir patlamayla. Geri çekiliyorum, bıçaklar birbirlerine güçlü bir şekilde çarpıyor ve o kadar hızlı hareket ediyorlar ki onları zar zor görebiliyorum.

Uzun boylu iblis geri çekiliyor, ateş saçan gözlerinde ölümcül bir şaşkınlık var ve ayak bileğimdeki bağlar siyah bir dumana dönüşüyor.

Ciaran'ın bıçağı kısa boylu iblisin boynunu keserken aceleyle geriye doğru kaçışıyor. İblisin kafası parlak bir alev topuna dönüşerek yere düşüyor ve ağaçlara doğru yuvarlanıyor, ateş Ciaran'ın tuniğinin koluna takılıyor.

Uzun iblis yeri sarsan bir ses kakofonisi çıkarıyor, havaya yükselip geri uçarken bacakları dumana dönüşüyor, sonra raptor hızıyla geri dönüyor. Ciaran geri çekiliyor, iblisin dönen bıçağından sıyrılıyor ve yarattığın tam ortasına bir bıçak darbesi indiriyor. İblis kulakları patlatan bir çığlıkla parlak sarı bir aleve dönüşüyor, sonra da kararmış bir yığın halinde yere yığılıyor.

Ciaran kısa bir an için orada duruyor, alevler tuniğini hızla tüketirken sırtı bana dönük. Telaşla ona sesleniyorum ama o aldırıyor ve yangından şaşırtıcı bir şekilde etkilenmemiş görünüyor. Tuniği parçalandıkça ince altın zincir dövmelerinin hatları ortaya çıkıyor, altın halkalara bağlı zümrüt rünler, tasarım tüm göğsünü çaprazlıyor. Öldürülen iblislere bakıyor, zor nefes alıyor, parlıyor. Ellerinde yeşil kılıçlar, çevredeki tüm orman yansıyan rün-kılıç ışığından yeşil renkte aydınlandı.

Destek için arkamdaki ağaca tutunuyorum, zihnim bir anda karmaşaya sürükleniyor.

Ciaran bana dönüyor. "Mağaralara geri dönmeliyiz. *Hemen.*"

Varg bıçaklarını rün taşlarının içine geri koyup pantolonunun cebine sokar, sonra da alevler içindeki tuniğinin kalıntıları yırtıp atar ve onu yere atıyor. Yanıma geliyor ve kolumu tutuyor. Koğuşları geçip mağaralara geri dönüyoruz, tüm rünlerin döndüğü ve yayıldığı koğuşlu odaya geri dönüyoruz. karanlık gölgenin yılan gibi kıvrılan çizgileri.

Ciaran perdeyi yerine öyle sert çekiyor ki, yırtıp atacak diye korkuyorum.

"Neden senin peşindeydiler, Sage?" Yeşil gözleri aciliyetle parlıyor. "Onlar sıradan pyrr iblisleri değildi. Senin peşinden *Varg* iblislerini gönderdiler. Gardnerianlar neden senin peşine seçkin şeytani suikastçılar gönderiyor?"

Sözleri zar zor anlaşılıyor. "Nasıl... nasıl *Varg* kılıçları kullanıyorsun?" Sersemlemiş bir halde zorluyorum. "Bunu sadece Smaragdalfar'ın yapabildiğini sanıyordum!"

"Sage," diye ısrar ediyor Ciaran, sorumu duymazdan gelerek. "*Elinde* ne var? Elinizde onların istediği ne var?"

Dehşetim yavaş yavaş vahşi bir kafa karışıklığına dönüşüyor. "Neden her yerinde bu rune zinciri dövmeleleri var?"

"Elinde ne olduğunu söyle, Sage!" diye ısrar ediyor.

"Asa bu!" Bağırıyorum, onun aceleciliği şaşkınlığımı kırıyor. "*Değnek* istiyorlar! Gwynn'in bana anlattığı hikayeler..." Benim Başım dönüyor. Asayı kılıfından çıkarıp havaya kaldırıyorum. "*Yıllardır* onu takip ediyorlardı..."

"Neden *bu* asa, Bilge? Bir sürü asa var."

"Bu *herhangi bir* asa değil Ciaran! Bu Asa! *Oo'na'nın* parçası! *Zhilin*'in dişi!" Asanın spiral şeklindeki sapını sıkıca kavriyorum. " bu, Ciaran. Büyük Güç Asası!"

Gözleri büyür. "Sage, bu . Bunlar sadece hikaye. Dini mitler-"

"Efsanelerin hepsi *doğru*."

"Ama eğer öyleyse..." Bir an sessiz kalıyor, bakışları şaşkın bir dehşetle dolu.

Düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü bildiğim için titreyerek başımı sallıyorum. "Karanlık bir alet var demek. Bir Gölge Asa. Birisi onu uyandırmış. Ve bunu takip ediyor."

"Neden bir güç parçası... güç parçası... *sana gelsin* ki?"

Biliyorum, kaya gibi sağlam. "Saklanmak için. Bunca yıl boyunca. Gölge Asa'dan saklanmak için."

Ciaran öfkeli ifadesini bırakıyor ve tamamen hareketsizleşiyor.

"Smaragdalfar'ı nasıl bu kadar akıcı konuşabiliyorsun?" Bastırıyorum.

"Yeterince

yorgunken bir aksanın var mı? Hayal kuracak kadar ve

Lanet mi?"

Gözleri aniden parlıyor, vücudu kaskatı kesiliyor.

"O kadar ateşten neden yanmadın?" Derin bir nefes alıyorum ve sesimi daha sakın olmaya zorluyorum. "Nesin sen Ciaran?"

"Bu değil," diyor, sesi alçak ve sert.

"Sonra ne olacak?" Parmağımı narin zincirlerden birine dokunduruyorum Göğsünün her tarafına dövme yapılmış, onu bir ağ gibi çaprazlama sarıyor. Her bir zincir boyunca küçük rune diskleri ilâştirilmiş ve üzerlerine minik

Soluk, yemyeşil bir parıltı yayan Smaragdalfar rûnleri. "Bunlar da ne?" Nefes alıyorum, başım şaşkınlıktan dönüyor.

"Runik bir cazibe," diyor.

Farkına varmaya başlar. "Bana ne sakladığını göster."

Derin bir nefes alıyor, sonra cebinden bir rune-stylus çıkarıp zincirlerden birine bastırıyor ve Smaragdalfar dilinde mırıldanıyor. Tasarım gözlerimin önünde düz dövmelerden üç boyutlu zincirlere ve rune-disklere dönüşüyor. Ciaran bir zincirin kancasını açıp kulakları hızlı noktalara dönüşüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, elim ağızımı kapatmak için havalanıyor.

Çenesi kaskatı kesilmiş, gözleri benimkilere kilitlenmiş olan Ciaran kaslarını esneterek bir zinciri daha çözüyor ve çekip çıkarıyor. Saçları koyu kırmızıdan daha koyu elaya dönüşüyor. Duraklıyor, gözleri fırlıyor.

"Göster bana," diye ısrar ediyorum, çelikleşmiş bir şekilde.

Başka bir zinciri çözüyor ve yatağın başucundaki masanın üzerine koyuyor. Tekrar bana baktığında gözleri gümüş rengi, siyah gözbebekleri ise ejderha gözleri gibi şaşırtıcı bir şekilde yarık.

Ciaran'ın büyük ölçüde değiştiğini fark ettiğimde elim ağızımdan aşağı .

Ciaran yutkunuyor ve bir zincir daha , koyu elâ saçları canlı bir yeşile dönüşüyor.

Bir tane daha çıkarıyor ve teni hafif bir yeşil renk alıyor. Zincirleri çıkarmaya devam ettikçe kollarında, göğsünde, yüzünde belli belirsiz geometrik desenler belirliyor ve teninin açık yeşili canlı bir zümrüde doğru ilerliyor.

Ciaran son zinciri kaydırarak ve ben büyülenmiş bir şekilde onun desenli tenim, zümrüt güzelliğinin çarpıcı bir parlaklığına dönüşüyor. Benim

Gözlerim karşımda duran güçlü Smaragdalfar Elf'ine dikildi.

"Oh, Ciaran," diyorum nefes nefese.

"Bu benim adım değil," diyor, sesi coşkulu.

"Ne ?" Kalbim küt küt atarak soruyorum. Ama o konuşmadan önce ne olacağını biliyorum. İçimin derinliklerinde biliyorum, tüm parçalar bir araya geliyor.

Bu onun yüzü, arananlar posterindeki yüz.

"Benim adım Ra'Ven Za'Nor." Kalın aksanını gizlemek için gösterdiği tüm çabalar boşa gitti. "Smaragdalfar kraliyet soyunun hayatta kalan son üyesiyim."

On altıncı bölüm:

Ra'Ven

Ciaran'a bakıyorum... *Ra'Ven'e...* dramatik dönüşümü karşısında hayrete düşüyorum.

Ra'Ven bir elini dikenli yeşil saçlarında gezdiriyor.

Gümüş gözlerini bana dikti. "Birinin daha fazla tehlikede olabileceğini hiç düşünmemiştim," diyor, artık belirgin aksanını gizleme zahmetine girmeden.

"Sence peşimde o... *şeylerden* daha fazlası mı var?" Hem baş dönmesi hem de onun göz kamaştırıcı *yeşili* beni silip süpürüyor, nefesimi kesiyor.

Ra'Ven dudaklarını büzüyor - rün ışığında neredeyse siyah görünen yeşil dudaklar. Gözleri etrafı tarıyor, dönüşleri yavaşlayan tüm rünleri içine çekiyor. "Hayır," diyor, kaslı vücudu hâlâ gergin, sanki savaşımaya hazır. "Onlardan daha fazla olduğunu sanmıyorum. Çoktan burada olurlardı. Ve rünler yavaşlamıyor olurdu."

Elimde tuttuğum Asa'yı işaret ediyor. "Eğer düşündüğümüz şey buysa ve bunu biliyorlarsa, çoktan kapımıza dayanmışlardır." Yutkunuyor ve bana bakıyor, koluma hafifçe dokunmak için uzandığında ifadesi yumuşuyor. "Sen iyi misin?"

Birkaç nefes alıp veriyorum ve başımı sallayarak onu da süzüyorum. Güzelliğinin yarattığı şok, yakınlık çizgilerimi kaçınılmaz bir şekilde çekiyor.

Yeşilin birçok tonu onun genişliğinin her yerinde parlıyor. Işık çizgilerim ona doğru geriliyor, asa elim dirseğime kadar karıncalanıyor.

"Elin," diyor Ra'Ven, ağzı bir parça eğlenceyle yukarı kalkıyor, gümüş gözlerinde memnun bir kıvılcım var. "Koyu yeşile döndü."

Yeşil ışıklar yanaklarımı aydınlatırken yanaklarımda bir sıcaklık hissi belirliyor. vizyon. "Çok etkileyicisin." Bakışlarımı ondan kaçırıyorum, bir an için utanıyorum. "Çok... çok *güzel* yeşilsin. Yakınlık çizgilerimi tamamen tahrip ediyor." Ona bir bakış atmayı göze alıyorum, üstesinden geliyorum

Gerçek halini görünce şaşkınlığı bir kat daha arttı. "Göz bebeklerin neden yarık?"

Gözleri geriliyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diyorum hemen, şu anda onu ne kadar kolay yaralayabileceğimi hissederek. "Hayır. Sen biraz farklısın ama... çok güzelsin, ve... sen hala sensin."

Dudağı seğiriyor, gözleri bana dikilmiş. "Bende wyvern kanı var," diyor bana. "Baba tarafından iki nesil öncesine dayanıyor. Bu yüzden Varg iblisleri beni yakamadı." Ra'Ve'n kafası karışmış bir şekilde alnımdaki düğüm. "Halkımın wyvern şekil değiştirenlerle her zaman yakın bağları olmuştur. Bir zamanlar yakın müttefiktik. Beni özgür bırakmaya çalıştılar.

Krallık Savaşı sırasında Alfsigr'den gelen insanlar başarısız oldu. Çoğu öldürüldü ve bazıları hala bizimle birlikte alt topraklarda hapsedilmiş durumda."

"Ama eğer wyvern'e ," diyorum şaşırarak, "ejderhaya dönüşüp Alfsigr'le savaşamazlar mı?"

Yüz ifadesi öfkeyle sertleşiyor. "Alfsigr, şekil değiştirenlerin bileklerine ve ayak bileklerine Elf çeliğinden bantlar yerleştirir. Şekil değiştirmek onları sakat bırakır, bu yüzden insan formunda bağlılar."

"Bu korkunç bir şey." Şakaklarıma masaj yapıyorum ve uzun bir süre onun ateşli bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Olan biten her şeyin imkânsızlığı.

Gözlerimi kapatıyorum, duygu dalgaları beni ele geçiriyor. "Oturmam gerek Aşağı." Yatağın kenarına yığılıp öne doğru oturuyorum, dirseklerim dizlerimde, başım ellerimde. Ciaran... Ra'Ve'n... yanıma oturdu.

Ra'Ve'n. Smaragdalfar'ın hükümdarı. Za'ya'nın daha iyi bir gelecek için umudu.

Eli tereddütle ön koluma geliyor, parmakları nazikçe aşağıya doğru . Doğruluyorum ve elimi izin veriyorum, parmaklarımız birbirine dolanıyor. Elimi kaldırıyor ve öpüyor, şimdi iki eliyle kavıyor, gözleri sorguluyor - sanki artık onun gerçekte kim olduğunu bildiğim için nerede durduğumuzdan emin değilmiş gibi.

Umut dolu sevgi gösterisinden hem etkilendim hem de sakinleştim.

"Ra'Ve'n." Gerçek adının sesini duymanın ve onu hissetmenin tadını çıkarıyorum.

güçlü elini benimkine doladı. "Gerçek adını seviyorum. Sana yakışıyor." Dudakları kalktı. "Morun sana yakıştığı gibi."

Ona gülümsüyorum ama elimi okşarken yüz ifadesi ciddileşiyor.

"Ne oldu sana böyle?" Kol kola, omuz omuza ona yaslanarak soruyorum. "On üç yaşımdan arandığım ilanları hatırlıyorum. Ailemle birlikte Valgard'a gittiğimde yıllar önce." Hızlıca işaretlenmiş bir elimi kaldırıyorum, acı yükseliyor. "Bunun için."

İfadesinin üzerinden karanlık bir gölge geçiyor. "Benim ailem halkımdan küçük bir toplulukla birlikte tüm hayatım boyunca saklandım. Doğu çölünün alt bölgelerinde yaşıyorduk. Hepsini öldürdüler. Alfsigr'e on üç yaşımdayken gittim." Duraklıyor, gözlerini hiçbir şeye dikmiyor, bana tutunurken çenesi gerginleşiyor. "Annemle babam o runik büyüye sahip olmak." Masanın üzerindeki zincir yığınının işaret ediyor. "Türünün tek örneği. Babamın kullanması içindi... hükümdarımızın. Hükümdarımız. Ama..." Kelimeleri zorlayarak söylüyor, sesi sert ve boş. "Beni kurtarmak için kullandılar. yerine."

Ona tutunurken boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Oh, Ra'Ven. Çok üzgünüm."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi incelerken kaşları çatılıyor. "Onlar öldürülmeden önce ailem beni Keltania'daki Direniş'i bulmaya teşvik etti. Valgard'a ve oradan da Keltania'ya seyahat eden bazı tüccarların arasına düştüm. Benim için çok tehlikeliydi, cazibeye tamamen tutunmakta . Çok gençtim ve büyücülüğüm yeterince güçlü değildi. Günün çoğunda büyüü tutuyordum ve sonra aniden kaybediyordum."

"Demek fark edildin." Her şey zihnimde bir araya gelmeye başladı. "Ve bütün o araniyor ilanlarını astılar."

Sertçe başını sallıyor. "Birkaç kez neredeyse öldürülüyordum. Sonunda Verpacia'ya kaçtım ve neredeyse orada yakalanıyordum. Umutsuzluğa düştüm. Bir gece, daha fazla dayanamadım. Seni bulduğum o köprüden kendimi atacaktım."

"Ve sonra... Zeymir?"

"O beni buldu." Ra'Ven uzun bir süre sessiz kalıyor, sanki düşünceleriyle boğuşuyormuş gibi, eli benimkinde kaskatı. Hala yeşil olan asalı elimi kenetlenmiş ellerimize doluyorum ve derin, titrek bir nefes alıyor

Nefes al. "Za'ya ve Zeymir beni yanlarına aldılar ve Keltania'da bir ailenin yanına yerleştirdiler. Direniş'te aktif olan bir aile. On beş yaşıma geldiğimde ve rune-büyücülüğüm üzerinde tam kontrol sahibi olduğumda buraya geri döndüm. Verpacia'ya. Za'ya ve Zeymir'in yanında demirci çırağı olmak için."

"Direniş için silah yapmak için mi?" Araya girdim, hikâye artık netleşmeye başlamıştı.

Başını salladı ve bana kararlı bir bakış attı. "Halkımı Alfsigr'den kurtarmaya çalışıyorum. Doğudaki topraklarımızın bir kısmı Alfsigr'in elinden çıkmış durumda. Onu geri almak istiyorum." Onun sesi sertleşiyor. "Vu Trin'in yardımıyla bir ordu kuruyoruz. Birkaç hafta içinde birkaç Smaragdalfar ve birkaç Vu Trin büyücüsü daha buraya gelecek. Sonunda Alfsigr ve bizi yeraltında köleleştirmek için kullandıkları iblislerle savaşmak için cephaneliğimizi oluşturuyorum."

Uzanıp Güç Asasını kılıfından çıkarıyorum ve önümüzde tutuyorum. "Belki de bu, onun bir parçası olmak istiyordur. cephanelik."

Ra'Ven Asa'ya kurnaz bir bakıyor. "Eğer bu gerçekten *Eyil'lynorin* ise, o zaman alt topraklardan bile daha büyük bir şey tehlikede demektir." Bakışları tekrar bana kayıyor. "Eğer Gölge Asa serbest bırakılırsa, yaklaşan savaş sadece alt topraklar için olmayacak. Tüm Erthia için olacak."

Uzun, titrek bir nefes alıyorum. "Peki, şimdi ne olacak?"

"O asayı Noi topraklarına götürmeliyiz." Eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. "Bu *her şeyi* değiştirir. Eğer bu gerçekten *Eyil'lynorin* ve sen onun taşıyıcısısın, Asa'yı korumana yardım edecek bir orduya ihtiyacın olacak."

Bölüm 17:

Çizgiler

Ra'Ven demirci atölyesinde neredeyse hiç durmadan çalışarak Smaragdalfar özgürlüğü tarafından kullanılmak üzere karmaşık varg kılıçları üretiyor.

Savaşçılar. Etrafımızdaki rünler kutsanmış bir şekilde hareketsiz ve durağan renklerini koruyor, üzerimizde yeni bir arama yapılmıyor.

Birbirimize olan sevgimiz her geçen gün artıyor -küçük dokunuşlar, çalınan öpücükler ve ardından birbirimizin kollarında geçirilen geceler, ancak ikimiz de çok fazla sınırı aşmamaya dikkat ediyoruz.

Ve ışık büyücülüğümü denemeye başladım.

Mağaraların yüzeye yakın, tavanı kısmen gökyüzüne açık bir bölümünü keşfettim. Burada, Smaragdalfar rünik grimoireleri ve Rivyr'in bana verdiği büyü kitabıyla çevrili olarak çalışıyorum, sadece iki asaya değil, aynı zamanda yeraltı topraklarının kendi parçasına ve yukarıdaki cennetin bir dilimine sahip olduğumu hissediyorum.

Maun asayla büyü yaptığımda ya da onu bir rune-stylus olarak kullanmaya çalıştığımda, asanın ucunu hangi taş parçasına koyarsam koyayım üzerinde küçük bir mor lekeden başka bir şey çağırıyorum. Ama Güç Asasını kullandığımda, sanki Asa benim sihrimi çekiyor ve onu benim için kullanıyor gibi oluyor. Ve çok geçmeden, sanki Asa nazikçe ve sabırla bana nasıl Işık Büyücüsü olunacağını öğretti.

Ve hayatım görkemli, yasak, asi renklerden oluşan bir kaleydoskopla aydınlanıyor.

İlk olarak, mağaranın küçük bir bölümünü derin, ışıltılı mor renge boyamayı öğreniyorum. Göz kamaştırıcı renkle aydınlanan ışığım Büyü hızlanıyor ve çok geçmeden mağaranın duvarlarını morun her tonuyla kaplıyorum; leylak, erik, menekşe ve ışıltılı ametist. Sonra dallanıp budaklanıyorum, mağaranın duvarlarına, tavanına ve zeminine her güzel renkten kocaman parçalar çiziyorum. Değneğimin ucunu tüm

sarkıtlar ve dikitler, her birini farklı bir renge dönüştürerek

kadife sarısından parlak mandalinaya ve gece mavisine - kendi göz kamaştırıcı taş bahçem.

Ra'Ven'i demirci dükkanından çıkarıp ona güzel mağaramı gösterdim. ve gökkuşağı yıldızları gibi havada asılı bıraktığım parlak renk pufaları. Gülümsüyor ve yarattığım renk takımyıldızının altında beni öpüyor, her görkemli renk tonunun yansımaları onunkinde parlıyor yanardöner zümrüt ten.

İlk kez başarılı bir şekilde kullandığımda şok oldum. Kamuflej büyüsü, önce elimi, sonra tüm vücudumu kamufle ederek arkamdaki gül duvarıyla mükemmel bir uyum sağladı ve Tamamen yok olduğum yanılsaması.

Kendimi bu şekilde nasıl görünmez kılğösterdiğimde Ra'Ven'in gümüş gözleri açılıyor ama sonra muzipçe sırtıyor ve beni sadece dokunarak bulmanın keyfini çıkarıyor, beni öpmek için kendine çekiyor tutkuyla, ikimiz de arkamızdaki duvarın renklerinde kaybolurken kamuflejim kaçınılmaz olarak onun üzerinde yıkanıyor.

Ve önce Güç Asası ile Işık Vuruşu büyüsünü çalışıyorum. Bana sıcak, parlak beyaz ışık huzmeleriyle sert kayaya nasıl ince çizgiler oyacağımı ve ardından bir taş duvara doğru büyük bir delik açmanın şok edici yeteneğini öğretti.

Yakında, yeni keşfettiğim gücümün farkındalığı içime yerleştikçe, sihrimin her bir parçasını kullanabileceğimi ve gerçek bir Işık Büyücüsü olmak.

* * *

"Bir gece ayak parmaklarımı mağaralar ağının derinliklerindeki bir yeraltı kaplıcasına daldırdığımda Ra'Ven'e "Alfsigr iktidara gelmeden önce ?" diye sordum.

Ra'Ven mağara duvarına yaslanmış oturuyor, yeşil dalgalar zümrüt teninin üzerinde parıldıyor. Suya üç tane parlayan rune taşı atarak tüm pınarı aydınlattı. akkor zümrüt. Batık rünler, tüm mağarayı su altındaymış gibi gösteren dalgalı yeşil ışık çizgileri yayıyor. Ra'Ven'in uzun bacaklarından biri düz bir şekilde açılmış, diğeri ise rahatça bükülmüş ve bir tarafa doğru eğilmiş, ayakları çıplak. Tuniğini çıkarmış ve ben

çökmekte olan bir sıcaklık boynuma doğru kayarken ona çok açık bir şekilde bakmamaya çalışıyorum. Vücudunu giderek daha fazla merak ediyorum - kıyafetlerinin altında neler saklı, gizemini koruyan sert kısımları. Bunun yerine, o cevap verirken suya odaklanıyorum.

"Sadece hikâyeler duydum," diyor Ra'Ven. Buhar, lüks ve sıcak havayı buğulandırıyor. "Mağara kayalarından yontulmuş büyük şehirler. Yer altı su yolları ve gemiler. Lümen taşıyla aydınlatılan geniş çiftlikler. Kendi üniversitemiz. Büyük pazarlar. Güneş topraklarından insanlar tatil için buraya gelirdi.

Alfsigr Savaşı'ndan önce." Gözleri kararıyor. "Alfsigr şehirleri yok etti ve üzerimizde kontrol kurmak, bizi yeraltında esir tutmak için iblis yaratıkları kullandı. Onların loncaları madenlerimizi, çiftliklerimizi ele geçirdi. Her şeyi." İsyankâr bir ateş bakışlarını ısıtıyor ve Varg iblislerine karşı koyan ve onları vuran Ra'Ven'den bir parça görüyorum aşağı. "Onları yeniden inşa edeceğiz," diyor yılmaz bir kesinlikle. "Alt toprakların büyük şehirlerini."

Ra'Ven kendini ileri doğru iter ve uzun bedenini suyun içine kaydırır, memnun bir iniltiyle tamamen suyun altına girer. Kaslı gövdesi anında dalgalı, zümrüt rengi bir bulanıklığa dönüşür. Baş zümrüt rengi saçları ıslak bir şekilde tekrar bana yaklaşıyor. Omuzları taş duvara dayanana kadar geriye doğru yüzüyor ve bana davetkâr, yarı gözleri kapalı bir bakış atıyor. "İçeri gelmelisin."

Kalbim birkaç kez .

Sıcak suyun içine kayıyorum, sıcaklık boğucu bir okşayış. Benim gevşek Altın tunik küçük dalgalar halinde yukarı doğru süzölmeye çalışıyor, ben de pantolonumun ince kumaşı bacaklarımın etrafında süzölürken aşağı doğru bastırıyorum. Ra'Ven uzanıp elimi tutuyor ve beni nazikçe kendine çekiyor. Suyun içinde süzölüyorum, zümrüt bakışlarının sıcaklığında kayboluyorum, ta ki kaygan göğsüne yaslanmıştı, dolgun dudakları hafifçe ayrılmıştı ve benimkinden bir inç kadar uzaktaydı.

Ra'Ven bana gülümseyip uzun, kalıcı bir öpücük için beni çektiğinde aramızdaki gerilim ateşleniyor, giysilerimiz su tarafından maddesiz hale getiriliyor, teninin büyük bir kısmının benimkine bu kadar yakın olması hatlarımın sıcak ve parlak yanmasına neden oluyor.

Öpüşmelerimiz hızla açlık içinde büyürken ona yapışıyorum, sonra neredeyse erimiş hale geliyor.

Ra'Ven, vücutlarımız suyun içinde birbirine benim yeni, ateşli acelemi memnuniyetle karşılıyor. Birbirimizi doyumsuzca öperken, ben onu acımasızca doğru çekerken, o da vücudunu benimkine bastırarak şaşırtıcı sertliğini hissetmeme izin veriyor. Tehlikeli hissettiriyor. Heyecan verici derecede tehlikeli.

Hız çizgilerimde keskin bir sızı , sanki bir iğnenin ucu her çizgide sürükleniyormuş gibi ve korku içimde hızla ilerliyor.

Kendimi Ra'Ven'den uzaklaştırıyorum, zor nefes alıyorum, vahşi bir hüsrana alevleniyorum. Rune-ışığı dalgaları yüzünün düzlemleri boyunca kayıyor ve

Artık ciddi olan gözlerindeki gümüş rengi aydınlatıyor, kendi nefes alış veriş düzensizleşiyor. "Ne oldu?" diye soruyor, gözleri tuttuğum ellere kayıyor.

sıkma.

"Çizgiler... acıtmaya başlamıştı."

Bana artan bir endişeyle bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Kapana kısıldım," diye öfkeleniyorum, acıyan ellerimi bükerek. "Beni tuzağa düşürdüler. Sevmek istediğim kişiyi sevemiyorum."

Ra'Ven suyun içinde bana doğru ilerliyor ve ellerimi avuçlarının arasına alarak yumruklarımı gevşetmem için beni ikna ediyor.

"Dokunduğumda acıyor mu?"

Sen?"

"Hayır," ısırdım, "artık değil."

Başparmakları avuçlarımın üzerinde yavaş, dairesel bir okşayış izliyor. "Sage, beni dinle. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaksın ve bu seni sevmek istediğin kişiyi sevmekten alıkoymayacak."

"Keşke senin yerine ben oruç tutsaydım." Onu istemekten sesim titriyor. Bu oruç hapishanesinden çıkmayı istemekten.

Ra'Ven sallıyor, dokunuşu dururken ifadesi sertleşiyor. "Hayır. Sen kimseye bağlı olmamalıydın. Kendine sahip olmalısın."

Az önce söylediklerinin akıl almaz cüretkârlığı beni sersemletip susturuyor. Bana şimdiye kadar söylenen her şeyle tamamen çelişiyor. Bu devrimci fikrin etkisiyle titrek bir nefes alıyorum.

Sonunda sesimi buldum. "Seni seviyorum, Ra'Ven."

Gözlerini kapatıyor ve keskin bir nefes alıyor. Sonra gözlerini açıyor ve derin derin benimkilere bakıyor, bakışlarında ham bir tutku var.

"Ti'a'elon. Ben de seni seviyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülürken ellerimden birini onunkinden çekip havaya kaldırıyorum. "Bundan asla kurtulamama ihtimalim var."

Ra'Ven elimi çekmeden yakalıyor ve dudaklarına bastırıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Yapacaksın, *ti'a*. Bir yolunu bulacağız ve sen de bulacaksın."

Zihnimde bir fikir parlıyor, olasılıklarıyla çarpıcı. "Bu çizgileri ellerimden çıkarmak için sihrimi kullanacağım."

Ra'Ven'in ifadesi uyarıcı bir hal alır. "Bilge... dikkatli ol."

Ama dikkatli olmaktan bıktım. Öfkeliyim. Ve bu kafesten çıkmak istiyorum.

* * *

Birkaç gün sonra, Ra'Ven'e demirci dükkanında yaklaştım.

Parlayan, zümrüt rengi bir rune'u yaptığı bir Varg kılıcına işliyor.

Yüzümdeki ağır ifadeyi alıyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Çizgileri hafiflettim," diyorum ona, içimde bir heyecan kabarıyor.

Gümüş rengi gözleri şaşkınlıkla parlıyor, bakışları göğsümde sıkıca kavuşturduğum ellerime kayıyor. "*Oruç* çizgileri mi?"

Başımı sallıyorum ve ellerimden birini ona doğru uzatıyorum, şimdi havada önemli bir titreşim var. Ra'Ven demir maşasını bırakıyor ve elimi avucunun içine alıyor.

Siyah oruç çizgilerim soluk bir griye dönüştü. "Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor merakla.

Dudağımı ısıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Ben... Ben Işık Vuruşu büyüsünü hatların içine ittim."

"*Işık Vuruşu* büyüsü mü?"

"Asayı çok gevşek tuttum, bu da büyünün gücünü azaltıyor gibi görünüyor," diye onu rahatlatıyorum. "İlk başta beni korkuttu. Hatları aydınlattı ve biraz acıttı. Ama sonra, hatlarda birkaç kez gezdirdikten sonra... bu."

Sanki lekeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi başparmağını bir çizgi boyunca ovuşturuyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Tamamen kırabileceğini düşünüyor musun?"

Başımı sallıyorum, içimde baş döndürücü bir beklenti kıvılcımlanıyor. "Belki." Ona başka bir şey söylemek için cesaretimi toplarken tereddüt ediyorum.

yanaklarımı ısıtıyor. "Za'ya'nın ilaçlarında bir şey buldum. Ve ben

Apothecarium kitabından baktım." Bu kadar kısa sürede çok şey yaşadım ama bu konuda ona karşı dürüst olmayı Yasak konu inanılmaz derecede ürkütücüdür.

"Ne oldu Sage?" diye soruyor nazikçe.

Yüzüm . Elimi onunkinden çekip cebinden koyu renkli kök iplikleri içeren küçük bir şişe çıkarır ve bir an için konuşamayacak kadar telaşlanmış bir halde ona uzatır.

Ra'Ven onu benden alıyor ve ters çevirip üzerindeki etiketi okuyor, yeşil kaşlarından biri kalkıyor. Başını kaldırıp beni inceliyor, sanki onunla bu konuda konuşurken yaşadığım bariz zorluğun nedenini anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Bu Sanjire kökü," diyor sakince, sanki hamileliği önleyebilen bu kök, nihai isyanla bağlantılı bir şey değil de onun için bilinen ve oldukça sıradan bir şeymiş gibi. Za'ya'nın tanrıça heykelini küçük, parlak renk küreleriyle çevrili yatağımızın yanına koymamdan bile daha büyük bir isyan.

"Bundan hiç haberim yoktu," diyorum, daha önce hiç konuşmama izin verilmeyen bir konu hakkında konuşmaya çabalayarak.

"şüpheleniyorum. Gardneria'da bu yasadışı."

Bakışlarını tutuyorum, öfkem yükseliyor çünkü bu beni güçsüz bırakmalarının bir başka yolu. "Bu kök hakkında bana bilgi verilmeliydi."

"Evet, Sage. Bu konuda sana bilgi verilmeliydi." Ra'Ven beni düşünürken uzun bir süre sessiz kaldı, ona ne teklif ettiğim açıktı.

"Bilge," diyor şişeyi hafifçe yukarı kaldırırken dikkatli bir tereddütle. "Artık bu konuda endişelenmeden çiftleşebilirsek bile, oruç büyüsunü bozma riskini alamayız."

İçimden isyan fışkırıyor. "Buna gerek kalmayacak. Çünkü onu yok edeceğim."

Başını iki yana sallar. "Sage..."

"böyle bir hakimiyet kurmalarını istemiyorum," diyorum aniden öfkelenerek. "*Artık istemiyorum.*" Alnındaki sıkıntılı örgü, şiddetimi azaltıyor. "Ra'Ven," diye mantık yürütmeye çalışıyorum, "belki hepsi yalandır."

"o? Oruç bozmanın sonuçları mı?" Başımı salladım.

Şaşkınlıkla başını eğiyor. "Hiç orucu bozulmuş birini görmedin mi?"

"Hayır. Sadece hikayelerini duydum. Tıpkı Smaragdalfar ve Ishkart hakkında bir sürü masal duyduğum gibi. Hepsi yalan ya da büyük ölçüde çarpıtılmış gerçekler."

Ra'Ven bunu düşünür. "Ya doğruysa? Peki ya Biz..." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Ya buna teslim olursak ve hepsi doğruysa?"

"Ya değilse?"

Uzun bir süre daha susuyor, düşünüyor, bakışları beni baştan çıkarıyor. "Güvende olduğunuzdan emin olmalıyız," diye ısrar ediyor.

"Biliyorum," diyorum ama kararımı çoktan vermiştim.

Risklere lanet olsun. Beni daha fazla esir tutamayacaklar. Kimi sevmek istiyorsam onu seveceğim.

"Benim istediğim de bu Ra'Ven," diyorum ona, sesim . "Çizgileri istiyorum. Ve sonra *seni* istiyorum."

* * *

İki gün daha geçti ve Işık Vuruşu büyüsünü hızlı çizgilerime ittikten, odağı biledikten ve inatla

örümcekli kafes ellerimi hapsediyor, tekrar tekrar.

Çizgiler sonunda gitti.

Çok renkli mağaramda pürüzsüz bir kaya parçasının üzerinde oturuyorum, önümde bir Işık Vuruşu büyüsüyle yaktığım küçük bir şenlik ateşi çatırdıyor ve tükürüyor. Hava soğudukça ateş beni ısıtıyor. Günün son güneş ışığı mağaranın çatısındaki açıklıktan içeri süzülüyor ve gün geçip alacakaranlığa, alacakaranlık da geceye dönerken orada oturuyorum.

Sersemlemiş bir halde, ellerimi tekrar tekrar çevirip büyü'nün tekrar ortaya bekliyorum. Ama hiçbir şey olmadı.

Gitti.

Ben özgürüm. . Kendimi gerçekten özgür bıraktım.

Yaşadıklarımın büyüklüğü, bu büyü'nün bana yaşattıkları, beni şiddetli bir fırtına gibi batırıyor. Ailemden nasıl uzaklaşmak zorunda kaldığım beni yeniden etkiledi. Ailemden İnsanlar. Eski dünyam paramparça oldu.

Hepsi bu büyü yüzünden.

Ve Şimdi gitti. Birdenbire... gitti.

ŐaŐkynlık içinde cebimden Sanjire Şişesini çıkarıp kapağını açıyorum ve acı kökten bir parça yiyorum. Sonra ayağa kalkıp Ra'Ve'n'le paylaŐtıĐım runik korumalı odaya geri dönüyorum.

* * *

Yatak odamız boş, rn takımyıldızı sakın ve hareketsiz. izmelerimi ve tuniğimi çıkarıp yatağa oturdum, giyinmiŐtim sadece ince kaŐkorsem ve pantolonumla. İŐaretsiz mor ellerime bakıyorum ve bekliyorum.

Sonunda Ra'Ve'n beni bulmaya geldi.

"Sage?" diyor, perde arkasından kapanırken yatak odasının girişinde duraklıyor, gözleri kısmi soyunmuş halime takılıyor.

"Gitti," diyorum ona, hâlâ sersemlemiş bir halde. Ellerimi kaldırıp bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

Ra'Ve'n keskin bir nefes alıyor, sonra sessizce oturuyor.

Dışarıdan sakın görünüyorum ama içimde tepki veremeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım. "zgrm." Ra'Ve'n'in kolları beni sarıp içine çekerken uzun, ürpertici bir nefes alıyorum. Ona sarılıyorum, sanki bir felaketi atlatmıŐım gibi hissediyorum. ezici, ölümcül fırtına.

Bana uzun süre sarıldı. Sonra szszce yatağa uzanıp birbirimize sarılıyoruz.

Ra'Ve'n dudaklarını Şefkatle alnıma bastırıyor. Uzanıp avucumu göğsünün ortasına bastırıyorum, kalp atışları sabit ve güçlü. İlk başta ona rahatlamak için dokunuyorum, onu okŐamanın beni rahatlatması ve sakınleŐtirmesi için. Avucumu sert göğsünün, geniş , uzun kolunun üzerinde kaydırıyorum ve sonra, ekingten bir Şekilde, tuniğinin hemen altına ve sert karnına doğru ilerliyorum.

Ra'Ve'n küçük bir inilti çıkardı ve ben durakladım, parmak ularım içimde ani ve sert bir zlem kıvılcımı çakarken teninde asılı kalıyorum. Ra'Ve'n'in bakışlarına yansıyor, saf bir Őefkatten gece ve a bir Şeye dönüşen bir bakış.

Onu nazik bir öpücükle başlayan ama hızla hararetenen bir öpücüğe çekiyorum.

Parmaklarım titreyerek kaşkorsemin düğmelerini açıyorum ve omuzlarımı bükerek cesurca omuz silkiyorum.

Ra'Ven'in nefesi kesiliyor. "Ah, Sage," diyor, gözleri üzerimde geziniyor.

Parmaklarını nazikçe göğsümün kenarında , tüy ışığı. Nefesim kesiliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, emin değil ama yer değiştiriyorum ve bedenimi eline bastırıyorum. Cesaretleterek parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor, keşfediyor, sonra beni kendine çekiyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak ağzını benimkine yaklaştırıyor. Vücutlarımız kısa sürede birbirimize karşı kabaran bir ritimle hareket ediyoruz ve o vücudunu benimkine sertçe bastırırken onu üstüme çekiyorum.

"Durmak zorunda değiliz," diyorum ona, sözcükler onun her şeyini hissetmek için yanıp tutuşan bir arzuyla dolu. "Ve ben zaten Sanjire kökünü aldım." Pek çok geceyi birbirimize dolanarak geçirdik. Orucun sınırlarını zorluyorum. Onu neredeyse tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Onunla ilgili her şeyi. Onun içimde olmasının nasıl bir şey olacağı dışında her şey.

"Güvenli olduğundan emin misin?" diye soruyor tereddütle.

"Evet," diyorum, bastırılmış bir özlemle dudağımı ısırarak. "İstersen dururum, Sage."

Başımı sallıyorum, bu jest onun sert ve derin öpücüğüyle kesiliyor. Sonra Ra'Ven son giysilerini ve benimkileri çözüp atıyor.

İpeksi dudakları boynumda, köprücük kemiğimde. Her yerde. A Vücudunu benimkine doğru okşarken ve ben ona doğru eğilirken, sıcaklığın çılgınca akıntısı son tereddüt parçasını da yakıp yok ediyor. Birlikte hareket ediyoruz, çılgınca mükemmel bir ritme geri dönüyoruz.

Ve sonra kendini itti. Sonuna kadar içime.

Bu his ve kısa, sıkı sızısı karşısında nefesim kesiliyor. Ona sımsıkı sarıldığımda onunkilere karşı geriliyor. Şok edici derecede iyi hissettiriyor.

Ra'Ven tüm hareketlerini durduruyor, sırtındaki kaslar ellerimin altında kaya gibi sertleşiyor. "Sage," diye soruyor, dikkatle ve güçlkle kontrolünü koruyarak. Gözlerimin içine bakabilmek için bir parça geri çekiliyor. "İyi misin?"

Elimi sırtından kaldırıp baktım. *Hiçbir şey yoktu.* Çizgi yok. Acı yok.

"Evet," dedim ona nefes nefese. "Evet."

Eli yüzümün yan tarafını okşamak için , sesi arzuyla kısılıyor.
"Kesinlikle emin misin?"

"Evet. Eminim."

Gülümsüyor ve Smaragdalfar dilinde tutkuyla mırıldanıyor, sonra dudakları benimkilere iniyor. Ve bu sefer durmayacağız. Alıyoruz Birbirimize dikkat etmeden, artık dikkatli olmadan, birbirimizin her bir parçasını kendimize aitmiş gibi sahiplenerek.

On sekizinci bölüm:

Yangın

O gece rüyalarım rahatlık ve mutluluk üzerineydi. Ra'Ven ve ben koruyucu karanlıkta asılı yatıyoruz, yıldız ışığı dalları her şeyi oluşturuyor

Bizi destekliyorlar.

Ve ben özgürüm. Sonunda özgürüm.

Sonra, rahatlatıcı rüya yerini bırakmaya başlar.

Siyah kanatların aniden parlaması. Ani bir ateş patlaması.

Kanatlar çırpınıyor, ateşi körüklüyor, ısı sarıyor. Benim rahatlık ve güvenlik duygusu paramparça olur, yükselen alevler tarafından yakılarak yere düşer.

Bir başlangıçla uyanıyorum, rünlerin oluşturduğu takımyıldızı kafamı karıştırıyor. Kalbim hızla çarpıyor, ter derime yapışıyor, nefes alışım sertleşiyor. Ra'Ven'in kolu üzerimde, zümrüt teni rune-ışığını yakalıyor ve parlak zümrüt ışık yıldızlarını yansıtıyor. Onun erkeksi nefesini içime çekiyorum.

kokusu alıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, onun yatıştırıcı yeşilini çekiyorum.

Sonra kabus tekrar üzerime çöküyor. Merkezimde bir ateş patlıyor ve yakınlık çizgilerimi tutuşturuyor, çizgilerimdeki tüm renkler yanarak beyaz-sıcak hale geliyor.

Çaresizlik içinde Ra'Ven'e doğru döndüm. Durgun bir şekilde nefes alıyor, Huzurlu bir mutluluk içinde kaybolmuş gibiydi, vücudu ateş gibi yanan tenime karşı çok serindi.

Gümüş gözlerini açıyor ve yüz inceliyor. "Sage, sorun nedir?"

"Bilmiyorum," diyorum, içimi saran sıcaklık beni tüketiyor, yakınlık çizgilerimin alev alma tehlikesiyle karşı karşıya kalmasından korkuyorum.

Ra'Ven üst kolumu tutuyor, kaşları çatılıyor. "Çok ateşlisin. Tenin..."

Alevler ve siyah kanatlar tekrar görüş alanıma girerken görüşümü bulanıklaştırıyor. Terleyerek ve titreyerek ,

battaniyeyi göğsüme bastırarak.

Ellerimde karıncalanma hissi canlanıyor ve avuçlarımı açıyorum.
Midem panikle daralıyor.

Hızlı çizgiler. Silikler ama geri döndüler. Ve siyah değiller.

Kırmızılar.

"Oh, hayır. *Hayır...*" Acı hızla daha belirgin hale gelir, hafif bir yanık gibi.

"Bilge!" Ra'Ven , yüz ifadesi sert. "Ne ? Bunu nasıl durdurabiliriz?"

Başımı sallıyorum, sıcak gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor, korku beni ele geçiriyor. "Bilmiyorum." Sızı daha keskin bir acıya dönüşüyor ve yumruklarımı sıkıyorum, yakınlık çizgilerimden ateş fışkırıyor.

Ra'Ven hızla pantolonunu giyip rune-stylus'unu alırken ben de titreyen ellerimle tuniğimi ve pantolonumu kapıp üzerime geçiriyorum.

"Bana ellerini ver," diyor Ra'Ven. "Derinin etrafına serinletici bir rün saracağım."

Onu zar zor duyabiliyorum; zihnim hararetli bir sersemliğe kapılmış durumda. Gözlerimi kırıştıtararak, görüşümü çarpıtan siyah kanatların görüntüsünü azaltmaya çalışıyorum.

"Sage." Zihnimin gerilerinde bir yerlerde Ra'Ven'in sesini duyuyorum ve kolumun üst kısmındaki soğuk elinin belli belirsiz farkındayım.

Güç Asası'nı almak için çabalıyorum ve onu elime aldığımda irkiliyorum, soluk, spiral sapı kesilmiş cam gibi hızlı çizgilerime sürtünüyor. Kolumu Ra'Ven'den çekip kapıya doğru ilerliyorum.

Ra'Ven beni tekrar yakaladı. "Sage, bekle-"

"*Hayır!*" Israrla söylüyorum. "Ateş var. Ateşin içimde yükseldiğini hissedebiliyorum. Çok sıcak. Bu mağaradaki her şeyi yok edeceğim..." Ellerimin üzerinde parlak acı çizgileri belirliyor ve . Kolumu tekrar Ra'Ven'den kurtarıyorum, perdeli kapıdan hızla geçiyorum ve mağaranın geçitlerinden geçerek geniş ortak alana doğru koşmaya başlıyorum ve dışarı fırlıyorum.

Soğuk şafak öncesi havasında, tepeden aşağı ormana doğru neredeyse tökezleyerek koşuyorum. Ateş görüşümü bozuyor ve beni tamamen tüketmekle tehdit eden bir cehenneme dönüşüyor. Tek dizimin üzerine düşüyorum

geniş ağaçların önünde, Güç Asası'nı yumruğumda sıkıca kavriyorum ve

Işık Saldırısı büyüsünü umutsuzca söylerken asa kolumu fırlatıyorum.

Altın ateş iplerimi yakıyor ve Asa'dan patlıyor. Geriye doğru itiliyorum, ateş ormana doğru patlayıp Karaağaç Meşeleri'ni tutuştururken kuyruk sokumum çıkıntılı bir köke çarpıyor.

Ra'Ven yanımda dizlerinin üzerine çökmüş, formu bir ateş perdesiyle gizlenmiş durumda. Bileğimden tutuyor, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama Smaragdalfar dilinde sert bir şeyler söylüyor ve beni bırakmıyor. Kalemimi elime bastırıyor ve avucuma bir rün çizmeye çalışıyor, parlayan yeşil çizgiler çizildikleri hızla soluyor Aşağı.

"Ayarlanmıyor," diyor hayal kırıklığı içinde. "Oruç büyüsü benim rune-sorcery'mi engelliyor." Ormandaki cehenneme bakıyor, büyük ağaçlar ateşim tarafından hızla tüketiliyor.

Acı ellerime vuruyor ve kollarımı yeni bir güçle temizliyor.

"Hayır. Ah, Kadim Olan, *hayır!*" Ellerime bakıyorum, kırmızı hızlı çizgiler yaralar açıp kan kırmızısına dönüşürken dehşete kapılıyorum.

Beni cezalandırıyorlar. Beni hapishanelerinde tutuyorlar.

"Aughhh!" diye haykırıyorum. Kesik kesik acı dalgaları hayret verici, sanki biri derimi yüzüyor ve sonra yaraları ateşe veriyor. Gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor, korkunç bir acının patlamasından sonra patlıyor.

Toprağın üzerine düşüyorum, kıvranıyorum, yanağım yere yapışıyor, çakıllar tenimi ısıyor.

"Yardım getireceğim." Ra'Ven'in sesi meydan , sanki oruca meydan okuyor gibi. İkimizden de güçlü olan oruç. "Yardım çağıracağım. Bunu kırabilecek kadar güçlü biri," diyor dişlerini sıkarak, ama yakıcı, işkence edici acı beni tamamen tüketirken gözlerindeki çaresizliği görebiliyorum.

Dünya alevli bir acı sarmalına dönüşür. Ve sonra siyaha döner.

On dokuzuncu bölüm:

Vu Trin

Uyandığımda çığlık atıyorum, acıyı durdurmak için ellerimi kesmek istiyorum. Sanki avuçlarıma mızraklar saplanıyor. kollarımın arasından. Tekrar ve tekrar ve tekrar...

"Sage! Sana yardım etmeye çalışıyorlar!" Ra'Ve'n'in elleri kenetlendi kollarımdan aşağıya doğru inerken, ben onun tutuşuna karşı şiddetle çırpınıyorum. Ateş dalgaları yakarken acı ellerimi kesiyor, karanlık kanatlar

zihnimde asılı kaldı. Ritmik olarak kanat çırpıyor.

Çığlık atıyorum, kıvraniyorum, kâbusun dişleri arasında sıkışıp kalıyorum. Acı bıçak gibi kesilirken Ra'Ve'n'in harap olmuş yüzü bir görünüp bir kayboluyor.

Senden nefret ediyorum! Ellerim yüzülürken, derim yüzülürken ve tekrar yüzülürken halkıma ve Kadim Olan'a bağıriyorum. Sayıklayarak Ra'Ve'n'e dönüyorum,

Bedenim yanarken dünya bulanıklaşıyor. "*Seni* istiyorum!" Halkımın zalimliğine inat, Ra'Ve'n'e hıçkırarak ağlıyorum, sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Beni yakaladın, *ti'a'lin*," diyor Ra'Ve'n, sesi kırılarak. Bırakıyor

Bana yapışırken coşkulu bir Smaragdalfar akışı ile gevşedi.

Acı tekrar ellerimi kesiyor ve acı içinde haykırıyorum. Ve öfkeyle. Bu korkunç, güçlü, affetmeyen büyüye.

Acı dalgalarında küçük bir kırılma oldu ve gri saçlı Noi adında bir kadın olduğunu fark etmem için yeterli odaklanma geri geldi Ra'Ve'n'in yanında duruyor, siyah tüniğine beyaz bir ejderha işlenmiş, alnının etrafında parlayan mavi rünlerle işaretlenmiş siyah metal bir halka var. Kahverengi, pörsümüş yüzü yuvarlak ve nazik görünüyor ve yanımdaki masanın üzerine rün taşları diziyor.

Arkasında üç tane asık suratlı Vu Trin askeri duruyor; bunlardan biri uzun, rune işaretli bir asa taşıyan, eğilmiş, beyaz saçlı bir kocakarı. Kocakarının elinde bir

Sorgusuz sualsiz bir otorite havası vardı ve acıyla karışık zihnim onu güçlü biri olarak işaretliyordu.

Diğer iki asker daha genç ve asker gibi duruyorlar. Benzer keskin yüz hatlarına, kömür karası gözlere, kahverengi tene ve sarmallar halinde dizilmiş düz siyah saçlara sahipler. İki genç kadından biraz daha kısa ve zayıf olanın vücudunda korkunç bir yanık izi var.

Yüzünün yarısı, kulaklarından biri kısmen erimiş, üst kısmı başının etrafına bağlanmış siyah bir bezle gizlenmişti.

"Neden buradalar?" Noi ordusunun varlığı karşısında telaşa kapılarak Ra'Ven'e sesleniyorum.

"Sana yardım etmek için, *ti'a'lin*," diyor, bana tutunurken gözlerinde çaresizlik var.

Elinde rün asası olan beyaz saçlı büyücü kadın sakın ve soğukkanlı bakışlarıyla beni yakından izliyor. Fark ettim ki elinde Diğer elinde Güç Asası var ve onu gördüğümde içimde bir özlem dalgası patlıyor.

Asam.

Büyücü kadın asamı kaldırıyor ve parlayan Gözlerini kapatıp büyüye benzer bir şeyler mırıldanırken rün asası boyunca mavi rünler çiziyor.

Asadan mavi ışık huzmeleri fışkırıyor ve odadaki herkes irkiliyor. Beyaz saçlı kocakarının gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkınlıkla bana baktı. "O gerçekten de *Zhilin*'in taşıyıcısı."

"İki varg iblisi onun için geldi," diyor Ra'Ven .

"O zaman Gölge Asa da uyandı," der , sesi ön uyarılarla doludur. Toplanan büyücüler kendi dillerinde alçak sesle ve acilen konuşmaya başlarlar.

Hızlı çizgiler beyaz-sıcak yanmaya devam ediyor ve sırtım kırılma noktasına kadar gergin bir sertlikle yaylanıyor. Ra'Ven'yanındaki kır saçlı, nazik yüzlü kadın yüzümün iki yanına serin rune taşları bastırıyor, taşlardan ve her şeyden akan uğultulu bir enerji Acı ellerimde ritmik dalgalar halinde ilerlerken, yakınlık çizgilerimden geçiyor.

Uzun bir süre sonra, ağır aksanıyla, "Bunu bozamam," diyor. "Büyü affedilemeyecek kadar güçlü." Taşları yüzümden kaldırıyor ve iki tane yeni taş alıyor. Onları da yanaklarıma götürüyor ve tenime karşı buz gibi sert ve soğuklar.

Ellerinden mavi bir ışık yayılırken nefesim kesiliyor ve kollarımdan doğru serinletici bir akım akıyor, hem acı hem de içimdeki korkunç ateş hızla bastırılıyor.

Nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Kimsin sen?"

"Ben Sang Loi," diyor gri saçlı kadın bana. "Rün büyücüsü ve Vu Trin'in şifacısı."

"Oruç," diye mırıldandım ona. "Beni ateşle dolduruyor."

"Hayır, *toiya*," diyor büyük bir şefkatle, elini sallarken Başını. "İçindeki ateş oruç büyüsünden kaynaklanmıyor. Sen hamilesin, *Toiya*. Ve bebeğin bir Icaral."

Dünya eğilir, tehdit eder. "*Hayır...*" Nefes nefese kaldım.

"Evet, *toiya*. Ateşi okuyabiliyorum. karanlık kanatları gördüm."

Başka bir acı dalgası gelip beni çözme tehdidinde bulunurken acı içinde haykırıyorum. Sang Loi serinletici büyülerinden daha fazlasını gönderiyor, sanki buzlu su doğrudan yakınlığıma dökülüyor Çizgiler. Parmaklarımı büküyorum ve inliyorum, hareket sadece acının yeniden artmasına neden oluyor, sanki cam parçaları derimi oyuyormuş gibi. Ellerimi sabit tutuyorum ve derin bir nefes almak için çabalıyorum.

Sang Loi rune taşlarını yanaklarımdan çekip alıyor ve bir tanesini dikkatlice avucuma yerleştiriyor. Acının haykırıyorum, ama acı hızla elime ve koluma doğru akan serinletici rahatlama dalgalarına dönüşüyor. Sarsıcı acıya karşı kendimi destekliyorum.

Sang Loi diğer avucuma bir rune-taşı bastırıyor, sonra her iki taşı da uzun, siyah kumaş şeritlerle ellerime sabitliyor. Ra'Ven kollarımı bırakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var.

Ellerimde bir başka soğuk dalgası dalgalanıyor ve acı bir parça geri çekiliyor, paniğimi durdurmaya yetecek kadar. Zorlu, titreyen bir nefes alıyorum.

Vücudumdan ateş fışkırırken Sang Loi'ye "Hamile olamam," diyorum. "Sanjire kökü kullandık."

Sang Loi parmaklarıyla saçlarımı geriye doğru tarıyor, bu hareket son derece nazik. "Sanjire kökü ışığa duyarlıdır. Sanjire'ı aldığında hatlarında bir Işık Saldırısı büyüsü dolaşıyordu ve bu da kökün gücünü bastırdı."

Bir an için nefes alamıyorum.

O . Hamile olamam. Ve bir Icaral ile!

"Sagellyn," diyor Sang Loi ısrarla, gözleri şefkat dolu. "Korkmana gerek yok. Bu çocuk sadece wyvern kanı taşıyan bir çocuk, iblis değil. Halkınız İkarallar hakkında yalanlar söylüyor. Ve bu çocuk Uzun Zamandır Beklenen Kişi olabilir. Kehanetin İcaral'ı."

Büyük İcaral. Bir sonraki Kara Cadı'yla Gardneria'yı yok etmekle görevlendirildi.

Başımı sallıyorum, panik beni ele geçiriyor. "*Hayır...*"

"Çocuğunuz tek umudumuz olabilir," diye ısrar ediyor. "Gölge Asa yükseldi. Ve çocuğunuz onun şeytani gücüyle savaşacak."

Yanılıyor. Yanılıyor, diye içimden , başımı geriye doğru sallayarak. ve ileri. İcaral iblisleri karanlık güçler tarafından yaratıldı. Gölge Asa'nın gölge canavarları.

Acı onun büyüsünü yarıp tekrar içime saplandığında çığlık atıyorum ve aniden acıdan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sang Loi aceleyle bir kalem çekip kollarımı yukarı iterken etrafındakileri Noi dilinde acilen yönlendiriyor. İçinde kıvranıyorum

Sang Loi kollarımın her tarafına rünler çizerken, Ra'Ve'n'in kollarımı bir kez daha sıkıca tuttuğunun zar zor farkındayım, enerjileri vızıldıyor içimden. Ama bu sefer, büyüsü acıya karşı bir baraj oluşturamıyor.

Ra'Ve'n, "Sage," diye mırıldanıyor, suçluluk duygusu yüzüne vurmuş.

Ve sonra çığlık atıyorum ve bir kabusun içine düşüyorum.

Ateşin, karanlık kanatların, iblislerin ve kan nehirlerinin manzarası.

Karanlık noktalar görüş alanıma giriyor ve Ra'Ve'n'in uzaklarda bir yerde adımı çağırdığını duyuyorum, sesi perişan. Elleri bana yapışıyor.

Karanlığın uçurumu beni ele geçirirken çok uzaklardayım.

Yirminci Bölüm:

Kehanet

Ateş ve kâbus denizinde kayboldum. Sarmal gölge boynuzları olan kızıl alevden yapılmış iblisler Asa'yı arıyor, arıyor, arıyor. Beni izliyorlar. Ama artık sadece

Asayı arıyorum.

İcaral çocuğumu da istiyorlar.

Onu bize verin, diye tıslıyorlar sivri dişlerinin arasından, ben yıkılmış bir Erthia'nın gölgelerine sinmişken. Kararmış ağaçlar, kan kırmızısı gökyüzüne doğru kıvrılan dallarıyla toprağı kaplıyor. Korku içinde büzülüyorum ve iblislerin parlayan, ateşli formlarının yanımdan geçişini izliyorum. Çocuğumu avlıyorlar. Asa için avlanıyorum.

Koşuyorum, ölü ormanın etrafında dolanıyorum ve başka bir iblis kalabalığının yaklaştığını duyduğumda yanmış bir ağaç gövdesinin arkasına saklanıyorum. Ve sonra, yeni bir şey beliriyor.

Genç bir Gardner rahibi.

Tuniğinin üzerindeki kuş, karanlığın içinde göz kamaştıracak kadar beyaz, teni ise Gardnerya yeşili gibi parlıyor.

"Onu bulun," diyor şeytani sürüye, sesi alçak ve zarif, soluk yeşil gözleri kontrollü bir zalimlikle parlıyor. "Onu bulun ve çocuğu rahminden söküp alın."

Kendimi aşağıya ve içeri çekiyorum, nefes almak için mücadele , hala dua edecek bir tanrım diliyorum. Dehşet beni yakaladığında gözyaşlarım yüzümden sıcak bir şekilde akıyor. tutun.

* * *

Kabuslar sona eriyor ve ben ateşli, yarı bilinçli bir acı sisi içinde kıvrılmak zorunda kalıyorum. Ama Ra'Ve'nin orada olduğunun farkındayım. Her zaman orada.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum, Sage. *Tief'lia'lin...*"

Kısmi netlik dayanılmaz sıcığı kırıyor. Kenarları çarpıtılmış, bulanık ışık huzmeleri olarak atılmış. Gözlerinde yaşlar var. Bir Vu Trin askerinin bozulmuş sesini duyuyorum sertçe

onunla kendi dilinde konuşması, ardından Ra'Ven'in sert cevabı ve yerinden kımıldamayı reddetmesi.

Acı dolu bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor. Hararetle dilediği özür Smaragdalfar'a dönüşüyor. "Ra'Ven," diye .

Ra'Ven'in şok olmuş yüzü ,
Ateşle sarmalanmış olsa bile. İçimdeki sıcaklık, amansız bir öfkeyle birlikte kamçılanıyor. Kocaman, hak eden bir hedefe karşı öfke.

Halkım. Ve bu şeytani, affetmeyen büyü.

"Bunun suçlusu sen değilsin," diye bağıriyorum, sesim sanki yukarıdan geliyormuş gibi çıkıyor. "Öyle. Noi'ye gideceğim topraklar. Ve tüm gücümü kullanmayı öğreneceğim. Ve sonra bu asa büyüünün peşinden geleceğim. Ve onu *yok* edeceğim."

Şimdi iki eli de üzerimde, ateşten kızarmış yanaklarımı kucaklıyor, yüzü yakın ama sanki alevden görünüyormuş gibi titriyor.

"Seninle birlikte Noi topraklarında olacağım," diye yemin eder. "Ve her toprakta her şekilde sana söz vereceğim."

Ve sonra ateşten başka bir şey yok ve onun sesi alevlerin kükremesiyle yarışır. Noi'de sert bir şey söylendi. Ra'Ven'in kırbaçlı Smaragdalfar cevabı. Alnı benimkine değdi.

"*Ti'a'lin. Ti'a'lin. Tief'lia'lin...*" Ve

sonra ateşten başka bir şey yok.

* * *

Sonunda kendime geldiğimde, başka bir yabancı odadaydım, ellerim bağlı ve ağırdı, acım günlerce süren yanıklara dönüşmüştü.

Üstümdeki ahşap paneller koyu renkli kirişlerle desteklenen geometrik kubbeli bir tavan oluşturuyor, paneller derin bir cila ile kaplanmış. Kıpırmızı ve beyaz ejderhaların zarif desenleriyle oyulmuş. Rune alevleri içeren kehribar rengi cam küreler duvarlara yapıştırılmıştır. odayı kızıl bir ışıkla aydınlatıyordu.

Aşağıya baktığımda küçük, parlayan kızıl rünler taşıyan ince zincirlerin her bir elimin etrafına sarıldığını görüyorum, o kadar sıkı ki zar zor hareket edebiliyorum

Parmaklarım. Sarsılmış ve ateşten kızarmış bir halde kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum.

Yaşlı, yuvarlak yüzlü Noi kadını, Sang Loi, yatağımın yanında oturuyor. Bana Noi dilinde gıdaklıyor ve elini nazıkçe kaydırıyor. arkamda, oturmama yardım ediyor. Hareket ellerimde yeni bir acıya yol açarken irkiliyorum.

"Neredeyim ben?" Ona titreyerek sordum.

"Amaz topraklarındayız, *Toiya*. Burada tuttuğumuz askeri karakolda."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, başım hala ritmik bir şekilde üzerime gelen dolayı dönüyor. Ellerime bakıyorum ve birini kaldırmaya çalışıyorum, acının kesik cam parıltısından irkiliyorum, rune zincirleri çarpıyor.

Sang Loi'ye bakıyorum, dudağım titriyor. "Ra'Ven nerede? Onu görmek istiyorum."

Cevap vermeden önce duraksıyor. "*Toiya*, o gitti."

Merkez içimden düşüyor. "*Gitti mi?* Hayır..."

Sang Loi koluma teselli edici bir el koydu. "O burada olamaz, *Toiya*. Seninle kalmak için savaştı ama Amaz topraklarında bir erkeğin bulunmasına izin vermiyor. Ve şu anda senin için tek güvenli yer burası." Yüz ifadesi kararıyor. "Icaral çocuğunuzu bilen sadece biz değiliz. Gardnerliler ve Alfsigrler de biliyor, Ishkart topraklarındaki halklar da."

Korku işledi. "Nasıl?"

"Ağaçlar senin onlara attığın ateşten onun suretini okudular ve bu bilgiyi her iki Diyarın ormanlarına gönderdiler. Ve şimdi her ırkın kahinleri kehanetlerinde bu görüntüyü okuyabiliyor." bir şekilde karnıma bakıyor.

"Alfsigroth'un tahta kalıpçıları. Benim gibi ağaç yaprağı okuyucuları. Ishkart topraklarının çubuk kahinleri.

Gardneria'nın Toprak Büyücüleri. Hepsi bu çocuğu biliyor. Ve hepsi arıyor."

Donup kaldım, dehşete düştüm.

"Güçlü bir kalbin olsun, *Toiya*," diye beni kararlılıkla temin ediyor. "*Zhilin* ya da senin deyimimle Kutsal Güç Asası yükseldi. Seni korumak için yükseldi. Ve Büyük Icaral'ı korumak için."

İçimde bir kafa karışıklığı fırtınası kopuyor. "Amazakaran neden bir erkek bebeği barındırmayı kabul etsin ki?"

"Amaz'ın Vu Trin'e bir savaş borcu var. Ve bunun geri ödenmesini istiyoruz. Bu, Amazlar'ın Vu Trin'e izin verdiği tek zaman olacak. bir erkeğin onların topraklarında var olabilmesi için." Sang Loi'nin ifadesi değişik sempatik. "Üzgünüm *toiya* ama Ra'Ve'n Za'Nor'un burada olmasına izin vermezler. Yetişkin bir erkeği kendi sınırları içinde barındırmak onlar için çok fazla."

"Nerede o?" Sesim sefaletle kabalaşmış bir halde soruyorum.

"Noi topraklarına gidiyor. Doğum yaptıktan sonra orada ona katılacaksın. Biz seni doğuya göndermek için runik bir portal oluşturana kadar Amazakaran sana barınak sağlayacak. Ancak bu kadar geniş bir mesafeyi kapsayan bir portal inşa etmek zaman alır ve büyü karmaşıktır."

Sang Loi'ye "Önce kız kardeşlerimi kurtarmalıyım," diyorum, içimde şiddetli bir çaresizlik yükseliyor. "Başları büyük belada..."

"*Kendini* kurtarmalısın," diye uyarıyor Sang Loi. "Ve Kehanetin Çocuğu'nu. Senin de *Zhilin*'i kurtarman gerek."

Perişan bir halde, yatağımın başucunda huzurla duran Asa'ya bakıyorum. Çok sessiz. Çok sessiz.

Bana yardım et, sessizce ona yalvarıyorum. Ona dua et. Dua edecek başka kimsem kalmadığı için.

Lütfen, bana yardım edin.

* * *

Sonraki birkaç ayı ateşin sayıklamalarına girip çıkarak geçiriyorum, kendimi uzun süre uykunun unutkanlığına kaptırıyorum, Asa . Ama yavaş yavaş kâbuslar kaybolmaya başladı.

Onların yerine yeni bir rüya gelir.

İşıldayan dallar etrafımı sarıyor ve çoğalıyor. Yıldız ışığından yapılmış kuşlar, kabusları savuşturmak için oyuklarında şekil alıyor.

Ve zihnimde yeni bir manzara ; yemyeşil, karanlık bir orman, havada ağır bir balçıklı toprak kokusu.

Ormanın kalbinde bir figür belirir. Canlı dallardan yapılmış genç bir kadın, dudaklarında dingin bir gülümseme. Elini uzatır

İnce elini bana uzattı.

Bu rüya manzarasında korku yok. Ölü, kararmış ağaçlar yok, sadece yaşamın tatlı nabzı var. Yosun yatağının üzerinde , Demirçiçeklerin ışıltısı ormanın yemyeşil zeminini kaplıyor.

Sonra işaretlenmemiş elimi uzatıp ağaç-kadına Güç Asası'nı veriyorum.

Bölüm Yirmi Bir:

Özgürlük

Zaman geçmeye devam ediyor ve ben ama orada değilim. Sürekli yükselen ateş ve dinmeyen acıyla hararetli bir hezeyan içindeyim, rüyalarım puslu gerçekliğimden daha gerçek.

"Çünkü bir ejderha-çocuk taşıyorsun," dedi Sang bana.

Nadir berraklık anlarımdan birinde, sürekli yanan ateşi söndürmek için alnımı serin bir bezle sıvazlarken. "Sen

Kendin ejderha derisisin, bu yüzden senin için zor olacak, *toiya*."

Asa bir köşesinde beliriyor ve yanımdaki masanın üzerindeki hareketsiz varlığına doğru dönüyorum. Parıldayan, spiral çizen Asa, görüşümde sürekli net olan tek şey, Diğer her şey bir görünüp bir kayboluyor ve dalgalı bir ısı sisi tarafından gizleniyor.

Ve benimle konuşmaya başladı.

Durmaksızın, kısık sesle, zihnimin arkasında , Uyanık düşüncelerimin hemen altında, tutarsız, fısıltılı bir şarkı gibi. Tonlamasının kenarlarında tanıdık bir şey...

Ama anlamı kaybolur, her zaman kaybolur, ateşin ve yakıcı ateşin akılsızlığı karşısında.

Ve sonra bebek içimde hızlanırken bir şeyler değişiyor, karnımı yuvarlıyor. Ateş içimde kırbaçlanıyor ve yoğunlaşıyor, eski beni silip süpürüyor. İçimdeki alevler bir cehennemden ziyade tutuşturulmuş bir meşaleye dönüştükçe ortaya çıkma hissim güçleniyor. Ateş kendini yakınlık çizgilerime katlamaya başlıyor, sıcak, Altın iplikler kendilerini içimde dokuyor ve sonra, bir zamanlar içimde sadece bir güçlü yakınlık çizgisi varken, şimdi iki tane var.

Işık... ve ateş.

Ve çok geçmeden, bedenime bir saldırı olarak başlayan şey, gücün yükselmesi gibi hissettirmeye başladı.

Bulanık ısı sisi bir yıldızın parlayan berraklığına doğru dönmeye başladığında sersemlemiş bir halde fark ediyorum ki ejderha derisine dönüşüyorum.

* * *

Yavaş yavaş toparlanıyorum. Hâlâ sürekli ateşim var ama artık yatalak ve ateşten bunalmış değilim. Bunun yerine, yavaş yavaş güçleniyorum. Ve bir Amaz şifacısının kollarıma parlayan bir çizgi halinde çizdiği kırmızı rünler ve ellerime gevşekçe tutturduğu rünlerle dolu zincirler sayesinde artık ellerimi kullanabiliyorum.

Ancak daha güçlü ve daha tutarlı hale gelsem bile, benim Ra'Ve'nle birlikte olma özlemi giderek büyüyor ve içimde giderek genişleyen bir yarık açıyor. Ondan ayrı kalmak kalbimi ikiye bölüyor ve onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek bana daha da acı veriyor. Ve umutsuzluğumun karanlığında fark ediyorum ki benim için ne anlama geldiğini daha da iyi anladım. Ve sadece Ra'Ve'n-Za'ya ve Zeymir, Wyla, Na'bee ve hatta Rivyr değil. Onların yüzlerini her düşündüğümde, kalbim hepsiyle birlikte olmak için acı dolu bir özlemle daralıyor.

Ve tüm mülteciler - bez bebeğiyle küçük Nil'ya, yüzünde kirpik izi olan çocuk, inleyen küçük çocuk... şimdi neredeler? Güvendeler mi? Onlardan birini bir daha görebilecek miyim?

Kız kardeşlerimle birlikte Noi topraklarına gidebilecek miyim?

İçinde bulunduğum durumun muazzamlığı altında ezilirken, askeri karakolun ve insanların ritmine kapılmaya başlıyorum.

Sabahın erken saatlerinde büyük seslerinin derin yankısıyla uyanmak Meditasyon çanı, katı bir şekilde belirlenmiş saatlerde yemek yiyor, gece muhafızlarının nöbetinin başladığını işaret eden mavi sınır rünlerinin yanıp söndüğünü görünce gece ışıklarını söndürüyordu.

Ebem ve neredeyse daimi yoldaşım Sang Loi, giderek ıssızlığa sürüklendiğimi fark etmiş olacak ki, bir sabah beni şafak öncesi meditasyonlarına davet ediyor. Merak ve Za'ya'nın meditasyon yaparkenki dingin gülümsemesini hatırlamanın cazibesine kapılarak, Sang'ın dairesel meditasyon salonunda onlara katılma davetini kabul ediyorum. Hepimizin karşısında beyaz bir ejderha heykeli var.

Sütun, bulutlar ve küçük zarif beyaz kuşlardan oluşan bir tasarım halinde salonun çatısına doğru akıyordu.

İlk başta sessizliği zor buluyorum, çünkü zihnim bir çatışma fırtınasına ve Kadim Olan'dan bu kadar uzaklaştığım için dini kınama refleksine dönüşüyor. Ancak Sang, odaklanmam için askıya alınmış, sakinleştirici bir rune yaratarak zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor ve giderek daha fazla, onların ortak sessizliğine, beyaz kuşların, fildişi dalların ve ağaç dallarından yapılmış kadının düşüncelerine yavaşça dalıyorum

çalkantılı duygularımın yerini alıyor.

Ve karanlık bir hüznün girdabı zaman zaman beni yutmakla tehdit etse de, burada beni sessizce koruyan askerlerle teselli bulmaya başlıyorum.

Onlarla birlikte yemek yiyorum, zengin güveçlerle eşleştirilmiş narin buharda pişmiş ekmeklerinin tadına varıyorum. Onlarla birlikte çay içiyorum, çiçek ve baharatla değil, yanma noktasına kadar kızarmış tahılın cesur tadıyla tatlandırılmış çaya alışıyorum. Onların dilinden izler almaya başladım. Açık havada, derin küvetlerde boğazıma kadar yıkanmayı öğreniyorum.

Büyük ahşap fiçilerden yapılmış, mahremiyet ve tepedeki yıldızları görebilmek için çivit bezi perdeler kurulmuş.

Onların hayatlarının askeri rutini beni sabitliyor ve ben de onların adetlerini kendi etrafımda sarıp sarmalıyorum.

daha iyi yollar. İçimde büyüyen çocuk hakkında haklı olmalarını istiyordum. Tiksinilen bir iblis çocuk değil, güzel bir wyvern bebek. Bu dünyada saygın bir yeri var.

* * *

Akşam çöküyor ve ben altında mavi mavi parlayan düz rune-diskini üzerinde sıçrayan çıplak aleve bakıyorum. Kehribar rengi cam küreyi yatağımın başucundaki rune lambasından çıkardım, ateşe doğru çekildim.

Giderek daha fazla ateşe çekiliyor.

Alevleri bütün olarak tüketmek istiyorum.

Arzuyla kızarıyor, parmağım aleve doğru gidiyor. Flört ediyorum onunla birlikte. Yakıcı sıcaklığına doğru yanaşıyorum. Ateşi yükselmiş yakınlık çizgilerim geriliyor, alevin zengin, tereyağımsı altın rengi tarafından büyüleniyorum.

Parmağımı alevin içine sokup geri çekiyorum, kalbim güm güm atıyor.

Acı yok.

Ateş beni çağırıyor, çekimi çizgilerimi okşuyor.

Sanki şakacı meydan okumasına cevap verircesine, aleve tekrar dokunuyorum, daha da cesaretleniyorum. Yine acı yok. Keşfimle başım dönüyor, parmağımı doğrudan ateşe sokuyorum, lezzetli sıcaklık sıvı tereyağı gibi tenimi kaplıyor.

"Ahhh..."

"Sagellyn!" Sang, okuduğu kitaptan başını kaldırıp parmağımın alevde döndüğünü hayretle görünce kabaca nefes alıyor.

Sang'a bakıyorum, içimden şaşkın ve sevinçli bir kahkaha yükseliyor, avucum şimdi alevin tam üstünde.

"Ah, Sagellyn," diyor merakla, kitabı artık kucağında unutulmuş.

"Gerçekten bir ejderhaya dönüşüyorsun."

Cesaretlenen Sang kitabı bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve odanın uzun demir mangalını yatağımın yanına çekti. Onu sallayarak kalemi, kaseye benzeyen iç kısmının demir yüzeyini işaretleyen rünleri yakıyor ve güçlü bir alev yükseliyor. Bana olasılıkla çatırdayan bir bakış gönderiyor.

Önce bir parmağımı, sonra tüm elimi ateşin içine sokuyorum, üzerime lezzetli bir sıcaklık yayılıyor. Sonra iki elimi birden, doğruca ön kollarım. Gözlerimi kapatıyorum ve ateş kırılan bağlarımın acısını kutsanmış bir rahatlamayla iç çekiyorum.

"Sanki hızlı yanmalarım gibi," diye hayret ediyorum,

Gözlerimden yaşlar süzülürken Sang'a derin bir minnettarlıkla bakıyorum.

Sang derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor, kısa bir kahkaha atarken kendini kaybetmiş gibi görünüyor.

"Bana neler oluyor?"

Kafasını sallıyor, şaşkın görünüyor. "Bilmiyorum, *Toiya*. Icaral bir çocuk taşıyan bir Işık Büyücüsüne hiç ebelik yapmadım." Durumun absürtlüğü karşısında karşılıklı gülümsüyoruz. "Görünüşe göre bebeğiniz size ateş gücü veriyor. Bunun sende nasıl tezahür edeceğini göreceğiz."

"Artık yangın çizgilerim var," diyorum ona. "Sadece hafif çizgiler değil. Onları içimde alev alev yanarken hissedebiliyorum."

Sang'ın hemen üstündeki ve arkasındaki kirişlerde parıldayan bir beyazlık gözüme çarpıyor ve artık tanıdık gelen, yıldız ışııyla aydınlanmış vücutları yarı saydam, tünemiş üç beyaz kuş görüntüsüyle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Göründükleri kadar hızlı bir şekilde gözden kayboluyorlar.

"Kuşlar gördüm," diyorum Sang'a, bakışlarımla kirişleri işaret ederek. "Orada. Kirişlerin üzerinde. Onları görebiliyor musun?"

Sang gözlerini kısarak kirişlere bakıyor, sonra bana dönüyor, yüz ifadesi birden ciddileşiyor. "Hayır, *Toiya*. Bugün olmaz."

Bugün değil. O zaman onları daha önce görmüş.

"Nedir onlar?" Ona sordum. "Rahiplerimizin kıyafetlerine dikilirler. -Kadim Olan'ın kuşu."

"Halkım onlara *Ahnxiller*, Gözcüler der. Onlar Işığın habercileri. Ve *Zhilin*'in sahibi *olan* Vhion'a karşı açıklar." İfadesi kasvetli bir hal alıyor. "Büyük karanlık zamanlarında ortaya çıkarlar, *toiya*."

Za'ya'nın bana hediye ettiği beyaz kuş kolyesine bakıyorum ve Gwynn'in kitaplarını hatırlıyorum. Yıllar önce yabancı dini hikayelerle nasıl da alay etmiştik. Bir pişmanlık acısı beni çekiyor ve diğer kültürler, dinler ve alemlerin büyülü sistemleri hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için yeni bir kararlılık kök salıyor. ve bir zamanlar bana öğretildiği gibi yabancı ve bilinmeyen her şeye öğreniyorum.

"Tüm runik sistemleri öğrenmek istiyorum," diyorum Sang'a. "Wyvernguard'a katılmak ve büyülerimle yapabileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Zaten birkaç hafif büyü öğrendim."

Sang bunu düşünerek başını eğiyor. "Erişiminiz olacak bir Işık Büyücüsü olarak tüm runik sistemler, *toiya*, ve bu nadir bir güçtür. Sadece birden fazla runik-büyücü soyundan gelen runik-büyücüler sizin gücünüze rakip olmaya yaklaşabilir."

"Sence bu büyüü bozacak gücüm var mı?" Hızlıca işaretlediğim elimi ateşe tutarken soruyorum. Elimi hafifçe alevin dışına kaydırđığım anda, acı yeniden beni ele geçirmeye başlıyor.

Sang derin bir nefes alır. "Bu oruç büyüünü yapmak zor olacak. Mola, *Toiya*. Ama sen bir Işık Büyücüsüsün, bu yüzden belki de yıllarca süren eğitimden sonra biraz umut olabilir. Tamamen eğitildikten sonra, birçok büyüü bozma ve yenilerini yaratma gücüne sahip olacaksınız. Büyüler

daha önce hiç görülmemiştir, çünkü şimdiye kadar Gardnerya Büyücüleri diğer kültürlerin runik sistemlerinden kaçındı. Smaragdalfar rünlerinde bile ustalaşabileceksiniz, bu da şeytan-öldürme güçleri."

Ra'Ven'in Varg iblislerini yere serdiği bir görüntü zihnimi dolduruyor. Güçlü formu, kavisli rün kılıçlarını kıvrak bir zarafetle zahmetsizce kullanıyor. Onu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bir kez daha varlığımın her zerresiyle onu özleyorum. Kollarının beni sarması, yıldız gözlerine bakmak ve onun sessiz anlayışı ve sevgisiyle sarmalanmak için güçlü, acı veren bir arzu alevleniyor.

Ra'Ven. Seni bir daha görebilecek miyim?

* * *

Her gece uykuya dalmadan önce zihnim Ra'Ven'le doluyor, ama gecenin derinliği yaklaştıkça onun sevgili görüntüsü kalmıyor. Artık her gece, Ağaç, Gözcüler ve dallardan yapılmış genç kadının huzurlu rüyaları gibi o da kayboluyor. Karanlığın gelgiti geri gelirken bu güzel görüntüler zihnimde giderek daha az tutunabiliyor.

Rüyalarındaki yemyeşil ormanı çınlatan iblis şekilleri artık kâbusa dönüşüyor. İblisler toplanıyor ve hem güçleri hem de sayıları artıyor. Karanlık ormana kırmızı, titrek ışıldaklar gönderiyorlar. Yaklaşıyorlar...yaklaşıyorlar...ben bir ağacın arkasına saklanırken daha da yaklaşıyorlar.

Ve sonra süzülerek görüş alanıma girdiler. Zulpine gözler bana doğru bakıyor, sesleri zihnimi tırmalarken ellerinde vermilyon kılıçlar.

Icaral bizim.

Bir uyandım, ter içinde kalmıştım, kendimi toparlamaya çalışıyordum. nefes alıyorum, dehşete kapılıyorum. Uzanıp şişmiş karnıma dokunuyorum, parmaklarımın acısını görmezden geliyorum.

Küçük bir kanadın kenarı içimde çırpınıyor.

* * *

Bebeğim nihayet bu dünyaya geldiğinde, onu görmeme izin vermekte tereddüt ediyorlar.

Icaral çocuğum.

Sang onu koyu renkli bir battaniyeye sardı ve bana endişeyle bakarken kanatlarını gözlerden saklayarak ona sıkıca sarılıyor.

"Onu bana ver," diyorum, sesim titreyerek. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, zorlu bir doğumun teri sırtımı kaplıyor, saçlarım ıslak dallar halinde başıma yapışmış, doğumun acısı hala vücudumda yankılanıyor. "Ona sarılmak istiyorum."

Sang ve Vu Trin büyücüleri, güçlü rune-büyücüleri Chi Nam'a bakarlar.

Benim bakışlarım da ona kayıyor. "O sadece bir bebek," diye . "Bir silah değil. Ve o benim çocuğum. Senin değil."

Chi Nam rune işaretli esasına ağır bir şekilde yaslanıp bana ciddi ve düşünceli bir bakış attıktan sonra hızlı bir baş hareketiyle Sang'a işaret ediyor. Şifacı battaniyeyi geriye katlıyor ve küçük, sıcak bohçayı kollarıma

O görünür görünmez nefesim kesildi.

Gözleri gümüşü yeşil, yuvarlak var ve içlerinde altın ateşi dans ediyor. Derisi Ra'Ven'inkine benziyor, birbirine kenetlenmiş altıgen şekiller, ama zümrüt gibi parlamak yerine, parlak, ezici bir şekilde parlıyorlar güzel ametist. Morun her tonu, kendi tenimin yeni, inatçı parıltısı gibi. Saçları Gardnerya siyahından küçük tutamlar halinde ve narin kulakları hafifçe sivri. Kağıt inceliğindeki siyah kanatları sırtından yayılmaya çalışıyor.

Kıvranıyor ve gurulduyor, küçük elini parmağıma doluyor ve gözlerimin içine bakıyor, masum, yumuşak ve yeni, bir yavru kuşun çaresiz güveniyle.

Sersemletici bir sevinç beni görkemli bir dalga gibi vuruyor ve hemen ardından şiddetli bir koruma arzusu geliyor. Sevgi kalbimde güçlü bir şekilde kabarıken, o tek bakışla beni çocuğuma bağlayan şefkat şimşekleri çakıyor.

"Fyn'ir," diyorum onlara çocuğumun minik yüzünü okşarken, bana güvenle bakarken rahatlamış bir sevinçle gözyaşlarına boğuluyorum. "Bu onun isim."

Özgürlük için Smaragdalfar.

"Çok güzel bir isim," diyor Sang, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken, yüzü sevgi dolu bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Saçlarımı okşuyor ve başımı öpüyor. Mutluluk kalbimi ele geçirirken hem Sang hem de ben gülüyor ve ağlıyoruz.

Benim çocuğum. Benim değerli, güzel, tatlı, küçük kanatlı çocuğum.

Güç Asası masanın üzerinde kıpırdanıyor, ses çıkıyor. Zihnimin arkasındaki tanıdık, fısıldayan çağrı, sadece daha ısrarcı ve aniden bana açık.

Asaya doğru dönüp Fyn'ir'i koruyucu bir şekilde kucağıma alırken gözlerim açılıyor.

Asa'nın sapının etrafında prizmatik bir ışık takımyıldızı beliriyor ve yıldız ışığı Ağacı zihnimin gerisinde titreşmeye başlarken Asa'nın etrafında dönüyor.

Farkındalık bir fırtına şiddetiyle içime çökerken sevgili Fyn'ir'im'in gözlerine bakıyorum. Ve sonunda Asanın bunca zamandır bana ne anlatmaya çalıştığını şaşırtıcı bir netlikle anladım.

Bir isim. Bir ismin durmaksızın mırıldanması. Güç Asası'nın bir sonraki taşıyıcısı, *Zhilin*'in koruyucusu.

En isim. Elloren Gardner.

Yirmi İkinci Bölüm:

Gözcüler

O gece bana geldi.

Dallardan, tahtadan yapılmış, şekli gizlenmiş bir kadın.

Etrafımızdaki orman yemyeşil ve güzel kokulu, kutsanmış bir vaha.

Ama kötü niyetli güçlerin yeşil, canlı ve

Sınırlar. Gölge güçleri toplanıyor. Boşluğu getiriyorlar. Genç, pelerinli rahip bir yırtıcı kuş gibi, arıyor ve arıyor...

Dal kadın bana elini uzatıyor. Daldan bacakları yere doğru akıyor ve onu ormanın zeminine kökleyerek yayılıyor. Asa elimde titriyor ve ışıktan yapılmış beyaz kuşlar yukarıda parıldıyor.

Yüz hatları belirginleştikçe panik çizgilerimi sıkıyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum Asa'ya, ormana, ağaçlardaki Gözetmenlere. "Bir yanlışlık oldu. *Onu* kastetmiş olamazsın. *Onu* nasıl seçebilirsin ki? Sen *beni* seçtin."

Orman ve kuşlar sessiz ve hareketsiz kalır, dal kadının eli hâlâ uzanmıştır.

"Hayır." Geri çekiliyorum ve Asa'yı koruyucu bir şekilde yakınımnda tutuyorum.

Dalcı kadın kapüşonunu geri çekiyor ve içimde bir korku birikiyor.

Asa'nın seçimi Doğu Yıldızı kadar net.

Onun yüzü Kara Cadı'nın yüzü.

* * *

"Asa yeni bir taşıyıcı seçti," diyorum büyücü kadınlara ve Güç Asası'nı büyük dairesel masaya bırakıyorum.

İleri karakolun üst zincirindeki dokuz büyücü

komutu oturmuş, temkinli bir şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. Fyn'ir göğsüme geniş bir bezle bağlanmış, mutlu bir şekilde uyuyor. Minik, kanatlı bebeğime olan sevgim, giderek artan panik duygumu yenmeme yardımcı oluyor.

Rüyalarımıdaki şeytani güçler artık yemyeşil ormanın etrafında toplanmıyor. Bebeğimin ve benim etrafımda toplandılar.

Geliyorlar.

İçimde çatırdayan keskin korku vızıltısını durdurmak için derin bir nefes alıyorum.

Fildişi ejderha tanrıçası Vo'nun tüm tavanı kaplayan oymasına bakıyorum. Şefkatli Vo. Beyaz Diş'in Taşıyıcısı - *Zhilin*. Kutsal Diş. Kutsal Güç Asası. Minik beyaz kuşlar büyük ejderhanın boynunda kolye şeklinde uçuyor.

Form.

"*Zhilin*, Güç Asası," diyorum onlara, "Elloren Gardner' gitmek istiyor."

Şok odaya yayılıyor, sadece Chi Nam sessiz kalıyor, crone-büyücüsünün gözleri bana dikiliyor, rün asası arkasındaki duvarda duruyor. Bakışlarının gücünü odanın öbür ucundan hissedebiliyorum. Sırtı bükülmüş ve yürürken asasına çok güveniyor ve yüzünde ilerlemiş yaşın çizgileri derin bir şekilde kazınmış, ancak en güçlü büyücüleri olduğu açık. Fark ettim ki genç, güçlü askerler - hatta seçkin Kin Hoang askerleri ve daha yüksek rütbeli askerler bile - rün işaretli asasına hoyratça yaslanan Chi Nam karşısında saygılı bir duruş sergiliyor.

". Kam Vin'in sesi kesilmiş cam gibi keskin. Genç Vu Trin komutanı bana ters ters bakıyor, kaşları kuşkuyla gerilmiş. "Sen Kara Cadi' torunu anlamına gelemes." "Ona gitmek istiyor," diye ısrar ediyorum. "*Şimdi*."

"*Toiya*," diyor Sang yanımda oturduğu yerden, koluma nazik bir el koyarak. "Asa Gardneria'dan kaçtı. Senin yardımınla.

Şimdi de onu esir alanlara geri dönmek istediğini mi söylüyorsun?"

Ona dönüyorum, ayağa fırlayıp Gardneria'ya doğru koşmak istiyorum.

Elloren Gardner'a doğru. Gölgeler önce...

"Hayır, Sang Loi," diye ısrar ediyorum, bu resmi toplantıda adetleri olduğu üzere onun tam adını kullanıyorum. "Cephaneliğe geri dönmek yok. Ne Büyücü Konseyi'ne ne de ordularına. Elloren Gardner'a. Saklanmak için."

"Yirmi yıl," diye ısrar ediyor Kam Vin, sesi sert, gözleri parlıyor,

"*Zhilin* Gardneria'nın esareti altındaydı. Ve şimdi sen *Zhilin*'in

Kehanet İkaral'inin yok etmek için yükseleceği aynı kötü topraklara geri dönmek mi istiyor?"

İçten içe irkiliyorum. *Kehanetin İcaral'ı*. Her zaman böyle konuşuyorlar ve ben bundan nefret ediyorum. Sanki benim Fyn'ir'im bir çocuk değil de bir silahmış gibi.

Sanki Kehanet'in kölesiymiş gibi.

Oğluma sıkıca sarılıyorum. "Gölge Asa gözünü Fyn'ir'e ve bana dikmiş durumda ve burası onun için gittikçe daha da netleşiyor."

şiddetle ısrar ediyor. "Gölge geliyor. *Zhilin'i hemen* Elloren Gardner'a götürmeliyim."

Sang Loi beni çok yakından inceliyor, bir kış gölü gibi durgun. Çaresizlik içinde ona .

"Eğer o Asayı *o ailenin* eline *verirsen*-" Kam Vin'in sesi bir kırbaç darbesi gibi. "-*Jhilin'i* bir sonraki Kara Cadı'nın ellerine teslim etmiş olursun." Chi Nam'a dönüyor, öfkesi zar zor dizginleniyor. "Elloren Gardner'ın büyükannesinin halkıma ne yaptığını unuttun mu? Kız kardeşime?"

Ni Vin'e bakıyorum. Genç askerin ifadesi soğukkanlı ve Her zaman olduğu gibi duygusuz. Ni'nin yüzünün ve vücudunun yarısı yanmış. tanınmayacak haldeydi. Başının bir tarafındaki saç ve kulak gitmişti. Eli erimiş bir kütüğe dönüşmüştü. Şekil bozukluğunu gizlemek için başına siyah bir bez sarmıştı ama onu daha önce de görmüştüm. banyo yaparken, yıkıcı yaralarının tamamını gördü.

Ben de onun küçük, sessiz nezaketine maruz kaldım.

Etli meyveler sözsüz bir şekilde önüme kondu.

Mırıldandığım teşekkürlerime karşılık küçük, sıkı bir baş sallama. Ellerimdeki acı dayanılamayacak kadar çok olduğunda, bebeğin kirli bezlerini değiştirmeye pragmatik bir yardım. Bedeninin eridiği gün Kam Vin dışında tüm ailesini kaybettiğini biliyorum. Tüm köyünün yanışını izlediğini ve hayatta kalan birkaç kişiyle birlikte çığlıklar atarak suya doğru koştuğunu.

Ölen çocuklar, yanarak yere düşmüş annelerine sarılıyordu.

Bazen yaşadığı travmanın kelimelerinin çoğunu silip süpürüp süpürmediğini merak ediyorum.

Kam Vin ve Chi Nam Noi'de alçak sesle tartışmaya başladılar Dil. Chi Nam, avucunu sakın bir şekilde bana doğru uzatmış, çağırımı sakın bir şekilde değerlendiriyor gibi görünüyor.

Üç beyaz kuş yanıp sönerken karmaşık, kiremitli tavana bakıyorum, beyaz dallar zihnimin arkasında destekleyici bir iskele gibi şekilleniyor ve beni baş döndürücü bir hisle dolduruyor
Amaç. Ayağa kalktım ve büyücüler sustular, bana dönerek sorular sordular.

"Varg iblislerini gönderdiler," diye hatırlatıyorum onlara uğursuzca, bebeğime sımsıkı sarılırken sesim duyguyla titriyor. "Bu sadece başlangıçtı. Neyin geldiğini anlamıyorsunuz."

"Asa neden bir Işık Büyücüsünü terk etmek istesin ki?" Ölümcül Kin Hoang'ın lideri Tu Jyn bana dürüst bir şaşkınlıkla soruyor. "Tehlikeli bir aileden gelen güçsüz bir kıza gitmek için mi?"

Gölge'nin tüm gücünü ona aktaracak tutarlı bir cevap oluşturmakta zorlanıyorum. "Bilmiyorum."

Tu Jyn kaşlarını çatarak arkasına yaslanır. Diğer büyücü kadınlara bakar. "Aynı zamanda, bir büyücüye inanmak da delilik olurdu.

Zhilin bir Valgard cephaneliğinden iki genç Gardneryalı kız aracılığıyla kaçabilir." Pırıl pırıl parlayan Asa'ya bakıyor. "Burada hepimizden daha büyük güçler var. *Zhilin*'in iradesini takip etmek akıllıca olacaktır."

"Ama bu gerçekten onun isteği mi?" Kam Vin meydan okuyor. Bir kez daha Noi dilinde alçak sesle, hararetli bir sohbeta dalıyorlar. Sang elini koluma koyarak beni rahatlatıyor.

Chi Nam doğrulur ve büyücü kadınlara resmen hitap eder. "*Vu Trin Noi'khin*. Bu konuda oylama yapacağız." Masanın ortasındaki cilalı siyah ve çivit rengi taş yığınının işaret ediyor. "Kim Sagellyn Gaffney'nin kendi bildiğini okumasına izin verilmesi gerektiğini kabul ediyor?"

Zhilin'in gerçek iradesinin ne olduğuna inanıyor musunuz?" Siyah bir taş tutuyor. "Ve kim kahinlerimizin daha fazla bilgiye sahip olmasını beklememiz gerektiğine inanıyor?"

rehberlik?" Elinde çivit rengi bir taş tutuyor. "Unutma *Noi'khin*, Sagellyn Gaffney karşında bir Gardneryalı olarak değil, bir *Vhion*, *Zhilin*'in gerçek bir koruyucusu."

Herkes uzun bir sessiz kalır, sessizlik kulakları sağır eder.

İlk hareket eden Kam Vin oldu. Çivit rengi bir taşı ve gözlerinde sert bir meydan okumayla diğer büyücülere bakar.

Sang Loi sakince siyah bir taşı kendine doğru çekiyor. Chi Nam da siyah bir taş seçiyor, ardından Tu Jyn dudaklarını büzüyor. Titrek bir nefes alıp rahatlıyorum.

Kalan tüm büyücüler çivit taşlarını topluyor. Umut göğsümde titriyor ve soluyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm:

Kaçış

Sang şafak öncesi karanlığında yanıma geldi, parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmam için beni uyardı, elinde küçük bir fener vardı. Bütün gece ayaktaydım, uyuyamadım, gitme düşünceleriyle boğuştum. Kırılmaz bir rune bariyeriyle çevrili Vu Trin askeri karakolundan kaçmanın bir yolunu bulmak için çaresiz.

"Sana inanıyorum," diye fısıldıyor Sang, kırılganlara doğru bakarak. "Çocuk için gelen Gölge güçleri hakkında." Bakışları alışılmadık bir şekilde korkuya dönüşüyor. "Vo bana bir rüya gönderdi. Ve ben Gölge şeylerini gördüm."

Yukarı baktığımda üç Gözcü'nün yukarıdaki kırılganlarda oturduğunu görüyorum, Fildişi güzellikleriyle baş döndürücüdürler. Kısa bir an için ışık saçıyorlar ve hemen ardından kaybolurlar.

"Uyandığımda üzerimde *Anhxil*'leri gördüm," diyor Sang, göğsünün üzerinde ayrıntılı bir Noi kutsaması yaparak. "Ve senin yüzünü gördüm Arkadaş. Kara Cadı ile aynı yüze sahipti. Söylediklerinizin doğru olduğunu biliyorum." Ayağa kalktı ve yaşlı elini bana uzattı.

"Gel. Ve çabuk ol. Sana yardım edeceğim."

* * *

Kalbim boğazımda düğümleniyor, aceleyle giyiniyor ve Fyn'ir'in üstünü değiştiriyorum.

Sang, Ra'Ven'in rune zincirlerini küçük bedeninin her tarafına sarıyor.

Menekşe desenli teninin soluk bir Kelt tonuna dönüşmesini, kulaklarının hafifçe yuvarlaklaşmasını izliyorum. Rivyr'in *Zalyn'or*'unu Fyn'ir'in başının üzerine kaydırıyorum ve

hemen telaşlanmayı bırakır, yüzü kararır ve

Onu nazikçe kucağıma alıp bez bir askıyla vücuduma bağlarken huzursuz edici bir şekilde duygusuzdu.

"Kolye onu sakinleştirecektir," diyorum ona.

Fyn'ir'i burada bırakamam, onu yanımda götürmek riskli olsa da. Vu Trin bana karşı nazik davrandı ama

bebeğimi nasıl gördükleriyle ilgili. Önce silah, sonra çocuk olarak görüldüğü bir yerde bensiz kalamaz ve ben de ondan ayrı kalmaya dayanamam.

Her iki asamı ve rün bıçağımı belime kılıf yapıp Sang'ı ahıra kadar takip ediyorum. Ahırın en iyi siyahlarından biri onda. kısırakları Halfix'e dönüş yolculuğum için hazırladım. Ahırın arkasından gizlice çıkıyoruz ve Sang'in rune-stylus'unu ormanın kenarında havada asılı duran ışıldayan mavi bariyer rünlerinden birine bastırmasını izliyorum. Yüzen rün varlığını yitiriyor, havaya yanardöner mavi bir duman püskürüyor.

Sang'ı ormanın derinliklerine, dar ve kıvrımlı bir patikaya kadar takip ediyorum, Fyn'ir'i göğsüme yakın bir şekilde kucaklıyorum, Sang'ın fenerinin mavi ışığı üzerimizde sallanıyor. Kısırak sessizce yanımızda tırıs gidiyor, Sang onun ipini tutuyor.

Sonunda küçük bir açıklıkta durduk ve bana baktı. "İşte burada ayrılıyoruz, *Toiya*." Sang kalemini çıkarır ve birbirine bitişik iki büyük ağacı, gövdelerinde yukarı ve aşağı doğru parlayan safir kordonlarla işaretlemeye başlar. Sonra cebini karıştırıyor ve bir Mavi bir rünle işaretlenmiş siyah bir taş. Gıcırdayarak alçalır ve taşı en alt gövdeye doğru bastırır ve alçalmaya başlar, monoton ilahi.

Mavi ateş, rünlerin çizgileri boyunca çatırdayan, durağan bir yol ağaca doğru hızla yayılır. Mavi şimşek ve rünleri o ağacın gövdesi boyunca çizerek eksiksiz, kaotik bir şekilde aydınlatılmış bir kemer oluşturur.

Şaşkınlıkla Sang'a döndüm. "Bir portal mı inşa ediyorsun?"

Ağzı sinsi bir yarım gülümsemeye dönüşüyor.

"Ama... nasıl?" Şaşkınlıkla sordum. "Yapımı aylar sürüyor sanıyordum?"

"Yapabilirler," diye onaylıyor. Cebinden karmaşık bir Noi rune'u ile işaretlenmiş düz, altıgen siyah bir taş çıkarıyor. Geometrik taşı mavi bir ışık sisi kaplıyor. "Bu bir döküm taşı Belirli bir mesafeye kalibre edilmiş," diyor bana. "Bunu Halfix yakınlarındaki vahşi doğada bir alıcı portal açmak için kullanabilirim."

Taşa bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıktan çatılırken her şeyi çözmeye çalışıyorum. "Madem portallar açabiliyorsun, neden Ra'Ven'i

ve ben ve Fyn'ir'i Noi topraklarına götüreceğim misin?"

"Çok uzak, *Toiya*," diye nazikçe açıklıyor. "Ve bu taşların şarj olması aylar sürer. Ama bunun içinde yeterince rune büyüğü var. Kuzey Gardneria'ya ulaşmak için." Sang cebinden bir pusula çıkarır, rün taşının en parlak bölümünü kuzeye doğru yönlendirir ve rün taşını portala bastırır.

Altın ışığın kör edici parıltısı taştan patlayıp tüm portalın etrafında cızırdarken irkiliyorum, mavi şimşek ışınları yanlarda titreyiyor. Portalın içindeki hava bir göldeki dalgacıklar gibi titreşmeye başlıyor, orman görüntüsü şekil değiştirip başka bir görüntüye dönüşüyor karanlık manzara. Gözlerimin etrafındaki yakınlık çizgilerini sıkılaştırıyorum ve gece manzarasını aydınlatıyorum. Portal girişinden önümde küçük bir çayır belirliyor, ötesindeki sık orman kuzeydoğu Kaledonya Sıradağları'nın tanıdık zirveleri.

Şaşkınlıkla bakıyorum.

Halfix.

"Halkın ne diyor?" Sang gözleri memnuniyetle parlayarak soruyor. "Kolumda hilelerim var."

"Yani, sadece içinden mi geçeceğim?" Geçidin kat ettiği fantastik mesafe karşısında şaşkınlıktan nefesim kesilmiş bir halde soruyorum. "Sonra ne olacak?"

Bana pusulayı uzattı. "Batıya doğru sür. Kuzey Yolunu bulacaksın."

Bu da doğruca Halfix'teki izole evime götürüyor.

"Oraya varmanız sadece birkaç saatinizi alır," diyor Sang, ben kısrağa binerken Fyn'ir'i bir anlığına kucağına alıyor, sonra oğlumu bana geri veriyor. "Tu Jyn yarın şafak vakti seninle orada buluşacak. Onu senin peşinden göndereceğim. *Zhilin*'i Elloren Gardner'a verdikten sonra Vu Trin'in yardımına ihtiyacın olacak."

Şimdi uyumakta olan Fyn'ir'e sıkıca sarılıyorum, nabzım endişeli bir bekleyişle sertçe atıyor.

"Hızlı sür, *Toiya*," diye uyarıyor Sang, arkasına dönüp bir bakış atarak askeri karakol, gözlerinde uyarı. "Gölge geliyor. Rüzgar gibi sür."

Atı geçide doğru itiyorum ve geçide doğru sürüyorum.

Yirmi dördüncü bölüm:

Elloren Gardner

Ağaçların arasından ailemin arazisine bakarken kalbim sıkışıyor.

Arazi şafağın derin mavi ışığıyla yıkanıyor ve bir anlığına yeniden bir kız oluyorum. Genç bir kız. Clover ve Retta ile çiçeklerin arasında koşarken, masum ve güven dolu, umutsuzca Baba ve Anne Eliss'in gözüne girmek isteyen - imkansız bir oyun
İnanılmaz derecede yüksek risklerle.

Beceriksizce attan indim ve dizginleri vahşi doğanın içindeki bir ağaca bağladım. Elimde Efsanevi Güç Asası, ormanın kenarına sarılıyorum, Kendimi ve Fyn'ir'i kamufle etmek için büyüler mırıldanıyor, kız kardeşlerimin kemerli penceresine gelene kadar ormanın içine karışıyorum

Yatak odası. Başka bir büyü mırıldanıyorum ve kamuflejimi çözüyorum, cildimi geçici olarak dönüştürmek için üzerime bir Renk Büyüsü yapıyorum

yeşil Gardnerya ışıltısına, saçlarım ve gözlerim de orijinal rengine geri döndü.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve korkuyla omzumun üzerinden bakıyorum, takip edildiğimize dair bir işaret var mı diye kulak kabartıyorum,

Fyn'ir ve benim Gölge güçleri tarafından takip edildiğimiz hissinden kurtulamıyorum.

Ve zamanımız tükeniyor.

Kız kardeşlerimin yatak odasının pencerelerine bakıyorum ve içimde şiddetli bir öfke yükseliyor. Onları kapatan yeni demir parmaklıklar var. Kız kardeşlerimi hapsediyorlar. Onları bir eşya gibi kafesliyorlar.

Yaklaşıp pencereden içeri bakıyorum.

Onları gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Retta yatağında top gibi kıvrılmış yatıyor, parmağı altındaki yorganın üzerinde bir desen çizirken kayıtsızca hiçbir şeye bakmıyor. Clover ayakta duruyor ve 'yla konuşuyor. Onu görünce içimdeki öfke .

Clover'ın yüzü yara bere içinde ve hırpalanmış, öfkesi yüz ifadesine sert bir şekilde kazınmış.

Kararlılığım tazelendi, pencere camına vurdum.

Clover'ın yüzü pencereye doğru sarsıldı, sonra Retta'nınki. Her iki kız kardeşimin de gözleri, onları bir an için oldukları yerde donduran bir şokla açılıyor.

Ve sonra Clover pencereye koşarken Retta gözyaşlarına boğulur ve onu takip eder.

Pencereleri açabildikleri kadar açıyorlar, elmas camlı bölmeler demir parmaklıklara çarpmadan önce sadece biraz açılıyor.

"Ah, Sage," diye fısıldıyor Retta, kızının vahşetinden hıçkırarak Gözyaşları içinde parmaklarını benimkilerle buluşmak için uzattı. "Öldüğünü sanmıştık."

Retta'nın parmaklarına dokunuyorum, sonra Clover'ınkilere, ben de gözyaşlarına boğulurken, asi Clover parmakları benimkilere yapışırken yıkımını göstermesine izin veriyor. Hızlı yaralarımı gördüğünde tüm morarmış yüzü geriliyor ve dehşet içinde bana bakıyor.

"Fazla zamanımız yok," diyorum onlara, gözyaşlarımı yutkunarak. "Botlarınızı giyin ve pencereden uzaklaşın."

Clover ve Retta geri çekilirken, elimi delik deşik eden öfkeli acı darbelerini görmezden gelerek Asa'yı daha sıkı kavriyorum. Fyn'ir'i pelerininin altından göğsüme sıkıca sararak pencereden uzaklaşıyorum

ve Fyn'ir'i yana çeviriyorum, böylece onu bedenimle koruyabiliyorum. Sonra Güç Asası'nı kaldırıyorum ve Işık Saldırısı'nın sözlerini seslendiriyorum Büyü.

Asa'nın ucundan kör edici beyazlıkta bir ışık huzmesi fırlar ve demir parmaklıkların çerçevesi boyunca cızırdar. Parmaklıklar kırmızı bir parıltıyla ısınıyor ve o kadar sıcak yanıyor ki, pencerenin Demir Tahta camının etrafında siyah, dumanlı bir oyuk açıyor. Clover bir kitabın kenarını

Demir parmaklıklara doğru yönelir ve parmaklıklar ağır bir gümbürtüyle çimenli zemine düşer.

Clover pencereyi sonuna kadar açıyor ve sızlanan Retta'nın yanıma tırmanmasına yardım ediyor. Nazik Retta hıçkırarak bana sıkıca sarılıyor, Rivyr'in *Zalyn'or'u* tarafından sakinleştirilen ve hala sersemlemiş bir halde kıpırdanan küçük Fyn'ir'e doğru bastırırken bakışlarını renklendiren soru

Kolye. Clover pencereden inerken Retta geri çekiliyor ve geniş, endişeli gözlerle bana bakıyor, bakışları etrafta geziniyor, köşeli, morarmış yüzünde şiddetli bir kararlılık var.

"Bir bebeğim var," diyorum ikisine de, ses tonumda kesin bir güvenceyle. "O da bizimle geliyor."

Retta tereddüt ediyor, Fyn'ir'in sarılmış haline bakıyor, sonra pelerinimi tutarken kararlı şekilde başını sallıyor.

"İkiniz de bana tutunmalısınız," diyorum ve Clover pelerinimi tutuyor.

"Sakın ." Asayı çıkarıyorum ve

Kamuflaj büyüğü sayesinde hepimiz bir anda önümüzde uzanan Demirağaç ormanının renklerine büründük.

Ormanın içine girene kadar koşuyoruz. Evden uzaklaştığımızda, kamuflajı bırakıyorum, ama kendimi Gardnerya yeşili parıldıyor, mor derimin hemen altında akıyor ve kendini yeniden ortaya koymak için zorlanıyor.

"Çok fazla sihrin var, Sage!" Clover hayret ediyor.

Retta ağzı açık, yüzü gözyaşlarıyla dolu bir halde Asa'ya hayretle bakar.

"Burada kalın ve beni bekleyin," diyorum onlara. "Yapmam gereken son bir şey var. Ve eğer büyücüler gelirse korkmayın-"

"Büyücüler mi?" Retta korkuyla araya giriyor.

Omzunu okşuyorum, bunu yapmak elimi yaksa da. "Bana güvenmen gerek. Bize kötü oldukları söylenen pek çok iyi insan var ama değiller. Ve bize yardım edecekler. Şimdi çömel ve biraz bekle, mı?"

Clover hiç tereddüt etmeden itaat ediyor, yüzünde sert bir ifade var. Retta uzun, kederli bir bakış gönderir ve kafasındaki çatışmayı hayal edebiliyorum.

Onların evi. Ailelerimiz. Evcil hayvanlarımız. Sahip oldukları her şey. Geride bıraktıkları.

"Orada kalmana izin vermezler," diye hatırlatıyorum ona acımasızca. "Benimle gelmesen bile. Bunu biliyorsun. "Benimle gelmesen bile

Vasillis evi." Bu iğrenç soyadını duyunca içim cız etti.

Retta'nın yüzü acıyla buruşuyor ama sonra başını sallayıp titrek bir nefes alıyor ve gözyaşlarını kabaca siliyor.

Fyn'ir'i ve kendimi yeniden kamufle ediyorum, kapüşonumu başıma geçiriyorum ve Elloren Gardner'ın kulübesine doğru uzun ağaç sırasını takip ediyorum.

* * *

Şafak öncesi ışık ruhani bir maviye dönüşüyor, alçak bir sis Yerde. Bir Gözcü tepemden uçuyor, kanatları hışırdıyor, sakın ve zarif. İki Gözcü daha önümde uçuyor, küçük bir ağaçların arasında. Dallara tünüyorlar, dönüyorlar ve sakın gözlerini bana dikeyyorlar.

Cesaretimi toplayıp yanlarına gidiyorum ve Efsane Asa'yı pelerininim iç cebine koyduktan sonra iki mülkü ayıran çite yaslanıyorum.

Ve bekliyorum.

Birkaç dakika sonra üçüncü beyaz kuş geri uçuyor ve üstümdeki diğer ikisinin arasına tünüyor.

Elloren Gardner, eteğinin üzerine atılmış bir gece tuniği giymişti, geçici olarak görüş alanına giriyor. İlk başta bana ya da Gözetmenlere değil, vahşi doğaya doğru bakıyor. Sonra dönüyor ve önce Gözcüleri, sonra da beni görünce donup kalıyor, gözleri korkuyla açılıyor.

"Elloren," diyorum, kaçmasını engellemek için.

Yüzünü şok edici bir farkındalık kaplıyor. "Sage?" Temkinli bir şekilde bana doğru ilerliyor, gözleri yukarıdaki Gözetmenlere kayıyor.

Onları görüyor.

Uzaktaki yola doğru bakarken korkum artıyor, yaklaştığını hissettiğim Gölge'yi arıyorum.

"Neredeydin?" Elloren kekeliyor, alnı endişeyle geriliyor. "Ailen *her yerde* seni arıyor..."

"Sesini alçalt, Elloren." Gözlerim arazimize, yola doğru kayıyor. *Acele et, Sage. Acele et.* Fyn'ir pelerininim altında kıpırdıyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Pelerininin altında ne var?" Elloren şaşkın bir ifadeyle soruyor.

Derin bir nefes alıyorum ve meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Oğlum." *"Oğlum.*

Icaral of Prophecy.

"Senin ve Tobias'ın bir oğlu mu var?"

"Hayır," diye , lanetli hızlı arkadaşımın adından tiksinererek, "o *değil* Tobias'ın."

Elloren yüzünü buruşturuyor, patlamamdan telaşlanmış gibi görünüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı, Sage?" diye soruyor, kendini sakın olmaya zorladığı belli, sesi ölçülü ve nazik.

"Sana bir şey vermem gerek." Pelerinin içine uzandım ve Elim titreyerek Efsane Asa'nın sarmal sapına sarılıyor ve ona doğru uzatıyorum, elimde acı parlıyor.

Elloren'in kafası kanlı hızlı çizgilerimi görünce dehşet içinde geriye doğru sarsıldı. "Kutsal Kadim Kişi, ne oldu?"

Yüzüm acıyla buruşurken içimden meydan okuma sesleri yükseliyor. "Dilek tutma törenimi onurlandırmadım." Onun yanından kulübesine doğru bakıyorum, ve sisin içinden zarif bir arabaya bakarken, Büyücü Konseyi Yan tarafına *M* yazılmış.

Kutsal Kadim Kişi, teyzesi. Vyvian Damon. Burada olmalı.

"Elloren." Asayı ona doğru itiyorum, umutsuzca al. "*Lütfen*. Fazla zamanımız yok! Onu sana vermem gerekiyor. Sana gitmek *istiyor*."

"Ne demek istiyorsun, bana mı gitmek *istiyor*?" Kaşları gergin bir şekilde Asa'ya bakıyor ve almak için hareket etmiyor. "Sage, bunu nereden buldun?"

"Sadece *al*!" Kalbim hızla çarpıyor. *Vyvian Damon ve askerleri çoktan geldiler. Daha fazla zaman yok.* "İnanılmaz derecede güçlü. Ve bunu almalarına izin veremezsiniz!"

Elloren sanki kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Kim *onlar*?"

"Gardnerianlar!" Çok yüksek sesle söylüyorum. Keşke onu Anlıyorum.

İnançsız bir nefes almaya zorluyor. "Sage, *biz* Gardnerlıyız."

Umutsuzluk yükseliyor. "*Lütfen*," diye yalvarıyorum ona. "*Lütfen* al onu."

"Ah, Sage," diyor hayıflanarak ve başını sallıyor. "Bir asaya sahip olmam için hiçbir neden yok. Benim sihrim yok..."

Ancient One, o inatçı!

"Önemli değil! Senin istiyorlar!" Asayla Gözcülere doğru bir işaret yapıyorum.

Gözcülere bakıyor ve şaşkınlıkla yüzünü buruşturuyor. "Kuşlar mı?"

"Onlar sadece kuş değil. Onlar *Gözcüler*. Büyük karanlık zamanlarında ortaya çıkarlar."

Yüzünden acıma akıyor. Bana inanmadığı çok açık.

"Sage, benimle içeri gel," diyor Elloren, sesi alçak ve nazik. "Amcamla konuşacağız..."

"Hayır!" Güçlü teyzesinin farkında olarak şiddetle karşı çıktım. o kulübede bir yerlerde gizleniyor. "Sana söyledim, o sadece *seni* istiyor! Bu *Efsane Asa*, Elloren."

Gözlerinde bir kez daha acıma parıldıyor. "Oh, Sage, bu bir çocuk hikayesi."

Tanrılar, Elloren.

"Bu sadece bir hikâye değil," diye ısrar ediyorum, dişlerimi sıkarak. "Bana inanmak zorundasınız. Bu *Efsane Asası*." Tekrar ona doğru itiyorum. *Al onu, Elloren. Al onu.*

Ve sonra, benim için büyük bir sürpriz ve inanılmaz bir rahatlama oldu...yaptı. Uzanıp Efsane Asası'nı eline alıyor. Sonra onu pelerininin altına, gözden uzak bir yere, iç cebine kaydırır.

Gözcülerin görüntüsü zihnimin arkasında yanıp sönüyor ve bakmama gerek kalmadan onların yukarıdaki dallardan kaybolduğunu biliyorum.

Göz ucuyla, vahşi doğada bir hareket görüyorum; at sırtında iki siyah giyimli Vu Trin. Hızla ormanın içinde kayboluyorlar.

bir rahatlama kapladı. *Buradalar. Silahlı korumamız var.*

Elloren ağaçları tarıyor, köşeli yüzü şaşkınlıktan gerilmiş.

"Gittiler, Elloren." Kolunu tuttum, ona anlayacağı bir şekilde bu son talimatı vermek için çaresizce . Ve kulak ver.

"Bunu gizli tut, Elloren! Söz ver bana!"

"Tamam," diye kabul ediyor. "Söz veriyorum." Gözleri çelikleşmiş ve bu kez bana bir zamanlar baktığı gibi bakıyor, bir arkadaş gibi, acıyarak bir anlığına silinip gitti. *O çeliği geliştir bence. Ona ihtiyacın olacak, Elloren Gardner.*

Derin bir iç çekiyorum ve onu serbest bırakıyorum. "Teşekkür ," diyorum minnetle. Teyzesinin arabasına doğru bakıyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Bekle," diye yalvardı bana. "Gitme. Her ne oluyorsa... Sana yardım etmek istiyorum."

Bana yardım edemezsin. "Bebeğimi istiyorlar, Elloren," diyorum ona, sesim çatlayarak.

"Bebeğini *kim* istiyor?" diye sorar, sesi şoktan tizleşmiştir.

Gözümden akan öfkeli bir damla yaşı kabaca siliyorum ve tekrar Büyücü Konseyi arabasına doğru bakıyorum. "Öyle." Fyn'ir'i kalbime yakın bir şekilde kucaklıyorum ve ailemin malikânesine dönüp bakıyorum.

Onu asla tutamayacaklar, pişmanım. Benim güzel bebeğim. Babam Ona asla gülümsemeyin, onunla oynamayın ve ona gurur ve sevgiyle bakmayın.

"Keşke..." Uzaktan söylüyorum. "Keşke aileme açıklayabilseydim gerçekte neler olup bittiğini. *Görmelerini* sağlamak için. Ama onlar *inanıyor.*" Ona dönüyorum, yüz ifadem sertleşiyor. "Konsey onu, Elloren. Onun şeytan olduğunu düşünüyorlar. Teyzen bu yüzden burada." "Hayır, Sage," diyor başını sallayarak. "O benimle konuşmak için burada.

..hakkında."

Kendi başımı şiddetle sallıyorum. "*Hayır.* Bebeğim için geliyorlar. Ve onlar gelmeden buradan gitmeliyim." Derin bir nefes alıyorum ve Fyn'ir'e sıkıca sarılıyorum. Gitme vaktimiz geldi.

Ailemin evini bir daha asla göremeyeceğim.

Za'ya'nın sonsuz nazik sözleri zihnimde yankılanıyor. *Bazen yeni bir yuva kurmanız gerekir.*

Ve... bu iyi olabilir, hmm? Bunun inancına tutunmalısın.

Elloren'in eli nazikçe kolumun üzerine geliyor. "Bütün bunları hayal ediyorsun, Sage. Kimsenin bebeğine zarar vermek istemesine imkan yok."

Hayal kırıklığı bir an için içimde yükseliyor ve Elloren'in olaylara iyi huylu, pembe bakışını kıskanıyorum. Bu olacak parçalandığında, ezici bir kesinlikle fark ettim ki, bu naiflik Onun. "Hoşça kal Elloren," diyorum ona, birbirimizi bir daha görüp görmeyeceğimizi merak ederek. "İyi şanslar."

Elloren Gardner'a son bir kez bakıyorum, sonra dönüp vahşi doğaya doğru ilerliyorum.

"Bekle!" Elloren sesleniyor ama kendimi onu duymazdan gelmeye zorluyorum. Artık her şey ona . Ona öğretilen her şeyi unutmak.

hepimiz için Galliana gibi olabilir.

* * *

Kız kardeşlerime ulaştığımda Tu Jyn ve bir başka büyücü Kon Yi yakınlarda duruyor, atım ve iki aygırları ağaçlara bağlanmış durumda. Retta ve Clover bana doğru koşuyor, eteklerime yapışıyor ve büyücülere açık bir korkuyla bakıyorlar.

"Haklıydın," diyor Tu Jyn bana ağırbaşlı bir şekilde. "Gardnerianlar sen ayrıldıktan kısa bir süre sonra karakolumuza seni aramaya geldiler."

"Beni nasıl buldular?" Telaşla soruyorum. Tu Jyn başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Kız kardeşlerime bakıyorum, sonra Tu Jyn'e düzgün bir bakış atıyorum. "Onları da yanımda getiriyorum. Onlarsız gitmeyeceğim."

Tu Jyn sırtlıyor. "Peki o zaman. Gelmek zorundalar, değil mi?" "Ah, Tu," diye nefes alıyorum, gözlerim . "*Khuy lon.*" *Teşekkür* .

Tuniğimin kenarında küçük bir çekiştirme hissediyorum. "Bizi koruyacaklar mı?" Retta bana küçük, korkak bir sesle soruyor, büyücülere belirsizlikle bakıyor.

"Seni koruyacağım," diyorum ona, Rivyr'in bana verdiği asayı kınından . "Ben bir Işık Büyücüsüyüm. Güçlü ."

Hem Retta hem de Clover bu cesur açıklamam karşısında yüreklenmiş görünüyorlar ve ben de onların işaretlenmemiş ellerini görünce yürekleniyorum.

Ellerin bu şekilde kalacak, yemin ederim.

Fyn'ir'i pelerinin altına sabitliyorum, kanatları kundaklanmış ve gizlenmiş, ellerim artık serbest. Sonra Tu Jyn atıma binerken bana yardım ediyor ve Kon Yi de kız kardeşlerimi büyücülerin kısıraklarına bindiriyor.

Büyücüler göğüslerine takılı yıldız silahlarını zarif bir şekilde sırtlarına atıyor ve kız kardeşlerimin arkasına oturmak için kendilerini yukarı çekiyorlar. Retta ve Clover gözlerini kocaman açmış ve sessiz bir şekilde bana bakıyorlar.

"Hazır mısın, Gardnerian?" Tu Jyn alaycı bir gülümsemeyle bana soruyor, sıksa Clover ölümcül siyah formuyla sarılmış.

Gardnerian.

Bu kelimenin artık bana tam uymadığını fark ettim. Ben Gardneryalıyım, evet, ama bu kelime artık kim olduğumu tam olarak anlatmıyor. Artık halkımın "saf" anlayışına hiçbir şekilde uymuyorum.

Ama saflık Fyn'ir'in olmayacağı anlamına gelir. Ra'Ven yok. Asa yok, güç yok.

Dudaklarımda beklenmedik bir gülümseme beliriyor ve fark ediyorum ki, dizginleri tutarken ellerim yansa da, belirsiz bir gelecek için bildiğim her şeyi geride bırakıyor olsam da...

Bir daha asla saf olmak istemiyorum.

"Ben hazırım," diyorum ona. Tu Jyn yere küçük bir rune-taşı atıyor, izlerimizi Beşinci Bölük'ten bile gizleyecek bir rune İz sürücüler. Taş mavi bir parıltı yayar ve bu parıltı kısa bir süre içinde göz alabildiğine uzanan orman zemininde çatırdayan bir enerji ağına dönüşür. Soluk altın rengi güneş ışığının ilk huzmeleri ağaçların arasından süzülürken.

Tu Jyn elini kaldırıp yere atıyor ve yola koyuluyoruz, ormanın içinden hızla geçiyoruz, yeşil bir bulanıklık heyecan verici bir şekilde yanımdan akıp gidiyor

Amazakaran topraklarına doğru geri dönerken hızlanacağız.

Oğlumu saklamak için mükemmel bir yer.

* * * * *

Teşekkür

Her şeyden önce, eşim Walter'a yılmaz ve coşkulu desteği için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Destansı kızlarım Alex, Willow, Taylor ve Schuyler'a bu yazarlık işinde beni destekledikleri ve her yönden harika oldukları için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Merhum annem Mary Jane Sexton'a ve yakın arkadaşım Diane Dexter'a sunuyorum. En zor görünen anlarda ikinizin de bana ve bu seriye ne kadar inandığınızı hatırladım. Cesur mirasınız bana ilham vermeye devam ediyor.

Kayınvalidem Gail Kamaras ve baldızım Jessica Bowers'a tüm destekleri için teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar.

Harika yazar kardeşim Bay Beanbag'e her zaman harika olduğu ve beni her zaman desteklediği için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Yazarlar Cam M. Sato ve K.'ya, uluslararası yazı grubuma kohortlar-her hafta inanılmaz yeteneğinizi ve dostluğunuzu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Bu yazıda olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum. ikinizle birlikte yolculuk.

Yazar/editör Dian Parker'a, inanılmaz yeteneğini benimle paylaştığı için ve yazar Eva Gumprecht'e Vermont'un merkezindeki tüm yazar topluluğuna ilham veriyor.

Liz Zundel'e yazma yeteneğini ve dostluğunu paylaştığı için teşekkür ederim. Seni seviyorum Liz. Ve teşekkürler Betty - sana da sevgiler.

Teşekkürler Suzanne. Desteğiniz her şeydi.

Inkyard Press'teki yazar arkadaşlarıma milyonlarca teşekkürler. Ben Hepinize ve yeteneklerinize hayran olmakla kalmayıp, desteğiniz ve dostluğunuz için de minnettarım.

Utah'ın yazarlarına (yeni favori yerim) ve Teksas'ın kütüphanecilerine (bana hepinizin harika olduğu söylenmişti ve şimdi bu övgünün yerinde olduğunu biliyorum)

tanıdığım için çok mutluyum. Tüm desteğiniz için teşekkür ederim.

YALSA'ya ve beni ve serimi destekleyen tüm kütüphanecilere - siz muhteşemin tanımısunuz.

Jessie'ye teşekkür ederim. Ve bu yolculuk boyunca beni destekleyen tüm yazarlara teşekkür ederim. Sizi tanıdığım ve olağanüstü kitaplarınızı okuma ayrıcalığına sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum!

Lorraine'e bu kadar olumlu destek için teşekkürler. Seni seviyorum, üniversiteli oda arkadaşım :)

Burlington Yazarlar Atölyesi'ne ve 2017 yazarlarına teşekkür ederiz. Tüm desteğiniz ve sonsuz yetenek ve yaratıcılığınızı benimle paylaştığınız için ilk grup.

Mike Marcotte, web sitemle ilgili tüm teknik destek için teşekkür ederim.

Yerel yazarlar Rickey, Kane ve Ryan'a ve Vermont'taki diğer tüm (sayınız çok fazla) teşekkür ederiz. Beni ve dizimi destekliyorsunuz. Hepinize çok minnettarım. Ayrıca, Vermont Güzel Sanatlar Koleji'ne tüm destekleri için teşekkür ederiz. Siz ilham, yetenek ve destansı insanlarla dolu büyülü bir yersiniz.

Dan ve Bronwyn'e teşekkür ederim (sizi seviyorum çocuklar) ve sana da desteğin ve dostluğun için teşekkür ederim John.

Kellogg Hubbard Kütüphanesi'ndeki tüm kütüphanecilere serime gösterdikleri heves ve destek için kocaman bir teşekkür. Ve kütüphaneci Loona'ya tüm desteği için teşekkür ederim.

Burlington, Vermont'taki Phoenix Books; Montpelier, Vermont'taki Bear Pond Books ve Barre, Vermont'taki Next Chapter Bookstore da dahil olmak üzere bu seriye ilgi gösteren tüm kitapçılara teşekkür ederiz. Ayrıca, kitapçılara da teşekkür ederiz

Burlington Barnes & Noble'da YA bölümünde çalışıyorum, sınırsız coşkunuz için.

Bize destek olan tüm yazarlara, blog yazarlarına ve okuyuculara beni online olarak destekliyorsunuz- hepiniz çok eğlenceli ve harikasınız. Bu dizi yolculuğunda sizlerle birlikte olmaktan keyif alıyorum! Tüm notlarınız, mektuplarınız ve harika fikirleriniz için teşekkür ederim!

Duyarlı beta okuyucularıma: Anlayışlı önerileriniz ve kapsayıcı vizyonunuzla bu kitabı çok daha iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Kalan kusurlar tamamen bana .

En sevdiğim iki yazar olan Tamora Pierce ve Robin Hobb'a destekleri ve övgüleri için teşekkür ederim. Size asla teşekkür edemeyeceğim. Yeterince.

Olağanüstü yetenekli sesli okuyucularıma teşekkür ederim, Amy McFadden ve Jesse Vilinsky. Hem beni hem de bu seriyi destekleyen Inkyard Press ve HarperCollins'teki herkese çok teşekkür ederim. Sizin kalibrenizdeki insanlarla çalışabildiğime inanamıyorum.

Inkyard Press'in yayın yönetmeni Natashya Wilson'a her şey için teşekkür ederim. Ve olağanüstü editörüm Lauren'a teşekkür ederim. Smulski, her bir kitabımı kilometrelerce daha iyi hale getirdiği için. Gabrielle Vicedomini'ye de yardımları ve büyük ilgisi için teşekkürler. Detay.

Inkyard Press'in alt haklar ekibinden Reka Rubin ve Christine Tsai'ye Kara Cadı'nın büyük hayranları oldukları için teşekkür ederiz Chronicles'a ve kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurlarla buluşturma çabalarınıza teşekkür ederim.

Shara Alexander, Laura Gianino, Siena Koncsol, Megan Beatie, Linette Kim, Evan Brown, Amy Jones, Bryn Collier, Aurora Ruiz, Krista Mitchell ve bu serinin tanıtımına yardımcı olan pazarlama ve tanıtım alanındaki diğer herkese teşekkür ederiz.

Inkyard Press'in yetenekli sanat departmanından Kathleen Oudit ve Mary Luna'ya muhteşem kapaklarım ve haritalarım için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Destekleri için satış ekibine ve özellikle Kara Cadı Günlükleri'ne olan sınırsız hevesiniz için Gillian Wise'a çok teşekkürler.

Inkyard Press'in dijital tanıtımcılarına/sosyal medya ekibine çok teşekkür ederiz: Eleanor Elliott, Larissa Walker, Monika Rola ve Olivia Gissing.

Ve son olarak, harika Carrie Hannigan'a teşekkür ederim, Ellen Goff'a ve HG Literary'deki diğer herkese, tüm yardımlarınız için desteklediğiniz ve Kara Cadı Günlükleri'ne yıllardır inandığınız için teşekkür ederim. Hepinize sevgilerimi sunuyorum.

Kara Cadı Günlükleri

Kara Cadı Demir

Çiçek

Gölge Asa Şeytan

Gelgiti

Wandfasted (e-kitap roman)*

Işık Büyücüsü (e-kitap romanı)*

*Ayrıca *The Rebel Mages* antolojisiinde de basılı olarak mevcuttur

ISBN-13: 9780369734433

Asi Büyücüler

İlk olarak 2019 yılında yayınlanmıştır. Bu baskı 2020 yılında gözden geçirilmiş metinle yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © 2019 Harlequin Books S.A.

Telif hakkı© 2020 Harlequin Books S.A., gözden geçirilmiş metin baskısı.

Wandfasted

İlk baskısı 2017 yılında yapılmıştır. Bu baskı 2020 yılında gözden geçirilmiş metinle yayımlanmıştır.

Telif Hakkı© 2017 yazar Laurie Forest

Telif hakkı© 2020 Laurie Forest tarafından, gözden geçirilmiş metin baskısı.

Işık Büyücüsü

İlk baskısı 2018 yılında yapılmıştır. Bu baskı 2020 yılında gözden geçirilmiş metinle yayımlanmıştır.

Telif Hakkı© 2018 yazar Laurie Forest

Telif hakkı© 2020 Laurie Forest tarafından, gözden geçirilmiş metin baskısı.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik söz konusu değildir, şirketler, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen
CustomerService@Harlequin.com.adresinden bizimle iletişime geçin

Inkyard Yayınları
22 Adelaide St. West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.InkyardPress.com